

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1894.

~~~~~  
**38. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou).

1895.

NAVNE-REGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aktieselskabet Crome & Goldschmidts Fabrikker	305	Benzon, Jens Peter Herman	560
Aktieselskabet „de danske Sukkerfabriker“ ..	609, 837	Bestyrelsen for Dansk Skrædderforbund ved Skræddersvend Rasmussen ...	179
Aktieselskabet „Faxe Kalkbrud“	172	Bonnesen, Sagfører som executor testamenti i Dødsboet efter Husmand Kristoffer Henriksen	106
Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“	531	Borring, Eugenie	787
Alberti, A., Høiesterets-sagfører	26	Borring, Knud, Arkitekt ...	787
Andersen, Jens, Parcellist ..	334	Brandes, Edvard, Dr. phil. ...	26
Andersen, Julius, Arbejdsmand	175	Brejdffjord, Jon J.	746
Andersen, P. M., By- og Herredsfoged	479	Brüel, Forpagter	141
Andersen, Sophie, Enke	342	Budtz, Herredsfuldmægtig ..	441
Andreasen, H., Sogneraad-formand	47	Bøggild, Prokurator	209
Arbejdernes Byggeforening	230	Bøttern, Sagfører	190
Assens og Omegns Spareog Laanekasse	479	Carlsen, A., Partikulier	566
Balle, W., Sagfører	251, 252	Christensen, Anna	652
Banken for Ringsted og Omegn	755, 921	Christensen, Jørgen, Husmand	190
Baun, S. J., Proprietær	120	Christensen, Ole, Gaardejer, som Værge for sin umyndige Søn, Jens Peter Christensen	591
Benzon, Albertine, Frøken, hendes Dødsbo	560	Christensen, Ole, Husejer ..	866
		Christensen, P., Grosserer ..	889

	Pag.		Pag.
Christensen, Peder Chr., Gaardejer	441	Haakonsson, Elin	815
Christiansen, Ferdinand, Mur- svend	670	Halgreen, C., Fabrikant	38
Colding, Vilh., Handelsfirma	394, 395	Hansen, A., Skomagermester	413
Cornand, A., Skipper.....	807	Hansen, Carl	305
Crome & Goldschmidts Fa- briker	305	Hansen, Claus, Gaardejer ..	47
„Danmark“, det gjensidige Brand- og Livsforsik- ringsselskab	274	Hansen, C. K., Firma.....	807
Dansk Skrædderforbund....	179	Hansen, Frederik, Redaktør	457
Diechmann, E. P., Overrets- sagfører	536	Hansen, G., Tricotagehandler	190
Egilsson, E.....	746	Hansen, H. A., Firma 755, 757,	921
Estrup, Finantsminister, paa Statskassens Vegne....	120	Hansen, Jørgen, Arvefæste- gaardmand	465
Faxe Kalkbrud, Aktieselskab	172	Hansen, P., Bankkasserer..	204
Fenger, S., Dr. med.....	857	Hansen, Søren Chr., Murer, hans Dødsbo.....	862
Frandsen, Anders, Gaardejer	112	Hartvigson, H. Grosserer..	274
Friederichsen, Skifteforvalter i Vordingborg søndre Birk	304	Hedegaard, N. Chr. Nielsen, Aftægtsmand som Værge for sin umyndige Søn N. Chr. Nielsen Hedegaard	87
Fries, P. Chr., Grosserer ...	540	Hellebæk Fabriker	531
Friis, F. A., Herredsfoged ..	209	Hempel, J. C., Læge.....	276
Frimodt, Joh., Firma som Generalagent for „det transatlantiske Varefor- sikringsselskab i Berlin“	837	Henckell, Proprietær.....	909
Frimodt, Louise, Enke.....	837	Henriksen, T., Overretssag- fører	172
Frølund, Sagfører som Man- datarius for Kjøbmand Kragh	899	Hjort-Lorenzen, F. P., Fuld- mægtig som executor testamenti i Kammer- assessor Muus og Hustrus Fællesbo.	751
Generaldirektoratet for Skat- tevæsenet.....	122, 760	Hjort-Lorenzen, H. R., Etats- raad	751
Gleerup, P., Skomager	670	Hoven, Lars Peter Jensen .	141
Gyldenkærne, Ane, Gaard- ejer Gyldenkærnes Enke	775	Hoven, Niels Chr. Jensen, Husmand	141
		Howden Rønnenkamp, Chr., Godsejer.....	129
		Hunter, John J.	216
		Høj, Johan Jensen, Gaardejer	609
		Inspektionen for Helligkors Kirke	551
		Jakobsen, Andreas, Proprie- tær.....	168

	Pag.		Pag.
Jensen, Chr., fhv. Gaardejer	251	Redaktør af Dagbladet	
Jensen, E. G., Slagtermester	872	„Socialdemokraten“	531
Jensen, Jens Søren, Parcellist	334	Korsgaard, Anders	87
Jensen, Niels, Gaardejer . .	491	Korsgaard, K. P., Folke-	
Jensen, Peder Christian, Hus-		thingsmand	331
mand	93	Kralund, A., Kjøbmand . . .	276
Jeppesen, Jens Peder, Hus-		Køhler, Vilh., Murermester.	122
mand	775		
Jespersen, Thorvald Peter,		Langgaard, S., Kammermu-	
Fuldmægtig	709	sikus	536
Johansen, A., Fuldmægtig		Larsen, Lars, Gaardejer 394,	395
som executor testa-		Larsen, C. F., Kornmodtager	801
menti i Enken Harboes		Larsen, N. J., Folkethings-	
Dødsbo	204	mand, som Formand for	
Johansen, Carl, Journalist..	204	Finantsudvalget for 18 ^{93/94}	
Juel, Overretsprokurator . .	540	og 18 ^{94/95}	457
Justitsministeriet	899	Larsen, Jørgen, Gaardejer..	334
Jürs, C. J., Premierlieutenant	751	Lassen, J. L., Overretspro-	
Jørgensen, Hans, Vinhandler	807	kurator som Lavværge	
Jørgensen, Jørgen, Heste-		for Enken Rasmussen .	548
handler	906	Lehmann, Overretsprokura-	
Jørgensen, P., Vridemaskine-		tor som executor testa-	
fabrikant	780	menti i Enken Harboes	
		Dødsbo	204
Kattrup, Byfoged som Skifte-		Leidesdorff, A., Arkitekt . .	426
forvalter i Enken Nissens		Levin, L. N., Fabrikant . . .	280
Konkursbo	755, 757, 921	Liebe, C., Advokat som Man-	
Kjeldsen, M.	305	datarius for Baronesse	
Kjøbenhavns Fiskehandler-		Louise v. Plessen	899
forening	342	Lorenzen, J. F., Generalmajor	751
Kjøbenhavns Magistrat . . .	551	Lund, P., Blikkenslager-	
Kjøbenhavns Margarinefabrik	834	mester	676
Kjøbenhavns Renovations-		Lønegren, V. C., Capitajn . .	305
kompani	38		
Kjøbenhavns Slagterlaug . .	872	Madsen, Jørgen, Gaardejer .	479
Klaumann, Herredsfoged,		Madsen, Peder, Husmand . .	106
som Skifteforvalter i		Magnus, Heinr. & Emil, Firma	555
Gaardejer Niels Nielsens		Maxen, E. L. Th., Grosserer	785
og Hustrus Dødsbo	591	Mehren v. E., Firma	566
Knoblauch, F. L. H., Færge-		Mehren v. E., Grosserer . . .	566
mand	760	Melby, Peter, fhv. Arbejds-	
Knudsen, A. V., hans Kon-		formand	648
kursbo	426	Melchior, Carl H., Grosserer	679
Knudsen, P., Landstings-		Metzeler & Co., Handels- og	
mand, som forhenværende		Fabrikantfirma	780

	Pag.		Pag.
Moltke, Chr., Greve, Kammerherre som Kurator for Vallø adelige Stift..	465	Enke efter Gaardejer Frederik Pedersen	112
Mortensen, C. J., Proprietær	163	Pedersen, Mogens, Gaardejer	491
Muus, Oscar B., Grosserer som executor testamenti i Provst Taaffes og Hustrus Fællesbo	751	Pedersen, Niels Peter	93
Møller, S. H., Redaktør	857	Pedersen, Niels, fhv. Detailhandler	862
Nathansen, Wulff, Hestehandler	906	Petersen, E., Politidirektør paa det Offentliges Vegne	170, 247
Nellemann, Justitsminister .	277	Petersen & Reehoff, Firma .	785
Nielsen, Bodil, Værtshusholder Nielsens Enke ..	84	Petersen, Peter, Husmand .	84
Nielsen, Claudius, Kjøbmand	519	Ploug, Jørgen Hansen, Gaardejer	721
Nielsen, Fr., Slagtermester .	280	Ploug, Peder Hansen, Parcellist, hans Dødsbo....	721
Nielsen, Lars, Gaardejer ...	591	Privatbanken i [Kjøbenhavn	679
Nielsen, Niels, Gaardbestyrer	591	Rasmussen, Hans Peter, Sømand	175
Nielsen, Ole, Gaardejer	304	Rasmussen & Co., Fritz, Firma	555
Nielsen, Poul	63	Rasmussen, H. W., Enke ..	548
Nielsen, Herredsfoged, som Skifteforvalter i Lollands Nørre Herred	721	Rasmussen, V., Skræddersvend	179
Nissen, N., Grosserer	305	Ravnkilde, Skifteforvalter paa Christen Sørensens og tidligere afdøde Hustrus Fællesboes Vegne	93
Næsbyholm Landboforening	129	Rendtorff, Læge	190
Næstved Byraad	183	Repræsentanterne for Næstved St. Peders og St. Mortens Landdistrikter .	183
Nøkkentved, Læge	536	Richter, V., Bagermester... ..	170
Obel, Sagfører, som executor testamenti i Dødsboet efter Husmand Kristoffer Henriksen	106	Rohde, Christian Vilhelm, Assistent	815
Oettinger, E., Grosserer	413	Ronnenberg, L. J. A., Farver	652
Olesen, Jens Christian, fhv. Gaardejer	909	Sandberg, L. L., Tømrermester	566
Olsen, N. C., Sagfører som Kurator i Kjøbmand Monrads Konkursbo	251	Schacke, H. F. C., Grosserer	519
Olsen, S., Detailhandler	889	Schilder, V. A., Skrædermester	179
Ostenfeld, S., Fiskeriejer ...	63	Siemsen, Carl Frederik, Smedemester	709
Pedersen, Anders, Ungkarl.	899	Sievertsen, W., cand. pharm.	834
Pedersen, Mette Johanne,		Skaarup, Boghandler ..	757, 921

Pag.	Pag		
Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens, som behandler Barbeer Nielsens Dødsbo	866	Vermehren, S., Enke	280
Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens, som behandler afd. Bræn- devinsbrænder Brøndum og Hustrus Dødsbo	548	Vesterby, J. C. F., Underrets- sagfører	277
Smith, H. P., Snedkermester	667	Wedderkopp, Skovrider	175
Sorø Kjøbstads Skiftetret, der behandler Enke Nissens Konkursbo	755, 757, 921	Wendts Maskinfabrik	801
Stub, N. M., Metalvarefabri- kant	676	Wendt, N. A. M., Enke	801
Sukkerfabriker, de danske	609, 837	Wiinblad, E., Redaktør	667
Sø- og Handelsrettens Skifte- retsafdeling	426	Winther, M. N., Skipper	648
Tietgen, Bankdirektør, Ge- hejmeetatsraad	216	Wium, Sagfører som Kurator i Aftægtsmand N. Chr. Nielsen Hedegaards Kon- kursbo	87
		Wolfhagen, F., Kapitajn	251
		Woulfsbach, J. T., fhv. Vogn- mand	252
		Øberg, Antonia Eleonora	247
		Ørbeck, H. P. L., Kjøbmand	331

Offentlige Sager.

Pag.	Pag.		
Alfang, Jens Peter	10	Bendtsen, Otto Kristian	625
Andersen, Agnes Sophie	262	Bénthien, Hermann Heinrich	266
Andersen, Anders Kristian	260	Beusen, Valdemar Theodor	14
Andersen, Christian Edvard	145	Bode, Hans Emil	644
Andersen, Christian Jacob	634	Bode, Henrik Emanuel	268
Andersen, Hans Peter	236	Breith, Julius Hermann	428
Andersen, Jens	403	Carstensen, Niels Frederik	516
Andersen, Jens Christian	599	Caspersen, Lars Peter	43
Andersen, Niels Christian	69	Christensen, Anders	735
Andersen, Siegfried Constan- tin	377	Christensen, Caroline, født Andreassen	12
Bech, Søren Peter Jensen	782	Christensen, Christen Naiberg	346
Beck, Ludvig Johan Robert	379	Christensen, Christen Simon	167

	Pag.		Pag.
Christensen, Christian.....	612	Hansen, Anders Peter	127
Christensen med Tilnavn		Hansen, Anders Peder	115
Krag, Jens Peter	252	Hansen, Andreas	432
Christensen, Jens Christian	595	Hansen, Anne Margrethe...	453
Christensen, Lars	12	Hansen, Adolf Flor Levin	
Christensen, Niels Christian	455	Valdemar.....	644
Christensen, N. Chr.	509	Hansen, August Julius Chri-	
Christensen, Sofus Frederik	919	stian	396
Christiansen, Birthe Marie .	271	Hansen, Henrik.....	453
Christiansen, Christian Marius	505	Hansen, Jens Christian	711
Christiansen, Hans Peter...	870	Hansen, Jens Søren.....	264
Christiansen, Søren	528	Hansen, Julius Frederik ...	332
Clausen, Ane Johanne	525	Hansen, Karen	691
Conrad, Julie Josephine Vil-		Hansen, Lars Emil.....	460
helmine	51	Hansen, Laust eller Laurids	501
Danielsen, Ole Jensen	460	Hansen, Mette Marie.....	4
Dennis, Joseph Henry	256	Hansen, Rasmus.....	826
Digmann, Jens Martinus ...	36	Harder, Jens Pauli	818
Dyring, Ane Margrethe Niel-		Hauerberg, Carl Thorvald	
sine	701	Cornelius	197
Egebjerg, Christen Petersen	616	Henriksen, Jens	407
Biggaard, Carl Harald Allerø	830	Heinisch, Axel Joseph	741
Eriksen, Frederik Ferdinand	290	Hoffmann, Gottlieb August	
Eskesen, Laus	732	Heinrich.....	770
Fichtner, Carl Georg Otto..	794	Irgens-Bergh, v. Thorvald	
Franch, Harald	588	Vilhelm Christian.....	764
Frandsen, Anton Christian .	703	Iversen, Ane Dorte	476
Frandsen, Niels Kristian ...	703	Iversen, Iver	601
Frandsen, Niels.....	154	Jacobsen, Hans	19
Frederiksen, Anders Christian	603	Jacobsen, Johannes	1
Frederiksen, Mads	708	Jensdatter, Christiane.....	434
Fridrichsen, kaldet Scharf,		Jensen, Anders Christian ..	76
Knud Albert.....	428	Jensen, Anders Hvass	79
Frisch, Carl August.....	666	Jensen, Ane Marie.....	747
Guldberg, Anders Andersson	358	Jensen, August Julius	22
Gustavson, Ludvig	344	Jensen, Carl Ludvig	287
Hannell, Carl Gustav Anders-		Jensen, Christen Marinus ..	151
son.....	189	Jensen, Hans Frederik.....	49
Hansen, Anders	347	Jensen, Jens Christian.....	17
Hansen, Anders Møller	137	Jensen, Jens Peter.....	730
		Jensen, Johan Ferdinand	
		Oscar Valdemar	400
		Jensen, Jørgen	636

	Pag.		Pag.
Jensen, Lauritz August....	644	Larsen, Otto.....	388
Jensen, Magnus.....	49	Larsen, Viggo Emanuel....	907
Jensen, Martin Peter Vilhelm		Laugesen, Knud.....	391
Christian Julius.....	813	Lauridsen, Marcus.....	818
Jensen, Martin.....	147	Lieberknecht, Elisabeth Lovise	
Jensen, Niels.....	133	Christine, Andersens Hu-	
Jensen, Niels Christian....	9	stru.....	607
Jensen, Niels Peter.....	358	Lohse, Gertha Petrine....	913
Jensen, Niels Peter.....	195	Lorentzen, Lars Peder Kristian	58
Jensen, Thomine.....	358	Lund, Jens Christian Nielsen	471
Jespersen, Peder.....	584		
Johannesen, Jens Peder....	743	Madsen, Anders.....	339
Johansen, Hans.....	281	Madsen, Anton.....	586
Johansen, Johan Ejby....	727	Madsen, Mads Peder.....	738
Johnsen, Hans Christian...	438	Madsen, Georg Adolf.....	428
Jonassen, Johan.....	19	Madsen, Johannes.....	595
Juhl, Marie Sofie Magdalene	231	Magnussen, Laurs Kok....	119
Jønsson, Tufva.....	798	Mehlsen, Mette Marie, Hus-	
Jørgensen, Anders.....	497	mand Vævers Hustru..	72
Jørgensen, Anton Sophus		Mehlsen, Jens Peter.....	697
Christian.....	441	Mikkelsen, Anders.....	229
Jørgensen, Christian Albret	793	Mortensen, Peter.....	60
Jørgensen, Jørgen.....	271	Mundeling, Erhard Gustav .	201
Jørgensen, Lars Peter....	571	Møller, Adolph Hansen....	241
Jørgensen, Lars.....	19	Møller, f. Kofoed, Hansine	
Jørgensen, Niels Johan An-		Jørgengine Diderikke..	241
dreas.....	159	Møller, Vilhelmi.....	292
Jørgensen, Niels Martin....	381	Mørck, Laurits Poul.....	529
Kann, Carl Eduard.....	49	Nielsen. Andersens Hustru,	
Klages, Julius Christoffer	481, 484	Ane Grethe.....	68
Knygberg, Iver.....	488	Nielsen, Anton.....	772
Kramer, Erik Nicolaj.....	700	Nielsen, Anton.....	718
Kromann, Andrea Hermine	845	Nielsen, August Emil.....	738
		Nielsen, Christian Peter An-	
Larsen, Christian Carl.....	636	dreas.....	124
Larsen, Hans.....	497	Nielsen, Christian.....	893
Larsen, Lars.....	804	Nielsen, Hans Peter.....	644
Larsen, Lars.....	156	Nielsen, Jens Peter.....	354
Larsen, Lars Peter.....	644	Nielsen, Niels.....	326
Larsen, Peder.....	636	Nielsen, Niels.....	657
Larsen, Peder.....	547	Nielsen, Niels.....	917
Larsen. Lauritz.....	738	Nielsen, Niels Andreas Sofus	540
Larsen, Ole Frederik Vilhelm		Nielsen, Niels Peter.....	115
Peder Ferdinand Jens..	851	Nielsen, Niels.....	19

	Pag.		Pag.
Nielsen, Peder	455	Sand, Ane Kirstine, Gaard-	
Nørlem, Ane Marie	408	ejer Berthelsens Enke .	894
Olsen, Enok Gabriel.....	688	Sauvlet, Alexander Antoine	
Olsen, Eva Marie	197	Jean.....	317
Olsen, kaldet Gottfried, Chri-		Schmaltz, Carl Peter Julius	358
sten Vilhelm	573	Schwartzlose, Hans Wilhelm	
Olsen, Oluf Christian Frederik	622	Heinrich.....	636
Olufsen, Mads Madsen.....	449	Sigurdardatter, Gudrun ...	642
Pedersdatter, Maren	691	Simonsen, Christian.....	767
Pedersen, Anders Peter ...	847	Skaarup, Christen Olsen ...	629
Pedersen, Ane.....	791	Svensdotter, Anna Sofia ...	373
Pedersen, Christen.....	718	Sørensen, Carl Otto Valdemar	818
Pedersen, Christen.....	855	Sørensen, Hans Peter.....	924
Pedersen, Hans Peder ...	410	Sørensen, Jens Christian ...	632
Pedersen, kaldet Lunde,		Sørensen, Jens.....	852
Jørgen	428	Sørensen, Mads Bak	405
Pedersen, Niels Peter.....	422	Sørensen, Niels Christian ..	627
Pedersen, kaldet Østergaard,		Sørensen, Ole.....	691
Peder	55	Sørensen, Søren	237
Petersen, Carl Christian ...	511	Sørensen, Thomas Christian	
Petersen, Carl Valdemar ...	497	Høj	818
Petersen, Carl Vilhelm Lau-		Terkelsen, Ane Mette.....	82
ritz	147	Thomsen, Emil Frederik ...	416
Petersen, Jens Peter Theodor		Thomsen, Thomas Anton	
Antonius	828	Jessen Lykke.....	545
Petersen, Johan Peter ...	818	Thoroddsen, Skuli	874
Petersen, Rasmus Carl....	329	Thorstensson, Thidrik.....	642
Poulsen, Mikkel.....	715	Ulsøe, Jesper	513
Poulsen, Niels	19	Vinther, Severin Andersen .	718
Poulsen, Viktor Peter Erik.	508	Weihrauch, Johan Peter....	423
Prahl, Oscar Ferdinand ...	796	Winther, Søren Johansen	
Rasmussen, Mads	19	Jørgensen	367
Rasmussen, Frederik.....	655	Østergaard, Peder Pedersen	55
Rasmussen, Niels Kristian .	19		
Rasmussen, Niels Peter....	367		
Rasmussen, Rasmus	644		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Frihedskrænkelse.
Aktionsomkostninger.	Fuldmagt.
Almenfarlige Forbrydelser (Strfl.s Cap. 29).	Gave.
Angivelse (falsk).	Gjentagelse.
Appel.	Gjæld.
Arrest (i Gods).	Handel
Arrest (Varetægts-).	Hittegoods.
Arv.	Hæleri.
Arveafkald.	Hævd.
Assuranceforhold.	Island.
Bedrageri.	Jagt.
Befragtning.	Kaution.
Betaling.	Kirker.
Betleri.	Kjendelse.
Brandstiftelse.	Konkurs.
Drab m. m. (Stfl.s Cap. 17).	Kontrakt.
Dyrplageri.	Konventionalstraf.
Ed.	Laan.
Ejendomsret.	Leje.
Erstatning.	Lotteri.
Falsk.	Lærlingeforhold.
Fiskeri.	Løsgænger.
Forbrydelse i Embedsforhold.	Mened og dermed beslægtede For- brydelser.
Forbud.	Myndighed og Orden (Forbrydelser imod).
Forsørgelsesret.	

XII

Næringsbrug (ulovligt).	Testament.
Pant.	Thinglæsning.
Polititilhold (Overtrædelse af).	Tilregnelighed.
Politivedtægt (Overtrædelse af).	Tvangspas (Overskridelse af).
Privatlivets Fred.	Tyendeforhold.
Præskription.	Tyveri.
Ran.	Udeblivelsesdomme.
Rettens Pleje.	Udlæg.
Røveri og Trusler.	Udvisning af Riget.
Sagførere.	Underholdningsbidrag.
Servitut.	Undsigelse.
Sindssygdом.	Undvigelse.
Skatter og Afgifter.	Valgtryk.
Skifte.	Vareforfalskning.
Skolevæsen.	Veje.
Skovhugst (ulovlig).	Vexel.
Straf.	Vidneførsel.
Sundhedsvæsen.	Vold.
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Afvisning.	Pag.
<p>En af Domfældte for Høiesteret indanket Sag om Straf for Injurier ex officio afvist, da den idømte Bøde, hvilken ved Spørgsmaalet om Sagens Appellabilitet alene kunde komme i Betragtning, ikke udgjorde summa appellabilis.....</p>	276.
<p>En Høiesteretsstævning afvist, fordi Appellanten havde undladt for Høiesteret, hvor Indstævnte ikke gav Møde, at fremlægge forskjellige af de i forrige Instans fremlagte Dokumenter.....</p>	331, 394, 395, 906.
<p>Se endvidere under „Appel“</p>	536.
<p>I et Tilfælde, hvor en Sag, hvorunder en Person ved Kriminal- og Politiretten var tiltalt til ved Dom at kjendes pligtig til at forandre nogle Ildsteder i en Ejendom i Overensstemmelse med Forskrifterne i Bygningsloven af 21 November 1871 § 48, var, efterat Tiltalte var dømt til at foretage de omhandlede Forandringer, af det Offentlige indstævnet for Høiesteret efter Begjæring af ham, Sagen afvist, da den Forpligtelse, om hvis Opfyldelse der under Sagen alene havde været Spørgsmaal, var af civilretlig Beskaffenhed, og der derfor manglede Lovhjemmel til paa Tiltaltes Begjæring at indbringe Sagen for Høiesteret paa den for Justitssagers Appel foreskrevne Maade</p>	741.
<p>En den 12 Juli 1893 til „den for indeværende Aars Høiesteret“ (altsaa Høiesteretsaaret 1893) udtagen Stævning</p>	

til Paaanke af en af den islandske Overret paakjendt Gjæsteretssag ex officio afvist fra Høiesteret, eftersom der ifølge den for islandske Sagers Appel til Høiesteret gjældende Bestemmelse i Forordning 3 Juni 1796 § 16, 1ste Punktum, jfr. Lov af 11 April 1890 § 10, maatte tilkomme den paa Island boende Indstævnte 1 Aars Varsel efter D. L. 1—4—12, og der tilmed ikke fra Stævningens Forkyndelse for Indstævnte den 28 November 1893 var forløbet et Aar, dengang Sagen i Henhold til Appellantens Anmeldelse om det Indstævnte givne Varsels Udløb foretoges i Høiesteret, hvor Indstævnte ikke gav Møde 746.

Aktionsomkostninger.

Salærerne for Høiesteret paalagte det Offentlige, medens Aktionens Omkostninger iøvrigt paalagdes Tiltalte 657.

I et Tilfælde, hvor der havde været dekretet Aktion mod en islandsk Embedsmand for en Række formentlige Forsømmelser i hans Embedsførelse, men hvor Høiesteret alene fandt Embedsmanden skyldig i en enkelt af disse, Aktionens Omkostninger kun paalagte Tiltalte med en Kvotadel 874.

Almenfarlige Forbrydelser. (Strfls. Kap. 29)

Trende Slagtere ansete efter Strfls. § 290, 3die Stk., for deres Forhold ved Salg af Kjød af en tuberkuløs Kvie. En medtiltalt Gaardejer frifunden, idet der manglede tilstrækkelig Føje til at forstaa hans Udtalelser til en af de Medtiltalte som en Opfordring til at sælge Kjødet paa en saadan Maade, at Andres Sundhed derved udsattes for Fare 428.

Angivelse (falsk).

Et Fruentimmer, som til en af en Politibetjent optagen Rapport havde afgivet en Forklaring, hvorved hun sigtede sin tidligere Husbond for overfor hende at have gjort sig skyldig i Voldtægt, ikke antaget ved den noget overdrevne farvede Fremstilling af det usædelige Forhold, hvori han virkelig havde gjort sig skyldig, at have havt til Hensigt at sigte ham for en Forbrydelse, hvori han var uskyldig 231.

Appel.

Den Omstændighed, at Domfældte i en privat Straffesag havde paa Anledning fra Politiets Side til samme ind-

	Pag.
betalt den ham idømte Bøde til Statskassen, ikke antaget at kunne berøve Domhaveren hans Ret til Appel, idet Bøden maatte anses affordret Domfældte uden Foranledning fra Domhaverens Side	457.
Statueret, at en af Kogens Foged afsagt Kjendelse angaaende Fremme af en Indsættelsesforretning og forskjellige under denne Forretning afsagte Kjendelser, deriblandt en angaaende eventuel Anvendelse af det i Konkursloven § 167 hjemlede Tvangsmiddel, ikke i i Henhold til Lovens 1—6—19 kunde indbringes umiddelbart for Høiesteret, idet der manglede Føje til at betragte Forretningen og de under samme afsagte Kjendelser som indeholdende en „voldsom Tvang og Forurettelse“, eftersom der forelaa en under Fogdens Kompetence henhørende, i behørige Former og med Anvendelse af lovhjemlede Midler fremmet Forretning, under hvilken der tilmed var givet Rekviritus fuld Lejlighed til at fremkomme med sine Indsigelser, uden at der var særegne Omstændigheder tilstede, som skulde kunne berettige til desuagtet at betragte Forretningen eller nogen Del deraf som voldsom Tvang	536.
Arrest (i Gods).	
Se under „Thinglæsning“	444.
Arrest (Varetægts).	
Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest (efter Lov 5 April 1838).	
Erstatning herfor tilkjendt en Tiltalt, der efter de fremkomne Oplysninger maatte ansees uskyldig i et ham paasigtet Tyveri fra en Sindsygeanstalt, i Anledning af hvilket han havde siddet arresteret i ca. 3 Uger	115.
Arv.	
Statueret, at Sukcessionsretten til Stamhuset Benzon, naar sidste Besidder døde uden at efterlade sig Livsarvinger, maatte blive at afgjøre i Henhold til den for dette Tilfælde i Sukcessionsreglerne givne Bestemmelse om, at „dessen“ — eller som Meningen maatte være den afdøde Stamherres eller Stamfrues — nærmeste Arving skulde træde til Stamhuset, og at som Følge heraf i det givne Tilfælde Stamhuset maatte tilfalde sidste Besidders Søster som i Grad nærmest beslægtet med Afdøde fremfor dennes Onkel	560.
Statueret, at Erektionspatentet af 10 April 1832 for det gre-	

velige Scheel- Plessenske Forlods maa antages at fastsætte den lineal- kognatiske Arfølgeorden, idet denne utvivlsomt tidligere var gjældende for de under Forlodset inddragne to Fideikomisser, og Patentet, som i dets § 3 forudsætter, at Arvefølgen var den samme for alle tre Bestanddele af Forlodset, derfor enten maatte gaa ud fra, at den samme Arvefølgeorden var bestemt ogsaa i Erektionsbrevet for Forlodsets tredie Bestanddel, Stamhuset Fousingø, eller i alt Fald havde foreskrevet denne Arvefølgeorden for dette og saaledes for hele Forlodset fastsat den lineal-kognatiske Arvefølge, hvormed den nærmere Beskrivelse af Arvefølgeordenen i Paragrafen heller ikke kunde ansees at være i Strid.. 899.

Arveafkald.

Bevis ikke antaget tilvejebragt for, at et af en mindre-aarig uden Kurators Medvirkning udstedt og derfor ugyldigt Arveafkald senere, ialt Fald stiltiende, var ratihaberet af Udstederen efter opnaaet Fuldmyndighed 591.

Assuranceforhold.

Bestemmelsen i en Løsøre-Brandforsikrings Vedtægt, at Forsikringen gjælder Tab ved Ild eller ved Slukning eller anden Foranstaltning for at standse og dæmpe udbrudt Ild eller ved Redning af de forsikrede Gjenstande, ikke antaget at omfatte det Tab, der var fremkommen ved, at en Besætning efter at være reddet maatte anbringes paa fremmede Steder..... 274.

I et Tilfælde, hvor en Skibsladning tomme Petroleumstønder, som skulde forsendes med Dampskib fra Frankrig hertil Landet, af vedkommende Befragter oprindeligt var bleven forsikret ved en Police, i hvilken intet var angivet med Hensyn til Tøndernes Anbringelse i Skibet, hvorimod der fandtes den Bestemmelse, at Tab paa Dækslast kun erstattes i Tilfælde af Skibets Stranding eller totale Forlis, samt hvor dernæst Befragteren efter at have erholdt Underretning om, at Skibet var ankommet til Bestemmelsesstedet med Skade paa Dækslast, næst at underrette Assurandørerne herom havde forespurgt, om han kunde erholde Dækslasten forsikret mod dobbelt Præmie, hvilken Forespørgsel disse besvarede bekræftende og i Henhold hertil gav Policen Paategningen: NB Dækslast betaler $\frac{1}{5}$ % extra — antaget, at da der paa det Tidspunkt, da dette fandt Sted, ikke, efter hvad der var saavel Assurandørerne som

Pag.

Befragteren bekendt, kunde være Tale om, at noget Tab skulde være lidt enten ved Stranding eller totalt Forlis, kunde det ikke, som af Assurandørerne gjort gjældende, have været Befragterens Mening at ville betale Extrapræmie for at faa Dækslasten forsikret alene mod totalt Forlis og Stranding, hvorimod Extrapræmien netop maatte antages erlagt for at faa Dækslasten forsikret mod anden Søfare. Assuranseselskabet derfor tilpligtet at godtgjøre Aktieselskabet „de danske Sukkerfabrikker“, til hvem Policen som Ladningsejer var overdraget, den Ladningen in casu ved Overbord-skylning og Overbordkastning af Dækslasten tilføjede Skade. Tillige udtalt, at der manglede tilstrækkelig Føje til at antage, at det paagjældende Dampskib havde indtaget større Dækslast, end der efter Skibets Beskaffenhed og Aarstiden kunde være forsvarligt..... 837.

Bedrageri.

- En Person, som var tiltalt for at have forladt sit Logis i et Svendehjem uden at betale sin Skyld, frifunden, da hans Forklaring om at have havt til Hensigt at vende tilbage ikke fandtes at kunne forkastes..... 481.
- En Arbejdsmands Hustru, som i Anledning af, at hendes Mand sagsøgte til Betaling af en Lægeregning for Hustruen ydet Lægehjælp, dels i Forligelses Kommissionen, hvor hun mødte for sin Mand, dels overfor denne havde erklæret ikke at kunne mindes at være vedkommende Læge noget skyldig eller at have konsulert ham, frifunden under den mod hende for Bedrageri anlagte Sag, idet det efter de foreliggende Oplysninger fandtes betænkeligt at antage, at hun havde handlet i svigagtig Hensigt ved at bruge de nævnte Udtalelser, der heller ikke i og for sig egnede sig til for Mandens Vedkommende at bevirke Frifindelse i den imod ham anlagte civile Sag..... 607.
- En for forskellige bedragelige Forhold sigtet Person frifunden..... 657.
- En Slagter, der overfor Kjøberen af en Ko havde undladt at omtale, at Koen led af en Fejl i den ene Bagpatte bestaaende i, at der til Stadighed dryppede Mælk fra samme, frifunden, da hans Forklaring om, at han ved Salget ikke tænkte paa denne Fejl, som af hans egen Sælger var opgivet ham som mindre betydelig, ikke fandtes at kunne forkastes..... 830.
- Et Tyende, der uden sin Husbonds Vidende og Villie

	Pag.
havde hos forskellige Kjøbmand ladet Varer skrive paa hans Navn og i eget Navn havde taget andre paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, anseet efter Strfls. § 251.....	4.
Tiltalte dømte efter Strfls. § 251 for at have taget Varer paa Kredit uden Hensigt til at betale samme 22, 358, 396,	540.
En Tiltalt, som, efter at han paa Disken i en Boutik havde henlagt en Tikroneseddel til Betaling af nogle Varer, derpaa, medens Kjøbmanden var beskæftiget med at skaffe Smaamønt tilveje for at kunne give tilbage, havde taget Sedlen til sig og beholdt de Penge, han fik tilbage paa Sedlen, anseet efter Strfls. § 251	547.
En Person, som efter i nogle Dage at have faaet Kost og Logis hos nogle Gjæstgivere derefter fjernede sig i den Hensigt at unddrage sig Betalingen af den herved stiftede Gjæld, anseet efter Strfls. § 251; tillige anseet efter nævnte § for i sin Stilling som Agent for en Grosserer at have forskaffet sig Provision udbetalt af denne ved at indsende forskellige Ordre paa Bestilling af Varer, som han vidste ikke vilde gaa i Orden	697.
En Tiltalt, imod hvis Benægtelse det antoges godtgjort, at han imod bedre Vidende dels havde benægtet at skyldte en under en civil Sag indtalt Fordring dels havde under Sagen fremsat urigtige Kontrafordringer, anseet efter Analogien af Strfls. § 252	156.
En Tiltalt anseet efter Analogien af Strfls. § 252 for mod bedre Vidende at have fremsat urigtige Benægtelser under en civil Retssag.	423.
En Husholderske, der dels, førend hendes Husbond afgik ved Døden, havde tilegnet sig forskellige ham tilhørende Effekter, dels efter dette Tidspunkt underslaaet og forholdt Dødsboet andre Effekter, anseet efter Strfls. §§ 228 og 252.....	747
En tiltalt Møller, der havde været vidende om, at hans Bestyrer til Tiltaltes Fordel besveg Kunderne navnlig ved at blande Sand, Opfyldning fra Møllen og lignende Stoffer i det til Grutning indleverede Korn for at skjule, at Kunderne fik udleveret mindre Grutning, end der tilkom dem i Forhold til det indleverede Korn, og som tildels endog havde opfordret Bestyreren til at bære sig saaledes ad, anseet efter Strfls. § 253, tildels jfr. § 52. Tillige straffet for Tyveri	151.
En Tiltalt, der paa en Banegaard havde modtaget en Bøsse til ganske midlertidig Opbevaring, og som efter længere Ventetid, da Ejeren ikke indfandt sig, havde	

	Pag.
taget Bøssen med hjem og i nogen Tid beholdt den hjemme uden at oplyse den, hvorpaa han havde solgt den til egen Fordel, anseet efter Strfls. § 253	586.
En Tiltalt anseet efter Strfls. § 253 for at have disponeret til egen Fordel over en af ham lejet Ko	708.
En Gaardejer, som ved Kjøb var bleven Ejer af en Ejendom, saaledes at han skulde overtage den i samme indestaaende Prioritet til en Kreditforening, for hvilken denne havde Pant tillige i den til Ejendommen hørende Besætning, Avl og Afgrøde m. m., men som ikke til Kreditforeningen havde udstedt Obligation for nævnte Gjæld, anseet efter Strfls. § 253 for til egen Fordel at have disponeret over en Del af Besætningen deriblandt ogsaa nogle af ham selv til Ejendommen medbragte Kreaturer. Endvidere anseet efter samme § for Dispositioner over udlagt Gods, samt efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfls. § 260	715.
Strfls. § 253 endvidere anvendt 51, 358,	379.
En Tiltalt, som ved Lejekontrakt havde lejet nogle til Dagvognskjørsel nødvendige Heste, Vogne m. m. og derefter disponeret til egen Fordel over en Del af disse, anseet efter Strfls. § 256, jfr. § 253	449.
En Tiltalt, som havde afhændet to Grise, i hvilke der var gjort Udlæg, anseet efter Strfls. § 255, jfr. § 253 . .	625.
En Gjæstgiver, som efter af en Person at have modtaget dennes Uhr i Pant for et Beløb 75 Øre, som Sidstnævnte var bleven ham skyldig for nydte Drikkevarer, Dagen efter havde pantsat Uhret tilligemed nogle ham selv tilhørende Klædningsstykker til en Pantelaaner, anseet efter Strfls. § 256, jfr. § 253	893.
En Gaardejerske, som havde disponeret over den sammen med Gaarden pantsatte Besætning m. m., og hvis Forklaring om at være gaet ud fra, at Pant-haveren uanset de foretagne Dispositioner ikke vilde komme til at lide noget Tab, ikke fandtes at kunne forkastes, anseet efter Strfls. § 256, jfr. § 253. Straffen fundet at kunne bortfalde i Medfør af Strfls. § 58 paa Grund af den hende overgaaede Arrest. (Arresten havde været opretholdt i 7 Dage.)	894.
En Tiltalt, der ved forskellige Lejligheder havde solgt Kreaturer uden at oplyse, at de led af Tuberkulose, under Hensyn til samtlige Omstændigheder ikkun anseet efter Strfls. § 257	55.
En Tiltalt, der havde givet Transport paa en ham tilkommende Fordring, fortiende, at han ved tidligere	

	Pag.
Løjligheder havde helt eller delvis borttransporteret samme, anseet efter Strfls. § 257, idet han ikke antoges ved Foretagelsen af de omtalte Transaktioner at have handlet i egentlig svigagtig Hensigt.....	201.
En Tiltalt, som under urigtigt Foregivende af at skulle betale 17 Kr. 50 Øre i Husleje, skjøndt han vidste, at hans Hustru allerede havde betalt et Afdrag paa samme af 14 Kr., havde formaaet et Fattigudvalg til at udbetale sig hele det af ham opgivne Beløb, anseet efter Strfls. § 257.....	405.
En Gaardejers Hustru, som af den Mælk, der fra Gaarden skulde leveres til et Andelsmejeri, i længere Tid hver Morgen af den til Mejeriet bestemte Aftenmælk havde taget en Kopfuld af det Øverste, hvilken da næsten var Fløde, anseet herfor efter Strfls. § 257.....	525.
En Kommissionær for en Hestehandler anseet efter Strfls. § 257 for under Forhandlingerne med en Slagter angaaende en Byttehandel om en Hestehandleren tilhø-Hest mod bedre Vidende at have foregivet, at denne havde havt Hesten i et halvt Aar paa sin Gaard, hvilket Foregivende havde været en væsentlig medvirkende Omstændighed til, at Slagteren indlod sig paa Byttehandelen. Hestehandleren, som, skjøndt han havde paa-hørt det nævnte Anbringende, ikke havde modsagt det, ligeledes anseet efter Strfls. § 257.....	594.
En Tiltalt, der af en Enke havde modtaget et Beløb som Laan, men forment senere at have faaet Beløbet eftergivet, anseet efter Strfls. § 257 for i Enkens Dødsbo at have nægtet overhovedet at have modtaget noget Beløb til Laans af Afdøde.....	612.
En Arbejdsmand, der havde forskaffet sig Fattigunderstøttelse under et urigtigt Foregivende, anseet efter Strfls. § 257.....	634.
Tvende Tiltalte, der havde solgt en Hest, der led af varig Halthed (Spat), under det urigtige Foregivende, at Haltheden var af forbigaaende Art og formentlig hidrørte fra Fejl ved Skoens Paalægning, ansete efter Strfls. § 257. En Tiltalt, som i Hestehandler dels havde benyttet sig af Kjøbernes berusede Tilstand dels gjort sit til for at faa dem til at drikke saa meget, at de blev ude af Stand til at bedømme Forholdene og paa Grund heraf indlod sig paa Handler, som de i ædru Tilstand ikke vilde have indladt sig paa, straffet efter samme Bestemmelse. Nogle Medtiltalte, der havde medvirket til Istandbringelsen af disse Handler, fri-	

	Pag.
fundne. En Deltagelse i et Væddeløb med en beruset Mand, saaledes at den Vindende fik udbetalt det indskudte Pengebeløb, ikke antaget at kunne paaføre Deltagerne Strafansvar, da de ikke havde handlet i svigagtig Hensigt	636.
En Leverandør til et Andelsmejeri, som mod sin Benægtelse fandtes overbevist om tvende Gange at have i svigagtig Øjemed foretaget Rettelser i den af Mejeriet over leveret Mælk førte Vægtbog, anseet herfor efter Strfls. § 257.....	657.
En Slagter, der havde solgt Kjødet af en Ko, om hvilken han vidste eller ikke nærede Tvivl om, at den var død af en Sygdom, anseet efter Strfls. § 257 for at have undladt at oplyse Kjøberne herom trods den ham fra disses Side dertil givne Foranledning	743.
En mindreaarig Person, der til Dækning af sin Gjæld til en Kjøbmand havde givet denne Anvisning paa sin Løn, vidende om, at han ikke havde saa meget til Gode, og derefter selv hævet Lønnen, anseet efter Strfls. § 257	828.
En Person, som ved at udgive sig for udsendt af en anden havde skaffet sig noget Læder udleveret paa Kredit, anseet efter Strfls. § 257, idet der ikke fandtes Røje til at forkaste hans Forklaring om ikke at have havt til Hensigt at unddrage sig Betalingen	852.
En Person, som til en Landhandlerske havde solgt et Parti russiske Æg uden at oplyse hende om, at Æggene ikke vare her fra Landet, skjøndt han maatte antages at have været paa det Rene med, at hun gik ud fra, at de vare dette, anset efter Strfls. § 257	907.
Strfls. § 257 endvidere anvendt	226, 354.
Et Landpostbud, der havde tiløgned sig Beløb, der vare ham betroede til Afsendelse, og som for Modtagelsen havde udstedt Postbeviser paa Blanketter, leverede af Postvæsenet og fornyede med paatrykt Anmærkning om Postvæsenets Ansvar, anseet efter Strfls. § 258. For at have aabnet og tilintetgjort almindelige Breve straffet efter § 138 jfr. § 144, og for at have udfærdiget falske Breve. hvori han i deres Navn, for hvem han skulde have afsendt Pengene, bad om Henstand med disses Betaling, efter § 270.....	326.
En Tiltalt, som under en Udlægsforretning havde lagt Dølgmaal paa nogle ham tilkommende Fordringer, anseet efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfls. § 260	513.
En Tiltalt anseet efter Konkurslv. § 168, jfr. Strfls. § 260 for under en Fogedforretning at have lagt Skjul paa at	

	Pag.
være i Besiddelse af et kontant Beløb, som han i Forvejen havde forstukket, og at have en Fordring tilgode Straf efter Konkurslv'. § 168, jfr. Strfls. § 260 endvidere idømt.....	732. 715.
Befragtning.	
Se under „Erstatning“	807.
Se under „Assuranceforhold“	807.
Betaling.	
En herværende Bankdirektør, som havde givet Medindehaveren af et engelsk Firma Ordre til at foranledige at et Beløb, som han laa inde med for Bankdirektøren, anvendtes til Dækning af et mellem denne og Firmaet verserende Vexelmøllemværende, hvilket imidlertid ikke skete, hvorimod Firmaet lod Beløbet afskrive paa andet Møllemværende — frifunden under den mod ham til Vexlens Indfrielse anlagte Sag, idet det under de givne Omstændigheder maatte være Bankdirektøren ligegyldig, hvorledes Firmaet havde bogført den skete Indbetaling	216.
Betleri.	
Straf herfor idømt.....	332, 346, 354, 460, 528, 529, 571, 627, 666, 767, 791, 793, 826, 870, 917.
Brandstiftelse.	
En for Meddelagtighed i Brandstiftelse tiltalt Person frifunden, idet det mod hans Benægtelse fandtes betænkeligt at statuere, at han ved nogle af ham brugte Ytringer om, at det var bedst, om Møllen kunde brænde, havde villet tilskynde den Person, som senere satte Ild paa Møllen, hertil.....	367.
En Person, som med en brændende Petroleumslampe af Blik uden Glas, indrettet til at anbringes i en Lygte, var gaaet ind i et ca. 3 ¹ / ₄ Alen højt Staldrum og havde stillet Lampen ovenpaa et derværende 5—6 Kvarter højt Skillerum, frifundet for Overtrædelse af Strfls. § 284, idet der ikke fandtes tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for Aarsagsforbindelsen mellem den begaaede Uforsigtighed og den opstaaede Ildebrand. Tiltalte derimod anseet med en Bøde efter Brandpolitiloven	476.
En Tiltalt, som ved Nattetid havde sat Ild paa et beboet straatækket Hus, efter Omstændighederne kun anseet efter Strfls. § 281.....	501.

	Pag.
Strfls. § 281 endvidere anvendt.....	367.
En Tiltalt, der om Aftenen Kl. 9 havde stukket Ild i en Halmstak, der var anbragt i en Afstand af henholdsvis 7 og 9 Alen fra tvende til en Kro hørende straatækte Huse eller Skure, der benyttedes dels til Svinestald dels til Tørvehus, anseet efter Strfls. § 282, 1ste Stk...	354.
Drab. m. m. (Strfls. Cap. 11.)	
En Person, der havde gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt og under dette tumlet med Pigen i længere Tid liggende dels paa Jorden dels over et Trækar, indtil hun efter Tiltaltes Forklaring pludselig skulde være falden sammen i en bevidstløs og tilsyneladende død Tilstand, hvorefter Tiltalte for at give det Udseende af, at hun selv havde taget sig af Dage, kastede hende i en Mose, hvor hendes Lig senere fandtes, straffet, foruden for Forsøg paa Voldtægt efter Strfls. § 168, jfr § 46, tillige efter § 186, jfr. § 46, da det efter Sundhedskollegiets Erklæring maatte anses mindre sandsynligt, at Pigen var død, da Tiltalte kastede hende i Vandet, og han efter sine Forklaringer og det iøvrigt Foreliggende ikke heller kunde antages at være gaaet ud herfra som noget sikkert.....	281.
En Fader anseet efter Strfls. § 186, jfr. § 46 for Forsøg paa at aflive sin 3 Uger gamle Tvillingsøn ved at klemme ham med Fingrene om Halsen, idet der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke fandtes at kunne tages Hensyn til hans Forklaring om, at han af egen Drift havde opgivet det af ham fattede Drabsforsæt, hvorimod det antoges kun at skyldes Moderens Tilstedekomst, at han ikke fik fuldført dette Forsæt. Endvidere anseet efter § 186, jfr. § 52 in fine forat have foreslaaet sin Hustru at ombringe den ene af Tvillingerne, hvad hun havde vægret sig ved.....	847.
En Tiltalt, som havde tilføjet en anden et Knivstik i Underlivet, som nogle Dage efter medførte Døden, anseet efter Strfls. § 188.....	798.
En Tiltalt dømt fra Livet for med Overlæg at have dræbt en Dreng, til hvem han havde staaet i uterligt Forhold (Kanasagen).....	292.
Et Fruentimmer dømt fra Livet for med Overlæg at have dræbt sit udenfor Ægteskab fødte Barn.....	373.
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer, som havde dræbt sit Barn umiddelbart efter dets Fødsel i Henhold til en før Fødslen fattet Beslutning, anseet	

	Pag.
<p>efter Strfl.s § 192, andet Led. Samme Tiltalte anseet i Henhold til Strfl.s § 197, første Punktum, for i et andet Tilfælde, efter hemmeligt at have født et Barn, at have henlagt dette, medens hun selv tog hen og besøgte sine Forældre; indpakket paa Bunden af et Klædeskab, hvor det ca. 5 Timer efter blev fundet i Live ...</p>	913.
Dyrplageri.	
<p>En herfor Tiltalt frifunden</p>	584.
Eed.	
<p>I et Tilfælde, hvor en Kreditor efter en Panteobligation under Anbringende af, at Obligationen under hans Sygdom var fravendt ham af Debitor og derefter af denne udslettet af Pantebogen, havde sagsøgt Debitor til at udstøde en ny Obligation for Gjælden, antaget, at Debitor havde tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af sine Anbringender om, at Kreditor paa sit Sygeleje havde eftergivet ham Kapitalen og til den Ende dikteret ham en Obligationen paaført Kvitteringspaategning samt senere udleveret ham Obligationen til Udslettelse, at det, da Kreditor under Sagens Gang var død, kunde tilstedes Debitor at supplere Beviset ved sin Eed</p>	106.
<p>En Barnemoder tilstedet at aflægge Sigtelsesed i en Pater- nitetssag under Hensyn til Beskaffenheden af den fra vedkommende Mandspersons Side førte Procedure .</p>	652, 815.
Ejendomsret.	
<p>Antaget, at en af en Lærling som Svendestykke forarbejdet Gjenstand maatte tilhøre vedkommende Mester, paa hvis Værksted og af hvis Materialier Gjenstanden var forarbejdet, idet der ikke var ført Bevis for Exi- stensen af en Sædvane, hvorefter en saadan Gjenstand skulde tilhøre den, der havde forarbejdet samme. Med Hensyn til nogle Gjenstande, som Lærlingen havde for- arbejdet, medens han for Mesterens Regning besøgte teknisk Skole, antaget, at Ejendomsretten til disse var hos Lærlingen, idet Gjenstandene vare et Udbytte af dennes Virksomhed udenfor Arbejdstiden, og det ikke var oplyst, at Materialierne dertil, som maatte forud- sættes at være af forholdsvis ringe Værdi, vare be- kostede af Mesteren.....</p>	676.
Erstatning.	
<p>En Redaktør, som for 3 i et Blad indrykkede Artikler — vedrørende den Dønnergaardske Sag — blev anseet efter</p>	

	Pag.
Strf.s § 217, ikke tillige tilpligtet at betale Erstatning, idet de foreliggende Omstændigheder ikke skønnedes at give Grund til at antage, at de i Artiklerne indeholdte Ærefornærmelser havde bevirket nogen Forstyrrelse i den Fornærmedes Stilling og Forhold; nogle af den Fornærmede havde Udgifter ved Erhvervelse af Aftryk af et optaget kriminelt Forhør heller ikke fundne at burde godtgøres ham af Redaktøren, idet bemeldte Aftryk ikke kunde antages nærmest foranlediget ved de paaklagede Artikler	26.
En under en Justitssag, hvorunder en Tiltalt blev dømt for Bedrageri udvist i Kreaturhandel, af Besvegne nedlagt Paastand om Erstatning for Foderpenge, ikke tagen til Følge, fordi de forelagte Oplysninger ikke afgav tilstrækkelig Hjemmel til at tilkjende saadan Erstatning under Straffesagen	55.
Se endvidere under „Gave“	129.
I et Tilfælde, hvor en Person havde borttransporteret den ham tilkommende Ret til at erholde Skjøde paa en fast Ejendom med Tilhørende, derunder nogle Huse, og indestaaet Kjøberen for, at der ikke paahvilede Ejendommen andre Hæftelser end de, der vare nævnte i Transporten, antaget, at Kjøberen ikke, fordi det senere viste sig, at der paa Husene, der i Transporten vare betegnede som „Lejehuse“, hvilede Fæsteforpligtelser, kunde paaberaabe sig at være bleven skuffet ved det i Kjøbekontrakt-Transporten brugte mindre nøjagtige Udtryk „Lejehuse“, saameget mindre som Transporten henviste og støttede sig til den mellem Sælgeren og hans Hjemmelsmand indgaaede Kontrakt, i hvilken Husene vare betegnede som „Fæste- og Lejehuse“; som Følge heraf tilkjendtes der ikke Kjøberen den af ham paastaaede Erstatning for Misligholdelse.....	163.
Se endvidere under „Forbud“	179.
Under en af et Fruentimmer mod Politidirektøren anlagt Erstatningssag i Anledning af, at hun, som paa forskjellig Maade havde forulæmpet en Læge, i Henhold til en af Retslægen afgiven Erklæring gaaende ud paa, at hun burde indlægges til Observation for Sindssygdom, af Politiet var bleven indlagt paa Kommunehospitalet, hvorfra hun efter 26 Dage udskreves som tilregnelig — udtalt, at der efter de Oplysninger, som havde foreligget Politidirektøren angaaende Vedkommendes Sindstilstand og Beskaffenheden af det af hende udviste Forhold manglede tilstrækkelig Føje til at antage, at han ved at lade Vedkommende, der hverken	

	Pag.
havde Slægtninge eller andre, hvem Tilsyn med hende kunde overdrages, indlægge paa Kommunehospitalets Sindssygeafdeling havde overskredet den ham som Politidirektør tilkommende Myndighed	247.
Et Spørgsmaal afgjort, om der paahvilede en Skibsfører Ansvar overfor Afladeren af nogle Lokomobiler i Anledning af, at der ikke skulde være forholdt med Lokomobilernes Udlevering i Overensstemmelse med Ordrekonnossementerne, og Afladeren derved skulde være bleven afskaaren fra at faa Lokomobilerne tilbage . . .	305.
Erstatning i en Injuriesag ikke tilkjendt den Fornærmede, idet denne ikke var fremkommet med nogensomhelst Oplysning om, at der ved de paaklagede Injurier var tilføjet ham noget Tab, og der efter Omstændighederne ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at tilkjende ham en saadan Godtgjørelse, som omhandles i Strfls § 303	519.
Under et mod et Firma her i Landet anlagt Erstatnings-søgsmaal i Anledning af dets Vægning ved at opfylde en Handel om et Parti Korn, som et tysk Firma som Kommissionær for det danske havde afsluttet med et andet tysk Firma, statueret, at der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunde antages at være tilvejebragt nogen Overensstemmelse mellem det sagsøgte Firma og det som Kommissionær optraadte Firma angaaende Vilkaarene for den paagældende Handel, uden at Ansvar for den opstaaede Misforstaaelse kunde paalægges det sagsøgte Firma, som derfor frifandtes	555.
Aktieselskabet, de danske Sukkerfabriker, der overfor en Del Landmænd paa Lolland og Falster havde kontraheret om Anlæg af en Sukkerfabrik dersteds med tilhørende Saftstationer bl. a. paa Betingelse af, at der paa de paagældende Steder kunde findes et passende Grundstykke med let Adgang til rigelig Vand, frifundet under den mod samme for Ikke-Opfyldelse af Kontrakten anlagte Erstatningssag, fordi det for det nævnte Anlæg stillede Vilkaar „let Adgang til rigeligt Vand“ ikke kunde ansees opfyldt	609.
Efter Omstændighederne ikke antaget, at der ved nogle afgivne Vidneforklaringer var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at en Person paa et Værtshus havde paataget sig en ubetinget Forpligtelse til indenfor en bestemt Frist at besørge et Skiblosset,	

	Pag.
saaledes at han, hvis dette ikke lykkedes for ham, paadrog sig Erstatnings-Ansvar.....	648.
I et Tilfælde, hvor nogle i Dagbladet „Socialdemokraten“ indrykkede anonyme Artikler fandtes at maatte forstaaes som sigtende til for Bladets Læsere at udpege nogle i Artiklen navngivne Mestre som dem, hos hvem der fandt Arbejdsnedlæggelse Sted, antaget, at Bladet ved denne Publikation uberettiget havde gjort Forholdene paa de paagjældende Snedkermestres Værksted til Gjenstand for offentlig Drøftelse. Da derhos Artiklerne maatte antages at have været beregnede paa og skikkede til at berøve de vedkommende Mestre Tilgang af fornøden Arbejdskraft, maatte Redaktøren være erstatningspligtig for den Skade, som herved var lidt. Som Følge heraf blev Redaktøren tilpligtet at betale en af Retten fastsat Erstatning til en af de paagjældende Mestre, idet de nævnte Artikler maatte antages i alt Fald at have været en medvirkende Grund til det Tab, som han efter Sagens Oplysninger maatte formodes at have lidt.....	667.
I et Tilfælde, hvor Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Toldvæsenets Vegne sagsøgte til Udredelse af Erstatning i Anledning af, at to uvedkommende Personer om Natten havde begivet sig ombord i en Toldvæsenet tilhørende, ved Nordre Toldbod fortøjet Patrouille-Dampbaad, som henlaa med saakaldet „bakket Fyr“, og sat Baaden i Gang, hvorved den tørnede sammen med og beskadigede en en Færgemand tilhørende Seilbaad, udtalt, at Generaldirektoratet hverken i Henhold til Lovgivningens almindelige Regler om Erstatningsansvar for Uagtsomhed eller efter de specielle Bestemmelser i Havnereglementet eller de dagjældende Forskrifter i D. L.'s 4. Bog. §. Kapitel kunde tilpligtet at betale Færgemanden Godtgjørelse for den skete Skade	760.
En Vinhandler, som havde misligholdt en af et udenlandsk Firma paa hans Vegne indgaaet Befragtningskontrakt, tilpligtet at betale Skipperen den betingede Fragt med Fradrag i Henhold til Sølovens § 130 af de Udgifter, som maatte anses sparede for Skibet, ved at det paagjældende Vareparti ikke indladedes. Erstatning for to Overliggedage ikke tilkjendt Skipperen, da det, den Gang disse begyndte at løbe, maatte være ham klart, at Befragteren ikke vilde levere nogen Last....	807.
Se endvidere under „Handel“.....	909.

	Pag.
Falsk.	
En Tjenestekarl, som havde udfærdiget og med sin Husbonds Navn underskrevet to Beviser, hvori denne indestod for, at nogle af Karlen købte Varer vilde blive betalte, anseet efter Strfl.s § 268	22.
En Person, som ved Salget af en af ham stjaalen Cycle til Kjøberen udfærdigede og med et opdigtet Fornavn underskrev et Dokument, hvori han erkjendte at have solgt og modtaget Betaling for Cyclen, anseet efter Strfl.s § 275, jfr. § 268	195.
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 270 for Forfalskning af Skudsmaalsbog	264.
se under „Bedrageri“	326.
En Person, der i et Brev, som han underskrev med et opdigtet Navn, havde anmodet en Grosserer om at tilstaa sig et Agentur, anseet efter Strfl.s § 270, jfr. § 275. Tillige anseet efter Strfl.s § 268, jfr. § 274 for i en Bestillingsseedel, efter at den var underskreven af vedkommende Bestiller, at have ændret den i samme for Varen angivne Pris	697.
Fiskeri.	
Antaget, at Afsnit II i Fiskeriloven af 5 April 1838, særlig Bestemmelsen i § 50, 2det Stk. om Aale- og Laxe-gaardes Aabning til visse Tider, ikke blot angaar de Søer, Bække og lignende Vande, hvor Retten til Fiskeri alene tilkommer de tilstødende Grundejere, men ogsaa angaar saadanne Vande, hvor andre have en særlig Adkomst til Fiskeri og navnlig ogsaa til et Vandløbs Spærring ved en Fiskeriindretning. Som Følge heraf blev Ejeren af Frisenvold Ladegaard ved Gudena under en imod ham af en tilstødende Lodsejer anlagt privat Politiretssag straffet for Overtrædelse af fornævnte Lovs §§ 50 og 53	63.
Forbrydelser i Embedsforhold.	
Et Landpostbud, der havde aabnet og tilintetgjort ham til Besørgelse leverede Breve, anseet efter Strfl.s § 138, jfr. § 144. Tillige straffet for Bedrageri og Falsk	326.
En forhenværende Bestillingsmand i Krigsministeriet, som efter tilfældig i Ministeriet at være bleven bekjendt med en fra Krigsministeren til Ministeriets Departementchefer og Ministerens Sekretair bestemt Rundskrivelse angaaende hans og nogle andre Bestillingsmænds paa-tænkte Afskedigelse og Grunden dertil, havde taget	

	Pag.
en Afskrift af Skrivelsen og derefter efter at være fra- traadt sin Stilling i Ministeriet havde meddelt en Del af Skrivelsens Indhold til uvedkommende Personer, an- seet at have aabenbaret et Embedsanliggende, som efter dets Beskaffenhed burde holdes hemmeligt, og dømt efter Strl.s § 144, jfr. § 139	764.
Se endvidere under „Island“	874.

Forbud.

se under „Veje“	38.
I et Tilfælde, hvor Dansk Skrædderforbund havde posteret Udsendinge (saakaldte Strikevagter) udenfor en Skræd- dermesters Arbejdslokaler med den Opgave at kontrol- lere, hvem der søgte Arbejde hos ham, i hvilken An- ledning Skræddermesteren havde nedlagt Forbud imod, at der ved Trusler søgtes lagt Hindringer i Vejen for Tilgang af Arbejdskraft til hans Forretningsbrug, ud- talt, at det maatte anses godtgjort, at bemeldte Po- stering havde været forbundet med Fremsættelse af Trusler paa forskjellig Maade imod de antrufne Svende for at formaa dem til at undlade at søge Arbejde hos Skræddermesteren, saafremt han ikke vilde gaa ind paa at betale efter en Priskurant, som han havde paa- tegnet sit Navn, men at Skrædderforbundet — selv bort- set fra denne Anvendelse af Trusler og uden Hensyn til den Betydning, der kunde tillægges Skrædder- mesterens Underskrift paa Priskuranten — havde været uberettiget til paa foranferte Maade egenmægtig at gjennemføre sin formentlige Ret overfor Skrædder- mesteren. Erstatning tillagt Skræddermesteren ved Rettens Kjendelse for havde Udgifter og paaført Tab ved Skrædderforbundets retstridige Adfærd	179.
Et Forbud, som af en Grosserer var nedlagt i Anledning af, at Skomagerlauget ved dets Oldermænd i en Avis- artikel havde advaret Publikum imod at købe Skotøj i Forretninger, der kun drives af Handelsmænd, som ikke engang selv have Kjendskab til de Varer, de sælge, ophævet, forsaavidt det tillige var rettet mod Oldermænden personlig, da han kun havde underskrevet Artiklen paa Skomagerlaugets samlede Bestyrelses Vegne og uanset, at han havde erkjendt sig solidarisk ansvarlig med den øvrige Bestyrelse for bemeldte Ar- tikel. Forbudet ogsaa iøvrigt ophævet, da Grossereren ved at avertere Varer, der i det Mindste for en Del ikke vare Pariser-Varer, men efter hans eget Anbringende	

	Pag.
under Sagen Wiener-Arbejde, som hidrørende fra et — forøvrigt ikke eksisterende — stort Pariserfirmas Fallit, fandtes at have givet Lauget rimelig Anledning til at forudsætte, at dette i bedste Fald var begrundet i manglende Kjendskab til de Varer, han saaledes falbød.....	413.
Se endvidere under „Ærefornærmelser“	531.
Forsørgelsesret.	
se under „Udvisning“	770.
Frhedskrænkelser.	
Et af en Mandsperson mod en Pige udvist Forhold ved, trods hendes Modstand, som han ansaa for alvorlig ment, at have ved Magtanvendelse forskaffet sig Samleje med hende, om hvem han, efter hvad der tidligere var foregaaet mellem dem, kunde have nogen Grund til at tro, at hun ikke vilde være aldeles uvillig til at tilstaa ham Samleje, henført under Strfl.s § 210, idet den af Tiltalte udviste Vold ikke fandtes at have været af den Beskaffenhed, at Strfl.s § 168 kunde anvendes paa samme	711.
En for Overtrædelse af Strfl.s § 213 tiltalt Fader, der to Gange havde sat sig i Besiddelse af sit af Øvrigheden andetsteds anbragte Barn, frifunden, idet det udtaltes, at om end § 213 kunde anses anvendelig overfor Forældre under de angivne Forudsætninger, havde Tiltalte i hvert Fald i det ene Tilfælde handlet i god Tro, og i det andet Tilfælde fandtes hans Forhold efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke at kunne henføres under bemeldte §.....	804.
Fuldmagt.	
En Søster, som havde overleveret sin Broder en Kapital og samtidigt meddelt ham uigjenkaldelig Fuldmagt til at anvende Kapitalen til hendes Bedste, ikke derved antaget afskaaren fra senere, da ingen Disposition fra Broderens Side var truffet med Hensyn til Kapitalen, at fordrø denne tilbage, idet Fuldmagten alene var udstedt i Søsterens egen Interesse, og Broderen havde misholdt den ham efter Fuldmagten paahvilende Forpligtelse til at holde Kapitalen afsondret fra sin egen Formue. Søsteren ligeledes antaget berettiget til at erholde udbetalt af Broderen den Del af Kjøbesummen for en fast Ejendom, hvoraf hun ifølge derom af dennes	

Pag.

- Ejere truffen Bestemmelse skulde være berettiget til at nyde Renten, idet der ikke var truffen nogen Bestemmelse om Baandlæggelse af Kapitalen. Efter Omstændighederne ikke antaget, at Søsteren var pligtig til at betale Broderen Vederlag, fordi hun i et Tidsrum af noget over 1 Aar efter et af Broderen fremsat Tilbud havde havt Ophold i dennes Hus. 787.
- Gave.**
- Opretholdelsen af et af en Aftægtsmand, hvis Bo senere var taget under Konkursbehandling, til to Livsarvinger udstedt Gavebrev paa 5000 Kr., hvoraf hver Arving skulde have 2500 Kr., for den ene Gavemodtagers Vedkommende i Henhold til Konkurslovens § 28, jfr. D. L. 5—14—46 gjort afhængig af, at Fallenten med Ed bekræftede, at han ikke, da Dispositionen foretoges, var eller gjorde sig insolvent, medens Gavebrevet for den anden Halvdels Vedkommende blev omstødt i Forhold til Konkursboet, idet Gavemodtageren ikke kunde antages at have bestridt, at Opretteren ved Dispositionen havde gjort sig insolvent. 87.
- I et Tilfælde, hvor en Godsejer ved en Gaveretshandel havde overfor en Landboforening forpligtet sig til at anskaffe og udstationere paa vedkommende Godsers Territorium nogle Tyre af anerkjendt konstant Race blandt andet paa Vilkaar af, at der af Foreningens Midler henlagdes et vist Beløb aarlig til Dannelse af en Fond, for at Foreningen i sin Tid selv kunde blive i Stand til at anskaffe og holde Tyrene for egen Regning, antaget, at Foreningen ikke havde opfyldt dette Vilkaar, hvorfor Godsejeren havde havt Beføjelse til at betragte Aftalen som brudt og til som Følge deraf at ophøre med Udstationeringen. 129.
- Gjentagelse.**
- Se under „Næringsbrug“ 488.
- Gjæld.**
- se under „Ed“ 106.
- En Indsigelse mod nogle Gjældsbeviser, hvori Skyldgrunden angaves at være Laan, støttet paa, at de vare udstedte af Vedkommende som Mindreaarig, uden Kurators Medvirkning, forkastet, da det maatte anses godtgjort, at den virkelige Skyldgrund var den Mindreaariges uberettigede og i egen Interesse foretagne Disposition over ham betroede Værdipapirer og Kontanter, som han var pligtig at erstatte. En af den Mindreaarige paatagen Forpligtelse til at svare Renter af de

	Pag.
samme Beløb antagen retsgyldig at være ratihaberet af ham efter opnaaet Fuldmyndighed.....	204.
I et Tilfælde, hvor en Person af et Dødsbo sagsøgte til Indfrielse af et Gjældsbevis, som han erkjendte i sin Tid at have udstedt til Afdøde, et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis antaget ført for, at bemeldte Gjæld senere var bleven indfriet af ham.....	721.
Et Spørgsmaal, om der tilkom en cand. pharm. et mellem ham og en Margarinefabrik akkorderet Honorar for en ny Methode til Fabrikation af Margarine, besvaret benægtende, da det maatte antages, at han efter at have forsøgt en Fremstilling af Methodoen, selv havde opgivet Sagen.....	834.

Handel.

I et Tilfælde, hvor en Kjøber sagsøgte til at betale Kjøbesummen for et Parti Gummivarer, der af ham vare kjøbt efter Prøve, men refuserede som ikke prøvemæssige, statueret, at det maatte paahvile Sælgeren at godtgjøre Varernes Overensstemmelse med Prøven, samt at den Omstændighed, at Kjøbereren efter at have refuseret Varepartiet havde undergivet Prøven en Behandling, som efter de udmeldte Overskjønsmænds Erklæring umuliggjorde en Bedømmelse fra deres Side, ikke kunde komme Kjøbereren til Skade, idet det bortset fra, at Behandlingen ikke var gaaet udover, hvad der kunde være hensigtsmæssigt for at prøve Varens Brugbarhed i den daværende Tilstand, i hvert Fald maatte være afgjørende imod Sælgeren, at han i Stedet for snarest mulig efter Kjøberens Reklamation at lade optage Skjøn over Varerne havde ladet hengaa over et Aar, forinden han skred til Skjønnets Optagelse, uagtet det maatte antages, at Varen ved at henligge var underkastet Forandring netop med Hensyn til den Egenskab, hvorom Striden drejede sig.....	780.
En Person, som af et Vinhandler-Firma søgte til Betaling af et ham for 19 Aar siden leveret Parti Vin, frifunden, idet hans til Erkjendelsen af at have modtaget Vinen knyttede Anbringende, at Leverancen var Vederlag for hans Virksomhed med at skaffe Firmaet en Ejendom til Kjøbs, efter samtlige Omstændigheder fandtes at maatte lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse.....	785.
En Person, som af et Maskinfabrikant-Firma var sagsøgt til Betaling af en ham leveret Centrifuge, frifunden,	

	Pag.
da Firmaet ikke havde godtgjort, at der forelaa en Bestilling fra hans Side.....	801.
En Detailhandler, som paa Opfordring af en for en Grosserer arbejdende Agent, der imidlertid ikke var bemyndiget til med bindende Virkning at afslutte Handler for denne, havde underskrevet og udfyldt en af Agenten medbragt trykt Blanket, hvori Vedkommende erklærede af Grosserereren at have kjøbt paa bestemt Aftagelsestid et Parti Petroleum, frifunden under den mod ham til Partiets Betaling anlagte Sag, idet Grosserereren uanset Blankettens Ordlyd kun i sammes Underskrift kunde have set et Tilbud fra Detailhandlerens Side om at ville købe Partiet, hvilket Tilbud for at forblive bindende for denne paa en eller anden Maade maatte accepteres, og det efter Handelens Beskaffenhed i den nærmeste Tid efter dets Modtagelse, hvilket imidlertid ikke var sket, hvorimod Oplysningerne i Sagen tydede paa, at Grosserereren fra Først af enten havde villet refusere Tilbudet eller lade Afgjørelsen heraf henstaa i ubestemt Tid ..	889.
En Sælger af en Hest, som havde indestaaet for, at Hesten var fri for usynlige Fejl, tilpligtet at betale Erstatning i et Tilfælde, hvor den solgte Hest senere viste sig at være „Tungerækker“, idet denne Fejl, der efter de foreliggende Omstændigheder fandtes at maatte henregnes til de saakaldte usynlige Fejl, maatte antages at have været tilstede ved Handelens Afslutning og at have forringet Hestens Handelsværdi i væsentlig Grad.....	909.

Hittegods (ulovlig Omgang hermed).

En Tiltalt, som havde tilegnet sig to i en Vig ved Horsens Fjord fundne Pramme, anseet efter Strfls § 247, men frifundet med Hensyn til en tredje Pram, som han kunde have havt Grund til at antage for derefterkøbt	69.
Strfls § 247 endvidere anvendt.....	4, 571.

Hæleri.

Tvende Tiltalte, der havde disponeret over et Uhr, som deres Søn havde tilbyttet sig af en anden Dreng, der havde stjaalet det, frifundne under den imod dem for Hæleri anlagte Sag, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at de havde indset, at det af deres Søn hjembragte Uhr var stjaalet	12.
Straf efter § 238 idømt 189, 241, 252, 329, 347, 434, 438, 497, 627.	

Hævd.

- Afgjørelse af, hvorvidt en Benyttelsesret over et Vejstykke var erhvervet ved Hævd 491.

Island.

- Kjendelse afsagt angaaende forskellige yderligere Oplysningers Tilvejebringelse under en Justitssag 642.
 Se endvidere under „Afvisning“ 746.
 En bl. a. for Misbrug af Reskr. af 23 Oktbr. 1795 tiltalt Sysselmand frifundet, idet hans Forklaring om, at Betingelserne for at anvende det nævnte Reskript havde været tilstede, efter den Maade, hvorpaa Forhørerne vare blevne optagne og navnlig Vidnernes Afhøring havde fundet Sted, fandtes at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse. Derimod misbilliget, at det ikke fremgik af Forhørsprotokollen, at Betingelserne havde været til Stede. Forsaavidt Sysselmanden yderligere var tiltalt for en Del andre Forsømmelser, fandtes Betingelserne for at idømme ham Straf efter den islandske Strfl.s § 144 ikke at være tilstede..... 874.

Jagt.

- I et Tilfælde, hvor tvende Personer vare antrufne i en Baroniet Juellinge tilhørende Skov, den ene bærende paa en Sæk, der efter hans egen Forklaring indeholdt en dræbt Raabuk, antaget, at der under Hensyn hertil i Forbindelse med, hvad der iøvrigt var oplyst, særlig angaaende de Paagjældendes Adfærd overfor Jagtbejtentene og Andre, var tilvejebragt en saadan Formodning mod Sidstnævnte for, at han havde gjort sig skyldig i ulovlig Jagt, at Sagen for hans Vedkommende fandtes at kunne gøres afhængig af, at han edelig bekræftede ikke at have drevet Jagt i Skoven ved den paagjældende Lejlighed; medens hans Kammerat blev frifunden af Mangel paa Bevis 175.

Kaution.

- I et Tilfælde, hvor en Kautionist efter at have indfriet den ham paahvilende Del af en Kautionsforpligtelse, havde sagsøgt en Medkautionist til Refusion af Beløbet, Bevis ikke antaget tilvejebragt fra Førstnævntes Side for, at Medkautionisten havde indestaaet ham for, at han ikke skulde lide Tab ved Kautionen, idet nogle af Medkautionisten paa et Skifteretsmøde benyttede Udtryk ikke fandtes at være saa klare og utvetydige, at der

	Pag.
paa dem kunde bygges en Erkjendelse fra hans Side i saa Henseende	112.
I et Tilfælde, hvor en Overretssagfører havde indestaaet som Garant for en en Murmester ydet Kredit for en Kalkleverance, og hvor Kreditor havde givet Hoveddebitor Henstand med Betalingen af en Del af Skylden, antaget, at det maatte paahvile Kautiönisten, forsaavidt han derpaa vilde støtte at være løst i det Hele fra sin Forpligtelse, at føre Beviset for, at Henstanden havde angaaet ogsaa den øvrige Del af Beløbet	172.
Efter Omstændighederne ikke antaget, at en Bankdirektør — der overfor Staten havde paataget sig en Kautiön for Udførelsen af et Havneanlæg i Esbjerg, og som i den Anledning efter Fuldmagt fra Entreprenøren oppebar de Beløb, der af Staten anvistes til Foretagendet, for at kunne kontrollere, at de kom dette til gode — overfor et engelsk Firma, som efter Kontrakt med Entreprenøren havde faaet Leverancen af Cement til Foretagendet og til Vederlag herfor paataget sig en Kontragaranti med Hensyn til den Bankdirektøren paahvilende Kautiön, havde paataget sig Forpligtelse til at sørge for, at Firmaet fik forlods Fyldestgjørelse for den dette tilkommende Fordring eller endog blot forholdsmæssig Andel i de af Regjeringen anviste Beløb	216.
Bevis ikke antaget ført for, at en Person havde paataget sig en Kautiönforpligtelse med Hensyn til en Tømmerleverance	426.
Se endvidere under „Konkurs“	679.
Kirker.	
se under „Skatter og Afgifter“	551
Kjendelse.	
Kjendelse afsagt angaaende forskellige yderligere Oplysningers Tilvejøbringelse under en Justitssag	642.
Konkurs.	
se under „Gave“	87.
I et Tilfælde, hvor en Kautiönist, der som Selvskyldner indestod for skadesløs Betaling af et bestemt begrændset Beløb af en et Firma hos en Bank aabnet Kassekredit, paa Opfordring fra Bankens Side i Anledning af Firmaets Betalingsstandsning havde indbetalt det Beløb, hvorpaa hans Kautiön lød, antaget, at Banken. hvis Fordring paa Firmaet ved denne Indbetaling var ned-	

bragt med et tilsvarende Beløb, og som derfor ved Firmaets senere indtrufne Fallit kun kunde kræve Betaling af det saaledes nedbragte Beløb, ikke desuagtet kunde være berettiget til i Boet at erholde Dividende i Forhold til Kassekreditens Størrelse inden Indbetalingen fra Kautionsistens Side, idet Bankens Paastand herom fandtes hverken at have Hjemmel i det solidariske Skyldforholds Natur eller i Konkurslovens § 18 ligesaa lidt som i Kautionsforpligtelsens særlige Indhold..... 679.

Kontrakt.

Spørgsmaalet om, hvorvidt nogle af en Enke til en Arvefæstehusmand i Anledning af et Byggeforetagende udbetalte Beløb skulde ansees som Vederlag fra Enkens Side for Retten til Beboelse i den paa Huslodden opførte Tilbygning eller som et Fæsteren ydet Laan, afgjort derhen, at det efter samtlige Omstændigheder maatte paahvile Fæsteren at føre Beviset for, at der var truffet en Aftale af førstnævnte Indhold. Da saadant Bevis ikke var ført, og det efter Proceduren i første Instants maatte ansees erkjendt af Fæsteren, at der var udbetalt ham Beløb af den af Enken paastaaede Størrelse, blev han dømt til at tilbagebetale hende det af hende paastævnte Beløb..... 84.

se endvidere under „Erstatning“..... 163.

Enken efter en Mand, som havde været Medlem af en Forening, hvis Formaal bl. a. var at yde en Pension til Enkerne efter dens Medlemmer, anset berettiget til ved Mandens Død at oppebære Pension af Foreningen, uden Hensyn til at Manden havde taget sig selv af Dage, idet Foreningens Love intet indeholdt herimod, og Forholdets Natur ikke — som af Foreningen anført — fandtes med Føje at kunne paaberaabes til Støtte for en Indskrænkning i den paagjældende Bestemmelse .. 342.

Se endvidere under „Erstatning“..... 555, 609, 648.

I et Tilfælde, hvor to Personer inden 1ste Trækning vare blevne enige om at spille sammen paa en Seddel i Klasselotteriet, antaget, at Forudsætningen mellem Parterne ogsaa uden udtrykkelig Aftale herom maatte være, at Kompagniskabet skulde fortsættes gennem alle 6 Trækninger, idet disse maatte betragtes som en Enhed. Den ene af Spillerne derfor anset uberettiget til at vægre sig ved at udbetale Mødspilleren hans Anpart i en paa Sedlen ved 4de Trækning falden Gevinst, idet denne ikke inden bemeldte Trækning havde re-

	Pag.
nonceret paa sin Medejendomsret eller gjort sig skyldig i nogen saadan Forsømmelse med Hensyn til Betalingen af sin Anpart i Omkostningerne ved Seddelens Fornyelse til de 4 første Trækninger, der kunde berettigede til at ansee hans Medejendomsret for forbrudt	670.
Se endvidere under „Assuranceforhold“	837.
En Slagtermester, som, efter at han i Henhold til en af ham underskreven Deklaration, hvorved han forpligtede sig til ikke at staa i Forhold som Leverandør til Forbrugsforeninger m. m., havde for Overtrædelse af denne Deklaration erlagt den i samme bestemte Bøde, derefter var vedbleven at staa i Forhold som Leverandør til en Forbrugsforening, ikke antaget at kunne tilpligtes paany at betale Bøden, idet det ikke med Sikkerhed af Deklarationen fremgik, at Bøden, fordi Forholdet fortsattes, kunde forlanges mere end een Gang.....	872.
Konventionalstraf.	
Se under „Kontrakt“	872.
Laan.	
Se under „Kontrakt“	84.
Leje.	
I et Tilfælde, hvor en tidligere Ejer og Besidder af et Hus paa Landet, efter at Huset var bleven solgt til en Anden, var vedbleven at hensidde i Huset upaatalt fra Ejeren Side i over 6 Maaneder, antaget, at Bestemmelserne i Fdg. 27 Maj 1848 § 11 ikke kunde paaberaabes af Vedkommende, idet han ikke havde godtgjort, at hans Forbliven i dette skyldtes nogen ham af den senere Ejer overdragen egentlig Ret med Hensyn til Brugen af Huset, og det efter samtlige Omstændigheder ikke kunde antages at have Formodningen for sig, at der for den fortsatte Brug af Huset skulde svares Vederlag	862.
Lotteri	
Se under „Kontrakt“	670.
Lærlingeforhold.	
Se under „Ejendomsret“	676.
Løsgænger.	
Straf herfor idømt.....	346, 354, 666, 791.

Meneed og dermed beslægtede Forbrydelser.

Ikke antaget, at en Person, hvis Forpligtelse til at udrede Alimentationsbidrag til et uægte Barn ved Kriminal- og Politirettens Dom var gjort afhængig af hans Ed, havde ved at fremstille sig for Retten for at aflægge bemeldte Ed, hvad der forhindredes af Barnemoderen, ved at Alimentationssagen indbragtes for Høiesteret, hvor Vedkommende pure blev dømt, gjort sig skyldig i Forsøg paa Meneed, fordi det ikke imod Tiltaltes Benægtelse deraf kunde ansees fuldt bevist, at Samleje havde fundet Sted. Ligeledes frifunden af Mangel paa Bevis, forsaavidt han endvidere var sigtet for at have aflagt falsk Ed i en Sag om Ulykkesforsikring	317.
En for falsk Forklaring for Retten tiltalt frifunden, idet Vedkommende havde Føje til at antage, at Sagen gjaldt ham selv	231.
For Forledelse til falsk Forklaring for Retten tiltalte Personer frifundne	358, 428.
En Journalist mod sin Benægtelse anseet overbevist om at have aflagt falsk Forklaring for Retten med Hensyn til den af ham opgivne Kilde til nogle i et Dagblad indeholdte Meddelelser om en verserende kriminel Undersøgelse	573.
Strfl.s § 146 endvidere anvendt	82, 231, 358, 691.

Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den offentlige).

Under en mod en Frimenighedspræst, som havde foretaget Jordpaakastelse ved en Ligbrænding, for Overtrædelse af Strfl.s § 107 anlagt Justitssag udtalt, at da den Afdødes Fader først havde anmodet den af Folkekirkens Præster, til hvem han nærmest havde sluttet sig, om at foretage Jordpaakastelsen, men denne i Medfør af Lov om Ligbrænding af 1 April 1892 § 5 havde undslaaet sig derfor, kunde Tiltalte, da den i Kirkeritualet foreskrevne Jordpaakastelse herefter ikke var nødvendig, ikke have været uberettiget til paa Anmodning desangaaende at foretage en Jordpaakastelse, samt at han, naar hensaaes til Stedet og Maaden, hvorpaa han udførte den, ikke kunde ansees at være optraadt som Præst i Folkekirken eller at have tilegnet sig en dennes Præster tilkommende offentlig Myndighed	516.
Strfl.s § 100 anvendt for Vold imod tvende af Kjøbenhavns Magistrats Bude	813.
Straf efter Strfl.s § 98, jfr. §§ 100 og 101 ikjendt	268, 511, 622.

Næringsbrug (ulovligt).

- En for Overtrædelse af Næringslovens § 79 cfr. § 77 tiltalt Detaillist, der havde forhandlet den saakaldte „Brama Livselixir“, frifunden, idet bemeldte Elixir, naar hensaaes til, at den fik sin ejendommelige Karakter af de dertil anvendte Plantestoffer, særlig Aloe, og at den tilsatte Spiritus havde været nødvendig for at opløse disse og holde dem i Opløsning, uden at den saas at være anvendt i større Mængde end nødvendigt hertil, samt til at Elixiren var bestemt til ordentligvis kun at nydes som draabevis Tilsætning til forskellige Drikke — ikke fandtes at kunne henføres under de i Næringslovens § 79 omhandlede Drikke 36.
- En Kroejer, der var tiltalt for at have drevet en af ham kjøbt Kro uden forinden at have erhvervet den fornødne Næringsadkomst, frifunden, idet der under Hensyn til, at Tiltalte umiddelbart efter Erhvervelsen af Kroen havde henvendt sig til en Sagfører for at faa affattet Ansøgning om den fornødne Bevilling, hvis Meddelelse imidlertid var bleven forsinket ved Forsømmelse fra Sagførerens Side, ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at paalægge Vedkommende Strafansvar for det inden Bevillingens Erhvervelse midlertidigt uden lovlig Adkomst drevne Krohold 422.
- En Detaillist og Bogbinder paa Landet, som med en Bogtrykkermaskine med fremmed Medhjælp havde ladet vedkommende Kjøbers Navne, Adresse m. m. trykke paa Konvolutter, Papirsposer, Regningsblanketter, som kjøbtes hos ham og begjæredes mærkede paa anførte Maade, frifunden under den mod ham for ulovlig Bogtrykkeri anlagte Sag 545.
- En Detaillist, som mod sin Benægtelse ansaaes overbevist om i sin Boutik for Betaling at have udskjænket bajersk Øl og svensk Banko, derfor anset dels for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug dels for anden Gang begaaet ulovlig Brændeovns-Udskjænkning 14.
- Bestyrelsen for en Forbrugsforening straffet efter Næringslovens § 75, jfr. Lov af 23 Maj 1873 § 10, for Salg af Varer til Tyender og andre til et Medlems Husstand hørende Personer for disses egen Regning og Udskænkning af bajersk Øl og Sodavand til saadanne Personer samt til Ikke-Medlemmer, der indfandt sig i Selskab med Medlemmer, og for hvem disse sidste betalte. Overtrædelse af Næringslovgivningen derimod ikke antaget at foreligge, fordi der i Foreningens Lokale var udskjæn-

	Pag.
ket bajersk Øl og Sodavand til Medlemmer af Foreningen	19.
En forhenværende Detaillist, der ved Dom var frakjendt sin Ret til Brændevinshandel, og som paa en Trediemands Næringsbeviser havde for egen Regning drevet Detailforretning med Udsalg af Brændevin samt udskjænket bajersk Øl, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 77	730.
En for ulovlig Omløben med Varer tiltalt Person anseet efter Fdg. 13 Februar 1775, jfr. Pl. 27 Novbr. 1839 § 1, for 3die Gang begaaet Forseelse	79.
En for ulovlig Omløben med Varer tiltalt Person anseet efter Fdg. 13 Februar 1775 § 4, jfr. Pl. 27 Novbr. 1839 § 1. En 15 Aar gammel Dom for et lignende Forhold tillagt Gjentagelsesvirkning	488.
En kjøbenhavnsk Bager, der i sit Udsalgslokale havde forhandlet saakaldet „halvsigtede“ eller „fine“ Rugbrød, der vare under den ved Pl. 16 April 1841 § 2 for Grovbrød bestemte Vægt, frifundet under en imod ham af det Offentlige for Salg af undervægtigt Brød anlagt Sag, idet der under Hensyn til, at det halvsigtede Rugmeel, hvoraf de omhandlede Rugbrød tilvirkes, fremstilles paa en ganske forskjellig Maade fra den, hvorpaa grovt eller sammalet Rugmeel fremstilles, men derimod efter samme System, som følges ved Tilvirkning af helsigtet Rugmeel, samt under Hensyn til den Klidmængde, der maatte antages at være udskilt, ikke fandtes tilstrækkelig Hjemmel til at henføre det omhandlede Brød under de i ovennævnte Plakat indeholdte særegne Forskrifter om Grovbrød	170.
En Person, som for en Sæbefabrikant i Slesvig var rejst om og havde falbudt Sæbe til tvende Kjøbmænd paa Landet uden at være forsynet med Adgangsbevis, anseet efter Fdg. 8 Juni 1839, idet den Omstændighed, at han ikke havde medført Prøver, fandtes at være uden Betydning. Tiltalte baade ikjendt Mulkt og tilpligtet at erlægge det for Løsning af Adgangsbevis fastsatte Beløb	509

Pant.

I et Tilfælde, hvor en Panteobligation i Løsøre ifølge den samme af Retsskriveren givne Paategning var læst paa „Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Thing“, antaget, at det ikke havde været nødvendigt paa Grund af Debtors senere Flytning fra Kjøbstaden til Landsognet at lade foretage fornyet Thinglæsning af Obli-

	Pag.
gationen i Henhold til Forordning 28 Juli 1841 § 1 for at holde Pantsætningen af Løsøret i Kraft, idet Obligationen efter den samme meddelte Paategning maatte antages allerede at være læst ved det Thing, der holdes for Landsognet.....	190.
I et Tilfælde, hvor det i en Panteobligation var bestemt, at den Kreditor givne Panteret i en fast Ejendom skulde rykke tilbage for en anden Obligation, naar Bygningerne vare under Tag, for et saa stort Laan, som Halvdelen af disse Brandforsikring maatte udgjøre, og at det skulde være tilstrækkelig Legitimation for Retsksriveren til denne Forandring i Panteretten, at der thinglæstes Brandforsikringsattest, antaget, at den nævnte Prioritet, efter at bemeldte Vilkaar var opfyldt, var traadt tilbage i Prioritetsrækken paa den betingede Maade uden Hensyn til, at Debitor alt forinden dette Tidspunkt havde misligholdt sine Forpligtelser overfor Kreditor, og at dennes Tilgodehavende som Følge heraf var forfaldent. inden Betingelserne for Tilbagerykningen vare indtraadte, idet Tilbagerykningen i ethvert Fald maatte blive en Følge af en den anden Obligation af Debitor meddelt Paategning om, at Oprykning havde fundet Sted, hvilken Paategnings Retsgyldighed ikke kunde bestrides af den Grund alene, at den anden Kreditors Tilgodehavende allerede da var forfaldent.....	566.
Polititilhold (Overtrædelse af).	
Straf herfor idømt.....	51. 262.
Se endvidere under „Udvisning“	770.
Politivedtægt (Overtrædelse af).	
En Avlsbruger i Aakirkeby, der havde foretaget Klippe-sprængninger ved Dynamit paa sin op til offentlig Vej stødende Grund, ikke anset ved de heromhandlede Sprængninger, der ifølge en af Byraadet afgiven Erklæring altid upaatalt havde fundet Sted og efter de lokale Forhold ere af stor Betydning for Byens Borgere, at have forseet sig imod den alene til Polituordner sigtende Bestemmelse i Byens Politivedtægt § 3 om Forbud imod Skydning over offentlig Vej. Som Følge heraf, og da Tiltaltes Adfærd ikke heller skjønnedes at indeholde en Overtrædelse af Loven af 21 Marts 1873, blev han fri-funden for det Offentliges Tiltale	236.

Privatlivets Fred (Krænkelser af).

Forskjellige Meddelelser i et Blad angaaende Resultatet af Folkethingets Finantsudvalgs Forhandlinger ikke fundne stråfbare efter Strfl.s § 220, idet Meddelelserne ikke vare eller kunde sættes i Klasse med Meddelelser om huslige eller private Forhold	457.
Se endvidere under „Æresfornærmelser“	531.

Præskription.

Den i Lovens 5—14—4 indeholdte Bestemmelse om Forældelse af Gjældsbreve, der ere ældre end 20 Aar, antaget ikke ubetinget at kunne medføre, at Forældelsesfristen bliver at regne fra Gjældsbevets Udstedelsesdag, hvorimod Hensynet til dettes Indhold og Beskaffenhed maatte — som det ogsaa maatte anses stiltiende forudsat i nyere Lovbestemmelser jfr. Lov om Overlevelsesrenter af 5 Januar 1851 § 2 Nr. 12 og Lov om Livsforsikringsanstalten af 18 Juni 1870 §§ 6, 8, 9, 11, 12 og 17 — kunne begrunde en Indskrænkning i den nævnte almindelige Regel. Under Hensyn hertil fandtes der i et Tilfælde, hvor der ved Salget af en Arvefæstegaard under Vallø Stift til den hidtilværende Fæster af denne for Restkjøbesummen var udstedt en Panteobligation, som bl. a. indeholdt Bestemmelse om, at Kapitalen skulde henstaa rentefrit og uopsigeligt, saalænge Kjøberen og hans daværende Hustru levede, Føje til, da dette Gjældsforholds aktuelle Virkninger vare udskudte i en uvis Fremtid, der muligen, som det i det paagjældende Tilfælde skete, først indtraadte efter 20 Aars Forløb, at ansee det foreliggende Forhold undtaget fra den almindelige Regel om Forældelsesfristens Beregning, idet det efter hele Forholdets Beskaffenhed vilde være aldeles unaturligt, om Lovgiveren i et saadant Tilfælde vilde have Forældelsesfristen beregnet fra Obligationens Udstedelsesdag, hvorved endvidere maatte tages i Betragtning, at der heller ikke var Grund til at antage, at Lovens 5—14—4 havde haft et saa særegent, først ved Landboforholdenes senere Udvikling fremkaldt Kreditforhold som det paagjældende for Øje 465.

Ran.

En Tiltalt, som var vedbleven med at skjære Tørv i en paa hans Lod beliggende Mose, efterat saadan Ret var frakjendt ham ved Dom i en civil Sag mellem ham og

	Pag.
den til Tørveskæret som berettiget anerkjendte Person, anset for Ran	137.
En Tiltalt, som medens han fulgtes med en Anden havde stukket sin Haand ned i dennes Buxelomme og taget et Pengebeløb, anset efter Strfls. § 237	924.
Rettens Pleje.	
Misbilliget Edsfæstelse af en 14 ³ / ₄ Aar gammel Dreng	17.
En Høiesteretssagfører ex officio mulkteret i en civil Sag for først 3 Aar efter Stævningens Udtagelse at have forelagt Sagen for Høiesteret	129.
En Sagfører, der i sin egen Sag havde brugt kjendelige Udflugter for at forhale Sagen, anset med Mulkt efter Frdg. 11 August 1819, medens den for Modparten mødende Sagfører, der utilbørligt havde opholdt Sagen, blev anset med Mulkt efter Fdg. 16 Januar 1828 § 14.	172.
Misbilliget, at Reskriptet af 23 Oktober 1795 var bragt i Anvendelse overfor en Sigtet, der paastod intet at kunne erindre til Sagens Oplysning	252.
En Appellant anset med Mulkt for unødigt Trætte for Høiesteret	274, 787.
En Overretssagfører mulkteret i Medfør af D. L. 1—12 og Fdg. 23 Decbr. 1735 § 2, idet han ved den Maade, hvorpaa han i tvende Indlæg for Overretten havde omtalt en Høiesteretsdom, fandtes at have gjort sig skyldig i usømmelig Procedure	465.
En som Defensor beskikket Overretsprokurator anset med Mulkt efter Fdg. 3 Juni 1796 § 35 for udvist Forsømmelse med at fremme Sagen	481.
Efter Omstændighederne ikke fundet aldeles tilstrækkelig Grund til efter derom af Skiftekommissionen nedlagt Paastand at ansee en Overretsprokurator med Mulkt for usømmelig Skrivemaade under Proceduren for Skiftekommissionen	548.
Misbilliget, at Edsfæstelse af Deponenter havde fundet Sted, uden at Sigtede havde været tilstede eller et Forsvar beskikket for ham	588.
Misbilliget, at en Underdommer i flere Punkter ikke havde efterkommet Overrettens Kjendelse om nye Oplysningers Tilvejebringelse	612.
Misbilliget, at en Forhørsdommer først havde tilkaldt Vidner ved Oplæsningen af Forklaringerne af nogle Sigtede, medens selve Afhøringen og Protokollatet var sket uden Vidners Nærværelse	636.
Misbilliget, at en Forhørsdommer havde relaxeret en Arrest,	

	Pag.
fordi vedkommende Sogneraad havde vægret sig ved at tage sig af Arrestantens Ejendom under Fængslingen.	691.
En Sagfører anset i Medfør af D. L. 1—12—2, jfr. Fdg. 23 Decbr. 1735 § 2 med Mulkt for usømmelig Skrivemaade ved i et Indlæg at have beskyldt Modparten for „Frækhed“	721.
En af Overretten udtalt Misbilligelse af, at en Forhørsdommer i en Voldssag havde ladet Overfaldne, som var livsfarlig saaret, beedige sin Forklaring, uden at Sigtede var tilstede, samt af at Forhørsdommeren, efter at den Overfaldne var afgaaet ved Døden efter den af vedkommende Distriktslæge foretagne Undersøgelse som Følge af det ham tilføjede Saar, havde undladt at lade foretage en Obduktionsforretning i Overensstemmelse med Frd. af 21 Maj 1751 § 4, ophævet	798.
Se endvidere under „Island“	874.

Røveri og Trusler.

En Tiltalt anset efter Strfls. § 245 for at have tilstillet en Bødkermester et Brev, hvori han, da Bødkermesteren havde vægret sig ved at udbetale en hos ham arbejdende Svend et Beløb for udført Arbejde — hvilket Beløb Tiltalte gik ud fra tilkom Svenden — i Strid med Sandheden meddelte Bødkermesteren, at Hovedbestyrelsen for Bødkerforbundet havde vedtaget, at Beløbet skulde være betalt inden en vis Frist, da Værkstedet ellers vilde blive lukket for Foreningens Svende et Aar.....	441.
Tvende for Overtrædelse af Strfls. § 245 tiltalte Personer ikke fundne skyldige til Straf efter denne §, hvorimod deres Forhold henførtes under § 257.....	455.

Sagførere.

En Underretssagfører, der til egen Fordel havde forbrugt Beløb, som han havde inkasseret for forskellige Klienter, men som under den imod ham i den Anledning rejste Justitssag var frifundet i Henhold til Strfls. § 254 dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, frifundet under en af Justitsministeriet imod ham anlagt Sag til Forbælgelse af sin Sagførerbestalling efter Sagførerlovens § 14 under Hensyn til, at det, naar hensaaes til Inkassationernes Ubetydelighed, ikke fandtes uantageligt, at han trods sine uheldige økonomiske Forhold kunde være gaaet ud fra navnlig ved Hjælp af Indtægterne fra sin Sagførerforretning at blive i Stand til at betale sine Mandanter de paagjældende Beløb, hvis Oppebørsel han

	Pag.
ikke havde fragaaet eller fordulgt, og med hvis Forbrug der ikke heller iøvrigt havde været forbundet grave- rende Omstændigheder	277.
Servitut.	
Afgjørelse af, hvorvidt der i sin Tid ved Salg af en Parcel fra et Præsteembedes Jord eller senere var stiftet Ret for Parcellens Ejere til Færdsel ad en Vej	334.
Sindssygdøm.	
Se under „Erstatning“	247.
Skatter og Afgifter.	
Statueret, at Bestemmelsen i Forordning af 8 Februar 1870 § 1, hvorefter Halvprocentafgift skal svares af faste Ejendomme, „hver Gang de ved Kjøb og Salg, ved Arv efter Loven eller testamentariske Dispositioner, ved Gavebrev eller paa hvilketensomhelst anden lovlig Maade overdrages til ny Ejere,“ ogsaa omfatter den Ejendoms- overdragelse, der finder Sted ved et af Fogden foretaget Udlæg til Ejendom	120.
Udtalt, at da Fdg. 1 Oktbr. 1802 § 35, jfr. D. L. 3—13—23, maatte ansees at hjemle Teglværker paa Landet Fritagelse for Bygningsafgift, hvori den kgl. Resolution af 25 Maj 1803 senere alene havde medført den Indskrænkning, at der paalagdes de til Teglværkerne hørende Vaaninger saadan Afgift, maatte den ved Næringslovens § 71 skete Ophævelse af den ved Fdg. af 1802 hjemlede Afgiftsfrihed herefter ogsaa bringes til Anvendelse paa de til et Teglværk hørende Værksbygninger	122.
Helligkorskirke paa Nørrebro antaget at maatte være fri for at udrede en Kirken af Kommunen paalignet Grundskat i Henhold til Bestemmelserne i den kgl. Resolution af 23 December 1818, idet der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til efter de der brugte Udtryk: „Kjøbenhavns Kirker“ at ansee under Folkekirken hørende Kirker, som maatte blive opførte paa Kjøbenhavns saakaldte udenbys Grunde, for at være udelukkede fra den i Resolutionen indtil Videre fastsatte Fritagelse for Kommuneafgifter eller til at ansee Resolutionen begrundet til de da tilværende Kirker. Denne Fritagelse kunde derhos ikke antages bortfalden ved Bestemmelserne i Loven af 14 December 1857 § 8 angaaende en Grundtaxts Ansættelse for Kjøbenhavns udenbys Grunde, selv om heraf maatte følge, at Kirker paa disse Grunde	

	Pag.
vilde være at sætte i Grundtaxt, og Fritagelsen maatte derfor ansees opretholdt ved Bestemmelsen i Loven om Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn af 19 Febr. 1861 § 3.....	551.
I et Tilfælde, hvor det i et i 1821 udstedt Skjøde paa en Husejendom var fastsat, at der til Arvefæsteren af den Gaard, hvorfra Huslodden var taget, skulde erlægges 3 Rigsdaler aarlig, mod at Ejeren af Huslodden, som dengang ikke var sat i Hartkorn, derved fritoges for alle Skatter og Naturalafgifter af de Huset tilliggende Jorder, forsaavidt af Hartkornet skulde udredes, hvilke Gaardbesidderen skulde udrede, hvorimod Husets Ejer selv skulde udrede personlige Skatter og Paabude, saavel som de, der ere eller blive paabudne af Jordarealet, af Husets Bygninger eller i andre Maader, uden at beregnes af Hartkornet, ligesom han skulde opfylde nuværende eller fremtidige Pligter i Henseende til Kirke, Skole, Skoleholder, Vejarbejde m. m., antaget, at Husejeren ikke paa disse Bestemmelser kunde støtte nogen Ret til Fritagelse ogsaa for at erlægge de sognekommunale Afgifter, som senere, efter at Huslodden i 1844 var bleven sat i Hartkorn, paalignedes dette.....	775.
Skifteafgift i Henhold til Lov 30 November 1874 § 3 ikke antaget at kunne beregnes i et insolvent Dødsbo af en fast Ejendom, som Afdøde længere Tid før sin Død havde afhændet til en Trediemand, der ved Skiftets Paabegyndelse besad samme i Henhold til en uthinglæst Kjøbekontrakt. som i Forholdet mellem de to Kontrahenter var fuldstændig opfyldt, idet Ejendommen efter de foreliggende Omstændigheder, derunder særlig en af de i Boet Interesserede afgiven Erklæring, ikke kunde henregnes til Boets Formuemasse.....	866.

Skifte.

En for en Skifteret fremsat Paastand om, at samme skulde tage et Dødsbo under offentlig Skiftebehandling og navnlig derunder inddrage en Afdøde formentlig tilhørende fast Ejendom, forkastet, da der for Skifteretten var produceret en til Fordel for Afdødes Datter oprettet, saakaldet Skjøde- og Aftægtskontrakt paa bemeldte Gaard, hvilken Overdragelse, uanset at Dokumentet henlaa ustempet og uthinglæst, og uanset, at Datteren ikke havde opfyldt en hende deri paalagt Forpligtelse, fandtes at maatte betragtes som fuldbyrdet i Faderens

	Pag.
levende Live, og det ikke var oplyst, at Boet iøvrigt ejede Aktiver	93.
I et Tilfælde, hvor en Person i Henhold til et ham tiltransporteret, i en fast Ejendom med Leje og Interesse foretaget Udlæg havde protesteret imod, at Skifteretten ved vedkommende Ejers Død under Boet havde inddraget et hos Viceværten beroende Beløb, som var Rest af før Dødsfaldet indgaaet Leje, udtalt, at da der maatte antages af den oprindelige Udlægshaver under udtrykkelig Udtalelse af, at Udlæget ikke skulde medføre nogen Forandring i Ejerens Forhold til Ejendommen i hans Levetid, at være givet ham Tilladelse til vedblivende at administrere Ejendommen og oppebære Lejen af samme, maatte Inddragelsen af bemeldte Beløb under Boet ansees beføjet	548.

Skolevæsen.

I et Tilfælde, hvor to Landdistrikter med Hensyn til Fattig- og Skolevæsen hørte ind under en Kjøbstad, og som Følge heraf ydede Bidrag til Skole- og Fattigvæsenets aarlige Fællesudgifter, statueret, at Landdistrikterne vel, saalænge Fællesskabet bestod, deltog i Benyttelsen af de Kjøbstadens Skole- og Fattigvæsen tilhørende Ejendomme og Formuegjenstande, men uden at have nogen Medejerensret deri, samt at Spørgsmaalet om, hvad der skulde paalignes Distrikterne i Bidrag til de fælles Udgifter, i Medfør af Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 § 3 og Lov om Kjøbstadkommunernes Styrelse af 26 Maj 1868 § 15 maatte ansees at henhøre under administrativ Afgjørelse	183.
---	------

Skovhugst (ulovlig).

En Gaardejer, der havde faaet Tilladelse til at foretage en Udluftning i en fredskovspligtig Granskov, men i Stedet derfor havde borthugget og bortsolgt en større Del af samme, anseet efter Forordning af 27 September 1805 § 20 med Forbrydelse af et saadant Beløb, hvortil uvillige Mænd maatte ansætte Værdien af det borthuggede Granbrænde, saaledes som dette den Gang henstod i Skoven i opskovet Tilstand	629.
--	------

Straf.

Strfs. § 67 antaget at maatte bringes til Anvendelse i en privat Injuriesag, uanset at der ikke for Underretten var fremsat nogen paa denne Lovbestemmelse støttet	
--	--

	Pag.
Indsigelse imod Strafs Idømmelse, og at der af den Fornærmede paa Grund heraf, da Indsigelsen fremkom for Overretten, var protesteret imod den som for sent fremsat	209.
I et Tilfælde, hvor en Person samtidigt med at melde sig til Politiet som skyldig i Betleri tilstod at have begaaet Tyveri, antaget, at der efter Omstændighederne ikke var Føje til, som af Overretten gjort, at anvende Bestemmelsen i Strfls. § 60.....	529.
Strfls. § 58 bragt til Anvendelse i et Tilfælde, hvor Varigheden af den Tiltalte overgaaede Varetægtsarrest maatte antages at være bleven forlænget paa Grund af en Del andre Sigtelser, for hvilke Tiltalte ved Dommen frifandtes	657.
En 7 Dages lang Varetægtsarrest fundet i Medfør af Strfls. § 58 at kunne træde i Stedet for Straf.....	894.
En Person, som foruden i Betleri tillige havde gjort sig skyldig i Afgivelse fra den ham ved et Tvangspas foreskrevne Rejseroute, anseet herfor under Et med Tvangsarbejde, uanset at Fdg. 10 Decbr. 1828 § 11, jfr. 14 og Fattigloven af 9 April 1891 § 57 for sidstnævnte Forseelse alene foreskriver Straf af Fængsel paa Vand og Brød.....	917.

Sundhedsvæsenet.

I et Tilfælde, hvor der mellem et Sogneraad og forskellige Lodsejere var indgaaet Overenskomst om, at førstnævnte skulde bygge en Kloak og overtage dens fremtidige Vedligeholdelse og Renholdelse, mod at Grundejerne udredede de paa hver enkelt Ejendom faldende Beløb, udtalt, at selv om Sogneraadet havde været berettiget til, fordi en af Grundejerne vægrede sig ved at betale de hans Ejendom paalignede Beløb, at lade Forbindelsen mellem Kloaken og Vedkommendes Ejendom afbryde, kunde i hvert Fald Ansvar for, at der herved var tilvejebragt en Tilstand, som af sanitære Hensyn ikke kunde taales, ikke paabyrdes vedkommende Ejere, hvorfor denne frifandtes under den mod ham for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten anlagte Sag	782.
--	------

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En for Meddelagtighed i uterligt Forhold tiltalt Tjenestekarl frifunden.....	53.
Nogle Mandspersoner, der havde havt legemlig Omgang med en aandssvag Pige, frifundne, da hendes Aands-	

	Pag
svaghed ikke kunde antages at være af den Beskaffenhed, at hun havde savnet Forstaaelse af Samlejets Betydning eller enhver Evne til overfor utugtige Tilnærmelser at beherske sin Kjønndrift, hvorfor det fandtes betænkeligt at statuere, at Betingelserne vare til Stede for Anvendelse af Strfls. § 170.....	644.
En Stedfader og en Steddatter, som vare sigtede for at have havt legemlig Omgang med hinanden, frifundne af Mangel paa Bevis	691.
Et Fruentimmer, som efter at have modtaget Advarsel imod at drive Erhverv ved Utugt, en enkelt Gang havde havt Samleje med en Mandsperson, der, uden at hun havde forlangt noget, herfor havde givet hende 2 Kr., ikke anseet at have paadraget sig Ansvar efter Strfls. § 180	791.
En Tiltalt anseet efter Strfls § 161 og § 176, jfr. §§ 174 og 161	339.
En Tiltalt for usædeligt Forhold udvist mod et af en frasepareret Hustru født Pigebarn, til hvilket, efter hvad Tiltalte vidste, Tiltaltes Søn var udlagt som Fader, anseet efter Strfls § 161, jfr. § 173. For usædeligt Forhold udvist overfor et andet Pigebarn anseet efter Strfls § 174	391.
En Tiltalt, der havde havt Samleje med samt udvist uterlig Adfærd overfor sin Hustrus forinden deres Ægteskab fødte uægte Døttre, anseet efter Strfls. § 163, tildels jfr. § 46 og § 176, jfr. §§ 163 og 174	271.
En Tiltalt for usædeligt Forhold udvist mod sin Hustrus udenfor Ægteskab fødte Barn anseet efter Strfls. § 176, jfr. §§ 163 og 173	400.
En Tiltalt anseet efter Strfls. § 168 for forøvet Voldtægt mod et 13aarigt Pigebarn.....	124.
En Tiltalt anseet efter Strfls. § 168, jfr. § 46. Tillige straffet for Drab efter Strfls. § 188	281.
I et Tilfælde, hvor en for Voldtægt sigtet Person, efter hvad der tidligere var foregaaet mellem ham og vedkommende Pige, kunde have nogen Grund til at tro, at hun ikke vilde være aldeles uvillig til at tilstaa ham Samleje, men hvor det dog efter de afgivne Forklaringer maatte antages, at Pigen, indtil Tiltalte havde faaet sit Lem indbragt i hendes Kjønnsdele, havde gjort Modstand mod hans Forsøg paa at opnaa Samleje, og at han havde maattet ansee denne Modstand for alvorlig ment, blev Tiltaltes Forhold, da den af ham udviste Vold ikke fandtes at have været af den Beskaffenhed,	

	Pag.
at Strfls. § 168 kunde anvendes paa samme, henført under Strfls. § 210.....	711
En 15 ³ / ₄ Aar gl. Dreng dømt for fuldbyrdet Voldtægt....	727.
En 13aarig Dreng for uterligt Forhold overfor en 5aarig Pige anseet efter Strfls. § 173, jfr. § 46. Straffen nedsat under Hensyn til en Drengen af Pigens Fader tildelt Røvselse	599.
En for Forsøg paa Voldtægt mod et 12aarigt Pigebarn tiltalt Person, hvis Forklaring om at have været saa beruset, at han intetsomhelst kunde erindre af den ham paasigtede Gjerning, fandtes at maatte forkastes, anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i et Forhold mod bemeldte Pige, der vilde være at henføre under Strfls. § 176, jfr. § 168.....	43.
Et mod en Pige af dennes Husbond udvist Forhold henført alene under Strfls. § 176, jfr. § 168, idet der ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at hans Tanke ikke havde været med Vold at skaffe sig Samleje med Pigen, men kun ved sin Adfærd at søge at formaa hende til omsider godvillig at tilstaa ham dette	601.
En 83aarig Mand anseet efter Strfls. § 176, jfr. § 173 for uterligt Forhold overfor 4 Pigebørn i en Alder fra 7—9 Aar	855.
Tvende Tiltalte, som efter at have modtaget Tilhold efter Strfls § 178 vare flyttede fra hinanden, ansete efter nævnte §, idet Mandspersonen var vedbleven hyppigt at komme til Medtiltalte i hendes Hjem og ofte der havde tilbragt forskjellige Aftener og Nattetimer i Sengen hos hende og ved disse Lejligheder plejet legemlig Omgang med hende	453.
En Tiltalt (Savvlet) anseet efter Strfls. § 181.....	317.
En Gjæstgiver anseet efter Strfls. § 182, 2det Led.....	772.
En Droskekudsk anseet efter Strfls. § 185 for uterlig Behandling af sin Tjenestepige	10.
En Person, som foran en Ejendom havde med opknappede Benklæder fremvist sit mandlige Lem for en i en ligeoverfor liggende Ejendom boende gift Kone og gjort uanstændige Bevægelser, anseet efter Strfls. § 185, uden at der fandtes at kunne tillægges hans Forklaring om, at han, som tidligere havde lidt af epileptiske Krampeanfald, den nævnte Dag var bleven overfaldet af et saadant, nogen Betydning	119.
En Tiltalt anseet efter Strfls. § 185	145.
En tiltalt Mandsperson anseet efter Strfls. § 185 for uter-	

	Pag.
ligt Forhold udvist mod to Drenge mellem 10 og 12 Aar. Tillige straffet efter § 190 for Drab (Kanasagen)	292.
En Tiltalt anseet efter Strfls. § 185 for at have lagt sig fuldt paaklædt i en Piges Seng og trods hendes Modstand kysset hende og ført sin Haand op under Dynen imellem hendes Ben dog uden at naa hendes Kjønssdele	410.

Testament.

I et Tilfælde, hvor det i et af et Ægtepar oprettet Testamente var bestemt, at den beholdne Formue efter den længstlevende af Testatorernes Død skulde tillægges de fælles Børn efter to andre i Testamentet nævnte Ægtefæller som Testatorernes Universalarvinger, dog at Børnenes Forældre for deres Livstid skulde nyde Renten, antaget, at det herved med tilstrækkelig Bestemthed var udtalt, at Arven skulde tilfalde Børnene, strax naar den længstlevende af Testatorerne var død, uden at det fandtes at kunne gjøre nogen Forandring heri, at der foruden den nævnte, Forældrene tillagte Rentenydelse tillige i Slutningen af Bestemmelsen var fastsat, at naar et af Børnene var død, førend det kom til den fulde Nydelse af Arven, men efterlod sig Livsarvinger, disse da skulde træde i den afdøde Faders eller Moders Sted. Boet efter en Datter, som i Mellemtiden mellem Testatorernes og den længstlevende af Rentenydernes Død var afgaaet ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, derfor erkjendt for arveberettiget efter Testatorerne.....	751.
--	------

Thinglæsning.

Se under „Pant“	190.
Statueret, at D. L. 5—3—28 ikke afgiver Hjemmel til at opstille Thinglæsning som nødvendig til Beskyttelse af en ved Skjøde fuldbyrdet Ejendomsoverdragelse overfor Arrestfølgning af Overdragerens Kreditorer, og at den senere Lovgivning ikke har medført nogen Forandring heri, idet der ikke kan lægges nogen afgørende Vægt paa den Forudsætning om Thinglæsnings Nødvendighed i nævnte Retning, som muligt maatte kunne udledes af Pl. 8 Juni 1787 og Pl. 18 Januar 1788 § 1. En Ejendomsoverdragelse, som var fuldbyrdet ved Skjødes Udstedelse forinden Arrestens Foretagelse, derfor opretholdt, uanset at Skjødets Thinglæsning, som fandt Sted efter den i D. L. 5—3—28 fastsatte Frist, først skete efter Arrestens Foretagelse og Thinglæsning	444.

- 1 et Tilfælde, hvor en Retsskriver ved Protokolleringen af en Panteobligation, som var bestemt til delvis at træde i Stedet for en i Ejendommen indestaaende samtidig udslettet Obligation, bagefter hvilken indestod 3500 Kr., havde meddelt Obligationen en Retsanmærkning om at „Pantsætningen præjudiceres af Gjæld 3500 Kr.“, udtalt, at da det kun var den Bestemmelse i den nye Obligation, der hjemlede Kreditor Panteret for Opsigelsesomkostninger, der kunde være Tale om at betragte som præjudicerende for den efterfølgende Prioritet, kunde denne Omstændighed ikke berettigede Retsskrivere til at meddele Obligationen en saadan ganske almindelig Retsanmærkning som den ovennævnte 479.

Tilregnelighed.

- Et Fruentimmer, som overfor bestemte Personer led af fixe Vrangforestillinger, antaget at være fuldstændig utilregnelig med Hensyn til Handlinger, i hvilke de nævnte Forestillinger gave sig Udslag. Af Hensyn til den Fare, hvorfor de Paagjældende som Følge heraf maatte antages at være udsatte, fandtes der i Medfør af Strfs. § 38, 2det Punktum, at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod hende af Øvrigheden, idet Valget af disse overlodes til dennes egen Afgjærelse 72.
- Strfs. § 39 anvendt paa en for Tyveri tiltalt Person, der led af partiel aandelig Svækkelse og Sløvhed og derfor ikke kunde antages at være i Besiddelse af samme Betingelser for og Evner til at overveje, vælge og vrage sine Handlinger som voxne, sjælssunde Personer 159.
- Strfs. § 39 anvendt paa en for Tyveri tiltalt Person, der led af periodisk Drikkesyge..... 256.

Tvangspas (Overskridelse af).

- En fra en Straffeanstalt under Tvangspas hjemsendt Person, som foruden i Betleri tillige havde gjort sig skyldig i Afgivelse fra den ham foreskrevne Route, idømt under Et herfor Tvangsarbejde, uanset at Fdg. 10 Decbr. 1828 § 11, jfr Fattigloven af 9 April 1891 § 57 for sidstnævnte Forseelse alene foreskriver Fængsel paa Vand og Brød..... 917.

Tyendeforhold.

- En Husbond, som havde tildelt en Røgterdreng et større Antal Slag med en Hasselkjæp, der dog ikke havde

Pag.

havt skadelige Følger, men medført en stærk Marmorering af hans Legeme, ikke anset at have gjort sig skyldig i Mishandling af Drengen, og denne derfor ikke antaget at have været berettiget til i Medfør af Tyndelovens § 48 Nr. 1 at forlade Tjenesten 141.

Tyveri.

- En for Tyveri fra en Sindsygeanstalt sigtet Person fri-funden og Erstatning for uforskyldt Varetagtsarrest tilkjendt ham 115.
- Et Tyende, som fra sin Husbond havde tilegnet sig c. 1 Pund Uld til Værdi 1 Kr., anset efter Strfs. § 228.... 9.
- Tilegnelse af en Vadsæk, som henstod paa Retiraden paa en Jernbanestation, anset som Tyveri..... 482.
- En Person, som mod sin Benægtelse ansaas overbevist om i tyvagtig Hensigt at have indfundet sig paa et Loft for at tilvende sig Grutning, men som efter at have faaet noget Grutning i en Sæk blev overrasket af Ejeren, straffet for Forsøg 471.
- En Fader, som havde opfordret sin Søn til at tage Tobak med hjem til Faderen fra den Tobaksfabrik, hvor Sønnen arbejdede, og hvis Forklaring om, at han ikke havde vidst eller formodet, at Sønnen paa ulovlig Maade satte sig i Besiddelse af Tobakken, fandtes at maatte forkastes, dømt for Anstiftelse til Tyveri..... 497.
- I et Tilfælde, hvor en Person samtidig med at melde sig til Politiet som skyldig i Betleri tilstod at have begaaet et Tyveri, antaget, at der efter Omstændighederne ikke var Føje til, som af Overretten sket, at anvende Bestemmelsen i Strfs. § 60.... 529.
- Tilegnelse af 4 Kaalhoveder til Værdi ialt 60 Øre anset som almindelig Tyveri..... 919.
- Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt: 1, 4, 51, 68, 115, 147, 151, 154, 159, 195, 256, 260, 262, 264, 266, 287, 290, 332, 344, 377, 388, 396 408, 416, 460, 481, 484, 508, 571, 588, 632, 634, 700, 701, 735, 747, 796, 818, 826, 845, 851.

Kvalificeret Tyveri.

- En for Tyveri Tiltalt, der var stegen igjennem en Luge, som en Medtiltalt, der selv var gaaet ind paa Gjerningsstedet for Tyveriet gjennem den uaflaasede Port, havde aabnet, straffet for Indbrudstyveri..... 241.
- En Tiltalts Forklaring om ikkun i den Hensigt at skaffe sig Natteleje at have ved Indbrnd banet sig Adgang til en Kjælder, hvor han havde begaaet forskjellige

	Pag.
Tyverier, forkastet og han anseet for Indbrudstyveri..	290.
En Dreng, som i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til et til Dueslag indrettet Loftsrums ved med falsk Nøgle at oplukke den for samme anbragte Hængelaas, anseet efter Strfls. § 229, No. 4.....	508.
En Tiltalt, der havde skaffet sig Adgang til et Værelse ved Hjælp af den til samme hørende Nøgle, som hun tog i en i et tilstødende Værelsehængende Avismappe, med hvilket Gjemmested Tiltalte var bleven bekendt dels derved, at hun flere Gange havde set Bestjaalne gjemme Nøglen i nævnte Mappe dels derved, at hun havde hørt hende sige til Datteren, at hun, naar hun forlod Værelset, skulde gemme Nøglen der, dømt for Indbrudstyveri ..	701.
Nogle Dreng, der fra et aflaset Træskur havde stjaalet Føde- og Drikkevarer ved gennem en i Ydervæggen i en Højde af 1½ Alen fra Jorden anbragt Aabning, som benyttedes ved Udløring af Varer, at have skaffet sig Adgang til nævnte Rum, dømt for Indbrudstyveri	738.
Straf for kvlificeret Tyveri endvidere idømt: 197, 262, 332, 347, 379, 484, 571, 616, 794,	818.
Tyveri efter § 235.	
Trende Arbejdsmand, som havde skaaret Siv i Randers Fjord paa et Areal, til hvilket tvende Andre ved Ejendomsdom vare kjendte ejendomsberettigede, ansete efter Strfls. § 235, idet deres Anbringende om at have antaget, at Alle og Enhver havde Ret til at skjære Siv paa det paagjældende Sted, fandtes at maatte forkastes	718.
Nogle Dreng, som havde tilegnet sig Drikkevarer til umiddelbar Fortæring fra et Træskur paa den Maade, at de ved Hjælp af et Stykke Staaltraad aabnede den ene af de paa Skuret anbragte Døre, der alene var lukket med en indvendig anbragt Træhvirvel, frifundne, idet Tyveriet fandtes at kunne henføres under § 235, og Bestjaalne ikke havde forlangt dem straffede.....	738.
Udeblivelsesdomme	235, 251, 252, 280, 304, 305, 540, 899.
Udlæg.	
Se under „Skifte“	548.
Udvisning af Riget.	
Strfls. § 16 bragt til Anvendelse overfor en Person, som efter tidligere for Tyveri at være straffet med Fængsel	

	Pag.
paa Vand og Brød nu blev dømt for uhjemlet Besiddelse af en Frakke.....	189.
Strfls. § 16 endvidere anvendt.....	256.
En Udlænding, som var tiltalt for Overtrædelse af et ham i Henhold til § 2 i Loven af 15 Maj 1875 om Tilsyn med Fremmede og Rejsende givet Tilhold, frifunden, da Meddelelsen af Tilholdet havde været uberetiget, eftersom Tiltalte i Medfør af den forinden den 1 Januar 1892 gjældende Lovgivning havde erhvervet Forsørgelsesret i en bestemt Kommune heri Landet, og Loven om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 §§ 23 og 25 ikke fandtes at kunne medføre, at den saaledes erhvervede Ret skulde være bortfalden.....	770.
Underholdningsbidrag.	
Se under „Ed“	815.
Undsigelse.	
En Person, mod hvem der efter Begjæring af et Sogneraad var rejst Tiltale i Henhold til Strfls. § 299, frifundet allerede af den Grund, at der ikke fandtes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte havde benyttet de ham paasigtede Trusler mod vedkommende Sogneraad eller enkelte af dettes Medlemmer.....	683.
Undvigelse.	
En Tiltalt dømt efter Strfls. § 111, 2det Stk. for i Forening med en anden at være undveget fra et Arresthus, hvor de, efter at Underrettsdommen var afsagt, hensade under Sagens Appel.....	484.
Valgtryk.	
En Skovrider, der overfor tre under ham beskjæftigede Skovarbejdere havde ladet falde Ytringer om, at de risikerede at blive afskedigede fra deres Arbejde, saafremt de ved et forestaaende Folkethingsvalg stemte paa en Venstrekandidat, og to Skovfogeder, der paa en forblommet Maade havde ladet Skovarbejdere forstaa, at de under samme Forudsætning vilde faa deres Afsked, frifundne under den imod dem i den Anledning rejste Straffe-Sag, da deres Forhold hverken direkte eller analogisk fandtes at kunne henføres under Strfls. § 113	49.

Vareforfalskning.

En Gaardejers Hustru, som i længere Tid i den Mælk, der fra Gaarden skulde afleveres til et Andelsmejeri, havde hældt hver Gang c. 1/2 Pot Skyllvand fra Mælkespanden, anseet efter Strfls. § 278, 2det Stk. 525.

Veje.

I et Tilfælde, hvor Kjøbenhavns Renovationskompagni som Ejer af en til Køhlersvej paa Amager stødende Ejendom havde ladet Vogne, som kjørte Latringjødning fra en Kjøbenhavns Kommune tilhørende Plads paa den saakaldte Kløvermark paa Amager, passere over nævnte Ejendom ud paa Køhlersvej og ad denne videre til Landevejen, antaget, at den Ret til Færdsel paa Køhlersvej, der tilkom Kompagniet som Ejer af den nævnte til Vejen stødende Ejendom, ikke efter Omfanget og Beskaffenheden af den paagjældende Kjørsel med Latrinvogne kunne afgive Hjemmel for denne Kjørsel, idet denne udgik fra og foregik til Fordel for en Bedrift, som ikke udøvedes og efter Indholdet af Kompagniets Adkomstdokumenter end ikke lovligt kunde udøves paa den samme tilhørende Ejendom, men paa en anden Ejendom, der ikke stod i nogen Forbindelse med denne, og hvis Ejer ikke kunde antages at være berettiget til Færdsel paa Vejen. Medens saaledes Renovationskompagniet kjendtes uberettiget til at lade den ommeldte Kjørsel med Latrinvogne foregaa over dets nævnte Ejendom, blev derimod et af samme nedlagt Forbud mod, at der, som sket, af en anden Lodsejer anbragtes Hindringer for Udkjørslen fra tidnævnte Ejendom til Vejen, stadfæstet, idet Anbringelsen af saadanne Hindringer havde været uberettiget 38.
Se endvidere under „Servitut“ 334.

Vexel.

Vexellovens § 93 bragt til Anvendelse overfor en Enke, som paa sin Søn havde trukket en af Sønnen accepteret og derpaa af Enken til en Bank endosseret Vexel, da Enken efter det foreliggende maatte ansees at have modtaget det Beløb, for hvilket Vexlen var udstedt, og derfor under Forudsætning af, at Vexelforpligtelsen var bortfalden som Følge af Undladelse fra Bankens Side med at lade optage Protest, var bleven beriget ved Vexelforpligtelsens Ophør 755.
Det samme statueret i en lignende Sag, hvor Enken i

Pag.

- Forening med en Trediemand stod som Endossent overfor en Bank af tvende af hende paa Sønnen trukne og af denne accepterede Vexler, som efter at være blevne indfrieede af vedkommende Trediemand af denne gjordes gjældende mod Enken, idet denne, som havde paataget sig Vexelforpligtelserne for at hjælpe Sønnen, saaledes maatte betragtes som den, hvem Udbyttet af deres Omsætning paa første Haand var kommet tilgode. 757.
- I et Tilfælde, hvor en domicilieret Vexel var forsynet med Paategning „betalbar i Banken for Ringsted og Omegn“, antaget, at denne Paategning, særlig under Hensyn til at Vexlen fra først af var bestemt til og ogsaa senere var bleven diskonteret af nævnte Bank, ikke betegnede, at Vexlen skulde indfries ved Banken, men alene angav en Stedbetegnelse for Vexlens Indfrielse. Som Følge heraf kunde Banken ikke betragtes som Domiciliat og Optagelse af Protest de non solutione var derfor i Henhold til Vexellovens § 43 ikke nødvendig overfor Banken 921.

Vidneførsel.

- En paa D. L. 1 --13--21 støttet Protest mod en Vidneførsel angaaende nogle paaklagede mundtlige Injurier forkastet allerede af den Grund, at Protesten maatte ansees for sent fremsat. 709.

Vold mod Private.

- Et for voldelig Forhold tiltalt Fruentimmer frifundet, idet hun maatte antages overfor bestemte Personer at lide af fixe Vrangforrestillinger, som gjorde hende utilregnelig med Hensyn til Handlinger, i hvilke de nævnte Forestillinger gave sig Udslag. Af Hensyn til den Fare, hvorfor de Paagjældende herefter maatte antages at være udsatte, fandtes der i Medfør af Strfls. § 38, 2det Punktum at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod hende af Øvrigheden, saaledes at det overlodes til dennes Afgjørelse, hvorvidt det maatte findes nødvendigt at indlægge hende paa en Sindsygeanstalt eller om det tilsigtede Øjemed maatte kunne opnaas ved andre Forholdsregler. 72.
- En Husmand, der havde slaaet sin Hustru med en Pisk, frifundet, da den Hustruen overgaaede Behandling efter de dermed forbundne Omstændigheder og under Hensyn til, hvad der var oplyst om de paagjældende Ægtefællers gjensidige Forhold, ikke kunde betragtes som en Mishandling 76.

	Pag.
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde staaet op fingereret ved Laasen til en ladt Bøsse, hvis Løb var rettet imod en i umiddelbar Nærhed staaende Person, og hvor en tredje Person af Frygt for, at en Ulykke skulde ske og forat bringe Bøssen ud af den farlige Stilling, have slaaet til Bøssokolben, hvorefter Skuddet gik af og beskadigede Haanden paa den Person, imod hvem Løbet var rettet, blev Tiltalte, som var aktioneret for uagtsom Legemsbeskadigelse, frifundet, fordi det i alt Fald ikke var godtgjort, at den skete Skade var bevirket ved hans nævnte Adfærd, idet det henstod som usikkert, om der overhovedet vilde være sket nogen Skade, hvis den tredje Person ikke havde slaaet til Bøssen, hvilken Handling Tiltalte ikke kunde forudse og gjøres ansvarlig for	127.
En Tiltalt, der havde tilføjet sin Hustru med en Livrem flere Slag paa Ryggen, anseet efter Strfls. § 202	133.
Straf for Mishandling af Hustru endvidere idømt . . . 237,	655.
En Tiltalt, som havde tildelt en Person et Slag med en Bøssokolbe paa højre Side af Hovedet, hvorved Hørelsen paa højre Øre blev stærkt beskadiget. anseet efter Strfls. § 203	17.
En Tiltalt, der med en Træsko havde tilføjet en anden forskellige Læsioner i Hovedet, anseet efter Strfls. § 203	60.
En Tiltalt, som paa en Beværtning havde tilføjet en Anden et Bid i Underlæben, ved hvilket han bed et mindre Stykke ud af denne, anseet efter Strfls. § 203.	407.
Straf efter Strfls. § 203 endvidere idømt . . . 167, 403, 410, 505, 603,	703.

Ærefornærmelser.

En i en Skatteklage fremsat Sigtelse mod en Sogneraadshovedmand for selv at have oppebaaret de paa Kommunens Budget til Medhjælp til Sogneraadets Regnskabsførelse og til Budløn opførte Beløb efter Omstændighederne ikke antaget at indeholde nogen Sigtelse mod Vedkommende for uberettiget Tilegnelse af de omdelte Beløb.	47.
Den ansvarhavende Redaktør af et Blad, som af en fhv. Distriktslæge var sagsøgt til Straf efter Injurielovgivningen for en i Bladet indrykket anonym Artikel, frifunden, idet der, forsaavidt der i Artiklen vistest hen til, at Lægen i sin Tid var bleven afskediget „for sit Forhold i en Sag“, om hvilken det i Artiklen hed, at den ikke uden yderligere Anledning nærmere skulde omtales i Bladet, ikke i denne Ytring i Forbindelse	

Pag.

- med den samtidigt i Artiklen skete Henvisning til Amdsraadstidenden kunde ansees at ligge nogen Hentydning til, at den under hin Sag mod Lægen rettede Beskyldning for at have misbrugt sin Stilling overfor en kvindelig Patient var begrundet, hvorimod Ytringen maatte antages alene at sigte til den Maade, hvorpaa Lægen havde forholdt sig navnlig forat neddykke den fremkomne Beskyldning, og Redaktøren, efter hvad der derom forelaa i ovennævnte Tidende, ikke havde savnet Beføjelse til at sætte dette Lægens Forhold i Forbindelse med hans Afskedigelse. En i Artiklen i Tilslutning hertil fremsat Formening om, at en Autoritet som vedkommende Amdsraad herefter ikke kunde yde Understøttelse til Lægens Privatklinik, hverken i og for sig eller paa Grund af dens Forbindelse med den ovennævnte Passus i Artiklen fundet at kunne paadrage Redaktionen Ansvar..... 857.
- En Prokurator anseet efter Strfls. §§ 215 og 217 for Injurier imod en Herredsfoged, forsaavift Ansvaret ikke i Medfør af Strfls. § 67 var præskiberet, hvorimod samtlige Injurier mortificeredes..... 209.
- Redaktøren af Dagbladet „Politiken“ anseet efter Strfls. § 217 for Indholdet af tre i Bladet optagne for en Høiesteretssagfører fornærmelige Artikler, hvorimod der efter Indholdet af den i en af Artiklerne fremstillede fingerede Samtale mellem en Medarbejder ved Bladet og Høiesteretssagføreren ikke fandtes Anvendelse for § 220; med Hensyn til en fjerde Artikel frifandtes den sagsøgte Redaktør, idet den Anden havde været anført som Ansvarshavende paa dette Nummer af Bladet. Ingen Erstatning tilkjendt, da de foreliggende Omstændigheder ikke skjønnedes at give Grund til at antage, at de paagjældende Ærefornærmelser havde bevirket nogen Forstyrrelse i den Fornærmedes Stilling og Forhold... 26.
- En Grosserer, som til vedkommende Politimyndighed havde indgivet en Anmeldelse om, at en Kjøbmand ved Opfyldelse af en Handel havde gjort sig skyldig i en saa urigtig Fremfærd mod ham, at der turde være Anledning til at undersøge, om den ikke burde ansees for bedragerisk eller svingagtig, hvorfor han anmodede om kriminel Undersøgelse indledet mod ham, og som efter at Forhøret var sluttet med Fremlæggelse af en Skrivelse fra vedkommende Amt om, at der ikke fandtes Anledning til at foretage noget i Sagen fra det Offentliges Side, havde ladet en Udskrift af Forhøret trykke og omdele til

	Pag.
Forskjellige, anseet efter Strfls. § 217. Erstatning derimod ikke tilkjendt Kjøbmændene, da denne ikke var fremkommen med nogensomhelst Oplysning om, at der var tilføjet ham noget Tab, og der efter Omstændighederne ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at tilkjende ham en saadan Godtgjørelse, som omhandles i Strfls. § 303.....	519.
Den ansvarhavende Redaktør af Dagbladet „Socialdemokraten“ anseet efter Strfls. § 217 for Indeholdet af tvende i Bladet indrykkede anonyme Artikler, som fandtes fornærmelige for Bestyrelsen af Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“. Forsaavidt Bestyrelsen endvidere havde paastaet Redaktionen anseet med Straf efter Strfls. § 220 statueret, at den Artikel, om hvilken der i saa Henseende alene var Spørgsmaal, ikke indeholdt nogen Meddelelse, hvorved Bestyrelsens Privatlivs Fred krænkedes. Da Bestyrelsen derfor hverken i denne Artikel eller i det iøvrigt Foreliggende fandtes at have havt tilstrækkelig Føje til at nedlægge Forbud mod, at Aktieselskabets indre Forhold eller Virksomhed omtales i Bladet paa en saadan Maade, at Bestyrelsens Privatlivs Fred derved krænkedes, blev det nedlagte Forbud, forsaavidt det gik ud herpaa, ophævet, medens det stadfæstedes, forsaavidt det gik ud paa at forbyde Meddelelser i Bladet, hvorved ubeføjede injurierende Sigtelser fremførtes mod Bestyrelsen. idet denne under Hensyn til, at Artiklerne foruden at indeholde Udtalelser af strafbar Karakter tillige maatte antages at have været egnede til at paaføre Aktieselskabet Tab navnlig ved at forhindre Tilgang af Arbejdere, samt til at det udtrykkeligt i den sidste Artikel var bebudet, at Artiklerne vilde blive fortsatte, havde havt Føje til at standse en saadan Fortsættelse ved Forbud	531.

Rettelse.

Pag. 181, Linie 6 f. o.: foran „ham“, skal staa: „af“.

Pag. 545 i nederste Linie staaar væsenligst i Stedet for væsentligt.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 1 Marts.

Nr. 157.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Johannes Jacobsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri eller Forsøg derpaa.

Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 8 December 1893: Arrestanten Johannes Jacobsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Skibbye, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Andersen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Jacobsen til Høiesteretssagførerne Hanssen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Jacobsen — der er født i Aaret 1862, og som tidligere har været straffet ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 23 December 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; ifølge Høiesteretsdom af 1 Oktober 1883 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage; ifølge Hornum Herreds Extraretsdom af 12 Maj 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, sammenholdt med § 229, Nr. 4, 1ste Stykke, og § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; ifølge Frederikshavn Kjøbstads Extraretsdomme af 17 Maj 1888 og 7 November 1889, henholdsvis efter Straffelovens §§ 232 og 247, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og efter bemeldte Lovs § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge Ning Herreds Extraretsdom af 29 August 1891 efter Straffelovens § 232, 1 Membr., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Forsøg derpaa.

Fabrikant O. M. Lund i Hobro har edelig forklaret, at da han den 13 Oktober f. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 tilligemed en 9 aarig Søn af ham fra Gaden gik ind i sin Bolig og gennem Gadedøren, der stod aaben, var kommen ind i Forstuen — fra hvilken der fører en Trappegang, der ved den nævnte Lejlighed var oplyst med en Lampe, op paa første Sal og videre op paa Loftet, hvorfra en Dør fører ud til Trappegangen, hvilken Dør efter Lunds Udsagn i hvert Fald ikke var aflukket, medens han ikke kan sige, om den var tillukket eller stod aaben — saae han en Mandsperson med en stor Bunke Tøj i Armene komme fra Trappen hen imod sig for at gaa ud. Efterat Lund havde spurgt Personen, hvor han skulde hen med Tøjet, hvortil denne svarede, at han vilde ud, aflukkede Lund Gadedøren og tog fat i den Paagjældende, idet han betydede denne, at det var stjaalne Sager, han førte med sig, og at han strax maatte aflevere dem. Personen lod da Tøjet falde paa Gulvet, tog derpaa et kraftigt Tag i Lund og førte ham fra Døren, og efterat have aabnet denne, idet han drejede Nøglen i samme om, løb han ud af Døren og hen ad Gaden. Lund satte efter ham, men da i det

Samme Snedkersvend Carl Jensen kom forbi, standsede han og bad denne om at følge efter Personen og faa fat i ham. Efter hvad Lund yderligere har forklaret, bestod den Bunke Tøj, hvormed den nævnte Person blev antruffen, af følgende Gjenstande, nemlig: tre hvide Skjorter, en Klædes Trøje, et Bomuldskjørt og en Bomuldsjole, hvilke Gjenstande, der under Sagen ere vurderede til ialt 9 Kr. 50 Øre, havde hængt frit fremme paa en Knagerække paa Loftet, samt endelig en Pakke Klude uden Værdi, som havde henligget paa Loftet i Nærheden af Knagerækken, og Lund har tilføjet, at der fra Døren mellem Trappegangen og Loftet fandtes afrevne Tændstikker liggende spredte omkring paa dette. Efterat Arrestanten var bleven anholdt den 4 November f. A. — hvilket var sket paa Foranledning af Lund, der den nævnte Dag traf ham i Hobro og strax i ham gjenkjendte den af ham omforklarede Person — har Lund i Retten gjentaget, at han i Arrestanten med Bestemthed gjenkjender den nævnte Person. Lunds fornævnte 9-aarige Søn har med Hensyn til, hvad der passerede den ommeldte Aften, da han med sin Fader kom ind af Gadedøren, i Retten afgivet en Forklaring, der ganske stemmer med Faderens, hvorhos han, efterat have taget Arrestanten i Øjesyn, har erklæret med Sikkerhed i ham at gjenkjende den omhandlede Person, og endvidere har Lunds Butiksjomfru, Anine Andersen, edelig forklaret, at hun, medens hun den nævnte Aften opholdt sig i Butikken, hvorfra en Dør fører ud til Forstuen, hørte nogen gaa og pusle i Gangen, hvorfor hun aabnede bemeldte Dør for at se, hvem det var, samt at Lund og hans Søn i samme Øjeblik kom ind i Forstuen gennem Gadedøren. Vidnet saae da en Person med en Bunke Tøj under Armen gaa hen imod Gadedøren, og om det Passerede har hun afgivet en Forklaring, der ganske stemmer med Lunds, hvorhos hun særlig har bekræftet, at den af Personen bortkastede Bunke Tøj bestod af de ovennævnte Gjenstande, ligesom ogsaa dette Vidne, efterat have taget Arrestanten i Øjesyn, i Retten har erklæret, at hun i ham med Sikkerhed gjenkjender den omforklarede Person. Endelig har ovennævnte Snedkersvend Carl Jensen forklaret, at han den paagældende Aften omtrent Kl. 8 saae en Person komme ud fra Lunds Gadedør og løbe op ad Gaden, paa en kort Strækning fulgt af Lund, der imidlertid snart standsede, idet han bad Jensen, hvem han meddelte, at Personen havde forsøgt at stjæle inde hos ham, om at forfølge den Paagældende og se at faa fat paa ham. Jensen fulgte da ogsaa efter Personen et Par Hundrede Alen hen ad Gaden, men opgav derpaa Forfølgningen. Jensen har iøvrigt, efterat have taget Arrestanten i Øjesyn, udsagt, at den af ham omforklarede Person paa Højde og Statur ligner Arrestanten, men at han dog, da han kun flygtigt saae Personens Ansigt, ikke med Sikkerhed tør udtale sig om, hvorvidt denne er identisk med Arrestanten. Arre-

stanten har under Forhørene vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, idet han har forklaret, at han, der den 13 Oktober f. A. indtil hen imod Aftens-tid var gaaet om i Hobro uden Arbejde, om Aftenen hen imod Kl. 8, da han skiltes fra en Arbejdsmand, hvem han havde været behjælpelig med nogle Varers Udbringelse i Byen, begav sig ad den Gade, hvori Lunds Ejendom er beliggende, forbi denne hen til sit Logi i en anden Gade, hvor han opholdt sig Resten af Aftenen, uden at han den nævnte Aften vil have været oppe paa Lunds Loft.

Ved de ovennævnte Vidners og Deponenters Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, derunder ogsaa Arrestantens nysnævnte Erkjendelse af, at han — der, efter hvad han har indrømmet, tidligere har været inde i Lunds Ejendom — er passeret forbi denne netop paa den Tid, da den paagældende Person blev antruffen sammesteds, maa det imidlertid ansees tilstrækkelig godtgjort, at det var Arrestanten, der ved den omhandlede Løjlighed blev antruffen i Lunds Ejendom med de ovennævnte Koster, og da det efter det Foreliggende ikke kan betvivles, at han i tyvagtig Hensigt havde sat sig i Besiddelse af disse, maa det saaledes ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri, idet Forbrydelsen efter det Oplyste maa ansees for fuldbyrdet. Arrestanten vil derfor være at anse for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 150. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Mette Marie Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittogods.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Oktober 1893: Arrestantinden Mette Marie Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 December 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, betaler Arrestantinden 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mette Marie Hansen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Mette Marie Hansen — der er født i Aaret 1866 og som tidligere har været straffet ifølge Høiesteretsdom af 23 Oktober 1883 efter Straffelovens § 247, jfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Februar 1888 efter Straffelovens § 228, jfr. § 23, med samme Art Fængsel i 20 Dage, ifølge Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Mbr., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 19 August d. A. efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods, og maa det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i efternævnte Forhold.

I. Tyveri.

Da Arrestantinden, der i November Maaned f. A. havde gjort Barsel hos Skomager Petersen i Horsens og i denne Anledning havde sit Tilhold i dennes Hus i ca. 5 Uger, atter tog bort derfra, tilegnede hun sig en Skomager Petersens Hustru tilhørende Lommekniv, der laa i et Askebæger i Stuen. Kniven, der er ansat til en Værdi af 1 Kr., er under Sagen bragt tilstede, og maa antages at være udleveret Bestjaalne.

Medens Arrestantinden i Marts Maaned f. A. vaskede for

den da i Horsens boende Vandmester Bachmann, tilvendte hun sig dels en til 50 Øre vurderet Brøddug, dels et Stykke gammelt Gardintøj, der efter hendes Forklaring havde været benyttet til Pudseklud, og som maa antages at være værdiløst. Begge de nævnte Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen, men have ikke kunnet udleveres Bestjaalne, hvis nuværende Opholdssted er ubekjendt.

En Dag i Maj Maaned f. A. indfandt Arrestantinden sig i St. Lassons Butik i Horsens for at se paa nogle Varer, og medens hun et Øjeblik var alene i et Værelse bag ved Butiken, hvor en Del Varer opbevaredes, tilvendte hun sig en større Dug til Værdi 1 Kr. 50 Øre, der laa paa et Bord, og 2 mindre røde Duge samt 6 smaa Servietter, tilsammen til Værdi 2 Kr. 30 Øre, der henlaa i en Skuffe under Bordet, og bragte dem bort, idet hun skjulte dem under sit Shawl. De stjaalne Varer ere med Undtagelse af 2 smaa Servietter bragte tilstede under Sagen og udleverede Vedkommende.

Efter at Arrestantinden den 1 April d. A. havde tiltraadt en Plads som Husholderske hos Arbejdsmand Rasmus Jepsen i Horsens, hos hvem hun endnu tjente ved sin Anholdelse under nærværende Sag, frastjal hun i Midten af Juni Maaned bemeldte Jepsen 14 Kr., der henlaa i en afaaset Skuffe i hans Boghylde, idet hun ved Hjælp af en Kniv opbrød Laasen. Endvidere har hun i Løbet af Maj og Juni Maaneder d. A., som det maa antages i 3 forskjellige Gange, frastjaalet Jepsen 3 Sølvpisesker til en Værdi af 12 Kr., af hvilke hun solgte den ene, som hun brækkede itu, til en Guldsmed som gammelt Sølv, medens hun pantsatte de tvende andre paa et Laanekontor. Ligeledes har hun frastjaalet Jepsen en til 2 Kr. vurderet Dug, som hun pantsatte tilligemed de 2 Sker, og som ligesom disse er bragt tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne. Efter Arrestantindens Forklaring vil hun tildels have anvendt de paa Skeerne og Dugen laante Penge til Afdrag paa en Barnevogn, medens hun vil have forbrugt de stjaalne 14 Kr. og de ved Salget af den itubrukne Ske erhvervede Penge til Bestridelsen af Udgifterne ved Jepsens Husholdning.

Arrestantinden har endvidere fra en Kommode, der tilhørte Jepsens Svigerinde, Johanne Jørgensen, der tidligere havde været Husholderske hos ham, og som henstod i det af Arrestantinden benyttede Kammer hos Jepsen, i April eller Maj Maaned d. A. sjaalet 4 Sølvskeer og 1 Sølvsukkertang, idet hun efter sin Forklaring fra Skufferne, der efter hvad hun har bragt vare uaflaasede, medens de efter Bestjaalnes Forklaring vare aflaasede, først udtog 2 Spiseskeer og Sukkertangen, som hun pantsatte for 7 Kr., og derefter de to andre Skeer, som hun, efter at have brudt dem itu, solgte til en Guldsmed som gammelt Sølv. De stjaalne Skeer ere ansatte til en Værdi af 4

Kr. pr. Stk. og Sukkertangen til 5 Kr. Endvidere har Arrestantinden ud af Skufferne i den ovennævnte Kommode stjaalet et til 5 Kr. vurderet Shawl, som hun pantsatte for 3 Kr., et Stykke brunt uldent Tøj og et Stykke Fløj, tilsammen til en Værdi af 2 Kr. 50 Øre, og et brugt Kjoleliv, der maa antages at have haft en Værdi af 2 Kr., men paa Grund af den Brug, Arrestantinden havde gjort af det, nu maa ansees for værdiløst, og endelig har hun fra den nævnte Komode tilegnet sig et gammelt til 2 Kr. vurderet Selvuhr, som hun solgte for 85 Øre. De pantsatte Gienstande, Resterne af Fløjlet og det uldne Tøj, der er vurderet til 50 Øre, samt Kjolelivet ere bragt tilstede og udleverede Bestjaalne.

Forsaavidt Arrestantinden dernæst er sigtet for at have tilegnet sig tvende Johanne Jørgensen tilhørende Chemiser, er det oplyst, at tvende denne tilhørende Chemiser i smudsig Tilstand ere fundne hængende paa Jepsens Loft, men Arrestantinden har forklaret, at ommeldte Stykker Linned hang paa Loftet, da hun tiltraadte Pladsen hos Jepsen, og hun har vel erkjendt at have brugt den ene af disse, men benægtet at have villet tilegne sig den, og idet Arrestantindens Forhold i denne Henseende herefter alene vil kunne henføres under Straffelovens § 236, vil der, da der ikke af Johanne Jørgensen sees at være fremsat nogen Begjæring om, at Arrestantinden straffes for det herommeldte Forhold, og der efter Sagens Beskaffenhed ikke findes tilstrækkelig Anledning til at opholde den ved at indhente en Erklæring fra Johanne Jørgensen, ikke under nærværende Sag kunne idømmes Arrestantinden nogen Straf for dette Forhold, og det samme Resultat findes at maatte statueres, forsaavidt det er oplyst, at Arrestantinden af Johanne Jørgensens Kommode har udtaget en Borddug for at benytte den i Jepsens Hus.

Medens Arrestantinden tjente hos Jepsen, har hun endvidere en Dag, da Arbejdsmand Claus Jørgensens Kone skulde passe hendes Barn, medens Arrestantinden vilde tage paa Landet for at besøge dettes Fader, af bemeldte Kones Kjolelomme udtaget en Portemonnæ, hvori fandtes 15 Øre, som hun forbrugte. Da Bestjaalne senere sigtede hende for Tyveriet, tilbagegav hun denne Portemonnæen, ligesom hun ogsaa erstattede denne de 15 Øre.

II. Bedrageri.

Med Hensyn til de Arrestantinden paasigtede Bedragerier maa det ansees godtgjort, at hun, medens hun bestyrede Huset for Arbejdsmand Jepsen, uden dennes Vidende og Villie har taget Varer paa Kredit hos 4 forskellige Kjøbmænd i Horsens, nemlig hos Kjøbmand Henriksen i Maj Maaned d. A. for 10 Kr. 56 Øre, hos Kjøbmand N. Andersen i Maj og Juni for 8 Kr. 25 Øre, hos Kjøbmand Haustrup i August for 2 Kr. 5 Øre og hos Kjøbmand Lauesen i August for 4 Kr. 69 Øre,

idet hun lod Varerne skrive paa Jepsens Navn, samt endvidere, at hun i August Maaned hos fornævnte Kjøbmand Andersen har faaet udleveret Varer til et Beløb af 5 Kr. 6 Øre, som hun erklærede, hun selv skulde betale, naar hun fik Ugepenge, og at hun, ligeledes i August Maaned, hos Kjøbmand Niels Eriksen har kjøbt Varer for et Beløb af 2 Kr. 84 Øre. idet hun efter sin Forklaring opgav sit eget Navn, medens Kjøbmanden har forklaret, at hun opgav at være Portør Hansens Hustru. Ligesom Arrestantinden har erkjendt, at Jepsen aldrig har givet hende Tilladelse til at lade de ommeldte Varer skrive paa hans Navn, og at han har været uvidende om, at hun kjøbte dem, saaledes har hun ogsaa erkjendt, at hun, forsaavidt hun, naar hun kjøbte Varer, lovede at betale dem, godt vidste, at hun ikke var istand dertil, og at hun ikke har tænkt paa at betale disse, der iøvrigt, efter hvad hun har forklaret, ere forbrugte i Husholdningen i Jepsens Hus. Men da Jepsen, efter hvad Arrestantinden har erkjendt, aldrig har nægtet hende Penge, naar hun har forlangt dem, og efter hans Anbringende har givet hende tilstrækkeligt til Bestridelse af Husholdningen, vil dette ikke kunne komme i Betragtning.

III. Ulovlig Omgang med Hittegods.

I saa Henseende er det godtgjort, at Arrestantinden en Dag i Juli Maaned d. A. paa Søndergade i Horsens har fundet en Pakke indeholdende 2 Stkr. Overlæder, 2 Nøgler Garn, 4 Syle, 4 Synaale, ialt til Værdi 3 Kr. 15 Øre, som Læderhandler Christensens Bydreng havde tabt paa Gaden. I Pakken havde der ogsaa ligget en Kontrabog, men Arrestantinden vil ikke have seet denne. Garnet har Arrestantinden forbrugt, men Læderet, Sylene og Naalene, som hun ikke har oplyst, ere forefundne i hendes Besiddelse og udleverede Christensen.

Under Sagen er der ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

For de af Arrestantinden saaledes udviste Forhold — forsaavidt de ville være at belægge med Straf under nærværende Sag — vil hun være at ansee efter Straffelovens § 231, 1 Mbr., 251 og 247, sammenholdt med § 64, idet samtlige Forbrydelser maa antages at være uøvede forinden den hende under 19 August d. A. overgaaede Dom, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 154.

Advokat Halkier

contra

Niels Christian Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 23 September 1893: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Christian Jensen af Sønder Bindslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr., hvorimod Omkostningerne ved hans Arrest udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 November 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Christian Jensen for Tyveri. Saaledes som Sagen foreligger Overretten, idet den kun er indanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten kun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold, forsaavidt han er sigtet for at have tilegnet sig noget Uld. I saa Henseende er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der fra Begyndelsen af August Maaned f. A. indtil 1

November s. A. har været i Arbejde hos Møllejejer Jacob Sørensen af Vangens Mølle, en Dag i Løbet af dette Tidsrum, da endeel Møller Sørensen tilhørende Uld var lagt ud i Gaarden til Tørring, har tilegnet sig noget deraf, som han kom i en ham selv tilhørende Sæk, som han derpaa gjemte i Laden. Tiltalte fik imidlertid ikke den stjaalne Uld ført bort fra Gaarden, idet Møller Sørensen, der havde fundet Sækken med Ulden, og som havde vist den til sin Hustru, der strax kunde kjende, at Ulden var deres, tog denne til sig uden at sige noget derom til Tiltalte, til hvem han kun, da denne den 1 November f. A. kom ind til ham for at modtage sin Løn, ytrede, at han (Sørensen) vel nok maatte beholde den Uld, der havde været i den Tiltalte tilhørende Sæk, hvortil Tiltalte Intet svarede. Bestjaalne har anslaaet Vægten af den forefundne Uld i tør Tilstand til omtrent 1 Pd. og Værdien af samme, da Ulden var usædvanlig fin, til 1 Kr., mod hvilke Ansættelser Tiltalte Intet har havt at erindre. Møllejejer Sørensen har ikke gjort Fordring paa Erstatning. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1855, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Fredagen den 2 Marts.

Nr. 152.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peter Alfang (Def. Hindenburg),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1893: Tiltalte Jens Peter Alfang bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Alfang til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Peter Alfang for uteerligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, medens Pigen Marie Hansine Jørgine Hansen, der er født den 8 Maj 1877, tjente hos ham, har i Juli Maaned d. A. 2 Gange, første Gang en tidlig Morgenstund og anden Gang enten ved Nattetid eller ligeledes om Morgenens tidligt behandlet nævnte Pige paa uteerlig Maade, idet han begge Gange, kun iført Skjorte, har indfundet sig i Kjøkkenet, hvor Pigen havde sit Sovested og hvor hun laa afklædt i sin Seng, og her har trukket Dynen af hende og befølt hende paa hendes nøgne Kjensdele. Tiltalte, der efter sin Forklaring behandlede Pigen paa nævnte Maade for at formaa hende til at tilstede ham Samleje, foretog ikke videre, da Pigen opfordrede ham til at lade hende være i Fred og truede med at kalde paa hans Hustru, der sov i Værelse ved Siden af Kjøkkenet, hvilken Trusel hun vil have iværksat sidste Gang, uden at hendes Kalden dog blev hørt af Tiltaltes Hustru. Det er under Sagen erkjendt af Tiltalte, at Pigen — der efter det Oplyste maa antages at være en fuldkommen ærbar Pige — ikke havde givet ham nogen Anledning til at troe, at hun vilde finde sig i den Behandling, han lod hende blive til Deel. Tiltalte, der er født den 22 Marts 1858 og ikke funden forhen straffet, vil som Følge af det Anførte være at ansee efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 153.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Christensen og Hustru Caroline, født Andreassen
(Def. Halkier),

der tiltales for Hæleri.

Rødby Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Juli 1893: De Tiltalte, Arbejdsmand Lars Christensen af Rødby og Hustru Caroline Andreassen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod de ville have at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Prokurator Møller, 10 Kroner til hver. Førstnævnte tillægges der i Diæter 4 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte, Arbejdsmand Lars Christensen og Hustru Caroline Christensen, født Andreassen, begge af Rødby, med Halvdelen hver, og at den i Dommen optagne Bestemmelse om Diæter til Prokurator Koefoed bortfalder. I Salær til Prokuratorne Mundt og Kalko for Overretten betale de Tiltalte, hver med Halvdelen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere frifundne for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger findes at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den de Tiltalte tillagte Frifindelse bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Rødby Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Arbejdsmand Lars Christensen og Hustru, Caroline Christensen, født Andreassen, begge af Rødby, der ere fødte henholdsvis den 25 September 1853 og den 29 Marts 1857, og af hvilke Ingen er funden forhen tiltalt eller straffet, aktionerede for Hæleri. Efter de Tiltaltes egne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: I Marts Maaned d. A. stjal en 10-aarig Dreng ved Navn Frederik Danielsen fra en Uhrmagerbutik i Rødby et Uhrmager Nielsen i Hyltofte tilhørende nyt Sølvlommeuhr, hvilket han nogle Dage efter solgte til de Tiltaltes Søn, Drengen Marius, for ca. 6 Dusin Knapper til at spille Klink om, idet han fortalte denne, at han havde faaet det af sin Fader, men at han, naar denne spurgte om det, vilde sige, at han havde tabt det. Da de Tiltaltes nævnte Søn bragte Uhret hjem til de Tiltalte, hvem han fortalte, hvorledes han havde faaet det, antog Tiltalte Caroline Christensen, ifølge sin Forklaring, at Uhret, der manglede Glas og den ene Viser og som var en Del ramponeret, var et Stykke Legetøj, men Tiltalte Lars Christensen, der saae, at det var et rigtigt Uhr, men som efter sin Eorklaring troede, at det som værdiløst var givet Drengen Danielsen til at lege med, fandt, at det var for godt hertil, hvorefter Uhret, der som nyt havde en Værdi af 18 Kr., men i sin daværende Tilstand kun kunde ansættes til 10 Kr., blev lagt i Lommen paa en ham tilhørende Vest, der hang i et Klædeskab paa Loftet. Da Tiltalte Lars Christensen først i Juni d. A. var i Hyltofte, iført den nævnte Vest, i hvis Lomme Uhret stadig laa, og paa Hjemvejen havde passeret forbi det af Uhrmager Nielsen beboede Hus, blev han tiltalt af dennes Moder med Forespørgsel, om han vilde have nogle Kartoffler med, og efterat han havde faaet disse, faldt det ham efter hans Forklaring ind, at han muligt kunde faa noget ud af Uhret, naar det blev repareret, hvorfor han gav det til Uhrmager Nielsens tilstedeværende Broder til Reparation, idet han foregav, at hans Hustru havde faaet det af sin Søster. Da Tiltalte Caroline Christensen imidlertid blev betænkelig ved, at Uhret var givet til Reparation, sendte de Tiltalte Dagen efter Bud efter dette til Uhrmager Nielsen med Foregivende at Uhret skulde sendes til Nakskov til Reparation, men denne, der havde gjenkjendt Uhret, nægtede at udlevere det og anmeldte Sagen. De Tiltalte have vel erkjendt, at der imellem dem indbyrdes har været Tale om at sende Uhret til Reparation, i hvilken Henseende Tiltalte Lars Christensen har forklaret, at hans medtiltalte Hustru fandt, at de ikke havde Raad til at lade det reparere, medens denne har forklaret, at hun modsatte sig dette, fordi hun var bange for, at der skulde komme Spetakler ud deraf, hvorved hun ifølge den Forklaring, som hun har afgivet under

et paa Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør, nærmest har tænkt paa, at Folk kunde tro, at hun og hendes Mand havde stjaalet det. De Tiltalte, der begge efter deres Forklaringer have været uvidende om, at der var stjaalet Uhre fra den ovennævnte Butik, have imidlertid fastholdt, at de troede, at Fr. Danielsen havde faaet Uhret af sin Fader, og uagtet de begge have været vidende om, at han havde solgt endnu et Uhr til en anden Dreng, findes det, efter samtlige foreliggende Omstændigheder, betænkeligt at statuere, at de have indset, at det af deres Søn hjembragte Uhr var stjaalet. Det maa derfor billiges, at de Tiltalte ved Underrettsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale og Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte, ligeledes billiges, vil være at stadfæste, dog saaledes, at bemeldte Omkostninger ville være at udrede af de Tiltalte hver med Halvdelen, og at den i Dommen optagne Bestemmelse om Diæter til Aktor for Underretten, Prokurator Koefoed, bør bortfalde.

Nr. 144.

Advokat Hindenburg

contra

Valdemar Theodor Beusen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Beværtning og for uberettiget Udskjænkning af Brændevin.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 14 August 1893: Tiltalte, Detaillist Valdemar Theodor Beusen af Hugdrup, bør til Hjørring Amts Fattigkasse erlægge en Bøde stor 60 Kr. Saa bør han og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at erlægge inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den ikjendte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Valdemar Theodor Beusen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Detaillist Valdemar Theodor Beusen — der har Næringsbevis paa Detailhandel og Brændevinhandel, men ikke paa Værtshushold, og som tidligere har været straffet ifølge Dronninglund Herreds Politirets Dom af 17 September 1890 efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 med en Bøde til Amtsfattigkassen af 10 Kr. og derefter ifølge Overrettens Dom af 2 Februar 1891 dels for uberettiget Næringsbrug anden Gang begaaet, dels for første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter bemeldte Lovs §§ 75 og 78 med en Bøde til den nævnte Kasse af 30 Kr. — tiltales under denne Sag for ulovlig Beværtning og uberettiget Udskjænkning af Brændevin.

Gaardejerne Carl Degner og Christen Nielsen have edelig forklaret, at da de en Dag i sidste Halvdel af afvigte April Maaned kom ind i Tiltaltes Butik for at faa noget bajersk Øl, som de strax vilde drikke, og det, da Tiltalte erklærede ikke at have denne Vare, kom paa Tale, om de kunde faa noget Andet at drikke, navnlig svensk Banko, ytrede Tiltalte, at han vel havde samme i sin Butik, men ikke kunde sælge deraf til Fortæring paa Stedet og derfor vilde traktere dermed, hvorefter han fremsatte en halv Flaske Banko, som de alle Tre drak i Forening. Der blev derefter, ligelodes af Tiltalte og Vidnerne i Forening, drukket endnu to halve Flasker Banko, som Tiltalte leverede, og medens Vidnerne, der ville være blevne meget paa-virkede af den nydte Spiritus, ifølge deres Forklaringer ikke kunne huske, hvorledes det nærmere gik til med, at disse Flasker bleve satte frem, har Vidnet Degner tillige udsagt, at han med Sikkerhed mindes, at han, der af Tiltalte havde modtaget 3 Cigarer og et Kræmmerhus Bolscher samt leveret ham 1 Krone, paa denne kun fik nogle faa Øre tilbage, hvorfor han føler sig overbevist om, at Tiltalte af den leverede Krone har taget Betaling for den ene halve Flaske Banko, hvis Pris Vidnet mindes

blev opgiven til 75 Øre, hvorhos Vidnet Nielsen har udsagt, at da han et Par Dage efter den ovennævnte Dag var inde i Tiltaltes Butik for at købe Varer og da til Tiltalte sagde, at han vistnok skyldte ham for en af de nydte halve Flasker Banko, inddrog Tiltalte 75 Øre for samme i Forbindelse med Betalingen for de af Vidnet den Dag købte Varer, men at Tiltalte ca. 8 Dage efter, da han og Vidnet traf sammen hos Sidstnævntes Fader, gav Vidnet de 75 Øre tilbage med en Bemærkning om, at da Degner intet havde betalt for Bankoen, skulde Vidnet heller ikke betale for den. Endvidere have to Arbejds mænd edelig forklaret, at de i afvigte Vinter flere Gange have købt og fortæret bajerk Øl i Tiltaltes Butik, hvortil det ene af disse Vidner har føjet, at det een Gang paa samme Maade har faaet svensk Banko hos Tiltalte og det andet, at der paa Disken i Tiltaltes Butik stod en Flaske Brændevin, som han gav de Tilstedeværende Lov til at drikke af uden at de erlagde mere end Betalingen for det bajerske Øl, som var 10 Øre for en halv Flaske. Tiltalte har erkjendt Rigtigheden af Gaardejer Nielsens ovenanferte Forklaring om, hvorledes Tiltalte af ham modtog Betaling for den ene halve Flaske Banko og atter leverede Nielsen Pengene tilbage; men iøvrigt har Tiltalte benægtet, at han, siden Overrettens ovenmeldte Dom af 2 Februar 1891 overgik ham, har solgt bajersk Øl, svensk Banko eller andre Spirituosa til Fortæring paa Stedet, hvilket Anbringende imidlertid efter det iøvrigt Foreliggende ikke kan komme i nogen Betragtning. Efter hvad saaledes er anført, vil Tiltalte for sit ommeldte Forhold være at anse dels for tredie Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Lov 29 December 1857 § 75, kfr. § 58, dels for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter samme Lovs § 78, sammenholdt med § 79, med en Bøde til Amtsfattiggassen, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 60 Kr., og da Tiltalte ved Dommen endvidere rettelig er i Medfør af den nævnte Lovs § 78 dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, vil altsaa bemeldte Dom være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Marts 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 2.

Mandagen den 5 Marts.

Nr. 140.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Christian Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 24 Juli 1893: Tiltalte Jens Christian Jensen (Kølkær) bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Rønne, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 September 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretts-sagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge en den 14 December f. A. afgiven Lægeerklæring var den i den indankede Dom ommeldte Christian Peder-sens Hørelse paa højre Øre dengang betydelig forbedret, men endnu langt fra normal, hvorhos han vedblivende led af Øresusen og Svimmelhed, og efter Lægens Formening kunde der næppe ventes at ville indtræde stor Forandring i disse Forhold. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Hen-

hold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de Høieste-
ret forelagte nye Oplysninger om det ved den paagjældende
Lejlighed Forefaldne ikke kunne føre til et andet Resultat
end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Forhørsdommeren, som det efter
Forhørsudskriften maa antages, har ladet en den 28 Decem-
ber f. A. afhørt 14³/₄ Aar gammel Dreng beedige sin For-
klaring.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Christian Jensen til Høiesteretssagførerne Lunn
og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne
Sag tiltales Jens Christian Jensen med Tilnavn Kølkjær for vol-
deligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger indhentede Tiltalte, da
han afvigte 15 Maj om Morgenon omtrent Kl. 2, efterat have
været til Dans i Moeslund Gjæstgivergaard, begav sig hjem der-
fra, paa Vejen til Engesvang nogle Andre, der ogsaa havde
været med til Dansen, og fulgtes derefter med 3 af disse, der-
blandt Tørvearbejder Christian Pedersen, til de kom til en Sti,
der fra Vejen fører over Marken til det af Tiltalte beboede Hus,
ca. 200 Alen fra Vejen, og det maa antages, at der under dette
Følgeskab faldt knubbede Ord mellem de Paagjældende, og at
navnlig Christian Pedersen lod Tiltalte høre, at han ved en tid-
ligere Lejlighed havde truet en af de Andre med Prygl. Da
Tiltalte drejede ind paa den nævnte Sti, gik de to Andre videre
ad Engesvang til, medens Pedersen blev tilbage og fulgte efter
Tiltalte i nogle Alens Afstand — efter hvad Pedersen har ud-
sagt, uden at han kan opgive Grunden hertil — og efterat Til-
talte var gaaet ind i sin Bolig, kom han strax ud igjen med en
med Hagel ladet Bøsse, som han affyrede i Luften ifølge sin
Forklaring for at forskrække Pedersen og de Andre, af hvem
han vil have frygtet Prygl, skjøndt han udtrykkelig har erkjendt,
at han ikke kan anføre nogen egentlig Grund hertil, og efterat
have affyret Skudet bibragte han med Bøssokolben Pedersen et
Slag paa højre Side af Hovedet, efter sin Forklaring fordi Peder-
sen, der ved Bøssens Affyring havde været en Snes Alen fra
ham, nu gik henimod ham, efter hvad Tiltalte vil have antaget,
for at slaa ham, i hvilken Henseende de ovennævnte to andre

Personer, der vare vendte om for at faa Pedersen med sig, have udsagt, at de tro, at det var Tiltalte, der løb ind paa Pedersen, medens denne, der iøvrigt hverken havde Stok eller Andet i Haanden, ikke har turdet benægte, at han gik mod Tiltalte. Som Følge af Slaget tumlede Pedersen omkuld, og da han ikke selv kunde rejse sig op, blev han af Tiltalte og dennes Hustru bragt ind i Huset, og derefter af de to Andre foran ommeldte Personer ført til sit Hjem i Engesvang. Da Pedersen samme Dags Eftermiddag blev tilset af en Læge, fandtes hans højre Øre svullent i ringe Grad, hvorhos Øret og Næseboerne vare fyldte med stærknet Blod, og ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge af 3 Juni havde den Pedersen tilføjede Læsion medført fuldstændigt Tab af Hørelsen paa højre Øre, der næppe kunde ventes restitueret. Tiltalte havde den paagældende Aften nydt en Del Spiritus, men han har udtrykkelig erkjendt, at han ikke i synderlig Grad var paavirket heraf, hvad ogsaa stemmer med Vidnernes og Pedersens Forklaringer. Christian Pedersen har under Sagen erklæret, at han og Tiltalte have afgjort deres Mellemværende i Anledning af Overfaldet derved, at Tiltalte har betalt ham en Erstatning af 30 Kr. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1858 og ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 23 December 1882 har været anseet efter Straffelovens § 163 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter bemeldte Lovs § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 6 Marts.

Nr. 143.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

1) Niels Kristian Rasmussen, kaldet Høi, 2) Mads Rasmussen, 3) Johan Jonassen, 4) Lars Jørgensen, 5) Niels Nielsen, kaldet Kjæmpe, 6) Hans Jacobsen, kaldet Kaare, og 7) Niels Poulsen (Def. Asmussen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Nysted Birks Politirets Dom af 7 December 1892:

De tiltalte Medlemmer af Bestyrelsen for Nysted Landsogn og Omegns Forbrugsforening, nemlig dens Formand, Gaardmand Niels Christian Rasmussen, kaldet Høj, endvidere Smed Mads Rasmussen. Parcellist Johan Jonassen og Tømrer Lars Jørgensen, Alle af Vanthore, endvidere Husmand Niels Nielsen, kaldet Kjæmpe, Gaardmand Hans Kaare og Husmand Niels Poulsen, Alle af Taagense, bør bøde til Maribo Amts Fattigkasse, Førstnævnte 60 Kr. og de 6 andre Bestyrelsesmedlemmer hver 30 Kr. De bør derhos alle in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen for de Tiltalte Nr. 1 Gaardmand Niels Kristian Rasmussen, kaldet Høj, Nr. 2 Smed Mads Rasmussen, Nr. 3 Parcellist Johan Jonassen, Nr. 4 Tømrer Lars Jørgensen, Alle af Vanthore, Nr. 5 Husmand Niels Nielsen, kaldet Kjæmpe, Nr. 6 Gaardmand Hans Jacobsen, kaldet Kaare, og Nr. 7 Husmand Niels Poulsen, Alle af Taagense, bestemmes til Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøder af 20 Kr. for hver. I Salær til Prokurator Lehmann for Overretten betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En 15 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 November f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Salg af Varer til Tyender og andre til et Medlems Husstand hørende Personer for disses egen Regning maa ansees for ulovligt, og at det Samme gjælder om Udskjænkning til de nævnte Personer, men iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for alle og alle for een, til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Medlemmerne af Bestyrelsen for Nysted Landsogn og Omegns Forbrugsforening, nemlig Nr. 1 dens Formand, Gaardmand Niels Kristian Rasmussen, kaldet Høj, Nr. 2 Smed Mads Rasmussen, Nr. 3 Parcellist Johan Jonassen, Nr. 4 Tømrer Lars Jørgensen, alle af Vanthore, Nr. 5 Husmand Niels Nielsen, kaldet Kjæmpe, Nr. 6 Gaardmand Hans Jacobsen, kaldet Kaare, og Nr. 7 Husmand Niels Poulsen, alle af Taagense, der alle ere over kriminel Lavalder og ikke fundne forhen straffede, for uberettiget Næringsbrug. Ifølge de under Sagen fremlagte Love for bemeldte Forbrugsforening er dens Formaal at fremme Selvhjælp, idet den for de ved Indskud af Medlemmerne eller paa anden Maade tilvejebragte Midler opkøber Varer i større Partier til Udsalg til gangbare Priser blandt Medlemmerne, saaledes at det indvundne Overskud fordeles mellem disse, der ere solidarisk ansvarlige for Foreningens Gjæld. Foreningen har erholdt Næringsbevis til Uddeling af Brændevin til dens Medlemmer, men har ingen anden Næringsadkomst.

Forsaavidt det nu under Sagen er oplyst, at der i Henhold til § 9 i Foreningens Love — hvorved bestemmes, at Salg kun maa finde Sted til Foreningens Medlemmer og disses Husstand — er solgt Varer til Medlemmernes Tyender og til Medlemmer af deres Husstand, som ikke indtage en uselvstændig og underordnet Stilling, i hvilke Tilfælde det indvundne Overskud maa antages at være godskrevet Familiens Hoved som Medlem af Forbrugsforeningen, findes der ikke herved, som i den indankede Dom antaget, at foreligge nogen Overtrædelse af Næringslovgivningen, ligesaalidt som det findes at kunne paadrage de Tiltalte Strafansvar, at de, efter hvad der er oplyst, i enkelte Tilfælde uden videre have ladet et ved Døden afgaaet Medlems Ret som Medlem af Foreningen gaa over til hans Arvinger.

Ejheller findes saadan Overtrædelse, som ligeledes i Politiretsdommen antaget, at foreligge, fordi der i Foreningens Lokale er udskjænket bajersk Øl og Sodavand til Medlemmerne af Foreningen.

Derimod findes der forsaavidt at have fundet ulovlig Beværtning Sted, som det er oplyst, at der med Foreningsbestyrelsens Billigelse ogsaa i Foreningens Lokaler har fundet Udskjænkning Sted af de ovennævnte Drikkevarer til Personer, der ikke vare Medlemmer af Foreningen eller hørte til disses Husstand, naar saadanne indfandt sig ledsagede af Foreningsmedlemmer, der betalte Drikkevarerne, og Ansvar for denne Lovovertrædelse findes efter det Oplyste at maatte paahvile de Tiltalte. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee efter Næringslovens § 75, jfr. Lov 23 Maj 1873 § 10, med Bøder til Maribo Amts

Fattiggkasse, der findes passende at kunne bestemmes til 20 Kr. for hver.

Nr. 161. Høiesteretssagfører Salomon

contra

August Julius Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Nykjøbing paa Sjælland Kjøbstads Extrarets Dom af 1 December 1893: Arrestanten August Julius Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lunøe og Sagfører Søberg, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Jannar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Lehmann for Overretten betaler Arrestanten August Julius Jensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Julius Jensen til Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Extraretten for Nykjøbing Kjøbstad paa Sjælland hertil indankede Sag tiltales Arrestanten August Julius Jensen for Falsk og Bedrageri under følgende Omstændigheder.

1. Under et i Nykjøbing den 10 Oktober f. A. afholdt Marked indfandt Arrestanten, der den Gang tjente hos Proprietær Jørgensen paa Egebjerggaard, sig hos Manufakturhandler Viggo Elster i bemeldte Kjøbstad og handlede om Varer til en Pris af 42 Kr. 95 Øre. Da Arrestanten imidlertid ikke kunde betale Varerne kontant, og Elster ikke vilde overlade ham dem paa Kredit, sagde Arrestanten, at han kunde faae Pengene hos sin Husbond, der samme Dag opholdt sig der i Byen, og Elster gav da Arrestanten en til Proprietær Jørgensen rettet Skrivelse, der indeholdt en Forespørgsel, om de Varer, som Arrestanten havde kjøbt, maatte skrives paa Jørgensens Regning. Efterat have forladt Elsters Butik forsynede Arrestanten denne Skrivelse med en med Blyant skreven Paategning, saaledes:

Herved jeg indestaar for overtagne for de Gjenstande, han modtager.

O. Jørgensen. Egebjerg.

Ved denne Underskrift sigtede Arrestanten til sin nævnte Husbond, og han nedskrev Paategningen uden Bemyndigelse fra Jørgensen og uden dennes Vidende og Villie, idet han dog ikke vil have forsøgt at efterligne Jørgensens Haandskrift. Arrestanten indfandt sig derpaa paany i Elsters Butik og afleverede Skrivelsen, idet han foregav, at Paategningen var skreven af Jørgensen, hvorefter han fik Varerne udleverede. Arrestanten har forklaret, at han ikke tilsigtede at bedrage Elster for Beløbets Betaling, og det er ogsaa oplyst, at han efter sin Hjemkomst til Egebjerggaard om Aftenen har anmodet sin der tjenende Forlovede om at faae 20 Kr. til Laans, samt at han, da han ikke fik Beløbet, den næste Dags Morgen sendte Varerne tilbage til Elster med Undtagelse af nogle Knapper til Værdi 65 Øre, der efter hans Forklaring, som ikke kan forkastes, paa Grund af en Fejltagelse ikke fulgte med.

2. Den 11 Oktober f. A. indfandt Arrestanten sig i Detailhandler Anton Nielsens Butik i Nykjøbing og handlede om Manufakturvarer til en Værdi af ialt 12 Kr. 45 Øre. Da Nielsen ikke vilde give ham Kredit, erklærede Arrestanten, at hans Husbond, Proprietær Jørgensen, var i Byen, og at han hos denne kunde faae enten Pengene eller et Bevis for, at Jørgensen indestod for Betalingen. Nielsen medgav ham da en Regning for Beløbet, som Arrestanten, efterat have forladt Butiken, forsynede med følgende, med Blyant skrevne Paategning:

Hrr Anton Nielsen.

Jeg indestaar herved for de Gjenstande, at min Karl modtager hos dem.

O. Jørgensen.
Egebjerggaard.

Ved Underskriften paa bemeldte Paategning, som Arrestant skrev uden Jørgensens Vidende og Villie, sigtede Arrestanten til sin oftnævnte Husbond, uden dog efter sin Forklaring at søge at efterligne dennes Haandskrift. Arrestanten vendte derpaa tilbage til Nielsens Butik og leverede Regningen til Nielsens Hustru, der i Tillid til Paategningens Ægthed udleverede Arrestanten Værerne.

3. Markedsdagen den 10 Oktober f. A. købte Arrestanten hos Hattemager Just i Nykjøbing i sin oftnævnte Husbonds Navn en sort Filthat af Værdi 8 Kr., idet han svigagtig opgav, at hans Husbond skulde komme og betale den, og vel har Arrestanten udsagt, at det var hans Hensigt at betale Hatten, naar han blev i Stand dertil, men til dette ganske ubestyrkede Anbringende findes der efter samtlige Omstændigheder intet Hensyn at kunne tages.

4. Den 11 Oktober f. A. laante Arrestanten i Kjøbmand C. Nielsens Butik i Nykjøbing 1 Kr. i oftnævnte Proprietær Jørgensens Navn under det usande Foregivende, at han skulde købe noget til Jørgensen, men ikke kunde træffe ham og faa Penge af ham; den laante Krone anvendte Arrestanten til egen Fordel.

5. Samme Dag bestilte og fortsærede Arrestanten, der ikke var i Besiddelse af Penge, i Gjæstgiver Wohlerts Beværtning i Nykjøbing Spise- og Drikkevarer for ialt 75 Øre, og for at faa Kredit for Beløbet bestilte han til et senere Klokkeslet nogle Spisevarer til sig og en opdigtet Person, idet han lovede til den Tid at betale de skyldige Beløb under Eet. Han forlod derpaa Beværtningen, men vendte ikke tilbage til det ogpivne Klokkeslet, hvad der heller ikke havde været hans Hensigt, og har ikke senere afgjort Gjælden.

6. Efterat Arrestanten paa Markedsdagen den 10 Oktober f. A. om Formiddagen i Christine Hansens Beværtning i Nykjøbing havde trakteret 3 med ham tjenende Personer med Kaffe, som han betalte, ved hvilken Lejlighed han i Beværtningen efterlod en Tobakspibe, der tilhørte en sammen med ham paa Egebjerggaard tjenende Mand, og som han, efter hans Forklaring, ved en Fejltagelse havde medtaget til Nykjøbing, indfandt han sig samme Dags Eftermiddag Kl. 3 i den nævnte Beværtning, hvor han spiste og drak for 70 Øre, uagtet han ikke var i Besiddelse af Penge. Han bestilte imidlertid Spisevarer til sig og de 3 Personer, han om Formiddagen havde trakteret i Be-

værtningen, til Kl. 6 om Eftermiddagen, til hvilken Tid han lovede at betale de 70 Øre, og forlod derpaa Beværtningen, idet Christine Hansen stode paa, at hun for Betalingen havde Sikkerhed i den af Arrestanten om Formiddagen efterladte Pibe. Arrestanten indfandt sig imidlertid ikke i Beværtningen til den bestemte Tid og har ikke senere betalt Beløbet, ligesom han heller ikke afhentede Piben. Imod Arrestantens Benægtelse findes det imidlertid efter alt det oplyste betænkeligt at antage, at han ikke har havt til Hensigt at betale Beløbet, ligesom det heller ikke er oplyst, at han ikke havde Udsigt dertil, og han findes derfor ikke at kunne straffes for dette Forhold, hvorhos det heller ikke efter det Oplyste kan antages, at Arrestanten har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til den omhandlede Tobakspibe.

7. Den 17 August f. A. indfandt Arrestanten sig i Manufakturhandler Morten Poulsens Butik i Nykjøbing, hvor han under det urigtige Foregivende, at hans oftnævnte Husbond indestod for Betalingen, skaffede sig udleverede en Bluse og et Par Benklæder til Værdi 8 Kr. 50 Øre, for hvilket Beløb Poulsen debiterede Jørgensen i sine Bøger. Den 10 Oktober f. A. indfandt Arrestanten sig paany i Poulsens Butik, hvor han fremkom med en Udtalelse om, at han vilde have en Afgjørelse paa Gjælden og samtidig saae paa nogle Varer til Værdi 59 Kr., som han bad Poulsen lægge til Side, idet han sagde, at Jørgensen nok skulde komme og betale dem. Medens det af Arrestanten den 17 August f. A. udviste Forhold maa tilregnes ham som Bedrageri, findes det sidst omtalte Forhold ikke at kunne tilregnes ham til Straf.

8. Den 19 August f. A. anmodede Husmand Olsens Hustru, Ane Marie Olsen, Arrestanten, der den næste Dag skulde til Nykjøbing, om at tage nogle Varer hjem til hende fra Manufakturhandler T. W. Jørgensen i bemeldte Kjøbstad, hvor hun havde Kredit, og leverede Arrestanten en med Blyant skreven og af hende underskrevet Fortegnelse over disse Varer. Forinden Arrestanten den 20 August f. A. tog til Nykjøbing, anmodede tvende paa Egebjerggaard tjenende Karle Christian Ottosen og Vilhelm Larsen ham om til dem at købe, til Førstnævnte en Sportsskjorte og til Sidstnævnte en Alen Molskind og en Alen blaåt Sommertøj, hvorhos de til Betaling af Varerne medgav ham hver 2 Kr., idet Arrestanten, der skyldte Chr. Ottosen Penge, skulde betale, hvad Sportsskjorten kostede mere end 2 Kr. I den Hensigt svigagtig at tilegne sig de ham saaledes leverede 4 Kr. opskrev Arrestanten med Blæk paa Bagsiden af den ham af Ane Marie Olsen leverede Seddel de Varer, som han skulde købe for de nævnte Karle, og skaffede sig i Jørgensens Butik disse Varer udleverede, idet han opgav, at alle paa Sedlen opskrevne Varer vare bestilte af Ane Marie Olsen og skulde debi-

teres hende. Ved sin Hjemkomst til Egebjerggaard bragte han Karlene Varerne og opgav, at Sportsskjorten, hvis Værdi var 3 Kr. 25 Øre, havde kostet 2 Kr. 65 Øre, og at de andre Varer, hvis samlede Værdi var 1 Kr. 41 Øre, havde kostet 1 Kr. 55 Øre, hvorhos han forbrugte de 4 Kr.

Arrestanten er født den 15 Januar 1867 og straffet ved Lollands Nørre-Herreds Extrarets Dom af 24 Marts 1892 efter Straffelovens § 253 og § 251 sammenholdt med §§ 57 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 28 November 1892 efter Straffelovens § 268, jfr. tildeels § 46, samt efter § 251, jfr. tildeels §§ 46 og 64, og § 257, jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han ved Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 15 September f. A. er funden skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 268, jfr. § 57, idet dog den herefter forskyldte Straf bortfaldt under Hensyn til Straffelovens § 64. Han vil nu for sit ovenbeskrevne Forhold, forsaavidt det efter det Anførte bliver at betragte som strafbart, være at ansee dels efter Straffelovens § 268 og § 251, dels ifølge Straffelovens § 64 efter samme Lovs § 251 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 13 Marts.

Nr. 26. Forhenværende Redaktør, Dr. phil. **Edvard Brandes** (Hansen)

contra

Høiesteretssagfører **A. Alberti** (Selv),

betr. Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juli 1892: De ovennævnte i „Morgenbladet“ for den 30 Maj og den 3 Juni 1890 indeholdte, for Kontracitanten, fhv. Redaktør, Dr. phil. Edvard Brandes, fornærmelige Udladelser, at Bladet „Politiken“ under Kontracitantens Ledelse tumlede sig lystig med at fremsætte Løgne om Hovedcitanten, Høiesteretssagfører A. Alberti, kun havde Plads for Æreskændere, og overfor

Hovedcitanten optraadte som „fuldstændige Sjøfelister“ bør være døde og magtesløse, men Hovedcitanten iøvrigt for Kontracitantes Tiltale i denne Sag fri at være. De ovennævnte i „Politiken“ for den 21, 23 og 25 November 1889 indeholdte, for Hovedcitanten fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Kontracitanten til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af dennes Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 45 Dage. Saa bør Kontracitanten og betale i Erstatning til Hovedcitanten 3000 Kr. Hovedsagens Omkostninger betaler Kontracitanten til Hovedcitanten med 100 Kr. Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 25 Januar, den 22 Februar og den 4 April d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Hovedappellanten, Dr. phil. Edvard Brandes, i den mod ham i forrige Instants anlagte Hovedsag paastaaet sig frifunden med Hensyn til Straf, Erstatning og Omkostninger eller dog den idømte Bøde og Erstatning nedsat, medens han i den af ham selv anlagte Kontrasag har indskrænket sig til at paastaa den indankede Dom stadfæstet. Derimod har Kontraappellanten, Høiesterets-sagfører Alberti, paastaaet, at den ham tilkjendte Erstatning forhøjes, og at den i Kontrasagen givne Mortifikation bortfalder, men forøvrigt procederet til Dommens Stadfæstelse.

I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at bemærke, maa det billiges, at der ikke er paalagt Hovedappellanten Ansvar for den i Dommen omtalte Artikel i Bladet »Politiken« for den 19 Januar 1890, men at han for de tre andre paatalte Artikler er dømt efter Straffelovens § 217. Derimod findes der efter Indholdet af den i Artiklen af 25 November 1889 fremstillede fingerede Samtale ikke, som ved Dommen sket, Anvendelse for Straffelovens § 220. Det findes dog at maatte have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf. I Henseende til den saavel under Hoved- som under Kontrasagen givne Mortifikation bliver den indankede Dom ligeledes at stadfæste.

Hvad derimod Spørgsmaalet om Erstatning angaar, da skjønnes de foreliggende Omstændigheder ikke at indeholde Beføjelse til at gaa ud fra, at der ved de paagjældende Ærefornærmelser er bevirket nogen Forstyrrelse i Kontra-

appellantens Stilling og Forhold, og hvad særlig angaar hans Udgifter til det i Dommen omhandlede Aftryk af Forhørene i den Dønnergaardske Sag, kan dette Aftryk saavel efter hans egen Udtalelse i Fortalen som efter, hvad der er optaget i Aftrykket, ikke antages at være nærmest foranlediget ved de omhandlede 3 Artikler. Den Kontraappellantens tilkjendte Erstatning findes herefter at maatte bortfalde.

I Henseende til Processens Omkostninger i forrige Instans vil Dommen være at stadfæste, medens Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den Hovedappellanten, Dr. phil. Edvard Brandes, idømte Erstatning bortfalder. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Høiesteretssagfører A. Alberti, anbragt, at 4 i Dagbladet „Politiken“ for den 21, 23 og 25 November 1889 og 19 Januar 1890 indrykkede, ikke med noget Navn underskrevne Artikler, betitlede henholdsvis „Et godt Raad“, „Kærlighed“, „Øjeblikkets Mand“ og „Folkethingsmand Dønnergaard“ indeholde flere for ham ærefornærende Udladelser og Sigtelser, der yderligere skærpes ved den haanlige og spottende Tone, som gaar igjennem bemeldte Artikler, hvorhos Artiklen af 25 November 1889 tillige er krænkende for hans Privatlivs Fred, samt at Kontracitanten, fhv. Redaktør, Dr. phil. Edvard Brandes, maa bære Ansvaret for disse Artikler, da han i hele det paagjældende Tidrum 1889—90 var den paa det anførte Blad angivne Redaktør. Hovedcitanten har derhos paastaet, at de paagjældende Udladelser og Sigtelser mortificeres, og at Kontracitanten ansees med Straf af Fængsel i 3 Maaneder eller dog med Straf af en Bøde paa 2000 Kr. eller i alt Fald et andet Beløb, der nærmer sig dertil, samt at han i Henhold til Straffelovens § 303 tilpligtes at betale

Hovedcitanten en Erstatning af 10,000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra Hovedforligsklagens Dato den 2 Juni 1890, til Betaling sker.

Kontracitanten har næst at paastaa sig frifunden i Hovedsagen anlagt Kontrasøgsmaal mod Hovedcitanten, hvorunder han, efterat en Del af bemeldte Søgsmaal er blevet afvist ved Rettens Kjendelse af 25 Maj 1891, har paastaet, at flere for ham fornærmelige Udladelser og Sigtelser, der skulle indeholdes dels i tvende af Hovedcitanten i Bladet „Morgenbladet“ for 30 Maj og 3 Juni 1890 indrykkede Artikler med Overskrift henholdsvis „Politiken“ og Sandheden“ og „Svar til Hr. Ernst Brandes“, dels i det af ham i den foreliggende Hovedsag fremlagte Deduktionsindlæg af 16 Juni 1890 mortificeres, og at Hovedcitanten idømmes Lovens strængeste Straf samt tilpligtes i Henhold til Straffelovens § 303 at udrede en Erstatning til ham af 15,000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 20 Januar 1891, til Betaling sker.

I Kontrasagen har Hovedcitanten paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, hvorhos Parterne gjensidig have paastaet sig Omkostningerne i begge Sager tillagt hos Modparten.

Hvad Hovedsagen angaar, da sees det, at en Anden end Kontracitanten er anført som ansvarshavende paa Bladet „Politiken“ for den 19 Januar 1890, hvori den sidste af de af Hovedcitanten paaklagede Artikler findes, og, da Kontracitantens herpaa støttede Indsigelse mod at drages til Ansvar for bemeldte Artikel, ikke kan ansees for sent fremsat, vil Kontracitanten forsaavidt være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale.

De tre andre under Hovedsagen paaklagede Artikler fremtræde som Led i en Polemik, der af Bladet „Politiken“ blev ført mod Hovedcitanten i Anledning af en fremkommen, som det senere viste sig, af daværende Folkethingsmand Dønnergaard forfattet falsk Balance for den af Andeelsmejerier i Østifterne i 1888 stiftede Smørexportforening, for hvilken Hovedcitanten var Formand, og under hvilken Polemik Bladet søgte at hævde, at Hovedcitanten fra et tidligere Tidspunkt, end han vilde vedgaa, havde været vidende om, at bemeldte Dønnergaard, der var Medlem af Bestyrelsen for den nævnte Forening, var Forfatter til Balancen, og at de Skridt, Hovedcitanten foretog for at faa Forfatterskabet til Balancen m. m. oplyst, saaledes vare rettede mod Dønnergaard personlig, hvem det formentes, at Hovedcitanten tildels af rent personlige Hensyn blandt Andet ønskede fjernet fra Foreningens Bestyrelse, og som Hovedcitanten insinueredes at være falden i Ryggen og at have udvist en slet og troløs Adfærd ligeoverfor m. m. I de ommeldte Artikler har Citanten nu som fornærmelige for sig fremhævet følgende Udladelser og Sigtelser:

I Artiklen „Et godt Raad“,

at der siges om ham, at han er „i Nødstand“ og „Hr. Alberti skriver sig de nødtørftigste Beklædningsgjenstande fra Kroppen“; at det under en paafølgende Fremstilling af, hvorledes Sagen efter Bladets Formening stiller sig for det store Publikum, hedder: „Det ser altfor meget ud, som om han (Hovedcitanten) vilde benytte denne gunstige Lejlighed til at komme Hr. Dønnergaard til Livs“, hvad der derefter nærmere udvikles, og at Hovedcitanten gennem hele Artiklen fremstilles som en skrivegal Mand.

I Artiklen „Kærlighed“,

at det i Artiklen siges: „Kan Hr. Alberti da gøre for, at Hr. Dønnergaard blev arresteret. Man kan ligesaa godt spørge, om Hr. Alberti kan gøre for, at Hr. Dønnergaard blev smidt ud af Exportforeningens Bestyrelse“, i hvilken Udladelse Hovedcitanten efter Artiklens hele øvrige Indhold og Udladelserne i den første Artikel seer en fornærmelig Sigtelse mod sig for at være Skyld i Dønnergaards Arrestation; at Artiklen fremstiller ham og søger at latterliggøre ham som en Mand, der overfalder sine Medborgere med aldeles ubeføjede og taabelige Injuriesager i massevis, medens han efter sit Anbringende paa den Tid, Artiklen fremkom, kun havde anlagt 2 Injuriesager i Anledning af den Dønnergaardske Affære, og at det i Artiklen hedder: „den saarede Hr. Alberti gaar brølende om paa Krigsstien“, og at han kaldes den „rasende Roland.“

I Artiklen „Øjeblikkets Mand“,

at denne Artikel under Referatet af en Samtale, som Hovedcitanten fingeres at have haft med en af Bladets Medarbejdere om den Dønnergaardske Sag, sigter ham for at have „forraadt Dønnergaard“, at han skal have gjort sig Umage for, ved „at træde i Skranken, ja indenfor Skranken“ — „sætte sig paa Dommerens Plads“, „give ham gode Raad og private Vink“, at skade Dønnergaard, samt endvidere for at anlægge Injuriesager for at tjene Penge derved, og for at „være ganske overordentlig fræk“.

Hovedcitanten har endelig gjort gjældende, at den sidste Artikel ved at fremstille den ommeldte Samtale har krænket hans Privatlivs Fred, og at Krænkelsen bliver dobbelt graverende da Samtalen i det Hele er opdigtet.

Det findes nu, at den Opfattelse, som Hovedcitanten har gjort gjældende af de af de anførte Udladelser, hvis Mening ikke er umiddelbart iøjnefaldende, i det Hele er beføjet, og at samtlige foranførte Udladelser og Sigtelser, særlig naar de sees som Led i den hele mod Hovedcitanten førte Polemik og under Hensyn til den forhaanende Tone, hvori de paagjældende Artikler ere affattede, ere fornærmelige for Hovedcitanten, hvorved endnu bemærkes, at Udtrykket „skrivegal Mand“ vel ikke forekommer

i den paagældende Artikel, men at hele denne Artikel gaar ud paa at fremstille ham som en Mand, der til sin egen Skade er betaget af en ganske utæmmelig Skrivelyst, og at de af Artiklen „Øjeblikkets Mand“ frembævede Udladelser selvfølgelig ikke tabe deres fornærmelige Karakter, fordi hele den i Artiklen angivne Samtale ikke blot af Kontracitanten selv erkjendes at være lutter Opdigtelse, men ogsaa af fornuftige Læsere synes vanskelig at kunne forstaaes anderledes. Og da Kontracitanten ikke har godtgjort nogen Berettigelse til at fremføre bemeldte Udladelser og Sigtelser, idet han navnlig ikke har oplyst Noget, der kunde lægges Hovedcitanten til Last i hans Forhold overfor Dønnergaard, ville oftnævnte Udladelser og Sigtelser være at mortificere, hvorhos Kontracitanten for samme er ifalden Ansvar efter Straffelovens § 217.

Da derhos Artiklen „Øjeblikkets Mand“, uanseet at hele den deri fremstillede Samtale er opdigtet, indeholder en Krænkelse af Hovedcitantens Privatlivs Fred, er Kontracitanten ligeledes ifalden Ansvar efter Straffelovens § 220.

Hvad dernæst Kontrasagen angaar, da har Kontracitanten gjort gjældende, at de paaklagede tvende Bladartikler, der ogsaa slutte sig til den herommeldte af Bladet „Politiken“ med flere andre Blade førte Polemik mod Hovedcitanten, samt det paaankede Deduktionsindlæg i nærværende Sag indeholde følgende for ham fornærmelige Udladelser og Sigtelser.

Artiklen „Politiken“ og Sandheden“.

Selve Overskriften, idet den efter Kontracitantens Formening gaar ud paa, at „Politiken“ i Reglen staar i et misligt Forhold til Sandheden, hvorved særlig under Hensyn til den senere i Artiklen fremsatte Sigtelse mod Kontracitanten for Løgn ogsaa formenes at maatte være sigtet til den Tid, da Kontracitanten havde Ledelsen af Bladet; den som karakteristisk for Bladet „Politiken“s Polemik fremsatte Bemærkning, at, uagtet Bladet intet vilde optage fra Hovedcitantens Haand, „tumlede det sig dog lystig under Dr. Brandes' Ledelse med i Redaktionsartikler at fremsætte Løgne om mig (Hovedcitanten)“, at Hovedcitanten efter en Bemærkning om, at „Politiken“ ikke vilde optage hans Tilbagevisning af de i Bladet optagne Angreb paa ham fra Dønnergaards Side, udtaler, at „Politiken“ kun havde Plads for Æreskjænderen, men ingen Brug havde for min (Hovedcitantens) Tilbagevisning af Angrebet; og at det umiddelbart efter den nys citerede Passus siges: „Politiken“s Mening med denne Holdning var tydelig nok“, hvad der nærmere forklares ved den Tilføjning, at der, da Dønnergaards sidste Angreb fremkom, kun var 2 Dage tilbage til Sparekassens Generalforsamling, hvorfor Sparekassens Tillidsmænd ikke maatte faa at vide, at Dønnergaards Angreb var Løgn og Bagvaskelse altsammen.

Artiklen „Svar til Hr. Ernst Brandes“.

Udladelsen, at „Politiken“ (og andre Blade — siden den Dønergaardske Affære kom frem) har optraadt overfor mig (Hovedcitanten) som „fuldstændige Sjofelister“, og Udtrykkene „Næsvisheder og indbildsk Herskesyge“.

„Deduktionsindlægget“,

at „Politiken“ sigtes for at have skiftet Standpunkt med Hensyn til den falske Balance, hvorved det formenes, at ogsaa Kontracitanten er fornærmet, da han som Redaktør af Bladet fortsatte i samme Spor som den tidligere Redaktør, at „Politiken“ beskyldes for at have bagvasket Hovedcitanten, at det i Anledning af den i Artiklen „Et godt Raad“ indeholdte Udladelse, at Hr. Alberti „skriver sig de nødvendigste Beklædningsgjenstande fra Kroppen“, hedder: „hvor nær end dette Billede kan ligge i en for Indstævnte interessant og fornøjelig Sfære“; at der tales om en „Række lumpne Angreb“ mod Hovedcitanten, som „Politiken“ og dens Efternakkere have bragt, hvorved der formenes ogsaa at være sigtet til Kontracitanten; at Kontracitanten paa Indlæggets 5te Side jævnlig sigtes for Forvanskninger og perfide Insinuationer; at Kontracitanten beskyldes for at latterliggjøre Hovedcitanten som en Mand, der overfalder sine Medborgere med aldeles ubeføjede og taabelige Injuriesager, og at Artiklen „Øjeblikkets Mand“ betegnes som Løgn hvert eneste Ord.

Det er nu med Føje af Hovedcitanten gjort gjældende, at de i Artiklen „Svar til Hr. Ernst Brandes“ brugte Udtryk „Næsvished“ og „indbildsk Herskesyge“ efter den Forbindelse, hvori de forekomme, ikke sigte til Kontracitanten, og at Udladelserne i Deduktionsindlægget angaaende „Politikens“ Skiften Standpunkt og „de lumpne Angreb“ ej heller vedkomme ham, idet Omslaget i Bladets Opfattelse og Fremkomsten af de Angreb, hvortil der efter Sammenhængen maa være sigtet, fandt Sted, før Kontracitanten fik Ledelsen af Bladet. Ligeledes maa der gives Hovedcitanten Medhold i, at selve Overskriften til Artiklen „„Politiken“ og Sandheden“ ikke er fornærmelig, og at Udladelsen i denne Artikel om, at „denne Holdning var tydelig nok“ o. s. v. ikke kan sigte til Kontracitanten, idet den har Hensyn til den i Sparekassen den 24 Maj 1890 afholdte Generalforsamling, paa hvilket Tidspunkt Kontracitanten ikke var Redaktør af „Politiken“.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 Marts 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 3.

Tirsdagen den 13 Marts.

Nr. 26. Forhenværende Redaktør, Dr. phil. Edvard
Brandes (Hansen)

contra

Høiesteretssagfører A. Alberti (Selv).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Det er dernæst med Rette anbragt af Hovedcitanten, at der ikke af Udladelserne i Indlæggets Side 5 kan udledes nogen bestemt Sigtelse mod Kontracitanten for Forvanskninger og perfide Insinuationer. Fremdeles maa Retten med Hovedcitanten være enig i, at hans foranferte Bemærkning til Udladelsen om, at han skriver sig de nødvendige Beklædningsgjenstande fra Kroppen, ikke kan ansees fornærmelig, ligesom Kontracitanten — skjøndt dertil opfordret — da ej heller har villet udtale sig nærmere om, hvori det Fornærmelige i denne Bemærkning skulde ligge. Endvidere findes Hovedcitanten ikke at have været uberegtiget til at betegne Artiklen „Øjeblikkets Mand“ som Løgn hvert eneste Ord; thi vel kan det ikke antages, at det fra Forfatterens Side har været tilsigtet, at Artiklen af Læserne skulde tages for Alvor, men Muligheden af, at den af enkelte Læsere kan være bleven opfattet saaledes, er dog ikke udelukket, og i ethvert Fald er der tillagt Hovedcitanten Udtalelser, som det maatte staa klart for Forfatteren, at Hovedcitanten ikke vilde have brugt i en virkelig Samtale. Endelig har Hovedcitanten efter det Foreliggende været beføjet til at sigte Kontracitanten for at ville latterliggjøre ham som en Mand, der overfalder sine Medborgere med aldeles ubeføjede og taabelige Injuriesager.

Hvad dernæst angaar de øvrige paaklagede Udladelser og

Sigtelser, da har Hovedcitanten med Hensyn til nogle af disse gjort gjældende, at der, da de angaa „Politiken“s Forhold i et langt længere Tidsrum end de 3 Maaeneder fra den 13 November 1889 til den 13 Februar 1890, i hvilke Kontracitanten var Bladets Redaktør, skulde bestaa et saadant Procesfællesskab mellem ham og Redaktøren af Bladet i den øvrige Del af Tidsrummet samt de andre Personer, der have skrevet i Bladet om det vedkommende Anliggende, at Kontracitanten kun i Forbindelse med dem kunde paatale de paagjældende Udladelser. Men heri kan der ikke gives Hovedcitanten Medhold, thi da Hovedcitanten har erkjendt, at der ved disse Udladelser ogsaa er sigtet til Kontracitanten, maa denne ogsaa for sit Vedkommende kunne paatale samme.

Med Hensyn nu til de herefter til Bedømmelse tilbagestaaende Udladelser, nemlig Udladelserne i „Morgenbladet“ af 30 Maj 1890 om, at „Politiken“, uagtet den intet vilde optage fra Hovedcitantens Haand, dog tumlede sig lystig under Dr. Brandes' Ledelse med i Redaktionsartikler at fremsætte Løgne om Hovedcitanten, og om at „Politiken“ kun havde Plads for Æreskjænderen, men ingen Brug havde for Hovedcitantens Tilbagevisning af Angrebet, Udladelsen i „Morgenbladet“ af 3 Juni 1890 om, at „Politiken“ og andre Blade havde optraadt overfor Hovedcitanten som fuldstændige Sjøfelister, og i Deduktionsindlægget om, at „Politiken“ har bagvasket Hovedcitanten, har Hovedcitanten gjort gjældende, at han har været berettiget til at udtale sig som sket. Efter den Holdning, Bladet „Politiken“, efter hvad der foreligger Retten, har indtaget overfor Hovedcitanten — ved ubekymret om en Medborgers gode Navn og Rygte paa løst eller i ethvert Fald utilstrækkeligt Grundlag at offentliggjøre ærekrænkende Beskyldninger mod Hovedcitanten, hvilke vare i høj Grad egnede til at skade ham, ved overfor hans modstaaende Redegjørelse vedblivende at fortsætte med og fastholde disse Beskyldninger, ved at referere for Hovedcitanten fornærmelige paa et offentligt Møde faldne Udtalelser af fornævnte Dønnergaard og samtidig afskjære Citanten fra i Bladet at tage til Orde mod de faldne Udtalelser, og ved til Slutning at give bemeldte Dønnergaard selv Adgang til i Bladet at fremkomme med gjentagne Angreb paa Hovedcitanten, tildels indeholdende Ærefornærmelser af den groveste Art og fremsatte paa et Tidspunkt, da de ikke blot i særlig Grad maatte saare Hovedcitanten paa Grund af dennes private Forhold, men tillige vare egnede til — bortset fra den Skade, som de iøvrigt kunde medføre for Hovedcitanten — at forhindre hans forestaaende Valg som Formand for et større Pengeinstitut, hvilket Valg det ifølge Proceduren netop var Bladets Øjemed at forbinde ved at give Plads for Angrebene — maa der nu ogsaa gives Hovedcitanten Medhold i, at han ved i Deduktionsindlægget at betegne den ommeldte Adfærd

overfor ham som Bagvaskelse ikke er gaaet udenfor Grænserne af den Yttringsfrihed, der maa tilkomme ham som Part i denne Proces til Karakteristik af den overfor ham af Bladet i det Hele indtagne Holdning og derigjennem til nærmere Begrundelse af de af ham over Kontracitanten nedlagte Paastande. Derimod skjønnes Hovedcitanten ikke at have havt Føje til i „Morgenbladet“ at betegne Bladet „Politiken“ som „fuldstændige Sjøfejlister“, og ligeledes har han, idet han ikke har godtgjort, at „Politiken“ har fremsat Beskyldningerne mod ham med Bevidsthed om, at de vare falske, savnet Berettigelse til sammesteds at bruge de øvrige ommeldte Udtryk om „Politiken“. Disse Udladelser ville derfor være at mortificere, hvorimod der ikke findes Grund til at paalægge Hovedcitanten Straf eller Erstatning, fordi han i stærke Udtryk — som sket — har imødegaaet Beskyldningerne for saavidt mulig at slaa disse til Jorden, og vil Hovedcitanten derfor iøvrigt være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen.

Den Straf, som Kontracitanten i Henhold til det oven Anførte har forskyldt efter Straffelovens §§ 217 og 220, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 45 Dage.

Hvad angaar den af Hovedcitanten nedlagte Erstatningspaastand, har Hovedcitanten anbragt, at han for at værgе sig imod de i de her under Sagen paaklagede Artikler indeholdte Beskyldninger har ladet det over Dønnergaard optagne Forhør trykke og omsende i et stort Antal Exemplarer og derved har havt en Udgift af ialt ca. 2300 Kr., hvorunder til Trykning og Hæftning ifølge fremlagt Regning 1799 Kr. 25 Øre, samt at han formener i sin Praxis som Høiesteretssagfører at have lidt betydelige Tab paa Grund af de omhandlede imod ham rejste Beskyldninger. Kontracitanten har vel anbragt, at Hovedcitanten under andre Sager har paastaet sig de nævnte Udgifter godtgjorte, men da han ej mod Hovedcitantens Benægtelse har godtgjort dette Anbringende, findes han at burde erstatte Hovedcitanten bemeldte Udgifter, imod hvis angivne Beløb Kontracitanten ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse. Med Hensyn til den øvrige Del af Hovedcitantens Erstatningspaastand maa der — som tidligere antydet — gives Hovedcitanten Medhold i, at de paaklagede Artikler have været i høj Grad egnede til at skade ham i hans Forretningsvirksomhed, men det tør dog antages at være lykkedes ham ved hans Imødegaaelse af Angrebene og de øvrige af ham trufne Forholdsregler i det Væsentlige at afværge den Skade, hvormed han truedes. Under Hensyn hertil findes den Hovedcitanten hos Kontracitanten tilkommende Erstatning i det Hele at kunne ansættes til 3000 Kr. Hovedsagens Omkostninger vil Kontracitanten have at betale Hovedcitanten med 100 Kr., medens Omkostningerne i Kontrasagen findes at burde op-

hæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 25 Januar, den 22 Februar og den 4 April d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 142. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jens Martinus Digmann (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens § 79, jfr. § 77.

Silkeborg Birks Politirets Dom af 17 Juni 1893: Tiltalte, Detailhandler Jens Martinus Digmann af Silkeborg, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsøverrets Dom af 25 September 1893: Tiltalte Jens Martinus Digmann bør til Amtets Fattigkasse bøde 20 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 November 1893 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Naar hensees til, at den under Sagen omhandlede Brama Livselixir efter det Oplyste faaer sin ejendommelige Karakter af de deri anvendte Plantestoffer særlig Aloe, og at Spiritussen har været nødvendig til at opløse disse og holde dem i Opløsning, uden at den sees at være anvendt i større Mængde end nødvendigt, samt til at Elixiren er bestemt til ordentligvis kun at nydes som draabevis Tilsætning til forskellige Drikke, — findes den ikke at kunne henføres under de i Næringslovens § 79 omhandlede Drikke.

Der vil derfor være at tillægge Tiltalte Frifindelse, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jens Martinus Digmann bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn for Høiesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Detailhandler Jens Martinus Digmann for Overtrædelse af Næringsloven § 79, jfr. § 77. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i de sidste treaars Tid har i sin Butik i Silkeborg forhandlet en af Firmaet Mansfeld-Bülner & Lassen fabrikeret saakaldet „Brama-Livs-Elixir“, der af Fabrikanterne er betegnet som en „diætetisk Sundheds-Taffel-Bitter Essents“, og om hvilken det i en den 27 Februar d. A. dateret Skrivelse fra Laboratoriet for Statens Undersøgelser af Levnedsmidler udtales, at der i en til Undersøgelse indsendt Prøve af bemeldte Essents indeholdtes i 100 Gram af Væsken 36,48 Gram Alkohol (vandfri Spiritus) svarende til 43,93 Volumprocent Alkohol, 3,73 Gram tør Extrakt og 59,79 Gram Vand. En af samme Laboratorium paa Foranledning af Politiretsdommeren afgiven yderligere Erklæring af 15 Maj d. A. gaar derhos ud paa, at det forholder sig rigtigt, som af Tiltalte i et af ham for Politiretten fremlagt Indlæg anført, at Spiritussen ved Tilvirkningen af Brama-Livs-Elixiren er benyttet som et nødvendigt Opløsningsmiddel for Stoffer, som ere væsentlige Bestanddele af Elixiren, idet saadanne kun kunne opløses og holdes i Opløsning ved Spiritus, saaledes f. Ex. Aloe, der er en væsentlig Bestandel af Elixiren, hvad ogsaa kan gjælde forskellige andre bitre Plante-stoffer, som kunne være anvendte til Elixiren, at denne nærmest maa indgaa under, hvad der i Farmacien forstaaes ved Tinkture, det er Vædsker, som ere viinaandholdige Udtræk af Droger, at ligesom for Tinkturenes Vedkommende gjælder det ogsaa for Brama-Livs-Elixiren, at det, som giver Tinkturen dens ejendommelige Karakter, er de til Udtrækningen (Opløsningen) anvendte Droger og ikke Spiritussen, men at Elixiren, som udtalt i Laboratoriets første Skrivelse, i 100 Gram kun indeholdt 3,73 Gram tør Extrakt, det er de af de anvendte Plantestoffer udtrukne

Bestanddele, medens Resten, 96,27 Gram, var en fortyndet Spiritus med 36,48 Gram Alkohol, eller en Spiritus, der svarer til $7\frac{1}{2}^{\circ}$ Spendrup, hvilket er almindelig Brændevins Styrke.

Idet nu den omhandlede Bitteressents herefter findes at maatte henføres til de i Næringslovens § 79, sidste Punktum, ommeldte stærke Drikke, som ere tilberedte med Brændevin, samt da den Omstændighed, at den maa antages nærmest at være bestemt til at nydes blandet i et andet Fluidum, ikke kan gjøre Næringslovens Bestemmelser om Salg af Brændevin, uanvendelige paa sammes Forhandling, vil Tiltalte, der maa antages ikke at have nogen Adkomst til at forhandle Brændevin, og som er født i Aaret 1838 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Næringsloven, for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter den nævnte Lovs § 77 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder finde passende at kunne bestemmes til 20 Kr.

Nr. 1. Fabrikant C. Halgreen (Jensen)

contra

**Bestyrelsen for Københavns Renovationskompagni
(Ingen)**

betr. Ret til Færdsel med Latrinvoгне paa en Vej.

Amager Birks ordinære Rets Dom af 1 August 1889: Det af Hovedcitanten, Københavns Renovationskompagni, under 27 Juni 1887 for Kontracitanten, Fabrikant C. Halgreen, nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Hovedcitanten for Kontracitanten Tiltale fri at være, Kontracitanten betaler dernæst Hovedcitanten Omkostningerne ved Forretningen og dens Beskrivelse med 8 Kr. 51 Øre samt Hovedsagens Omkostninger med 40 Kr. medens Kontracsagens Omkostninger hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Fabrikant C. Halgreen til de Indstævnte Københavns Renovationskompagni med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Naar hensees til, at den i den indankede Dom omhandlede Vej, kaldet Køhlertsvej, aldrig har været optagen paa Fortegnelsen over de offentlige Biveje, idet tværtimod Andragender om dens Optagelse gjentagne Gange ere afslaaede af de kommunale Myndigheder, og naar det derhos tages i Betragtning, at Vejen er bleven vedligeholdt i Overensstemmelse med Reglerne i Lov af 14 April 1865 om Istandsættelsen og Vedligeholdelsen af private Veje, og at Vedligeholdelsen navnlig er bekostet af Ejerne af de Grunde, der ligge ved den og de dertil stødende Sideveje, maa der ansees at foreligge en saadan Formodning for, at Vejen alene er til Benyttelse for dem, imellem hvem dens Vedligeholdelse ved de i Henhold til nævnte Lov afholdte Forretninger er henlagt, at det maatte være de Indstævntes Sag at godtgjøre, at dette ikke er Tilfældet; men et saadant Bevis have de Indstævnte ikke tilvejebragt, idet navnlig Udskiftningsforretningen ikke, som af dem forment, udviser, at Vejen er bleven udlagt til Færdsel for Alle og Enhver. Da nu derhos den de Indstævnte som Ejere af den til Vejen stødende Grund Matr. Nr. 16 g af Sundbyøster tilkommende Ret til Færdsel paa Vejen efter Omfanget og Beskaffenheden af den under Sagen omhandlede Kjørsel med Latrinvogne ikke findes at kunne afgive Hjemmel for denne Kjørsel, der udgaaer fra og foregaaer til Fordel for en Bedrift, som ikke udøves — og efter Indholdet af de Indstævntes Adkomstdokumenter end ikke lovligen kunde udøves — paa de Indstævntes nævnte Ejendom, men paa en anden Ejendom, der ikke staar i nogen Forbindelse med denne, og hvis Ejere ikke kunne antages at være berettigede til Færdsel paa Vejen, ville de Indstævnte efter Appellantens Paastand være at kjende uberettigede til at lade den omhandlede Kjørsel med Latrinvogne foregaa over deres fornævnte Ejendom ud paa Køhlertsvej. Derimod vil, idet Appellanten har været uberettiget til at anbringe Hindringer for Udkjørselen fra bemeldte Ejendom til Vejen, det herimod nedlagte Forbud være at stadfæste.

Medens Appellanten vil have at udrede de med For-

budsforretningen og dennes Beskrivelse forbundne Omkostninger, findes Processens Omkostninger for alle Retter at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Det nedlagte Forbud bør ved Magt at stande. Iøvrigt bør de Indstævnte Kjøbenhavns Renovationskompagni være uberettigede til at lade latrinførende Vogne fra deres Oplag ved Kløvermarksvejen kjøre over deres Ejendom Matr. Nr. 16 g af Sundbyøster ud paa Køhlertsvej. Omkostningerne ved Forbudsforretningen og dennes Beskrivelse betaler Appellanten, Fabrikant C. Halgreen, til de Indstævnte med 8 Kroner 51 Øre. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat det var blevet bekjendt, at de Indstævnte, Kjøbenhavns Renovationskompagni, der have Oplag af Latringjødning paa en Kjøbenhavns Kommune tilhørende Plads paa den saakaldte Kløvermark paa Amager, agtede at benytte en af dem erhvervet, umiddelbart til Kløvermarken stødende Ejendom Matr. Nr. 16 g af Sundbyøster, der er beliggende ved Køhlertsvej og har Udkørsel til denne, til Passage for Landbrugere, der afhente Latringjødning fra de Indstævntes Oplag, ad Køhlertsvej til Landevejen paa Amager, lod Citanten Fabrikant C. Halgreen, der er Lodsejer ved Køhlertsvej, i Forbindelse med nogle andre Mænd efter Aftale med en Del af de øvrige Lodsejere sammesteds i April Maaned 1887 i sidstnævnte Vej eller i Groftelinien ved Vejens nordre Side anbringe to Stolper med en Bom saaledes, at der fuldstændig kunde spærres for Udkørselen fra de Indstævntes Ejendom, og da de Indstævnte den 4 Juni s. A. lode en Del Vogne, der vare læssede med Gjødning, passere over Ejendommen ad Køhlertsvej til, lode de ommeldte Mænd Bommen lukke, saaledes at det blev Vognene umuligt at komme ud paa Vejen. De Indstævnte lode derfor den 27 s. M. ved Kongens Foged i Amager Birk nedlægge Forbud for Citanten og en anden af de paagjældende Mænd mod, at de ved Anbringelse af Bom eller paa hvilkensomhelst anden Maade forhindre eller forulempe Færdselen ad Udkørselen fra de Indstævntes ommeldte Ejendom

til Køhlertsvej, hvilket Forbud de derefter ved en for det nævnte Birks Ret mod Citanten anlagt Sag for dennes Vedkommende paastode stadfæstet, hvorhos de begjærte sig tillagt hos ham Forbudsforretningens Omkostninger med 8 Kr. 51 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten begjærede Forbudet ophævet og sig Sagens Omkostninger tilkjendt, hvorhos haa under et Kontrasøgsmaal paastod sig som en af de til Køhlertsvej stødende Lodsejere og som færdselsberettiget paa og som Interessent i denne Vej kjendt berettiget til ved Anbringelse af Bom eller paa hvilkensomhelst anden Maade at forhindre Færdselen ad den omtalte Udkjørsel, forsaavidt samme Færdsel foregaa eller fra de Indstævntes Side ledes eller af deres latrinkjørende Kudske udøves til og ad Køhlertsvej over Matr. Nr. 16 g fra de Indstævntes Oplagsplads paa Kløvermarken, og de Indstævnte kjendte uberegtigede til at lade saadan Færdsel foregaa eller til at formene Citanten at modsætte sig den, hvorhos haa paastod de Indstævnte paalagt under en passende Bøde at ophøre med den nævnte Færdsel. De Indstævnte paastode sig under Kontrasagen frifundne, hvorhos begge Parter begjærede sig denne Sags Omkostninger tilkjendte.

Ved den nævnte Rets Dom af 1 August 1889 bleve — efterat en af Citanten nedlagt ikke her for Retten gjentagen Afvisningspaastand var forkastet — de Indstævntes Paastand i begge Sager tagen til Følge, saaledes at Hovedsagens Omkostninger tillagdes dem med 40 Kr., medens Kontrasagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom indbragte Citanten her for Retten ved Stævning af 18 Oktober 1889, og efter at Sagen ved Rettens Dom af 23 Juni 1890 paa Grund af en Mangel ved Stævningens Forkyndelse var bleven afvist ex officio, har han ved Stævning af 28 s. M. paany indbragt den under nærværende Sag, hvorunder han principalt har paastaaet Dommen annulleret og Sagen hjemvist til Underretten under Anbringende af, at Underrettsdommen har undladt at tage forskjellige af de af Citanten for Underretten nedlagte Paastande under Paakjendelse, men heri kan der ikke gives ham Medhold, og denne Paastand kan saaledes ikke tages til Følge. Dernæst har han paastaaet Dommen forandret efter de af ham for Underretten nedlagte Paastande og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instantser, medens de Indstævnte have paastaaet Underrettsdommen stadfæstet samt sig tillagt Sagsomkostningerne saavel her for Retten som i Kontrasagen for Underretten.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes Føje til at afvise nogen Del af den af Citanten i Kontrasagen for Underretten nedlagte Paastand af Hensyn til, at denne Paastand ikke ganske stemmer med Kontraforligsklagen, eftersom denne Afgivelse ikke er anderledes, end at det Forhold, der er Gjenstand for Paa-

stande i Kontrasagen maa antages at have foreligget til Forhandling i sin Helhed ved Forligsprøven i denne Sag.

Sin Ret til at formene de Indstævnte at lade Vogne, der have afhentet Gjødning fra deres Oplagsplads paa Kløvermarken, passere ad den omhandlede Udkjørsel fra Matr. Nr. 16 g til Køhlertsvej, støtter Citanten i det Væsentlige paa, at Køhlertsvej efter hans Anbringende er en privat Vej, som vedligeholdes efter Reglerne i Lov af 14 April 1865, og at den paagældende Færdsel ikke hidrører fra Matr. Nr. 16 g eller fra nogen paa denne Ejendom foregaaende Bedrift, men derimod fra en i en fremmed Kommune uden tidligere Forbindelser med Køhlertsvej beliggende Grund, samt at der ved Ansættelsen af Bidraget til Køhlertsvejs Vedligeholdelse fra Matr. Nr. 16 g ikke har kunnet tages Hensyn til denne Færdsel, der skal være særlig ødelæggende for Vejen, som ikke er grundforbedret, ligesom den for Vejens Beboere i det Hele formenes at være særlig ubehagelig. Endvidere formenes den omhandlede Færdsel, forsaavidt den gaar over Matr. Nr. 16 g, at være stridende mod Adkomstdokumenterne paa denne Ejendom, efter hvilke den ikke maa benyttes til nogen af de Gjenstande eller Næringsbrug, som ommeldes i Lov af 10 Marts 1852 om for Sundheden skadelige Næringsveje.

Det fremgaar af Sagen, at Køhlertsvej ikke er optagen paa Regulativet over de offentlige Biveje i Kommunen, men vedligeholdes efter Reglerne i Lov 14 April 1865 om Istandsættelsen og Vedligeholdelsen af private Veje, samt at der til dens Vedligeholdelse har været svaret Bidrag af den tidligere Ejer af de Indstævntes fornævnte Ejendom. Efter de Indstævntes Mening er Vejen imidlertid ikke privat, men en offentlig Vej, der ved Udskiftningen er udlagt til Brug for samtlige Lodsejere i Sundbyøster og altid har tjent til Færdsel for Alle og Enhver. Selv om det imidlertid ikke mod Citantens Benægtelse kan ansees oplyst, at Køhlertsvej er en offentlig Vej, findes der dog, ogsaa naar Vejen betragtes som privat Vej, at maatte tilkomme de Indstævnte i deres Egenskab af Lodsejere ved Vejen Ret til fri Færdsel fra deres Ejendom ved bemeldte Vej uden Hensyn til, at denne Færdsel hidrører fra en Grund, der ikke støder til Vejen og er beliggende i en fremmed Kommune, og uden Hensyn til om denne Færdsel, hvad de Indstævnte iøvrigt have modsagt, maatte være særlig ødelæggende for Vejbanen eller ubehagelig for Beboerne, ligesaa lidt som det kan komme i Betragtning, at Færdselen ikke fandt Sted, da Fordelingen af Vejbidragene foregik, hvilket sidste for de Indstævnte kun vil kunne drage til Følge, at de muligen ville kunne blive pligtige at bidrage til Vejens Vedligeholdelse og Forbedring i større Forhold en hidtil Lodden paalagt.

Forsaavidt det dernæst af Citanten er anført og ikke af de

Indstævnte modsagt, at den Bedrift, med hvilken den omhandlede Færdsel staar i Forbindelse, henhører under de i Lov 10 Marts 1852 omhandlede Næringsbrug og saaledes efter de Indstævntes Adkomst ikke maa udøves paa Matr. Nr. 16 g, findes denne Omstændighed ikke at have nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang de Indstævnte maa benytte Køhlertsvej som Færdselsvej for Matr. Nr. 16 g, og endnu mindre at hjemle Citanten nogen Ret til at spærre Udkjørslen fra dette Matr. Nr. til Vejen.

Naar Citanten endelig har villet støtte sin Ret til den foretagne Afspærring dels paa, at de Vogne, der passere fra de Indstævntes Oplagsplads over Matr. Nr. 16 g ad Køhlertsvej, ellers maatte have passeret gennem Bommen paa Amagerbro, og at Aabningen af den nye Færdselsvej saaledes vil medføre en Forringelse af Bomindtægterne til Skade for Vejvæsenet, dels derpaa, at Kjørslen med Gjødningslæs ad Køhlertsvej strider mod de for Kommunen gjældende Politi- og Sundhedsvedtægter, kan der heller ikke gives ham Medhold heri, da disse Forhold udelukkende henhøre under det Offentlige og maa paases af dette.

Som Følge heraf maa det af de Indstævnte nedlagte Forbud ansees at have været beføjet, og den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Kontrasagens Omkostninger ikke kan forandres til de Indstævntes Fordel, da Sagen ikke er kontrapaaanket, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at udrede Sagens Omkostninger for Overretten til de Indstævnte med 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 14 Marts.

Nr. 162. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Lars Peter Caspersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 25 November 1893; Arrestanten Lars Peter Caspersen bør hen-

sættes til 2 Aars Tugthusarbejde og derhos udrede alle Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Sagfører Ohlmann, og Defensor, Prokurator Christensen, 12 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1894: Arrestanten, Lars Peter Caspersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peter Caspersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Meerløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Peter Caspersen for Forsøg paa Voldtægt. Arrestanten, der født den 4 April 1852, er anset: ved Sorø Birks Extraretsdom af 12 April 1879 efter Straffelovens § 179, kfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Løve Herreds Extraretsdom af 21 Juli 1887 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 5 Dage, og ved Sorø Birks Politiretsdom af 19 April 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i Korsør Arbejdsanstalt i 18 Dage, men er iøvrigt ikke funden straffet ifølge Dom, hvorimod han ved Arts- og Skippinge Herreders Extraretsdom af 6 Juli 1893 blev frifunden under en mod ham for Forsøg paa Voldtægt anlagt Sag. Det er under nærværende Sag oplyst og af Arrestanten erkjendt, at han den 29 September f. A. om Eftermiddagen Kl. 3 traf sammen med Indsidders Hans Kristiansen og fulgte med Kristiansen til dennes Hjem i Ondløse, hvor de nød nogle Spise- og Drikkevarer. Om hvad der herefter passerede, har Kristian-

sen edelig forklaret, at de efter en halv Timestids Forløb forlod Huset og gik ind i den umiddelbart ved dette beliggende Syvendskov, hvor de kort efter skiltes, idet Arrestanten angav at skulle til Østrup, medens Kristiansen havde Arbejde i Skoven. Endvidere har Hans Kristiansens Datter Line Lovise Amalie, født den 19 April 1881, forklaret, at hun — hvad ogsaa stemmer med Faderens Forklaring — var tilstede, medens Arrestanten og Kristiansen opholdt sig i Sidstnævntes Hjem, og at hun opvartede dem under Maaltidet. Hun har fremdeles forklaret følgende: Kort efter at Arrestanten sammen med Kristiansen havde forladt Huset, kom han tilbage og bad hende om at gaa med ud i Skoven til Faderen for at hjælpe dem med at transportere et skudt Dyr. Da hun troede Arrestantens Foregivende, fulgte hun med ham ind i Skoven og gik med ham ad den af ham anviste Vej, indtil Arrestanten pludselig, efterat være naaet til en Grantykning, forlangte at faa legemlig Omgang med hende og i Forbindelse hermed greb fat i hende, kastede hende til Jorden, tog hendes Klæder op, saaledes at hendes Legeme blev blottet, opknappede sine Benklæder og lagde sig ovenpaa hende. Da hun skreg, truede Arrestanten hende med, at han, hvis hun ikke tav, vilde slaa hende ihjel, greb hende haardt om Halsen og lagde sin ene Haand tungt paa hendes Ansigt, saa at hendes Næse kom til at bløde. Efterat Arrestanten havde ligget i nogen Tid ovenpaa hende og, som hun udtrykker sig, „mishandlet hende“, — idet hun ikke nærmere vil kunne sige, hvad det var, han foretog sig med hende — rejste han sig op, knappede sine Benklæder og gik sin Vej. Saasnart hun saaledes var blevet fri, løb hun, saa stærkt hun kunde, til det nærmeste beboede Hus for at søge Beskyttelse. Rigtigheden af denne Forklaring er paa forskjellig Maade bestyrket bl. A. ved de af Husmand Ole Jensen og dennes Hustru Maren Hansdatter afgivne edelige Forklaringer om, at de, efter først at have hørt Skrig inde fra Skoven, fra deres Mark udenfor denne have seet Line Kristiansen komme løbende fra Skoven til det af hende omtalte Hus, ved den af bemeldte Ægtefolks elleveaarige Plejedatter Rigmor Kristiane Hansen afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at hun kort i Forvejen fra en Udkant i Syvendskoven havde seet Line gaa ind i denne med en hende ubekjendt Mandsperson, der — ligesom Arrestanten — havde mørkt Fuldkjæg, men hvem hun dog ikke har iagttaget saa nøje, at hun bestemt kan udtale sig om, hvorvidt han er identisk med Arrestanten, at hun strax efter hørte Line skrig, og at Line kort efter kom løbende forbi hende paa Vejen til det omtalte Hus, og ved de af Karen Sofie Abrahamsen, Husmand Jacob Pedersems Hustru, Syjomfru Maren Christine Pedersen og Frederik Abraham Pedersen —

der alle vare til Stede i bemeldte Hus, da Line ankom til det — under Eed afgivne Vidnesbyrd om, at hun ved denne Lejlighed var i høj Grad altereret, og at hun da om det Passerede afgav en Forklaring, der i alt Væsentligt stemmer med den, som hun senere stadig har fastholdt. Efter forskjellige Vidners Udsagn bar Barnet umiddelbart efter, at den ommeldte Vold skal være overgaaet hende, tydelige Spor af at have lidt Overlast; men af en under 4 Oktober s. A. udstedt Lægeerklæring fremgaar det, at da der ikke længere fandtes Tegn paa Vold paa hende, naar undtages, at hun angav lidt Ømhed for Tryk paa Muskulaturen paa højre Laar, samt at Kjønsdelene vare ubeskadigede, og at intet Samleje havde fundet Sted. Efter Anmeldelse af Pigebarnets Fader satte Politiet sig strax i Bevægelse for at efterspore Arrestanten, der anholdtes den 2 Oktober f. A. som sigtet for under de foran angivne Omstændigheder at have gjort Forsøg paa med Vold at tiltvinge sig Samleje med hende, og under den paaafølgende Undersøgelse har Arrestanten stadig fastholdt, at han under Maaltidet i Hans Kristiansens Hus blev saa beruset, at han ikke kan erindre Nogetsomhelst af, hvad der er passeret, efter at han forlod dette Hus, og indtil han omtrent Kl. 7 samme Aften vaagnede op af en Søvn paa et nærmere angivet Sted i Syvendeskoven.

Naar imidlertid hensees til, at saavel Hans Kristiansen som Line — Førstnævnte under Ed — have forklaret, at Arrestanten efter deres Overbevisning, da han sammen med Kristiansen forlod Huset, var sig selv fuldkommen mægtig, til, at Boelsmand Carl Christian Radekop af Ondløse Mark — mod hvis Forklaring Arrestanten ikke har haft Andet at erindre end det, at han fastholder endnu at have været lidt beskjenket, da han indfandt sig hos denne Mand — har udsagt, at Arrestanten, som den 29 September f. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 ankom til hans Hus, hvor han søgte og fik Natteleje, dengang ikke var beruset, hvorimod han fortalte at have været „lidt fuld“ den Dag, samt endelig til, at Arrestantens Forklaring under nærværende Sag øjensynlig, ogsaa paa andre Punkter, har været forbeholden og tildeels vakkende, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans Foregivende om intet at kunne erindre af den ham paasigtede Gjerning, ligesom det heller ikke efter samtlige foreliggende Omstændigheder kan antages, at han har manglet fuld Tilregnelighed. Som Følge af det Anførte, og idet den af Line Kristiansen afgivne Forklaring herefter vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen, vil Arrestanten — da det findes betænkeligt at betragte hans Forhold som Forsøg paa Voldtægt — være at at ansee efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken han er anset efter

Straffelovens § 168, Mbr. 1, kfr. § 46, med Tugthusarbejde i 2 Aar, være at forandre.

Nr. 107. Sogneraadsformand **H. Andreasen** (Reé)

contra

Gaardejer **Claus Hansen** (Hindenburg),

betr. Injurier.

Langeland Herreders ordinære Rets Dom af 20 Maj 1893: Indstævnte, Gaardejer Claus Hansen, Herslev, bør for Tiltale af Citanten, Sogneraadsformand H. Andreasen af Statene, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Sogneraadsformand Andreasen, til Indstævnte, Gaardejer Claus Hansen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Januar f. A. indsendte Indstævnte, Gaardejer Claus Hansen af Herslev,

og en stor Del andre Skatteydere i Lindelse Sogn, en Besværing til Lindelse Sogneraad over den senest foretagne Skatteligning, i hvilken Besværing det hedder: „Derhos tillade vi os at indgive speciel Klage over, at flere Sogneraadsmedlemmer ere ansatte altfor lavt. Navnlig fremhæves Sogneraadformanden H. Andreasen, Herslev, der foruden sin Ejendom ejer Formue, driver et betydeligt indbringende Gartneri og indbringende Handel med Ost, hvorhos han formentlig selv oppebærer 110 Kr. som Medhjælp til Sogneraadets Regnskabsførelse foruden betydelig Budløn (der er til Budløn opført 150 Kr. paa Budgettet og har i tidligere Formandstid kun været anvendt 15 Kr.), er kun sat til 3 Kr., medens han efter sin efter hans Forhold meget betydelige Indtægt burde sættes til mindst 15 Kroner.“

Citanten, Sogneraadformand H. Andreasen af Statene, der formeente, at han ved disse Ytringer sigtedes for at tilegne sig den til Medhjælp for Sogneraadformanden bevilgede Sum og en betydelig Budløn, paastod under en mod Indstævnte ved Langeland Herreders ordinære Ret anlagt Sag denne Sigtelse mortificeret og Indstævnte anset efter Straffelovens §§ 216 og 215 samt tilpligtet at betale Citanten en Erstatning af 5000 Kr. eller efter Rettens Skjøn med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14 Marts f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, men blev den af Indstævnte nedlagte Frifindelsespaastand ved bemeldte Rets den 20 Maj d. A. afsagte Dom tagen til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten indanket her for Retten, hvor han gjentager sin i første Instants nedlagte Paastand, dog med Undertagelse af Paastanden om Erstatning, hvorhos har paastaar sig tillagt Appellens Omkostninger. Indstævnte er, skjönt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten.

Indstævnte har benægtet, at der i Besværingen indeholdes nogen Sigtelse mod Appellanten for uberettiget Tilegnelse af de omhandlede Beløb, og da det efter Omstændighederne ikke kan antages, at de paaklagede Ytringer ere at forstaa saaledes, findes det i den indankede Dom antagne Resultat at maatte tiltrædes, hvorfor den vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Marts 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 4.

Torsdagen den 15 Marts.

Nr. 146.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Eduard Kann, Magnus Jensen og Hans Frederik Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for det af dem i Anledning af Folkethingsvalget i Maribo Amts 3die Valgkreds den 20 April 1892 udviste Forhold.

Nysted Birks Extrarets Dom af 6 Juli 1893: De Tiltalte, Skovrider Carl Eduard Kann og Skovfogderne Magnus Jensen og Hans Frederik Jensen, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen og Defensor, Sagfører Schrader, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Lehmann, betaler det Offentlige 20 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde ville de Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale; og vel lyder den af Overretten stadfæstede Underrettsdom paa Frifindelse for Justitiens Tiltale, men til paa Grund heraf at give en ny Konklusion findes der dog ikke tilstrækkelig Anledning.

Thi kjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som uddedes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales ifølge Aktionsordre, udfærdiget efter Justitsministeriets Anordning, Skovrider Carl Eduard Kann og Skovfogderne Hans Frederik Jensen og Magnus Jensen, der ere fødte henholdsvis den 24 Februar 1833, den 12 Marts 1846 og den 19 April 1860 og ikke fundne forhen straffede, for det af dem i Anledning af Folkethingsvalget i Maribo Amts 3die Valgkreds den 20 April f. A. udviste Forhold, og ere de nærmere Omstændigheder i saa Henseende ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende: Kort Tid forinden det ovennævnte Folkethingsvalg fandt Sted, har Tiltalte Skovrider Kann overfor tre under ham beskjæftigede Skovarbejdere, nemlig Husmand Arild Hansen, Rasmus Hansen og Jørgen Hansen, kaldet Top, ladet falde Ytringer om, at de resikerede at blive afskedigede fra deres Arbejde, saafremt de ved de forestaaende Valg stemte paa Venstrekandidaten, og paa selve Valgdagen har bemeldte Tiltalte i et Lokale, hvor den skriftlige Afstemning for Nysted Landsogn fandt Sted og mange Personer vare tilstede, ytret — efterat en Tilstedeværende havde udtalt, at omtrent alle, der vare tilstede i Lokalet, vilde stemme paa Venstrekandidaten —: „Ja, nu stemmer de idag, men imorgen stemmer jeg“, hvilken Ytring vel ifølge Tiltaltes Forklaring af ham ikkun var rettet til en Meningsfælle, men dog er bleven fremsat saaledes, at den er bleven hørt ogsaa af Andre. I lige Maade have de Tiltalte, Skovfogderne Hans Frederik Jensen og Magnus Jensen paa forblømt Maade før Valgdagen ladet henholdsvis Skovarbejderne Skomager Jens Sørensen og Parcellist Rasmus Hansen, kaldet Jæger, forstaa, at de vilde faa deres Afsked, saafremt de stemte paa Venstres Kandidat, hvorhos disse Tiltalte efter Ordre af Tiltalte Kann Dagen efter Valgdagen have afskediget 7 Skovarbejdere, som havde stemt paa Venstres Kandidat, og hvoriblandt de ovenfor omtalte 5 Skovarbejdere, hvilken Afskedigelse dog efter det Foreliggende ikke udelukkende har

været motiveret ved de Paagjældendes Stemmegivning paa Valgdagen.

For den af de Tiltalte saaledes udviste Adfærd vil der imidlertid ikke kunne paalægges dem noget Strafansvar, idet den Lovbestemmelse, under hvilken der kunde være Spørgsmaal om at henføre deres Forhold, nemlig Straffelovens § 113, ikke efter sin Ordlyd er anvendelig, og der mellem de i denne Paragraf ommeldte Retsbrud og det af de Tiltalte udviste Forhold ej heller er en saadan Lighed, som ifølge Straffelovens § 1 maatte udkræves til en analogisk Anvendelse af Paragrafen; det maa heretter billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere frifundne for Aktors Tiltale, og da Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte det Offentlige, ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 160. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Julie Josephine Vilhelmine Conrad (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Januar 1894: Arrestantinden Julie Josephine Vilhelmine Conrad bør straffes med Tugthusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julie Josephine Vilhelmine Conrad til Høie-

steretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Julie Josephine Vilhelmine Conrad for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er hun ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om dels at have den 27 Oktober f. A. svigagtigt tilegnet sig og derefter forbrugt et Huslejeløb af 5 Kr., som hendes daværende Logisværtinde Marie Benedicte Madsen paa Vicevært Axel Georg Valdemar Duchs Vegne havde oppebaaret og derefter betroet hende til Overlering til Duch, og den 2 November næstefter svigagtig pantsat et til 3 Kr. vurderet Lagen, som hørte til den Seng, der var overladt hende til Benyttelse i et Værelse, hun ugevis havde lejet af Cigarmager Magnus Landgreen, dels at have en Dag i den sidste Halvdel af Oktober f. A. fra-stjaalet fornævnte Vicevært Duch et kontant Beløb af 1 Kr. 10 Øre, der beroede frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestantinden var i Besøg, og den 1 og 2 November s. A. fra-stjaalet fornævnte Cigarmager Landgreen et Lagen og hans Datter Sigrid Mathilde Landgreen nogle Beklædningsgjenstande og en Paraply, af hvilke, til ialt 8 Kr. 25 Øre vurderede Gjenstande, Paraplyen beroede frit fremme i det Værelse, Arrestantinden havde lejet af Landgreen, og de øvrige Gjenstande dels frit fremme, dels i en uafloaset Kommode i et andet til Landgreens Lejlighed hørende Værelse, hvortil Arrestantinden havde ubindret Adgang, dels endelig at have overtraadt et hende den 6 Oktober 1892 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes hende hver Tirsdag at melde sig til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at hun ernærede sig paa lovlige Maade og at anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efter at den havde fundet Sted, idet hun deels har undladt til bemeldte Protokol at anmelde forskellige af hende i Tidsrummet fra engang i September f. A. indtil hendes Anholdelse den 4 November næstefter foretagne Bopælsforandringer, og den 7 og 25 Oktober f. A. til nævnte Protokol opgivet urigtige Bopæle, dels Tirsdagen den 31 Oktober f. A. ganske har undladt at melde sig til oftnævnte Protokol. Arrestantinden er født den 1 Maj 1863 og bl. A. anset: ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 28 Oktober 1881 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1

Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 19 Maj 1883 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Sorø Kjøbstads Extrarets Dom af 6 September 1883 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 20 December 1887 efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 18 Maaneder, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 4 Oktober 1890 efter Straffelovens § 232 for 5 Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 2 Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 6 Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under eet med Tugthusarbejde i 2½ Aar.

Nr. 155. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Lars Peder Kristian Lorentzen (Def. Bagger),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Møens Herreds Extrarets Dom af 18 Juli 1893: De Tiltalte, Nr. 1 Jens Hemmingsen, Nr. 2 Lars Peter Kristian Lorentzen og Nr. 3 Anders Rasmussen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte og Sidstnævnte hver især i 2 Gange 5 Dage og Nr. 2 i 8 Dage; de Tiltalte, Nr. 4 Carl Christian Emilus Jørgensen, Nr. 5 Niels Christian Petersen og Nr. 6 Carl Christian Jensen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, henholdsvis i 6, 8 og 10 Dage. Aktionsomkostningerne og derunder 10 Kr. i Salær til Aktor, Sagfører Lindhard og ligeledes 10 Kr i Salær til Defensor, Prokurator Scheel, udredes af de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1893: Tiltalte Lars Peter Kristian Lorentzen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den i Underrettsdommen Tiltalte paalagte Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger bortfalder. I Salær til Aktor og

Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Kaas, betaler det Offentlige 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Extraret hertil indankede mod Tiltalte Lars Peter Kristian Lorentzen for uteerligt Forhold anlagte Sag, der i første Instants tillige angik 5 Medtaltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, ere de nærmere Omstændigheder følgende: Da en Flok unge Karle, hvoriblandt Tiltalte, og en Pige den 8 Maj d. A. om Natten Klokken ca. 11 $\frac{1}{2}$ vare samlede udenfor Gaardejer Rasmus Mortensens Gaard i Nørre Vestud, gik en af de i første Instants Medtaltalte, Karlen Jens Hemmingsen, hen til Pige-kammervinduet, bankede paa dette og opfordrede Pigen Karoline Marie Petersen, der laa afklædt i sin Seng, til at komme ud til dem. Herpaa vilde hun ikke indlade sig, og Hemmingsen spurgte hende i den Anledning, om de maatte komme ind til hende, hvortil hun — følge Hemmingsens Udsagn, hvis Rigtighed vel er benægtet af hende, men i flere Henseender bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, og som i ethvert Fald maa lægges til Grund ved Paadømmelsen — svarede: „Ja, hvis I kan.“ Hemmingsen oplukkede derefter med en Kniv en med en Krog aflukket Yderdør, hvorpaa hele Selskabet trængte ind i Pige-kammeret. Under deres Ophold herinde, som varede en halv Timestid, behandlede nogle af Karlene Pigen paa uteerlig Maade ved at kaste sig i Sengen til hende og beføle hende paa hendes bare Ben, skjøndt hun, der maa antages at være en uberygtet Pige, frabad sig saadan Behandling. Tiltalte deltog dog ikke heri, hvorimod han holdt sig tilbage ved Døren, og har han anbragt, at han vel i nogle faa Øjeblikke, i hvilke

der lyses op med en Tændstik i det ellers ganske mørke Kammer — Tiltalte tændte selv sin Pibe ved en Tændstik — saae, at nogle af Karlene tumlede ved Pigens Seng, men at han ikke havde Indtrykket af eller ikke har gjort sig nogen Tanke om, at hun led Overlast.

Da der efter det Foranførte mangler Føje til at antage, at Karlene ere trængte ind i Pigekammeret mod Pigens Villie, eller i ethvert Fald, at dette har været Tiltalte bevidst, da det er oplyst, at der ikke har været nogensomhelst Aftale mellem dem om at behandle Pigen paa uteerlig Maade, og da Tiltalte ikke ved sit foran omtalte Forhold kan ansees at have gjort sig skyldig i Meddelagtighed i det af nogle af de andre Karle udviste uteerlige Forhold overfor Pigen, vil han, der er født den 5 Juni 1872 og ikke funden forhen straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos han maa fritages for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger for Underretten.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 185, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, være at forandre.

Fredagen den 16 Marts.

Nr. 148.

Advokat Halkier

contra

Peder Pedersen, med Tilnavn Østergaard (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Morsø Herreds Extrarets Dom af 26 August 1893: Tiltalte, Gaardmand Peder Pedersen Østergaard af Gullerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagførererne Gamborg og Hagensen, 15 Kr. til hver, samt i Erstatning til Johannes Sørensen Bruun af Vils 255 Kr. 40 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til Tømrer Johannes Sørensen Bruun bestemmes til

126 Kr. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 20 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig i den ham paasigtede Assurancesvig, men derimod i bedrageligt Forhold ved de i Dommen ommeldte Kreaturhandler. Dette Forhold findes imidlertid efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikkun at burde henføres under Straffelovens § 257 og Straffen for samme at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Med Hensyn til Erstatningen maa det have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse, i hvilken Henseende bemærkes, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke afgive tilstrækkelig Hjæmmel til under denne Sag at tilkjende Tømrer Bruun de af ham paastaede Foderpenge.

Thi kjendes for Ret:

Peder Pedersen med Tilnavn Østergaard bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Peder Pedersen, med Tilnavn Østergaard, der er født i Aaret 1844, og som bortset fra, at han i Følge Vedtagelse til Politiprotokollen under 16 September 1891 har erlagt en Bøde af 20 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Bedrageri. Den 23 April d. A. nedbrændte den Tiltalte tilhørende Gaard i Gullerup, og under det i den Anledning optagne Forhør er det oplyst, at Tiltalte kort før Branden havde faaet en af ham opført Husmølle forsikret i Landbygningernes almindelige Brandforsikring i Forbindelse med Gaardens Bygninger for 450 Kr., hvilken Forsikring var for høj i Forhold til den af Tiltalte ved Møllens Opførelse havde Udgift.

Det er imidlertid ikke oplyst, at den anførte af de vedkommende Vurderingsmænd foretagne Ansættelse af Forsikringssummen skyldes noget svigagtigt Forhold fra Tiltaltes Side, og det samme gjælder, forsaavidt det maa antages, at den Brandskadeerstatning for Bygninger, som blev Tiltalte udbetalt i Anledning af den hans Gaard i Aaret 1891 overgaaede Ildsvaade, oversteg hans Udgifter ved Bygningernes Gjenopførelse. Derimod er det oplyst, at Tiltalte har udvist bedrægeligt Forhold i Kreaturhandel under følgende nærmere Omstændigheder:

Tiltalte, som i Juli Maaned f. A. havde kjøbt 3 tuberkel-syge Køer for en samlet Kjøbesum af 120 Kr., førte derefter den bedste af disse til et Marked i Nykjøbing paa Mors den 25 s. M. og kom der til at handle med Poul Chr. Pedersen af Bjørndrup, der var paa Markedet med 2 smaa Stude, som han har anslaaet til en Værdi af 150 Kr. Tiltalte har erkjendt, at han ikke fortalte Pedersen, at hans Ko var tuberkelsyg, men vil dog af egen Drift have ytret, at Koen hostede, hvorimod Pedersen, hvis Forklaring af ham er beediget, har paastaaet, at Tiltalte i alt Fald ikke omtalte dette paa en saadan Maade, at det heraf kunde sluttes, at Koen var syg. De bleve enige om at bytte Koen med Studene, saaledes at Pedersen skulde have 10 eller 15 Kr. i Bytte; men da Pedersen derpaa lagde Mærke til, at Koen hostede et Par Gange, og i den Anledning rettede en Forespørgsel til Tiltalte, om Koen var syg, svarede denne efter Pedersens Forklaring, at Koen var frisk og sund, saa vidt ham bekjendt, idet han tilføjede, at ethvert Kreatur jo kunde komme til at hoste uden derfor at fejle noget, man kunde jo ogsaa selv hoste uden derfor at være syg. Disse Ytringer vil Tiltalte imidlertid ikke kunne erindre at have brugt, hvorimod han har erkjendt, at Pedersen forlangte Garanti for, at Koen var frisk og sund. De gik derefter ind til en Gjæstgiver for at drikke Lidkjøb; men da Pedersen nu kom til at tænke paa, at Handelen, hvis Koen virkelig var sund, egentlig var for god for ham, idet Koen, der var ung og drægtig med den anden eller tredie Kalv, efter sit Udseende, naar den fik lidt mere Kjød paa Kroppen, let kunde koste 200 Kr., fattede han paany Mistanke og forlangte, at Handelen skulde gaa tilbage, dersom Tiltalte ikke kunde skaffe en Attest fra en Dyr læge om dens Sundhed. Hertil var Tiltalte villig og gik bort for at søge en navngiven Dyr læge, som han imidlertid ikke traf, men som under hans Fraværelse tilfældigt kom tilstede paa Markedet, hvor han paa Pedersens Forespørgsel udtalte, at han vidste, Koen stammede fra en tuberkelsyg Besætning, men at han ikke med det samme kunde undersøge den og give Attest om dens Sundhed. Da Tiltalte derpaa kom tilbage, sagde Pedersen til ham, at han efter Dyr lægens Udtaleler ikke kunde tage mod Koen den Dag, og Tiltalte svarede dertil, at saa maatte Handelen gaa tilbage, hvori Pedersen indvilgede. Tiltalte

byttede senere paa samme Marked den paagjældende Ko, hvis Værdi han har anslaaet til 70 Kr., bort mod en Tømrer Johannes Sørensen Bruun af Vils tilhørende Ko, som denne — der maa antages at være ganske ukyndig i Kreaturhandel — selv havde ført til Markedet, og som Tiltalte strax efter solgte for 90 Kr. Tiltalte har bestemt fastholdt, at han meddelte Bruun, at Koen var tuberkelsyg eller havde Tuberkelhoste, hvorimod Bruun har udsagt, at Tiltalte garanterede ham Koen frisk og sund. Dette Bruuns Udsagn er nu vel ikke bestyrket, men Tiltaltes Anbringende kan desuagtet ikke staa til Troende, naar hensees saavel til, hvad der er oplyst om Tiltaltes Forhold under Handelen med Pedersen, som til, at Bruun, der ønskede at afhænde den af ham til Markedet førte Ko, fordi den ikke var med Kalv, og i Stedet tilforhandle sig en drægtig Ko, altsaa en Malkeko, ikke kan antages til dette Brug at have villet modtage en Ko, om hvilken han vidste, at den havde Tuberkler og følgelig hurtigt vilde tabe sin Værdi og Brugbarhed. Et under Sagen ført Vidne har derhos edelig forklaret, at Tiltalte Dagen efter til det ytrede, at Bruun var en „svær“ Mand, som ingen Ting havde forlangt, hvad Vidnet opfattede som en Roes for, at Bruun var let at komme til Rette med, og Vidnet troede derefter, at Tiltalte havde narret Bruun, medens et andet, ligeledes edfæstet Vidne har forklaret, at Bruun, efter at have faaet Koen hjem, klagede over, at han var bange for, at den var syg, eftersom den hostede, og frygtede at være bleven narret af Tiltalte, hvorfor Vidnet ikke tror, at det kan være sagt Bruun, at Koen var tuberkelsyg. Bruun søgte nogle Dage efter Markedet, da Koen vedblivende hostede, Tiltalte i dennes Hjem, hvor han efter sin Forklaring foreholdt Tiltalte, at Handelen, hvis Koen var tuberkelsyg, maatte gaa tilbage, hvortil Tiltalte svarede, at den intet fejlede, og at den kun hostede, fordi den var bleven forkjølet ved at komme for tidligt paa Græs; men om denne Samtale vil Tiltalte intet kunne erindre.

En Gang i Februar Maaned d. A. var Bruun derefter i Nykjøbing for at saadføre sig med tvende Sagførere og traf der Tiltalte, som fik ham med ind paa en Beværtning, hvor de forhandlede om, hvad der som Følge af den omtalte Byttehandel var kommen dem imellem. Tvende Vidner, som overværede denne Forhandling, have derom edelig forklaret, det ene, at Tiltalte bemærkede, at han kun havde lovet Bruun Koen med „alle de Hoste, den havde“, samt at han tilbød Bruun en anden Ko, hvilken han betegnede som frisk og sund med Undtagelse af, at den havde Hoste, dog ikke saameget som den første Ko, idet Hosten var „linere“, samt sagde, at Bruun maatte have Lov til at gjøre den bedste Handel denne Gang — det andet, at Tiltalte ytrede, at det godt kunde være, at Bruun havde gjort en daarlig Handel, men naar han nu vilde komme over til ham i Gullerup,

skulde han faa Lov til at gjøre en god Handel; han (Tiltalte) havde netop en Ko, som var tjenlig for Bruun, hvortil Tiltalte, da Vidnet spurgte, om denne Ko ogsaa hostede, fejede, at han ikke kunde love sin Besætning fri for Hoste; men dens Hoste var mere „line“ end den første Koes Hoste, og han forsikrede, at Koen var saa frisk og sund, som en Ko kunde være. Tiltalte har ikke villet indrømme Rigtigheden af disse Vidneforklaringer, idet han ikke vil kunne huske det Passerede; men han har dog erkjendt, at han tilbød Bruun en Ko, om hvilken han kun oplyste, at den hostede, samt at han, som i Januar Maaned d. A. havde tilforhandlet sig tvende tuberkelsyge Køer for tilsammen 50 Kr., derved tænkte paa den bedste af diase, som han har ment for sig alene at kunne anslaa til at være det anførte Beløb værd. Bruun indfandt sig efter Aftale nogle Dage senere i Gullerup ledsaget af det først omtalte af de to sidste Vidner, og de saa da paa den ommeldte Ko, om hvilken Tiltalte efter Vidnets Forklaring paany ytrede, at den vel hostede, men at dens Hoste „ikke vare saa haarde“ som den første Koes, men mere „line“, hvorefter Tiltalte kom overens med Bruun om, at denne skulde have Koen mod at tilbagelevere den første Ko og give 3 Faar i Bytte, samt at Ombytningen skulde finde Sted nogle Dage senere i Erslev Kro; Bruun afleverede i Henhold hertil den aftalte Dag Koen og de 3 Faar, hvilke sidste han har anslaaet til en Værdi af 45 Kr., medens de efter Tiltaltes Forklaring kun var 35—40 Kr. værd; men Tiltalte havde ikke den Ko, han skulde levere, med sig, idet han opgav, at den var syg af Forstoppelse. Den 28 Februar d. A. traf Tiltalte og Bruun dernæst igjen hinanden i Nykjøbing, hvor Tiltalte meddelte, at Koen nu var rask og kunde leveres. Bruun har forklaret, at Tiltalte ved denne Lejlighed bemærkede, at Koen havde „nogle faa line Hoste“, samt at han dertil svarede, at han vilde have Koen frisk og sund, og at Tiltalte selv kunde beholde Hosten, hvorefter Tiltalte ogsaa lovede, at Koen skulde være frisk og sund. At Tiltalte har udtalt sig saaledes, er bestyrket ved en under Sagen afgiven beediget Vidneforklaring, men Tiltalte har benægtet det, og vil alene have talt om, at Koen igjen var god til at æde. Tiltalte overleverede saa den 3 Marts d. A. i Erslev Kro Koen til Bruun, som var ledsaget af det før omtalte Vidne, der ogsaa var til Stede under Forhandlingen i Beværtningen i Nykjøbing. Da Koen hostede et Par Gange, opstod der en Ordvexel, under hvilken Tiltalte efter Bruuns og Vidnets Forklaring, da der blev Tale om Handelens Tilbagegang, paany lovede Koen frisk og sund. Efter at Bruun havde faaet Koen hjem, lod han den den 9 Marts d. A. undersøge af en Dyr læge, som erklærede, at den i mindst 3 Maaneder havde lidt af Tuberkulose, hvorpaa Bruun, efter først at have paabegyndt et Erstatningsøgsmaal mod Tiltalte ved den

ordinære Ret, gjorde Anmeldelse til Politiet om Tiltaltes Forhold med Hensyn til de mellem dem indgaaede Handeler.

Efter det Anførte maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, som maa antages jævnlig at drive Handel med syge Kreaturer, saavel under Handelen med Poul Chr. Pedersen som under de tvende Handeler med Johannes Sørensen Bruun har, nagtet han vidste, at de paagjældende Kreaturer lede af Tuberkler, enten udtrykkelig foregivet, at Koen var frisk og sund, eller dog undladt at oplyse Medkontrahenten, som, efter hvad han maatte kunne indsee, gik ud fra, at Koen var sund, om dens Sygdom, og Tiltalte vil derfor for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 251, tildeels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Efter Bruuns Paastand vil der være at tillægge ham Erstatning hos Tiltalte for Værdien af den ham til Tiltalte leverede Ko samt de 3 Faar, hvilken dog ej vil kunne ansættes højere end af Tiltalte anerkjendt, nemlig til 90 Kr. for Koen og 40 Kr. for Faarene, hvortil kommer 6 Kr. for en Dyr-lægeattest. Der findes derimod ikke, som af Bruun paastaaet, at kunne tilkjendes ham Foderpenge, eftersom han maa antages at have havt Indtægt ved Mælken og Gjødningen af de til ham af Tiltalte leverede Køer, og i det anførte Erstatningsbeløb bør derhos afgaae Værdien af den Bruun sidst leverede Ko, som i Overensstemmelse med Bruuns Opgivende findes at maatte ansættes til 10 Kr. Det Erstatningsbeløb, Tiltalte vil have at tilsvare, bliver herefter 126 Kr. Ved Underrettsdommen er Erstatningen til Bruun bestemt til 255 Kr. 40 Øre, og med den af det anførte følgende Nedsættelse af Erstatningsbeløbet vil i Henhold til ovenanførte bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 19 Marts.

Nr. 147. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peter Mortensen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Extrarets Dom af 30 September 1893: Tiltalte Peter

Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktør, Overretssagfører Plenge og Defensor, Prokurator Bjerregaard med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktør og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter Mortensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Peter Mortensen — der er født i Aaret 1841, og som tidligere foruden flere Gange inden Retten at have vedtaget Bøder for Polituorden, har været straffet mange Gange ifølge Dom, navnlig gjentagne Gange for voldeligt og fredsforstyrrende Forhold, blandt andet ifølge Høiesterets Dom af 8 Januar 1890 efter Straffelovens § 296 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage, samt derefter ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Domme af 28 Juni s. A. og 12 Maj d. A. efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter bemeldte Lovs § 157, 2det Stykke, med samme Slags Fængsel i 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Efter Sagens Oplysninger var Arbejdsmand Søren Peter Hansen den 9 Juni d. A. om Aftenen gaaet fra Horsens, hvor han boede, til Stensballe Sund sammen med Tømrer Johannes

Sørensen for at hente en ham tilhørende Bøsse, der havde be-roet hos Sørensen, men som Tiltalte, medens Søren Peter Hansen havde henligget paa Sygehuset, havde sat sig i Besiddelse af, og som nu skulde være skjult i et Krat ved bemeldte Sund, og efter at de ved deres Ankomst der Kl. ca. 9 havde truffet Tiltalte i Selskab med nogle andre Personer, og disse saavel som Sørensen kort efter havde fjernet sig, blev Søren Peter Hansen ene tilbage med Tiltalte. Det maa nu ved dennes egen Til-staaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godt-gjort, at han derefter har i et Lysthus i en ved Sundet liggende Beværtningshave med sin Træsko bibragt Søren Peter Hansen flere Slag i Hovedet og derved tilføjet denne Læsioner, der ved den af Lægen paa Sygehuset i Horsens, hvor Hansen samme Nat blev indlagt, foretagne Undersøgelse, ved hvilken hans Ansigt og Hoved fandtes fuldstændig tilklistret af Blod, viste sig at bestaa af tre kontunderede Saar med tildels sønder-revne, tildels exkorierede Rande, nemlig et stort 4-lappet korsformet ca. $1\frac{1}{2}$ " og 1" langt Saar i Pande-egnen og to mindre respektive $\frac{1}{2}$ " og 1" lange i Nakkeegnen. Om den nærmere Sammenhæng har Søren Peter Hansen for-klaret, at han efter, som berørt, at være bleven ene med Tiltalte og at have staaet og talt lidt med denne gik alene ind i det omtalte Lysthus for at vente paa, at Johannes Sørensen, som han troede var gaaet hen for at hente den ommeldte Bøsse i Krattet, skulde komme tilbage med denne. Medens han sad her, fik han pludselig et meget stærkt Slag i Hovedet, og idet han sprang op for at se, hvorfra Slaget kom, fik han igjen et Slag omtrent paa samme Sted og saa nu Tiltalte staa i Ind-gangen til Lysthuset med en Træsko i Haanden, hvormed han gjorde Mine til at slaa ham paany. Hansen greb imidlertid i samme Nu Tiltalte i Kværken og fik ham trængt baglænds til-bage over Bordet i Lysthuset, men da han mærkede, at han blødte stærkt fra Saar i Hovedet, slap han sit Tag i Tiltalte, der da, idet Hansen gik ud af Lysthuset, saa Lejlighed til at bibringe ham et tredje Slag oven i Hovedet med Træsken. Hansen gik derpaa ind til Horsens og gjorde Anmeldelse om det Forefaldne til det derværende Politi, ved hvis Foranstaltning han derefter indlagdes paa Sygehuset. Han har derhos særlig paastaet, at han ikke havde givet Tiltalte nogensomhelst Anled-ning til Overfaldet, og navnlig ikke havde talt et Ord med ham om den ommeldte Bøsse. Tiltalte har derimod afgivet en For-klaring, der maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadøm-melsen, og som gaar ud paa, at Hansen, efter at de vare blevne ene, indbød ham til at drikke noget af Hansen medbragt Bræn-deviin inde i Lysthuset, samt at Hansen, efter at de havde siddet lidt og drukket sammen her, og der var opstaaet en Ordstrid mellem dem i Anledning af den titnævnte Bøsse, som

Hansen forlangte, at Tiltalte skulde hente, skubbende Tiltalte, der laa halvt hen ad Bordet, ned af dette og greb ham i Halsen og Brystet. Tiltalte, der tidligere er bleven overfalden af Hansen og vidste, at hvis han blev slaet til Jorden af denne, vilde han blive mishandlet, greb da, for at forekomme saadant, den ene af sine Træsko, som han havde sat fra sig, og tildelte dermed Hansen 2 eller 3 Slag i Hovedet, hvorefter Hansen kastede Tiltalte over et Bord og havde nær kvalt ham. Tiltalte forlod derpaa Lysthuset. Efter det oplyste henlaa Søren Peter Hansen paa Sygehuset til den 19 Juni, da han blev udskreven som helbredet, medens han dog efter sit Udsagn, da han mødte i Retten den 24. s.M., endnu havde noget ondt i Hovedet, idet det navnlig smertede, naar han tog fat paa noget. Ifølge den af ham i et Forhør den 5 September næsteften afgivne Forklaring, hvorefter de af ham af Tiltalte tilføjede Saar da vare ganske lægte, havde han imidlertid i lang Tid ikke sporet nogen Meen eller Ulempe af den ham saaledes overgaaede Vold, og efter hvad den ovennævnte Læge har udtalt, er der heller ikke Grnd til at vente Følger af samme for ham i Fremtiden. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 20 Marts.

Nr. 24. Fiskegaardsejer, exam. juris S. Ostenfeld
(Asmussen)

contra

Poul Nielsen (Nellemann)

betræffende formentlig Overtrædelse af Bestemmelserne i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 §§ 50 og 53.

Randers Kjøbstads Politirets Dom af 24 September 1891: Indklagede, Fiskegaardsejer, exam. jur. Ostenfeld, bør for Tiltale af Klageren Poul Nielsen af Væth i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsøverrets Dom af 20 Juni 1892: Indstævnte, Fiskegaardsejer S. Ostenfeld, bør til Statskassen bøde

10 Kr., men bør iøvrigt for Citanten Poul Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 September 1892 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Appellanten ikke for Høiesteret har gjentaget den af ham tidligere fremsatte Indsigelse mod Indstævntes Competence som Sagsøger, og i Henhold til de iøvrigt i den indankede Dom anførte Grunde, forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligge Høiesteret til Prøvelse, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Fiskegaardsejer Ostenfeld, til Indstævnte Poul Nielsen med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 April 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiestretsaaet 1894.

Nr. 5.

Tirsdagen den 20 Marts.

Nr. 24. Fiskegaardsejer, exam. juris S. Ostenfeld
(Asmussen)

contra

Poul Nielsen (Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten Poul Nielsen af Væth, hvis Ejendom støder op til Gudenaæn ovenfor Frisenvold Fiskergaard — under Anbringende af, at Ejeren af bemeldte Fiskergaard, Indstævnte Exam. juris S. Ostenfeld i Randers, ikke holder sig Bestemmelserne om Ferskvandsfiskeri i Fiskeriloven af 5 April 1888, Afsnit II, efterrettelig, idet han dels ikke i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Lovens § 50 holder sin Laxegaard, der spænder tværs over Gudenaæn, aaben fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen, dels overtræder Bestemmelserne i Lovens § 53, hvorefter det er forbudt at fiske efter Lax, Ørred eller Forelle i Tiden fra den 1 December til den 1 Februar, og efter Hælt i Tiden fra den 1 Januar til den 1 Februar — i 1ste Instants ved en Politiret paastaet Indstævnte for sit ommeldte Forhold anseet med Bøder efter Fiskerilovens Straffebestemmelser og tilpligtet under Dagmulkter at holde sin nævnte Laxegaard aaben til de lovbestemte Tider, og da Indstævnte ved Politiretsdommen er frifunden for hans Tiltale, har han nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det maa ansees for at være in confesso, at Indstævnte,

efterst Loven af 5 April 1888 den 1 Januar 1889 var traadt i Kraft, er vedbleven som tidligere at holde sin Laxegaard lukket hele Aaret rundt, og navnlig ogsaa til de Tider, da Laxegaarde i de i Lovens Afsnit II ommeldte ferske Vande efter Lovens § 50 skulle holdes aabne, ligesom han heller ikke har holdt sig de i Lovens § 53 med Hensyn til Lax, Ørred, Forelle og Hælt givne Fredningsbestemmelser efterrettelig, men han har villet gjøre gjældende, at Bestemmelserne i Fiskerilovens Afsnit II kun angaa saadanne Søer, Aaer, Bække og lignende Vandløb, hvor Retten til at drive Fiskeri alene tilkommer den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund og til Midtstrøms, eller andre, til hvem Grundejerne have overdraget deres Ret, og at Bestemmelserne i bemeldte Afsnit følgelig ikke kunne finde Anvendelse paa den Del af Gudenaanen, hvori hans Laxegaard er beliggende, idet Retten til Fiskeri i dette Areal — der fra Arildstid i retlig Henseende har været betragtet som Fjordgebet og navnlig som hørende til Randers Fjord, der i gamle Dokumenter forudsættes at strække sig fra Havet langt ovenfor Frisenvold Fiskergaard — ikke tilkommer de tilstødende Grundejere ud for deres Grund, men derimod Indstævnte som Ejer af Frisenvold Fiskergaard, der fra gammel Tid har været anerkjendt som en med særlig Hjemmel bestaaende Fiskeriindretning.

Den Omstændighed alene, at Benævnelsen „Randers Fjord“, undertiden i gamle Dokumenter bruges i en saadan Sammenhæng, at en Del af Gudenaanen ovenfor Randers By synes at være indbefattet derunder, kan imidlertid ikke i og for sig betyde til at betragte denne Del af Gudenaanen, hvor Vandet, efter hvad Indstævnte har erkjendt, under almindelige Forhold er ferskt, som et Fjordgebet, paa hvilket den nye Fiskerilovs Bestemmelser om Ferskvandsfiskeri maatte ansees uanvendelige, og vel har Indstævnte villet gjøre gjældende, at det ikke kunde afgjøres af Domstolene, om et Vandareal skal betragtes som Fjord eller som Aaløb, idet dette Spørgsmaal efter Fiskerilovens § 44 skulde høre under Indenrigsministerens Afgjørelse, men heri kan der ikke gives ham Medhold, thi den nævnte § angaar efter dens Indhold og Plads i Loven kun de Tilfælde, hvor der er Tvivl om, hvorvidt et Saltvandsareal skal henregnes til det aabne Hav eller være undergivet Lovens Bestemmelser om Fiskeri i Fjorde. Derimod er det vel rigtigt, at der med Hensyn til Fiskeriretten i Gudenaanen gjælder andre Regler end de, der i Medfør af Fiskeriloven ere de for fælles ferske Vande i Almindelighed gjældende, og at navnlig Indstævnte, efter hvad der er antaget i en af Høiesteret den 27 November 1889 i en Sag imellem ham og 3 Gaardmænd i Overhornbæk afsagt Dom, som Ejer af Frisenvold Laxegaard, der spænder tværs over Gudenaanen, og som antoges allerede fra gammel Tid af at have været anerkjendt som en med særlig Hjemmel bestaaende Fiskeriindretning,

maa ansees berettiget til at fiske ikke blot ud for sin Grund, men ogsaa andetsteds i Gudenaens Hovedløb nedenfor hans Laxegaard, ligesom han, der iøvrigt ikke har nogen Eneret til Fiskeri sammesteds, efter hvad der er antaget i den nævnte Dom, maa ansees berettiget til at modsætte sig, at der i dette Vandareal drives Fiskeri af andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en saadan Maade eller med saadanne Redskaber, at Fiskenes Opgang til hans Laxegaard derved vilde hindres eller hæmmes, men dette er uden videre Betydning med Hensyn til nærværende Sags Udfald, thi Bestemmelserne i Fiskerilovens Afsnit II, jfr. navnlig Udtrykkene i §§ 50 og 53, jfr. § 49, angaae ikke, som af Indstævnte paastaaet, blot de Søer, Aaer, Bække og lignende Vande, hvor Retten til Fiskeri alene tilkommer den eller de tilstødende Grundejere enhver ud for sin Grund og til Midtstrøms, men ogsaa dem, hvor andre have en særlig Ret til Fiskeri, uden at Loven indeholder nogen Antydning af, at der derved kun skulde være sigtet til dem, der havde erhvervet Fiskeriretten ved Overenskomster med de tilstødende Grundejere, og navnlig kan den Omstændighed, at Indstævntes Laxegaard, der, som meldt, spænder tværs over Gudenaen, allerede fra gammel Tid af har været anerkjendt som en med en særlig Hjemmel bestaaende Fiskeriindretning, ikke gjøre Bestemmelserne i Fiskerilovens § 50 om Laxegaardes Aabning fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen, uanvendelige paa samme, thi disse Bestemmelser gjælde efter Paragrafen just for de Laxegaarde, hvis Ejere kunne godtgjøre at have særlig Adkomst til Vandløbets Afspærring, medens Laxegaarde, der spænde tværs over vedkommende Vandareal, efter Paragrafens Bestemmelser i andre Tilfælde skulde holdes aabne hver Dag fra Solopgang til Solnedgang.

Efter det Ovenanførte maa Indstævnte ved sit paaklagede Forhold ansees at have overtraadt de ovennævnte Bestemmelser i Fiskerilovens §§ 50 og 53, og da Citanten, der har godtgjort, at hans Ejendom støder til Gudenaen ovenfor Frisen-vold Fiskergaard, maa ansees kompetent til at paatale disse Overtrædelser, der høre til dem, som ifølge Fiskerilovens § 60 kunne paatales af enhver til paagjældende Vand grændsende Lods-ejer, vil Indstævnte i Overensstemmelse med Citantens derom nedlagte Paastand herfor være at ansee efter Fiskerilovens § 58 med en Statskassen tilfaldende Bøde, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 10 Kr., men derimod haves der ingen Hjemmel til at tage Citantens Paastand om, at Indstævnte tillige skulde tilpligtes under Dagmulkter at holde sin Laxegaard aaben til de lovbestemte Tider til Følge, og Indstævnte vil derfor forsaavidt være at frifinde for hans Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de

under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Onsdagen den 21 Marts.

Nr. 170.

Advokat Hindenburg

contra

Ane Grethe Nielsen, Andersens Hustru (Def. Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 20 December 1893: Tiltalte, Husmand af Farendløse Hans Andersens Hustru, Ane Grethe Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, saa udreder hun ogsaa alle af Sagen flydende Omkostninger derunder Salærer til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Overretssagfører Evers, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1894: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Gottschalck for Overretten betaler Tiltalte Ane Grethe Nielsen, Andersens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Grethe Nielsen, Andersens Hustru, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ane Grethe Nielsen, Andersens Hustru, der er født den 22 August 1854 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri, og er hun ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have i November Maaned f. A., dels i 2 Gange stjaalet Penge henholdsvis 2 Kr. og 1 Kr. fra den, som det maa antages, uafsaasede Pengeskuffe i Høker Hans Hansens Butik i Nordrup, dels en Gang i tyvagtig Hensigt trukket denne Skuffe ud uden dog at stjæle noget af dens Indhold, da der dengang kun var nogle Kobberpenge i den, af hvilke hun ingen turde tage. Tiltalte var ved de paagjældende Lejligheder alene tilstede i Butikken, hvor hun havde indfundet sig for at gjøre Indkjøb.

For dette Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 228, dog at denne § tildeels vil være at sammenholde med samme Lovs § 46, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende.

Nr. 156.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Oktober 1893: Tiltalte Niels Christian Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Plenge og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 December 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Andersen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Niels Christian Andersen, der er født i Aaret 1848, og som tidligere oftere har været straffet for Tyveri, blandt Andet i Følge Høiesterets Dom af 17 Februar 1870 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, første Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt derefter i Følge Han-Herredernes Extrarets Dom af 16 Januar 1872 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, i Følge Hvetbo Herreds Extrarets Dom af 5 Februar 1875 efter samme Straffebestemmelse med Tugthusarbejde i 3 Aar og i Følge Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 26 August 1879 for 6te Gang begaaet Tyveri efter samme Straffebestemmelse med Tugthusarbejde i 4 Aar, tiltales under denne Sag for ulovlig Omgang med Hittegods.

Den 23 Maj d. A. anmeldte Sæbefabrikant Iver Aggerbeck i Horsens for Politiet sammesteds, at en ham tilhørende Pram, som i Fjor Sommer eller — som han senere nærmere har bestemt Tiden — i September Maaned f. A. var ham frakommen efter hans Formening ved Tyveri, nu var funden i Tiltaltes Besiddelse. Under den derefter mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse blev han sigtet for at have bortstjaaet den ommeldte Pram, som skal have henligget fortejet paa et nærmere angivet Sted i den saakaldte Nørrestrand (en i Forbindelse med Horsens Fjord staaende Indvig), og denne Sigtelse er bleven en Del bestyrket ved forskellige under Undersøgelsen fremkomne Oplysninger; men der maa ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra Tiltaltes Forklaring, hvorefter han i Fjor Efteraar har fundet Prammen sunken i en til Nørrestrand hørende Vig, kaldet Gammelend, og derefter bjerget den. Tiltalte, som maa antages at have benyttet Prammen i Fjor Efteraar ved sit Arbejde med at skjære Rør, førte den senere gennem Horsens Fjord ind i

Bygholm Aa, hvorefter han maa antages at have lagt den op paa en Eng ved Aaen i Nærheden af sin Bopæl, hvor den kort før Anmeldelsen tilfældigt blev gjenkjendt af en i Fabrikant Aggerbecks Tjeneste staaende Arbejdsmand. Tiltalte har erkjendt, at han henimod Jul f. A. solgte Prammen til en Slagter for 9 Kr., som skulde afdrages ved Levering af Kjød — hvilken Handel imidlertid gik tilbage, da Slagteren fik Mistanke om, at Prammen ikke var Tiltaltes lovlige Ejendom — samt at han for en Pris af 10 eller 11 Kr. har falbudt Prammen til den ovennævnte Arbejdsmand, som gav sig Udseende af at ville købe den. Forsaavidt Tiltalte har gjort gjældende, at han betragtede sig som lovlig Ejer af Prammen, fordi han havde fisket den op fra Bunden af nævnte Vig, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn hertil, og det samme gjælder, forsaauidt Tiltalte til Støtte for sin gode Tro har paaberaabt sig, at en Murermester, som ejede en Andel i en bortkommen Pram og tænkte sig, at denne muligt kunde være identisk med den her omhandlede, under Forudsætning heraf ved en mellem dem i sidstafvigte Foraars ført Forhandling havde vist sig villig til at sælge ham bemeldte Andel, idet der mellem Murermesteren og Tiltalte kun kan antages ganske løst at være talt herom, uden at nogen af dem har gjort Skridt for at undersøge, om Prammen virkelig var den af Murermesteren savnede, hvilket, som det fremgaar af foranstaaende, ikke var Tilfældet. Prammen, der er ansat til en Værdi af 15 Kr., maa tilligemed en til samme hørende Jærnkjetting og 2 Fodbrædder, der ligeledes ere forefundne i Tiltaltes Besiddelse, antages at være udleveret Aggerbeck, som har frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Tiltalte i September eller Oktober Maaned f. A. var beskæftiget med at skjære Rør i Nørrestrand i Forening med en Tømmerlærling, fandt de en anden Pram liggende ved Bredden, skjult mellem Rørene og fuld af Vand, hvilken de derefter bjærgede. Denne Pram maa Tiltalte ligeledes antages at have lagt op paa den ovennævnte Eng, hvor den henlaa, da den ved Paasketid d. A. tilfældigt blev seet og gjenkjendt af Maskinarbejder Holger Jensen, som ejede den i Forening med sin Broder, Væver Jens Jensen, og Væver Peter Sørensen, og som havde indfundet sig paa Stedet for at købe en af de Pramme, som han vidste, Tiltalte havde i sin Besiddelse. Prammen er derefter med Tiltaltes Samtykke bleven hjemført af Ejerne. Forsaavidt disse endvidere have savnet en Jærnkjetting samt nogle Bundbrædder og Tofter, har Tiltalte vel udtalt, at det forekommer ham, at der var en Jærnkjetting i Baaden, men nægtet at have taget den, hvorhos han ikke vil have seet noget til de øvrige løse Gjenstande. Tiltalte har erkjendt, at han ikke har oplyst denne Pram, men har benægtet at have villet tilegne sig den og har særlig modsagt Rigtigheden af en af en Tømmermester

afgiven Forklaring, hvorefter Tiltalte har tilbudt ham Prammen som Vederlag for at istandgjøre den først omtalte, Fabrikant Aggerbeck tilhørende Pram, men efter samtlige Omstændigheder, derunder særlig den lange Tid, Tiltalte har havt Prammen i sin Besiddelse, findes der ikke at kunne tages videre Hensyn til Tiltaltes Benægtelse af at have villet tilegne sig. Prammen. Denne er ansat til en Værdi af 12 Kr., og Eierne have frafaldet Krav paa Erstatning.

Det maa endelig ansees oplyst, at Tiltalte i Forening med den ovenmeldte Tømmerlærling i Fjor Efteraar i Nørrestrand har opfisket Vraget af en Pram, hvis Ejer ikke er oplyst, og som han har ophugget og brugt til Brændsel. Men da dette Vrag maa forudsættes at have været af ringe Værdi, og Tiltalte kan have havt Grund til at antage det for derelinkveret, findes han ikke at have paadraget sig Straffeansvar ved Tilegnelsen heraf. Derimod er han for sit Forhold ved Tilegnelsen af de to andre Pramme ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 247, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde forhøjes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 28 Marts.

Nr. 163.

Advokat Nellemann

contra

**Mette Marie Mehlsen, Husmand Peder Christian
Olesen Vævers Hustru (Def. Lunn),**

der tiltales for Vold.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 29 Juli 1893: Tiltalte, Mette Marie Mehlsen af Ø. Assels, bær for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Hagensen og Gamborg, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1894: Mod Tiltalte Mette Marie Mehlsen, Husmand Peder Chr. Olesen Vævers Hustru, bær der af Øvrigheden træffes passende Sikker-

hedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nullemann og Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Mette Marie Mehlsen, Husmand Peder Chr. Olesen Vævers Hustru, for Vold. Efterat der i de sidste Aar jævnlig var til vedkommende Politimester indkommen Klager fra Husmand Mathias Johnsen i Øster Assels over Vold og Trusler, som han og hans Hustru skulde have været Gjenstand for fra Tiltaltes Side, uden at de i den Anledning foretagne Undersøgelser vare blevne videre fortsatte, blev der, da der den 21 Juni f. A. indløb Anmeldelse om, at Tiltalte formeldte Dag havde paany overfaldet Johnsens Hustu, og navnlig paa en saadan Maade, at det kunde antages, at hun havde til Hensigt at foraarsage Skade paa dennes Helbred, indledet en kriminel Undersøgelse mod Tiltalte. Efter hvad der under denne — tildeels under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør — er oplyst, maa det nu antages, at Tiltalte — der med sin Mand boer i Øster Assel i et lille Hus, hvis Have støder op til bemeldte Johnsens Have — har gennem flere Aar gjort Johnsen og Familie til stadig Gjenstand for hadefuld Forfølgelse saavel med Trusler som med Haandgribeligheder, idet hun navnlig ved forskjellige Lejligheder har voldelig overfaldet Johnsens Hustru og deres nu ca. 9-aarige Datter, Frederikke. Efter Johnsens Hustrus Forklaring skal Tiltalte saaledes en Gang i 1892, da hun traf hende paa Landevejen, have slaaet hende med en Kjæp, saa at hun bar Mærker deraf paa Armen og under det ene Øje, hvorhos det efter det Oplyste maa antages, at Tiltalte en Dag i

Sommeren s. A., da den ovennævnte Frederikke havde tilraabt hende et Skjældsord, er løbet efter hende og har slaaet løs paa hende efter Barnets Forklaring med en tyk Kjæp; og hvad særlig det Forhold angaar, som har givet Anledning til nærværende Sag, maa det anses godtgjort, at Tiltalte den 21 Juni f. A., medens hun sad paa Diget mellem de to Haver, har, da Johnsens Hustru kom gaaende og var kommen i Nærheden af hende, givet sig til at kaste Sten af ikke ubetydelig Størrelse efter hende, uden dog at ramme hende, samt derpaa, efterat være løbet ind paa Johnsens Hustru, har kastet denne til Jorden og bibragt hende flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvorved der tilføjedes Johnsens Hustru forskellige mindre Læsioner, navnlig Hudafskrabninger og Dekolorationer af Huden i Ansigtet og paa Albuen. Det maa ogsaa antages, at Tiltalte, efterat hun, der under den første Del af Undersøgelsen havde siddet arresteret fra den 22 til den 24 Juni f. A., sidstnævnte Dag, samtidig med at denne Del af Undersøgelsen sluttedes, var bleven løsladt, har en Dag ude paa Marken under et Sammenstød med Johnsens Hustru i Anledning af, at hun uden mindste Grund beskyldte denne eller det ovennævnte Pigebarn for at have frastjaalet hende et Tørklæde, paa en truende Maade med en saakaldet Krat, en Slags Rive, i Haanden forfulgt Johnsens Hustru ind paa dennes Mands Ejendom, hvorfra hun kun lod sig fjerne ved en tililende Mands Mellemkomst.

Ligesom derhos Johnsens Hustru under den første Del af Undersøgelsen i Retten har udsagt, at Tiltalte ofte har truet hende paa Livet, saaledes har hun under den ommeldte yderligere Undersøgelse til en Politirapport forklaret, at skjøndt hverken hun eller hendes Datter genere eller forulempe Tiltalte paa nogen Maade, efterstræber denne dem ved enhver Lejlighed og gaaer daglig flere Gange ved deres Hus og Have for at se Lejlighed til at overfalde dem, ligesom hun daglig udstøder grove Skældsord mod Johnsens Hustru; og vedkommende Sognepræst, der under bemeldte Del af Undersøgelsen har afgivet forskellige skriftlige Erklæringer, har navnlig i en af disse bl. A. udtalt, at Tiltalte, der efter hans Formening maa være sindssyg, vel ikke kan ansees for farlig i Almindelighed, men maa ansees meget farlig overfor de enkelte Personer, paa hvem hun har kastet sit Had, altsaa for Johnsen og hele hans Familie, og at han og Naboerne ikke ansee det for usandsynligt, at der kan ske en Ulykke, hvorved det endog kan komme til at gjælde Livet for Johnsen og Familie, hvis Tiltalte faaer Lov at regjere, som hun har Lyst, hvad derfor formentlig maa ansees i høj Grad ufor-svarligt.

Efter Tiltaltes Forklaring og hvad iøvrigt er oplyst maa det antages, at hun nærer et indgroet Had til Johnsens, og at dette Had er fremavlet af en Forestilling, som hun har levet

sig saa fast ind i, at hun ikke kan bringes derfra, den nemlig, at Johnsens Hustru, om hvem Tiltalte efter sit Sigende flere Gange vil have erfaret, at hun har med overnaturlige Ting at gjøre, saa at hun navnlig kan gaa gennem lukkede Døre, enten de ere laasede eller ej, og færdes usynlig i Tiltaltes Hus, Dag og Nat gaar derind og stjæler baade Fødevarer, Penge og Klædningsstykker, idet hun blandt Andet daglig skummer Fløden af Tiltaltes Mælk, saa at Tiltalte aldrig selv kan have noget ud af Mælken, ligesom hun stadig bringer Tiltaltes Væv i Uorden, samt at Johnsens Hustru staar i usædeligt Forhold til Tiltaltes Mand, der derfor hjælper hende tilrette med at stjæle fra dem, og en Gensdarm, der under det titommeldte yderligere Forhør har, som det maa antages paa Tiltaltes Bolig, den 2 Oktober f. A. optaget en Rapport, til hvilken hun afgav en Del af nysanferte Forklaring, har i Rapporten tilføjet, at Tiltalte paa hans Spørgsmaal, om Johnsens Hustru var hjemme, gav til Svar, at det var hun vel sagtens ikke, hun var nok der i Huset, hvis man blot kunde se hende, samt at Tiltalte bad ham i den Anledning at foretage en Husundersøgelse.

Tiltalte har derhos i det sidste over hende i Retten den 24 Juni f. A. forinden hendes Løsladelse optagne Forhør paa en af Forhørsdommeren til hende rettet Opfordring om at love, at hun, hvis hun blev løsladt, vilde lade være med at forulempe Johnsens Hustru, kun erklæret at ville dette, naar hun kan blive „fri for“ Johnsens Hustru, samt gjentaget dette, ogsaa efterat Dommeren havde foreholdt hende, at Johnsens Hustru ikke kommer i hendes Hus, i hvilken Henseende denne har forklaret, at hun ikke i de sidste 3 Aar har været i Tiltaltes Hus.

Efter det Oplyste er der ikke Føje til at betvivle, at Tiltaltes nævnte Forestillinger om, at Johnsens Hustru bestjæler hende og staar i utugtigt Forhold til hendes Mand, ere blottede for al Grund, og ejheller er der Grund til at antage, at Johnsens Hustru paa anden Maade har forulempet Tiltalte eller ved udæskende Adfærd har foranlediget Tiltaltes Optræden i de omhandlede Henseender, hvorved bemærkes, at Sognepræsten i en af sine ovenmeldte Erklæringer har udtalt, at Johnsens Hustru er saa bange for Tiltalte, at hun nok skal holde sig fra denne, naar hun blot kan faae Lov til at gaa i Ro for Tiltalte.

Med Hensyn til Tiltaltes mentale Tilstand har Distriktslægen i en af ham den 5 Juli f. A., i Henhold til hans Iagttagelser af Tiltalte under hendes ovenmeldte Ophold i Arresten afgivne Erklæring udtalt, at hun lider af virkelig Sindssygdhed, og efterat han ifølge Overrettens Kjendelse paany har havt Løjlighed til at iagttage Tiltalte under hendes Ophold paa et Sygehus fra 14 til 18 Oktober f. A., har han i en af ham den 25 s. M. afgiven yderligere Erklæring som Resultat af sine

Iagttagelser udtalt, at Tiltalte maa antages at lide af virkelig Sindssygdom, bestaaende i fixe Vrangforestillinger, sandsynligvis paa hereditært epileptisk Grundlag, samt at hun maa antages at være utilregnelig med Hensyn til Handlinger, i hvilke de nævnte Forestillinger give sig Udslag. Han har derhos tilføjet, at hun for Tiden vel ikke kan betegnes som farlig i Almindelighed, men at Muligheden for, at hun kan blive farlig for den, til hvem hendes Vrangforestillinger indgive hende Had, ikke kan benægtes, og endvidere har det kgl. Sundhedskollegium i en paa direkte Foranledning af Overretten den 5 Januar d. A. afgiven Erklæring under Henvisning til bemeldte Lægeerklæring udtalt, at Tiltalte fra et lægevidenskabeligt Standpunkt maa ansees for fuldstændig utilregnelig, samt med Hensyn til Spørgsmaalet om hendes Farlighed for sine Omgivelser tiltraadt Distriktslægens ovenanferte Udtalelser.

Herefter vil der imidlertid ikke kunne paalægges Tiltalte — der er født i Aaret 1856 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — noget Strafansvar under denne Sag. Derimod findes der af Hensyn til den Fare, hvorfor navnlig Johnsen og dennes Familie paa Grund af Tiltaltes ommeldte Sindstilstand maa antages at være udsat, i Medfør af Straffelovens § 38, 2det Stykke, at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod hende af Øvrigheden, idet det navnlig maa overlades til dennes Afgjørelse, hvorvidt det maatte findes nødvendigt at foranstalte hende anbragt i en Sindssygeanstalt, eller om det tilsigtede Øjemed maatte kunne opnaaes ved andre Forholdsregler.

Torsdagen den 29 Marts.

Nr. 145. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anders Christian Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 28 August 1893: Tiltalte, Husmand Anders Christian Jensen af Klokkeholm i Hellevad Sogn, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig

Fangekost i 14 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktober 1893: Tiltalte Anders Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte paasigtede, i den indankede Dom omhandlede Forhold mod hans Hustru findes efter de dermed forbundne Omstændigheder og under Hensyn til de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger angaaende det gjensidige Forhold mellem Ægtefællerne ikke at kunne betragtes som en Mishandling, der kan paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke. Det maa derfor have sit Forblivende ved, at Tiltalte ved Overretsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, og at Aktionens Omkostninger ere paalagte det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Shaw og Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Anders Christian Jensen, der er født i Aaret 1831, og som ikke findes tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, for Mishandling af sin Hustru. Saaledes som Sagen, der alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger til Paakjendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes nedenanførte den 2 Juli d. A. udviste Forhold overfor sin Hustru Inger Marie Hansen. Denne har herom edelig forklaret, at Tiltalte nævnte Dag efter en Strid mellem dem, hvorunder han efter hendes Udsagn slog hende med knyttet Næve i

Hovedet, forlod sit Hjem for at købe Brændevin, og at hun derefter satte sig i Besiddelse af et Pengebeløb af ca. 700 Kr., som han havde beroende i et Hængeskab, og som hun vil have frygtet for, at han, der, efter hvad hun har forklaret, i flere Dage havde været beruset, skulde sætte over Styr, samt gjemte disse Penge, der laa i en Tegnebog, bag et Ølanker i Mælkestuen. Da hun derefter havde begivet sig til sit Arbejde i deres Tørvemose, kom Tiltalte kjørende derud, hvor han stod af Vognen og med Pisken i Haanden kom hen til hende, idet han udskjældte hende for en Tyvekvind og spurgte, hvor hun havde skjult hans Penge. Hun svarede, at hun havde gjemt dem i Mælkestuen; men da hun tilføjede, at Pengene ligesaa vel vare hendes som hans, blev han forbitret og gav hende med Pisken flere Slag over Ryggen. Slagene smærtede vel noget, men dog ikke i høj Grad, da hendes Klæder toge af for det værste, og de efterlod ingen Striber paa hendes Ryg. Tiltalte har benægtet, at han enten ved denne eller nogen anden Lejlighed har slaæet sin Hustru, idet han nærmere har forklaret, at han alene, da hans Hustru ikke vilde sige ham, hvor Pengene vare, løb efter hende med Pisken; men da Hustruens Forklaring om de hende i Mosen tilføjede Slag i det Hele er bestyrket ved de af tvende andre ligeledes edfæstede Vidner, som overværede Sammenstødet, men af hvilke iøvrigt det ene ikke er fuldt lovfast, afgivne Forklaringer, findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte med Pisken har slaæet sin Hustru som anført. Det bemærkes imidlertid, at Tiltalte under de givne Forhold, og idet de foreliggende Oplysninger lade antage, at det ufredelige Forhold, som i mange Aar har bestaaet mellem Ægtefællerne, for en Del falder Hustruen selv til Last, kunde have nogen Grund til at antage, at hans Hustru havde tilvendt sig det ommeldte efter deres Familieforhold meget store Pengebeløb — hvilket han iøvrigt maa antages senere at have fundet paa det af Hustruen opgivne Sted — i egennyttig Hensigt for at unddrage det fra Anvendelse til fælles Nytte, og at han under disse Omstændigheder ikke kunde være uberettiget til at anvende en lømpelig Tvang for at formaa Hustruen til at udlevere Pengene eller sige Besked om, hvor de vare. Da nu de Hustruen tilføjede Piskaslag efter hendes egen Forklaring end ikke have efterladt Mærker paa hendes Legeme, maa der gaas ud fra, at Slagene ere førte med ringe Kraft, saaledes at Hensigten med dem snarere har været at skræmme Hustruen end gjøre hende Fortræd, og idet der herefter skjønnes at mangle Føje til at statuere, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed har mishandlet sin Hustru eller tilsigtet saadant, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 158. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Anders Hvass Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Bogense Kjøbstads Politirets Dom af 25 August 1893: De Tiltalte, Knud Sørensen, Anders Hvass Jensen og Jens Peter Sørensen, bør til Skovby Herreds Politikasse bøde, de to Førstnævnte hver 60 Kr. og den Sidstnævnte 40 Kr., hvorhos de hos dem anholdte Varer til samlet Værdi 562 Kr. 80 Øre ville være at konfiskere til Fordeel for Anholderne, Politibetjent Nebeling og Gensdarmsergent Petersen. Saa udreder hver af de Tiltalte Sagens Omkostninger for sit Vedkommende. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 December 1893: Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at fra Konfiskationen undtages den ovennævnte brugte Overfrakke af Værdi 6 Kr. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Tvermoes, betaler Tiltalte Anders Hvass Jensen 15 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foruden ved de i den indankede Dom nævnte Domme og Forlig er Tiltalte endvidere ved Høiesterets Dom af 23 Januar d. A., der stadfæstede Odense Herreds Politirets Dom af 20 Juli f. A., anseet efter Forordning 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 for 3die Gang begaaet Forseelse med en Bøde af 50 Kroner og Konfiskation. Med denne Bemærkning vil Overrettens Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligge Høiesteret til Prøvelse, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Hvass Jensen til

Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bogense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants angik 2 Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Anders Hvass Jensen sigtet for ulovlig Ombøben med Varer. Tiltalte er født 30 Januar 1867 og har tillige været anseet ifølge Odense Herreds Politirets Dom af 18 Marts 1889 i Medfør af Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde paa 20 Kr. Under 14 November 1892 og 8 Marts 1893 har han derhos henholdsvis i Baag Herreds Politiret og i Korsør Kjøbstads Politiret vedtaget for ulovlig Omløben med Varer at erlægge Bøder hver Gang 20 Kr., saaledes at disse Afgjørelser skulde have samme Virkning som Domme, og endelig er han ifølge Assens Kjøbstads Politirets Dom af 21 Juli 1893 anseet efter Frdn. 13 Februar 1775 og Plakat 27 November 1839 § 1 for 4 Gang begaaet Forseelse med en Bøde paa 80 Kr.

Den 16 Juni d. A. blev Tiltalte tilligemed de ovenanførte i 1ste Instans medtiltalte 2 Personer af Gensdarmerisergent Hans Petersen og Politibetjent Nebeling antruffen ved Tyrekroen ved Bogense medhavende nogle Sække og Pakker med Varer. Under Sagen har Tiltalte erkjendt, at to store Sække og en mindre Shirtingssæk med Indhold og en i Papir indsvøbt Pakke vare hans, og de saaledes indpakkede Gjenstande viste sig at bestaa i ubrugte uldne, bomulds og linnede Beklædningsgjenstande af samlet Værdi 395, 70 foruden en brugt Overfrakke af Værdi 6 Kr. og nogle tildels brugte Smaagjenstande. Med Hensyn til sidstnævnte Smaagjenstande er Tiltalte ikke ved Politiretsdommen funden skyldig i noget ulovligt Forhold, og da Dommen kun er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, bliver der ikke Spørgsmaal om at paalægge ham Ansvar for disse, og der findes endvidere ikke tilstrækkelig Feje til at antage, at Tiltalte har villet omføre den brugte Overfrakke, der efter hans Forklaring er hans egen, tilsalg.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 April 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 6.

Torsdagen den 29 Marts.

Nr. 158.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Anders Hvass Jensen (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Hvad dernæst angaaer de ubrugte Beklædningsgjenstande, har Tiltalte erkjendt at have omført de i Shirtingssækken indeholdte Varer tilsalg i Skovby Herred. Angaaende de i de to store Sække og i Papirpakken indeholdte Varer har han derimod benægtet at have omført eller villet omføre disse tilsalg, idet han først har udsagt, at han havde ladet disse Varer komme til Bogense for der at etablere sig som Uldhandler, hvilken Plan han dog opgav, og senere, at de i Papirpakken værende Varer vare bestemte til en anden Uldhandler, hvis Navn og Bopæl han dog ikke kjender, og at han om Morgenen den 16 Juni d. A. vilde have de store Sække med ad Middelfartkanten til, idet han havde hørt, at der kun var en Uldhandler i Middelfart, men til disse vakkende, i sig selv usandsynlige og ganske ubestyrkede Forklaringer fra Tiltaltes Side vil der ikke kunne tages noget Hensyn, og det maa herefter antages, at ogsaa disse Varer have været bestemte til Omførsel. Angaaende sin Adkomst til de omhandlede Varer har Tiltalte først udsagt, at han selv har opkjøbt dem i Omegnen af Hammerum eller i Lysgaard-Hids Herreder, men senere har han udsagt, at nogle af Varerne har han erholdt fra en Forretning i Assens, der drives af en af de i 1 Instants Medtiltalte, at andre har denne Medtiltalte forskrevet for ham, og atter andre har han opkjøbt hos forskellige Personer i Jylland, som han dog ikke kan opgive,

hvorhos han vil have tilbyttet sig enkelte Gjenstande af en Person, han traf paa Fyen; men han har fastholdt, at Varerne ere Husflidsgjenstande, som han mener at have Ret til at omføre. Ligesom Tiltaltes Forklaring om, hvorledes han vil have erhvervet bemeldte Gjenstande, efter det Anførte er i høj Grad nfyldestgjørende, saaledes er hans Paastand om, at Varerne ere Husflidsgjenstande i Strid med en under Sagen optagen Skjønnsforretning, hvorefter i alt Fald en stor Del af Varerne maa ansees for Fabriksarbejde, og selv om Tiltaltes Paastand om, at Varerne vare Husflidsgjenstande, var rigtig, maatte han, der ikke kan ansees hjemmehørende i de i Reskript 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, dog som Følge af den ham i 1889 overgaaede Dom efter Bestemmelsen i Frdn. 23 April 1845 § 2 have forbrudt Retten til at omføre Husflidsprodukter tilsalg. Det maa herefter billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 for 3 Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde til Skovby Herreds Politikasse, der findes passende bestemt til 60 Kr. Det tiltrædes endvidere, at de ovennævnte Varer ved Dommen ere konfiskerede til Fordel for Anholderne, dog at herfra vil være at undtage den ovennævnte Overfrakke.

Nr. 165.

Advokat Halkier

contra

Ane Mette Terkelsen, Anton Mortensens Hustru
(Def. Shaw),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Hasle, Vesterlisbjerg, Framlev og Sabro Herreders Extrarets Dom af 27 November 1893: Tiltalte, Ane Mette Terkelsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør hun og godtgjøre det Offentlige samtlige med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Kammerraad, Sagfører Esmann, 10 Kr. og Defensor, Prokurator Vinge, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. for

den Første og 10 Kr. for den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Mette Terkelsen, Mortensens Hustru til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Mette Terkelsen, Anton Mortensens Hustru, for Overtrædelse af Straffelovens § 146. Under en privat Politisag — der i afvigte Sommer blev anlagt af K. S. Christensen af Kadsted som Værge for sin Hustru imod Arbejdsmand Malmquists Hustru i Anledning af, at denne skulde om Klagerens Hustru have brugt Betegnelsen „Tyvekjærling“ samt udspreddt det Rygte, at Sidstnævnte, der driver Erhverv ved Skrædersyning og ifjor Foraar havde syet to Kjoler for bemeldte Malmquists Hustru, havde stjaalet af Tøjet — mødte Tiltalte, hvem K. S. Christensen havde ladet indkalde som Vidne, den 28 August f. A. i Retten og forklarede, efterat være formanet til Sandhed og gjort bekendt med Politiretsklagens Indhold, at hun aldrig havde hørt Malmquists Hustru udtale sig saaledes som i Klagen anført, og aldrig til Andre — navnlig ej heller til det samme Dag ligeledes mødte Vidne, Sofie Jørgensen — havde omtalt, at Malmquists Hustru skulde have brugt slige Ytringer, og efterat nævnte Sofie Jørgensen derpaa var bleven fremstillet i Retten og bl. A. havde forklaret, at Tiltalte havde fortalt Vidnet, at Malmquists Hustru havde sagt til Tiltalte, at Klagerens Hustru havde stjaalet af noget hende til Syning leveret Tøj og sat det paa sin Søsters Kjole, samt derhos kaldt Klagerens Hustru en „Tyvekvind“, fastholdt Tiltalte under Konfrontation med Sofie Jørgensen gjentagende sin ovennævnte Forklaring, idet hun erklærede Sofie Jørgensens Udsagn for Usandhed samt tilbød at beedige sin Forklaring, hvad dog ikke skete. Under

en derefter af Politiretsdommeren til Oplysning om, hvorledes det paagjældende Rygte var opstaaet, indledet kriminel Under-søgelse har Tiltalte imidlertid tilstaaet, at hendes ovennævnte som Vidne under den private Politisag afgivne Forklaring tildels er urigtig, idet hun har erkjendt, at Malmquists Hustru i Sam-talen med hende havde brugt Udtalelser, som Tiltalte havde op-fattet — og som efter Tiltaltes Gjengivelse af deres Indhold maatte opfattes — som en Sigtelse imod Christensens Hustru for at have tilegnet sig noget af det forommeldte, hende til Syning leverede Tøj, ligesom Tiltalte endvidere vedgik, at hun til Sofie Jørgensen havde omtalt, at Malmquists Hustru havde udtalt, at Christensens Hustru nok havde taget noget af hendes Tøj. Forsaavidt derimod Sofie Jørgensens Forklaring gaar ud paa, at der ifølge Tiltaltes Referat af Malmquists Hustrus Ud-talelser til hende om Christensens Hustru særlig var brugt Ordet „Tyvekvind“, maa Tiltalte ansees at have benægtet Saadant, hvad ej heller er godtgjort. Tiltalte har som Grund til, at hun har afgivet den ovennævnte urigtige Forklaring, anbragt, at hun var kjed af det, hvis der — som hun har udtrykt sig — skulde blive Anstalter, fordi hun havde fortalt, hvad hun havde hørt. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 30 Marts.

Nr. 67. Husmand **Peter Petersen** af Cathrine-
bjerg Hovmark (Ree)*)

contra

Værtshusholder **Ole Nielsens Enke, Bodil Nielsen**
(Halkier efter Ordre),

betr. Betaling af 700 Kroner.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Rets
Dom af 23 Marts 1892: Indstævnte, Husmand Peter Petersen,

*) Appellanten havde Bevilling til fri Proces, men Høiesteretssagfører
Ree mødte som privat engageret.

bør for Tiltale af Citantinden, Bodil Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1893: Indstævnte, Husmand Petersen af Cathrinebjerg Hovmark, bør til Citantinden, Værtshusholder Ole Niensens Enke, Bodil Nielsen, betale de paastævnte 700 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 6 August 1891, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten i Medfør af dertil erhvervet kongelig Bevilling anbragt, at det var aftalt mellem ham og Indstævnte, at han, mod at hun betalte ham 800 Kroner, skulde til det paa hans Fæstelod værende Hus opføre en Tilbygning, hvoraf hun, saalænge hun levede, og han og hans Hustru vare Fæstere af Lodden, skulde have Brugen, og at han derefter opførte en saadan Tilbygning, men i Afdrag paa det aftalte Vederlag kun har faaet betalt 550 Kroner.

Efter Sagens Omstændigheder maatte det imidlertid paaligge Appellanten at føre Beviset for et saadant Anbringendes Rigtighed, men dette findes han ikke at have tilvejebragt ved det af ham optagne Thingsvidne. Da han derhos maa ansees ved sin Procedure i første Instants at have erkjendt, at de ham i Anledning af Byggeforetagendet af Indstævnte udbetalte Beløb have, som af hende nærmere angivet, udgjort i alt 700 Kroner, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans for Høiesteret fremsatte, ikke nærmere specificerede Anbringende, at det ham hertil udbetalte Beløb kun har udgjort 550 Kroner. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at Appellanten ved den indankede Dom er tilpligtet at betale Indstævnte de paastaaede 700 Kroner med Renter, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkost-

ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Husmand Peter Petersen, 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, i 1ste Instants ved Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret anlagte Sag, paastod Citantinden, Værtshusholder Ole Nielsens Enke, Bodil Nielsen, Indstævnte Husmand Peter Petersen af Cathrinebjerg Hovmark tilpligtet at betale hende et Beløb af 700 Kr., som han skulde skyldes hende for kontante Laan, ydede ham i Aarene 1885 og 1886, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 6 August 1891, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger. Efter at Indstævnte ved bemeldte Rets Dom af 23 Marts f. A. var bleven frifunden, medens Sagens Omkostninger ophævedes, har Citantinden ved Stævning af 8 Juli f. A. indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor hun har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med hendes for Underretten nedlagte Paastand samt sig tilkjendt Appellens Omkostninger, hvorimod Indstævnte har paastaaet Dommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Frifindelse har Indstævnte saavel for Underretten som for Overretten gjort gjældende, at han vel har haft Mellemværende med Citantinden og har faaet Penge af hende, medens hun boede i hans Hus, men at han ikke kan erkjende at have modtaget 700 Kr. af hende og derhos bestemt maa benægte at have laant dette eller noget andet Beløb af hende eller overhovedet af nogensomhelst Grund at skyldes hende noget somhelst, i hvilken Henseende han yderligere har tilføjet, at hans Mellemværende med hende efter dets Beskaffenhed ikke medførte nogen Betalingspligt for ham, idet de Penge, han modtog af hende, vare hans Vederlag i gjensidigt Kontraktforhold.

Udover disse almindelige Oplysninger har Indstævnte imidlertid ikke udtalt sig, idet han har forment, at det herefter maatte blive Citantindens Sag at godtgjøre, at hun har laant ham det paastævnte Beløb, en Betragtning, som er godkjendt ved den indankede Dom, og som, da Citantinden ikke har ført noget saadant Bevis, har affødt det ovenanferte Domsresultat.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Underrettsdommen Medhold. Med Indstævntes Anerkjendelse af, at han har modtaget Penge af hende og havt Mellemværende med hende, er nemlig Muligheden for Existenten af et Skyldforhold til Citantinden givet, og naar nu Indstævnte i Strid med Citantindens Fremstilling vil gjøre gjældende, at et saadant Forhold desuagtet ikke for hans Vedkommende er blevet Følgen, saa maa det paahvile ham at oplyse, hvorpaa han støtter dette sit Anbringende. Saadant har Indstævnte imidlertid, som anført, ikke villet indlade sig paa, skjøndt han dertil har været stærkt provoceret af Citantinden, og da han nu ej heller overfor Citantindens strax efter hans første Tilsvar for Underretten afgivne detaillerede Fremstilling af, hvorledes og i hvilket Øjemed de paastævnte 700 Kr. skulle være ham udbetalte, i rette Tid med tilstrækkelig Klarhed og Bestemthed har gjort Indsigelse mod Rigtigheden heraf, og end ikke til sin senere fremsatte Benægtelse af at have faaet 700 Kr. af Citantinden har knyttet nogen Angivelse af, hvor stort et Pengebeleb han da vil have modtaget af hende, maa Følgen af denne hans forbeholdne Procedure efter de gjældende Procesregler blive den, at Indstævnte maa finde sig i, at Citantindens til Støtte for Søgmaalet Anbragte, hvorefter Indstævnte i 4 forskjellige Gange uden Udstedelse af noget skriftligt Bevis af hende har modtaget til Laans et Beleb af ialt 700 Kr., som hun uagtet gjentagne Paakrav ikke har erholdt tilbagebetalt, som rigtigt lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, og Indstævnte vil derfor, som Sagen foreligger, ikke kunne undgaa at dømmes overensstemmende med Citantindens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter, som han vil have at godtgjøre hende, under Eet bestemmes til 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 2 April.

Nr. 2. Sagfører Wium som Kurator i Aftægtsmand
N. Chr. Nielsen Hedegaards Konkursbo (Høgsbro)

contra

Aftægtsmand N. Chr. Nielsen Hedegaard som Værge
for sin umyndige Søn N. Chr. Nielsen Hedegaard (Ingen)
samt Anders Korsgaard med Kurator, Gaardejer Anders
Korsgaard (Ingen)

betr. Afkræftelse af en Gave i et Konkursbo.

Hjerm-Ginding Herreders ordinære Rets Dom af 30 Januar 1891: Indstævnte Anders Korsgaard af Vemb som gift med Margrethe Nielsen Hedegaard bør med Værge Gaard-ejer Anders Korsgaard i Bur for Tiltale af Citanten i denne Sag, Sagfører Wium som Kurator i Aftægtsmand Niels Christian Nielsen Hedegaards Konkursbo, fri at være. Indstævnte Niels Christian Nielsen Hedegaard med Værge ligeledes af Navn Niels Christian Nielsen Hedegaard bør, hvis sidstnævnte som Udsteder af det under Sagen fremlagte Gavebrev af 5 Marts 1888 efter forudgaaet lovlig Omgang inden Retten med sin Ed tør benægte, at han ved Udstedelsen af det omhandlede Gavebrev var insolvent eller ved Udstedelsen gjorde sig insolvent, ligeledes for Citantens Tiltale fri at være; trøster nævnte Aftægtsmand Niels Christian Nielsen Hedegaard sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør det den 5 Marts 1888 til Indstævnte Niels Christian Nielsen Hedegaard af hans Fader og nuværende Værge udstedte Gavebrev være ugyldigt for hans Andel 2500 Kr. af samme. Sagens Omkostninger bliver, hvad enten Eden aflægges eller ej, at ophæve. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1891: Naar Indstævnte, Aftægtsmand Niels Christian Nielsen Hedegaard, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke, da han den 5 Marts 1888 udstedte det under Sagen omhandlede Gavebrev, var insolvent eller ved Udstedelsen af samme gjorde sig insolvent, bør saavel han som Værge for sin umyndige Søn Niels Christian Nielsen Hedegaard som Indstævnte Anders Korsgaard for Tiltale af Citanten, Sagfører Wium som Kurator i førstnævnte Indstævntes Konkursbo i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør det omhandlede Gavebrev i sin Helhed være ugyldigt overfor hans Konkursbo. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til den af Indstævnte Anders Korsgaard fremsatte Indsigelse, at det under Sagen omhandlede Gavebrev strax blev transporteret til en Tredie-mand, allerede fordi der ikke er ført noget Bevis for Rigtigheden af denne Indsigelse. Da der dernæst efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilveje-bragte Oplysninger ingen Hjemmel haves til at statuere, at denne Indstævnte har henholdt sig til den af Indstævnte

Hedegaard for Underretten brugte Procedure, og da han saaledes ikke har fremsat nogen anden Indsigelse end den nævnte imod Søgsmålet, vil det omhandlede Gavebrev, forsaavidt angaar den hans Hustru, Margrethe Nielsen Hedegaard, derved skjænkede Kapital være at kjende ugyldigt i Medfør af Konkurslovens § 28, dog kun i Forhold til Konkursboet, hvoraf følger, at dette ikke vil kunne inddrage en større Deel af Kapitalen, end der udkræves til Fyldestgjørelse af Boets Kreditorer og Skifteomkostningerne.

Derimod findes det i Henhold til de i Overrettsdommen i saa Henseende anførte Grunde at maatte have sit Forblivende ved det deri antagne Resultat, forsaavidt angaaer den Indstævnte Hedegaards umyndige Søn Niels Christian Nielsen Hedegaard ved det omhandlede Gavebrev skjænkede Deel af Kapitalen.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Det omhandlede Gavebrev bør, forsaavidt angaaer den Indstævnte, Anders Korsgaards Hustru, Margrethe Nielsen Hedegaard, vedsamme skjænkede Kapital, være ugyldigt i Forhold til Konkursboet. I Henseende til den Indstævnte Aftægtsmand Hedegaards umyndige Søn Niels Christian Nielsen Hedegaard ved Gavebrevet skjænkede Kapital bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Afklæggelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiestretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte Anders Korsgaard hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et af nuværende Aftægtsmand Niels Christian Nielsen Hedegaard af Vemb den 5 Marts 1888 udstedt og den 9 s. M. thinglæst Gavebrev erklærede Udstederen, at han, der var Ejer af en nærmere betegnet Panteobligation paa 7000 Kr., hvorpaa der i Aarhus Bank var laant 2000 Kr., skjænker bemeldte Obligations Restpaalydende, 5000 Kr., til sine Børn Margrethe Nielsen Hedegaard og Niels Christian Nielsen Hedegaard, saaledes at hver af dem erholder 2500 Kr., hvorhos det tilføjes, at det bortskjænkede Beløb med Renter „fra Dato“ skal tilhøre hans nævnte to Børn,

dog at han selv sin Livstid forbeholder sig at bestyre Renterne, og da nævnte Aftægtsmand — der i November 1887 havde paa-taget sig en Selvskyldnerkautionsforpligtelse for et Beløb af 25 Kr., som en Trediemand havde laant af Ulfborg Sogns Spare- og Laanekasse, og under en af bemeldte Kasse imod ham ved Hjerm og Ginding Herreders Ret anlagt Sag var ved en den 4 Juli f. A. afsagt Dom bleven tilpligtet at betale Sparekassen det sidstnævnte Beløb med Renter — under en i Henhold til denne Dom den 14 August næstefter hos ham afholdt Udlægsforretning erklærede sig ude af Stand til at betale det ham af-fordrede Beløb med Tilføjende, at han Intet ejede til Gjenstand for Udlæg, samt protesterede imod Udlægsrekvirentens Forlan-gende om, at der gaves Sparekassen Udlæg i den ham formentlig tilkommende Ret til at nyde Renterne af den af ham ved det ovennævnte Gavebrev bortskjænkede Kapital, og denne Protest blev tagen til Følge ved en den 19 s. M. afsagt Fogedkjendelse, foranledigede Sparekassen hans Bo taget under Konkursbehand-ling. Citanten, Sagfører Wium i Holstebro, har derefter som Kurator i bemeldte Bo under denne i 1ste Instants imod Fal-lenten som Værge for sin ovennævnte Søn Niels Christian Niel-sen Hedegaard samt imod den windreearige Anders Korsgaard af Vemb, der nu er gift med Fallentens Datter Margrethe Niel-sen Hedegaard, med Kurator, Gaardejer Anders Korsgaard af Bur, anlagte Sag paastaet det ovennævnte, paa 5000 Kr. lydende Gavebrev af 5 Marts 1888 i Henhold til Konkurslovens § 28 afkræftet og kjendt ugyldigt samt Boet kjendt berettiget til under samme at inddrage bemeldte Kapital med vedhængende Renter. Ved Underrettsdommen er Indstævnte Anders Korsgaard med Kurator frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Udfald iøvrigt gjort afhængigt af den indstævnte Fallents Ed, saaledes at han som Værge for sin tidnævnte umyndige Søn ligeledes er frifunden for Citantens Tiltale, saafremt han med sin Ed be-nægter, at han ved Udstedelsen af Gavebrevet var eller gjorde sig insolvent, medens Gavebrevet, hvis Eden ikke aflægges, er kjendt ugyldigt for den hans Søn og Myndling tillagte Andel af samme, 2500 Kr. Citanten indankede derefter Sagen for Overretten, ved hvis Dom af 29 Juni d. A. den imidlertid blev afvist paa Grund af en Formalitetsmangel, og har derefter nu paany med Skifterettens Samtykke indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand og subsidiært nedlagt Paastand om, at Sagens Udfald ogsaa for Indstævnte Korsgaards Vedkommende gjøres afhængigt af Ind-stævnte Hedegaards Ed. De Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Forsaavidt Citanten — der som meldt støtter sine Paastande paa Konkurslovens § 28 — i saa Henseende har gjort gjældende, at det ovenomhandlede Gavebrev maatte ansees at gaa ud paa

en Døds gave, har han til Støtte for denne Antagelse paaberaabt sig dels en af Vitterlighedsvidnerne ved Underskrivningen af Gavebrevet meddelt Attestation, der er affattet i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Fr. 21 Maj 1845 § 24, dels at Bestemmelsen i Gavebrevet om, at Indstævnte Hedegaard forbeholder sig for sin Livstid at bestyre Renterne, sees oprindelig at have lydt paa, at han forbeholder sig at nyde Renterne, idet Ordet „nyde“ er rettet til „bestyre“, dels endelig, at det i en af en Trediemand til hans ovennævnte umyndige Søn den 20 Juni f. A. for et Beløb af 1000 Kr. — der maa antages at udgjøre en Del af de Sønnen ved Gavebrevet skjænkede 2500 Kr. — udstedt Obligation hedder, at Debitor betaler Renterne til de Indstævnte,*) saalænge denne lever. Hertil maa imidlertid bemærkes, at Indstævnte uimodt har anbragt, at den ovennævnte Rettelse i Gavebrevets Text er foretaget før dets Thinglæsning, og ligesom der herefter ikke kan tillægges den Omstændighed, at der oprindelig i Gavebrevet har staaet Ordet „nyde“ — hvilket kan være sket ved en Fejltagelse eller Unøjagtighed fra Koncipistens Side — nogen videre Betydning, saaledes kan der hverken af Vitterlighedsvidnernes Attestation paa det heromhandlede Dokument om, at de vare særlig tilkaldte, samt at Indstævnte Hedegaard i deres Overværelse egenhændig og ved sin Fornufts fulde Brug havde underskrevet Dokumentet, eller af den ovenfor fremhævede Bestemmelse i Obligationen af 20 Juni f. A. — hvilken Bestemmelse maa ansees tilstrækkelig begrundet i Gavebrevets Bestemmelse om, at Indstævnte Hedegaard forbeholdt sig for sin Livstid at bestyre Renterne af den bortgivne Kapital — udledes, at det skulde have været Indstævnte Hedegaards Mening, at Beløbet, der, som anført, ifølge Gavebrevet strax skulde være hans tidnævnte Børn tilhørende, først skulde tilfalde disse ved hans Død, og den Omstændighed, at Udstedelsen af det ommeldte Gavebrev — saaledes som nedenfor vil blive berørt — maa antages at være foregaaet samtidig med andre Dispositioner, hvorved Indstævnte Hedegaard bl. a. overdrog sin faste Ejendom til en Svigersøn, tyder endog nærmest paa, at det har været hans Hensigt ved denne Lejlighed at foretage en endelig Deling af sin Formue imellem sine Børn, og at Gavebrevet saaledes nærmest maa opfattes som en donatio inter vivos. Naar Citanten dernæst har villet gjøre gjældende, at Indstævnte Hedegaard ved Gavebrevets Udstedelse var insolvent eller dog gjorde sig insolvent, og i saa Henseende særlig har henvist til, at bemeldte Indstævnte samtidig med, at han ved Gavebrevet bortskjænkede de 5000 Kr. til de to af sine Børn, gav en Svigersøn Skjøde paa den ham dengang tilhørende faste Ejendom med

*) „de Indstævnte“ staaer der i Overretsakten, men der skal formentlig staa: Indstævnte o: Fallenten N. Chr. N. Hedegaard.

Tilbehør og Indbo, imod at Svigersønnen overtog Prioritetsgjælden og forpligtede sig til at yde Indstævnte Aftægt, da har Indstævnte Hedegaard benægtet, at han ved Gavebrevets Udstedelse var eller gjorde sig insolvent, idet han har paastaet, at han paa den Tid ejede mere, end hvad han, som meldt, bortskjænkede og overdrog sine Børn og sin ene Svigersøn, og da Citanten, hvem Bevisbyrden i saa Henseende maatte paahvile, ikke imod denne Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit heromhandlede Anbringende, og den Omstændighed, at Indstævnte Hedegaard, da den ovennævnte Udlægsforretning blev afholdt, efter sin Erklæring intet ejede, hvori der kunde gjøres Udlæg, saameget mindre kan afgive noget Bevis for, at han ogsaa skulde have været insolvent, da Gavebrevet af 5 Marts 1888 udstedtes, som han efter Sagens Oplysninger maa antages dengang ikke at have havt anden Gjæld end de ovennævnte 25 Kr., for hvilke han, som meldt, havde indgaaet Selvskyldnerkautionsforpligtelse, maa det, forsaavidt angaar Indstævnte Hedegaards fornævnte umyndige Søn, i Henhold til Konkurslovens § 28, jfr. D. L. 5—14—46, 2det Led, have sit Forblivende ved Underrettsdommens Afgjørelse, hvorefter Sagens Udfald er gjort afhængigt af Indstævnte Hedegaards Ed.

Hvad dernæst angaar Indstævnte Anders Korsgaard, bemærkes, at han ved Sagens Anhængiggjørelse for Underretten mødte tilligemed sin Fader og Kurator, der til Retsprotokollen erklærede, at det paagjældende Gavebrev vel var udstedt til hans Søns Hustru, men at hverken denne eller hendes Mand havde hævet en Øre af Pengene, idet Gavebrevet strax var blevet transporteret til en anden Svigersøn af Indstævnte Hedegaard og Vederlaget beregnet i en Ejendomshandel, hvorfor han paastod sig og sin Søn frifundne for Citantens Tiltale, og vel har Indstævnte Korsgaard ikke imod Citantens Benægtelse ført noget Bevis for Rigtigheden af Anbringendet om, at det hans Hustru af Indstævnte Hedegaard skjænkede Beløb under de anførte Ometændigheder er blevet borttransporteret, hvad navnlig ikke kan sees af selve Gavebrevet, der — efter hvad der er in confesso — ikke har nogen Paategning herom, ligesom Indstævnte Korsgaard ejheller udtrykkelig har sluttet sig til Indstævnte Hedegaards Procedure i Sagen, men da det dog efter Omstændighederne maa antages at have været de Indstævntes Mening, at de af Indstævnte Hedegaards Sagfører for Underretten fremsatte Indsigelser med Hensyn til Beskaffenheden og Øjemedet med Gavebrevet samt hans Benægtelse af Hedegaards Insolvens ved dettes Udstedelse, skulde ansees fremførte ogsaa for Indstævnte Korsgaard, forsaavidt de kunde have Indfyldelse paa dennes Retsstilling, findes Sagen for denne Indstævntes Vedkommende at maatte afgjøres paa samme Maade, som ovenfor med Hensyn til Indstævnte Hedegaard er anført, og Sagens Udfald vil i det Hele saaledes være at gjøre afhængigt af Indstævnte

Hedegaards Ed, saaledes at denne som Værge for sin umyndige Søn saavel som Indstævnte Korsgaard ville være at frifinde for Citantens Tiltale, saafremt førstnævnte Indstævnte med sin Eed bekræfter, at han ikke, da han den 5 Marts 1888 udstedte det paagjældende Gavebrev, var insolvent eller ved Udstedelsen af samme gjorde sig insolvent, medens Gavebrevet, hvis Eden ikke aflægges, vil være i sin Helhed at kjende ugyldigt overfor Indstævnte Hedegaards Konkursbo. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 4 April.

Nr. 56. Husmand **Peder Christian Jensen**
(Asmussen)

contra

Skifteforvalteren i Dronninglund Herred **Ravnkilde** paa afdøde **Christen Sørensens** og tidligere afdøde Hustru **Ane Christensens Fællesboes Vegne** (Ingen)*) samt **Niels Peter Pedersen** (Liebe),

betr. Spørgsmaalet om Overtagelse til offentlig Skiftebehandling af det ovennævnte Fællesbo.

Dronninglund Herreds Skifterets Decision af 3 November 1891: Den af Husmand Peder Christian Jensen af Vesterskov fremsatte Begjæring om, at Døds- og Fællesboet efter Christen Sørensen og Hustru Ane Christensdatter af Sønder Gaardsholt tages under offentlig Skiftebehandling, kan ikke tages til Følge. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Skjøde- og Aftægtskontrakt af 4 Marts 1887 mellem Christen Sørensen og Dorthea Marie Sørensen, ikke er skrevet paa Stempelpapir.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Januar 1893: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanten, Husmand Peder Christian Jensen, beskikkede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, i Salær 80 Kr.,

*) Der forelaa Samtykke fra Skifteforvalteren til Sagens mundtlige Behandling.

samt i Godtgjørelse for Udlæg 3 Kr. 24 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten ikke for Høiesteret har fastholdt den af ham tidligere nedlagte Paastand angaaende de i den indankede Dom omtalte, til Jens Jacob Nielsen udlaante 200 Kroner, og i Henhold til de i Dommen iøvrigt anførte Grunde vil den efter Indstævnte Niels Peter Pedersens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til nysnævnte Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Husmand Peder Christian Jensen, til Indstævnte Niels Peter Pedersen med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Christen Sørensen af Sønder Gaardsholt — der, da hans Hustru Ane Christensen den 27 September 1887 var afgaaet ved Døden, den 1 Oktober næstefter ved Anmeldelsen af Dødsfaldet for Skifteretten havde opgivet, at Boet ejede en Gaard, og at han vilde forblive hensiddende i uskiftet Bo med deres myndige Datter, Dorthea Marie Sørensen — Natten mellem den 4 og 5 Maj 1890 havde afivet sig ved Hængning, blev dette Dødsfald den sidstnævnte Dag anmeldt for Skifteretten af Indstævnte Niels Peter Pedersen af Sønder Gaardsholt, der den 29 April s. A. havde indgaaet Ægteskab med nævnte Dorthea Marie Sørensen, og ved denne Lejlighed opgav han for Skifteretten, at Afdøde var Gaardejer, og at Anmelderens nævnte Hustru var hans eneste og myndige Arving. Den 8 Maj næstefter indfandt Indstævnte Pedersen sig imidlertid paany paa Skifteforvalterens Embedskontor og producerede det nedennævnte Dokument, hvorefter han formeente, at hans ovenanførte Opgivelse for Skifteretten maatte berigtiges saaledes, at Boet, eftersom afdøde Christen Sørensen

ikke efterlod sig noget udenfor det ved Dokumentet Overdragne, Intet ejede.

Ved det nævnte Dokument — der er overskrevet „Skjøde og Aftægtskontrakt“, dateret „Sønder Gaardsholt i Voer Sogn den 4 Marts 1887“ og forsynet med Underskrifter af fornævnte Christen Sørensen og Dorte Marie Sørensen, Førstnævnte med ført Pen, hvorhos det er underskrevet med to Mænds Navne til Vitterlighed — skjøder og overdrager Christen Sørensen til sin nævnte Datter den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 3 i Vestengaardens Fjerding, Voer Sogn, af Hartkorn 1 Td. „Skp. 1 Fdk. 2³/₄ Alb., tilligemed paastaaende Bygninger, Avl og Afgrøde, Gjødning og Besætning, Inventarium, Ind og Udbo. Blandt de i Dokumentet anførte Vilkaar for Overdragelsen fremhæves, at Christen Sørensen og Hustru skulde have Frihed til, naar de ønskede det, at tage den i østre Ende af Vaaningshuset indrettede Aftægtsbolig i Besiddelse, at Datteren skulde levere dem 10,000 Stk. Skudtørv aarlig og 2 Potter nymalket Mælk daglig, bekoste Lægehjælp og Medicin til dem i Sygdomstilfælde og besørge dem efter Egnens Skik og Brug hæderlig begravede, at hun endvidere skulde svare dem „Renter af 4000 Kr. 4 pCt. p. a., som betales med Halvdelen hvert Aars 11 Juni og 11 December Termin“, i hvilken Henseende det i Dokumentet videre hedder: „Skulde min Hustru og mig faa i Sinde at flytte andet Steds hen, da er dette tilladt, og i saa Fald er min Datter pligtig at udbetale os de 4000 Kr. med $\frac{1}{2}$ Aars forudgaaende Opsigelse“, at hun, naar Overdragerens Hustru afgik ved Døden, skulde betale til en Slægting i Amerika, Jens Nielsen, 500 Kr., samt at, som det hedder, „den anførte Aftægt, de 4000 Kr. til Sælgeren og Hustru samt de 500 Kr. til Jens Nielsen i Amerika“ skulde hæfte paa Ejendommen med Tilhør med første Prioritet, i hvilken Anledning Dokumentet vilde være at thinglæse som Pantebrev. Det hedder derefter i Dokumentet: „I Henhold til det alt Anførte, og idet Kjøberinden underskriver dette Dokument og forpligter sig i Overensstemmelse med dets Indhold, skal den ovenbetegnede solgte Ejendom, som Kjøberinden nu tager i Besiddelse, og hvoraf hun fremtidig svarer Skatter og Afgifter, tilhøre hende med fuldstændig Ejendomsret og med de samme Rettigheder og almindelige Byrder, hvormed den har tilhørt mig“, samt i Slutningen af Dokumentet: „Det er Sælgeren og Hustru tilladt at medtage i deres Aftægtsbolig, hvad af Indboet de finde at have Brug for. Ved vor dødelige Afgang skal vore Efterladenskaber tilhøre vor Datter, ligesom ogsaa de anførte 4000 Kr., saafremt vi ikke have forbrugt dem. Af Hensyn til Stempelbrug bemærkes, at disse Efterladenskaber ikke have en Værdi af over 200 Kr.“ Dokumentet, der var udfærdiget paa ustempelt Papir, var, da det af

Indstævnte Pedersen blev produceret for Skifteretten ikke thinglæst.

I en til Skifteretten indgiven Rekvisition af 30 Maj 1890 begjærede derpaa Citanten, Husmand Peder Chr. Jensen af Vesterskov, Døds- og Fællesboet efter Christen Sørensen og Hustru Ane Christensen taget under offentlig Skiftebehandling til Deling mellem deres rette Arvinger efter Loven, idet han i Rekvisitionen paastod, at Sørensen og Hustru efterlodde sig en ikke ubetydelig Formue, bestaaende i fast Ejendom, Løsøre m. m., samt oplyste, at rette Arvinger i bemeldte Bo vare foruden Ægtefællernes ovennævnte Datter Dorthea Marie Sørensen, dels Citantens Hustru Mariane Christensdatter, der er Datter af Christen Sørensen og dennes første Hustru Eleonora M. M. Hamburg, dels to formentlig umyndige og i Amerika boende, i Rekvisitionen navngivne Børn af en tidligere afdød uægte Datter af Christen Sørensens sidste Hustru Ane Christensen. Da Indstævnte Pedersen paa et i Anledning af bemeldte Rekvisition afholdt Skiftemøde protesterede imod, at Boet toges under offentlig Behandling, idet han fastholdt, at han i Henhold til det ovenommeldte Skjøde til hans Hustru var Ejer af de faste og løse Ejendele, som tidligere havde hørt til Boet, udspandt der sig for Skifteretten en Dispute mellem Citanten og Indstævnte Pedersen, der i det væsentlige drejede sig om Gyldigheden af den i Skjødet omhandlede Overdragelse, men under hvilken Citanten iøvrigt søgte at hævde, at der afseet herfra findes Gjenstande og Fordringer, som tilhøre det paagjældende Bo, og at derfor hans Begjæring om, at Boet tages under offentlig Skiftebehandling, formentlig i hvert Fald maa tages til Følge. Ved den af Skifteretten den 3 November 1891 afsagte Decision eragtedes det imidlertid, at Citantens nævnte Begjæring ikke kunde tages til Følge, og Sagen er derefter af Citanten ifølge Stævning dels til Borgmester, By- og Herredsfoged Ravnkilde i Sæby, der er stævnet, foruden for at til- og forsvare den paaankede Decision med foregaaende Retsbehandling, tillige for som Skifteforvalter i det omhandlede Bo at lide Dom, dels til ovennævnte Niels Peter Pedersen, indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den paaankede Decision saaledes forandret, at hans ovennævnte Begjæring tages til Følge. Indstævnte Pedersen procederer derimod til bemeldte Decisions Stadfæstelse, medens Indstævnte Ravnkilde ikke har givet Møde for Overretten.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 April 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 7.

Onsdagen den 4 April.

Nr. 56. Husmand Peder Christian Jensen
(Asmussen)

contra

Skifteforvalteren i Dronninglund Herred Ravnkilde paa afdøde Christen Sørensens og tidligere afdøde Hustru Åne Christensens Fællesboes Vegne (Ingen) samt Niels Peter Pedersen (Liebe).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Som alt antydet, har Citanten bestridt det ovennævnte Skjødes Gyldighed og paastaet, at Christen Sørensen endnu ved sin Død var rette Ejer af den paagjældende Ejendom og de øvrige i Dokumentet omhandlede Gjenstande. Citanten har i saa Henseende for det Første benægtet Dokumentets Ægthed og i hvert Fald benægtet, at Christen Sørensen, der ikke kunde læse eller skrive, har underskrevet Dokumentet med ført Pen under Iagtagelse af Forskriften i D. L. 5—1—7. Endvidere har han paastaet, at Dokumentet, dets Ægthed og Rigtighed iøvrigt forudsat, er oprettet pro forma, idet der ikke ved samme har været tilstigtet nogen Ejendomsoverdragelse, men Dokumentet, uagtet det i Formen fremtræder som et Skjøde- og Overdragelsesdokument, i Virkeligheden kun er et Gavebrev bestemt til at fuldbyrdes efter Giverens Død og oprettet som Skjøde i den Hensigt at omgaa Lovgivningens Bestemmelser om Tvangsarv. Fremdeles har Citanten under Paaberaabelse af Pl. 8 Juni 1787 formeent, at den Omstændighed, at Skjødet ikke var thinglæst, da Christen Sørensen døde, og den Gang ikke kunde thinglæses inden de i D. L. 5—3—28 foreskrevne Frister, maa medføre, at Skjødet, selv om en virkelig Ejendomsoverdragelse har været

tilsigtet, maa ansees for ugyldigt selv overfor Sørensens Arvinger, eller at Ejendommen i alt Fald foreløbig maa inddrages under Boet, overfor hvilket Dorthea Marie Sørensen, eller nu hendes Mand, Indstævnte Pedersen, formeentlig under alle Omstændigheder ifølge det uthinglæste Skjøde kun kan have en obligatorisk Ret til at fordrø Overdragelsen fuldbyrdet ved Thinglæsning af Skjødet paa Boets Foranstaltning. Endelig har Citanten paastaet, at Dokumentet ogsaa af den Grund maa ansees for ugyldigt som Overdragelsesdokument, at Dorthea Marie Sørensen ikke af sin Fader skal være bleven indsat i Ejendomsbesiddelse af den faste Ejendom og det i Dokumentet omhandlede Løsøre, idet Faderen efter Citantens Anbringende lige til sin Død har besiddet, brugt og drevet Ejendommen m. m. samt i alle Henseender udøvet den en Ejer som saadan tilkommende Raadighed over samme, i hvilken Henseende han saaledes bl. A. har anbragt, at Christen Sørensen efter Dokumentets Udstedelse flere Gange har forsøgt at sælge Ejendommen, at Kjøb og Salg af Besætnings- og Inventariedelev, Avl, Produkter, Kjøbmandsvarer m. m. stedse foretoges af ham eller for hans Regning, ligesom ogsaa Skatterne af Ejendommen bleve betalte af ham, og at han overfor Omverdenen udgav sig som Ejer af Gaarden og ogsaa af Egnens Befolkning blev betragtet som saadan. I Forbindelse hermed har Citanten paaberaabt sig, at Christen Sørensen ikke har modtaget den i Dokumentet bestemte Aftægt eller Renter af de deri omhandlede 4000 Kr., samt at Dokumentet ejheller er blevet fuldbyrdet, forsaavidt det var paalagt Datteren ved hendes Moders Død at betale 500 Kr. til den i Dokumentet nævnte Slægtning i Amerika.

Under et af Indstævnte Pedersen optaget Thingsvidne havde de to Mænd, der havde underskrevet Dokumentet til Vitterlighed nemlig Skolelærer F. C. F. Møller af Spaanheden og Gaardmand Johannes Andersen af Gaardsholt, afgivet Forklaringer, af hvilke Førstnævntes af ham er beediget, medens Sidstnævntes af Parterne er tillagt samme Gyldighed, som om den var beediget, hvilke Forklaringer gaa ud paa, at Vidnerne i Marts Maaned 1887 af Christen Sørensen bleve tilkaldte for at overvære Overdragelsen fra ham til Datteren af den omhandlede Gaard m. m., i hvilken Henseende Møller har tilføjet, at Sørensen ved denne Lejlighed meddeelte Vidnet, at hans Hustru pludselig var bleven syg, og at han derfor ønskede, forinden hun døde, at faa deres Ejendele overdragede til Datteren, at Vidnet Møller derpaa, efterat der mellem Sørensen og Datteren i Overværelse af Vidnerne, der deltog i Forhandlingerne derom, var bleven afsluttet endelig Handel om Overdragelsen paa de i Dokumentet af 4 Marts 1887 angivne Vilkaar, strax paa Stedet i Overensstemmelse med det saaledes Vedtagne affattede dette Dokument, som derpaa af Møller blev højt og tydeligt oplæst for Sørensen og dennes

Datter, hvorefter de begge i Vidnernes Overværelse underskrev Dokumentet, Sørensen, der var ved sin Fornufts fulde Brug, med ført Pen, samt at det er Vidnernes Overbevisning, at det var en virkelig Ejendomsoverdragelse, der tilsigtedes og fandt Sted, saa at det var Meningen, at Gaarden med Tilbehør fra Dokumentets Oprettelse skulde tilhøre Dorthea Marie Sørensen. Endvidere har Vidnet Inger Katrine Andersen, der med sin Mand boede i Gaarden i Tiden fra Juni 1886 til Maj 1887, og som overværede Dokumentets Oprettelse, afgivet en edelig Forklaring, der ganske stemmer med de to førstnævnte Vidners anførte Udsagn, hvorhos hun har tilføjet, at hun forinden Dokumentets Oprettelse ofte hørte Christen Sørensen og hans Hustru udtale, at Datteren skulde have Gaarden overdragen til Ejendom. Vel her derhos et fjerde Vidne, nemlig Enken Birgithe Pedersdatter, der er afhørt under et af Citanten optaget Thingsvidne, edelig udsagt, at hun, der ligeledes var tilstede, da Dokumentet blev oprettet, fik den Opfattelse af det ved denne Lejlighed Passerede, at Dorthea Marie Sørensen ikke strax skulde overtage Gaarden, men først naar hun var bleven istand dertil ved at indgaa Ægteskab, eller i alt Fald, naar Faderen var død, men dette Vidne har tillige udsagt, at hun af Udtalelser saavel af Christen Sørensen som ogsaa af hans Datter, veed, at det var dennes Ænske, da Dokumentet blev oprettet, at det strax skulde thinglæses, og Gaarden saaledes gaae over til hende, hvad ogsaa vistnok var Christen Sørensens Mening den Gang, medens han senere nemlig efter hans Hustrus Død, som Vidnet har udtrykt sig, opgav sin Hensigt at afstaae Ejendommen til Datteren og opsatte at fuldbyrde Overdragelsen. Idet denne Udtalelse af Vidnet nærmest maa forstaaes saaledes, at det i alt Fald oprindelig var Kontrahenternes Mening, at Ejendomsoverdragelsen i Overensstemmelse med Dokumentets Indhold strax skulde fuldbyrdes, kan der ikke lægges nogen videre Vægt paa Vidnets først anførte, herfra afvigende og ejheller med de øvrige ovenanførte Vidneforklaringer stemmende Opfattelse, hvorved ogsaa bemærkes, at dette Vidne tillige har udsagt, at Dorthea Marie Sørensen efter Dokumentets Oprettelse aabenbart havde den overvejende Indflydelse i Gaarden, idet Faderen Intet foretog sig med Hensyn til denne uden Datterens Samtykke eller Vidende. Efter Sagens Oplysninger maa det derhos antages, at Dokumentet kort efter dets Oprettelse har været i Dorthea Marie Sørensens Besiddelse, og at det senere har beroet i et i Gaardens Sovekammer anbragt Hængeskab, der efter Indstævnte Pedersens Paastand — som bestyrkes ved det Oplyste — tilhørte hende, men som iøvrigt efter det Foreliggende maa antages at være blevet benyttet baade af Faderen og hende. Endnu tilføjes, at den i Dokumentet nævnte Aftægtsbolig ved dets Oprettelse var indrettet, idet Christen Sørensen, efter hvad der for Overretten

er oplyst, alt nogle Aar forinden ved Ombygningen af sit Stuehus havde ladet en saadan Bolig indrette for det Tilfælde, at han, som alt den Gang paatænkt, vilde overdrage Gaarden til Datteren og selv med sin Hustru gaa paa Aftægt. Ligesom der nu efter det Ovenanførte ikke kan tages noget Hensyn til Citantens Benægtelse af Dokumentets Ægthed eller til hans fra D. L. 5—1—7 hentede Indsigelse mod Dokumentet, saaledes findes der, efter alt hvad der foreligger, ingen Grund til at betvivle, at der ved Dokumentets Oprettelse har været tilsigtet en virkelig og endelig Ejendomsoverdragelse.

Naar Dokumentet saaledes maa antages at indeholde en Overenskomst herom mellem Christen Sørensen og hans Datter, findes der imidlertid ejheller at kunne tillægges den Omstændighed, at Dokumentet ikke var blevet thinglæst før Sørensens Død — hvilket efter Indstævnte Pedersens Anbringende skyldes Ligegyldighed fra de paagjældendes Side — nogen Betydning i det heromhandlede Forhold; thi ligesom Christen Sørensen selv maatte være bunden ved den indgaaede Overenskomst om Gaardens Overdragelse til Datteren uden Hensyn til, om Dokumentet var thinglæst eller ikke, saaledes maa det samme ogsaa være Tilfældet med hans Arvinger. Citanten findes derfor paa sin Hustrus Vegne som Medarving i Boet ikke at være berettiget til at forlange Overdragelsen omstødt paa Grund af manglende Thinglæsning, og da Dokumentet, som anført, maa antages at gaa ud paa en endelig Ejendomsoverdragelse, hvortil der ikke kan udkræves nogen Medvirkning fra Christen Sørensens Boes Side, idet navnlig Dokumentet til enhver Tid maatte kunne forlanges thinglæst af Dorteia Marie Sørensen, eller nu hendes Mand, til Berigtigelse af deres Adkomst paa det Overdragne, kan Citanten ejheller ansees berettiget til af den heromhandlede Grund alene at forlange Ejendommen m. v. inddraget under Boet.

Hvad dernæst angaar Citantens Paastand om, at Dorteia Marie Sørensen ikke af hendes Fader skal være bleven indsat i Ejendomsbesiddelse af det Overdragne, bemærkes, at det, som ovenfor anført, i selve Dokumentet hedder, at Ejendommen strax ved dets Oprettelse toges i Besiddelse af Kjøberinden, samt at der, da denne den Gang opholdt sig i Gaarden hos sine Forældre, selvfølgelig ikke kunde kræves nogen egentlig faktisk Overlevering af Ejendommen m. v. til hende. Ifølge de Oplysninger, der ere fremkomne gennem de mange af begge Parter under Sagen førte Vidners Forklaringer, maa det antages, at paa den ene Side Dorteia Marie Sørensen alt før Dokumentets Oprettelse var sin Fader behjælpelig med Gaardens Bestyrelse og Drift, og at paa den anden Side Faderen — der med sin Hustru, saalænge denne levede, og senere selv som Enkemand indtil sin Død vedblev at leve i Fællig med Datteren — ogsaa efter Over-

dragelsen til denne udførte Arbejder paa Gaarden og deltog i Bestyrelsen og Driften. Idet saaledes baade Fader og Datter saavel før som efter Overdragelsen have deeltaget heri, kan der ikke lægges nogen videre Vægt paa, at af de afhørte Vidner flere, der ikke kunne antages at have nøjere Kjendskab til Forholdene paa Gaarden, have udtalt som deres Opfattelse, at Datterens Stilling paa Gaarden i det Væsentlige var den samme før og efter Dokumentets Oprettelse. I saa Henseende bemærkes, at det ovennævnte Vidne, Inger Kathrine Andersen og hendes Mand Lars Søren Christensen, der, som meldt, boede i Gaarden paa den Tid, da Dokumentet blev oprettet, og af hvilke den Førstnævnte efter sin Forklaring daglig kom sammen med Dorthea Marie Sørensen og hendes Fader i deres Bolig, have udsagt, at Dorthea Marie Sørensen, medens Vidnerne som anført boede i Gaarden, altsaa ogsaa før Dokumentets Oprettelse, i det Væsentlige stod for Styret af Gaarden. Men ligesom det førstnævnte Vidne har tilføjet, at Datteren dog før Dokumentets Oprettelse som oftest raadførte sig med sin Fader, hvad hun derimod ikke gjorde senere, saaledes have ogsaa andre Vidner, der have havt Lejlighed til at iagttage Forholdene paa Gaarden paa den Tid, hvormed der er Spørgsmaal, udtalt sig i lignende Retning saaledes navnlig, som alt ovenfor anført, Vidnet Birgithe Petersdatter, der under Christen Sørensens Hustrus Sygdom forinden hendes Død opholdt sig i Gaarden for at passe hende, samt endvidere Vidnet Niels Peter Olsen i Aalborg, hvis edelige Forklaring bl. A. gaar ud paa, at Christen Sørensen, efter hvad Vidnet antager ca. 4 Aar før Forklaringens Afgivelse i Maj 1891, selv gjentagne Gange udtalte til Vidnet, at han havde givet Datteren Papirer paa Gaarden, og at hun raadede for det Hele, samt at Vidnet — og, efter hvad det har erfaret, ogsaa Andre — efterat disse Udtalelser vare faldne, altid af Christen Sørensen med Hensyn til Kreaturhandler, som angik Gaarden, blev henvist til at træffe Aftale med Datteren, medens Vidnet tidligere havde afsluttet saadanne Handler med Christen Sørensen. Efter de fremkomne Oplysninger maa det i Hele nærmest antages, at Dorthea Marie Sørensen efter Dokumentets Oprettelse i det Væsentlige optraadte og af hendes Fader ogsaa blev betragtet som den Styrende eller som den, hvem det tilkom at tage Bestemmelse i Gaardens Anliggender, hvad efter det Oplyste særlig ogsaa gjaldt med Hensyn til Handler angaaende Kreaturer, Avl og Afgøde, Indkjøb af Kjøbmandsvarer m. m., hvorved bemærkes, at det herefter ikke kan tillægges nogen Betydning, at forskellige til Gaarden paa Kredit indkjøbte Varer af vedkommende Kjøbmand paa samme Maade som før Overdragelsen sees at være blevne noterede paa Sørensens Navn. Ligesom det derhos er oplyst, at Tjenestepigen paa Gaarden var antagen af Dorthea Marie Sørensen og modtog sin Løn af denne, saaledes

maa det ogsaa antages, at de, som udførte Arbejde paa Gaarden, i Reglen blev antagne og lønnede af hende. Med Hensyn til at der efter Gaardens Overdragelse til Datteren af Forskjellige, der vilde købe den, har været ført Forhandlinger herom med Christen Sørensen, bemærkes, dels at det maa antages, at Datteren havde givet sit Minde til Gaardens eventuelle Salg, dels at Christen Sørensen, naar Datteren ikke overværede de paagjældende Forhandlinger, efter flere Vidners Forklaringer har svaret de Vedkommende, at han ikke kunde sige Besked, da Datteren, der skulde tage Bestemmelse, ikke var tilstede. Hvad endelig angaar Betalingen af Skatterne af Gaarden, har vel vedkommende Sognefoged afgivet en beediget Forklaring, hvorefter Christen Sørensen ogsaa efter Dokumentets Oprettelse enten selv eller ved Bud har betalt Skatterne paa en saadan Maade, at Sørensen efter Sognefogdens Opfattelse betragtede dem som sine egne Skatter; men herpaa vil der saameget mindre kunne lægges nogen Vægt, som Sørensen, saalænge Skjødet til Datteren ikke var thinglæst, overfor det Offentlige stod som Ejer af Gaarden. Efter alt, hvad der saaledes er anført, samt med Bemærkning, at det selvfølgelig ikke kan tillægges nogen Betydning, at Christen Sørensen i Stedet for at oppebære de ham ved Dokumentet tilsagte Aftægtspræstationer og Renter vedblev at leve i Fællig med Datteren, og at de en fraværende Slægtning ved Dokumentet tillagte 500 Kr., endnu ikke vare udbetalte ved Sørensens Død, vil der ej heller kunne gives Citanten Medhold i hans heromhandlede Indsigelse mod Overdragelsesdokumentets Gyldighed.

Efterat Citanten havde fremsat de ovenanførte Indsigelser mod Overdragelsen, har han i senere Indlæg paastaet, at Overdragelsen, om den end oprindelig har været virkelig tilsigtet og er bleven fuldbyrdet, dog senere maa være bleven ophævet eller annulleret. Som Omstændigheder, der i saa Henseende kunne være at tage i Betragtning, kan anføres, at Christen Sørensen, som ovenfor anført, efter sin Hustrus Død i September 1887, den 1 Oktober s. A. — altsaa efter Dokumentets Oprettelse — opgav for Skifteretten, at Boet ejede en Gaard, hvorved der maa være sigtet til den heromhandlede Gaard, at Dorthea Marie Sørensen den 5 Maj 1890 under det Forhør, som denne Dag blev optaget i Anledning af hendes Faders Selvmord Natten forud, ifølge den under Sagen fremlagte Udskrift af bemeldte Forhør bl. A. forklarede, at det var en Aftale mellem hendes Mand, Indstævnte Pedersen, og hendes Fader, at Pedersen skulde have Skjøde paa Gaarden mod at svare Aftægt til Faderen og betale hans Gjæld, henved 500 Kr., og at Indstævnte Pedersen, som foranført, samme Dag ved Anmeldelsen af Sørensens Død for Skifteretten opgav, at Sørensen var Gaardejer. I Forbindelse hermed har Citanten anbragt, at der, efterat Indstævnte Pedersen

den 29 April 1890 var bleven gift med Dorthea Marie Sørensen, opstod en Uenighed mellem dem og Christen Sørensen, hidrørende fra, at Ægtefællerne trængte ind paa ham for at faa ham til at afstaa Gaarden, hvortil han var utilbøjelig, og at han først gik ind paa at forhandle med dem derom, efterat de havde truet med at forlade Gaarden og i dette Øjemed havde læsset deres Ejendele paa en Vogn, som de lode spænde for, samt at der under de derpaa førte Forhandlinger ikke kunde opnaaes Enighed mellem dem og Sørensen om Betingelserne for Gaardens Afstaaelse, hvorom der opstod et nyt Uvenskab, der gav Anledning til, at Sørensen aflivede sig. Endvidere har Citanten anbragt, at Indstævnte Pedersen, da han et Par Dage efter Sørensens Død indfandt sig paa Citantens Bolig for at indbyde denne og Hustru til Begravelsen, paa Forespørgsel derom benægtede at have faaet Papirer paa Gaarden med Tilføjende, at Skifteretten kom til at gjøre Delingen. Vel har nu Citantens Moder, der boer til Huse hos ham, som Vidne afgivet en Forklaring, som Parterne have tillagt samme Beviskraft, som om den var beediget, og som gaar ud paa, at Indstævnte Pedersen ved den nysnævnte Lejlighed udtalte sig som anført, og at han da ogsaa gav en Beretning om, hvad der var passeret kort før Sørensens Død, ganske i Overensstemmelse med, hvad Citanten, som ovenanført, herom har anbragt. Men Rigtigheden af Citantens nævnte Anbringender, som Indstævnte Pedersen har benægtet, kan ikke ansees godtgjort ved dette Vidnes Forklaring, og der er iøvrigt ikke under Sagen fremkommet noget videre til Bestyrkelse af disse Anbringender, i hvilken Henseende bemærkes, at den Pige, der tjente paa Gaarden, da Sørensen døde, edelig har forklaret, at hun vel nok har hørt, at der mellem Christen Sørensen og Indstævnte Pedersen har været Tale om, at denne skulde have Papirer paa Gaarden — jfr. herom nedenfor — men at hun aldrig har hørt, at der har været noget Uvenskab eller nogen Uenighed i denne eller anden Anledning, og ejheller at det har været Indstævnte Pedersens og hans Hustrus Hensigt at forlade Gaarden, og at de kun afstode derfra ved Sørensens Løfte om at give dem Papirer paa Gaarden. Derimod har Indstævnte Pedersen anført, at Sørensen raadede Pedersen og dennes Hustru til, at de skulde tage til Sæby for at faa det ordnet saaledes, at Papirerne paa Ejendommen kom til at lyde paa Pedersens i Stedet for som hidtil paa Dorthea Marie Sørensens Navn, idet han sagde, at det ikke passede sig for en Kvinde at staae som Ejer, og efter Indstævnte Pedersens Formening gik Sørensen herved rimeligvis ud fra, at det var nødvendigt, at Dorthea Marie Sørensen udstedte Skjøde til sin Mand, idet han var uvidende om, at Sagen kunde ordnes derved, at en Vielsesattest blev thinglæst samtidig med det til hende udstedte Skjøde. Denne Fremstilling bestyrkes nu, dels ved det nysnævnte Udsagn

af Tjenestepigen paa Gaarden, dels ved det ovennævnte Vidne Inger Katrine Andersens Forklaring, idet denne bl. A. gaar ud paa, at Christen Sørensen en Dag i Foraaret 1890 udtalte til hende, at nu skulde Datteren og Indstævnte Pedersen til Sæby, for at der kunde blive udfærdiget Overdragelsesdokument paa Gaarden til Pedersen i Stedet for til Datteren, hvorhos han tilføjede, at saa vilde han have sin Aftægt leveret. Under Hensyn hertil findes det ikke uantageligt, at — som af Indstævnte Pedersen anbragt — Dorteia Marie Sørensen, da hun i Forhøret den 5 Maj 1890 afgav den ovennævnte Forklaring, har troet, at der skulde udstedes et særligt Skjøde paa Gaarden til hendes Mand, samt at det er et saadant Skjøde, hun har havt for Øje i sin nævnte Forklaring, ligesom det ogsaa kan antages, at det hidrører fra en lignende Misforstaaelse, naar Indstævnte Pedersen for Skifteretten den 5 Maj 1890 opgav, at Christen Sørensen var Gaardejer. Der findes derfor ikke at kunne udledes noget Videre i den omspurgte Retning af disse Udtalelser, og det samme gjælder ogsaa om Christen Sørensens ovennævnte Anmeldelse til Skifteretten den 1 Oktober 1887, hvoraf der selvfølgelig i hvert Fald Intet kan sluttes om, at ogsaa Dorteia Marie Sørensen har været enig i at betragte Overdragelsen som ophævet, hvilket saameget mindre kan antages, som hun efter det tidnævnte Vidne Inger Katrine Andersens Forklaring mange Gange og navnlig ogsaa en Gang ved Nytaarstid 1890 har vist Vidnet det omhandlede Overdragelsesdokument.

I Henhold til det Ovenanførte kan der ikke gives Citanten Medhold i, at det tidnævnte Dokument skulde være ugyldigt eller senere ophævet, og at Christen Sørensen ved sin Død endnu var Ejer af den paagjældende Ejendom og de øvrige i Dokumentet omhandlede Gjenstande, og forsaavidt Citanten, som ovenfor antydet, har villet gjøre gjældende, at Sørensen ogsaa under Forudsætning af, at Dokumentet ansees for gyldigt, har efterladt sig Midler, der maa blive Gjenstand for Skiftebehandling, og som saadanne har nævnt, dels den i Overdragelsesdokumentet ommeldte Kapital af 4000 Kr., deels det Indbo, som omtales i Slutningen af Dokumentet og der er ansat til en Værdi af ikke over 200 Kr., bemærkes, hvad de 4000 Kr. angaar, at det ved Dokumentet kun var paalagt Datteren at svare Sørensen og Hustru for deres Levetid Renter af dette Beløb, medens Kapitalen efter Dokumentets Indhold kun kunde fordres udbetalt i Ti fælde af, at de flyttede andetsteds hen, samt at der maa antages at være sigtet til denne Eventualitet, naar det i Slutningen af Dokumentet hedder, at de anførte 4000 Kr. efter begge Forældres Død skulde tilhøre Datteren, saafremt de ikke havde forbrugt dem. Da Sørensen og Hustru efter det Oplyste bleve boende i Gaarden indtil deres Død, kan der herefter ikke an-

tages at tilkomme deres Bo noget Krav paa at faa det om-spurgte Beløb udbetalt af Datteren eller nu hendes Mand, og hvad angaar det Indbo, som Sørensen ved Dokumentet havde betinget sig og sin Hustru Ret til at medtage i deres Aftægts-bolig, maa der ligeledes gives Indstævnte Pedersen Medhold i, at de Gjenstande, hvorom der i saa Henseende maatte være Spørgsmaal, som indbefattede under Overdragelsen til Datteren maa ansees som tilhørende hende eller nu hendes Mand, medens hendes Forældre ikkun havde Ret til at beholde og bruge dem for deres Levetid.

Efterat et under Sagen afhørt Vidne, Jens Jacob Nielsen, edelig havde forklaret, at han — der en Tid, muligens et Par Aar, før Christen Sørensens Død havde anmodet denne om at laane sig 200 Kr., hvortil Sørensen havde svaret, at han ikke selv var i Stand dertil, men at Datteren formentlig vilde kunne yde ham Laanet — kort derefter af Dorthea Marie Sørensen modtog Beløbet, som hun selv bragte ham paa hans Bolig, men for hvilket der ikke blev udstedt noget Gjældsbevis, at hun, da hun bragte ham Pengene, sagde, at de tilhørte hende, at han senere har betalt Renter af Laanet til hende, tildeels ved at præstere Arbejde paa Gaarden i Sønder Gaardsholt, samt at han efter Christen Sørensens Død har afgjort Gælden med Indstævnte Pedersen ved Salget af en Hest, gjorde Citanten under Proceduren for Skifteretten gjældende, at de nævnte 200 Kr. vilde være at inddrage under Sørensens og Hustrus Bo, idet han anbragte, at Beløbet af Sørensen var udtaget af hans i den nedenfor nævnte Sparekasse indestaaende Kapital og saaledes i Virkeligheden tilhørte ham. Vel er det nu oplyst, at der af denne Kapital den 10 December 1887 er udbetalt 200 Kr., men mod Indstævnte Pedersens Benægtelse er det ikke godtgjort, at det er dette Beløb, der i sin Tid blev udbetalt til Jens Jacob Nielsen, og i Overensstemmelse med dennes Forklaring maa der herefter gaaes ud fra, at Laanet er ydet af Dorthea Marie Sørensen, og at Fordringen saaledes tilhørte hende.

Endelig har Citanten, idet han har fremlagt en Udskrift af Christen Sørensens Konto i Aalborg Byes og Omegns Sparekasse, hvoraf fremgaar, at han den 29 Marts 1890 i samme havde indestaaende et Beløb af 324 Kr. 42 Øre, som den nævnte Dag er blevet udbetalt, paastaet dette Beløb inddraget under Sørensens Bo. Indstævnte Pedersen, der har indrømmet, at Beløbet tilhørte Sørensen, har paastaet, at denne, efterat have udtaget det af Sparekassen, forærede Pedersen Beløbet til Indkjøb af Besætning, og i Mangel af Bevis maa der ved Sagens Paakjendelse gaaes ud fra dette Anbringendes Rigtighed.

I Henhold til Foranstaaende maa det billiges, at Citantens Begjæring om, at Christen Sørensens og Hustru Ane Christensens

Døds- og Fællesbo tages under offentlig Skiftebehandling ved den indankede Skiftedecision ikke er tagen til Følge, og bemeldte Decision vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 80 Kr., samt i Godtgjørelse for Udlæg 3 Kr. 24 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen anden Stempelovertrædelse end den i Decisionen ommeldte at være begaaet.

Torsdagen den 5 April.

Nr. 38. Sagførerne **Obel** og **Bonnesen** som executores testamenti i Dødsboet efter Husmand **Christoffer Henriksen** (Alberti)

contra

Husmand **Peder Madsen** (Hansen efter Ordre)

betr. Udstedelse af en Panteobligation paa 700 Kr. eller Udbetaling af dette Beløb.

Elbo, Brusck og Holmans Herreders ordinære Rets Dom af 3 Juni 1891: Saafremt Citanten, Husmand Christoffer Henriksen af Gaarslev, med sin Ed inden Retten benægter til Indstævnte, Husmand Peder Madsen ligeledes af Gaarslev, at have dikteret den paa den under Sagen fremlagte Obligation af 21 Juni 1875 tegnede, saalydende Kvittering: „Denne Kapital er mig lovlig udbetalt, hvorfor den lovlig udslettes af Pantebogen. Christoffer Henriksen“, bør Indstævnte enten under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Vejle Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, udstede til Citanten en ny Obligation enslydende med Obligationen af 21 Juni 1875, kun med den Forandring, at der i den stipuleres Renter at betale fra 11 Juni Termin 1889, eller til Citanten betale 700 Kr. med Rente 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1889 til 7 Juni 1890 og 5 pCt. p. a. fra denne Dag, til Betaling sker; drister han sig derimod ikke til at affægge saadan Ed, bør Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være. I begge Tilfælde ophæves Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Maj 1892: Naar

Citanten, Husmand Christoffer Henriksen, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke til Indstævnte, Husmand Peder Madsen, har dikteret den ovenmeldte Obligation af 21 Juni 1875 paategnede Kvittering, saaledes lydende: „Denne Kapital er mig lovlig udbetalt, hvorfor den lovlig udslettes af Pantebogen. Christoffer Henriksen“, bør Indstævnte enten til Citanten udstede en ny Obligation enslydende med bemeldte Obligation af 21 Juni 1875, alene med den Forandring, at der stipuleres Renter fra 11 December Termin 1889, eller til Citanten betale 700 Kr. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 11 December 1889 til den 7 Juni 1890, og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Trøster Citanten sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Overretten for Indstævnte beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hindberg, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 26 November 1890 for Underretten fremlagte Thingsvidneakt kan sees, at den i samme indførte Vidnestævning er skreven paa behørig stemplet Papir. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er det oplyst, at Christoffer Henriksen er død, efterat Sagen for Overretten var indladt til Dom, hvorefter Hovedappellanterne som executores testamenti efter ham have indbragt Sagen her for Retten, medens Husmand Peder Madsen efter udtagen Kontraappelstævning har nedlagt Paastand om Frifindelse eller subsidært, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af hans Ed.

I Henhold til det i den indankede Dom derom Anførte og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa det nu vel antages, at Kontraappellanten ikke har tilvejebragt fuldt Bevis for Rigtigheden af sine i Dommen fremstillede faktiske Anbringender, men der findes dog at være tilvejebragt en saadan Formodning for disses Rigtighed, at det under Hensyn til, at Christoffer Henriksen er død, vil kunne tilstedes Kontraappellanten at supplere Beviset ved sin Ed.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at maatte ophæves og de Kontraappellantens befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Naar Kontraappellanten Peder Madsen inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at afdøde Christoffer Henriksen har dikteret ham Kvitteringspaategningen paa den under Sagen omhandlede Obligation af 21 Juni 1875 og senere udleveret ham Obligationen, bør han for Hovedappellanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Hovedappellanterne enten udstede en ny Obligation enslydende med bemeldte Obligation alene med den Forandring, at der stipuleres Renter fra 11 December Termin 1889, eller betale 700 Kroner med Renter deraf 4 pro Cent aarlig fra fornævnte Termin til 7 Juni 1890 og 5 pro Cent aarlig fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Hovedappellanterne 10 Kroner og Kontraappellanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, som tilligemed det Overretssagfører Hindberg ved Overrettsdommen tilkjendte Salarium udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Husmand Christoffer Henriksen af Gaarslev — under Anbringende af, at en af Indstævnte, Husmand Peder Madsen sammesteds, den 21 Juni 1875 udstedt og den 11 August næstefter thinglæst Panteobligation, ved hvilken Indstævnte, der havde laant 700 Kr. af ham, tilstod at skyldte ham dette Beløb, og bl. A. forpligtede sig til at forrente samme med 4 pCt. aarlig Rente, var frakommen ham i Maj Maaned 1889, medens han laa tilsengs af en livsfarlig Sygdom og ofte ikke var ved sin Bevidsthed, at han senere havde erfaret, at Indstævnte havde ladet Obligationen udslette af Pantebogen, at Indstævnte, da Citanten derefter henvendte sig til ham for at faa at vide, hvorledes Indstævnte var kommen i Besiddelse af Obligationen og havde faaet den kvitteret, havde svaret, at Citanten en Nat under sin Sygdom havde eftergivet ham Gjælden, udleveret ham Obligationen og tilladt ham at kvittere den med Citantens Navn, hvad denne imidlertid strax overfor Indstævnte

havde erklæret at være urigtigt eller ialfald at maatte være sket i Vildelse, samt at Indstævnte vel senere havde betalt ham Renter af Gjælden saavel i Juni Termin som i December Termin s. A., og ligeledes i Juni Termin 1890 tilbuds at betale Renten, men derimod nægtet at udstede en ny Obligation til ham for Gjælden — i 1ste Instants paastaaet Indstævnte tilpligtet enten under Dagmulket at udstede og lade thinglæse, samt til Citanten overlevere en ny Panteobligation af samme Indhold som den ovenomhandlede — der iøvrigt ikke er fremlagt under Sagen, hvori- mod en Gjenpart af den findes i en fremlagt Udskrift af vedkommende Pantebog — dog med de Forandringer i Henseende til Udstedelsesdato og Vitterlighedsvidner, som en ny Udfærdigelse af Obligationen medfører, og hvori stipuleres, at Renten svares fra 11 December 1889, eller kontant at betale ham 700 Kr. tilligemed aarlige Renter heraf 4 pCt. fra den nævnte Dag til Forligsklagens Dato den 7 Juni 1890 og 5 pCt. fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Ed, saaledes at Indstævnte, saafremt Citanten med sin Ed benægter at have for Indstævnte dikteret en paa den ovenommeldte Obligation tegnet Kvittering, saalydende: „Denne Kapital er mig lovlig udbetalt, hvorfor den lovlig udslettes af Pantebogen. Christoffer Henriksen“, — i Henhold til hvilken Kvittering Obligationen derefter under 29 Maj 1889 er læst til Udslættelse af Pantebogen — er tilpligtet enten under en Bøde af 5 Kr. til Vejle Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, til Citanten at udstede en ny Obligation enslydende med Obligationen af 21 Juni 1875, kun med den Forandring, at der i den stipuleres Renter at betale fra 11 Juni Termin 1889, eller at betale ham 700 Kr. med Rente 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1889 til 7 Juni 1890 og 5 pCt. p. a. fra denne Dag, indtil Betaling sker, medens Indstævnte, hvis Eden ikke aflægges, er frifunden for Citantens Tiltale. Sagen er derpaa af Citanten indanket for Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand og subsidiært paastaaet Edsthemat forandret. Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte har benægtet Rigtigheden af Citantens ovenommeldte Anbringender og paastaaet, at Citanten har eftergivet ham Gjælden, idet han herom har givet en Fremstilling, der i det Væsentlige gaar ud paa, at han en Aften, medens Citanten i Maj Maaned 1889 laa syg, blev af sin Hustru, der plejede Citanten, kaldt ind til denne, der da, idet han leverede Indstævntes Hustru en Nøgle, lod hende fra et nærmere opgivet Gjemme hente en Pakke Papirer, af hvilken han udtog Obligationen, idet han ytrede, at han, dels fordi Indstævntes Hustru havde plejet ham saa godt, dels fordi de altid vare komne saa godt ud af

det sammen, og han, Citanten, jo ingen Børn havde, der skulde have noget efter ham, vilde eftergive Indstævnte Obligationens Paalydende, dog at Indstævnte, saalænge Citanten levede, skulde svare denne Renter af 700 Kr. Citanten sagde dernæst til Indstævnte, at denne skulde sætte sig ned og „skrive Obligationen til Udslettelse“, og da i det samme Nabokonen Ane Møller kom tilstede, gjentog Citanten i hendes Nærværelse, at han paa den ovennævnte Betingelse vilde eftergive Indstævnte Gjælden, hvorpaa han, idet Indstævnte bemærkede, at han ikke vidste, hvad han skulde skrive, selv dikterede og lod Indstævnte skrive den ovenfor anførte Paategning paa Obligationen, hvorved denne kvitteredes til Udslettelse, og som han derefter lod Ane Møller underskrive til Vitterlighed med sin Mand Peder Pedersen Møllers Navn. Citanten gjemte nu igjen Obligationen, men nogle Dage efter lod han atter Indstævnte ved dennes Hustru tilkalde og overleverede Indstævnte Obligationen, idet han sagde, at Indstævnte skulde tage til Fredericia og faa den udslettet, thi saa var der, hvis Citanten skulde dø, ingen Eftersnak og Ingen, der havde „Noget at plukke ved“ Indstævnte. Denne lod derefter Obligationen aflyse til Udslettelse af Pantebogen og betalte senere Citanten Renter til Juni og December Terminer s. A., uden at denne ved disse Lejligheder forlangte en ny Obligation udstedt, hvilket Forlangende han først er fremkommet med under nærværende Sag.

Citanten har nu ikke søgt at godtgjøre sit Anbringende om, at han under sin Sygdom paa den paagældende Tid har været berøvet den fulde Brug af sin Fornuft, og under et af Indstævnte optaget Thingsvidne har bl. A. ovennævnte Ane Møller, hvis Forklaring af Parterne er tillagt samme Gyldighed, som om den var beediget, udsagt, at hun — som det maa antages ved den af Indstævnte ommeldte Lejlighed — har hørt Citanten sige, at han vilde eftergive Indstævnte de 700 Kr. efter sin Død, men at Indstævnte skulde svare Renter, saalænge Citanten levede, samt set, at Indstævnte efter Citantens Diktat havde paa Obligationen skrevet den tidtommeldte Kvittering, som Vidnet derefter underskrev med sin Mands Navn til Vitterlighed. Paa dertil givne Anledning har Vidnet vel yderligere udsagt, at Citanten ved den ommeldte Lejlighed var sengeliggende og meget daarlig, og at Vidnet nok troede, at han ikke vilde overleve Natten, men at hun ingen Mening har, om hans Tilstand kunde kaldes haabeløs, eller om han vidste, hvad han gjorde. Men ved denne Vidneforklaring kan der ikke ansees tilvejebragt noget Bevis for, at Citanten ved den paagældende Lejlighed ikke var sin Fornuft fuldkommen mægtig, hvad Vidnets øvrige Forklaring om Citantens Handlemaade ved den ommeldte Lejlighed aldeles ikke tyder paa, og tre andre Personer, der til forskellige Tider besøgte Citanten under hans Sygdom, have ifølge deres Vidne-

forklaringer, som Parterne have taget for gyldige uden Beedigelse, ikke heller ved disse Lejligheder bemærket, at Citanten ikke var ved sin fulde Fornuft, ligesom der overhovedet mangler al Oplysning om, at Citanten under sin Sygdom har været i Vildelse. Paa den anden Side kan det vel efter Indstævntes egen Fremstilling af, hvorledes det gik til med Obligationens Kvittering af Citanten og dens Overlevering til Indstævnte, ikke være afgjørende, at denne har været i Besiddelse af Obligationen forsynet med en med Citantens Navn underskrevet Kvittering; men denne Omstændighed i Forbindelse med Ane Møllers Vidneforklaring om Kvitteringens Udfærdigelse m. v. maa dog ansees at afgive en betydelig Formodning for, at Citanten ved den af hende omfoklarede Lejlighed har eftergivet Indstævnte hans Gjæld efter Obligationen. Da det derhos findes ikke at kunne komme videre i Betragtning herimod, at Indstævnte efter sin egen Fremstilling — der forsaavidt er bestyrket ved de afhørte Vidners Forklaring — først senere fik Obligationen udleveret, og at der Intet er oplyst om, hvorledes det gik til hermed — hvorved iøvrigt bemærkes, at skjøndt Citanten vil af Ane Møller have erfaret, at Indstævnte var i Besiddelse af Obligationen, og umiddelbart derefter, samt forinden han af Indstævnte modtog Renten til Juni Termin 1889, vil have opfordret Indstævnte til at udstede ny Obligation for Gjælden, har han trods Indstævntes Benægtelse heraf ikke ladet Ane Møller afæske Vidneforklaring angaaende hendes foregivne foranførte Meddelelse til ham, hvorhos han lod hengaa omtrent et Aar, inden han gjorde Skridt til nærværende Sags Anlæggelse — maa det billiges, at Sagens Udfald ved Underrettsdommen er gjort afhængigt af Citantens Ed, saaledes som ovenfor nærmere anført. Da imidlertid i bemeldte Dom Rentensvarelsen af den nye Obligation og sammes paalydende Kapital fejlagtig er angiven at skulle finde Sted fra 11 Juni istedetfor 11 December Termin 1889, hvorhos Dommens Konklusion ikke stemmer med Reglerne i Frdn. 6 April 1842 § 1, vil Overrettens Dom være at give med ny Konklusion. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte her for Retten beskikkede Sagfører i Salær 40 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 26 November 1890 for Underretten fremlagte Thingsvidneakt kan sees, at den deri indførte Vidnestævning er udfærdiget paa behørig stemplet Papir; iøvrigt sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter, og under den befalede Sagførelse for Overretten har intet saadant Ophold, der maa bevirke Ansvar, fundet Sted.

Nr. 4. Gaardejer Anders Frandsen (Nellemann)

contra

Mette Johanne Pedersen, Gaardejer Frederik Pedersens
Enke (Ingen),

betr. Betaling af 1116 $\frac{1}{2}$ Kr. 97 Øre.

Hjerm- Ginding Herreders ordinære Rets Dom af 22 Januar 1892: Indstævnte Gaardejer Frederik Pedersens Enke, Mette Johanne af Estvad bør til Citanten, Gaardejer Anders Frandsen hersteds betale 1116 Kr. 97 Øre med Renter 5 pCt. p. a. til Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 25 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 August 1892: Citantinden Mette Johanne Pedersen, Gaardejer Frederik Pedersens Enke, bør for Indstævnte, Gaardejer Anders Frandsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer
Anders Frandsen, 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 8—9.

Torsdagen den 5 April.

Nr. 4. Gaardejer Anders Frandsen (Nellemann)

contra

Mette Johanne Pedersen, Gaardejer Frederik Pedersens Enke
(Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et under 31 Oktober 1882 oprettet Dokument forpligtede Gaardejerne Frederik Pedersen og Niels Christian Pedersen, Begge af Estvad, sig til som Kautionister og Selvskyldnere at indestaae for skadesløs Betaling af, hvad Førstnævntes Søn, nu afdøde Kjøbmand N. P. Frederiksen, til enhver Tid maatte være Skive Bank skyldig i løbende Kassekredit indtil 3000 Kr. Efterat begge de oprindelige Kautionister vare afgaaede ved Døden, bleve derefter ved en den 1 Maj f. A. afsagt Underrettsdom Citantinden, fornævnte Gaardejer Frederik Pedersens Enke Mette Johanne Pedersen og Indstævnte, Gaardejer Anders Frandsen, som gift med fornævnte Niels Christian Pedersens Enke, tilpligtede Een for Begge og Begge for Een at betale til Aktieselskabet Skive Bank i Skive 2037 Kr. 5 Øre med Renter 5½ pCt. p. a. fra 1 Januar 1891 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Efterat Indstævnte derpaa under 2 Juni f. A. havde udredet Halvdelen af det saaledes skyldige Beløb incl. Andel i Renter og Omkostninger med 1116 Kr. 97 Øre, har han under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Citantinden til at refundere ham det saaledes betalte Beløb, idet han til Støtte for denne Paastand har anført, at da hans nuværende Hustrus tidligere Ægtefælle Niels Christian Pedersen indgik den

ovennævnte Kautionsforpligtelse, var det under den udtrykkelige Betingelse, at hans Medkautionist skulde holde ham fuldstændig skadesløs i Tiltælde af, at Kautionsforpligtelsen vilde blive gjort gjældende imod Kautionisterne. Da Indstævntes Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, har Citantinden nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens denne har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse. Til Bevis for Rigtigheden af Indstævntes Anbringende om, at Citantinden skulde være pligtig til at skadesløsholde ham for den af ham, som meldt, præsterede Udbetaling, er der af ham ført 2 Vidner, hvis Vidnesbyrd ere beedigede, af hvilke det ene har forklaret, at det den 5 Novbr. 1885 tilligemed flere andre, deriblandt foruden N. Christian Pedersens Enke og Søn, nu afdøde Frederik Pedersen, var mødt i Holstebro i Anledning af Skiftet efter Niels Christian Pedersen, hvor Vidnet navnlig — hvad der efter Proceduren maa antages — optraadte i Egenskab af Lavværge for Indstævntes nuværende Hustru, medens Frederik Pedersen var tilstede som Formynder for et af Børnene. Ved denne Lejlighed spurgte Vidnet bl. A., om den Afdøde ikke var gaaet i Kaution for Frederik Pedersens Søn, Kjøbmand N. P. Frederiksen, hvortil Frederik Pedersen svarede: „Ja, men den Sag skal jeg nok klare“, hvorhos han senere i Samtalens Løb erklærede, at „der skulde Enken ikke komme til at lide noget Tab“, og da Vidnet hertil bemærkede: „Ja, naar hun ikke skal lide Tab, behøves det vel ikke at omtale Kautionen for Skifteretten“, svarede Frederik Pedersen: „Nej, det behøves ikke!“ I Henhold til disse Udtalelser, som Vidnet opfattede saaledes, at Frederik Pedersen forpligtede sig til at holde N. Chr. Pedersens Enke fri for ethvert Tab ved hans ommeldte Søn, blev Kautionsforpligtelsen ikke omtalt for Skifteretten. Det andet Vidne har forklaret, at han paahørte, at det forrige Vidne ved den foromhandlede Lejlighed, hvor han ligeledes var nærværende, rettede det Spørgsmaal til Frederik Pedersen, om Enken skulde lide Tab ved hendes Mands Kaution for Kjøbmand N. P. Frederiksen, og at Frederik Pedersen hertil svarede, at det skulde han nok klare. Det er endelig af et 3dje Vidne, hvis Vidnesbyrd ligeledes er beediget, forklaret, at Frederik Pedersen ved flere Lejligheder til ham har udtalt, at Niels Christian Pedersens Enke skulde være skadesløs for den Kautionsforpligtelse, hendes Mand havde paadraget sig overfor hans Søn. Dette sidste Vidnes Forklaring vil der imidlertid, da Vidnet er Indstævntes Fader, i Medfør af D. L. 1—13—16 ikke kunne tillægges nogen Betydning, men heller ikke ved de to førstnævnte Vidners som forommeldt afgivne Forklaringer, — hvortil kan føjes, at det første Vidne endvidere har erklæret, at Citantinden i hans Paahør har udtalt, at hun nok troede, at hendes Mand havde givet

Niels Christian Pedersen Tilsagn om Skadesløsholdelse, — skjønnes der mod Citantindens Benægtelse af, at et Tilsagn som det ovennævnte skulde være givet, eller at hun ved en tidligere Lejlighed paa nogen Maade skulde have anerkjendt dette, at være ført et tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Indstævntes Anbringende, idet de af Vidnerne omforklarede af afdøde Frederik Pedersen ved Mødet i Holstebro den 5 Novbr. 1885 benyttede Udtryk ikke ere saa klare og utvetydige, at der med tilstrækkelig Sikkerhed paa dem kan bygges en Erkjendelse fra den Afdødes Side af, at han ogsaa for det Tilfælde, at Kautionsforpligtelsen i Henhold til det udstedte Bevis maatte blive gjort gjældende, vilde skadesløsholde sin Medkautionist for ethvert Ansvar i Henhold til samme, da de bragte Udtryk i og for sig ogsaa vilde kunne forstaaes blot som en beroligende Erklæring om, at Fr. Pedersen skulde gjøre, hvad der stod i hans Magt for at hindre, at Kautionsforpligtelsen overhovedet skulde blive effektiv, og idet hans Stilling som Hoveddebitors Fader maatte antages at kunne have Indfyldelse i saa Henseende, hvortil kommer, at Paatagelsen af en Forpligtelse for afdøde Fr. Pedersen og Arvinger som Contracautionist ikke i og for sig kan have Formodningen for sig, idet det, hvis en saadan Forpligtelse var kommen til Existens, vilde have været naturligt, at denne, — særlig af Hensyn til, at der var givet den oprindelige Kautionsforpligtelse et skriftligt Grundlag — var bleven formuleret skriftligt enten ved Paatægning paa det allerede udstedte Dokument eller ved nyt Bevis, medens det maa ansees for værende in confesso under nærværende Sag, at intet saadant har været paatænkt.

I Henhold til alt det foranførte vil Citantinden være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 151. Høiesteretsagfører Shaw

contra

Niels Peter Nielsen og Anders Peder Hansen
(Def. Nellemann for Førstnævnte og Asmussen for Sidstnævnte),

der tiltales for Tyveri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 10 Januar 1893: Tiltalte, Anders Peder Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte hver for sit Vedkommende, dog at de Een for Begge og Begge for Een tilsvare i Salær til Aktor, Kancelliraad Maaløe, 20 Kr. og til Defensorerne, Prokurator Kramer og Sagfører Janson, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., og at Salæret m. m. til den subsidiære Defensor, Sagfører Ph. Hansen 5 Kr. og Udlæg 8 Øre udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1893: I Henseende til den Tiltalte Detaillist Anders Peter Hansen tillagte Frifindelse for Aktors Tiltale og den Tiltalte Kurvemager Niels Peter Nielsen ikjendte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Der tillægges Tiltalte Hansen i Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel 200 Kr. af Statskassen. Aktionens Omkostninger derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og Salærer til Aktor for Overretten, Prokuratorer Leth, 40 Kr., og til Defensorerne sammesteds, Prokurator Steinthal, Prokurator Nyegaard, eller nu hans Dødsbo, og Prokurator Juel, 20 Kr. til hver, samt Godtgjærelse til Aktor for Portoudlæg, 64 Øre, udredes med Halvdelen af Tiltalte Nielsen og med Halvdelen af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Nielsen findes at maatte forlænges til 6 Gange 5 Dage, samt at den Tiltalte Hansen tillagte Erstatning efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger bliver at forhøje til 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Peter Nielsen bestemmes til sex Gange fem Dage, og at Erstatningen til Anders Peder Hansen fastsættes til 400 Kroner. Høiesteretssagfører Shaw, Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret

hver 50 Kroner, som udredes af Tiltalte Nielsen og det Offentlige med Halvdelen af hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Kurvemager Niels Peter Nielsen og Detaillist Anders Peder Hansen aktionerede for Tyveri. Hvad angaar Tiltalte Nielsen, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige hermed stemmende Oplysninger godtgjort, at han den 11 September f. A. om Aftenen har frastjaalet Medtiltalte Hansen en til 1 Kr. vurderet Tegnebog med deri værende 2 100-Kronesedler samt 4 Uhre og en Uhrkjæde til samlet Værdi 60 Kr. De nævnte Gjenstande vare beroende i de Tiltaltes fælles Lejlighed i Aarup, og da Tiltalte Nielsen, der den nævnte Aften sammen med Tiltalte Hansen var i Besøg hos en paa Kvisten ovenover de Tiltaltes Lejlighed boende Tømrersvend, var gaaet ned i Lejligheden for der at hente noget, tilegnede han sig i Følge et pludselig opstaaet Forsæt de nævnte Gjenstande, af hvilke Uhrene og Kjæden dels hang, dels henlaa i Vinduet i det Værelse, hvor Tiltalte Hansen havde Butik, medens Tegnebogen var beroende i en i det fælles Sovekammer henstaaende, Hansen tilhørende aflaaet Kuffert, som Tiltalte aabnede ved med en lille Jernhammer at opbryde Laasen. Uhrene og Kjæden henlagde han i Bunden af Kjøkkenskorstenen, og Tegnebogens Indhold, der foruden de nævnte 2 100-Kronesedler bestod af nogle Kvitteringer, gjemte Tiltalte paa en Bjælke over Døren til Stedets Retirade, uden at han efter sin Forklaring havde gjort sig nærmere bekendt med, hvad Indholdet var, medens han kastede selve Tegnebogen over i Naboens Have, hvorefter han paany begav sig op paa Kvisten. De stjaalne Gjenstande bleve senere fundne og tilbageleverede Tiltalte Hansen, der har frafaldet Erstatning. Forsaavidt Tiltalte Nielsen har forklaret, at han kun tilegnede sig Uhrene, for at det skulde see ud, som om en Fremmed havde begaaet Tyveriet, og at det var hans Agt senere at lade Tiltalte Hansen komme i Besiddelse af dem igjen, findes der intet Hensyn at kunne tages til denne af Intet bestyrkede Forklaring. Hvad angaar Tiltalte Hansen, er han af Tiltalte Nielsen, med hvem han tidligere har tjent sammen paa Middelfart Sindssygeanstalt, indtil de den 1 Maj f. A. Begge forlod Anstalten og bosatte sig i Aarup, sigtet for paa Anstalten at have tilegnet sig nogle i de Tiltaltes fælles Hjem forefundne Gjenstande, nemlig en Fejekost, en Støvekost, en Gulvskrubbe og en Fejeskuffe af samlet Værdi 1 Kr. 10 Øre, ligesom Til-

talte Nielsen med Hensyn til nogle andre ligeledes i det fælles Hjem forefundne Gjenstande, nemlig 2 Par Knive og Gafler, 1 Skobørste, 1 Neglebørste, 1 Haarbørste, 1 Neglesax og 1 Proptrækker ialt af Værdi 2 Kr. 45 Øre har udtalt, at Tiltalte Hansen formeentlig ogsaa har tilegnet sig disse Gjenstande paa Sindssygeanstalten. Tiltalte Hansen har vedholdende benægtet at have tilegnet sig de omhandlede Gjenstande og har paastaet, at han en af de første Dage i Maj f. A. har købt de 4 først nævnte Ting hos en Isenkræmmer i Odense, medens de øvrige Gjenstande er indbragte i den fælles Husholdning af Tiltalte Nielsen. Forskjellige Funktionærer ved Sindssygeanstalten have vel edelig forklaret, at de ommeldte hos de Tiltalte forefundne Ting ganske ligne de Gjenstande, der bruges paa Anstalten, men der er ikke tilvejebragt noget Bevis for, at Gjenstandene ere Sindssygeanstalten tilhørende, eller at der er frakommen denne lignende Gjenstande, ligesom der iøvrigt ikke er fremkommet noget til Bestyrkelse af den mod Tiltalte Hansen rejste Sigtelse, hvorimod denne Tiltalte efter Underrettsdommens Afsigelse har produceret en af ham senere funden kvitteret Regning fra en Isenkræmmer i Odense, hvorefter der hos denne den 4 Maj f. A. er købt bl. A. 1 Kost, 1 Støvekost, 1 Skurebørste og 1 Fejeskuffe, og ved det i denne Anledning optagne Forhør maa det ansees godtgjort, at Regningen angaar Gjenstande af ganske samme Art, som den Tiltalte Nielsen har sigtet Tiltalte Hansen for at have tilegnet sig paa Sindssygeanstalten, hvorfor der maa gaaes ud fra, at de nævnte Gjenstande ere lovligt erhvervede af Hansen. Det maa som Følge heraf billiges, at Tiltalte Hansen, der er født den 6 Januar 1860 og ikke funden forhen straffet, naar bortsees fra, at han under Undersøgelsen i nærværende Sag har erlagt Bøder for Overtrædelse af Næringsloven og Helligdagsloven, ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale, og at Tiltalte Nielsen, der er født den 15 Juli 1863 og ikke funden forhen straffet, er anset efter Straffelovens § 228, og da den for denne Tiltalte valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, vil Dommen forsaavidt være at stadfæste. Da Tiltalte Hansen, der under Sagen har været undergivet Varetægtsarrest fra den 19 September til den 10 Oktober s. A., derhos ifølge Sagens tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa ansees uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, vil der efter den af ham derom nedlagte Paastand i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 1 være at tilkjende ham en Erstatning af Statskassen, der findes passende at kunne ansættes til 200 Kr.

Nr. 175.

Advokat Nellemann

contra

Laurs Kok Magnussen (Def. Asmussen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Februar 1894: Arrestanten Laurs Kok Magnussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Bøcher, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Laurs Kok Magnussen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Laurs Kok Magnussen for uteerligt Forhold anlagte Sag er det ved de af Handskemager Harald Peter Zwicky og Hustru Betty Victorine Petersen under Ed afgivne Forklaringer bevist, at Arrestanten om Formiddagen den 18 Oktober f. A., staaende først paa Trappetrinene foran en Ejendom i Birkegade, senere i en Kjældernedgang i denne Ejendom, har med opknappede Benklæder fremvist sit mandlige Lem for Zwicky's Hustru og gjort uanstændige Bevægelser, medens hun opholdt sig ved Vinduet i sin lige overfor liggende Bopæl. Arrestanten har forklaret, at han den omhandlede Dag var bleven overfalden af et epileptisk Krampeanfald, og at han, da han kom til sig selv, befandt sig i en Gang i en Ejendom i Birkegade og stod lænet op til Væggen med sine Benklæder aabne og Lemmet mulig synlig; men han har nægtet at have været fremme i Døren eller at have staaet paa Trappen foran Gadedøren. Vel fremgaar det af det Oplyste, at Arrestanten tidligere har lidt af epileptiske Krampeanfald, og ifølge en af Retslægen under en mod Arrestanten anlagt Sag, hvorunder han, som nedennævnt, blev dømt ved Høiesteret den 30 Marts 1887, afgiven Erklæring var han efter saadanne Anfald i Løbet af et Par Dage tildels

utilregnelig; men til at antage, at han den heromhandlede Dag har været undergiven et saadant Anfald og som Følge deraf ikke i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, findes der efter det Oplyste ganske at mangle Grund. Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 9 Januar 1850 og 6 Gange tidligere straffet efter Straffelovens § 185, senest ved Høiesterets Dom af 30 Marts 1887 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, paany være at ansee efter denne Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 9 April.

Nr. 20. Proprietær **S. J. Baun** (Winther)

contra

Finantsminister **Estrup** paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat),

betr. Erlæggelse af $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift ved Udlæg til Ejendom gennem Fogden.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1890: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten Proprietær S. J. Baun i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger opheves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Det findes at maatte paalægges Appellanten at udrede Salær for Høiesteret til den konstituerede Kammeradvokat med 120 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Appellanten, Proprietær Baun, til den

konstituerede Kammeradvokat 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under en ifølge Begjæring af en Panthaver i Ejendommen Matr.-Nr. 784 i Stadens Udenbys Klædebo Kvarter den 27 September 1880 paabegyndt og den 4 April 1881 kontinueret 4de Auktion over denne Ejendom blev bemeldte Panthaver Højestbydende med 56,000 Kr., og da han erklærede, at han som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver ikke ønskede Hammerslag, men agtede at lade sig Ejendommen udlægge af Fogden, blev Auktionen samme Dag sluttet. Ved Transport af 12 Maj 1881 overdrog Panthaveren sin Ret til at erholde Udlægsskjøde paa Ejendommen til en Anden, der atter ved Transport af 23 Juni s. A. overdrog denne Ret til Citanten, Proprietær S. J. Baun, som den 1 Juli s. A. under en begjært Kontinuation af den oprindelige Udlæggsforretning erholdt Ejendommen udlagt til Ejendom. Forinden Udlægsskjødets Thinglæsning den 11 Juli 1881 blev der af nærværende Rets Brevskriverkontor under Paaberaabelse af Frdn. 8 Februar 1810 afkrævet Citanten $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift til Statskassen af Udlægssummen 56000 Kr. med Tillæg af 1500 Kr. i Omkostninger m. m. og 200 Kr. som repræsenterende Servituter og andre Ejendommen paahvilende Byrder, ialt altsaa 57,700 Kr., hvilken Afgift ogsaa den 9 Juli 1881 blev indbetalt af Citanten med 288 Kr. 50 Øre. Da Citanten imidlertid formener, at denne Afgift ikke rettelig er bleven ham afkrævet og oppebaaren af Statskassen, har han under nærværende Sag paastaet de Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, tilpligtede at tilbagebetale ham bemeldte 288 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11 April d. A., samt betale ham Sagens Omkostninger, medens de Indstævnte ved den konstituerede Kammeradvokat procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Der findes nu ogsaa at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Bestemmelsen i Frdn. 8 Februar 1810 § 1, hvorefter Afgiften skal svares af Ejendomme „hver Gang de ved Kjøb og Salg, ved Arv efter Loven eller testamentariske Dispositioner, ved Gavebrev eller paa hvilkensomhelst anden lovlig Maade overdrages til ny Ejer“, omfatter ogsaa den Ejendomsoverdragelse, der finder Sted ved et af Fogden foretaget Udlæg til Ejendom, og da en modsat Regel ikke, som af Citanten forment, lader sig udlede af Forordningens øvrige Bestemmelser eller af § 1 i Lov af 15 Maj 1868 indeholdende nærmere Bestemmelser angaaende

den ved Frdn. 8 Februar 1810 paabudne Halvprocentafgift m. m., vil de Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage tilfølg. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der herefter ikke kunne tillægges Kammeradvokaten noget Salær her under Sagen. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 10 April.

Nr. 114. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat)

contra

Murermester Vilh. Køhler (Winther),

betr. Erlæggelse af en Bygningsafgift.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 7 April 1893: Indstævnte, Murermester Vilh. Køhler, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 4 Kr. 10 Øre.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Juni 1893 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da Forordning 1 Oktober 1802 § 35, jfr. Danske Lovs 3—13—23, maatte ansees at hjemle Teglværker paa Landet Fritagelse for Bygningsafgift, og den kongelige Resolution af 25 Maj 1803 saaledes alene heri medførte en Indskræn- ning ved at paalægge de til Teglværkerne hørende Vaanin- ger saadan Afgift, findes den ved Næringslovens § 71 skete Ophævelse af den ved fornævnte § 35 hjemlede Afgiftsfrihed ogsaa at maatte bringes til Anvendelse paa Indstævntes i den indankede Dom omhandlede Værksbygninger. Som Følge heraf vil Indstævnte være at dømme til at betale den paa- stævnte Bygningsafgift af 130 Kroner 48 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Murmester V. Køhler, bør til Generaldirektoratet for Skattevæsenet betale 130 Kroner 48 Øre med Renter deraf 5 p.Ct. aarlig fra den 4 Juli 1892, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, søgt Indstævnte, Murmester Vilh. Køhler, til Betaling af 130 Kr. 48 Øre, som han skal skyldte dem i Bygningsafgift for Halvaaret 1 Oktober 1891 til 31 Marts 1892 af nogle til et Teglværk hørende Værksbygninger, der af ham for et Par Aar siden ere opførte paa Ejendommen Matr.-Nr. 1 c af Hillerødsholm i Frederiksborg Slotssogn, med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 4 Juli f. A. til Betaling sker og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat, medens Indstævnte har paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger. Indstævnte har støttet sin Paastand paa den ved Rentekammer Cirkulære af 4 Juni 1803 bekendtgjorte kgl. Resolution af 25 Maj s. A. Nr. 2, hvori bestemmes: „At af Teglværkers egentlige Værksbygninger, nemlig Tørrehuse og Ovne ikke skal beregnes Bygningsafgift, men vel af Ejerens eller Betjentenes Vaaninger“. Citanterne have imidlertid gjort gjældende, at denne Forskrift maa, forsaavidt den i samme omhandlede Fritagelse for Bygningsafgift angaar, være bortfalden ved Næringslovens § 71, der for Eftertiden ophæver Bestemmelsen i Forordningen om Afgift af Ejendomme i Danmark af 1 Oktober 1802 § 35 om, at Huse og Værksteder paa Landet, der benyttes af de Haandværkere, som efter Loven maa opholde sig paa Landet — hvortil efter D. L.s 3—13—23 [høre Teglbrændere — ere frie for Bygningsafgift, idet Forskriften i Resolutionen 1803 Nr. 2 formentlig kun er en Anvendelse eller Fortolkning af Bestemmelsen i Frdn. 1802 § 35.

Heri kan der dog ikke gives Citanterne Medhold. Allerede forinden Resolutionen af 1803 var det af Rentekammeret antaget, at de til Teglværker hørende Værksbygninger vare frie for Bygningsafgift, men denne Fritagelse var ikke støttet paa den

nævnte alene for Landet gjældende Bestemmelse i Frdn. 1 Oktober 1802 § 35, men maa antages at følge af den for Bygninger i Kjøbstæder og paa Landet gjældende fælles Regel, jfr. Frdn.s §§ 30 og 36, hvorefter Bygningsafgift kun beregnes af Bygninger, forsaavidt de bruges til Beboelse, Husholdning eller Værksteder, jfr. Rentekammer Prom. 27 November 1802 Nr. 3. Da nu Resolutionen af 1803 ogsaa angaar Teglværksbygninger i Almindelighed uden Hensyn til, om de ere opførte paa Landet eller paa Kjøbstadsgrund, mangler der Feje til at antage, at den har været en Anvendelse eller Fortolkning af den tidnævnte Bestemmelse i Frdn. 1802 § 35, og den Omstændighed, at denne Bestemmelse er ophævet ved Næringslovens § 71, kan derfor ikke medføre, at Resolutionen af 1803 er bortfaldet. Idet bemeldte Resolution derfor maa ansees at staa ved Magt, har Indstævnte i samme Hjemmel til Fritagelse for Bygningsafgift af de ommeldte Værksbygninger, og hans Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge. Sagens Omkostninger findes Citanterne at maatte tilsvare Indstævnte med 4 Kr. 10 Øre, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes den kst. Kammeradvokat Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 11 April.

Nr. 178.

Advokat Halkier

contra

Christian Peter Andreas Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Voldtægt.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 26 Januar 1894: Arrestanten Christian Peter Andreas Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjellaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Februar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte
Christian Peter Andreas Nielsen til Advokat
Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Arrestanten Christian Peter Andreas Nielsen,
der er født den 3 April 1874 og ikke sees tidligere at have
været tiltalt eller straffet, for Voldtægt.

Efter Sagens Oplysninger havde Arrestanten og Pigen In-
gine Else Marie Tillebeck, der er født den 20 April 1880, den
29 November f. A. om Aftenen Klokken mellem 9 og 10 efter
Ordre af deres daværende fælles Husbond, Gaardejer Ole Peder-
sen af Sænder Gaardholt, begivet sig ind i Gaardens Svinesti,
der er indrettet i Staldbygningen, som ligger adskilt fra Stue-
huset, for i Forening at holde Vagt den Nat hos en So,
der havde faaet Grise, og efterat de havde opholdt sig her ca.
1½ Time, lagde Arrestanten sig i en paa Gulvet spredt Bunke
Halm, i hvilken Pigen kort efter ligeledes, dog uden Opfordring
fra Arrestantens Side, lagde sig, idet hun, der laa saaledes, at
hendes Ben vendte imod Arrestantens, trak et Hestedækken, som
Arrestanten havde bredt over sig, hen over den nederste Del af
sine Ben. Efterat de havde ligget saaledes nogen Tid og talt
sammen om ligegyldige Ting, vaagnede, ifølge Arrestantens For-
klaring, hans Kjendsdrift, og det maa nu ved hans egen Til-
staaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godt-
gjort, at han, efterat have rejst sig op og være gaaet hen til
Pigen, der laa paa Ryggen med Hænderne liggende over hin-
anden under Brystet, uden at sige noget om sin Hensigt greb
med den ene Haand fast om hendes Hænder og med den anden
Haand trak hendes Klæder op, saa at hendes Laar blottedes,
idet han, da Pigen, der maa antages for uskyldig, og som efter
sin Forklaring først nu forstod, hvad Arrestanten, der ikke tid-
ligere havde nærmet sig hende paa utugtig Maade, havde til
Hensigt, sagde, hvad det skulde betyde, svarede, at det skulde

hun ikke bryde sig om, det var noget, som blot gjorde godt, hvorhos han samtidig pressede sine Knæ ind imellem hendes Ben og lagde sig over hende. Pigen bad ham om at lade hende ligge i Fred og søgte at vriste sine Hænder løs, uden at dette var hende muligt, da han vedblev at holde dem haardt pressede ind mod hendes Legeme, hvorhos hun søgte at klemme sine Ben sammen, uden at det lykkedes hende paa Grund af, at han havde faaet sine Knæ pressede ind mellem dem, samt forsøgte at formene ham Adgang til hendes Kjønsele, men Arrestanten, der laa oven paa hende med hele sin Vægt, saa at hun fuldstændig var i hans Vold, og som imidlertid havde fremtaget sit mandlige Lem, førte dette med den Haand, han havde fri, ind i hendes Kjønsele, i hvilke det, efter hvad hun tydeligt mærkede, trængte helt ind, hvorefter han gjorde Samlejebevægelser, og Arrestanten, der maa antages at have behandlet Pigen saaledes i mindst et Par Minutter, har særlig erkjendt, at Sæden gik fra ham inde i hendes Kjønsele. Medens Arrestanten laa ovenpaa hende, vedblev hun at bede for sig, men hun hverken græd eller skreg eller raabte om Hjælp, i hvilken Henseende hun har udsagt, at hun vidste, at dette vilde være unyttigt, da hendes Raab ikke vilde kunne høres af Gaardens Beboere, der sov i det fraliggende Stuehus. Efter det saaledes Passerede rejste de sig begge op og vedbleve i Forening at passe Soen Resten af Natten, under hvis Forløb Arrestanten flere Gange talte godt for Pigen for at faa hende til at tilgive, hvad der var sket.

Den følgende Morgen fortalte Ingine til en anden paa Gaarden tjenende Pige, at Arrestanten havde voldtaget hende, men uden at omtale de nærmere Omstændigheder dermed, og da Husbondens Moder, der gjennem bemeldte Pige havde hørt det Passerede omtale, samme Dag spurgte Ingine, om det var sandt, at Arrestanten havde forøvet Voldtægt mod hende, bekræftede hun dette, hvorhos hun den paafølgende Søndag i sit Hjem fortalte det til sin Moder, der atter meddelte det til sin Mand, som imidlertid først i Begyndelsen af Januar d. A. bestemte sig til at gjøre Anmeldelse derom.

Ved en af Distriktslægen den 12 Januar d. A. foretagen Undersøgelse af Ingine saaes de ydre Kjønsele at være Sæde for en ringe Grad af Irritation, idet Slimhinderne vare noget irriterede, hvorimod der ikke saaes Spor af Rifter eller Excoriationer sammesteds eller i Omgivelserne af Kjønsele, saalidsom iøvrigt af ydre Vold paa Legemet; Indgangen til Skeden var noget udvidet, og Hymen var sprængt, og Lægen sluttede herefter, at det maatte antages for muligt, at coitus havde fundet Sted. Efter Ingines Forklaring foraarsagede det hende navnlig heftige Smerter, da Arrestantens Lem trængte ind i hendes Kjønsele, hvorhos hun Resten af Natten og den følgende Dag følte en smertefuld Ømhed inde i disse; men senere vil hun

ikke have mærket nogen Meen af den hende overgaaede Behandling, og det kan ikke antages, at denne vil have Følger for hendes Helbred i Fremtiden.

Efter det Anførte maa der nu gaas ud fra, at Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed har fuldbyrdet Samleje med Ingine Tillebeck, og det maa derfor billiges, at Arrestanten for sit omhandlede Forhold er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 168 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Nr. 172. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Anders Peter Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for uagtsom Legemsbeskadigelse.

Lunde og Skam Herreders Extrarets Dom af 12 September 1893: Tiltalte Anders Peter Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, samt betale 300 Kr. i Erstatning til Fisker Anders Christian Andersen af Biskorup. Saa bør Tiltalte og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, med 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Rasmussen, med 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i sin Helhed at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1894: Tiltalte Anders Peter Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Møller og Leth for Overretten, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Jensen og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede mod Tiltalte Anders Peter Hansen, der er født den 17 Marts 1863 og ikke funden forhen straffet, for uagtsom Legemsbeskadigelse anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Den 17 Februar f. A. var Tiltalte i Forening med Fiskerne Anders Christian Andersen og Johan Christiansen ude paa Isen paa Odense Fjord ved Klintebjerg for at fiske, og medførte Christiansen en Forladebøsse, hvilken han, efterat have ladet den, forsynet Pistolen med Fænghætte og spændt Hanen paa halv, lagde fra sig paa en Slæde, som de havde med. Da de havde opholdt sig nogen Tid paa Isen, gik de op i Klintebjerg Kro, hvor de nøde nogle Drikkevarer, saaledes at de og i alt Fald Tiltalte bleve noget svirende, hvorefter de vendte tilbage paa Isen. Tiltalte, der var iført Bælvanter, tog da Bøssen fra Slæden og fingererede ved Laasen, hvorved Løbet kom til at vende mod Andersen, som stod i umiddelbar Nærhed foran ham, men som dog, uagtet han vil have advaret Tiltalte om, at Bøssen var ladet, blev staaende i Skudlinien med Ansigtet vendt imod Tiltalte. Ifølge Christiansens beedigede Udsagn, hvis Rigtighed er bekræftet af Andersen, advarede ogsaa Christiansen Tiltalte om, at Bøssen var ladet, og opfordrede ham til at lægge den fra sig, medens Tiltalte har benægtet at have hørt, at Advarsler i nævnte Henseende bleve rettede til ham, ligesom han har gjort gjældende, hvad efter det Foreliggende ej heller kan forkastes, at han ikke havde bemærket, at Christiansen havde ladet Bøssen. Da nu Christiansen, der efter sin Forklaring saa, at Tiltalte havde Fingeren paa Aftrækkeren og Hanen spændt paa hel, frygtede for, at der skulde ske en Ulykke, gav han, der stod bag ved Tiltalte, et temmelig stærkt Stød til Bøssekolben for at bringe Bøssen ud af dens farlige Stilling, og idet samme gik Skuddet af og ramte Andersen i højre Haand. Som Følge af det Andersen herved tilføjede Saar har han været indlagt paa Odense Sygehus i Tiden fra 17 Februar til 15

April f. A. Ifølge en den 13 Maj f. A. dateret Lægeattest strakte Saaret sig over Mellemlhaanden i en Bredde svarende til de fire Fingre, fra 2den til 5te, Strækkesenerne til disse Fingre vare overskudte, ligesom de tilsvarende Mellemlhaandsben vare mere eller mindre splintrede tæt over Fingrenes Led. Ved Udskrivelsen fra Sygehuset var Saaret vel i det Væsentlige lægt, men Fingrenes Bevægelighed var meget hindret, og der fandtes endnu en saadan Bevægelsesindskrænkning, at Haanden kun i ringe Grad var brugelig. Ifølge en af Stadslægen i Odense den 27 Juni f. A. udstedt Attest maa det antages, at Haanden aldrig tilnærmelsesvis vil blive saa god som tidligere, med hvilken Udtalelse de i Sagen foreliggende Oplysninger ogsaa stemme.

Om det nu end maatte antages, at Tiltalte ved at omgaaes med Bøssen paa den foran beskrevne Maade maatte have gjort sig skyldig i Uagtsomhed, er det i alt Fald ikke godtgjort, at den under Sagen omhandlede Skade er bevirket ved hans fornævnte Adfærd, idet det henstaar som uoplyst, om der overhovedet vilde være skeet nogen Skade, hvis Christiansen ikke havde slaaet til Bøssen, og da Tiltalte ikke kan være ansvarlig for denne Handling, som han ej kunde forudsee eller vente, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale, medens Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, findes at burde udredes af det Offentlige, ligesom der herefter ikke bliver Spørgsmaal om at tilkjende Andersen nogen Erstatning hos Tiltalte. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 207 med simpelt Fængsel i 8 Dage samt paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger og at betale 300 Kr. i Erstatning til Andersen, være at forandre.

Fredagen den 13 April.

Nr. 17. Næsbyholm Landboforening (Alberti)

contra

Godsejer Chr. Howden-Rønnenkamp (Shaw),

betr. Opfyldelse af en Forpligtelse til at udstationere Tyre.

Tybjerg Herreds ordinære Rets Dom af 12 Februar 1890: Indstævnte, Godsejer Howden-Rønnenkamp af

Næsbyholm, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Næsbyholm Landboforening, i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger være at ophæve.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1890: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Appellens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom til Støtte for Indstævntes Frifindelse anførte Grunde, hvorved bemærkes, at der paa de den 12 Januar og 26 Marts 1885 afholdte Generalforsamlinger end ikke kan ansees at være taget nogen Beslutning om Anvendelsen af det ved Foreningens Ejendoms Salg forventede Overskud, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Da der ikke er oplyst nogen Grund til, at Sagen, der allerede ved Stævning af 10 Marts 1891 er indstævnet for Høiesteret, først nu er forelagt Retten til Paakjendelse, findes Høiesteretssagfører Alberti, hvem Ansvarer for denne Forhaling efter det foreliggende maa antages at paahvile, ikke at kunne undgaa herfor at ansees med en Bøde paa 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Næsbyholm Landboforening, til Indstævnte, Godsejer Howden-Rønnenkamp, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner. Høiesteretssagfører Alberti bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I en Skrivelse af November 1881 til Næsbyholm Landboforenings Generalforsamling gjorde Indstævnte, Godsejer Chr. Howden-Rønnen-

kamp, bemeldte Landboforening et Tilbud, ifølge hvilket han forpligtede sig til under visse nærmere angivne Betingelser for et Tidsrum af 10 Aar fra 1 Januar 1884 at regne at anskaffe og holde ndstationerede paa passende Steder indenfor Næsbyholm og Bavelse Godsers Omraade 3 å 4 Tyre af anerkjendt konstant Race; og efter at de foreslaaede Betingelser ved Forhandling mellem Indstævnte og et af Generalforsamlingen nedsat Udvalg vare blevne noget ændrede, blev Indstævntes Tilbud modtaget paa en den 3 Marts 1882 afholdt Generalforsamling, og den fornødne Forandring foretaget i Foreningens Love. Den omhandlede Udstationering fandt derefter Sted og fortsattes i de følgende Aar, men da Indstævnte var kommet til den Overbevisning, at Foreningen ikke overholdt sine Forpligtelser imod ham, rettede han, først i Skrivelse af 10 Januar 1887 og senere i Skrivelse af 24 Maj s. A., en Opfordring til Formanden om at godtgjøre, at de vedtagne Betingelser bleve overholdte, idet han i sidstnævnte Skrivelse udtalte, at han i modsat Fald vilde inddrage Tyrene fra den 1 Juni. Foreningens Formand efterkom vel den af Indstævnte stillede Opfordring om at give ham Oplysninger, men da Indstævnte ikke fandt disse fyldestgørende, fandt Inddragningen af Tyrene Sted til nævnte Tid.

Under nærværende Sag have nu Citanterne i 1ste Instants ved Tybjerg Herredsting paastaet Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at udstationere 4 eller dog 3 Tyre i Overensstemmelse med den mellem ham og Foreningen sluttede Overenskomst og derhos at betale i Erstatning for det Foreningen ved Tyrenes Inddragelse tilføjede Tab 800 Kr. aarlig fra den 1 Juni 1887, til Udstationeringen paany tager sin Begyndelse, medens de in subsidium have nedlagt Paastand paa, at Indstævnte tilpligtes at betale en Erstatning af 800 Kr. aarlig for Tiden fra 1 Juni 1887 til den 1 Januar 1894, i Alt 5266 Kr. 66 Øre, hvorhos de for alle Tilfælde have paastaet sig Sagens Omkostninger godtgjorte skadesløst af Indstævnte, men ved den inden Herredstinget den 12 Februar d. A. afsagte Dom blev Indstævnte i Overensstemmelse med sin Paastand frifunden, medens Sagens Omkostninger bleve ophævede. Citanterne have derefter ved Stævning af 5 August s. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor de have paastaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med deres Paastande for Underretten, og Indstævnte derhos tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Ifølge Proceduren for Underretten indeholdes den mellem Parterne indgaaede Overenskomst i § 14 i Foreningens Love, der, for saa vidt den vedkommer Sagen, lyder saaledes: „Efter det af Ejeren af Næsbyholm og Bavelse Godser velvilligt fremsatte af Foreningen modtagne Tilbud om i 10 Aar fra den 1 Januar 1884 at regne uden Vederlag at anskaffe og holde ud-

stationeret paa passende Steder indenfor de nævnte Godsers Omraade 3 à 4 Tyre af anerkjendt konstant Race, optages i disse Love følgende bindende Bestemmelser:

- a. at Præmiering af Hingste og Tyre, for hvilke ikke anerkjendt gode Stamtavler kunne fremlægges, ophører fra 1 Januar 1883.
- b. — — —
- c. — — —
- d. Af Landboforeningens Midler henlægges aarligt fra 1 Januar 1883 at regne mindst Kr. 150 til en Fond, som opsøres og frugtbargjøres, for at Foreningen i sin Tid selv kan være istand til at anskaffe og holde Tyrene for egen Regning.“

Indstævnte har nu forment, at Citanterne have misligholdt de saaledes som Betingelse for Tyrenes Udstationering vedtagne Bestemmelser saavel i Henseende til, hvad der er anført under Litr. a som under Litr. d. Da Indstævnte imidlertid ikke, for saa vidt Litr. a angaar, har oplyst, med Hensyn til hvilke Hingste og Tyre, der skulde have fundet Præmiering Sted i Strid med den trufne Bestemmelse, findes der ikke i dette Punkt at kunne gives hans Anker imod Foreningen Medhold.

Med Hensyn til Bestemmelserne under Litra d fremgaar det af Sagen, at Citanterne til Opfyldelse af det i samme givne Paalæg om Opsparing af en Fond til Tyres Anskaffelse i Aaret 1883 har indsat et Beløb af 150 Kr. i en Bank, men at de atter den 16 April 1885 have udtaget dette Beløb, idet det paa to i Foreningen afholdte Generalforsamlinger den 12 Januar og 26 Marts 1885 var blevet vedtaget, at en Foreningen tilhørende fast Ejendom skulde sælges for en Kjøbesum af 6000 Kr., og at det herved for Foreningen fremkomne Overskud, der senere viste sig at udgjøre 1500 Kr., skulde — som det hedder i Forhandlingsprotokollen — „søges bevaret som en fast Fond for Foreningen nærmest til Komplettering af det aarlige Oplæg, som efter Overenskomst med Godsejer Howden-Rønnenkamp skal tilvejebringes for i sin Tid at anvendes til Indkjøb af gode Tyre til Udstationering, men at Renten af Overskuddet indtil videre fortrinlig skal benyttes til Bestridelse af de med Diskussionsmøders Afholdelse forbundne Udgifter.“ For Overskuddet blev der under 19 Juni 1885 til Foreningen udstedt en Panteobligation med Prioritet i den solgte Ejendom efter 7000 Kr., og da Indstævnte inddrog Tyrene den 1 Juni 1887, forelaa der saaledes til Opfyldelse af Forskriften i Litr. d intet andet, end at Foreningen ejede bemeldte Obligation, og at der med Hensyn til samme var truffet den anførte Bestemmelse, idet den Omstændighed, at Obligationens Paalydende, efter senere at være indbetalt til Citanterne, nu er indsat i en Sparekasse som til-

hørende „Næsbyholm Landboforenings Tyrefond“ maa blive uden Betydning for nærværende Sag.

Da der nu maa gives Indstævnte Medhold i, at Bestemmelsen i Litr. d efter det saaledes Foreliggende ikke den 1 Juni 1887 ved de trufne Foranstaltninger var fyldestgjort, idet Generalforsamlingsbeslutningen ikke gik ud paa ved Udsondring af et Beløb af Foreningens Midler at danne en særlig Fond, der skulde holdes afsondret til Opfyldelse af det stillede Formaal, hvad der maa antages at have været Meningen med Forskriften om, at et Beløb aarligt skulde henlægges og frugtbargjøres, og der i Virkeligheden heller ikke paa den omspurgte Tid er henlagt noget Beløb som foreskrevet, og da der, uagtet Indstævnte gjentagne Gange havde tilkjendegivet Foreningens Formand, at han ikke fandt Bestemmelsen tilbørlig fyldestgjort, dog Intet i saa Henseende foretoges af Citanterne, skjønnes Indstævnte at have været berettiget til at betragte Aftalen mellem ham og Foreningen som brudt fra dennes Side og som Følge heraf at tilbage tage Tyrene. I Henhold hertil vil Underrettsdommen derfor være at stadfæste, og ville Appellens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 164. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 18 November 1893: Tiltalte, fhv. Sodavandsfabrikant Niels Jensen af Hjørring, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justits-

raad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efter kommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Jensen til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Jensen for Mishandling af sin Hustru. Efter Sagens Oplysninger har Forholdet mellem Tiltalte og hans Hustru, Juliane Thomasdatter, til hvem han blev viet i Aaret 1870, aldrig været helt godt og har efterhaanden forværret sig, navnlig paa Grund af Tiltaltes Drikkfældighed, idet det dog derhos maa antages, at Hustruen, som nu er meget svækket, baade legemligt og aandeligt, har været en daarlig Husmoder, ligesom hun har erkjendt at være hidsig og tilbøjelig til at staae paa sin formeentlige Ret. Efter Hustruens Forklaring var hun for ca. 16 Aar siden første Gang Gjenstand for voldelig Behandling af Tiltalte, hvorefter hendes ene Ben var daarligt i længere Tid, vel 6—7 Uger. Senere har saadant af og til gjentaget sig med kortere eller længere Mellemrum, idet Tiltalte navnlig en Gang har slaet en Stok itu paa hende og en anden Gang har forsøgt at slaa hende med en Livrem. Ca. 4 Aar før Undersøgelsen i nærværende Sag sidst afvigte Foraar tog sin Begyndelse, modtog Tiltalte en Advarsel af Politiet i Anledning af hans Forhold overfor sin Hustru, og efter den Tid kan han efter hendes Forklaring ikke antages at have øvet Vold mod hende før nævnte Foraar, da hun først 2 Gange — som det maa antages 10 April og Begyndelsen af Maj Maaned f. A. — var Gjenstand for mindre betydelige Voldshandlinger fra hans Side og endelig den 20 Maj f. A. blev mishandlet saaledes, at hun atter saa sig foranlediget til at paakalde Politiets Bistand. Hendes Forklaring om det denne Dag passerede gaar i det Væsentlige ud paa, at Tiltalte, da han ved Middagstid kom hjem fra sit Arbejde paa en Sodavandsfabrik i Hjørring, fandt hende siddende syg i

Kjøkkenet i Færd med at kaste op, og at Tiltalte da gav sig til at skjælde ud, bl. A. fordi hans Middagsmad ikke var færdig. Efter derpaa at have spist en Tallerken Rhabarbergrod, som hun satte for ham, kom han igjen ud i Kjøkkenet og gav hende, der da vil have ligget paa Gulvet ved Spisekammerdøren, med den flade Haand 2 kraftige Slag paa Siden af Hovedet, hvorefter hun mener at have taget et Par Gardinstænger og holdt dem frem for at væрге sig; disse tog Tiltalte fra hende og tabte omtrent samtidig sit Uhr paa Gulvet. Hun forsøgte nu at slippe bort, men Tiltalte forhindrede hende deri og bad hende skjænke Kaffe, hvilket hun imidlertid ikke mægtede. Han skjænkede saa selv Kaffen, og da han havde drukket denne, begyndte han igjen at skjælde ud og slog hende i Hovedet, vistnok med knyttet Haand, samt muligt tillige med en Kost, hvorved hun besvimede. Da hun kom til sig selv igjen, løste Tiltalte sin Læderlivrem af og tilføjede hende med denne nogle faa eller maaske kun et enkelt Slag. Hun bad ham derpaa at hjælpe hende i Seng, hvilket han udførte paa den Maade, at han tog hende haardt om venstre Arm og maaske tillige i højre Øre, og saaledes førte hende ind i Sovekammeret, hvor han lagde hende udenfor Sengen, som hun selv krøb op i. Kort efter trak han hende ud af Sengen og forsøgte at slaa hende med Livremmen, men ramte i Stedet Døren med det paa Remmen værende Metal-spænde. Han vendte saa Remmen om og tilføjede hende med den anden Ende flere Slag over Ryggen, men blev nu endelig forhindret i videre Mishandling ved nogle Naboers Tilstedekomst. Det bemærkes, at Tiltaltes Hustru øjensynlig har haft Vanskelighed ved at give en nøjagtig og sammenhængende Fremstilling, og hun har sluttelig udsagt, at Gangen i det Passerede vel ikke staar hende fuldstændigt klart, men at det er sikkert, at Tiltalte slog hende med Remmen saavel i Kjøkkenet som i Sovekammeret, samt at han i Kjøkkenet med de bare Hænder gav hende nogle Slag i Hovedet, inden han overfaldt hende med Remmen. Ved den samme Dag af en Læge foretagne Undersøgelse af Tiltaltes Hustru fandtes paa den øverste Del af Ryggen, særlig svarende til begge Skulderblade, større og mindre blodunderløbne Partier med delvis Hudafskrabning, særlig et næsten haandfladestort Parti svarende til nederste Vinkel af venstre Skulderblad og et andet svarende til næsten hele Omkredsen af højre Skulderblad og derfra fortsættende sig udadtil til paa Bagfladen af højre Skulder og Overarm; desuden fandtes paa venstre Over- og Underarm flere let ophovnede, lidt dekolorede Partier som efter stærkt Tryk og paa højre Overarm et Par lignende, men lidt mindre Partier af samme Beskaffenhed. De paagjældende Steder paa Legemet vare meget ømme, og hun syntes ifølge Lægeerklæringen meget medtagen af den lidte Overlast, der vel ikke vilde kunne influere paa et sundt Menneskes almindelige Hel-

bredtilstand, men muligvis kunde medføre skadelige Følger for hende, der er lidende af en kronisk Brystsygdom og en Mavekatar samt et dobbelt Broktilfælde, og som derhos var meget mager og afkræftet. Efter det Oplyste maatte Tiltaltes Hustru som Følge af den lidte Medfart holde Sengen i nogle Dage; men hun maa antages at have forvundet Følgerne af den hende overgaaede Mishandling, idet den aandelige og legemlige Svækkelse, som efter en senere Lægeattest er til Stede, og nærmest findes at maatte betegnes som en for tidligt indtraadt Alderdomsavækkelse, maa forudsættes væsentligt at skyldes udstaaet Nød og Mangel i Forbindelse med talrige Barnefødsler.

Tiltalte har erkjendt, at han tidligere har øvet Vold mod sin Hustru, efter hans Mening dog kun nogle faa Gange, samt at der i saadan Anledning ca. 4 Aar før Undersøgelsernes Begyndelse er meddelt ham en Advarsel af Politiet; han formener iøvrigt, at den første Voldshandling ikke ligger 16 Aar tilbage i Tiden, og at han ikke før den 20 Maj f. A. har slaaet hende med andet end de bare Hænder, hvad ejheller kan ansees bevist. Han har indrømmet, at han, som ikke var beskjenket, da han 20 Maj f. A. kom hjem til Middag, udskjældte sin Hustru, som efter hans Forklaring ej kastede op, men var i Begreb med at tillave Maden; men han vil ikke have slaaet hende, før hun med Gardinstængerne slog efter ham og efter hans Forklaring ramte ham over den højre Haand, med hvilken han afbødede Slaget. Strax efter at han derpaa havde taget Gardinstængerne fra hende, greb hun fat i hans Uhrkjæde, rev denne med Uhret fra hans Vest og slog det haardt i Gulvet, saa at Glasset sprang og Uhret ogsaa iøvrigt tog Skade. Herover blev han vred, og efter at have taget Uhret op slog han sin Hustru, der imidlertid havde sat sig paa en Tørvekasse, 2 Gange over Skulderen, formentlig den højre, med Livremmen, som han tilfældigt havde i Haanden. Da Hustruen havde faaet disse 2 Slag, klagede hun sig og sagde, at hun ikke kunde hjælpe sig selv i Seng, og Tiltalte førte hende saa holdende hende i den venstre Arm ind i Sovekammeret, hvor han anbragte hende paa Kanten af Sengen. Han har bestemt benægtet, at han derpaa har trukket hende ud af Sengen og slaaet hende med Livremmen. Paa Forehold af den nævnte Lægeerklæring har Tiltalte udsagt, at han gjerne vil erkjende, at de dekolorede Partier paa hans Hustrues Arme hidrørte fra hans Tag, da han førte hende ind i Sovekammeret, hvorimod han ikke har villet kunne udtale sig om, hvorvidt de øvrige nævnte Mærker efter Vold ere fremkaldte ved den Behandling, han har tildelt hende.

Hustruens Forklaring om, hvad der passerede i Kjøkkenet, er vel i flere Punkter bestyrket ved, hvad der er forklaret af tvende Deponenter, som fra tilstedende Rum i Huset have hørt en Del af, hvad der foregik, og hvoraf navnlig den ene vil have

hørt Lyd som af Slag paa Øret; men Tiltaltes Forklaring vil dog forsaavidt være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Derimod maa det ansees godtgjort, at han har tilføjet hende flere Slag med Livremmen end af ham indrømmet og navnlig i Sovekammeret slaaet hende med denne, i hvilken Henseende bemærkes, at de i Lægeattesten nævnte Mærker af Slag, som maa forudsættes at hidrøre fra Tiltaltes Mishandling af Hustruen, ikke alle kunne henføres til de 2 Slag, hun fik i Kjøkkenet med Livremmen, at de Personer, som kom til Stede i Sovekammeret efter deres Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, fandt Hustruen liggende paa Gulvet foran Sengen, medens Tiltalte stod foran hende i en noget bøjet Stilling, eller, som en af dem har sagt, i en truende Stilling, raabende og skjældende, hvorvel han da intet Redskab havde hos sig, hvormed han kunde slaa, at der i Sovekammerdøren skal være fundet et Mærke efter det af Hustruen omforklarede Slag med Spændet paa Livremmen, som var tiltænkt hende, samt at et 9-aarigt Pigebarn, der maa antages at have seet det Passerede gennem et Vindue, har forklaret, at Tiltalte i Sovekammeret flere Gange slog Hustruen med Remmen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1844, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil for sit hele anførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 202 med en Straf, som, idet det efter Omstændighederne ikke findes at kunne komme i nogen Betragtning, at Hustruen, der, efter at Samlivet en Tid lang har været hævet, nu atter er flyttet sammen med Tiltalte, har nedlagt Forbøn for ham, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 16 April.

Nr. 169. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Møller Hansen (Def. Nellømann),

der tiltales for Ran.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 15 December 1893: Tiltalte **Anders Møller Hansen** bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor, Sagfører

Mehl, 15 Kr., og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Januar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Møller Hansen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardmand Anders Møller Hansen for Ran. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der paa Begjæring af Ejeren af Skovgaard i Kollerup Sogn, Proprietær Petersen, den 31 Maj 1889 blev nedlagt Forbud hos Tiltalte, hvilket bl. A. gik ud paa, at han ikke maatte grave eller lade grave Tørv i eller lade Tørv hjemkøre fra et Moseskifte, der maa antages at være matrikuleret under den ham ifølge Skjøde af 21 April 1881, thinglæst 22 s. M., tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 5 c af Harresø, i hvilket Moseskifte Retten til Tørveskjær efter Proprietær Petersens Paastand udelukkende tilkom ham. Ved Nørvang og Tørrild Herreders Rets Dom af 13 Februar 1891 blev derefter bemeldte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, og Tiltalte kjendt uberettiget til at udøve Tørveskjær i det ommeldte Moseskifte. Tiltalte respekterede imidlertid ikke Forbudet, og som Følge heraf blev han under tvende mod ham af Proprietær Petersen anlagte Sager ved Overrettens Dom af 6 Oktober 1890 og Nørvang og Tørrild Herreders Politirets Dom af 9 Juli 1891 anseet efter Frdn. 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, med Bøder til Herredernes Politikasse henholdsvis af 100 Kr. og 300 Kr., hvorhos han blev sat under Tiltale for Ran i Anledning af, at han i Forsommeren 1891 havde ladet grave og hjemkøre Tørv

fra Moseskiftet; men ved Overrettens Dom af 9 November 1891, som i Henhold til de i samme anførte Grunde den 1 Februar 1892 stadfæstedes af Høiesteret, blev Tiltalte, som under Forhørene stadigt havde fastholdt, at Moseskiftet efter hans Formening var hans Ejendom, frifunden for Aktors Tiltale, da det under Hensyn til, at det efter det under Sagen fremkomne maatte antages, at det var hans Hensigt at indgive Ansøgning til Justitsministeriet om Oprejsningsbevilling til for højere Ret at paaanke den ovennævnte ved Nørvang og Tørrild Herreders Ret afsagte Dom af 13 Februar 1891, og at han saaledes ikke betragtede denne Retsafgjørelse som endelig, fandtes betænkeligt at forkaste hans nævnte Anbringende.

Efterat det derpaa var blevet oplyst, at Tiltalte — der ikke senere har gjort noget Skridt til at erholde den ommeldte Dom paaanket for højere Ret — atter i Sommeren 1892 havde i det ommeldte Moseskifte gravet og ladet grave Tørv, som han havde kjørt til sit Hjem, blev han i denne Anledning paany under en Justitssag sat under Tiltale for Ran; men ogsaa i denne Sag blev han — der denne Gang til sin Undskyldning havde anført, at han stod i den Formening, at oftnævnte ved Nørvang og Tørrild Herreders Ret den 13 Februar 1891 afsagte Dom var underkjendt ved de nævnte, i den tidligere mod ham for Ran anlagte Justitssag af Overretten og Høiesteret afsagte Domme, da han ved disse var bleven frifunden — ved Overrettens Dom af 23 Januar f. A. frifunden for Aktors Tiltale dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger. Det udtaltes i saa Henseende i denne Dom, at skjøndt den angivne Forstaaelse af Høiesterets og Overrettens Domme i den første mod ham for Ran anlagte Justitssag var ganske urigtig og navnlig uden nogensomhelst Støtte i Overrettsdommens Præmisses, fandtes det dog under Hensyn til, at Tiltalte hører til Almuen, og det derfor kunde antages, at han havde været ude af Stand til at danne sig et klart Begreb om Rækkevidden af den Retsafgjørelse, hvorved han frifandtes for Aktors Tiltale, betænkeligt at forkaste hans ovennævnte Anbringende, hvorfor han, idet der herefter maatte gaaes ud fra, at han ogsaa denne Gang havde handlet i god Tro ved at tilegne sig Tørv fra Moseskiftet, ikke kunde ansees herved at have gjort sig skyldig i Ran eller overhovedet at have paadraget sig videre Strafansvar end det, der fulgte af hans Overtrædelse af det nedlagte Forbud, og om hvilket der ikke under den nævnte Sag var Spørgsmaal. Den nævnte Overrettsdom af 23 Januar f. A. blev under 6 Februar næsteften ved det Offentliges Foranstaltning forkyndt for Tiltalte, og under 16 Marts s. A. lod Proprietær Petersen derhos ved Stævningmændene forkynde for Tiltalte en Udskrift af Dommen i sin Helhed, forsynet med en af Petersens Sagfører paa hans Vegne underskreven Paategning, der indeholdt dels en Afskrift af

Konklusionen af Nørvang og Tørrild Herreders Rets oftnævnte Dom af 13 Februar 1891, dels en Advarsel til Tiltalte mod paa nogen Maade at overtræde denne Dom, hvorhos der ved Forkyndelsen blev overleveret Tiltalte en Afskrift af Overrettsdommen med den nævnte Paategning.

Under nærværende Sag er det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Sommeren 1893 paany har tilegnet sig Tørv fra det omhandlede Moseskifte, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han i den nævnte Sommer paa Matr.-Nr. 5 c og den ham ligeledes tilhørende til Matr.-Nr. 5 c stødende Ejendom Matr.-Nr. 5 f har ladet skjære ialt ca. 200,000 Stkr. Tørv, som han tildels har ladet hjemkjøre, samt at han antager, at der omtrent er gravet ligemange Tørv paa hvert af de nævnte to Matr.-Nr., hvorhos han særlig har indrømmet, at han ogsaa har skaaret Tørv paa det Moseskifte, der omhandles i Overrettens ovennævnte Dom af 23 Januar f. A., og hvor Tørvskærretten efter Proprietær Petersens Paastand tilkommer denne, samt at han har ladet disse Tørv hjemkjøre med Undtagelse af nogle, som den 28 August f. A., da han afgav denne Forklaring, endnu stode ude. Forsaavidt Tiltalte under nærværende Undersøgelse atter har villet gjøre gjældende, at han har anseet sig berettiget til at grave Tørv i bemeldte Moseskifte, idet han mener, at han alene er Ejer af Matr.-Nr. 5 c, og at navnlig Proprietær Petersen ikke har nogen Tørvskjærret sammesteds, findes der, efter hvad der nu foreligger, ikke at kunne tages Hensyn hertil, hvorved bemærkes, at Tiltalte under det optagne Forhør paa speciel Foreholdelse af Forhørsdommeren har indrømmet at være bekendt med samtlige ovenanferte Retsafgjørelser, særlig ogsaa med de Grunde, af hvilke han blev frifunden under de tvende tidligere mod ham for Ran anlagte Justitssager. Vel har Tiltalte derhos endvidere anbragt, at han ikke veed, hvor det omhandlede under Matr.-Nr. 5 c hørende Stykke Mosejord er beliggende i Marken, idet det efter hans Sigende ikke er paavist ham, hvor Skjellet er mellem hans og Proprietær Petersens Dele af Mosen; men ej heller til dette Anbringende vil der kunne tages noget Hensyn, thi foruden at det ikke stemmer med Tiltaltes ovenanferte Indrømmelse af at have skaaret Tørv netop paa det omspurgte Moseskifte, fremgaar det ogsaa af Domsakten i den ved Nørvang og Tørrild Herreders Ret den 13 Februar 1891 paadømte Sag, at Tiltalte den 31 Juli 1888 efter Tilvarsling var tilstede ved en af en Landinspektør foretagen Opmaaling af Moseskiftet efter den af Proprietær Petersen paa Stedet givne Paavisning af dets Grænse, samt at han ligeledes var tilstede under et den 29 September 1890 optaget Aastedsthingsvidne, under hvilket Moseskiftets Beliggenhed i Marken blev paavist, saaledes som det var afsat paa et af fornævnte Landinspektør

efter den ovennævnte Opmaaling optaget Situationskort. Der er ikke under Sagen af Proprietær Petersen nedlagt nogen Erstatningspaastand. I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte — der er født i Aaret 1848, og som i 1889 ifølge Politiretsforlig har erlagt en Bøde til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten, men iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet yderligere end ovenfor anført — for sit anførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 57. Forpagter Brüel (Jensen)

contra

Husmand Niels Chr. Jensen Hoven som Værge for hans umyndige Søn Lars Peter Jensen Hoven (Hindenburg efter Ordre),

betr. Betaling af Løn og Kostpenge.

Hvetbo Herreds Politirets Dom af 14 December 1892: Indklagede, Forpagter Brüel til Gl. Toftegaard, bør for Tiltale af Klageren, Husmand Niels Chr. Jensen Hoven af Rendbæk, som Fader og Værge for sin umyndige Søn, Lars Peter Jensen Hoven, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1893: Indstævnte, Forpagter Brüel, bør til Citanten, Husmand Niels Chr. Jensen Hoven som Værge for sin umyndige Søn, Lars Peter Jensen Hoven, betale 90 Kr. 96 Øre. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 November 1893 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter den skete Indstævning foreligger kun det Spørgs-

maal Høiesteret til Prøvelse, om Appellanten ved at tildele Indstævntes Søn den i den indankede Dom omhandlede Revselse har gjort sig skyldig i en under Tyendelovens § 43, Nr. 1 hørende Mishandling og som Følge heraf bør tilsvare det ham ved Dommen idømte Beløb. Da det imidlertid efter de Høiesteret forelagte Oplysninger, derunder en efter Dommens Afsigelse afgiven yderligere Erklæring af Distriktslægen, ikke findes, at Appellantens Forhold kan henføres under nævnte Lovbestemmelse, vil han i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Forpagter Brüel, bør for Indstævnte, Husmand Niels Chr. Jensen Hovens, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Husmand Niels Chr. Jensen Hoven af Rendbæk, der havde bortfæstet sin 13-aarige Søn, Lars Peter Jensen Hoven, til fra 1 Maj til 1 November f. A. at tjene som Vogterdreng hos Indstævnte, Forpagter Brüel af Gl. Toftegaard, men som i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. lod Sønnen forlade bemeldte Tjeneste, fordi Husbonden skulde have mishandlet ham ved den 1 s. M. at tildele ham en Mængde Slag af en Hasselstok, i første Instants ved en Politiret som Værge for sin nævnte umyndige Søn paastaet Indstævnte, dels i Medfør af Tyendelovens § 44, jfr. § 43 Nr. 1, tilpligtet at betale den for Tjenestetiden betingede Løn af 35 Kr. og et Læs Hø eller for dette sidste 19 Kr., samt Kostpenge for Drengen i 8 Uger à 66 Øre daglig eller 36 Kr. 96 Øre, dels anset med Straf for den udøvede Mishandling efter Straffelovens § 203 eller subsidiært § 202 og tilpligtet at betale Erstatning for Helbredelsesudgifter og Godtgørelse for Lidelser efter Straffelovens § 301. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens

Tiltale, idet han vel har indrømmet, at han ved den anførte Lejlighed har pryglet Drengen, som efter hans Anbringende uagtet mange Advarsler havde vist sig meget mangelfuld med Hensyn til sine Pligters Opfyldelse, med en Kjæp, denne benyttede som Piskeeskaff, men har gjort gjældende, at han ikke herved har overskredet Grændserne for sin Ret til at ndøve Hustugt, idet Slagenes Antal ikke var over 20. Ved Politiretsdommen er Indstævntes Paastand om Frifindelse taget til Følge, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande med den Forandring, at han nu paastaar Indstævnte straffet efter Straffelovens § 200, medens Indstævnte har procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Citantens Fremstilling gaar nærmere ud paa, at han, forinden han den 1 Juli f. A. af en Tjenestepige fra Gl. Toftgaard fik Meddelelse om den hans Søn tildelte Revselse, ikke vidste bedre, end at Indstævnte var tilfreds med Sønnen, som ogsaa de to foregaaende Sommerhalvaar havde tjent Indstævnte som Vogterdreng. Citanten indfandt sig samme Dag paa Gl. Toftgaard og saae til Drengen, men da han nødig vilde have ham af Tjenesten, saae han Tiden an indtil den 6 Juli f. A. Da Drengen imidlertid denne Dag fremdeles var lidende som Følge af de ham tildelte Prygl, henvendte Citanten sig i Indstævntes Fraværelse til dennes Hustru og fik Lov til at tage Drengen med, hvorefter han samme Dag lod ham undersøge af Distriktslægen. Ved denne Undersøgelse fandtes ifølge en af Distriktslægen udstedt Attest paa Bagfladen af den nederste Del af Drengens Legeme, særligt indtagende Sædere regionen og Bagsiden af femora, temmelig betydelige subkutane Blodinfiltationer, der omtrent vare sammenløbende, hvorhos en svagt dekoloreret Stribe som efter et Slag af en Stok eller lignende Rødskab naaede lidt højere op paa Ryggen. Læsionerne vilde sandsynligvis helbredes temmelig hurtigt uden at efterlade sig Følger; men med Hensyn til dette Punkt forbeholdt Distriktslægen sig en nærmere Undersøgelse af Drengen ca. 8 Dage senere, idet han derhos, efter hvad Citanten har anbragt, udtalte, at Drengen burde holde sig i Ro i dette Tidsrum. Drengen blev som Følge heraf paany undersøgt den 14 Juli s. A., og i en under denne Dato afgiven Attest, der ligesom den foregaaende er fremlagt af Citanten, udtalte Distriktslægen, at Drengen nu var fuldstændig fri for Dekolorationer efter de ham tilføjede Slag, og at den ham tildelte Revselse ingensomhelst Følger vilde have for hans fremtidige Helbredstilstand.

Bortset fra, at Indstævnte har benægtet, at hans Hustru den 6 Juli f. A. gav Citanten Lov til at tage sin Søn af Tjenesten, har han iøvrigt ikke modsagt Citantens anførte Fremstilling, og det maa navnlig ansees in confesso, at de i den 1ste

Lægeattest beskrevne Mærker efter Slag hidrøre fra den Drengen af Indstævnte den 1 Juli f. A. tildelte Revselse.

Det maa herefter, navnlig naar hensees til, at Mærkerne vare omtrent sammenløbende, og at den i Lægeattesten indeholdte Beskrivelse refererer sig til deres Udseende 5 Dage efter at Slagene vare tilføjede Drengen, antages, baade at Indstævnte har tilføjet ham et meget stort Antal Slag, og at disse ere blevne førte med ikke ringe Kraft, og det skjønnes ikke rettere, end at Indstævnte ved at tildele Drengen en i Forhold til den af ham begaaede Forseelse — der maa antages at have bestaaet i, at han nogle Gange havde forsømt sin Gjerning som Vogterdreng — saa streng og overdreven Straf, maa ansees at have overskredet Grændserne for den ham tilkommende Hustugtsret paa en saadan Maade, at Citanten i Medfør af Tyendelovens § 43 Nr. 1 har været beføjet til at tage sin Søn af Tjenesten. Indstævnte vil som Følge heraf i Medfør af samme Lovs § 44 være at tilpligte at udrede Løn og Kostpenge, som overensstemmende med Citantens Paastand blive at bestemme til ialt 90 Kr. 96 Øre, hvorved bemærkes, at der uanseet Indstævntes Benægtelse efter det foreliggende maa gaas ud fra, at et Læs Hø forrige Aar kunde ansættes til den af Citanten paastaaede Værdi af 19 Kr. Derimod findes Indstævnte, som ikke tør forudsættes at have indset, at han ved at revse Drengen som anført overskred Grændserne for sin Hustugtsret, ikke at have paadraget sig Straffeansvar, og ligesom der herefter ikke bliver Spørgsmaal om Tilkjendelse af Godtgjørelse i Henhold til Straffelovens § 301, saaledes findes der ej heller Føje til at tilkjende Citanten, som ej har oplyst, at der har været forbundet Udgifter med Drengens Helbredelse eller med Tilvejebringelsen af Lægeattesterne, nogen Erstatning. Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Maj 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). København.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 10.

Tirsdagen den 17 April.

Nr. 187. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Edvard Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 15 December 1893: Arrestanten Christian Edvard Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Steinthal for Overretten betaler Arrestanten, Christian Edvard Andersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Christian Edvard Andersen
til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag
er Arrestanten Christian Edvard Andersen, som er født den 20
Oktober 1865, og som gjentagne Gange har været straffet for
Overtrædelse af Straffelovens § 185, nemlig ved Københavns
Amts søndre Birks Extrarets Dom af 20 Maj 1886 med Fæng-
sel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns
Kriminal- og Politirets Dom af 17 Januar 1888 med lige Straf
i 6 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 31 Juli s. A. med
Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af
10 Oktober 1890 med samme Art Straf i 1 Aar og ifølge Kjø-
benhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Februar 1892 med
lige Straf i 18 Maaneder, men iøvrigt ikke er funden straffet
ifølge Dom, paany sat under Tiltale for uterligt Forhold.

Gensdarm Nr. 91, Hansen, har som Vidne edelig forklaret,
at han, da han den 29 September f. A. om Eftermiddagen ca.
Kl. 3 patrouillerede paa Hjørnet af Amalievej og Ørstedesvej paa
Frederiksberg, saae, at Arrestanten luskede om paa Amalievej
ude paa Vejen foran Indgangen til en derværende Pigeskole, og
at han rodede med Hænderne foran ved Skridtet, samt at han
vedblev at gaa paa Vejen paa den nævnte Maade, da Pigebør-
nene kom ud fra Skolen. Straks efter kom en Del af Pige-
børnene, hvis Antal Gensdarmen har anslaaet til 12 à 14,
løbende hen til ham og beklagede sig over, at Arrestanten
havde generet dem ved at knappe sine Benklæder op foran, og,
som Gensdarmen kunde forstaa, ved at vise sit blottede Lem
frem for dem. Da han i den Anledning gik henimod Arrestan-
ten for at anholde ham, tog denne Flugten nedad Harsdorffsvej, idet
han samtidig knappede sine Benklæder foran, men blev ved Hjælp
af en anden tilkaldt Gensdarm indhentet og anholdt i en Ejen-
dom paa Fuglevangsvej. Af de paagældende Pigebørn, som
saaledes henvendte sig til Gensdarm Hansen, have fire, som ere
i en Alder af 11—12 Aar, i alt væsentligt overensstemmende
forklaret, at da de den fornævnte Dag Kl. ca. 2³/₄ forlod Skolen
paa Amalievej, mødte de Arrestanten, som de med Bestemthed
have gjenkjendt, kommende fra Hjørnet af Ørstedesvej med sit

mandlige Lem hængende udenfor sine opknappede Benklæder, idet nogle af dem have tilføjet, at han sjensynlig gjorde sig Umage for, at de skulde se det. To af disse Pigebørn have endvidere forklaret, at de, som gik forrest blandt deres Kammerater, tillige saae, at Arrestanten opknappede sine Benklæder foran, fremtog sit Lem og gned dette imellem sine Fingre, medens han gik hen imod dem og gjorde en kyssende Bevægelse med sin Mund. To af de samme Pigebørn samt to andre, 12 og 13 Aar gamle Pigebørn, have derhos forklaret, at Arrestanten, som de alle med Bestemthed have gjenkjendt, ved andre Lejligheder har ved lignende uteerlig Opførsel forulempet dem paa offentlige Gader og Veje. Uagtet samtlige Pigebørn saavel overfor Skolens Forstanderinde som i Retten have fastholdt Rigtigheden af deres nævnte Forklaringer, har Arrestanten vedholdende benægtet at have vist sit Lem frem eller blottet det for de paa-gjældende Pigebørn, idet han har paastaaet, at han ved den paa-gjældende Lejlighed intetsomhelst andet utilbørligt har foretaget sig end at lade sit Vand opad et Plankeværk paa Amalievej, og at Grunden til, at han, knappende sine Benklæder, tog Flugten, da han saae Gensdarm Hansen nærme sig, alene var Frygten for at blive straffet for denne Gadeuorden. Til denne Forklaring, som staar i bestemt Modstrid med, hvad Gensdarm Hansen edelig har udsagt, og som iøvrigt er ganske ubestyrket, vil der imidlertid ikke kunne tages Hensyn, og naar derhos hensees til, at Arrestanten, som anført 5 Gange er straffet for ganske lignende Forhold som det ham her under Sagen paasigtede, findes der, uanseet Arrestantens Benægtelse, under de foreliggende Omstændigheder ved de fremkomne Oplysninger at være tilveje-bragt tilstrækkeligt Bevis for Sigtelsens Rigtighed, forsaavidt angaar Arrestantens Opførsel den 29 September f. A., og det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom paany er anseet efter Straffelovens § 185. Da derhos den ved Underrettsdommen fastsatte Straf: Forbedringshusarbejde i 2 Aar findes passende, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Nr. 177.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Vilhelm Lauritz Petersen og Martin Jensen
(Def. Jensen),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Oktober 1893: De Tiltalte, Tjenestepige Ane Mogensen, Bagersvendene Martin Jensen, Peter Axelsen og Carl Vilhelm Lauritz Petersen samt Bagerlærling Vilhelm Richard Sigvard Jørgensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i to Gange fem Dage og de øvrige hver især i otte Dage. Saa bør og de Tiltalte Ane Mogensen og Jørgensen, En for Begge og Begge for En, udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 12 Kr., dog saaledes at de Tiltalte Jensen, Axelsen og Petersen hver især og in solidum med de Tiltalte Mogensen og Jørgensen, udrede en Femtedel heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betale de Tiltalte i det ved Underrettsdommen bestemte Forhold 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Vilhelm Lauritz Petersens og Martin Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 33 Kroner, som udredes af de Tiltalte Petersen og Jensen med Halvdelen af hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestepige Ane Mogensen, der er født den 2 April 1875, Bagersvendene Carl Vilhelm Lauritz Petersen, født i Aaret 1873, Martin Jensen, født i Aaret 1868, og Peter Axelsen, født i Aaret 1872, samt Bagerlærling Vilhelm Richard Sigvard Jørgensen, der er født den 17 August 1875, og af hvilke ingen sees tidligere at være tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag, Ane Mogensen

for Tyveri, Petersen, Jensen og Axelsen for Meddelagtighed heri og Jørgensen for Tyveri og Meddelagtighed heri.

Ved Tiltalte Ane Mogensens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der den 1 November 1891 kom til at tjene hos sin Farbroder, Gjæstgiver Mogensen i Randers, hvor hun væsentlig havde med Rengjøring og lignende Arbejder at gjøre, og kun undtagelsesvis hjalp med i Gjæstestuerne, i Løbet af ca 1 $\frac{1}{4}$ Aar, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag midt i August Maaned f. A. begyndte, har i betydeligt Omfang bestjaalet sin nævnte Farbroder, idet hun, bortset fra et Tidsrum af omtrent 1 Maaned, i hvilket hun intet vil have taget, meget hyppig — som det maa antages næsten daglig — har tilvendt sig bajersk Øl og Sodavand, jævnlig Cigarer og undertiden ogsaa Brændevin, hvilke Varer hun har foræret til de Medtaltte, der arbejdede hos en Bagermester i samme Ejendom, hvor hendes Farbroder boede. Det bajerske Øl og Sodavandet tog hun i en Kjælder, der var uafsaaset om Dagen, og hvortil hun havde fri Adgang, og hun bragte enten Flaskerne over i Bageriet eller i de Medtalttes Kammer, eller ogsaa henstillede hun dem i en Tønde, der stod i et Rum i Kjælderen foran Gjæstgiver Mogensens Kjælderrum, hvor Varerne saa bleve afhentede af de Medtaltte, der atter bragte de tomme Flasker tilbage, forsaavidt disse ikke forinden vare blevne afhentede af Tiltalte. Cigarerne har hun taget i Gjæstestuen, hvor der i Reglen henstod nogle Kasser Cigarer i en uafsaaset Hylde under en Reol, og Brændevinen har hun taget sammesteds, idet hun, medens Medtaltte Axelsen var paa Bageriet, jævnlig gav ham ca. $\frac{1}{2}$ Pægl, som han plejede at hente, naar hun om Morgenen gik og gjorde rent i Gjæstestuen. Hun har forklaret, at hun i Reglen kun paa Opfordring og, fordi Vedkommende bad hende derom, har foræret de Medtaltte de ommeldte Gjenstande, men at hun dog ogsaa undertiden har gjort det uopfordret, hvilket navnlig har været Tilfældet overfor Axelsen, til hvem hun stod i Kjæresteforhold. Tiltalte har erklæret sig ude af Stand til, endog blot tilnærmelsesvis, at opgive, hvormeget hun i alt har tilvendt sig, men da hun som Regel tog nogle Flasker Øl eller Sodavand og nogle Cigarer ad Gangen, formener hun, at det i alt kan beløbe sig til nogle hundrede Flasker Øl og Sodavand og 1 à 2 hundrede Cigarer, hvorimod det ikkun er et ringere Kvantum Brændevin, hun har tilvendt sig.

Medtaltte Jørgensen —

De trede Medtaltte Jensen, Axelsen og Petersen, af hvilke Førstnævnte har været paa det ovenommeldte Bageri fra midt i Juli eller August Maaned 1892 til hen i December Maaned s. A., Axelsen fra midt i December Maaned 1892 til Slutningen af

Januar Maaned 1893, og Petersen fra April Maaned f. A., have vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt oplyste, at de i Løbet af de nævnte Tidsrum jævnlige af Tiltalte Ane Mogensen have modtaget bajersk Øl og Cigarer, Jensen tillige Sodavand og Axelsen tillige noget Brændevin, uagtet de meget vel vidste, at Pigen var kommen til de ommeldte Varer paa ulovlig Maade, og de have derhos samtlige erkjendt, at det — i hvert Fald af og til — var paa deres Opfordring, at Ane Mogensen traktede dem, medens hun undertiden har gjort det uopfordret. Ingen af de tre Medtaltte har bestemt kunnet opgive, hvormeget han paa denne Maade har modtaget, og medens Petersen har forklaret, at han ikke mener at have faaet mere end ca. 20 halve Flasker bajersk Øl og en Del Cigarer, have Jensen og Axelsen forklaret, Førstnævnte, at han nok tror, at der gennemsnitlig er udleveret til ham og Medtaltte Jørgensen en halv Flaske bajersk Øl til hver om Dagen, og at han selv har faaet 4 à 6 Cigarer ugentlig, og Sidstnævnte, at han og Jørgensen tilsammen i Reglen fik 4 à 5 halve Flasker bajersk Øl daglig, medens han selv 2 à 3 Gange om Ugen fik 5 à 6 Cigarer.

Gjæstgiver Mogensen har erklæret, at han ikke seer sig istand til endog blot tilnærmelsesvis at opgive, hvormeget der i alt kan være blevet frastjaalet ham, men hvis der gennemsnitlig er taget et Par halve Flasker bajersk Øl om Dagen, vil dette i et Aar udgjøre 50 à 60 Kr., beregnet efter 8 Øre pr. Stk. For Cigarer giver han 5 à 6 Øre pr. Stk., Brændevinen koster 7 Øre pr. Pægl, og endelig koster en Flaske svensk Sodavand af den Slags, som Bagerlærling Jørgensen har tilegnet sig, 7 Øre i Indkjøb, medens selve Flaskerne have en Værdi af 5 à 6 Øre pr. Stk. Iøvrigt har Gjæstgiver Mogensen frafaldet Krav paa Erstatning, og han har ikkun forlangt Medtaltte Jørgensen anset med Straf for det af ham begaaede Tyveri af de to Flasker Sodavand, hvorimod han ikke har forlangt Jørgensen tiltalt for sit øvrige Forhold, og ej heller ønsket de andre Tiltalte straffede.

For det Forhold, hvori de Tiltalte herefter have gjort sig skyldige, ville de være at ansee, Ane Mogensen efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37, og Jørgensen, Jensen, Axelsen og Petersen dels efter samme Lovs § 228, jfr. § 52, dels efter § 238, for Jørgensens Vedkommende sammenholdt med § 37, og denne Tiltalte tillige efter samme Lovs § 228, jfr. § 37, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Ane Mogensen i 2 Gange 5 Dage og for de 4 Medtaltte i 8 Dage hver.

Onsdagen den 18 April.

Nr. 138. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Christen Marinus Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 26 Juni 1893: Arrestanterne Jens Christian Jacobsen og Christen Marinus Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten Christen Marinus Jensen bør betale i Erstatning til Forpagter Winkel af Dybvad 550 Kr., til Forpagter Undall af Haven 450 Kr. og til Proprietær Due, Albertinesminde, 60 Kr. Saa bør Arrestanterne in solidum betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 August 1893: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor sammesteds, Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. De idømte Erstatningsbeleb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke give Føje til at tilsidesætte Tiltaltes Tilstaaelse, maa det billiges, at han er funden skyldig i de ham paasigtede Lovovertrædelser, som blive at henføre under Straffelovens §§ 228 og 253, for denne §'s Vedkommende tildels sammenholdt med § 52. Under Hensyn til, at det er bragt til Sandsynlighed, at Tiltaltes Tilvendelser tildels ikke have havt saa stort et Omfang, som hans Medskyldiges Sigtelse gik ud paa, findes Straffen at kunne indskrænkes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos det ikke under denne Sag vil kunne paalægges Tiltalte at udrede Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til to Gange fem Dage, og at Bestemmelsen om Erstatning udgaar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Marinus Jensen til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag — som i første Instants tillige angik den medtiltalte Jens Christian Jacobsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Møller Christen Marinus Jensen for Tyveri og Bedrageri. Den i første Instants Medtiltalte, ovennævnte Jens Christian Jacobsen, som i et Aar indtil 1 Maj d. A. havde tjent Tiltalte som Møllersvend eller Bestyrer af den Tiltalte tilhørende Havens Mølle, afgav under en mod ham indledet Undersøgelse bl. A. Tilstaaelse om, at han i Tiltaltes Interesse i betydeligt Omfang havde forfalsket Kornvarer, som Forpagter Winkel af Dybvad, Forpagter Undall af Haven og Proprietær Due af Albertinesminde have ladet indlevere paa Havens Mølle til Grutning, ved at blande Sand, Opfejning fra Møllen og andre lignende Stoffer i Grutningen for at skjule, at de nævnte Kunder fik udleveret mindre Grutning, end der tilkom dem i Forhold til det indleverede Korn — i hvilken Henseende Jacobsen iøvrigt senere forklarede, at han ogsaa undertiden havde udleveret for lidt Grutning uden paa den anførte Maade at skjule Manglen, navnlig ligeoverfor Gaarden Dybvad, hvor han ikke antog, at Eftervejning fandt Sted — samt at Tiltalte ialfald en Gang ligefrem havde givet ham Anvisning paa saaledes at blande et Parti Grutning til Gaarden Dybvad, ligesom han indirekte havde opfordret ham til at besvige Kunderne for Grutning ved at foreholde ham, at han maatte fra Møllen kunne tilvejebringe en Tønde Grutning daglig til Tiltaltes Kreaturer og Svin; at han efter Tiltaltes Begjæring havde lagt Skjul paa 4 Tdr. Majs, som tilhørte Forpagter Winkel og vare forglemte i Møllen efterat være indleverede sammesteds til Formaling, hvilken Majs derefter kom Tiltalte til Gode mod Undtagelse af endel, som Jacobsen selv tilvendte sig; at han havde været Tiltalte, som i Forening med en anden Mand forrige Sommer havde paataget sig at bjerge Høet paa en under Dybvad hørende Eng mod at erholde en vis Del af det opstakkede Hø, der til den Ende var blevet forsynet med Mærker, behjælpelig med — foruden hans

egen Part, ca. 15 Stakke — at tilvende sig 26 à 27 Stakke, tilhørende Forpagter Winkel.

Da Tiltalte derpaa den 15 Maj d. A. mødte til Forhør og blev foreholdt de saaledes mod ham fremkomne Sigtelser, idet han — som det hedder i Politiprotokollen — indtrængende blev formanet til at følge Sandheden, erkjendte han i det Væsentlige disses Rigtighed, idet han særligt, efter først at have erklæret sig ude af Stand til at udtale sig om, hvormange Stakke Hø han havde tilvendt sig udover, hvad der tilkom ham, paa yderligere Forehold af den af Jacobsen herom afgivne detaillerede Forklaring udsagde, at han Intet havde at erindre mod Jacobsens Opgivelse i saa Henseende, samt med Hensyn til Forfalskningen af udleverede Mølleprodukter forklarede, at han ganske vist havde Formodning om, ja endog følte sig temmelig overbevist om, at Jacobsen besveg Møllekunderne saavel til sin egen som til Tiltaltes Fordel, samt at han vel ikke kunde mindes, at han ligefrem havde givet Jacobsen Anvisning paa at forfalske Mølleprodukterne, men at han dog ikke dristede sig til at benægte, at han kunde have gjort det. Tiltalte tilføjede dog, at han var temmelig sikker paa, at det var urigtigt, naar Jacobsen havde anslaaet disse Besvigelser til temmelig store Summer; men efterat de Besvegne væsentlig i Henhold til et Overslag, som Jacobsen havde gjort efter de af ham paa Møllen førte Bøger, havde paastaet sig erstattet, Winkel 550 Kr. — nemlig 60 Kr. for Høet, 40 Kr. for Majsen og 450 Kr. for manglende Grutting — Undall 450 Kr. og Due 60 Kr., erklærede Tiltalte i Forhøret den 23 Maj d. A. — idet han gjentog sin Tilstaaelse om at have fravendt Winkel Hø og Majs samt om, at han havde Formodning om, at en ikke ringe Del af de Mølleprodukter, der fra Møllen bleve leverede til Fodring af hans Kreaturer, var indvunden ved at bedrage de nævnte Møllekunder, samt bemærkede, at han, da han ikke havde blandet sig i eller ført noget Regnskab over Møllens Drift, ikke kunde have nogen bestemt Mening om, hvorvidt Jacobsens Opgjørelse var rigtig — at han ikke vilde fremsætte nogen Indsigelse mod disse Paa-stande.

Tiltalte — som lige før Forhørets Slutning den 31 Maj d. A. blev arresteret, da der var fremkommen Mistanke om, at han for at undgaa Straf vilde udvandre til Amerika — har, efterat være sat under Tiltale som anført, under et efter Begjæring af hans Defensor for Underretten optaget Reassumtionsforhør tilbagekaldt sin nævnte Tilstaaelse under Anbringende af, at han kun afgav denne for at undgaa at blive belagt med Varetægtsarrest, hvilket Dommeren betydede ham vilde blive Tilfældet, dersom han ikke afgav en saaben Tilstaaelse. Forhørsdommeren har i denne Anledning i Forbindelse med det ene af de i Forhøret den 15 Maj d. A. fungerende Retsvidner attesteret, at der ikke

blev anvendt nogen særlig stærk Pression for at bevæge Tiltalte til at afgive Tilstaaelse, at han navnlig strax paa Forehold erkjendte at have gjort sig skyldig i uærligt Forhold med Hensyn til de 4 Tdr. Majs, samt at han derefter, da Dommeren foreholdt ham, at han vilde blive sat under Anholdelse og mulig belagt med Arrest, dersom han fremkom med Udflugter, hvorimod han muligvis, naar han afgav en aaben Tilstaaelse, kunde forblive paa fri Fod, fremkom med den øvrige Del af Tilstaaelsen. Det andet fungerende Retsvidne har udtalt sig i det Væsentlige i Overensstemmelse hermed. Efter det saaledes Anførte vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen — hvilken han har ladet gjentage for Overretten ved sin Defensor sammesteds, som forøvrigt har oplyst, at Tiltalte efter Sagens Indankning for Overretten er sat paa fri Fod mod Kaution —; men Tilstaaelsen, som, forsaavidt angaar Tilvendelsen af Høet og Besvigelserne af de tre Møllekunder, er bestyrket ved de iøvrigt under Reassumtionsforhøret fremkomne Oplysninger, vil i det Hele være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Tiltalte, som er født i Aaret 1866 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, vil herefter for sit anførte Forhold være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt 278, jfr. § 52, med en Straf, der ved Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 174. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Frandsen, kaldet Damgaard (Def. Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 6 Januar 1894: Arrestanten Niels Frandsen, kaldet Damgaard, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Tjenestekarl Jens Peder Larsen 9 Kr., og udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører J. P. Nielsen og Prokurator Hude, 12 Kr. til hver. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Februar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og P. A. Petersen, betaler Arrestanten Niels Frandsen, kaldet Damgaard, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Frandsen, kaldet Damgaard, til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Frandsen, kaldet Damgaard, for Tyveri, og er det ved hans med det øvrige Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Den 28 Oktober f. A. om Aftenen stjal han i Rum, hvortil Adgangen var uhindret, i den vestlige Længe paa Ladegaardsmøllen, dels et Møller Jørgen Nielsen tilhørende, paa Væggen ophængt Par Støvler af Værdi 8 Kr., dels nogle i en uafaaaset Kiste beroende, fhv. Detailhandler Kai tilhørende Klædningsstykker, samt 2 Tegnebestik og 10 brugte Skolebøger af Værdi ialt 15 Kr. 50 Øre. Den 11 November s. A., medens han arbejdede for Dagløn hos Gaardejer Mortensen af Roeskildemark, tilvendte han sig af Lommerne i dennes paa en Seng henliggende Vest en Tikroneseddel, hvornæst han den 15 s. M. fra den aabenstaaende Forstue i et Sted i Ledreborg Allee, hvor der holdtes Aftenskole, af det dersteds ophængte Tøj stjal en Overfrakke og en Hat tilsammen af Værdi 18 Kr., tilhørende Tjenestekarl Carl Hansen, en Overfrakke af Værdi 16 Kr., tilhørende Tjenestekarl Jens Ole Jensen, samt en Tjenestekarl Jens Peder Larsen tilhørende Overfrakke med et i sammes Lommer beroende Par Uldvanter af Værdi ialt 9 Kr. Endelig stjal Arrestanten samme

Dags Aften i Karlekammeret paa Gaarden Skullerupholm, hvor han havde begivet sig hen for at begaa Tyveri, og hvortil Adgangen var uhindret, et Tjenestekarl Ferdinand Petersen tilhørende Pengebeleb af 2 Kr. 9 Øre af dennes i Lommen paa hans frit fremme beroende Benklæder værende Portemonæ. Arrestanten, der er født den 7 April 1870 og tidligere straffet foruden 1 Gang for Tyveri inden det fyldte 18de Aar, endvidere ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1888 efter Straffelovens §§ 228, 253 og 257, samt efter §§ 270, 271 og 275, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Extrarets Dom af 9 Oktober 1889 efter Straffelovens § 230 med lige Straf i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 14 December s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 20 Maj 1890 efter Straffelovens § 230, jfr. § 64, med en Tillægsstraf af lige Arbejde i 1 Maaned og ifølge Bølling Nørre Herreds Extrarets Dom af 28 Februar 1891 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stykke, lige Straf i 3 Aar — findes for det ovennævnte af ham nu ndviste Forhold at maatte ansees efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, at maatte fastsættes til lige Strafarbejde i 4 Aar. Da det billiges, at det ved Dommen er paalagt Arrestanten at udrede i Erstatning til Jens Peter Larsen 9 Kr., vil den saaledes være at stadfæste med den nævnte Modifikation.

Tirsdagen den 24 April.

Nr 139.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Lars Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 14 November 1892: Tiltalte, Gaardejer Lars Larsen af Bjerre bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger og derunder i Salærer til Aktor,

Prokurator Buch, og til Defensor, Prokurator Nissen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 September 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Møller, betaler Tiltalte Gaardejer Lars Larsen af Bjerre 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium betaler Tiltalte Lars Larsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon for Høiesteret 80 Kroner til hver, og til Prokurator Bøcher for Møde som Defensor under et Forhør 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indankede mod Tiltalte Gaardejer Lars Larsen af Bjerre for Bedrageri anlagte Sag er det oplyst, at Tiltalte, der i Foraaret 1892 af Kjøbmand Carl Bojsen blev sagsøgt ved Arts- og Skippinge Herreders Ret til Betaling af 424 Kr. 66 Øre, som Tiltalte i Følge fremlagt Kontokurant skulde være Sagsøgeren skyldig, i sit Tilsvar under denne Proces nægtede at skyldte Bojsen andre Poster end de i en fremlagt Kontrabog for Tiden fra 5 Februar til 20 Juni 1891 anførte, idet han, der i Kontokuranten var debiteret 1006 Kr. 27 Øre som Saldo pr. 1ste Juli 1890 og tilsammen 846 Kr. 28 Øre for Varer og Kontanter modtagne fra sidstnævnte Dag til Udgangen af 1890, særlig benægtede

at have den 1 Juli 1890 skyldt Bojsen nogetsomhelst Beløb og at have i 1890 modtaget Varer eller Kontanter af ham, hvorhos Tiltalte kontrasøgte Bojsen til for leverede Kornvarer at betale 2883 Kr. med Fradrag af de ovenanførte i den fremlagte Kontrabog indeholdte Debetposter, der tilsammen udgjorde 692 Kr. 72 Øre, men af Tiltalte sammenregnedes til 691 Kr. 72 Øre. Under den i Anledning heraf ifølge Bojsens Begjæring mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse har Tiltalte fastholdt sine under den civile Sag fremsatte Anbringender og Benægtelser som rigtige. At den af Bojsen fremlagte Kontokurant er korrekt, bestyrkes imidlertid ved dens Overensstemmelse med hans autoriserede og ordentlig førte Handelsbøger og ved en Del under Forhøret fremkomne, til Bojsen adresserede Breve, om hvilke det trods Tiltaltes Benægtelse maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at de ere skrevne af ham. Betræffende Saldoen pr. 1 Juli 1890 har Bojsen under Processen gjort gjældende, at der bemeldte Dag var sket en Opgjørelse mellem ham og Tiltalte, hvis Resultat vilde fremgaa af en i Tiltaltes Besiddelse værende, med Aaret 1890 afsluttet Kontrabog, som han provocerede Tiltalte til at fremlægge. Tiltalte benægtede at have og at have haft en saadan Kontrabog, og under Forhøret har han udsagt, at der ikke har fundet nogen Opgjørelse Sted mellem ham og Bojsen senere end Januar 1890, da han afgjorde hele deres Mellemværende ved som Saldo pr. 31 December 1889 at betale Bojsen 2000 Kr., nemlig den 14 og den 24 Januar 1890, hver Gang 1000 Kr. Det er imidlertid ved de under Sagen førte Vidner bragt til en høj Grad af Sandsynlighed, at Tiltalte har været i Besiddelse af den omhandlede Kontrabog, og i en Skrivelse til Bojsen af 14 November 1891 udtaler han, at han ikke har faaet Opgjørelse fra Bojsen „siden 1 Juli 1890“. Det maa derhos antages, at de 2000 Kr. ikke ere betalte af Tiltalte som Udligning af en Saldo, men som Dækning for en den 24 Oktober 1889 af ham for dette Beløb udstedt Vexel, som han i Skrivelse af 23 Januar 1890 har anmodet Bojsen om at ville indfri i Banken paa dens Forfaldsdag den 24 s. M. At Tiltalte i 1890 har modtaget Varer fra Bojsen, er bevist ved Vidner og ved den nys anførte Skrivelse af 23 Januar 1890, hvori Tiltalte bestiller et fuldt Læs Foderstoffer hos Bojsen.

Kontrafordringen blev af Tiltalte dokumenteret ved Fremlæggelse af forskellige fra Bojsen hidrørende Tilstaaelser for modtagne Sædevarer, Meddelelser om de for Sæd tilgodeskrevne Priser og Anførsler i den fremlagte Kontrabog, men da det ved en Sammenholdelse af disse Data er indlysende, at de tildels angaae identiske Leveringer, fremgaaer det heraf, at Tiltalte har krævet to Gange Betaling for 46 Tdr. Hvede og 42 Tdr. Byg af Værdi henholdsvis 607 Kr. 20 Øre og 446 Kr. og tre Gange for 12 Tdr. Byg af Værdi 126 Kr.

Efter Beskaffenheden af samtlige fornævnte i Tiltaltes Procedure indeholdte Urigtigheder, der ere i aabenbar Modstrid med hans egne Breve og med en af ham i Begyndelsen af 1891 affattet og Bojsen tilstillet Opgjørelse over leveret Sæd, maa de antages fremsatte af Tiltalte mod bedre Vidende for at besvige Bojsen. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, vil han, der er født den 16 Januar 1846 og ved Høiesterets Dom af 9 Januar 1885 frifunden for Aktors Tiltale under en mod ham for Forledelse til falsk Forklaring for Retten anlagt Sag, men ikke iøvrigt er funden kriminaliter tiltalt eller straffet, være at ansee efter Analogien af Straffelovens § 252, og den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende.

Onsdagen den 25 April.

Nr. 167. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Johan Andreas Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 6 November 1893: Arrestanten, Gartner Niels Johan Andreas Jørgensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt derhos udrede følgende Erstatningsbeløb, til Væversvend R. Petersen 22 Kr. 50 Øre, til Fotograf Hansen 26 Kr. og til Postfuldmægtig Knudsen 5 Kr. Saa udreder Arrestanten ogsaa de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, 20 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Januar 1894: Tiltalte, Gartner Niels Johan Andreas Jørgensen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

I Salær til Prokuratorerne Juel og Steinthal for Overretten betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Johan Andreas Jørgensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gartner Niels Johan Andreas Jørgensen, der er født den 8 Marts 1875 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri, og er han ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have i Vinteren 1892—93 og Foraaret 1893 begaaet 6 Tyverier, ved hvilke han fra Steder, hvortil han havde uhindret Adgang, tilegnede sig 2 Bicykler, 2 Frakker, en Rejsekappe, en Havelock, en Hat, en Hue og en Vadsæk med Indhold, Alt af Værdi henad 300 Kr.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Maj 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 11.

Onsdagen den 25 April.

Nr. 167.

Høiesteretsagfører Bagger

contra

Niels Johan Andreas Jørgensen (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efterat der i Aaret 1890 ved Muckadell m. fl. Birkers Politiret var inledet en Undersøgelse mod Tiltalte i Anledning af nogle af ham da begaaede Tyverier, opkom der under Undersøgelsen Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, hvorfor han den 26 August s. A. blev udlagt til Observation paa Sindsygeanstalten ved Middelfart, hvor han forblev til den 20 December s. A. Denne Anstalts Overlæge afgav under 17 sidstnævnte Maaned en Erklæring over Tiltaltes mentale Tilstand, i hvilken han, næst at fremhæve som ejendommeligt for Tiltalte en Blanding af let bevægeligt hysterisk, sentimentalt Væsen og let Sløvhed paa Intelligentslivets Omraade, paa Basis af sin Opfattelse udtalte, at Tiltalte vel, da han udførte de paagjældende Tyverier, maatte siges at have været sine Handlinger fuldt bevidst, men at der paa den anden Side i hans mentale Tilstand — den partielle aandelige Svækkelse og Sløvelse, han siden Pubertetstidens Indtrædelse havde været Gjenstand for — utvivlsomt laa Momenter, der kunne tjene til at modificere hans Tilregnelighed. Det kgl. Sundhedskollegium, for hvilket Spørgsmaalet derefter indbragtes, udtalte under 15 Januar 1891, at Tiltalte ifølge fornævnte Erklæring maatte ansees for ikke at være i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer. Ved allerhøjeste Resolution af 13 Marts s. A. fritoges derefter Tiltalte for at sættes under Tiltale for de af ham begaaede

Tyverier. Under Undersøgelsen i nærværende Sag har Tiltalte paany været udlagt til Observation i faa Dage paa fornævnte Sindssygeanstalt, hvis Overlæge derpaa i Skrivelse af 18 Septbr. 1893 i Eet og Alt har henholdt sig til sin Erklæring af 17 December 1890. Sundhedskollegiet, hvis Erklæring dernæst blev indhentet, har endelig under 6 Oktober 1893 udtalt, at da Tiltaltes Tilstand ifølge fornævnte Erklæring af 18 September næstforhen var ganske uforandret, som da Tiltalte var under Observation i Slutningen af Aaret 1890, samt da det ved de gjentagne Undersøgelser paa Sindssygeanstalten er sikkert konstateret, at Tiltalte lider af en partiel aandelig Svækkelse og Sløvelse, der har været tilstede i mange Aar og endnu er tilstede, og saa sløvede Individuer maa ansees for ikke at være i Besiddelse af de samme Betingelser og Evner til at overveje, vælge og vrage deres Handlinger som voxne, sjælssunde Personer, maa Kollegiet, ligesom udtalt i dettes Erklæring af 15 Januar 1891, ansee ham for ikke at være i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer.

Et enkelt Medlem af Kollegiet har dog i et Separatvotum, idet han har henstillet, om den ikke meget fremtrædende Svækkelse af Forstandsevnerne, som Tiltalte frembyder, maatte kunne henregnes til de særegne Tilstande, som Straffeloven har havt for Øje, naar den tillægger visse Personer en ufuldstændig Tilregnelighed, bemærket, at der i de nu optagne Forhør ikke skjønnes at foreligge Noget, der kunde tyde paa, at Tiltalte har udført de Handlinger, han nu er under Tiltale for, og hvis Strafbarhed han har været sig bevidst, under Indflydelse af nogen Svækkelse af Forstandsevnerne.

Som Sagen herefter og iøvrigt foreligger, finder Retten, at Tiltalte, da han begik Forbrydelserne, maa antages vel ikke at have været i fuldstændig utilregnelig Tilstand, men paa den anden Side ikke heller i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer, og han vil som Følge heraf være at ansee efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, være at forandre.

Torsdagen den 26 April.

Nr. 15. Proprietær **C. J. Mortensen** (Alberti)

contra

Proprietær **Andreas Jakobsen** (Shaw),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Løve Herreds ordinære Rets Dom af 4 Juli 1889: Indstævnte, Proprietær Jacobsen, bør inden 6 Uger efter denne Doms Forkyndelse under en Bøde af 2 Kr. til Holbæk Amts Fattigkasse, for hver Dag han sidder den overhørig, paa sin Bekostning lade aflyse og udslette af Pantebogen de forommeldte Fæstebreve, læste henholdsvis den 13 November 1849 og 18 Marts 1851, og den ligeledes forommeldte Fæstekontrakt, læst 28 Februar 1854, eller hvis dette maatte være ugjerligt, til Proprietær Mortensen paa Koldekildegaard at betale en saadan Erstatning, ikke over 2000 Kr., som uvillige af Retten udmeldte Mænd bestemmer, med Renter 5 pCt. p. a. af samme fra den 15 Marts 1888 til Betaling sker. Endvidere bør Indstævnte til Citanten inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale 32 Kr. med Renter som anført. Forøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 August 1890: Hovedappellanten, Proprietær Jakobsen af Ulstrupgaard, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Proprietær Mortensen af Koldekildegaard, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter den af Appellanten for Høiesteret nedlagte Paa-stand er der kun Spørgsmaal om, hvorvidt der kan tillægges ham Erstatning paa Grund af den i den indankede Dom omtalte Bortfæstning.

Det findes imidlertid at maatte have sit Forblivende ved den Indstævnte i saa Henseende tillagte Frifindelse, idet Høiesteret i det Væsentlige kan tiltræde de i Dommen til Støtte herfor anførte Grunde, hvortil føjes, at de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger ikke give Føje til at antage, at Indstævnte mundtlig har garanteret, at de paagjældende Huse kun vare

udlejede paa halvaarlig Opsigelse. Overrettsdommen vil derfor efter Indstævntes Paastand i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Proprietær Mortensen til Indstævnte, Proprietær Jakobsen med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en saakaldet Kjøbekontrakt-Transport af 27 Juli 1887 — i hvis Post 5 det efter en umiddelbart forudgaaende Bestemmelse om, hvorledes den akkorderede Kjøbesum skulde berigtiges, særlig ved Overtagelse af indestaaende Prioritet, hedder: „Sælgeren indestaar Kjøberens for, at der ikke paaahviler Ejendommen andre Hæftelser end foran nævnt, saaledes at Sælgeren, hvis saadanne maatte være thinglæste paa Ejendommen, er pligtig at holde Kjøberens skadesløs herfor og lade samme udslette af „Pantebogen“ — solgte Citanten, Proprietær Jakobsen af Ulstrupgaard, til Indstævnte, Proprietær Mortensen, den ham ifølge Kjøbekontrakt af 3 Maj s. A. tilhørende Ejendom Koldekildegaard i Skjærpinge By og Sogn med Tilliggende, hvoriblandt nogle Huse, hvorefter der den 17 December næstefter af Citantens Sælger meddeltes Indstævnte Skjøde paa bemeldte Ejendom.

Da det imidlertid efter Indstævntes Anbringende viste sig, at der paa de i Salget medfølgende Huse var thinglæst 2 Fæstebreve og en Fæstekontrakt, og at der paa det ene af Husene, beliggende i Skjærpinge, hvilede Forpligtelse til at give Fæstebrev, hvilke Behæftelser ikke vare omtalte i Kjøbekontrakt-Transporten, samt at der i det i Handelen medfølgende, til Ombytning for Brød til Bageren leverede Kvantum Rug, der i Transporten var angivet at være „til Rest ca. 10 Tdr.“ manglede mindst 4 Tdr., samt da endelig Citanten, ved ikke i rette Tid at skaffe Indstævnte Skjøde, efter Sidstnævntes Angivelse havde paaført ham en Udgift af 150 Kr. til Optagelse af et herved nødvendiggjort midlertidigt Laan, anlagde Indstævnte i 1ste Instants ved Løve Herreds ordinære Ret Sag mod Citanten,

under hvilken han paastod denne tilpligtet dels under en daglig Mulkt paa egen Bekostning at lade aflyse og udslette de paa-gjældende tvende Fæstebreve, det ene læst 13 November 1849 fra R. Madsen til Smed Lars Jensen og det andet læst den 18 Marts 1851 fra Samme til Johan Frederiksen, samt den oven-nævnte, den 28 Februar 1854 læste Fæstekontrakt mellem Paludan og Johan Frederiksen om Hestevangsgengen, eller at betale i skadesløs Erstatning principaliter et Beløb af 2000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Juli 1887, til Betaling sker, subsidiært et Beløb, fastsat efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn, med Renter som anført, dels at betale ham i Erstatning for den det ovennævnte Huus i Skjerpinge til Fordel for Indsiddet Lars Jacobsen og eventuelle Enke paa-hvilende Livsfæsteret med Hensyn til den af dem beboede Lej-lighed, principalt et Beløb af 200 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Juli 1887, subsidiært et Beløb efter uvillige Mænds Skjøn med Renter som anført, dels at betale for de ovennævnte 4 Tdr. Rug et Beløb af 32 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Juli 1887, samt endelig at erstatte Indstævnte de for-ommeldte 150 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 17 December 1887 samt Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten paastod sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkost-ninger.

Efterat det 1ste og det 3dje Punkt i Indstævntes fornævnte Paastand ved Løve Herredsthings Dom af 4 Juli f. A. vare tagne til Følge, saaledes at Fristen for Aflysningen og Udslet-telsen fastsattes til 6 Uger fra Dommens Forkyndelse, Dags-mulkten bestemtes til 2 Kr. til Holbæk Amts Fattigkasse, den eventuelle Erstatnings Fastsættelse overlodes til uvillige, af Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 2000 Kr., og Renten af samme saavel som af de 32 Kr. tillagdes Indstævnte fra Forligsklagens Dato den 15 Marts 1888, medens Citanten iøvrigt frifandtes for Indstævntes Tiltale med Ophævelse af Sagens Omkostninger, har Citanten ved Stævning af 18 Juli f. A. indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret derhen, at han heelt frifindes for Indstævntes Tiltale, med Tillæg af skades-løse Sagsomkostninger, og at ligeledes Appellens Omkostninger godtgjøres ham, subsidiært at den eventuelle Erstatning for Fæste-brevene og Fæstekontrakten udfindes ved Skjøn paa Grundlag af Forskjellen mellem Bortlejning og Bortfæstning, dog ikke over 700 Kr. Indstævnte har derimod efter udtaget Kontrastævning af 26 Oktober f. A. paastaaet den indankede Dom deels stad-fæstet, dels forandret, forsaavidt angaar de 2 ikke ved samme til Følge tagne — 2det og 4de — Punkter i hans Paastand, som han helt har fastholdt her for Retten, samt saaledes, at Renten af de ham ved Dommen tillagte Erstatninger beregnes fra den 25 Juli 1887, ligesom han har paastaaet sig Omkost

ningerne saavel for Underretten som her for Retten baade i Hoved- og Kontrasagen tillagte. Hovedcitanten har i Kontrasagen paa- staaet den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Omkostningerne i denne.

Naar det i den forannævnte Kjøbekontrakt-Transport, efterat i Post 4 de paa Ejendommen hvilende Prioriteter ere opregnede, i sammes Post 5 hedder, at Sælgeren indestaar for, at der ikke findes andre Hæftelser paa Ejendommen end de opregnede, er det klart og bestyrkes yderligere ved at sammenholde Transporten med den forudgaaende mellem Parterne oprettede Slut- seddel af 24 Juli 1887, at der ikke herved kan være tænkt paa de med Ejendommen følgende Huse, idet disse baade i Slutsedlen og Transporten ere betegnede som „Lejehuse“, og det derved tydeligt er tilkjendegivet, at de ere behæftede med Brugsrettigheder. Kontraappellanten beklager sig da heller ikke over, at Husene overhovedet vare behæftede med Brugsrettigheder, men derimod over, at disse tildels have vist sig eller kunne antages at være Fæste, medens han efter det i Transporten brugte Ud- tryk „Lejehuse“ maatte gaa ud fra, at de ikkun vare bortlejede. Naar imidlertid hensees til, at Hovedappellanten ikke ved de ind- gaaede Kontrakter har paataget sig nogen Forpligtelse med Hensyn til det nærmere Indhold af de bestaaende Lejeforhold, saaledes at Kontraappellanten, fra denne Side seet, har maattet finde sig i Lejemaal, selv om disse efter deres Indhold vare nok saa ugunstige for ham, skjønnes han ikke at kunne støtte noget Krav paa, at Lejeforholdene i en enkelt bestemt Retning, ved at være stiftede for Brugers og Enkes Livstid, have vist sig at være eller kunne antages at blive mindre favorable for ham, end han vil være gaaet ud fra, og det saameget mindre, som Kjøbekon- trakt-Transporten udtrykkeligt henviser og støtter sig til den mellem Hovedappellanten og hans Sælger indgaaede Kjøbekon- trakt, i hvilken Husene betegnes som „Fæste- og Lejehuse“ og deres Brugere som „Lejere“ og „Fæstere“, og Kontraappel- lanten saaledes ikke med Føje kan beraabe sig paa at være bleven skuffet ved det i Kjøbekontrakt-Transporten brugte mindre nøjagtige Udtryk „Lejehuse“.

I Henhold til det Anførte vil der ikke kunne gives Kontra- appellanten Medhold i de af ham under Punkterne 1 og 2 ned- lagte Paastande, og det Samme gjælder med Hensyn til hans Paastand under Punkt 3 — Erstatningen for de formeentlig manglende 4 Tdr. Rug —, idet det saavel efter de i Kjøbekon- trakt-Transporten brugte Udtryk som, efter hvad der er oplyst om de forudgaaende Forhandlinger, ikke kan antages at have været Parternes Mening med den paagjældende ganske under- ordnede Bestemmelse i Transporten, at Hovedappellanten skulde paatage sig nogen Garanti for Tilstedeværelsen af det anførte Kvantum Rug.

Hvad endelig angaar det af Kontraappellanten under Punkt 4 rejste Erstatningskrav med Hensyn til det Udgiftsbeløb af 150 Kr., som Hovedappellanten skal have paaført ham ved ikke strax paa Forlangende at forskaffe ham Skjøde paa Ejendommen, findes ogsaa dette Krav at savne tilstækkeligt Fundament. Naar nemlig hensees til, at den Hovedcitanten ifølge Kjøbekontrakten med den hidtidige Ejer af Koldekildegaarden af 3 Maj 1887 tilkommende Ret, som han ved Transporten af 27 Juli s. A. overdrog til Kontracitanten, efter hvad der bl. A. af bemeldte Transports Post 4 Litr. d. maatte være denne fuldt bekjendt, ikke gav ham Krav paa at faa Skjøde paa Ejendommen før i December Termin s. A., jfr. Kjøbekontraktens Post a Nr. 4 og Post f, kunde den i Transportens Post 6 tagne Bestemmelse om, at Sælgeren skal forskaffe Kjøberen rent og ubehæftet Skjøde, „naarsomhelst han maatte forlange det“, fornuftigvis ikke forstaaes anderledes end med den Begrænsning, at Skjødeudstedelsen dog ikke af Kontracitanten kunde kræves forinden December Termin 1887. Og da det nu er in confesso, at Skødet blev endelig udstedt den 17 December 1887, altsaa inden Terminens Udløb, kan Hovedcitanten ikke ansees i saa Henseende at have ladet sig falde nogen til Erstatning forpligtende Forsømmelse til Last. Efter det foranferte vil Hovedappellanten i det Hele være at frifinde for Kontraappellantens Tiltale, medens Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at kunne ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 171. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Christen Simon Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 8 November 1893: Christen Simon Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage. I Erstatning til Tjenestekarl Jacob Jacobsen af Støvring betaler Tiltalte in solidum med Tjenestekarlene Niels Jensen og Chr. Eriksen af Støvring, 50 Kr. Saa udreder han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 12 Kr., og til De-

fensor, Sagfører Broe, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1894: Tiltalte Christen Simon Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Erstatning til Jacob Jacobsen betale 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Simon Christensen til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christen Simon Christensen for at have gjort sig skyldig i voldeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger traf Tiltalte samt Tjenestekarlene Niels Jensen og Christian Eriksen tilligemed en fjerde Karl, da de, efter at have siddet og drukket i Støvring Kro om Aftenen den 18 Juni sidstl., begave sig derfra ad Landevejen Syd paa, omtrent ved Midnat paa Vejen sammen med Tjenestekarl Jacob Jacobsen, der var i Følge med en anden Karl og to Piger, og da de vare komne til Broen ved Støvring Hammerværk, gav Niels Jensen sig, paa Foranledning af en Ytring i Spøg af en af Jacobsens Ledsagersker, til at yppe Klammeri med Jacobsen og vedblev hermed, efterat Jacobsen og hans Følgeskab vare drejede ind paa en Markvej. Imidlertid

var Tiltalte, der havde gaaet bagerst af dem alle, og hans to andre Ledsagere, der havde været foran Jacobsen og hans Følgeskab, komne til, som det maa antages paa Grund af Niels Jensens Raaben, og efterat denne, der vil være bleven hidset af Tiltalte, havde med Haanden givet Jacobsen, som Jensen har udtrykt sig, en Lussing, bibragte Tiltalte med Haandtaget af sin Stok, som han holdt i den nederste Ende, Jacobsen et Slag i Hovedet, der maa antages at have ramt ham ved det venstre Øje, samt tog ham i Kraven og kastede ham til Jorden, hvorefter han yderligere slog ham, hvorhos Niels Jensen efter sin Forklaring, medens Jacobsen laa paa Jorden, gav ham et Spark, og Christian Eriksen, efter hvad han har udsagt, slog ham med knyttet Næve paa Ryggen, da han var i Færd med at rejse sig op.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring af 19 Juni befandt Jacobsen da at have et ca. 1 Tomme langt, tværløbende og skarprandet Saar ved ydre Side af venstre Øje, som paa det dybeste Sted naaede helt ind til Benet, og lidt foran venstre Øre et ca $\frac{1}{2}$ Tomme langt, ligeledes skarprandet Saar, der havde truffet en mindre Pulaare, samt i højre Tinding et mindre Saar ca. 2 Tommer ovenfor Haargrænsen, og efter Jacobsens Forklaring i et Forhør den 24 Juni led han stadig af stærke Smerter i Hovedet; men efter hvad han forklarede i et Forhør den 8 Juli, havde han da ingen anden Ulempe af den ham overgaaede Vold, end at Benet i Tindingen var ømt ved Berøring, og havde han kun i 8 Dage været arbejdsudygtig, hvorhos en fremlagt Lægeerklæring af 28 Juni gaar ud paa, at Saaret i Tindingen var lægt og Saaret over venstre Øje godt i Færd med at læges, samt at der efter al Sandsynlighed ikke var tilføjet ham nogen blivende Skade. Tiltalte — der et Par Dage efter Overfaldet begav sig til Slesvig og først den 7 Oktober atter blev antruffen heri Landet — har erkjendt Rigtigheden af, hvad ovenfor er anført for hans Vedkommende, samt at han, efterat have kastet Jacobsen til Jorden, paany slog ham med Stokken, maaske flere Gange, hvorhos han overensstemmende med det iøvrigt Oplyste har udsagt, at Jacobsen, der var ham og hans Ledsagere ganske ubekjendt, ikke gav mindste Anledning til Overfaldet, samt at han vel den paagjældende Aften havde drukket en Del, men ikke var mere beskjenket, end at han vidste, hvad han gjorde. Jacob Jacobsen har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning for sine Udgifter i Anledning af Overfaldet, som han har opgivet til 18 Kr. til Lægen, 8 Kr. for Næringstab og ca. 4 Kr. til Rejsseudgifter, foruden en af Retten fastsat Erstatning for Svie og Smerte, og idet Erstatningen findes at kunne i det Hele bestemmes til 50 Kr., hvad Tiltalte ikke har havt noget at erindre imod, vil han altsaa være at tilpligte at betale Jacobsen dette Beløb, hvorved iøvrigt bemærkes, at ovennævnte Niels Jensen og Christian Eriksen — for hvis Ved-

kommende Sagen blev afgjort ved et af Aalborg Amt approberet Forlig inden Retten af 8 Juli, saaledes at de for deres Deltagelse i Overfaldet hver skulde bøde 50 Kr. til Statskassen, hvilke Bøder de hver have afsonet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage — ved Forliget endvidere Een for Begge og Begge for Een forpligtede sig til at betale Jacobsen en Erstatning af den nævnte Størrelse, hvoraf Jacobsen imidlertid maa antages Intet at have erholdt. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der født i Aaret 1863 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han, foruden den ovenfor nævnte Erstatning, vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Mandagen den 30 April.

Nr. 48. Bagermester **Chr. Th. V. Richter** (Jensen)

contra

Politidirektør i Kjøbenhavn **E. Petersen** paa det
Offentliges Vegne (Shaw efter Ordre),

betr. Ansvar for Salg af undervægtigt Brød.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Oktober 1893: Tiltalte, Bagermester Christian Thorvald Valdemar Richter, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 8 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage fra Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 14 November f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det halvsigtede

Rugmel, hvoraf de under Sagen omhandlede Rugbrød ere tilvirkede, antages at være fremstillet paa en Maade, der er ganske forskjellig fra den, paa hvilken grovt eller sammalet Rugmel fremstilles, men derimod efter samme System, som følges ved Tilvirkning af helsigtet Rugmel. Under Hensyn hertil og til den Klidmængde, der efter det Foreliggende maa antages at være udskilt, findes der ikke tilstrækkelig Hjemmel til at henføre de omhandlede Brød under den i Plakat 16 April 1841 § 2 indeholdte særegne Forskrift om Grovbrød, og Appellanten vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige,

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Bagermester Richter bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Høiesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende mod Tiltalte Christian Thorvald Valdemar Richter for Salg af undervægtigt Brød anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 26 Maj d. A. har havt til Salg i sit Udsalgslokale her i Staden 4 hele friskbagte saakaldte „halvsigtede“ eller „fine“ Rugbrød, hvis Vægt varierede mellem 6 Pd. 10 Kv. og 6 Pd. 45 Kv., og 6 halve Rugbrød af samme Art, hvis Vægt varierede mellem 3 Pd. 15 Kv. og 3 Pd. 25 Kv., hvilke Brød saaledes ikke uvæsentligt afvige fra den senest ved Pl. 16 April 1841 § 2 for Grovbrød bestemte Vægt af respektive 4, 8 og 12 Pd. Vel har nu Tiltalte gjort gjældende, at Rugbrød, tilvirket af halvsigtet Rugmel — hvilken Melsort ikke var kjendt, da Pl. 16 April 1841 emanerede — ikke kan henregnes til „Grovbrød“, men snarere maa sammenstilles med Brød af helsigtet Rugmel, for hvilket ingen Vægtbestemmelse gjælder, men heri kan der ikke gives ham Medhold. Efter hvad der under Sagen er oplyst om Beskaffenheden og Benyttelsen af det af saakaldet halvsigtet Rug-

mel tilvirkede Rugbrød, findes dette at maatte henregnes til Grovbrød, og Tiltalte, der er født den 18 Marts 1836 og ikke funden forhen straffet, vil derfor være at ansee efter Bager-Laugs-Artiklerne af 23 Juni 1683 § 7, jfr. Pl. 16 April 1841 § 2 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende af 8 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

Tirsdagen den 1 Maj.

Nr. 5. Overretssagfører **T. Henriksen** (Selv)

contra

Aktieselskabet Faxe Kalkbrud (Ingen),

betr. Opfyldelse af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1892: Indstævnte, Overretssagfører T. Henriksen bør til Citanterne Aktieselskabet Faxe Kalkbrud betale 2234 Kr. 26 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 2 Juli 1886, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af Indstævnte og Murmester Willumsen underskrevne Dokument af 19 August 1884 ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning for Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom til Fordel for Indstævnte, og i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, forsaavidt disse herefter foreligge Høiesteret til Prøvelse, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Da det findes, at Appellanten har brugt kjendelige Udflugter for at forhale Sagen i forrige Instants, og at Overretssagfører William Jørgensen, der førte Sagen for Mod-

parten, utilbørligt har opholdt samme, ville de være at ansee, Førstnævnte efter Forordning 11 August 1819 for unødigt Trætte med en Bøde til Justitskassen af 100 Kroner, og Sidstnævnte efter Forordning 16de Januar 1828 § 14 med en Bøde til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse af 60 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretssagfører T. Henriksen, 10 Kroner, og i Mulkt for unødigt Trætte 100 Kroner. Overretssagfører William Jørgensen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 60 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge derom i August Maaned 1884 truffen Overenskomst leverede Citanterne Aktieselskabet Faxe Kalkbrud til Murermester F. G. Willumsen til et Byggeforetagende paa Matr. Nr. 444 og 445 i Københavns udenbys Vester Kvarter Kalk til en samlet Sum af 3551 Kr. 40 Øre. Da bemeldte Willumsen af dette Beløb kun betalte 200 Kr., blev der af Citanterne anlagt Sag imod ham ved nærværende Ret til Betaling af Restbeløbet 3351 Kr. 40 Øre, og blev han da ved den under 17 Maj 1886 afsagte Dom tilpligtet at betale Citanterne dette Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 2 Juni 1885 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Da denne Dom ikke blev opfyldt, lod Citanterne foretage en Exekutionsforretning hos bemeldte Willumsen, hvorunder der blev gjort Udlæg i tvende Fordringer, idet Willumsen intet Andet kunde paavise til Dækning, hvilket Udlæg dog ved en over det Udlagte efter Citanternes Rekvisition afholdt Auktion Intet har udbragt dem. Da Indstævnte Overretssagfører T. Henriksen, der var varslet til at varetage sit Tarv under ovennævnte Sag, har indestaaet som Garant for den kontraktmæssige Betaling af Willumsens ommeldte Skyld, har Citanterne under nærværende Sag søgt ham til at betale 3351 Kr. 40 Øre med Renter deraf 5 pCt, p. a. fra den 2 Juli 1886 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, har gjort gjældende, at der af Citanterne blev givet

Willumsen Henstand med Betalingen af Kalken, saaledes at denne, i Stedet for at foregaa med $\frac{1}{3}$ ved hver Assurance, skulde betales med 200 Kr. om Ugen, og da Indstævntes Samtykke ikke blev indhentet vil en saadan Afvikling, ligesom det var ham ubekjendt, at der var truffen Aftale i den Retning, formener Indstævnte sig løst fra den af ham paatagne Kautionsforpligtelse. Citanterne have nu indrømmet, at der blev givet Willumsen Henstand med Betalingen som anført, men paastaa, at denne Henstand kun gjaldt den første Trediedel, som ifølge den med Indstævntes Garantipaategning forsynede Slutteddel om Leverancer skulde betales ved 1ste Assurance, og at det var sat som udtrykkelig Betingelse for Henstanden, at de ugentlige Afdrag blev erlagte prompte, saa at den før Henstanden bestaaende Ordning, da dette ikke skete, paany indtraadte, hvorved Indstævntes Kautionsforpligtelse formentlig ligeledes paany var traadt i Kraft. For det Tilfælde, at dette Sidste ikke skulde faa Medhold, have Citanterne nedlagt subsidiær Paastand paa, at Indstævnte tilpligtes at betale de sidste to Trediedele af Kjøbesummen, som Henstanden ikke omfattede, med 2234 Kr. 26 Øre foruden Renter 5 pCt. p. a. deraf fra d. 2 Juli 1886 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Da det er in confesso, at der i det ommeldte Forhold er givet Willumsen Henstand, og da Kautionisten maa ansees for løst fra sin Forpligtelse, saavidt Henstanden har strakt sig, uden at der kan gives Citanterne Medhold i, at Kautionsforpligtelsen maatte træde i Kraft paany, fordi den givne Henstand paa Grund, af Brud paa den derom trufne Aftale senere maatte være bortfalden, bliver der under nærværende Sag kun Spørgsmaal om, hvorvidt Henstanden har omfattet hele Gjælden eller kun den ved 1ste Assurance torfaldne Del deraf. Medens det nu som anført er in confesso, at Henstanden i ethvert Fald angik sidstnævnte Beløb, maatte det være Indstævntes Sag at bevise, at hans Kautionsforpligtelse skulde være bortfalden i det videre Omfang, og da han ikke skjønnes at have ført et tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende vil Citanternes subsidiære Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Statskassen Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det af Indstævnte og Murmester Willumsen underskrevne Dokument af 19 August 1884 ikke er skrevet paa stemplet Papir; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 10. Skovridder **Wedderkopp** (Lunn)

contra

Arbejdsmand **Julius Andersen** og Sømand **Hans Peter Rasmussen** (Ingen),

betr. Straf og Erstatning for ulovlig Jagt.

Lolland Nørre Herreds Politirets Dom af 18 Juli 1893: De Indklagede Arbejdsmand Julius Andersen i Majbølle og Sømand Hans Peter Rasmussen i Nakskov bør for Tiltalte af Klageren Skovridder Wedderkop i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 December f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Medens det maa billiges, at Indstævnte Hans Peter Rasmussen ved den indankede Dom er frifunden for Appellantens Tiltale, findes den Omstændighed, at Indstævnte Julius Andersen er truffen i Torrig Skov, bærende paa en Sæk, der efter hans egen Forklaring indeholdt en Raabuk, i Forbindelse med hvad der iøvrigt, som i Dommen nærmere er angivet, under Sagen er oplyst, at medføre en saa høj Grad af Formodning for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, at Sagens Udfald for denne Indstævntes Vedkommende vil være at gjøre afhængigt af, om han edelig tør bekræfte, at han ikke den 11 Marts 1893 har drevet eller deltaget i Jagt i Torrig Skov og derved er kommen i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Raabuk, idet han, saafremt han aflægger Eden, vil være at frifinde og Sagens Omkostninger at ophæve, hvorimod han, hvis han ikke aflægger Eden, i Henhold til Lov 1 April 1871 § 17 vil have at betale en Bøde til Appellanten, der findes at kunne bestemmes til 40 Kroner, samt i Erstatning 12 Kroner, hvorhos han i dette Tilfælde vil have at tilsvare Appellanten Sagens Omkostninger for alle Retter med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

For Hans Peter Rasmussens Vedkommende bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

Saafrømt Indstævnte Julius Andersen inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke den 11 Marts 1893 har drevet eller deltaget i Jagt i den under Baroniet Juellinge hørende Torrig Skov, og derved er kommen i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Raabuk, bør han for Appellanten, Skovrider Wedderkopps Tiltale i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger for alle Retter være ophævede. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Appellanten bøde 40 Kroner og i Erstatning betale 12 Kroner, hvorhos han i dette Tilfælde betaler Appellanten Sagens Omkostninger med 150 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte Andersen hver 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 12.

Tirsdagen den 1 Maj.

Nr. 10. Skovrider Wedderkopp (Lunn)

contra

Arbejdsmand Julius Andersen og Sømand Hans Peter Rasmussen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at de Indstævnte Arbejdsmand Julius Andersen af Majbølle og Sømand Hans Peter Rasmussen af Nakskov den 11 Marts d. A. i Forening havde drevet Jagt i den under Baroniet Juellinge hørende Torrig Skov og ved denne Lejlighed havde nedlagt og medtaget en Raabuk, paastod Citanten Skovrider ved bemeldte Baroni Wedderkopp under nærværende i 1ste Instants ved Lollands Nørreherreds Politiret procederede Sag principaliter de Indstævnte ansete med Straf efter Jagtlovgivningens Strængthed samt tilpligtede in solidum at udrede Erstatning for den nedlagte Raabuk og tilsvare Sagens Omkostninger skadesløst, subsidiært Sagens Udfald gjort afhængig af de Indstævntes Benægtelsesed. De Indstævnte paastode sig derimod frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da denne Paastand ved bemeldte Rets Dom af 18 Juli d. A. blev tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten ved Stævning af 11 August d. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet den afsagte Dom forandret i Overensstemmelse med sin for Politiretten nedlagte Paastand

og de Indstævnte tilpligtede at godtgjøre ham Appelsagens Omkostninger.

De Indstævnte ere, skjændt lovlig stævned, hverken mødte eller have ladet møde her for Retten.

Efter det Oplyste faldt der den 11 Marts d. A. om Morgenen mellem Kl. 7 og 9 et Skud paa Baroniet Juellings Jagtdistrikt i Torrig Skov enten i selve Skoven eller ved Strandkanten, i hvilken Anledning der blev foretaget en Eftersøgning i Skoven, og bleve de Indstævnte samme Dags Eftermiddag mellem Kl. 2 og 3 antrufne af vedkommende Skovfoged og hans Søn i hinandens Selskab i bemeldte Skov, Indstævnte Andersen bærende en Raabuk i en Sæk. Da de Indstævnte bleve opmærksomme paa Skovfogden og hans Søn, gavede sig til at løbe og undkom. Samme Dags Eftermiddag mellem Kl. 5 og 5 $\frac{1}{2}$ bleve de paany set i Skoven, som de forlode $\frac{1}{2}$ Time efter, og kort efter bleve de antrufne af tvende Personer paa en Vej et Stykke fra Skoven, og bar da Indstævnte Andersen endnu den ommeldte Sæk med Raabukken i, men vægrede sig ved at vise, hvad der var i Sækken, ligesom han og Indstævnte Rasmussen, da de vare komne et Stykke bort fra de ommeldte Personer, gavede sig til at løbe.

De Indstævnte have benægtet, at de ved den ommeldte Lejlighed have begaaet nogen Jagtovertrædelse, idet de hverken ville have skudt den ovennævnte Buk, eller i det Hele ville have medført Bøsse, og har Indstævnte Andersen forklaret, at han har kjøbt Raabukken for 12 Kr. af en ham ubekjendt Mand, som han traf i en anden, ikke til Baroniet Juellinge hørende Skov, og at han gik igjennem Torrig Skov for at skyde Gjenvej, medens Indstævnte Rasmussen har erklæret, at han tilfældig traf Indstævnte Andersen i Torrig Skov og fulgtes med ham, og at han ikke saa, hvad der var i den Sæk, Indstævnte Andersen bar. De Indstævnte have derhos anbragt, at de gavede sig til at løbe, da de saae Skovfogden og hans Søn, fordi de vilde undgaa at komme i Kamp med dem, og at de løb fra de andre Personer, fordi de mente, at disse vilde overfalde dem.

Der foreligger ikke noget Bevis for, at det ovenommeldte Skud er affyret af nogen af de Indstævnte, eller at den nævnte Raabuk er nedlagt ved dette Skud eller i det Hele paa Baroniet Juellings Jagtdistrikt, ligesaalidt som for, at de Indstævnte have medført Skydevaaben i Skoven, og ihvorvel de Indstævntes Forklaringer i flere Retninger synes lidet sandsynlige, findes der ikke heller ved det fremkomne at være tilvejebragt en saadan Formodning for, at de Indstævnte ved den nævnte Lejlighed have gjort sig skyldige i ulovlig Jagt, at der haves Føje til at gjøre Sagens Udfald afhængig af deres Ed.

Den indankede Dom vil som Følge heraf være at

stadfæste, medens Sagens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 4 Maj.

Nr. 80. Dansk Skrædderforbund og sammes Bestyrelse ved dens Formand, Skræddersvend J. Rasmussen (Høgsbro)

contra

Skræddermester V. A. Schilder (Dietrichson),

betr. Stadfæstelse af et Forbud m. m.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Fogedrets Kjendelse af 6 Oktober 1890: Fogden nedlagde derefter overfor „Dansk Skrædderforbund“ og sammes Bestyrelse ved dennes Formand, Skræddersvend J. Rasmussen, nu af Valdby, Rettens lovlige Forbud imod, at der efter Forbundets Foranstaltning ved Trusler eller paa anden retsstridig Maade direkte eller indrekte søges Hindringnr lagte i Vejen for Tilgang af Arbejdskraft til Rekvirenten, Skræddermester W. Schilders Forretningsbrug, alt i Overensstemmelse med Rekvisition af 30 f. M. og under Forbehold af Enhvers lovlige Ret og paa Rekvirentens Ansvar.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 2 September 1891: Det nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør de Indstævnte Dansk Skrædderforbund og sammes Bestyrelse ved dens Formand, Skræddersvend J. Rasmussen, betale til Citanten, Skræddermester W. A. Schilder, 5000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Oktober f. A., til Betaling sker. Saa betale de Indstævnte ogsaa til Citanten saavel denne Sags som de afholdte Forbudsforretningers Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Maj 1892: Det nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Citanterne, „Dansk Skrædderforbund“

og sammes Bestyrelse ved dennes Formand, Skræddersvend J. Rasmussen, betale Indstævnte, Skræddermester W. A. Schilder, i Erstatning for de Udgifter og det Tab, der forinden Sagens Anlæg maa antages at være ham paaførte ved det ommeldte af Citanterne udviste Forhold, et saa stort Beløb, som fastsættes ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjen, dog ej over 5000 Kr. tilligemed Renter, 5 pCt. p. a. fra den 7 Oktober 1890, indtil Betaling sker, af det Indstævnte saaledes tillagte Beløb. Saa bør og Citanterne betale Indstævnte Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger for Underretten med 100 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det ansees godtgjort, at den i Dommen omtalte Postering af Udsendinge fra »Dansk Skrædderforbund« udenfor Kontraappellanten, Skræddermester Schilders Arbejdslokaler har været forbunden med Fremsættelse paa forskjellig Maade af Trusler imod de derved antrufne Svende, som havde Arbejde hos Kontraappellanten, for at formaa dem til at undlade at arbejde for ham, saafremt han ikke vilde gaa ind paa at betale det paagjældende Arbejde efter en under Sagen fremlagt Priskurant, som han havde paategnet sit Navn. Men selv afseet fra denne Anvendelse af Trusler findes Skrædderforbundet ved det ommeldte, i samme Øjemed indrettede Vagthold udenfor Kontraappellantens Lokale at have gjort sig skyldigt i et retsstridigt Forhold ligeoverfor ham, og det uden Hensyn til, hvilken Betydning der maatte tillægges den anførte Priskurant og Kontraappellantens Paategning af sit Navn paa den, idet Skrædderforbundet i hvert Fald har været uberettiget til paa foranførte Maade at forsøge egenmægtigt at gennemføre sin formentlige Ret mod Kontraappellanten.

Denne har derfor, som i Overrettsdommen antaget, havt tilstrækkelig Hjemmel til ved Nedlæggelse af et Forbud at værge sig imod den fra Skrædderforbundets Side brugte Adfærd, og da Kontraappellanten for Høiesteret kun har paastaaet det nedlagte Forbud stadfæstet, forsaavidt det gaar ud paa, at der ikke ved Trusler maa søges lagt Hindringer i Vejen for Tilgang af Arbejdskraft til hans Forretningsbrug, medens Forbudets øvrige Indhold af ham er frafaldet, vil Forbudet, der i hvert Fald i den saaledes be-

grændsede Skikkelse efter det Oplyste er lovmedholdeligt, for saa vidt være at stadfæste.

Hovedappellanterne maa derhos ansees pligtige til at erstatte Kontraappellanten de Udgifter og det Tab, der ere paaførte ham ved Skrædderforbundets ovenomhandlede retsstridige Forhold, hvilken Erstatning i Henhold til den ham for Høiesteret principalt fremsatte Paastand om, at dens Størrelse fastsættes ved Rettens Skjøn, findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til 3000 Kroner med Renter som i Overretsdommen fastsat.

Forbudsforretningens og Processens Omkostninger for alle Retter ville Hovedappellanterne have at tilsvare Kontraappellanten med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Det nedlagte Forbud bør ved Magt at stande, for saa vidt det gaar ud paa at forbyde ved Trusler at søge Hindringer lagte i Vejen for Tilgang af Arbejdskraft til Kontraappellanten Skræddermester Schilders Forretningsbrug. Hovedappellanterne, Dansk Skrædderforbund og sammes Bestyrelse ved dens Formand, Skræddersvend Rasmussen, bør til Kontraappellanten i Erstatning betale 3000 Kroner med Renter heraf 5 pro Cent aarlig fra den 7 Oktober 1890, indtil Betaling sker, samt i Sagsomkostninger 400 Kroner. Saa betaler Hovedappellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, i 1ste Instans ved Kjøbenhavns Amts søndre Birkething anlagte Sag paastod Indstævnte, Skræddermester W. A. Schilder, et efter hans Foranstaltning under 6 Oktober 1890 af bemeldte Birks Fogedret for Citanterne, „Dansk Skrædderforbund“ og sammes Bestyrelse ved dens Formand, Skræddersvend J. Rasmussen, nedlagt Forbud imod, at der efter Forbundets Foranstaltning ved Trusler eller paa anden retsstridig Maade direkte eller indirekte søges Hindringer lagte i Vejen for Tilgang af Arbejdskraft til Indstævntes Forretningsbrug, stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, samt Citanterne

derhos tilpligtede at betale i Erstatning 5000 Kr. for det Tab, der var tilføjet Indstævnte ved de af Citanterne imod ham i den omhandlede Retning foretagne retsstridige Handlinger, tilligemed Renter pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 7 Oktober 1890 samt Omkostningerne ved Forbudsforretningen og Sagen skadesløst. Citanterne paastode principalt Sagen afvist paa Grund af ulovlig objektiv Kumulation og sig tilkjendte Kjøst og Tæring, subsidiært paastode de det ommeldte Forbud hævet og sig frifundne med Tillæg af skadesløse Omkostninger, og da bemeldte Birkethings Dom af 2 September f. A. forkastede Citanternes Afvisningspaastand og tog Indstævntes Paastand til Følge i alle Punkter, have Citanterne ved Stævning af 14 s. M. indbragt Sagen her Retten, hvor begge Parter have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastande og gjensidigt paastaet sig Appellens Omkostninger hos hinanden.

Foreløbigt bemærkes, at Citanternes Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten findes ubeføjet.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte anbragt, at „Dansk Skrædderforbund“ siden Slutningen af Juli 1890 i et betydeligt Omfang har forhindret, at Skræddersvende tog Arbejde hos ham, derved, at Udsendinge fra Forbundet — saakaldte Strikevagter — posteredes udenfor Indstævntes Arbejdslokaler med den Opgave at kontrollere, hvem der søgte Arbejde hos ham, og saa ved Trusler eller paa anden Maade formaaede dem til at opgive dette, og er det ogsaa erkjendt af Citanterne, at disse, da de formeente, at Indstævnte ej holdt sig Priskuranten efterrettelig, gjennem Strikevagter have søgt at formaa Skræddersvende til at undlade at arbejde hos Indstævnte, dog uden at der til Opnaaelse af dette Formaal har været anvendt Trusler eller deslige retsstridige Midler.

Allerede efter det saaledes Foreliggende findes Indstævnte at have havt tilstrækkelig Føje til gennem Forbud, som sket, at værge sig imod, at Tilgang af Arbejdere til ham blev ham standset. Da der derhos ej kan gives Citanterne Medhold i, at det nedlagte Forbud skulde mangle tilstrækkelig Bestemthed, findes dette med Rette stadfæstet ved den indankede Dom.

Ligeledes findes Citanterne at maatte erstatte Indstævnte det Tab, som denne forinden Sagens Anlæg maa antages at have lidt ved, at han paa Grund af de fornævnte Bestræbelser fra de ommeldte Strikevagter har mistet eller ikke kunnet faa fornøden Arbejdskraft, samt de særlige Udgifter, som ere blevne paaførte hans Forretning paa Grund af de udstillede Strikevagter, men denne Erstatning findes imidlertid i Overensstemmelse med en af Indstævnte her for Retten nedlagt subsidiær Paaastand efter Omstændighederne rettest at burde fastsættes ved Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ej udover 5000 Kr., og saaledes at Citanterne have at svare Renter af de Indstævnte tillagte Beløb 5

pCt. p. a. fra den 7 Oktober 1890. Sagens Omkostninger for Fogedretten og for Underretten, som der ej have Hjemmel til — som sket i den indankede Dom — at tilkjende Indstævnte skadesløst, findes Citanterne at burde tilsvare Indstævnte med 100 Kr., hvorimod Omkostningerne her for Retten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ej her for Retten.

Torsdagen den 10 Maj.

Nr. 27. Repræsentanterne for Næstved, St.
Peders og St. Mortens Landdistrikter paa disses
Vegne (Nellemann efter Ordre)

contra

Næstved Byraad paa Kjøbstadkommunens Vegne
(Bagger efter Ordre),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende mellem Landdistrikterne
og Kommunen.

Næstved Kjøbstads ordinære Rets Dom af 29 April 1889: De Indstævnte, Byraadet for Næstved Kjøbstad, bør være uberettigede til i Kjøbstadens Opgjørelser med Næstved St. Peders og St. Mortens Landdistrikter for Aaret 1881 og senere Aar, saavel som i de aarlige Overslag over Skole- og Fattigvæsenets saakaldte løbende Fællesudgifter at beregne Citanterne, Næstved St. Peders og St. Mortens Landdistrikter, noget Bidrag til Renteydelsen af de til Opførelsen af nye Skole- og Fattigvæsenes Bygninger i Kjøbstaden af Indstævnte optagne Laan, og bør Citanterne være berettigede til hos de Indstævnte at erholde Godtgjørelse for, hvad ethvert af Landdistrikterne i saa Henseende befindes at have udredet formeget tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Maj 1887, indtil Betaling eller Likvidation finder Sted, men iøvrigt bør de Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citanternes beskikkede Sagfører, Prokurator Larsen, et Salær af 150 Kr., der udredes af det Offentlige. Der forelægges Sagfører Ch. Hansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranledige de af ham den 26 Marts og 15 Oktober 1888 fremlagte Indlæg stemplede.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23

November 1891: Kontracitanterne, Byraadet for Næstved Kjøbstad paa Kjøbstadkommunens Vegne, bør for Tiltale af Hovedcitanterne, Repræsentanterne for Næstved St. Peders og St. Mortens Landdistrikter paa disses Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salær tillægges der Prokurator Larsen for Underretten 150 Kr. og Prokuratorerne Engberg, eller nu hans Dødsbo, Lehmann og Casse for Overretten, henholdsvis 50 Kr., 50 Kr. og 100 Kr., hvilke Beløb udredes af def Offentlige.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes tilstrækkelig Anledning til enten af de af det indstævnte Byraad paabe- raabte, i den indankede Dom omtalte eller af andre Grunde at afvise Sagen i dens Helhed fra Underretten, hvilket, da Dommen ikke er kontrapaaanket, kun kunde ske ex officio.

Forsaavidt Appellanterne, Repræsentanterne for Næstved St. Peders og St. Mortens Landdistrikter paa disses Vegne, have paastaaet Næstved Byraad kjendt uberettiget til at beregne bemeldte Landdistrikter noget Bidrag til Renteydelsen af de til Opførelsen af nye Skole- og Fattigvæsens-Bygninger af Byraadet optagne Laan, bemærkes, at da Spørgsmaalet om, hvad der skal paalignes Landdistrikterne i Bidrag til Kjøbstadens Skole- og Fattigvæsen, i Medfør af Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 § 3 og Lov om Kjøbstadkommunernes Styrelse af 26 Maj 1868 § 15 maa ansees at henhøre under administrativ Afgjørelse, kan den af Appellanterne paastaaede Udtalelse af Retten ikke gives, og den dertil knyttede Paastand om Tilkjendelse af Godtgjørelse for, hvad Landdistrikterne maatte have udredet for meget, kan derfor heller ikke tages til Følge.

Da Overretsdommen ogsaa har dette Resultat, og da det i Henseende til de øvrige af Appellanterne nedlagte Paa- stande i Henhold til de desangaaende i Dommen anførte Grunde ligeledes maa have sit Forblivende ved disse Paa- standes Forkastelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at op- hæve, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dombør

ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 300 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Næstved Kjøbstads ordinære Ret indankede Sag, der her for Retten procederes efter Hoved- og Kontraappelstævning, gik den af Hovedcitanterne, Repræsentanterne for Næstved St. Peders og St. Mortens Landdistrikter, paa disses Vegne i 1ste Instants endelig nedlagte Paastand ud paa:

- 1) at Næstved Byraad kjendtes uberettiget til i Kjøbstadens Opgjørelser med St. Peders og St. Mortens Landdistrikter for Aaret 1881 og senere Aar saavel som i de aarlige Overslag over Skole- og Fattigvæsenets saakaldte løbende Fællesudgifter at beregne Landdistrikterne noget Bidrag til Renteydelsen af de til Opførelsen af nye Skole- og Fattigvæsens Bygninger i Kjøbstaden, af Byraadet optagne Laan, samt at Byraadet paa Kjøbstadkommunens Vegne tilpligtedes at tilsvare Landdistrikterne Godtgjørelse for, hvad ethvert af dem i saa Henseende befandtes at have udredet formeget, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 7 Maj 1887, indtil Betaling skete eller Likvidation fandt Sted.
- 2) at Kontracitanterne, Byraadet for Næstved Kjøbstad, paa Kjøbstadkommunens Vegne tilpligtedes at erstatte Landdistrikterne disses forholdsvise Andeel af et Boløb stort 28,655 Kr. 25 Øre, der af Kjøbstadens og Landdistrikternes fælles Skolekasse var blevet udlaant til Kjøbstadens Realskole, hvilken Andel formentlig udgjorde 2,723 Kr. 50 Øre, hvorhos Hovedcitanterne paastode sig tilkjendt Renter af dette Boløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, til Betaling eller Likvidation fandt Sted.
- 3) at Hovedcitanterne kjendtes medejendomsberettigede med Næstved Kjøbstadkommune i tidligere Skole- og Fattigvæsens Ejendomme og øvrige deres fælles Skole- og Fattigkasse tilhørende Formuegjenstande, som endnu vare tilstede, og at Kontracitanterne derhos tilpligtedes at godtgjøre Landdistrikterne disses forholdsvise Anparter

i de af bemeldte Ejendomme og Formuegjenstande havde Indtægter saavel som af Værdierne af de Dele af saadanne Ejendomme og Formuegjenstande, hvorover der af Byraadet eller tidligere Bestyrelser var disponeret i andre Øjemed end til det forommeldte fælles Skole- og Fattigvæsen, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato til Betaling eller Likvidation skete.

Hovedcitanterne, hvem der var meddelt fri Proces, paastode derhos Kontracitanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, og den for Hovedcitanterne beskikkede Sagfører, Prokurator Larsen, paastod sig tilkjendt Salær. Kontracitanterne paastode principalt Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring; subsidiært paastod de sig frifundne og tillagt Sagens Omkostninger. Ved Underrettens Dom, der forkastede den nedlagte Afvisningspaastand, blev Hovedcitanternes Paastand, forsaavidt det førstnævnte Punkt angik, tagen til Følge, medens Kontracitanterne iøvrigt bleve frifundne for Hovedcitanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, og der tillagdes Prokurator Larsen et Salær af 150 Kr. hos det Offentlige. Sagen er derefter saavel af Hovedcitanterne som af Kontracitanterne indanket her for Retten, hvor de, der begge have erholdt fri Proces for Overretten, have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande, og paastaaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse hermed. Enhver af Parterne har derhos paastaaet Appellens Omkostninger paalagt Modparten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos de for Parterne beskikkede Sagførere — for Hovedcitanterne Prokurator Engberg og efter hans Død Prokurator Lehmann og for Kontracitanterne Prokurator Casse — have paastaaet sig tilkjendt Salær.

Som Omstændigheder, der formentlig maa medføre Sagens Afvisning fra Underretten, have Kontracitanterne anført, dels at det strider mod Reglerne om subjektiv Kumulation, at Sagen er anlagt af de tvende Landdistrikter i Forening, dels at de Spørgsmaal, Sagen drejer sig om, formentlig henhøre under Afgjørelse af Administrationen. Der findes imidlertid at være en saadan Sammenhæng mellem de af Hovedcitanterne under Sagen paatalte Krav, at Reglerne om subjektiv Kumulation ikke findes overtraadte ved den Maade, hvorpaa Sagen er anlagt, og da der ej heller kan gives Kontracitanterne Medhold i, at Afgjørelsen af de under Sagen foreliggende Spørgsmaal efter Lovgivningens Bestemmelser ere forbeholdte Administrationen, findes der ikke Føje til at afvise Sagen fra Underretten.

Hvad Sagens Realitet angaar, er det givet, at de tvende omhandlede Landdistrikter med Hensyn til Fattig- og Skolevæsen høre ind under Næstved Kjøbstad og som Følge heraf yde Bidrag til bemeldte Kjøbstads aarlige løbende Udgifter, forsaavidt angaar

Fattig- og Skolevæsenet, jfr. Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 § 3 og Lov om Kjøbstadkommunernes Styrelse af 26 Maj 1868 § 15. Med Hensyn til det første Stridsspørgsmaal i Sagen fremgaar det endvidere af det Foreliggende, at der i Løbet af det sidste Decenium i Næstved er opført nye Bygninger til Kommuneskole, Fattiggaard og Fattighus, og at de fornødne Pengemidler til disse Byggeforetagender hovedsagelig ere skaffede tilveje ved, at Næstved Kjøbstad hertil har optaget Laan til Beløb ca. 134,000 Kr., der forrentes og amortiseres med 6 pCt. p. a., hvoraf $4\frac{1}{2}$ pCt. af de til hver Tid resterende Beløb beregnes som Rente. Det er derhos uomtvistet, at de nye Bygninger tilhøre Kjøbstaden, der alene afholder de til Amortisationen af Gjælden medgaaende Beløb. Tvisten mellem Parterne drejer sig derimod om, hvorvidt Landdistrikterne ere pligtige til at bidrage til de til Gjældens Forrentning medgaaende Beløb, hvad Hovedcitanterne bestride. Da det imidlertid er in confesso, at de laante Beløb ere anvendte til Opførelse af Skole- og Fattigvæsens Bygninger, i hvis Brug og Benyttelse Landdistrikterne deltage, maa der gives Kontracitanterne Medhold i, at Forrentningen af det til enhver Tid resterende Beløb af Gjælden maa henregnes til de løbende aarlige Udgifter for det for Kjøbstaden og Landdistrikterne fælles Fattig- og Skolevæsen, til hvilke Landdistrikterne ere pligtige at yde Bidrag, uden at den Omstændighed, at Kjøbstaden er Ejer af Bygningerne og som saadan afholder Udgifterne ved Gjældens Amortisation, i saa Henseende kan tillægges nogen Betydning. Herefter og da der iøvrigt ikke er oplyst Omstændigheder, der kunne fritage Landdistrikterne fra at bidrage til den omhandlede Forrentning, findes Hovedcitanternes Paastand med Hensyn til denne Post ikke at kunne tages til Følge.

Med Hensyn til Søgsmaalets 2den Post have Hovedcitanterne anbragt, at i Regnskaberne for Aarene til 1859 incl. findes opført forskellige Beløb som udlaante af den fælles Skolekasse til Næstved Realskole, hvilke Beløb ifølge Regnskabet for 1859 da udgjorde 14,328 Rdlr. 12 Sk. eller 28,656 Kr. 25 Øre, men at denne Sum imidlertid ifølge en af Skoledirektionen i Henhold til en Indstilling af Skolekommissionen i Aaret 1860 truffen Beslutning udgik af Regnskabet. Da dette Laan formeentlig var ydet af Midler, hvortil Landdistrikterne havde ydet Bidrag, have Hovedcitanterne gjort gjældende, at de ere blevene forurettede ved den omhandlede Foranstaltning, idet efter samme Beløbet udelukkende kom Realskolen tilgode, til hvilken de ikke vare pligtige at yde Bidrag, og de have derfor paastaet Kontracitanterne tilpligtede at tilsvare dem deres formentlige Andel $\frac{46}{484}$ af Beløbet eller 2,723 Kr. 50 Øre. Herimod have Kontracitanterne imidlertid anført, at det ikkun skyldtes en urigtig Postering, at det omhandlede Beløb i Regnskaberne var opført

som et Realskolen ydet Laan, idet Beløbet i Virkeligheden repræsenterede det ved Paaligning paa Kjøbstadens Indvaanere til Realskolens Behov tilvejebragte Beløb, der saaledes ikke vedkom Landdistrikterne, hvis Bidrag stedse alene ere blevne beregnede i Forhold til de Almueskolen paahvilende Udgifter. Da nu Hovedcitanterne ikke overfor det af Kontracitanterne saaledes anbragte have oplyst, at nogen Del af det saakaldte Laan hidrører fra de af Landdistrikterne til det fælles Skolevæsen udredeede Bidrag, kan det ikke ansees godtgjort, at de ved Beslutningen om, at Beløbet skulde udgaa af Røgnskabet, ere blevne fordelte, og deres Paastand vedrørende denne Post vil derfor allerede af denne Grund ikke kunne gives Medhold.

Hvad sluttelig angaar Hovedcitanternes Paastand om, at der tilkommer dem Medejendomsret i de Næstved Skole- og Fattigvæsen tidligere tilhørende Ejendomme og øvrige Formuegjenstande m. v., have Hovedcitanterne ment, at saadan Medejendomsret maa følge af det Fællesskab, der i umindelige Tider skal have bestaaet mellem Landdistrikterne og Kjøbstaden i Henseende til Fattig- og Skolevæsen. Heri findes der dog ikke at kunne gives Hovedcitanterne Medhold. Af, hvad der er oplyst om Beskaffenheden af bemeldte Fællesskab, og af de om samme i Lovgivningen indeholdte Regler lader sig kun udlede, at Landdistrikterne, saalænge Fællesskabet vedvarer, deltager i Benyttelsen og paa den i Lovgivningen bestemte Maade i Bestyrelsen af bemeldte Ejendele, hvorimod Fællesskabet i og for sig ikke kan ansees at hjemle Landdistrikternes Medejendomsret i de omhandlede Formuegjenstande, og da saadan Medejendomsret ej heller efter de i Sagen foreliggende Oplysninger lader sig udlede af den Maade, hvorpaa eller den Adkomst hvormed de paagjældende Ejendele ere erhvervede, vil Hovedcitanternes Paastand ej heller for denne Posts Vedkommende kunne tages tilfølge.

Idet efter det Anførte ingen af de af Hovedcitanterne nedlagte Paastande vil kunne gives Medhold, ville Kontracitanterne i det Hele være at frifinde for Hovedcitanternes Tiltale. Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve. I Salær vil der være at tillægge Prokurator Larsen for Underretten 150 Kr., sømt Prokuratorerne Engberg, eller nu hans Dødsbo, Lehmann og Casse for Overretten henholdsvis 50 Kr., 50 Kr. og 100 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse. Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Nr. 197. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Gustaf Andersson Hannell (Def. Salomon)

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Marts 1894: Arrestanten Carl Gustaf Andersson Hannell bør straffes med med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes nuder Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Gustaf Andersson Hannell til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Carl Gustaf Andersson Hannell for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag sigtes han for at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til en til 5 Kroner vurderet Drengesfrakke, som han om Eftermiddagen den 27 December f. A. forsøgte at pantsætte hos en Pantelaaner i Vognmagergade, der imidlertid fattede Mistanke om, at han var i ulovlig Besiddelse af samme, og derfor foranledigede ham anholdt. Et Øjeblik efter at Arrestanten var bleven indbragt til vedkommende Politistation, indfandt Marskandiserske Maren Andersen, Jacobsens Enke, sig sammesteds og anmeldte, at en Drengesfrakke, der havde hængt som Skilt udenfor hendes Forretning i Vognmagergade, i Løbet af den sidste halve Time var frastjaalet hende, og efter at den fornævnte Frakke var bleven hende forevist, gjenkjendte hun i

denne den hende frastjaalne. Arrestanten har nu vel nægtet sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til den ommeldte Frakke og forklaret, at han, kort forinden han forsøgte at pantsætte den, havde kjøbt den for 13 Kroner af en ham ubekjendt Mandsperson, som han traf i Gothersgade, men da denne Forklaring i og for sig er blottet for al Sandsynlighed og derhos ubestyrket, og da Jacobsens Enke har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Ejendomsret til Frakken, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af samme, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, hvis opgivne Alder af 35 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ifølge Rettens Dom af 25 November f. A. er anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han, der er Udlænding og ikke i de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold her i Landet, i Medfør af Straffelovens § 16 findes at burde dømmes til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget.

Nr. 3. Husmand **Jørgen Christensen** (Nellemann
efter Ordre)

contra

Trikotagehandler **G. Hansen** og Læge **Rendtorff** samt
Sagfører **Bøttern** som Mandatarius i 1ste Instants for
bemeldte **G. Hansen** og **Rendtorff** (Ingen)

betr. Panteret i nogle Løseregjenstande.

Skive Kjøbstad og Sallingland Herreders Fogedrets Kjendelse af 14 August 1890: De ovennævnte Udlægsforretninger ville være at kontinuere som af Rekvirenten begjært.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1891: Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at de i den indankede Dom omhandlede Løsøregjenstande, i hvilke Appellanten, Husmand Jørgen Christensen, paastaaer at have Panteret, efter Afsigelsen af den i Dommen ommeldte Fogedkjendelse af 14 August 1890 godvillig af Debitor ere blevne udleverede til de Indstævnte, Trikotagehandler G. Hansen og Læge Rendtorff, der havde erholdt Udlæg i dem, og at de maa antages derefter at være bortsolgte ved Auktion.

Da den i Dommen omhandlede Obligation ifølge den samme af Retskriveren givne Paategning er læst paa »Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Thing«, og saaledes maa antages allerede at være læst ved den Ret, der holdes for Sallinglands Herreder, har det ikke været nødvendigt for Appellanten paa Grund af Debtors Flytning fra Kjøbstaden til Landsognet at lade foretage nogen ny Thinglæsning af Obligationen ifølge Forordning 28 Juli 1841 § 1 forat holde Pantsætningen i Kraft. Appellantens Panteret i de paagjældende, til de Indstævnte udlagte Gjenstande kan derfor ikke ansees bortfalden paa Grund af den paa-beraabte Mangel af ny Thinglæsning, og da den af de Indstævnte for Fogedretten fremsatte Indsigelse, at Panteobligationen skulde være udstedt pro forma, er aldeles ubevist, har Appellanten været berettiget til at modsætte sig, at Gjenstandene, som af de Indstævnte ved Fogedforretningen af 14 August 1890 begjært, førtes bort fra Debitor for at bortsælges til Fordel for dem som Udlægshavere. Den af Fogden bemeldte Dag afsagte Kjendelse, hvorved de Indstævntes Begjæring fik Medhold, vil som Følge heraf være at ophæve, medens der ikke, som af Appellanten for Høiesteret paastaaet, under denne Sag kan gives Dom for, at ogsaa Udlægsforretningerne af 14 og 24 Juni 1890 skulle være ophævede, allerede paa Grund af, at Paastanden forsaavidt ligger udenfor Proceduren og Paastandene i de foregaaende Instanser.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og det Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær saavel som den Godtgjørelse, der tilkommer ham for have Udlæg, bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den omhandlede Fogedkjendelse af 14 August 1890 bør være ophævet. Processens Om-

kostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, Trikotagehandler G. Hansen og Læge Rendtorff, 10 Kroner. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner og i Godtgjørelse for havte Udlæg 60 Kroner 85 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Sagfører Bøttern i Skive som Mandatarius for de Indstævnte Trikotagehandler G. Hansen i Skive og Læge Rendtorff af Volling henholdsvis under 14 og 24 Juni f. A. havde ladet foretage Udlæg hos Christen Jørgensen, der da havde Bopæl i Skive Landsogn, men som nu skal opholde sig i Amerika, uden at hans Bopæl nærmere kjendes, i en Del denne tilhørende Løsøregjenstande for tvende de Indstævnte skyldige Beløb, blev der efter Begjæring af Sagfører Bøttern, ligeledes som Mandatarius for de tvende Indstævnte, den 14 August f. A. paa By- og Herredskontoret i Skive foretaget en Kontinuation af Udlægene den 14 og 24 Juni s. A., under hvilken Sagfører Bøttern paa sine Mandanters Vegne begjærede Rekvisitus udsat af Besiddelsen af de udlagte Gjenstande, for at disse ved bemeldte Sagførers Foranstaltning kunde blive bragte til Stedet for den over dem berammede og averterede Auktion.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Maj 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 13.

Torsdagen den 10 Maj.

Nr. 3. Husmand Jørgen Christensen (Nellemann
efter Ordre)

contra

Trikotagehandler G. Hansen og Læge Rendtorff samt
Sagfører Bøttern som Mandatarius i 1ste Instants for
bemeldte G. Hansen og Rendtorff (Ingen)

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under denne Kontinuationsforretning gav Citanten, Jørgen Christensen af Bostrup, Møde og protesterede under Anbringende af, at han havde Panteret i de Gjenstande, hvori der, som nævnt, var sket Udlæg, mod, at disse kom bort af Rekvisiti Besiddelse, og da Fogden ved den derefter afsagte Kjendelse har eragtet at de ommeldte Udlægsforretninger, som af de Indstævnte begjært, vilde være at kontinuere, har Citanten, efter at en tidligere af ham udtagen Stævning er bleven afvist ved Rettens Kjendelse af 16 Februar d. A., nu — idet han har stævnet fornævnte G. Hansen og Rendtorff for at lide Dom for Sagen selv med Omkostninger, Sagfører Bøttern for at varetage sin mulige Interesse under Sagen og Christen Jørgensen for Navns Nævnel-ses Skyld og for at varetage sin mulige Interesse under Sagen — paany indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet den af Fogden afsagte Kjendelse forandret saaledes, at den af Sagfører Bøttern, som Mandatarius for de Indstævnte, begjærte Kontinuation af Udlægsforretningerne af 14 og 24 Juni f. A. nægtes Fremme. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Sin Indsigelse imod, at de Gjenstande, hvori der, som an-ført, i sin Tid er sket Udlæg, komme ud af Rekvisiti Besiddelse, har Citanten, som alt antydnet, støttet paa, at han har Pant i de omhandlede Gjenstande, og han har i saa Henseende under

Sagen fremlagt om den 5 Januar f. A. udstedt og den 10 s. M. — som det i Thinglæsningspaategningen hedder — paa Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Thing læst Obligation, i Følge hvilken ovennævnte Christen Jørgensen, der er Citantens Søn, og som den Gang havde Bopæl i Skive Kjøbstad, for en Kapital af 1000 Kr., som han erkjender at være Citanten skyldig, gav denne Pant dels i den Debitor den Gang tilhørende Ejendom Mtr. Nr. 177 af Skive Kjøbstads Bygrunde, dels i en Del i Panteobligationen nærmere specificerede Løseregjenstande, som maa antages i alt Fald i det væsentlige at være de samme, hvori der senere er sket Udlæg, hvilken Panteobligation senere ved Paategning af 15 Februar f. A., thinglæst den 21 s. M. blev kvitteret til Udsettelse af Pantebogen for et Beløb af 600 Kr., idet Citanten samtidig meddelte Samtykke til, at Ejendommen Mtr. Nr. 177 udgik af Pantet. De Indstævnte have imidlertid paastaet, at den i de Christen Jørgensen tilhørende Løseregjenstande saaledes i sin Tid stiftede Panteret er bortfalden, fordi Debitor, hvad der er in confesso mellem Parterne, er flyttet fra Skive Kjøbstad og har taget Ophold i Skive Landsogn, uden at der i Overensstemmelse med Reglerne i Fdg. 28 Juli 1841 § 1 har fundet Thinglæsning Sted ved den ny Jurisdiktion til 1ste eller 2det Thing efter Flytningen. Citanten har herimod under Henvisning til det den 8 Marts 1884 ad mandatum udfærdigede allerhøjeste Reskript, hvori det bestemmes, at Skive Kjøbstads ordinære Ret og Sallingland Herreders ordinære Ret fra 1 Maj s. A. at regne skulle afholdes under Et med Thingtid Fredag Formiddag Kl. 10, gjort gjældende, at da der saaledes for Kjøbstaden og Herrederne kun eksisterer et Thing, er behørig Thinglæsning af det omhandlede Dokument ogsaa foregaaet i Landjurisdiktionen, idet Obligationen i Følge den samme af vedkommende Retsbetjent givne Paategning udtrykkelig forkynder sig som læst paa Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Thing.

Det maa imidlertid antages, at Skive Kjøbstad og Sallingland Herreder, der tidligere udgjorde tvende særskilte Jurisdiktioner, bl. A. med særskilt Thinglæsningsvæsen med tilhørende Skjøde- og Panteprotokoller, Registre m. v., ogsaa fremdeles, unseet den ved den ovenciterede allerhøjeste Reskript truffne Bestemmelse, maa betragtes som tvende særskilte Jurisdiktioner, hvoraf følger, at bemeldte Pantebrev for at holdes i Kraft burde have været læst ved Sallingland Herreders Jurisdiktion til 1ste eller 2det Thing efter Debtors Flytning til denne Jurisdiktion, og da saadant ikke har fundet Sted, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Pantebrevet maa være ugyldigt, og den paankede Kjendelse vil som Følge heraf være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, og da de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 200. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Februar 1894: Arrestanten, Møllersvend Niels Peter Jensen af Holbæk bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede i Erstatning til Møllersvend Jens Krogh Thomsen af Hedemøllen ved Roeskilde 20 Kr. 58 Øre. Saa bør Arrestanten endvidere at betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Sagfører J. P. Nielsen, 15 Kr. til hver. Den Idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Møllersvend Jens Krogh Thomsen tilkommende Erstatningsbeløb bestemmes til 16 Kr. 58 Øre. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Petersen og Lehmann, betaler Arrestanten Niels Peter Jensen 15 Kr. til hver. Den Idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensen til Høieste-

retssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Peter Jensen aktioneret for Tyveri og Falsk, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Den 11 og 12 December f. A. samt den 13 Januar d. A. stjal Arrestanten fra et Kammer i Hedemølle, hvortil Adgangen var uhindret, henholdsvis en Jakke af Værdi 5 Kr., en Portemonnæ af Værdi 50 Øre med deri værende Pengebeleb, der maa antages at have udgjort 16 Kr. 8 Øre, samt en Jakke af Værdi 6 Kr., hvori beroede et Cigarrør af Værdi 4 Kr. og et Lommetørklæde af Værdi 20 Øre, og et Par Sko af Værdi 2 Kr., hvilke Gjenstande alle tilhørte Møllersvend Jens Krogh Thomsen. Arrestanten bortkastede Portemonnæen og forbrugte de deri værende Penge, medens han delvis beholdt, dels ved Salg eller Pantsætning disponerede over de øvrige stjaalne Gjenstande. De sidstnævnte Ting ere komne tilstede og ere udleverede Bestjaalne, der i Erstatning for Portemonnæen og de deri værende Penge har paastaaet sig tilkjendt 16 Kr. 58 Øre. En Dag i Begyndelsen af Januar d. A. stjal Arrestanten endvidere en Bicycle af Værdi 70 Kr., der tilhørte Stenhugger Frederik Christian Petersen og henstod i et uaflaaset Skur paa en Stenplads her i Staden. Denne Cycle solgte Arrestanten til Skræddermester G. Strøm her i Staden for 50 Kr., der skulde betales med et Sæt Tøj, hvorhos han, da Strøm forelagde ham til Underskrift en saalydende Kvittring:

„Januar. 12. An solgt til Skræddermester G. Strøm
 En Cykle. No. 12711.
 Tysk Fabrik.
 Kroner 50,00
 Betalt
 hvorfor qviteres“

underskrev denne med det opdigtede Navn

„Lars Jensen, Studiestræde 10, 4 Sal.“

Cyclen er kommet tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne.

Forsaavidt Arrestanten endvidere har været sigtet for Tyveri

af et Par Støvler og en Vest, er han ved Underrettsdommen fri-funden for dette Tyveri, og da Sagen kun er indanket for Overretten efter Arrestantens Begjæring, bliver der ikke Spørgsmaal om at dømme ham for dette Tyveri. Arrestanten er født den 19 Februar 1858 og har været anseet bl. A.: ifølge nærværende Rets Dom af 20 Marts 1888 efter Straffelovens § 228, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, kfr. § 10, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Maj 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Membrum, kfr. § 57, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og senest ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 18 Januar 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. For sit ovenanførte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 275, jfr. § 268, andet Stykke, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes tiltrædes, vil den for saa vidt være at stadfæste, medens det Møllersvend Jens Krogh Thomsen ved Underrettsdommen tilkjendte Erstatningsbeløb af 20 Kr. 58 Øre vil være at nedsætte til 16 Kr. 58 Øre.

Fredagen den 11 Maj.

Nr. 182. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Carl Thorvald Cornelius Hauerberg og Eva Marie Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Februar 1894: Arrestanten Carl Thorvald Cornelius Hauerberg og Arrestantinden Eva Marie Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 3 Aar og Arrestantinden i 1 Aar og Een for Begge og Begge for Een betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Kaas, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Carl Thorvald Hauerberg og Eva Marie Olsen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Thorvald Cornelius Hauerberg og Arrestantinden Eva Marie Olsen for Tyveri eller Bedrageri. Arrestanten, der født den 18 Februar 1886, er bl. A. anseet: ifølge Høiesterets Dom af 30 Maj 1884 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, og efter samme Lovs § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, samtlige disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Domme af 3 Januar 1885, 2 Maj 1885 og 16 Oktober 1888 henholdsvis efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, første og andet Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og efter Straffelovens § 231, andet Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 21 Oktober 1890 efter Straffelovens § 232, jfr. § 237, som for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Endvidere har der i Aarene 1892 og 1893 2 Gange ved nærværende Ret været indledet Undersøgelse mod Arrestanten for Tyveri; disse Undersøgelser bleve imidlertid af Mangel paa Bevis sluttede, uden at der blev dekretet Aktion mod Arrestanten.

Arrestantinden, der er født den 6 Juni 1870, er bl. A. anseet: ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 8 Marts 1889 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og senest ved nærværende Rets Dom af 4

Juli 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Blikkenslager Niels Christian Hansens Hustru, Emma Buchardt, der om Formiddagen den 16 Oktober f. A. havde spist Frokost sammen med Arrestanten og Arrestantinden i sin Lejlighed i Frederik den Syvendes Gade Nr. 15, fik efter Frokosten Arrestanten og Arrestantinden til at gaa ud for at pantsætte noget af hendes Tøj hos en Pantelaaner i Mejnungsgade. Noget efter gik hun, der efter sin Forklaring ved sin Bortgang laasede Døre af efter sig, selv hen i Mejnungsgade, hvor hun traf Arrestanten og Arrestantinden, og hvor hun af denne sidste modtog 2 Kr. 50 Øre — det Beløb, der var givet i Laan paa Tøjet. Alle tre gik derpaa hen i en Beværtning i Frederik den Syvendes Gade, hvor de drak noget Øl, som Hansens Hustru betalte, og noget efter gik Arrestanten og Arrestantinden, for hvem vedkommende Værtshusholderske ikke vilde servere, deres Vej. Da Hansens Hustru en Times Tid senere kom hjem, bemærkede hun, at der savnedes en Del Klædningsstykker og Sengetøj tilhørende hende og hendes Mand, og hun anmeldte derfor strax paa en af de herværende Politistationer, at hun var blevet bestjaalet, idet hun samtidigt sigtede Arrestanten og Arrestantinden som de skyldige. Arrestanten og Arrestantinden, der i Henhold til denne Sigtelse samme Dag blev anholdte, har nu under Sagen forklaret, at Anmelderinden (Hansens Hustru) den nævnte Dag i Beværtningen i Frederik den Syvendes Gade havde givet dem Tilladelse til at laane noget af hendes Sengetøj, efterat det var blevet omtalt, at de skulde hen at leje en Dyne, at Anmelderinden ved samme Lejlighed gav dem Nøglen til sin Bopæl, idet hun anmodede dem om at gaa hjem til hende og pantsætte nogle af hendes Mands Gangklæder, da hun havde Brug for flere Penge, at de, efterat de derpaa havde forladt Beværtningen, med den den ovennævnte Nøgle lukkede sig ind i Hansens Lejlighed, hvor de satte sig i Besiddelse af 3 Frakker og nogle Sengklæder, hvilket alt beroede frit fremme, og at de dernæst i Overensstemmelse med Anmelderindens Anmodning pantsatte Frakkerne for tilsammen 8 Kr., medens de bar Sengklæderne op i et af Arrestantinden lejet Værelse, idet det var deres Agt selv at benytte disse, hvad de som anført havde faaet Anmelderindens Tilladelse til. Arrestanten og Arrestantinden have endvidere forklaret, at de, efterat de havde pantsat de 3 Frakker, bestemte sig til at tilegne sig de ved Pantsætningen indvundne Penge i Stedet for at aflevere dem til Anmelderinden, og at de derpaa i Løbet af Dagen forbrugte disse Penge, paa nær et Beløb af ca. 1 Kr., hvoraf de ved deres Anholdelse fandtes i Besiddelse.

Anmelderinden har paa sin Side under Eed forklaret, at

hun hverken har givet Arrestanten og Arrestantinden Lov til at laane noget af hendes Sengetøj, eller har anmodet dem om at pantsætte andet Tøj for hende end det ovenfor nævnte, der blev pantsat i Meinungsgade, og at hun heller ikke har givet dem Lov til at lukke sig ind i denne, og denne Forklaring bestyrkes i høj Grad ved hvad der iøvrigt foreligger. Forskjellige Personer, der ved den paagjældende Lejlighed opholdt sig i Beværtningen i Frederik den Syvendes Gade, tildels i Selskab med Anmelderinden, Arrestanten og Arrestantinden, har saaledes forklaret, at de ikke har hørt noget om, at Anmelderinden skulde have givet Arrestanten og Arrestantinden Lov til at laane noget af hendes Sengetøj eller skulde have anmodet dem om at pantsætte noget Tøj for hende, ligesaa lidt som de har seet hende give Arrestanten eller Arrestantinden nogen Nøgle; Arrestanten og Arrestantinden har derhos givet vaklende og indbyrdes modstridende Forklaringer om, under hvilke nærmere Omstændigheder Anmelderinden fremkom med de ovennævnte Ytringer, og endvidere er det oplyst, at Anmelderinden, dengang Arrestanten og Arrestantinden forlod hende, kun havde brugt ganske lidt af de ovennævnte 2 Kr. 50 Øre, hvad der i og for sig gjør det lidet sandsynligt, at hun paa dette Tidspunkt skulde have rettet en saadan Anmodning som den ommeldte til dem. Hertil kommer, at Arrestanten ved sin Anholdelse blev fundet i Besiddelse af en Nøgle, om hvilken det er konstateret, at den kan oplukke Døren til Hansens Lejlighed. Vel har nu Arrestanten, der først forklarede, at han havde fundet den nævnte Nøgle paa Gaden, senere bestemt fastholdt, at det var denne Nøgle, som han modtog af Anmelderinden, men mod denne Forklaring taler, foruden hvad ovenfor er anført, endvidere dels den Omstændighed, at Blikkenslager Hansen har erklæret, at bemeldte Nøgle ikke er Nøglen til hans Lejlighed, dels den Omstændighed, at Anmelderinden i Retten har forevist en Nøgle, om hvilken hun har erklæret, at dette var hendes Nøgle til den paagjældende Dør, og at hun ikke har mistet nogen Nøgle til denne, og hertil kan endnu føjes, at Arrestanten og Arrestantinden har erkjendt, at de selv den 16 Oktober f. A. har kjøbt en Nøgle af en herværende Jærnhandler, at Arrestanten og Arrestantinden har givet indbyrdes modstridende Forklaringer om, hvorfor de købte den nysnævnte Nøgle, og at Arrestanten, der i Overensstemmelse med sin ovenfor anførte Forklaring bestemt har fastholdt, at den hos ham fundne Nøgle ikke er den, han saaledes har kjøbt den 16 Oktober, ikke har kunnet give anden Forklaring om, hvad der er blevet af denne Nøgle, end den, at den maatte være blevet tabt.

I Henhold til Ovenstaaende maa det ansees for bevist, at Arrestanten og Arrestantinden den 16 Oktober f. A. i Forening i tyvagtig Hensigt og ved Hjælp af falsk Nøgle har skaffet sig

Adgang til Blikkenslager Hansens ovennævnte Lejlighed og der stjaalet 3 Frakker og nogle Sengklæder, der tilhørte nævnte Blikkenslager Hansen og dennes Hustru, og som tilsammen er vurderet til 19 Kr. Endvidere maa det ansees for godtgjort, at Arrestanten og Arrestantinden ved samme Lejlighed har stjaalet en Blikkenslager Hansen tilhørende til 50 Øre vurderet Skjorte, der ved Visitationen i Arrestantindens Logis blev fundet sammesteds, og om hvilken Arrestanten og Arrestantinden har forklaret, at de ved en Fejltagelse maa have taget den med sig, den Gang de oppe i Hansens Lejlighed pakkede de fornævnte Sengklæder sammen. I Medfør af det Anferte vil Arrestanten og Arrestantingen nu være at ansee, Arrestanten efter Straffelovens § 232, som for 5te Gang begaaet grovt Tyveri, og Arrestantinden efter Straffelovens § 231, 2det Stk, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og Arrestantinden med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Erhard Gustav Mundeling (Def. Shaw),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 8 August 1893: Tiltalte Erhard Gustav Mundeling bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han bør derhos betale alle med Sagen lovlige forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup og Defensor, Sagfører Harder, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte Skærsliber Erhard Gustav Mundeling 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Erhard Gustav Mundeling til Høiesteretssagførerne Jensen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Skjærsliber Erhard Gustav Mundeling, som efter sit Angivende er født den 8 November 1860, hvilken Alder er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som under 3 Juli 1889 inden Sallinglands Herreders Politiret har vedtaget for ulovlig Omløben med Varer at erlægge en Bøde til Herredernes Politikasse, stor 10 Kr. og ved Langelands Herreders Politirets Dom af 17 September 1892 for Overtrædelse af Jagtlov 1 April 1871 § 11 har været anset med en de Fattiges Kasse i vedkommende Sogn tilfaldende Bøde, stor 10 Kr., men iøvrigt ikke er funden straffet ifølge Dom, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Under et Ophold i Kolding den 8 Oktober 1892 tiltransporterede Skrædder J. P. Laugesen, med hvis Hustrus Søster Tiltalte er gift, til denne til Dækning af hans Tilgodehavende hos Laugesen 215 Kr. af en Laugesen i Dødsboet efter en Enke i Gjelballe tilkommende Arvelod, hvorhos Tiltalte samtidig meddelte Sagfører Dahl Hardt i Kolding Fuldmagt til at modtage og kvittere for Beløbet. Ved samme Lejlighed udstedte Sagføreren til Tiltalte en Attest, hvori han bevidnede, at Laugesen havde tiltransporteret Tiltalte det nævnte Beløb. Den 10 s. M., efterat være hjemkommen til Rudkjøbing, formaaede Tiltalte Laugesens Hustru til at begive sig til den derboende Detailhandler Regnholdt Larsen for at opfordre denne, som havde krævet Tiltalte for et Tilgodehavende, stort 70 Kr., til at tegne sig som Endossent paa en af Tiltalte til Larsen udstedt Vexel til Beløb 200 Kr., hvad Larsen ogsaa gjorde; idet Laugesen Hustru efter Tiltaltes Paalæg lovede, at Vexlen, ved hvis Diskontering i Langelands Bank Larsen fik dækket sit ovennævnte Tilgodehavende, skulde blive betalt strax, naar det ovennævnte Arvebeløb modtoges fra Kolding, hvorhos hun efter Tiltaltes Anvisning i denne Anledning foreviste Larsen det fornævnte af Sagfører Hardt ud-

stedte Bevis, ved hvilket Larsen vil have antaget Vexlens Betaling for fuldstændig sikret. For sin Ulejlighed modtog Laugesens Hustru af Tiltalte 10 Kr. Uagtet det passerede henvendte Tiltalte sig den 23 December s. A. til Sagfører Henriksen i Odense og formaaede denne, som Intet kjendte til Tiltaltes Mellemværende med Larsen, til at yde sig et kontant Laan paa 50 Kr., mod at Tiltalte til ham udstedte en, den paafølgende Dag udfærdiget, Transport paa 60 Kr. af det oftnævnte Arvebeløb.

Da Tiltalte ikke tilvejebragte Dækning for den den 10 Januar d. A. forfaldne Vexel, lod Detailhandler Larsen sig bevæge til at indfri Vexlen med en ny Vexel, som forfaldt den 21 Februar d. A., men forlangte som Betingelse herfor, at Tiltalte, til hvem han nu var begyndt at nære Mistanke, skulde underskrive et Bevis, som Larsen havde ladet udfærdige, og hvorved Tiltalte meddelte Larsen Transport for et Beløb af 200 Kr. paa en Tiltalte „hos Skrædder J. Laugesen af Rudkjøbing tilkommende Fordring, stor 215 Kr.“, saaledes at Larsen skulde være berettiget til at hæve bemeldte 200 Kr. hos Laugesen. Det er af Tiltalte erkjendt, at dette Dokument som han underskrev den 12 Januar d. A., angaar det ham af Laugesen tiltransporterede Arvebeløb. Ved Udstedelsen af den nysnævnte Transport af 12 Januar d. A. omtalte Tiltalte ikke, at han forud havde givet Sagfører Henriksen Transport paa 60 Kr. af det samme Beløb. Da den den 21 Februar d. A. forfaldne Vexel ej heller blev indfriet, maatte Larsen udstede en ny Vexel, som forfaldt den 4 April næstefter. Imidlertid havde Tiltalte under et Ophold i Kolding, efter saavel den 2 som den 4 Marts forgjæves at have anmodet Sagfører Hardt om et Forskud paa sit Tilgodehavende i Enkens Bo, sidstnævnte Dag af den sammesteds boende Værtshusholder P. Jensen faaet udbetalt et kontant Beløb af 100 Kr., som han angav at have Brug for til Indkjøb af Oldsager, og meddelt Jensen Transport paa 126 Kr. 58 Øre af det oftnævnte Arvebeløb, hvilket med Afdrag af Sagførererne Henriksens og Hardts Tilgodehavende antoges at udgjøre Resten af de 215 Kr., uden at han for Jensen omtalte den tidligere skete Disposition til Fordel for Detailhandler Larsen. Af de nævnte 100 Kr. havde Tiltalte, som ved sin Anholdelse den 7 Marts d. A. fandtes i Besiddelse af 50 Kr., intet anvendt til Dækning af den ommeldte Vexel, men har desuagtet paa-staaet, at saadant var hans Hensigt ved Beløbets Modtagelse.

Forsaavidt Tiltalte ved Underretten tillige har været sigtet for bedrageligt Forhold med Hensyn til et Beløb af 9 Kr. 75 Øre, som han ved sin Bortrejse var bleven fornævnte Værtshusholder Jensen skyldig for Kost og Logis, foreligger dette Forhold, for hvilket han ikke ved den indankede Dom er anset

strafskyldig, ikke nærværende Ret til Paakjendelse, eftersom Sagen alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring.

For sit øvrige Forhold vil Tiltalte derimod være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Da Tiltalte ved den indankede Dom i Henhold til Straffelovens § 251 og 253 er anseet med lige Straf og da den stedfundne Afvisning af forskellige Erstatningspaastande billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 16 Maj.

Nr. 8. Journalist Carl Johansen (Selv)

contra

Bankkasserer P. Hansen (Asmussen) og executores testamenti i Enke **Mariane Harboe** født **Johansens Dødsbo**, Overretsprokurator **Lehmann** og Fuldmægtig **A. Johansen** paa bemeldte Boes og egne Vegne (Ingen),

betr. Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Kongens Fogeds Dekret af 2 November 1891, hvorved er ankyndt Rettens Arrest og Beslag i en Del af den Carl Johansen tilkommende Arv i Boet efter Enkefru Mariane Harboe.

Landsover- samt Hof- Stadsrettens Dom af 19 December 1892: Den paastævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Citanten, Bankkasserer P. Hansen bør være berettiget til efter Forløbet af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse ved Udlæg i den til Carl Johansens Raadighed værende Del af den Arv der er tilfaldet ham i Boet efter Enkefru Mariane Harboe født Johansen, hvilket Bo behandles af de Indstævnte, Overretsprokurator R. B. Lehmann og Fuldmægtig i Overformynderiet A. Johansen som exekutores testamenti, at søge Dækning for de paastævnte 17,667 Kr. 35 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 10,710 Kr. 52 Øre fra 19 Oktober 1891 til Betaling sker, Arrestforretningens Omkostninger 68 Kr. 46 Øre og denne Sags Omkostninger 200 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens

Ret forbeholdes med Hensyn til, at de tvende den 16 November f. A. fremlagte, paa eet Stykke Papir, skrevne Gjældsbreve, ikke ere forsynede med Stempel. Der forelægges Overretssagfører O. Lund en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 26 September d. A. i Rette lagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævnte Bankkasserer P. Hansens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til fornævnte Indstævnte med 300 Kroner. Derhos findes han efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde ansees efter Forordning 11 August 1819 § 1 med Mulkt for unødigt Trætte, som vil kunne bestemmes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Journalist Carl Johansen, til Indstævnte, Bankkasserer P. Hansen, med 300 Kroner. For unødigt Trætte bør Appellanten til Justitskassen bøde 200 Kroner og endvidere til samme Kasse betale 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Bankkasserer P. Hansen, der til Sikkerhed for en Fordring stor 17,667 Kr. 35 Øre paa den i Paris bosatte Carl Johansen den 2 Novbr. f. A. i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 har ladet foretage Arrest hos de Indstævnte, Overretsprokurator R. B. Lehmann og Fuldmægtig i Overformynderiet A. Johansen som exekutores testamenti i Boet efter Enkefru Mariane Harboe født Johansen i den til bemeldte Carl Johansens Raadighed værende Del af den ham i Boet tilfaldne Arv, paastaar under nærværende Sag denne Arrest stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og sig kjendt berettiget til ved Udlæg i den arresterede Arv at søge Dækning for de ovennævnte 17,667 Kr. 35 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Arrestrekvisitonens Dato den 19 Oktober f. A.

af 10,710 Kr. 52 Øre samt for Arrestforretningens Omkostninger 68 Kr. 46 Øre og denne Sags Omkostninger.

De Indstævnte have givet Møde under Sagen uden at fremsætte nogen Indsigelse mod denne Paastand. Derimod har Carl Johansen som Intervenient paastaet sig og de Indstævnte frifundne for Citantens Tiltale, subsidiært mod at betale Værdien af Privatbank Aktier til et Paalydende af 5000 Kr. med Tillæg af Udbytte fra 1884. Han har derhos paastaet Arresten ophævet saaledes, at den taber enhver Retsvirkning overfor ham og de Indstævnte, og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for Søgmaalet har Citanten fremlagt to Gjældsbreve af 16 April 1884 lydende paa, at Intervenienten forpligter sig til senest den 16 April 1889 dels at tilbagelevere Citanten 5000 Kr. Privatbankaktier med Kupons for Aaret 1884, som han har modtaget tillaaens, dels at betale 9200 Kr., som han ved kontant Laan er bleven Citanten skyldig. Citanten har anført, at de 5000 Kr. i Privatbankaktier nu efter Kurs 112 have en Værdi af 5,600 Kr.

og at de dertil hørende Kupons fra 1884
--90 inclusive repræsenterede en Værdi af 2,087 Kr. 50 Øre,
hvilke Beløb lagt til de 9,200 Kr.
udgjøre 16,887 Kr. 50 Øre,

hvorpaa Intervenienten har betalt: den 11
December 1885 500 Kr. og den 11 Oktbr.
1889 76 Kr. 98 Øre, ialt 576 Kr. 98 Øre,
saa at der resterer 16,310 Kr. 52 Øre

hvortil, da Intervenienten har vedtaget i
Mangel af Betaling den 16 April 1889 fra
denne Dag at forrente de 9,200 Kr. med
5 pCt. aarlig og paa samme Maade at for-
rente Udhyttet af Aktierne fra de respektive
Udbetalingsdage, kommer i skyldige Renter 1,356 Kr. 83 Øre,
saa at hans Fordring ialt udgjør 17,667 Kr. 35 Øre.

Efter at Intervenienten under Sagen havde gjort gjældende, at de fremlagte Gjældsbreve ere ugyldige som udstedte af ham uden Kurators Samtykke, inden han den 20 Juli 1885 blev fuldmyndig, har Citanten bemærket, at den ved Gjældsbrevene konstaterede Fordring hidrører fra Børsforretninger, som Intervenienten har udført for ham som hans Kommisionær ifølge speciel Instrux med Hensyn til enhver enkelt Omsætning, i hvilken Anledning Citanten i December 1883 overgav ham Privatbank Aktier til Beløb 10,000 Kr. for at benyttes till Laaneobjekt i det Omfang, som Citantens Dispositioner udkrævede, samt at der ved de af Intervenienten efter Citantens Ordre for dennes Regning foretagne, under Proceduren specificerede Kjøb og Salg af Damp-Sporvejs-, Privatbanks-, Telegraf- og Thingvalla-

Aktier var indvundet et Netto Overskud af ca. 7360 Kr., da Intervenienten i April 1884 efter at have erklæret sig ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser mod Citanten foretog en Opgjørelse med denne, hvem han tilbageleverede Privatbank Aktier til Beløb 5000 Kr., saa at Citanten fik til Gode et lige Beløb i Privatbank Aktier og kontant ca. 7,360 Kr., hvortil lagdes 1,840 Kr. som 5 pCt. aarlig Rente af det kontante Beløb i 5 Aar, i hvilken Tid Citanten gav Henstand med Gjældens Betaling, hvorved det ene Gjælds brev kom til at lyde paa 9200 Kr.

Intervenienten har benægtet Rigtigheden af denne Fremstilling og særlig, at han for Citanten har foretaget noget af de af denne opgivne Køb og Salg af Værdipapirer. Han erkender at have modtaget Privatbank Aktier til Beløb 10000 Kr. af Citanten, men paastaaer, at det var et Laan, og at Resten af deres Mellemværende eller i al Fald over 6000 Kr. af den paastævnte Fordring hidrører fra de af ham og Citanten ved fingerede Om sætninger af Børseffekter drevne Spekulationer angaaende Kursdifferencer, og at hans herfra stammende formentlig med Spillegæld analoge Debet til Citanten er undergaaet en Novation ved Oprettelsen af de fremlagte Gælds breve, hvis Ugyldighed følgelig maa føre til, at hin Gæld ikke kan gøres gjældende imod ham.

Det maa imidlertid ved de under Sagen fremlagte, af Intervenienten udfærdigede og af ham i sin Tid Citanten tilstillede Dokumenter, nemlig en Nota af December 1883 over indkøbte Aktier, en Opgjørelse pr. 7 April 1884 og to Breve af 6 og 18 s. M., i Forbindelse med Intervenientens tilbageholdne og uklare Procedure ansees tilstrækkelig godtgjort, at Citantens Anbringender i det Hele ere rigtige, og at det paastævnte Tilgodehavende er fremkommet ved, at Intervenienten uberettiget i egen Interesse har disponeret over Værdipapirer og Kontanter, hvormed han sad inde.

Da nu den Omstændighed, at der er udstedt Beviser, angivende Laan som Skyldgrund, i Anledning af Intervenientens nævnte Skyld, ikke kan bevirke, at han skulde kunne gøre Umyndigheds Indsigelse gjældende, og da Intervenienten saavel ved efter opnaaet Fuldmyndighed at betale Afdrag paa Gælden som ved et under Sagen fremlagt Brev til Citanten af 17 December 1887 maa ansees at have rathaberet sin Forpligtelse efter de nævnte Beviser, særlig ogsaa forsaavidt han har tilsagt Citanten Renter til d. 16 April 1889 af det af ham som Erstatning skyldige kontante Beløb 7360 Kr., hvilket ligeledes maa antages at være Tilfældet med Hensyn til den Forpligtelse som Intervenienten efter Citantens uimodsagte Anbringende skal have paataget sig til at forrente de 9200 Kr. fra den 16 April 1889 og Aktiernes Udbytte fra de respektive Forfaldsdage, forsaavidt denne Forpligtelse maatte være paataget forinden Intervenientens Fuldmyndighed — hvorom ingen Oplysning foreligger —, samt

da Intervenienten ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sin Paastand om, at Arrestens Foretagelse skulde stride mod Aftaler, truffne mellem Parterne, og der endelig ingen Indsigelse er fremsat mod Beregningen af de enkelte af Citanten opførte Poster, vil Citantens Paastand i det Hele være at tage til Følge saaledes, at Sagens Omkostninger, der efter Omstændighederne findes at burde tillægges Citanten, bestemmes til 200 Kroner.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de tvende d. 16 November fremlagte paa ét Stykke Papir skrevne Gjældsbreve ikke ere forsynede med Stempel.

Der vil være at forelægge Overretssagfører O. Lund en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 26 September d. A. i Rette lagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Rettelse.

I Nr. 12 pag. 181, Linie 6 f. o. foran „ham“ skal staa: „áf“.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Maj 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 14—15.

Torsdagen den 17 Maj.

Nr. 9. Prokurator **Bøggild** (Ingen)

contra

Herredsfoged **F. A. Friis** (Hansen efter Ordre),

betr. Injurier.

Ribe Kjøbstads ordinære Rets Dom af 12 April 1892: De for Citanten, Herredsfoged Friis i Gjørding-Malt Herreder fornærmelige Udladelser, der indeholdes i 3 Breve til ham fra Indstævnte, Underretsprokurator Bøggild i Ribe, af 16 Januar og 9 September 1889 samt 14 November 1890, og som ovenfor nærmere ere betegnede, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte til Statskassen betale en Bøde af 300 Kr., eller, saafremt den ikke fuldt udredes, hensættes til simpelt Fængsel i 40 Dage. Derhos bør han udrede en Bøde af 20 Kr. til Ribe Kjøbstads Kæmnerkasse og ligesaameget til Justitskassen. Endelig bør han betale det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til dennes beskikkede Sagsfører, Overretssagfører Ferslev, 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 1 Maj 1893: De ovenmeldte for Hovedcitanten, Herredsfoged F. A. Friis, fornærmelige Udladelser af Kontracitanten, Prokurator Bøggild, bør være døde og magtesløse, og bør Kontracitanten til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. I Henseende til de Kontracitanten ikkjendte

Bøder til Ribe Kæmnerkasse og til Justitskassen samt Processens Omkostninger i første Instants bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Kontracitanten Retsgebyr, Skrivsalær og Godtgjørelse for Stempelpapir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Hovedcitanten, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt til den for Hovedcitanten beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 60 Kr. De ikjendte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Hovedappellanten, Sagfører Bøggild, har undladt at give Møde for Høiesteret, bliver det alene i Henhold til Kontraappellanten, Herredsfoged Friis's Paastande at undersøge, om der ogsaa bør paalægges Hovedappellanten Strafansvar for de i den indankede Dom omhandlede to Breve af 16 Januar og 9 September 1889, og om de ham idømte Straffe bør skærpes. Hvad førstnævnte Spørgsmaal angaaer, maa det imidlertid billiges, at Hovedappellanten ved Overrettsdommen er fritagen for Straf i Medfør af Straffelovens § 67, og det uanseet, at der ikke for Underretten var fremsat nogen paa denne Lovbestemmelse støttet Indsigelse mod Strafs Idømmelse for de nævnte to Breve, og at Kontraappellanten paa Grund heraf, da Indsigelse fremkom for Overretten, protesterede mod den som for sent fremsat, medens det dog foreligger oplyst, at de i Paragrafen opstillede Betingelser for Strafskyldens Forældelse ere tilstede. Derimod findes den Hovedappellanten for det 3die Brev idømte Bøde til Statskassen paa 400 Kroner at burde forhøjes til 600 Kroner, uden at dog den subsidiært bestemte Straf af simpelt Fængsel i 60 Dage derfor bliver at forlænge. Ved Dommens øvrige Bestemmelser vil det have sit Forblivende.

Processens Omkostninger for Høiesteret maa Hovedappellanten tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden til Statskassen bestemmes til sex Hundrede Kroner, hvorhos Fristen for dens Erlæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms For-

kyndelse. Til det Offentlige betaler Hovedappellanten, Prokurator Bøggild, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Høiesteret havde været beneficeret for Kontraappellanten, Herredsfoged Friis's, Vedkommende samt til Høiesteretssagfører Hansen i Salarium 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Dom's Præmisses ere saalydende: Under denne Sag har Hovedcitanten, Herredsfoged F. A. Friis af Holsted, i første Instants sagsøgt Kontracitanten, Prokurator Bøggild i Ribe, i Anledning af det for ham formentlig fornærmelige Indhold af tre ham af Kontracitanten tilstillede Breve af 16 Januar og 9 September 1889 samt 14 November 1890 og paa-
staaet forskellige Udladelser i Brevene mortificerede samt Kontracitanten for dette Forhold anset med Straf, og da denne Hovedcitantens Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge saaledes, at Kontracitanten er anset efter Straffelovens § 215, tildels sammenholdt med § 101, med en Bøde til Statskassen af 300 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 40 Dage, hvorhos han er tilpligtet dels at udrede Processens Omkostninger for Underretten efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salær til den for Hovedcitanten beskikkede Sagfører sammesteds 60 Kr., dels for usømmelig Skrivemaade under Proceduren at bøde 20 Kr. til Ribe Kjøbstads Kæmmerkasse og ligesaameget til Justitskassen, er Sagen nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten har paa-
staaet den Kontracitanten ved Underretsdommen ikjendte Straf skjærpet, og de forommeldte Mulker for usømmelig Skrivemaade forhøjed samt Dommen iøvrigt stadfæstet. Kontracitanten har derimod — næst at paa-
staae Sagen hjemvist til ny Behandling ved Underretten, efterat den der var sat i samme Stand, hvori den befandt sig ved Optagelsen, saaledes at der derpaa bevilges ham 14 Dages Anstand til at give endeligt Tilsvar — ligesom i 1ste Instants paa-
staaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale, hvorhos han hertil har knyttet forskellige subsidiære Paa-
stande.

Med Hensyn til Kontracitantens Hjemvisningspaastand frem-
gaar det af Sagen, at han i sit sidste skriftlige Tilsvar for Underretten ikke indlod Sagen til Dom, men, som det hedder i

Indlægget, forbeholdt sig nærmere at imødegaae de Anbringender fra Hovedcitantens Side, hvorpaa han ikke havde svaret i bemeldte Indlæg, og opfordrede Hovedcitanten til at udtale sig angaaende dettes Indhold og særlig om, hvori hans Virksomhed i en i Sagen nævnt Retssag skulde være urigtig; men da disse Provokationer efter Proceduren vare uden al Føje, maa det billiges, at Kontracitantens derpaa støttede Begjæring om Anstand til yderligere at procedere Sagen efter Hovedcitantens Paastand ved Underrettsdommen blev forkastet, hvorfor Kontracitantens Paastand om Sagens Hjemvisning ikke kan komme i Betragtning.

Hvad angaar Realiteten, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Kontracitanten allerede for en Del Aar tilbage og ikke længe efter, at Hovedcitanten havde tiltraadt sit nuværende Embede, mente at have Grund til at beklage sig over dennes Forhold i Embedssager og gjorde disse Anker til Gjenstand for et Andragende af 5 August 1882 til Ribe Amt, der i den Anledning den 5 Oktober s. A. resolverede, at Hovedcitanten burde ved Dom fralægge sig de i Andragendet indeholdte Beskyldninger imod ham, hvad dog med Amtets Samtykke afværgedes ved, at Kontracitanten i en den 1 November næstefter udstedt skriftlig Erklæring udtalte, at hans i det nævnte Andragende fremsatte fornærmelige Sigtelser og Beskyldninger mod Hovedcitanten i Anledning af hans Embedsførelse vare aldeles ubeføjede og derfor af ham i Et og Alt tilbagekaldtes, i hvilken Erklæring Kontracitanten iøvrigt tilføjede, at hvis den af Amtet, som foran ommeldt, resolverede Retsforfølgning imod ham blev iværksat, skulde Erklæringen være ugyldig. I de under nærværende Sag paaklagede Breve fra Kontracitanten er denne tildels kommen tilbage til sine i det berørte Andragende fremsatte Anker og har i Forbindelse dermed omhandlet Hovedcitantens Forhold i forskellige andre Embedssager samt i private Anliggender, hvilket Alt han i Brevene foreholder Hovedcitanten i en overlegen og moraliserende Tone, som om Hovedcitanten, hvad Kontracitanten atter og atter udtaler, maa føle sin Samvittighed besværet ved de omtalte Forhold, særlig ligeoverfor Kontracitanten. I Brevet af 16 Januar 1889 hedder det saaledes — i Fortsættelse af nogle Bemærkninger om en af Hovedcitanten ledet kriminel Undersøgelse om Pengeafpresning, ved hvilken Undersøgelses Indsendelse til Amtet Hovedcitanten havde indstillet to Personer til at aktioneres og yttret, at han kun kunde „henstille, hvorvidt Aktionen bør omfatte andre i Sagen implicerede, navnlig Prokurator Bøggild“, d. e. Kontracitanten, som var bleven afhørt under Undersøgelsen, samt om, at Hovedcitanten skulde have udtalt som sin Overbevisning, at Kontracitanten ikke havde gjort sig skyldig i noget urigtigt Forhold — 1), „men hvordan gode Hr. Herredsfoged kan De da bringe i Overensstemmelse hermed, at De ved

Indsendelsen til Amtet af Forhørene indstillede, at der blev beordret Aktion mod mig og endog navnlig mod mig“, hvorhos Kontracitanten, efter derpaa at have berørt, at Hovedcitanten havde afslaaet at indlede en anden, af Kontracitanten begjært, kriminell Undersøgelse, i Brevet endvidere ytrer, at, 2) hvis Hovedcitanten maatte have noget at bebrejde sig selv, beder han ham være forvisset om, at han fra Kontracitantens Side kun skal træffe Skaansomhed og Forsonlighed. Efterat Kontracitanten i Brevet af 9 Septbr. 1889 har anmodet Hovedcitanten om en Attest til Legitimation for hans Ret til en Diæt i Anledning af en Retssag samt for, at det skyldtes en Fejl fra Hovedcitantens Side, at Diæt ikke var tilkjendt ham ved Dommen i Sagen, ytrer Kontracitanten i bemeldte Brev, at „det er jo disse Fejl, som jeg før har tilskrevet Dem, at det jo er menneskeskeligt at begaa, idet han tilføjer, 3) men naar man har begaaet dem, tror jeg rigtignok, at man helst bør gjøre, hvad man kan for at redressere dem, og at det kun kan medføre Ulykke og Fordærvelse at fremture i Synden“, hvorefter han næst at omtale, hvorledes 2 Retsbetjente havde maattet lide svære Ulæmpelser og Samvittighedsbebrejdelser for Feil dels i Embedsførelse dels i Privatlivet, og som Modsætning et Tilfælde, hvor en Mand, der havde begaaet en Forbrydelse, ved Kontracitantens Formaninger havde faaet lettet sin betyngede Samvittighed og trods en Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød var glad ved at have fulgt Kontracitantens Raad om at følge Sandheden, tilføjede, 4) „dette gode Hr. Herredsfoged, tror jeg rigtignok ogsaa, at man staar sig bedst ved“. Han insinuerer endvidere i det Brev, at Hovedcitanten engang, da de stode sammen paa en Landevej, sagde til Kontracitanten, at, 5) det var rigtigt nok, hvad denne havde gjort gjældende angaaende et Forhold af Hovedcitanten, men at han vilde lade Kontracitanten vide, at hvis der kom noget op derom, vilde han benægte det, hvorhos han efter at have insinueret, at Hovedcitanten ved en bestemt Lejlighed havde ligeoverfor Kontracitanten erkjendt at have begaaet en Fejl ved i en Dom at ikjende en processuel Mulkt, foreholder Hovedcitanten, at denne, 6) istedenfor at redressere Fejlen, ved enten at foranledige, at Mulkten bortfaldt, eller ved selv at betale den, tvang paagjældende til at betale Mulkten og senere i en Erklæring desangaaende kom med en Benægtelse og paastod, at Mulkten retelig var idømt. Efter en Omtale af forskjellige Ubehageligheder og Sindslidelser, som dette og andre Forhold af Hovedcitanten skulde have paaført denne, udtaler Kontracitanten fremdeles i Brevet, at, 7) „dertil kommer jo de Slag, Deres Samvittighed har tilføjet Dem, hvoraf jeg kan erindre tre, der med Mellemlid have paamindet mig om Deres Forhold overfor mig, i Henseende til hvilket jeg gjerne vil skaffe Dem den Sjælefred og Hjerteroe, som jeg kan mærke, at De savner“, samt, 8) „husk

de ovenanferte Exempler, hvilken Lettelse, Fred og Ro det bringer Sindet, sanddru og oprigtig at tilstaa sin Synd og gjøre godt, hvad man har forbrudt, og hvor haardt det i Modsætning hertil maa være at ligge paa Dødslejet med en af uafsonede Synder betyngtet Samvittighed“. I Brevet af 14 Novbr. 1890 gjentager Kontracitanten de ovenfor under Nr. 5 og 6 ommeldte Sigtelser mod Hovedcitanten og udtaler derefter, at, 9) da han havde erfaret, at dennes Samvittighed var vaagnet og trykkede ham haardt, vilde han, for at Hovedcitanten kunde blive befriet for dens Bebrejdelser, foreslaa ham en Afgjørelse af deres Mellemværende ved to Voldgiftsmænd, hvis ikke Hovedcitanten foretrak hans tidligere Tilbud om en Forhandling, men at der ogsaa gaves en tredje Udvej, idet 10) Kontracitanten maaske kunde lade Justitsministeren overrække en skriftlig Fremstilling af Hovedcitantens Forhold med Henstilling om at vise samme Humanitet mod denne som mod en anden Retsbetjent, hvem Ministeren lod møde for sig og gav Valget mellem enten at betale en Mulkt af omtrent eller henved et halvt Aars Gage „eller etc.“, hvilken Deres Kollega da valgte det første Alternativ, skjøndt hans Forhold ikke var saa graverende som Deres,“ hvorhos han senere i Brevet siger, at, 11) det er vist første Gang, at en Mand, der vil præterdere at blive anset for hæderlig, har vist et saadant Forhold, som De overfor mig“, og derpaa efter, som det maa antages til Begrundelse af denne Sigtelse, at have gjort nogle i høj Grad nærgaaende Bemærkninger nærmest vedrørende Hovedcitantens private Forhold, tilføjer, at, 12) naar Hovedcitanten ikke har gjort ham Visit, er Grunden, at han ikke tør komme til ham, samt at Hovedcitantens Samvittighed da ogsaa tre Gange har slaet ham i Kontracitantens Paasyn, de to Gange tillige i en Trediemands og den tredje Gang i endnu Fleres Nærværelse, samt 13) at Hovedcitanten vist hellere maa gribe i sin egen Barm end tale til Kontracitanten om „første Gang etc.“, hvorved sigtes til, at Hovedcitanten, som af Kontracitanten berørt i hans heromhandlede Brev, i en Skrivelse til Kontracitanten angaaende et af Revisionen udsat Gebyrbeløb af 50 Øre, havde yttret, at det var første Gang, at en Sagfører havde nægtet at betale ham den Slags Smaabeløb. Efter derpaa at have yttret noget om, at det havde glædet ham at se Tegn paa, at hans første Brev havde fundet en saa venlig Modtagelse hos Hovedcitanten, navnlig engang da Kontracitanten havde haft et Ærinde i hans Kontor, bemærker Kontracitanten yderligere i Brevet af 14 Novbr. 1890, at 14) sliq Venlighed desværre ikke senere har vist sig, men at han naturligvis vil for Hovedcitantens Skyld ønske, at den ikke maa hidrøre fra en kun øjeblikkelig Oplussen af en bedre Følelse, og Kontracitanten afslutter derefter Brevet med en Efterskrift, hvori han udtaler, at 15) Hovedcitanten efter hans Formening bør ansees efter Straffelovens §§

143, 123 og 134 for hans Forhold med Idømmelsen af den oven for omtalte processuelle Mulkt m. V., og efter samme Lovs § 130 for den Maade, hvorpaa han havde nævnt Kontracitanten i sin Skrivelse til Ribe Amt angaaende Anlæggelse af Aktion i den ovenfor berørte Sag om Pengeafpresning, at 16) Hovedcitanten i en senere Samtale med Kontracitanten om denne Sag stadig drejede af og, da Kontracitanten vedblev at holde ham til Ilden, tilsidst, da han ikke kunde knibe ud længere, erklærede, at han ikke ønskede at tale om Sagen, at 17) Hovedcitanten i Dommen i denne Sag kom med et ubeføjet Sidehug til Kontracitanten, hvad denne stiller i Udsigt at ville tilligemed forskjelligt Andet medtage i Klagen til Justitsministeriet, samt at 18) Kontracitanten ikke kan indestaa for, at Ministeren lader Hovedcitanten slippe ligesaa lemfældig som den ovennævnte anden Retsbetjent, da hans Forhold er langt mere graverende end dennes, og at hvis Hovedcitanten skulde finde en mere skaansom Maade at behandles paa end den antydede, maatte han helst inden otte Dage herom underrette Kontracitanten, der ikke vilde love at vente længere.

Der maa nu gives Hovedcitanten Medhold i, at Kontracitantens ovenfor fremhævede Udladelser alle efter deres Indhold og Ordlyd samt Sammenhængen, hvori de ere brugte, ere fornærmelige for Hovedcitanten, tildels ærerørige, og forsaavidt dette ikke er Tilfældet, maa — saameget mere som Parterne ikke staa i noget privat eller personligt Forhold til hinanden — betragtes som Sigtelser for utilbørlig Forhold eller Ukvemsord, og ligesom der ikke er oplyst nogetsomhelst, der kunde beføje Kontracitanten til at bruge Udladelserne, saaledes kan der intet Hensyn tages til, hvad han har anbragt om, at han ikke har forbundet nogen fornærmelig Hensigt med samme, og, forsaavidt angaar nogle af dem, udtrykkelig har betegnet dem alene som sin Formening. Men medens følgelig samtlige paaklagede Udladelser vilde være at mortificere, bliver der — da nærværende Sag først er incamineret for Underretten den 10 Marts 1891 uden foregaaende Stævning, som Kontracitanten havde frafaldet — i Medfør af Straffelovens § 67 ikke Spørgsmaal om at paalægge Kontracitanten Straf for Udladelserne i Brevene af 16 Januar og 9 Septbr. 1889, der maa antages strax efter at være komne Hovedcitanten ihænde, men kun for de i Brevet af 14 Novbr 1890 brugte Udladelser, og findes den af Kontracitanten herfor efter bemeldte Lovs §§ 215 og 217 forskyldte Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 400 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 60 Dage.

Hvad angaar forskjellige af Hovedcitanten som formentlig fornærmelige og usemmelige paaklagede Udladelser af Kontracitanten under Proceduren i første Instants, bliver der vel ikke

Spørgsmaal om disse Udladelser, forsaavidt Hovedcitanten har paastaet dem tagne i Betragtning til Skærpelse af Straffen for Kontracitantens i Sagen indtalte Forhold, men da Kontracitanten i sin nævnte Procedure har ved adskillige Udladelser tilsidesat Hensynet til Skikkelighed for Retten, vil han herfor være at ansee med Bøder til Ribe Kæmnerkasse, og i Medfør af Frdn. 23 December 1735 § 3, til Justitskassen, og da Størrelsen af disse Bøder findes ved Underrettsdommen passende bestemte som ovenfor anført, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste, hvorhos Dommens ovenanførte Bestemmelser om Processens Omkostninger i første Instants ligeledes billiges.

Efter Omstændighederne vil derhos Kontracitanten have at betale Processens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salær til den for Hovedcitanten beskikkede Sagfører sammesteds 60 Kr. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 1 Juni.

Nr. 13. **John I. Hunter** af Newcastle upon Tyne
(Salomon)

contra

Bankdirektør, Gehejmeetatsraad **Tietgen** (Nellemann).

betr. Indfrielse af en Vexel m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 September 1890: Indstævnte, Bankdirektør Gehejmeetatsraad Tietgen, bør for Tiltale af Citanten John I. Hunter i Newcastle upon Tyne i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 7 April 1879 fremlagte Kontrakautionsbevis fra Hunter & Erichsen til Indstævnte af 21 December 1868, er skrevet paa ustemplet Papir.

Nr. 14. Direktør i Privatbanken, Gehejmeetsraad
C. F. Tietgen (Nellemann)

contra

John I. Hunter af Newcastle upon Tyne (Salomon)

betr. Betaling for leveret Cement m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 September 1890: Indstævnte Bankdirektør, Gehejmeetsraad Tietgen bør til Citanten John I. Hunter af Newcastle upon Tyne betale 3432 Lst. 3 sh. med Rente 6 pCt p. a. af Lst. 1516. 13. 3. fra 1 Januar 1872 til den 20 November 1879 og af Lst. 1915. 9. 9. fra den 1 Januar 1873 til samme Dato og 7 pCt. p. a. af samtlige Lst. 3432. 3. 0. fra 20 November 1879 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 April 1894 er det tilladt, at de paa Høiesterets Orden for 1894 under Nrr. 13 og 14 opførte Sager, der i første Instants begge vare anlagte af John I. Hunter mod Bankdirektør, Gehejmeetsraad Tietgen, og af hvilke den førstnævnte er indanket til Høiesteret af Hunter, den sidstnævnte af Tietgen, maa for Høiesteret procederes og af denne Ret paakjendes under Eet.

I Henhold til de i den i Ordenssagen Nr. 13 afsagte Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tietgen er fri-funden for at betale de deri omhandlede 73 Lst. 3 sh. 4 d., og ligeledes er det i Dommen med Hensyn til det øvrige paastævnte Beløb af 1500 Lst. rettelig antaget, at den i samme omhandlede Vexel af 4 Juni 1869 maa ansees at være dækket af Tietgen ved en den 5 Februar 1870 sket Indbetaling af 1500 Lst.

Hvad dernæst angaaer det i Ordenssagen Nr. 14 omhandlede Mellemværende, maa det efter de Høiesteret forelagte Oplysninger i Forbindelse med Proceduren antages, at hele det af Regjeringen til det paagjældende Havneanlæg anviste Pengebeløb udelukkende er blevet anvendt til Dækning af Forpligtelser, som vedkom Havneanlægget, hvortil Tietgen endog, efter hvad der er uomtvistet, har tilskudt betydelige Beløb. Der findes nu ikke paa de i Dommen nævnte Skrivelser af 16 November og 1 December 1868 og den derefter trufne Ordning af Foretagendets Pengevæsen at kunne støttes nogen Forpligtelse for Tietgen til at sørge for, at Hunter & Erichsen — som særlig paa Grund af den af

dem afgivne Kontragaranti selv havde Interesse i Foretagendets Gjennemførelse, og som maa antages ikke regelmæssigt at have fremsendt Regninger over de af dem leverede Varer — erholdt forlods Fyldestgjørelse af de dem tilkommende Krav eller endog blot forholdsmæssig Andel i de af Regjeringen anviste Beløb. Da derhos Tietgen, der, som i Dommen antaget, ikke fra først af kunde betragtes som den egentlige Entreprenør for Anlægget, heller ikke kan antages at have paadraget sig nogen Forpligtelse til at fyldestgjøre Hunter & Erichsens Krav paa Grund af den Stilling, som han under Arbejdets Gang kom til at indtage til Anlægget, vil han ogsaa under den her omhandlede Sag være at frifinde for Hunters Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Bankdirektør, Gehejmeetatsraad Tietgen bør for John I. Hunters Tiltale i de indankede Sager fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler John I. Hunter 10 Kroner.

Præmisserne til Overrettsdommen i den under Nr. 13 anførte Sag ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten John I. Hunter i Newcastle upon Tyne anbragt, at Firmaet Hunter & Erichsen i bemeldte By, hvoraf han og H. G. Erichsen den Gang i Forening vare Indehavere, i August Maaned 1869 har paa behørig Maade indfriet en af D. B. Adler & Ko. her af Staden paa Samme, for Indstævnte, Bankdirektør Gehejmeetatsraad Tietgens Regning, trukken 2 Maaneders Vexel af 4 Juni 1869, stor 1500 Lst. Sterling, uden at Firmaet senere af Indstævnte har faaet Dækning for det saaledes havte Udlæg, samt at Firmaet endvidere i 1869 og 1870 har efter Indstævntes Anmodning for ham afholdt forskjellige Udlæg til Beløb ialt 73 Lst. 3 sh. 4 d., nemlig for en Del Glasvarer Lst. 59—17—5 og for et Anker med Kjetting Lst. 13—5—11, hvilke Beløb heller ikke er Firmaet tilbagebetalt. I denne Anledning har Citanten, der, efterat H. G. Erichsen i 1877 var gaaet fallit og

udtraadt af Firmaet, alene har overtaget dettes Aktiva og Passiva, paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham Lst. Sterling 1573 3 sh. 4 d. eller 28600 Kr. 17 Øre, med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 15 August 1869 til Forligsklagens Dato, den 11 Februar 1879, og derefter 7 pCt. p. a. til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos denne.

Hvad Vexlen af 4 Juni 1869 angaaer, har Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand anbragt, at han allerede under 4 og 5 Februar 1870 har betalt dens Beløb 1500 Lst. Da Indstævnte nemlig til den paagjældende Tid havde et større Beløb tilgode hos Firmaets daværende Medindehaver H. G. Erichsen i London, og han af denne havde faaet Meddelelse om, at Beløbet var disponibelt, anmodede han ham ved Telegram af 4 Februar 1870 om at betale Firmaet det nævnte Beløb for Vexlen, ligesom han fornyede Anmodningen i Brev af 5 s. M., og allerede samme Dag, Erichsen modtog Telegrammet, tilskrev denne ogsaa i Henhold til dette Firmaets Kontor i Newcastle om at debittere hans egen Konto i Firmaets Bøger for Beløbet, hvorved dets Indbetaling saaledes havde fundet Sted.

I Firmaets Bøger ere imidlertid disse Lst. 1500 ikke blevne krediterede Indstævntes Konto, men derimod en Konto for Ingeniør L. Carlé, der var Entreprenør for Anlægget af en Havn ved Esbjerg, til hvilket Anlæg Firmaet efter Kontrakt med Carlé havde en betydelig Cementleverance, og Citanten har gjort gjældende, at dette, der skete efter Erichsens Ordre, stemte med Indstævntes Begjæring i Telegrammet af 4 Februar, idet Beløbet af Indstævnte, der ledede Havneanlæggets Kasse- og Regnskabsvæsen og ligeoverfor Bestyrelsen for Anlægget var Kautionsist for Opyfyldelsen af den af Carlé indgaaede Kontrakt om Havnens Bygning, blev indbetalt netop som Afdrag paa Firmaets Tilgodehavende for Cement, der var leveret til Havnen.

Det ommeldte Telegram af 4 Februar 1870 er affattet paa Engelsk, og Parterne have ikke under Sagen kunnet blive enige om dets rette Forstaaelse, idet de hver have fremlagt en forskjellig Translatøroversættelse af det. Spørgsmaalet om dets Mening maa derfor afgjøres efter Indholdet af Indstævntes Brev af 5 Februar 1870, der havde til Hensigt at stadfæste det, og som er skrevet paa Dansk. Dette Brev lyder saaledes: „Jeg telegraferede Dem igaar, da De havde faaet P/O Penge, at dække Hunter & Erichsens Forskud paa Carlés Konto Lst. 1500 fra i Sommer, hvilket jeg antog vilde være Dem behageligt“, og til Forklaring af Udtrykket „Forskud paa Carlés Konto“ har Indstævnte anført, at der samtidig med, at Hunter & Erichsen fik Leverancen af Cement til Esbjerg Havneanlæg, blev indgaaet en Overenskomst mellem ham og Firmaet, hvorefter dette ved en

Kontrakaution garanterede Indstævnte mod Tab ved den af ham for Carlé indgaaede Kaution til Beløb 26750 Rdl. eller ca. 3000 Lst. og derhos samtykkede i, at Indstævnte trak Vexler til et lige Beløb paa Firmaet, indtil der ved Betalingen for den til Havneanlægget leverede Cement var indkommet et tilsvarende Beløb, der kunde tjene Indstævnte til Sikkerhed mod Tab ved Kautionen. Den heromhandlede Vexel udgjorde en Del af den saaledes begrundede Vexeltransaktion og kunde derfor betegnes som et Forskud paa Carlés Konto.

Vel har nu Citanten ligeoverfor dette Anbringeude benægtet, at der af Firmaet var indrømmet Indstævnte en Ret til at trække Vexler paa samme som Forskud paa Kontragarantien, og at Vexlen af 4 Juni 1869 stod i Forbindelse dermed; men ligesom Udtrykkene i Brevet af 5 Februar 1870 ikke tillade at antage, at der ved samme er sigtet til en Betaling for leveret Cement, saaledes kan der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke være Tvivl om, at der i Brevet handles om Dækning af den heromhandlede Vexel fra Sommeren 1869, og Citanten maa ogsaa ansees i sit Indlæg af 25 April 1881 at have indrømmet, at Telegrammet af 4 Februar 1870 havde Vexlen og ikke Cementleverancen for Øje.

Citanten har imidlertid forment, at selv om Indstævnte saaledes har anmodet Erichsen om at dække Vexelgjælden, er dette dog ikke sket, idet Erichsen i Stedet derfor har ladet Beløbet afskrive paa Cementkontoen, og da Firmaet ikke var vidende om, hvilket Paalæg Erichsen havde modtaget fra Indstævnte, maatte denne være bunden ved, hvad hans Fuldmægtig i anførte Henseende har foretaget.

Heri kan der dog ikke gives Citanten Medhold. Da Erichsen nemlig, den Gang han modtog Indstævntes Anmodning om at dække Vexelgjælden af de Penge, han havde i Behold for Indstævnte, var Chef for Firmaet og som saadan berettiget til at forbinde det og modtage Betaling af dets udestaaende Fordringer, kan han ikke i det heromhandlede Forhold betragtes blot som en Fuldmægtig for Indstævnte, der af denne havde faaet Ordre til at gjøre en Indbetaling til Firmaet for ham, men Indbetalingen maa ansees effektueret og altsaa Gjælden betalt allerede derved, at Erichsen modtog Anmodningen og beholdt Pengene paa Firmaets Vegne, og det maa, naar Indstævnte har Bevis for, at Pengene saaledes ere indgaaede til Firmaet, i Henhold til hans Telegram og Brev af 4 og 5 Februar 1870 blive ham uvedkommende, paa hvilken Maade Erichsen eller Firmaets Chefer have bogført den skete Indbetaling.

Indstævnte kan herefter ikke ansees at skyldte de paaستااede Lst. 1500 og vil derfor ikke kunne dømmes til at betale dem.

Hvad dernæst angaar Paastanden om det øvrige Beløb Lst. 73. 3. 4, om hvilket det er oplyst, at det i Hunter & Erich-

sens Bøger er ført Indstævnte til Last, da har Indstævnte vel ikke benægtet, at han har modtaget de paagjældende Varer, men han har anbragt, at Besørgelsen af disse var et privat Anliggende mellem ham og H. G. Erichsen, der stod i Venskabsforhold til ham, og at han ingensinde har anmodet Firmaet Hunter & Erichsen om at købe Gjenstandene eller i den Anledning gjøre noget Udlæg for ham, saa at der derfra kunde opstaa noget Mellemværende mellem ham og Firmaet. Han har efter sin Fremstilling alene havt at gjøre med Erichsen, hvem Beløbet ogsaa forlængst skal være betalt, og hvis Firmaet har udredet Beløbene, maa det derfor være i Kraft af et Mellemværende mellem det og Erichsen, der saaledes er den, som maa refundere Firmaet det Udlagte, hvad ogsaa stemmer med, at Firmaet i sin Tid har anmeldt Fordringen i Erichsens Fallitbo og har erholdt en Dividende deraf.

Da Citanten nu ikke ligeoverfor denne Benægtelse fra Indstævntes Side har godtgjort, at han i denne Sag enten har henvendt sig til Erichsen som Chef for Firmaet, eller at han paa anden Maade direkte eller indirekte har stillet nogen Anmodning til Firmaet om dettes Mellemkomst ved de paagjældende Indkjøb, kan Firmaet ikke henvende sig til Indstævnte med Fordring paa Betaling, men Indstævnte vil ogsaa for denne Del af Søgsmålet være at frifinde. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det den 7 April 1879 fremlagte Kontraktionsbevis fra Hunter & Erichsen til Indstævnte af 21 December 1868 er skrevet paa ustemplet Papir. Løvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Præmisserne til Overrettsdommen i den under Nr. 14 anførte Sag ere saalydende: Da det i Aaret 1868 var besluttet at anlægge en Havn ved Esbjerg, søgte Ingeniør Louis Carlé at faa dette Anlæg i Entreprise, og Regjeringen forlangte da, at han skulde skaffe en Kaution for Opfyldelsen af sine Forpligtelser indtil et Beløb af 26750 Rdl. eller ca. 3000 Lst., hvorfor der derom blev indledet Underhandlinger med Indstævnte, Bankdirektør, Gehejmeetatsraad Tietgen, som sluttelig indgik paa at overtage en saadan Kaution, og den 17 November 1868 sluttede Carlé Kontrakt med Indenrigsministeriet om Havneanlægget, der ifølge Kontrakten skulde være fuldført inden Udgangen af September 1871. Den 12 December 1868 udstedte Carlé til Indstævnte en Deklaration, hvori han i Anledning af Indstævntes Kaution for ham erklærede sig pligtig til at holde Indstævnte i enhver Henseende skadesløs for, hvad han ifølge Kautionsforpligtelsen maatte komme til at udrede til Havneanlægget eller Ministeriet, samt tilføjede, at ligesom han under samme Dato havde overdraget Indstævnte Retten til at modtage og kvittere

for det hele Beløb, som ifølge Kontrakten tilkom ham som Vederlag for det i samme omhandlede Arbejde m. v., saaledes forpligtede han sig nu endvidere til at lade det hele Regnskabs- og Kassevæsen under Arbejdsudførelsen, indtil Arbejdet var fuldfærdigt og antaget, ordne i Eet og Alt efter Indstævntes nærmere Anvisning og Bestemmelse, uden nogen Indsigelse fra hans Side og navnlig saaledes, at Carlé hver Maaned skulde indsende til Indstævnte en saavidt muligt detailleret Oversigt over de Udgifter, som bleve at udrede saavel paa selve Arbejdsstedet gennem den der af Indstævnte ansatte Regnskabsfører som i Kjøbenhavn gennem en af Indstævntes udvalgt Hovedregnskabsfører til Udførelsen af de Arbejder, eller for Leveringen af de Materialier m. v., som forventedes at ville finde Sted i Løbet af den paafølgende Maaned, hvornæst alle Udbetalinger skulde ske i Overensstemmelse med denne Oversigt, forsaavidt den billigedes af Indstævnte. Hovedregnskabsføreren i Kjøbenhavn skulde modtage alle Indbetalinger og gjøre alle Udbetalinger enten gennem Regnskabsføreren i Esbjerg eller til Vedkommende personligt, men iøvrigt skulde Ordningen af Regnskabs- og Kassevæsenet i det Hele og Meddelelsen af Instruktioner til Regnskabsførerne og Kassererne gauske være undergivet Indstævntes nærmere Bestemmelse, saa at han til enhver Tid skulde være berettiget til at gjøre Forandringer i de givne Bestemmelser og Kassevæsenet. Til Bestridelse af sine personlige Udgifter skulde Carlé oppebære et aarligt Honorar af 4000 Rdl. udbetalt med $\frac{1}{12}$ maanedligt forud, og sluttelig hed det derefter: „Saafernt jeg, Carlé, i nogensomhelst Henseende skulde misligholde eller forsøge at forandre Bestemmelserne i nærværende Document, da skal jeg, Etatsraad Tietgen, være berettiget til strax at tilbageholde som min fulde Ejendom de Beløb, som jeg i Henhold til den mig Dags Dato overdragne Ret erholder udbetalte af Bestyrelsen for Havneanlægget og vedblive at beholde samme som min Ejendom, indtil jeg erkjender, at Carlé igjen opfylder sine Forpligtelser efter nærværende Dokument.“

Den saaledes mellem Carlé og Indstævnte truffne Ordning blev meddelt og godkjendt af Regjeringen, som derefter anviste de Entreprenøren for Anlægget tilkommende Penge til Indstævnte, idet de bleve anviste maanedsviis i Henhold til de af den kontrollerende Ingeniør maanedligt udarbejdede Opgjørelser over hvad og hvormeget, der i den forløbne Maaned var leveret af Arbejde og anvendt af Materialer til Anlægget.

Firmaet Hunter & Eriksen af Newcastle upon Tyne, der allerede den 21 December 1868 havde overtaget en Kontragaranti ligeoverfor Indstævnte for det Ansvar, hans Kaution for Carlé maatte medføre for ham, afsluttede derpaa under 23 December s. A. en Kontrakt med Carlé, hvorved Firmaet for-

pligtede sig til i Aarene 1869—71 at levere til Havneanlægget et Kvantum af mindst 20,000 og indtil 30,000 Tdr. Cement til en Pris af mellem $3\frac{3}{4}$ og 4 Rdl. Rmt. pr. Td. efter Indstævntes nærmere Bestemmelse, saaledes at Betalingen for den ved Udgangen af hver Kalendermaanede approberede Cement skulde anvises den sidste Dag i Maaneden og Udbetalingen finde Sted kontant i Kjøbenhavn.

Forud for Afslutningen af disse Overenskomster gik en Korrespondance mellem Indstævnte og Firmaet Hunter & Erichsen gjennem dettes daværende Medindehaver H. G. Erichsen, der begyndte med et Brev fra Indstævnte af 16 November 1868, hvori han skriver: „De vil jo gjerne have Cementleverancen til Esbjerg Havn, hvor der skal bruges 25 á 30,000 Tdr. Carlé vil gjerne have mig til Kautio for 27,000 Rdl. = Lst. 3,000. Jeg vil ikke gjøre nogen Forretning deraf, men gjerne hjælpe dem til Forretningen, men som kun kan gjøres direkte. Carlé kan faa 6 Rdl. mindst pr. Td. leveret paa Pladsen i Esbjerg, medens den kan kjøbes for 20 Mark. — Ønsker De og John nu denne Forretning, kunde den ordnes uden Resiko saaledes: Jeg giver min Kautio for Lst. 3000, men de og John skal holde mig fri. Ministeriet giver mig skriftlig forud, hvad der staar i Kontrakten, at der til mig anvises $5\frac{1}{2}$ Rdl. eller saa omtrent for hver Td. Cement indtil 10 á 15,000 Td., som leveres paa Esbjerg Strand. Da Værdien af 10,000 Tdr. her er 35,000 Rdl., medens der anvises henved 60,000 Rdl., er saaledes Kautioenssummen strax tilstede, som jeg saa beholder, til det Hele er færdigt, og sender Dem næste Aar Resten. Men som sagt, jeg vil ikke tjene — altsaa heller ikke resikere Noget. Telegrapher nu strax, om De vil have den Forretning, og til hvad Pris i Sterling og Rmt. De vil levere i Esbjerg —“

Efter at Erichsen baade pr. Telegraph og i Brev havde svaret Indstævnte imødekommende paa denne Henvendelse, modtog han under 1 December 1868 et nyt Brev fra Indstævnte, hvori denne skriver: „Sagen om Cementleverancen etc., navnlig Sikkerheden kontra Garantien, maa ordnes paa anden Maade, end jeg skrev først, men som jeg antager lige betryggende, nemlig: Ifølge Kontraktens § 12, hvoraf Afskrift, er Regeringen pligtig at betale Forskud for hvert Maanedes præsteret Arbejde og Leverance, og naar nu Carlé giver mig en uigjenkaldelig Overdragelse af alle Penge, som han skal have, i Form som vedlagte Afskrift — og Indenrigsministeriet skriftlig anerkjender denne Overdragelse, samt at ville lade den kontrollerende Ingeniør indsende mig de maanedlige Certificater og præstere Udbetalingen til mig, saa kan jeg ikke se rettere, end at De og Deres Mand er sikkert, idet Udbetalinger for Leverancer af Materialier i Henhold til Specifikation sker med ca. 6 Rdl. pr. Td. Cement,

mod at der indeholdes 5 pCt. I det første Aar vil behøves 10 à 12,500 Td. Cement —

— Vil De nu see paa og telegraphere mig, om De er enig i, at jeg paa disse Vilkaar giver min Kaution, da jeg venter med at give min Underskrift endeligt, indtil jeg har Deres Approbation —“.

Ved Telegram af 5 December 1868 gik Erichsen ind paa Indstævntes Ønsker med Hensyn til Garantien, og da Erichsen kort efter selv rejste til Kjøbenhavn, blev Sagen endelig ordnet ved hans Nærværelse her og den anførte Kontrakt om Cement-leverancen oprettet.

Under nærværende Sag har nu Citanten John J. Hunter af Newcastle upon Tyne, som, efter at H. G. Erichsen i Aaret 1877 var gaaet fallit og udtraadt af Firmaet Hunter og Erichsen, alene har overtaget samtlige dettes Aktiver og Passiver, anbragt, at Firmaet, da den trufne Aftale om maanedlig Betaling for den leverede Cement ikke blev overholdt, og der ikke siden den 20 September 1870 er betalt Noget for Cement, ved Udgangen af 1871 havde tilgode for leveret Cement Lst. 803. 9. 8. og for leveret Kul og Jern Lst. 713. 3. 7., tilsammen Lst. 1516. 13. 3., idet der som Afbetaling var afskrevet under 9 December 1869 Lst. 1500, under 5 Februar 1870 Lst. 1500 og under 20 September 1870 Lst. 2000, og at der i Aaret 1872 er leveret Cement for Lst. 1778. 16. 10. og Kul for Lst. 136. 12. 11., tilsammen Lst. 1915. 9. 9. hvoraf Intet er betalt. Firmaet har saaledes tilgode Lst. 3432. 3. 0. foruden paaløbne Renter, og da Indstævnte dels ifølge de ovennævnte Skrivelser til Erichsen dels ifølge sin Stilling som Leder af det hele Foretagende formentlig maa være pligtig at tilsvare Firmaet det saaledes ikke betalte Beløb, har Citanten paastaaet Indstævnte dømt til at betale ham de fornævnte Lst. 3432. 3. 0. med Rente 6 pCt. p. a. af Lst. 1516. 13. 3. fra den 1 Januar 1872 til Forligsklagens Dato den 20 November 1879 og af Lst. 1915. 9. 9. fra den 1 Januar 1873 til samme Dato, og 7 pCt. p. a. af det samlede Beløb fra den 20 November 1879 til Betaling sker. Citanten har derhos med Hensyn til, at der af Indstævnte er gjort Indsigelse imod, at det ovenfor anførte under 5 Februar 1870 afskrevne Beløb af Lst. 1500 er optaget paa nærværende Regnskab, idet Beløbet efter Indstævntes Anbringende skal vedrøre en Vexelforpligtelse, han stod i til Firmaet, hvorom der her for Retten føres en anden Sag mellem Parterne, forbeholdt sig, saafremt det i bemeldte Sag maatte blive statueret, at den ommeldte Vexelgjæld er afgjort ved Betalingen af de anførte Lst. 1500, da at inddrage dette Beløb, der altsaa maa udgaa af Cementkontoen, under denne Sag og forhøje sin Paastand til Lst. 4932. 3. 0. med Rente af Lst. 3016. 13. 3. fra 1 Januar 1872. Da imidlertid den paagældende Sag ikke var afgjort forinden nærværende Sags Optagelse

og ingen Oplysning under denne haves om dens Udfald, kan der ikke her blive Spørgsmaal om det nævnte Beløb af Lst. 1500, der efter Citantens fremlagte Konto-Kuranter ere afskrevne paa leveret Cement.

Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og subsidiært protesteret imod, at Citanten har beregnet sig Rente fra et tidligere Tidspunkt end Forligsklagens Dato, og at der tilkjendes ham mere end 5 pCt. Rente fra sidstnævnte Dato.

Sagens Omkostninger har hver af Parterne paastaet sig skadesløst tillagt hos Modparten.

Indstævnte har til Støtte for sin Frifindelsespaastand anbragt, at han hverken ved Retsforholdets Stiftelse eller senere har paataget sig nogen kontraktmæssig Forpligtelse overfor Firmaet Hunter & Erichsen til Betaling af dettes Tilgodehavende for Cement eller andre Leverancer til Havneanlægget eller nogen Garanti for, at saadan Betaling blev præsteret. Han har kun paataget sig at sørge for, at alle de Penge, der af Regjeringen ydedes for præsteret Arbejde og Leverancer til Anlægget, ogsaa virkelig kom dette tilgode og ikke bleve anvendte til Betaling af andre, Havneanlægget uvedkommende Fordringer; dette har han gjort og alle Pengene ere indgaadede i Havneanlæggets Kasse, saa at Indstævnte ikke sidder inde med noget af dem, saameget mindre som han endog af sine egne Midler har ydet denne Kasse meget betydelige Tilskud, som han har tilgode hos Anlægget. Indstævnte formener saaledes ikke at have nogen Forpligtelse til at betale Citantens Fordring, med hvilken denne burde have henvendt sig til Carlé, forinden denne afgik ved Døden, eller ialtfald nu maatte henvende sig til Havneanlæggets Kasserer. Iøvrigt har Indstævnte gjort gjældende, at Citanten allerede af den Grund savner Hjemmel til at kræve ham for den paastaede Fordring, at Citantens tidligere Kompagnon H. G. Erichsen i sin Tid, medens denne endnu var Medindehaver af Firmaet Hunter & Erichsen har taget det Tab, Firmaet led ved de omhandlede Leverancer til Esbjerg Havn, paa sig og i 1875 ladet sig i Firmaets Bøger debitere for Beløbet, og at Citanten som Følge heraf har anmeldt i Erichsens Fallitbo, faaet den anerkjendt og oppebaaret Dividende af Boet, hvorved Citanten saaledes formentlig selv har erkjendt, at Fordringen var Indstævntes uvedkommende.

Hvad dette sidste Punkt angaar, maa det nu efter Sagens Oplysninger antages, at der i sin Tid, da det viste sig, at Indstævntes Forbindelse med Havneanlægget vilde medføre Tab for ham, er truffet en Aftale mellem ham og Erichsen, hvorefter denne skulde dele Tabet med Indstævnte, og at Erichsen i Forbindelse hermed, idet han vilde holde sit Firma frit for Tab, havde besluttet at overtage paa sig personlig Anlæggets Gjæld

til Firmaet. Da det imidlertid ikke er godtgjort, at Firmaets anden Indehaver, Citanten, har samtykket i, at denne Gjæld overgik paa Erichsen mod Frigjørelse for Anlægget, kan Erichsens Disposition i saa Henseende, selv om den er konstateret ved Tilførsel derom i Firmaets Bøger, ikke efter Forholdene ansees bindende for Firmaet eller Citanten, og af den Omstændighed, at Citanten i Henhold til Erichsens anførte Disposition har søgt at komme til sine Penge ved Anmeldelse i Erichsens Bo — i hvilket efter hans Anbringende Fordringen dog kun blev anerkjendt for Halvdelen — og at han har modtaget en Dividende af Boet, der efter hans Anbringende kun udgjorde lidt over 1 sh. pr. Lst., kan efter de foreliggende Forhold ikke udledes nogen Opgivelse fra Citantens Side af det Krav, han for samme Gjæld rettelig maatte have paa Havneanlægget eller Indstævnte, som nu af denne kan paaberaabes.

Forsaavidt Citanten har forment, at Indstævnte maa ansees for at have været ikke blot Leder af Havneanlæggets Regnskabsvæsen og finansielle Forhold, men den egentlige Entrepeneur for det hele Anlæg, hvis Udførelse ganske laa i hans Haand, medens Carlé kun gav Navn til og var Indstævntes tekniske Bestyrer af Anlægget, hvorfor han oppebar et fast aarligt Honorar, og at de Forpligtelser, der hvilede paa Anlægget, saaledes vare Indstævntes egen Gjæld, da kan der ikke gives Citantens Medhold i, at saadant fremgaar af det om Anlægget Oplyste. Ligesom det er Carlé, der har afsluttet Kontrakt med Regjeringen om Havnens Anlæg og ligeledes med Hunter & Erichsen om Leveringen af Cement, saaledes kan der ikke af den Omstændighed, at Indstævnte som Kautionsist for Opfyldelsen af Carlé's Forpligtelser til sin egen Sikkerhed fik Bemyndigelse af ham til at oppebære det accorderede Vederlag fra Regjeringen og forestaa dettes Anvendelse og Fordeling til de forskjellige Leverandører og andre Vedkommende, udledes, at Indstævnte var indtraadt som den egentlige og for Anlægget ansvarlige Entrepeneur, og saadant resulterer heller ikke af, hvad der er oplyst om, at Indstævnte i 1872, da det viste sig, at Carlé ikke kunde gennemføre Arbejdet, foranledigede, at Entreprisen gik over til et Konsortium, der var Entreprenør for Anlægget af den vestjydske Jernbane, saaledes at dette Konsortium ved en mellem samme og Carlé den 7 December 1872 oprettet Kontrakt paatog sig at tilendebringe Anlægget for en bestemt Sum af 100,000 Rdl., der var mindre end det Beløb, som efter Carlé's Entrepriskontrakt endnu stod tilbage hos Regjeringen, imod at Indstævnte indestod for Betalingen af bemeldte 100,000 Rdl. eller, at Indstævnte senere, da heller ikke dette Konsortium kunde føre Arbejdet tilende, saa sig foranlediget til ved egne Midler at fortsætte Arbejdet, og sluttelig den 1 April 1876 overleverede det til Regjeringen i den Stand, hvori det fore-

fandtes, overladende til Regjeringen selv at udføre de mindre Arbejder, som endnu stode tilbage. Det skjønnes nemlig ikke, at Indstævnte, ved hvad der saaledes foreligger om hans Op-træden, er gaaet udenfor, hvad der naturligen maatte følge af hans Stilling som Kautionsist og som den, der havde hjulpet Carlé med Driftsmidler, hvilke han selvfølgelig havde al Anled-ning til at søge at skaffe sig refunderede ved Arbejdets bedst mulige Forvaltning.

Forsaavidt Citanten har anbragt, at Indstævnte i 1872 har sluttet en Overenskomst med Carlé, hvorved Indstævnte overtog alle dennes Forpligtelser, der skrev sig fra Havneanlægget, da er saadant ikke imod Indstævntes Benægtelse godtgjort, ligesom der ej heller er ført Bevis for Citantens Anbringende, at Indstævnte ved Overenskomsten med det foromtalte Konsortium har over-draget dette 6000 Tdr. Cement, der stode ved Havnen og endnu tilhørte Citantens Firma.

Naar Citanten endelig som Bevis for, at det var Indstævnte, der var den virkelige Entreprenør for Anlægget, har anført, at han gjentagne Gange personlig har betalt Firmaet Penge for leveret Cement, da er Rigtigheden heraf ikke godtgjort. Om en Ordre fra Indstævnte af 4 December 1870 til Indbetaling af Lst. 1500 paa Cementkontoen foreligger Intet uden en Gjenpart af et Telegram, hvis Original ikke er fremlagt, og hvis Rigtighed Indstævnte har modsagt, og hvad angaar den Betaling af Lst. 1500 den 5 Februar 1870, hvorom foran er talt, da skriver Beløbet sig fra Indstævnte personlig, men, efter hvad derom er oplyst, kan det ikke antages, at dets Betaling vedrører Cement-leverancen, men derimod en Vexeltransaktion fra Sommeren 1869, der var knyttet til den af Hunter & Erichsen for Indstævnte overtagne Kontrakaution.

Naar Citanten har forment, at Indstævnte ved sine Skri-velser af 16 November og 1 December 1868 ligefrem har forpligtet sig til at sikre Citantens Firma Betalingen for den til Havne-anlægget leverede Cement, da kan der heller ikke heri gives Ci-tantens Medhold. Thi vel kunne disse Skrivelser ikke, som Indstævnte har villet gjøre gjældende, betragtes som uforbindende for ham, fordi de skulle være rent private og fortrolige Medde-lelser til H. G. Erichsen, idet de tværtimod maa ansees som almindelige Forretningsbreve vedrørende Firmaet Hunter & Erichsen; men det skjønnes ikke, at Indstævnte ved Brevene har paataget sig nogen Garanti for Betalingen af Cementen, om han end har udviklet, at han, naar den anbefalede Fremgangs-maade blev iagttaget, forment, at Firmaet var sikker paa at faa sin Betaling.

Da nu imidlertid den af Indstævnte anbefalede Ordning af hans og Firmaet Hunter & Erichsens Forhold til Carlé og Havne-

anlægget blev gennemført og Indstævnte derhos herved ikke blot blev Leder af Anlægets Kasse- og Regnskabsvæsen, men tillige erholdt Oppebørslen af Kontraktssummen for Anlægget, saaledes at denne Sum anvistes ham i maanedlige Afdrag, der vare afpassede efter, hvad der Maanednen forud var blevet leveret af Arbejde og Materialier til Havnen, hvorfor der maa gaaes ud fra, at ogsaa de af Citantens Firma leverede Kvantiteter af Cement ere medtagne ved Ansættelsen af de anviste Beløb, skjønnes ikke rettere, end at Citanten maa være berettiget til at forlange, at Indstævnte godtgjør, at de ham saaledes af Regjeringen anviste Penge samtlige ere anvendte til Dækning af Anlægets Forpligtelser, og at der Intet er blevet tilovers af dem til Dækning af hans heromhandlede Tilgodehavende, eller at Indstævnte i modsat Fald betaler dette.

Indstævnte har ikke fremlagt noget Regnskab til Oplysning i anførte Henseende og vel har han hævdet, at alle Pengene ere indgaaede i Anlægets Kasse og medgaaede til Dækning af dets Kreditorer, men herved er ikke tilvejebragt noget Bevis herfor, og saadant Bevis kan ikke udledes deraf, at Indstævnte vil have ydet Anlægget Forstrækninger og herfra have et betydeligt Tilgodehavende hos det, idet det uden et Regnskab over Anlægets Indtægter og Udgifter ikke kan sees, hvorledes det forholder sig med disse Indstævntes Forstrækninger og hans derpaa byggede Krav paa Anlægget.

Indstævnte har vel nægtet at kunne erkjende Rigtigheden af Citantens Regnskab over de leverede Materialier, den for disse beregnede Pris og de de derpaa afskrevne Beløb, men efter det Forhold, hvori Indstævnte stod til Havneanlæggets Kasse- og Regnskabsvæsen, ikke blot under Carlé's Ledelse af Foretagendet, men ogsaa senere, og navnlig efter den Maade, hvorpaa han selv afsluttede det hele Foretagende, indtil Anlægets Aflevering til Regeringen, skjønnes han at være forpligtet til selv at søge Oplysning i Anlægets Bøger om Rigtigheden af Citantens Opgjørelser, og der vil der derfor ikke kunne tillægges hans almindelige Indsigelser imod samme nogen Betydning.

Efter det Anførte kan Indstævntes Forpligtelser ikke begrænses til kun at angaa Hunter & Erichsens Levering af Cement, men maa ogsaa omfatte Leveringen af Kul og Jern, om hvilke Leveringer, der ere præsterede efter Bestillinger af Carlé og Anlægets Funktionærer, Indstævnte efter det Foreliggende har været fuldt vidende.

Der vil saaledes være at give Citanten Dom for det paastaede Kapitalbeløb, og da hans Paastand om Renter findes hjemlet i Forholdets Natur, vil ogsaa denne Del af Paastanden være at tage til Følge. Sagens Omkøtninger ville

efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 211. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Mikkelsen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 22 December 1893: Tiltalte, Kreaturhandler Anders Mikkelsen af Kjøng Mark, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, samt udrede i Erstatning til Slagter Nielsen i Torup 60 Kr., og endelig betale de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Rasmussen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Wolff, betaler Tiltalte Anders Mikkelsen 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Mikkelsen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anders Mikkelsen, der er født den 28 Maj 1824 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, aktioneret for bedrageligt Forhold, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der den 13 eller 14 Juli f. A. — efter sin Forklaring i Fællesskab med en under Sagen ikke tiltalt Person — havde for 60 Kr. kjøbt en Ko, om hvilken det af Sælgeren var meddelt ham, at den havde kælvet i Begyndelsen af Maj f. A., derefter havde havt Yverbetændelse og nu vel syntes at være rask, men dog gav mindre Mælk end tidligere — har den 17 Juli f. A. solgt Koen paa Kvægtorvet i Odense til Slagter William August Nielsen af Torup for 76 Kr., idet Tiltalte, efter hvad han til en Politirapport har udsagt, ved Salget indestod for, at Koen var frisk og sund i alle Henseender, at den var fri for skjulte Fejl, og at den var en god Malkeko, samt idet han derhos, som af ham i Forhøret erkjendt, urigtig foregav, at Koen havde kælvet for ca. 14 Dage siden, og forsætlig fordulgte, at den havde havt Yverbetændelse. Efter Tiltaltes Forklaring antog han vel, at Koen var rask, da han solgte den, men han har erkjendt, at han, uagtet han vidste, at Yverbetændelse er en Sygdom, hvormed der maa vises Forsigtighed, navnlig ved Malkningen, dog undlod at gjøre Kjøberen opmærksom paa, at Koen nylig havde lidt af denne Sygdom, fordi han vidste, at en saadan Meddelelse vilde forhindre eller vanskeliggjøre Salget, og overensstemmende hermed har Kjøberen forklaret, at, hvis han havde faaet rigtig Besked om Koen, vilde han ikke have kjøbt den, i alt Fald ikke for den Pris, han gav for den. Ved en den 18 Juli f. A. stedfunden Dyrslægeundersøgelse af Koen viste det sig, at den da led af Yverbetændelse og havde gamle Knuder i Yveret, stammende fra ældre Yverlidelser. Ved en af samme Dyrslæge den 4 September s. A. foretagen fornyet Undersøgelse af Koen viste det sig, at Betændelsen havde bredet sig meget og da havde angrebet alle 4 Kjertler, samt at der af ingen af Patterne kom andet end en tyk, gul Materie. Medens Undersøgelsen i Sagen stod paa, er Koen bleven solgt for 46 Kr. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 257, og findes Straffen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Da det derhos billiges, at Tiltalte er tilpligtet i Erstatning til Slagter Nielsen at betale 60 Kr., vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 4 Juni.

Nr. 186. Høiesteretsagfører Bagger

contra

Marie Sofie Magdalene Juhl (Def. Hansen),

der tiltales for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Februar 1894: Tiltalte Marie Sophie Magdalene Juhl bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Jacobsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marie Sofie Magdalene Juhl til Høiesteretsagførerne Bagger og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Marie Sophie Magdalene Juhl — der er født den 22 Maj 1875 og ikke funden forhen straffet — tiltales under denne Sag for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten.

Efter de af Tiltalte afgivne Forklaringer og de iøvrigt foreliggende Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 2 November 1892 tiltraadte Tiltalte en Tjeneste hos Gaardejer Jens Peter Andersen i Broby ved Sorø. Den 30 December s. A. rejste hun med sin nævnte Husbonds Indvilligelse til Kjøbenhavn for at besøge sine herboende Forældre, Husmægler Hans Jacob Juhl og Hustru. Under Opholdet hos Forældrene omtalte hun, at hun havde været Gjenstand for utugtige

Tilnærmelser fra Jens Peter Andersens Side. Hendes Meddelelse herom bevirkede, at Forældrene forbød hende at tage tilbage til Andersen, hvorhos hendes Fader — som det maa antages uden Medvirkning af Tiltalte og uden dennes Vidende — den 4 Januar f. A. tilskrev Politimesteren i Sorø et Brev, hvori han begjærede Andersen draget til Ansvar for dennes Forhold overfor Tiltalte. Som Følge af denne Anmeldelse blev, paa Foranledning af vedkommende Politimester, Tiltalte den 6 eller 7 s. M. i sine Forældres Hjem af en Betjent i Kjøbenhavns Politi udspurgt om Sigtelsen mod Andersen og gav ved denne Lejlighed en Forklaring, som gik ud paa, at Andersen — foruden at han 2 forskjellige Aftener havde indfundet sig ved hendes Kammer og forgjæves opfordret hende til at lukke ham ind — senere ved 3 forskjellige Lejligheder havde forsøgt at skaffe sig legemlig Omgang med hende, uden at dette imidlertid var lykkedes ham. Hendes Forklaring om det første af disse Forsøg gik nærmere ud paa, at Andersen en Aften i Begyndelsen af December havde indfundet sig i hendes Kammer, medens hun sov, og, tildels afklædt, lagt sig op i hendes Seng, hvorefter han — idet han ved at holde hende for Munden forhindrede hende i at skrigе — forsøgte at lægge sig ovenpaa hende, hvad hun dog forhindrede ved at trykke sig op mod Væggen; da hun imidlertid, efter at han havde fortsat sine Bestræbelser i nogle Minuter, gav sig til at græde, afstod han fra Forsøget og forlod Kammeret. Det andet Forsøg foregik, efter hvad hun forklarede for Betjenten, i Gaardens Karlekammer, hvor Andersen kom ind en Morgen, medens hun var ved at rede Karlens Seng, greb hende om Livet, kastede hende om paa Sengen og lagde sig ovenpaa hende, tog hendes Skjærter op og med sit Lem blottet tumlede med hende, men atter ophørte med sit Forsøg efter at have fortsat dette i ca. 5 Minuter, hvorunder hun sparkede om sig med sine Ben og derved forhindrede ham i at fuldbyrde sit Forsæt. Ved begge disse Lejligheder angav hun derhos, at han havde truet hende med Prygl, ifald hun omtalte det Passerede for Nogen. Hendes Forklaring om det 3die Forsøg gik ud paa, at Andersen en Dag havde kastet hende om i noget Halm i Stalden saaledes, at han faldt ovenpaa hende, men at han strax efter atter slap hende og fjernede sig, da hans tolvvaarige Søn hørtes komme.

Under de i nærværende Sag optagne Forhør har Tiltalte fastholdt, at hendes Udsagn til Politirapporten, saavidt disse foran ere gjengivne, ere overensstemmende med Sandheden, og denne hendes Forklaring vil efter alt Foreliggende ikke kunne forkastes. Derimod har hun under Forhørene erkjendt, at den i Betjentens Rapport optagne nærmere Beskrivelse, som hun gav ham af den Vold, Andersen ved de 2 første Lejligheder havde øvet mod hende, var noget overdreven, og at det særlig var

usandt, naar hun havde udsagt, at han under Forsøget i Karlekammeret havde forhindret hende i at skribe — efter hvad hun her under Sagen har forklaret opgav Andersen begge Gange sit Forsøg, saasnart han mærkede, at hendes Modstand var alvorlig ment.

Frømdedes har Tiltalte erkjendt, at hun overfor Betjenten fortav, at hun i Løbet af den Tid, hun efter det sidste af Andersens ommeldte 3 Forsøg paa at faa Samleje med hende endnu forblev i hans Tjeneste, havde — saaledes som hun under Forhørene har erkjendt — to Gange godvilligt havt Samleje med ham — om hvilket Punkt der iøvrigt maa gaas ud fra, at der ikke af Betjenten er givet hende særlig Anledning til at udtale sig. Tiltalte har udsagt, at hun, dengang hun afgav Forklaringen til Politirapporten, var bleven bekjendt med, at hendes Fader havde, som Følge af hendes Meddelelse om Jens Peter Andersens Forhold overfor hende, tilskrevet Politiet i Sorø, og at hun godt forstod, at da hun nu blev udspurgt af Politibetjenten, var dette foranlediget ved det ommeldte Brev, samt at hun tænkte sig, at hendes Forklaring vilde foranledige, at Politiet i Sorø foretog yderligere Skridt mod Andersen.

Efterat den ommeldte Politirapport var tilstillet Politimesteren i Sorø Birk, blev der ved Birkets Politiret indledet Undersøgelse mod Jens Peter Andersen for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold. Under de Forhør, hvorunder Tiltalte derefter blev afhørt som Vidne i Sagen dels — den 17 og 18 Januar og den 22 April 1893 — i Sorø Birks Politiret, dels — den 31 Januar s. A. — i et af nærværende Rets Kriminelkamre, fastholdt hun i det Hele den Forklaring, hun havde afgivet til Politirapporten, hvilken Forklaring i det første Forhør blev oplæst for hende og af hende under Eds Tilbud ratihaberet.

Derhos forklarede hun i det første Forhør og fastholdt under de paafølgende Forhør i Strid med Sandheden, at hun ikke nogensinde havde havt legemlig Omgang med Jens Peter Andersen, og at han ikke oftere end den ene foran omtalte Lejlighed havde været i hendes Kammer om Aftenen eller om Natten, samt at hun aldrig godvilligt havde ladet sig kysse af ham — medens hun under Forhørene i nærværende Sag har erkjendt, at hun — som allerede foran berørt — i Løbet af den sidste Tid, hun var hos Andersen, to Gange godvilligt har havt Samleje med ham i sit Kammer, i hvilket han begge Gange kom ind ad Vinduet, hvis Hasper hun efter Aftale med ham til den Ende havde aftaget, samt at hun flere Gange uden Modstand havde tilladt Andersen at kysse hende.

Ligeledes forklarede hun i Strid med Sandheden, at nogle Smerter, som hun efter sit Udsagn havde i sine Kjønnsdele i Slutningen af December 1892, hidrørte fra, at Andersen, dengang

han i Karlekammeret gjorde Forsøg paa at faa legemlig Omgang med hende, havde med sine Hænder revet i hendes Kjønsdele.

Fremdeles nægtede hun i Strid med Sandheden, at hun ved den Lejlighed, Andersen kastede hende om i Stalden, satte ham Stævne til om Aftenen i hendes Kammer — hvilket hun under Forhørene i nærværende Sag har erkjendt at have gjort, som hun har udsagt, for at slippe for hans Paatrængenhed. Endelig har hun erkjendt at have i de ommeldte Forhør med Bevidsthed givet en urigtig Forklaring om nogle Ytringer, som faldt mellem hende og Andersen, medens denne den 3 Januar f. A. var tilstede i hendes Forældres Lejlighed, hvor han havde indfundet sig for at afhente hende. Efterat Tiltalte og Andersen vare afhørte i Forhøret den 17 Januar f. A., blev han sat under Anholdelse, og i et Forhør den 19 Januar s. A. blev han belagt med Varetægtsarrest, efterat han havde afgivet en Forklaring, som gik ud paa, at hans tidligere afgivne Forklaring om, at Tiltalte flere Gange godvilligt havde havt Samleje med ham, var urigtig, og at han ved de af hende omforklarede Lejligheder havde, i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, behandlet hende væsentligt som af hende forklaret. Hans Arrest blev atter hævet den 24 s. M. og i et senere, den 22 April afholdt Forhør tilbagekaldte han atter sin nysanførte Forklaring. Den vigtigste Bevæggrund, der har ledet Tiltalte til at afgive de foran ommeldte usande Forklaringer, har, efter hvad hun har udsagt, været, at hun ønskede at holde skjult overfor sine Forældre, at hun frivilligt havde havt Samleje med Jens Peter Andersen. De af hende i Retten afgivne urigtige Forklaringer — som hun har erkjendt at have forstaaet, at hun afgav som Vidne — vil hun derhos have afgivet under Frygt for, at hun havde paadraget sig Strafansvar ved at være afvegen fra Sandheden i den Forklaring, hun gav for Politiet.

Efter alt Foreliggende findes der ikke Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte ved den Fremstilling, hun, som foranført, gav overfor den Politibetjent, der tog Forklaring af hende, har vidende sigtet ovennævnte Jens Peter Andersen for en Forbrydelse, hvori det var hende bevidst, at han var uskyldig, og der vil saaledes ikke kunne paalægges hende Straf for falsk Angivelse. Derimod vil hun ikke kunne undgaa Straf for de foran omhandlede, af hende i Retten afgivne falske Forklaringer.

Forsaavidt Sigtelsen for falsk Forklaring for Retten endvidere omfatter nogle Forklaringer, som Tiltalte den 4 November f. A. har afgivet inden et af Rettens Kriminelkamre som Vidne i Undersøgelsen mod Jens Peter Andersen, og hvorunder hun dels usandfærdig nægtede at have brugt nogle af et andet Vidne omforklarede Udtalelser, fra hvilke det var en naturlig Slutning, at hun frivilligt havde havt Samleje med Andersen, dels besvarede i Strid med Sandheden nogle Spørgsmaal, som af Domme-

ren bleve gjorte hende vedrørende hendes tidligere Vandel, findes det, at Tiltalte, om hun end var sig bevidst, at Forklaringerne afeskedes hende som Vidne i fornævnte Sag, dog havde saamegen Feje til at antage, at Sagen nu tillige gjaldt hende selv, at der forsaavidt ikke vil kunne blive at paalægge hende Straf-ansvar.

Som Følge af Foranferte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. § 37, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 66. Grosserer P. F. Siebold (Ingen)

contra

Forhenværende Hotelforpagter F. V. Thomsen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer P. F. Siebold, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 5 Juni.

Nr. 196. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Politivedtægten for Aakirkeby Kjøbstad paa Bornholm og Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne med Undtagelse af Kjøbenhavn af 21 Marts 1873.

Aakirkeby Kjøbstads Politirets Dom af 9 Marts 1894: Tiltalte Hans Peter Andersen bøder til Aakirkeby Kjøbstads Politikasse 20 Kroner, men bør iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Vel fremgaaer det af de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, at Tiltaltes Ejendom, paa hvilken han har foretaget de i Dommen ommeldte Klippesprængninger, støder op til en saadan offentlig Vej, som omhandles i § 3 af Politivedtægt for Aakirkeby af 30 December 1871, men denne Bestemmelse, der nærmest har Hensyn til Gadeuordener, kan ikke antages at sigte til Sprængninger som de heromhandlede, der ifølge en af Byraadet afgiven Erklæring altid upaatalt have fundet Sted og efter de locale Forhold ere af stor Betydning for Byens Borgere. Da nu de paatalte Sprængninger heller ikke findes at være i Strid med nogen anden Bestemmelse i Politivedtægten, og de, som i Dommen rettelig antaget, ikke kunne anses at indeholde nogen Overtrædelse af Loven af 21 Marts 1873, vil Tiltalte være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Avlsbruger og Vejentreprener Hans Peter Andersen, der angiver at være født i Aakirkeby den 12 Juli 1842, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Kjøbstadens Politivedtægt af 30 December 1871 og Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne, med Undtagelse af Kjøbenhavn, af 21 Marts 1873. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at en Nabo af Tiltalte ved Begyndelsen af Februar Maaned d. A. for Politimesteren havde ført Klage over, at Tiltalte foretog Klippesprængninger paa sin Ejendom Matr.-Nr. 68 af Aakirkeby Markjorder, hvorved opsprængte Stykker vare faldne ned paa Nabogrunden, og Tiltalte derpaa først gennem Politibetjenten og senere af Politimesteren personligt var bleven advaret, foretog Samme ikke desto mindre, efter hvad han selv har oplyst, den 7 Februar d. A. 11 saadanne Sprængninger, den 28 s. M. 5 Sprængninger og den 1 Marts d. A. 4 Sprængninger, alle med Dynamit. Ved dette Forhold findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af § 3 i Kjøbstadens Politivedtægt, der efter dens § 59 gjælder for Kjøbstaden og dens Grund, hvorunder Kjøbstadens Jorder efter Vedtægtens § 60, jfr. Bygningslov for Kjøbstæderne af 30 December 1858 §§ 1 og 41, maa anses for indbefattede. Derimod findes Tiltalte ikke ved sit paaklagede Forhold at have overtraadt Lov af 21 Marts 1873, der gjælder saavel for Kjøbstæderne, undtagen Kjøbenhavn, som for deres Jorder. Forsaavidt vil Tiltalte altsaa være at frifinde for det Offentliges Tiltale. Efter samtlige Sagens Omstændigheder vil Tiltalte ifølge Lov af 4 Februar 1871 § 6 kunne ansees med en Bøde paa 20 Kroner, der tilfalder Aakirkeby Kjøbstads Politikasse.

Nr. 206. Høiesteretsagfører Shaw

contra

Søren Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Marts 1894: Arrestanten Søren Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder

Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Tvermoes 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Sørensen til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Sørensen for Mishandling af sin Hustru. Arrestanten, der er født den 8 April 1862, er ikke fundet forhen straffet. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der den 29 Marts 1884 blev ægteviet til Inger Jonsson, og som senere stadig har samlevet med hende, med hvem han har haft 6 Børn, hvoraf de 5 ere Live, har siden Aaret 1885, da han flyttede hertil Byen, ofte mishandlet sin nævnte Hustru, uden at hun har givet ham Grund hertil. Bl. A. har han saaledes mange Gange slaaet hende dels med knyttet Haand, dels med flad Haand, dels med Mundspidsen af en Pibe. I Begyndelsen laa der ca. $\frac{1}{2}$ Aar mellem hver Gang, at han saaledes mishandlede hende, men i de senere Aar har Mishandlingerne fundet hyppigere Sted, i det sidste Par Aar endog med kun et Par Maaneders Mellemrum.

Om de Mishandlinger, i hvilke Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig, foreligger der under Sagen nærmere Oplysninger i følgende fire Tilfælde. 1. En Aften omtrent Kl. 8 i Begyndelsen af Januar 1888 sendte Arrestanten sin Hustru, hvem han hele Dagen havde udskjældt og slaaet, ud efter en Flaske Øl. Da hun kom tilbage, lukkede han imidlertid Døren af for hende, saaledes at hun ikke kunde komme ind i deres Lejlighed, og skjændt hun paa den Tid havde et 6 Uger gammelt Barn, som hun gav Bryst, lod Arrestanten hende blive udenfor,

indtil Barnet omtrent Kl. 2 om Natten skreg saa stærkt af Sult, at en Nabokone, hvem Arrestanten havde faaet til at passe Barnet, bestemt forlangte, at han skulde lukke sin Hustru ind, hvad han saa ogsaa gjorde. 2. Den 23 December 1892 kom Arrestanten hjem i høj Grad ophidset, fordi man havde ladet ham høre, at han ikke behandlede sin Hustru godt, og da nu denne mindede ham om, at han, der er Gasværksarbejder, den paafølgende Nat havde Natarbejde, svarede han først med et raat Skjældsord, trak derpaa hende, der sad paa en Puf, ved Haaret ned paa Gulvet, og kastede hende dernæst over mod en Dør, saaledes at hun stødte sin venstre Side paa Dørlaasen. Som Følge heraf havde hun Natten efter stærke Smærter i Siden og Brystet, og Dagen derpaa blev det af en Læge, til hvem hun i den Anledning henvendte sig, konstateret, at der var sket Brud af et af hendes Ribben; hun havde derhos i 14 Dage Smærter og var i længere Tid øm, naar hun anstrængte sig. 3. Den 21 August 1893 forlangte Arrestanten af sin Hustru, der oftere havde talt om, at hun vilde skilles fra ham, at hun skulde følge med hen til en Præst, for at der kunde blive mæglet imellem dem, og da hun, til hvem han kun havde stillet dette Forlangende for at prøve hende, villig gik ind herpaa, blev han saa forbitret, at han med knyttet Haand tilføjede hende flere Slag i Hovedet og paa Armene, saaledes at Huden paa hendes højre Øre, og det nærmest bagved liggende Beenparti, blev underløbet med Blod, ligesom der fremkom smaa Rifter paa hendes venstre Øre og hendes Arme. 4. Den 17 Januar d. A. kom Arrestanten hjem, forbitret paa sin Hustru, idet han nemlig havde faaet at vide, at hun nogle Dage i Forvejen overfor vedkommende Værkfører paa det Gasværk, hvor Arrestanten havde Arbejde, havde maattet erkjende, at Arrestanten havde ladet sig melde syg paa Grund af Beruselse, hvad der atter havde havt til Følge, at Værkføreren havde sat ham til et ubehageligt og ringere betalt Arbejde. I sin Vrede over, hvad der saaledes var sket, tog han sin Hustru, der sad med et sexten Maaneders Barn paa Skjødets, i det venstre Øre og trak hende hen over Gulvet, idet han samtidig med knyttet Haand tildelte hende flere Slag rundt om i Hovedet. Som Følge af den hende saaledes tilføjede Overlast sprang hendes Næse op at bløde, hvorhos saavel Næsen som Overløben hovnede op, endvidere blev der ved samme Lejlighed tilføjet hende en Del Hudafskrabninger i Ansigtet og paa Nakken.

Arrestanten har forklaret, at han, naar han saaledes mishandlede sin Hustru, altid har været noget beruset, men har paa den anden Side erkjendt, at han dog har været fuld tilregnelig. Endvidere har Arrestanten forklaret, at han, naar han slog og øvede anden Vold mod sin Hustru, ikke tilsigtede at tilføje hende nogen varig Skade, men blot at give hende en

alvorlig Tugtelse og, efter hvad er oplyst under Sagen, maa det ogsaa antages, at Arrestantens Hustru ikke har haft nogen varig Men af de Mishandlinger, for hvilke hun har været Gjenstand, dog har hun, der seer lidende ud, forklaret, at dette hendes Udseende skyldes den Behandling, hun fra Arrestantens Side har været undergiven. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 202 og efter dens § 203, jfr. § 202, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juni 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 16.

Onsdagen den 6 Juni.

Nr. 194.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

**Adolph Hansen Møller og Hansine Jørgengine
Diderikke Kofoed, Møllers Hustru (Def. Lunn),**

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 30 Januar 1894: Arrestanten Julius Christoffer Cavallius alias Christoffer Olsson vil være at straffe med Tugthusarbejde i 6 Aar, hvorhos han efter udstaaet Straf atter vil være at udbringe af Riget. 2. Arrestanten Christian Laurits Stender vil være at straffe med Tugthusarbejde i 3 Aar. 3. Tiltalte Peter eller Per Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. 4. Tiltalte Adolph Hansen Møller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. 5. Tiltalte Hansine Jørgine Diderikke, f. Kofoed, Mogens Hansen Møllers Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. 6. Tiltalte Hans Laurits Peter Holm bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. 7. Tiltalte Marie Dorthea, født Rask, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa ville Arrestanterne og de Tiltalte have at udrede følgende Erstatningsbeløb: Arrestanten Cavallius alene: — — — — — Arrestanten Cavallius in solidum med Adolph Hansen Møller: Til Gaardejer Munk, Nygaard, Østerlars, 11 Kr. 50 Øre, Tiltalte Adolph Hansen Møller alene: Til Gaardejer Nielsen, Træbenegaard, Klemensker, 2 Kr. 25 Øre. Saa have Arrestanterne og de Tiltalte in solidum at udrede alle med Undersøgelsen, denne Aktion og Straffens Fuldbrydelse forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen i Rønne, 100

Kr., og til Defensor, Sagfører Carl Petersen i Rønne, 80 Kr., saaledes, at Arrestanten Julius Christoffer Cavallius in solidum med Arrestanten Christian Laurits Stender udreder de $\frac{2}{3}$, hvoraf dog de Tiltalte Peter eller Per Nielsen, Adolph Hansen Møller, Hansine Jørgine Diderikke, født Kofoed, Mogens Hansen Møllers Hustru, Hans Laurits Peter Holm og Marie Dorthea Holm, født Rask, in solidum indbyrdes og med Arrestanten Cavallius udrede $\frac{1}{5}$ Del, hvorhos Arrestanten Christian Laurits Stender in solidum med Arrestanten Julius Christoffer Cavallius udreder $\frac{1}{3}$ af samtlige Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For de af Tiltalte Adolph Hansen Møller vedgaaede, i den indankede Dom fremstillede Forhold — om hvilke der efter den skete Indstævning for hans Vedkommende alene er Spørgsmaal — vil han være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, og Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Jørgengine Hansine Kofoed, Møllers Hustru findes efter de foreliggende Oplysninger for det hende paasigtede Forhold alene at kunne ansees efter Straffelovens § 238 for første Gang begaaet Hæleri, og Straffen vil under Hensyn til § 23 kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen for de nævnte to Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Adolph Hansen Møller bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar, Jørgengine Hansine Diderikke Kofoed, Møllers Hustru i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Iøvrigt bør Herredsthingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de nævnte Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Efter Bornholm Amts Aktionsordre af 7 December 1893 tiltales under nærværende Sag de nedennævnte Personer som følger: 1) Julius Christoffer Cavallius, alias Christoffer Olsson, for Tyveri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 16, og for at have ladet sig

forfærdige falske Legitimationspapirer, som han derefter har benyttet, jfr. Justitsministeriets Skrivelse til Amtet af 2 December 1893, 2) Christian Lauritz Stender, 3) Peter eller Per Nielsen, 4) Adolph Hansen Møller for Tyveri, 5) Hansine Jørgine*) Diderikke, f. Kofoed, Mogens Hansen Møllers Hustru, 6) Hans Lauritz Peter Holm, og 7) den Sidstnævntes Hustru, Marie Dorteia, f. Rask for Meddelagtighed i Tyveri. Ved egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, ere de samtlige overbeviste om at have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser, hvis nærmere Omstændigheder ere følgende, idet det blot bemærkes, at de i Forhøret ommeldte Tyverier kunne deles i 2 Klasser, nemlig de, der ere begaaede for længere Tid tilbage, og de, der ere begaaede i den Del af Aaret 1893, hvori Arrestanterne Julius Christoffer Cavallius og Christian Lauritz Stender have flakket om paa Bornholm som Vagabonder.

— — — I Begyndelsen af Aaret 1888 tilvendte Arrestanten Cavallius sig i Forbindelse med Arrestanten Stender om Aftenen et nyt med Hø udstoppet Ræveskind, tilhørende Kjøbmand P. Kofoed i Svaneke, hvilket Skind hang paa et Søm i en aaben Port ved Torvet. Om Natten stjal de fra et ved Havnen liggende Skur 1 Stykke Laxetov af Manilahamp, medens Arrestanten Cavallius har angivet det stjaalne at være 10 Stk. Snore.

Derimod er det oplyst, at Arrestanterne bar Ræveskindet og Laxesnorenene op til Tiltalte Adolph Hansen Møllers Bopæl i Klemensker og til ham solgte begge Dele for ca. 1 Kr. 50 Øre. Arrestanterne have vel forklaret, at Tiltalte Adolf Hansen Møller dels skal have skjult Skindet for Besøgende, dels skal have været vidende om, hvorledes Arrestanterne vare komne i Besiddelse af disse Gjenstande, men imod Tiltaltes Benægtelse har der ikke under Sagen kunnet fremskaffes Bevis for hans Medskyld i disse Tyverier.

— — — Formentlig i Begyndelsen af Aaret 1887 viste det sig, at Taget paa et Halvtagskur af Brædder, der var anbragt i et tørt Hjørne af det tidligere Frederiks Steenbrud ved Nexø var brudt op, og at der fra Skuret var bortstjaalet 7 Pakker Dynamit à 5 Pund, tilhørende Nexø Havnevæsen. Arrestanten Cavallius har tilstaaet sig skyldig i dette Tyveri.

— — — Han har dels solgt det Stjaalne til Forskjellige, deriblandt til de Tiltalte Hans Holm og Adolf Møller, dels selv forbrugt det til Arbejde men ingen af de Personer, til hvem han har solgt af Partiet, ere mod deres Benægtelse blevne overbeviste om at have været vidende om, at Dynamiten var erhvervet paa ulovlig

*) hendes rette Navn er Jørgengine.

Maade. — — — — —

— — Efter i Sommeren 1890 at være bleven løsladt fra Forbedringshuset og vendt tilbage til Bornholm, logerede Arrestanten Cavallius først hos Tiltalte Adolph Hansen Møller i Klemensker Sogn, hos hvem dennes Moder, den Tiltalte Hansine Jørgine Diderikke, f. Kofoed, Mogens Hansen Møllers Hustru, ogsaa er tilhuse, men fik derefter samme Efteraar fast Arbejde og Nattely hos Gaardejer Jens Clausen Munk paa den ikke langt derfra liggende Nygaard i Østerlars. Arrestanten plejede i den Tid af og til at besøge Tiltalte Adolph Møller, og under et saadant Besøg yttrede efter det Oplyste Tiltalte Hansine Kofoed Møller til Arrestanten, at det kunde være rart at faa noget af det Korn, der laa paa Nygaard, i hvilken Ytring, om den end ikke maaske er falden med ganske de samme Ord, Tiltalte Hansine Møller ikke har turdet benægte, at der har ligget en Opfordring fra hendes Side til Arrestanten om at stjæle Korn fra Nygaard. Paa denne Maade har Arrestanten ogsaa opfattet hendes Ytringer. Dagen efter gik Tiltalte Adolph Møller om Morgenen op til Nygaard, hvor han traf Arrestanten, som havde fyldt en af de paa Gaarden værende Sække med aftærsket Byg, hvilket Arrestanten hældte over i en af Tiltalte Adolph Møller medbragt Sæk, hvorpaa Sidstnævnte strax bar Kornet hjem. Efterat Arrestantens Arbejde paa Nygaard kort efter var ophørt, boede han igjen nogen Tid hos Adolph Møller. Arrestanten Cavallius og denne gik da en Aften samme Efteraar op til Nygaard, medhavende hver sin Sæk, hvilke efter Arrestantens Forklaring Tiltalte Hansine Møller havde gjort istand til dem. Ankommen til Gaarden gik Cavallius ind gennem Portlaagen ind i Gaarden og derfra ind i Loen, som efter det Oplyste ikke har været afaaset, hvorpaa han aabnede en Luge, der fra Loen vendte ud til Marken. Igjennem denne Luge krøb saa Adolph Møller ind i Loen, hvorefter de kom noget Blandingssæd i Sækkene, uden at disse dog nær bleve fyldte. Medens Tiltalte med Sækkene forlod Tærskeloen gennem Lugen, gik Arrestanten samme Vej tilbage, som han var kommen, i den Hensigt at stjæle nogle Høns, hvilke det ogsaa lykkedes ham at fange i det kun ved en Pind lukkede Hønsesus. Han stjal 2 Høns, som han derefter puttede ned i den ene Sæk til Kornet, hvorpaa de begge gik hjem til Møllers Hus. Det var sent paa Aftenen, at de forevede Tyveriet, og Folkene paa Nygaard maatte forlængst være gaaede i Seng. Den stjaalne Byg blev blandet mellem Tiltalte Adolph Møllers eget Korn for at bringes til Møllen, medens Blandingssæden blev given til Kreaturerne. Hønsene spistes i Tiltaltes Hus af Arrestanten, Adolph Møller og hans Moder, som efter det Oplyste fuldkommen vidste, hvorledes og hvorfra begge havde sat sig i Besiddelse af saavel Kornet som Hønsene.

Det stjaalne Korn har efter det Oplyste formentlig udgjort godt 1 Td. i rensat Stand, og bestjaalne Gaardejer Munk har

ansat Værdien til 10 Kr., hvilket Beløb han paastaar sig erstattet, samt for Hønsene 75 Øre pr. Stk., ialt 1 Kr. 50 Øre, hvorimod Arrestanten og de Tiltalte intet have havt at erindre saalidsom mod Vurderingen. — — — — —

Foruden den angaaende de Tiltalte Adolph Møller og Peter eller Per Nielsen ifølge det Foregaaende oplyste Medskyld i Tyveri, er det derhos under Sagen oplyst, at de hver for sig have gjort sig skyldige i Tyveri under følgende Omstændigheder:

For nogle Aar siden, uden at Tiden nærmere har kunnet bestemmes, skjønt der paa den anden Side ikke foreligger nogen- somhelst Anledning til at antage, at der skulde være forløbet 10 Aar, siden Forbrydelsen blev begaaet, havde Tiltalte Adolph Møller Arbejde paa Aarsballegaard i Klemensker, tilhørende Gaardejer H. J. Sode, og fra dennes Marker har han da efter sin Forklaring 2 Gange tilvendt sig nogle Hesteroer, som han tog hjem med sig under sin Arm om Aftenen, ialt højst 2 Skjæpper. Bestjaalne har imidlertid frafaldet Erstatning herfor.

Fra den Gaardejer Nielsen tilhørende Træbenegaard i Klemensker Sogn har Adolph Møller tilstaaet, at han i Aaret 1891 har stjaalet ca. $\frac{1}{2}$ Td. Turnips. Tiltalte var i Arbejde paa Gaarden og havde da om Morgenen, da han gik hjemmefra, medtaget en Sæk, som han om Aftenen, da det var mørkt, og han skulde gaa hjem fra Arbejde, fyldte med Turnips. Ligeledes har han erkjendt, at han i Efteraaret 1892 paa lignende Maade har taget godt 4 Skpr. Hesteroer fra Træbenegaards Marker. Bestjaalne har dog ikke mærket, at der er stjaalet Turnips eller Roer fra ham, men anser Tiltaltes Forklaring overensstemmende med Sandheden, idet det navnlig er oplyst, at han havde Turnips og Roer paa sine Marker til de af den Tiltalte angivne Tider. For de stjaalne Roer og Turnips har Gaardejer Nielsen paastaet sig en Erstatning af ialt 2 Kr. 25 Øre, hvorimod Tiltalte, der har hensiddet i Varetægtsfængsel i det herværende Arresthus fra 14 til 19 August 1893, intet har havt at erindre.

Fra Gaardejer Jens Jørgen Jensen af Kjøllergaard i Klemensker Sogn, hans paa Gaardens Grund værende Skov, har Adolph Møller vedgaaet undertiden at have taget lidt Brænde. Bestjaalne har i flere Aar havt ham mistænkt for at stjæle Brænde i Skoven, og skjøndt Bestjaalne har ment, at det ikke alene var Kviste og smaa Grene, der blev stjaalet, men at det var hele Træer, hvorom adskillige Ting vidnede, har der dog mod Tiltaltes Benægtelse ikke kunnet skaffes Bevis for, at han har stjaalet andet end tørre Kviste og Grene, som han kunde knække af, og han har paastaet aldrig at have havt Sav eller Øxe med sig, ligesom han altid vil have baaret Brændet aabenlyst hjem og i det Hele ikke har anset det for et egentligt Tyveri, idet Mange havde gjort sig skyldige i det Samme.

Bestjaalne har ikke kunnet udtale sig om Værdien af det stjaalne Brænde og har derfor frafaldet Erstatning.

I Overensstemmelse med det af Tiltalte Forklarede har hans Moder, Tiltalte Hansine Diderikke Møller, erkjendt at være vidende om, at de Roer og det Brænde, som hendes Søn ved de ommeldte Lejligheder bragte hjem, vare stjaalne Koster. Hun har selv brugt Roerne til at fodre deres Kreaturer med; hun nægter imidlertid nogensinde at have opfordret sin Søn til at begaa disse Tyverier.

Adolf Hansen Møller er født den 27 September 1858 i Klemensker, og er tidligere undergivet følgende Straffedom: Høiesteretsdom af 4 December 1889 for Tyveri dømt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos han med 5 Dages Fængsel har afsonet en Bøde paa 20 Kr. for Udeblivelse fra Session. Medens Tiltaltes tilstaaede Tyveri af Roer og Brænde ikke kan anses for at være af nogen større Betydning, vil han for sit tilstaaede Korntyveri ikke kunne undgaa at dømmes efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 47, § 62 og § 57 til en Straf, som passende formenes at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Hansine Jørgine Diderikke, født Koføed, Mogens Hansen Møllers Hustru, er født den 26 November 1823 i Nyker og har tidligere været undergivet følgende Straffedomme: a. Bornholms Øster Herreds Extraretsdom af 6 Februar 1880 for Tyveri med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, stadfæstet af Høiesteret den 22 April 1880. b. Bornholms Sønder Herreds Extraretsdom af 17 Februar 1853 for Hæleri, dømt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. c. Bornholms Nordre Herreds Extraretsdom af 27 Januar 1855 for Tyveri, simpelt Fængsel i 14 Dage. d. Bornholms Nordre Herreds Extraretsdom af 5 Juni 1856 for Hæleri og Tyveri, dømt til 1 Aars Forbedringshusarbejde, hvilken Dom forandrede ved Høiesteretsdom af 27 August 1856, hvorved hun frifindes for Aktors Tiltale, dog med Paalæg at betale Sagens Omkostninger. e. Bornholm Vester Herreds Extraretsdom af 28 Oktober 1892, frifunden for Tiltale for Tyveri eller Hæleri for Aktors Tiltale, med Paalæg af Sagens Omkostninger. Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det under Sagen oplyste, er hun overbevist om at have gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Tyveri. Ihvorvel hun efter det i Sagen oplyste maa anses for at have øvet en skadelig Indflydelse paa sin Søn Adolf Møller, bør der formentlig tages formildende Hensyn til hendes høje Alder ved Straffens Fastsættelse. Hun vil nu være at ansee efter Straffelovens § 230, 1. Stykke, jfr. § 51, § 240, 1. Stk., § 62, jfr. § 57, § 61, 2. Stk. og § 23, med en Straf, som formenes passende at kunne ansættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Erstatning have Arrestanterne og de Tiltalte at udrede følgende Beløb: Arrestanten Cavalliuut alene — — — — — Arrestanten Cavallius in solidum med Tiltalte Adolph Hansen

Møller: Til Gaardejer Munk, Nygaard, Østerlars, 11 Kr. 50 Øre,
Tiltalte Adolph Hansen Møller alene: Til Gaardejer Nielsen,
Træbenegaard i Klemensker 2 Kr. 25 Øre.

Fredagen den 8 Juni.

Nr. 113. **Antonia Eleonora Øberg** (Høgsbro)

contra

Politidirektør i Kjøbenhavn **E. Petersen** (Hindenburg
efter Ordre)

betr. Erstatnings Udredelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1893: Indstævnte, Kjøbenhavns Politidirektør Eugen Petersen, bør for Citantindens, Antonia Eleonora Øbergs Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Salomonsen et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter de Oplysninger, der forelaa Indstævnte angaaende Appellantindens Sindstilstand og Beskaffenheden af det af hende udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Indstævnte ved at lade Appellantinden — der hverken havde Slægtninge eller andre, hvem Tilsyn med hende kunde overdrages — indlægge paa Kommunehospitalets Sindssygeafdeling, har overskredet Grændserne for den ham som Politidirektør tilkommende Myndighed. Allerede paa Grund heraf maa det have sit Forblivende ved den ham ved Dommen tillagte Frifindelse, ligesom ogsaa Dommens øvrige Bestemmelser tiltrædes.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag gaar den af Citantinden Antonia Eleonora Øberg endelig nedlagte Paastand ud paa, at Indstævnte, Kjøbenhavns Politidirektør, Eugen Petersen, tilpligtes at betale hende 1000 Kr. eller et af Retten fastsat Beløb i Erstatning, fordi Indstævnte formentlig uberettiget har ladet hende indlægge paa Kommnehospitalet fra den 27 Juli til den 22 August 1888 til Observation for Sindssyge, hvorhos hun paastaar sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, indlod først Sagens Formalitet til Rettens Paakjendelse, idet han ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Salomonsen, paastod Sagen afvist, og Citantinden paalagt Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Salomonsen, hvilket denne i alt Fald paastod sig tillagt hos det Offentlige. Ved nærværende Rets Dom af 15 Juni 1891 blev Sagen afvist ex officio, idet det under de foreliggende Omstændigheder fandtes at have ligget indenfor den Indstævnte tilkommende Myndigheds Grændser at tage Bestemmelse om, hvorvidt der var Feje til at indlægge Citantinden paa Hospitalet, og Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte havde fejlet ved Anvendelse af den ham i saa Henseende tilkommende Myndighed, ikke skjønnes at kunne gøres til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse. Under 22 November 1892 paalagde imidlertid Høiesteret nærværende Ret paany at foretage Sagen til yderligere Behandling og Paakjendelse i Realiteten, idet det i Dommen udtaltes, at den af Citantinden nedlagte Paastand maatte anses støttet paa, at Indstævnte skulde have overskredet den ham tilkommende Myndigheds Grændser, hvilket Spørgsmaals Afgjørelse maa henhøre under Domstolene, hvem det ogsaa alene kunde tilkomme at idømme Indstævnte en Erstatning. Efterat Sagen derpaa er bleven reassumeret, har Indstævnte ved sin beskikkede Sagfører paastaaet sig frifunden for Citantindens Tiltale og hende paalagt at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Salomonsen, hvilket denne i ethvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Sagens Omstændigheder ere følgende: I Marts 1888 blev

Indstævnte af en Læge her i Staden anmodet om, at der ved Politiets Hjælp maatte blive gjort Ende paa en Forfølgelse, som han uden Grund fra sin Side blev gjort til Gjenstand for af Citantinden, idet denne dels henlagde i hans Brevkasse aabne Kort med en eller anden tvetydig Tegning eller Paaskrift, dels tilstillede forskellige af hans Klientel Breve, i hvilke hun beskyldte Paagjældendes Hustruer eller Døttre for at staa i utugtigt Forhold til Lægen eller advarede dem imod ham. I Anledning heraf blev hun afæsket en Forklaring til en Politirapport, til hvilken hun udsagde, at hun, der var blevet behandlet af Lægen for en Sygdom, var bleven uenig med ham, fordi han, overfor hvem hun nærrede fuldstændig Tillid og „platonisk Kjerlighed“, havde gjort Forsøg paa Tilnærmelse overfor hende, og da hun ikke vilde indvillige i hans Tilbud, havde han været ligegyldig overfor hendes Sygdom og vist hende bort. Hun troede derhos at have bemærket, at andre kvindelige Klienter „ikke havde været saa uimodtagelige for hans Kjærtegn“, hvorved hun var bleven optændt af en Art Skinsyge, som havde skaffet sig Luft ved de ommeldte Breve og Kort. Efterat have afgivet denne Forklaring blev Citantinden den 17 Marts 1888 fremstillet for 2den Politispektør og blev af ham advaret mod for Fremtiden paa nogen Maade at genere Lægen ved Breve eller paa lignende Maade. Desuagtet tiltalte Citantinden en Dag den paafølgende Juni Maaned i Lægens Konsultationstid paa Trappegangen i det Hus, hvor han boede, en ung Dame, der konsulerede ham, paa en yderst nærgaaende Maade, idet hun sigtede hende for at staa i utilladeligt Forhold til Lægen. Dette gav Anledning til Citantindens fornyede Afhøring til en Politirapport af 29 Juni 1888, under hvilken hun bl. A. gjentagne Gange udtalte, at hele hendes Stræben gik ud paa at advare alle de Kvinder, som kom til Lægen, imod at indlade sig med ham. Hun blev derefter samme Dag fremstillet for Politidirektørens Protokol, hvor der under Straffetrusel blev givet hende Tilhold om ikke under nogetsomhelst Paaskud at indfinde sig i paagjældende Læges Bopæl eller Konsultationslokale og Venteværelse eller iøvrigt paa nogen Maade genere eller forulempe ham ved Breve, Avertissementer i de offentlige Blade eller paa anden Maade. Efterat dette Tilhold var givet hende, blev hun gjentagne Gange iagttaget spadserende frem og tilbage i den Gade, hvor Lægen boede, i hans Konsultationstid, som det maa antages for, naar Lejlighed gaves, at antaste en eller anden af de Damer, som konsulerede ham, og da Indstævnte og andre af Politiets Personale, til hvem Citantinden paa dette Tidspunkt oftere henvendte sig dels med Beklagelser over det hende givne Tilhold og dels med Anmodning om at blive ansat i Opdagelsespolitiet, fik det Indtryk, at hun ikke var normal i psykisk Henseende, blev hun den 27 Juli 1888 undersøgt af Politilægen, hvis Erklæring gik ud paa, at

hun burde indlægges paa Kommnehospitalets 6te Afdeling til Observation for Sindssygdom, idet han ved Undersøgelsen kom til det Resultat, at hun var abnorm i psykisk Henseende: i høj Grad excentrisk, erotisk opstemt og lidende af Forfølgelsesideer, hvorhos han udtalte, at Spørgsmaalet om, hvorvidt hun var tilregnelig eller ikke, først vilde kunne besvares med tilberlig Sikkerhed efter en længere fortsat Observation i et Hospital. I Overensstemmelse med denne Erklæring blev Citantinden, som erklærede at være uden fast Beskæftigelse og at erholde Understøttelse af forskellige Bekjendte, indlagt paa Kommnehospitalet. I sin Erklæring om Citantinden af 16 August s. A. udtaler Overlægen, at hun under Opholdet paa Hospitalet havde forholdt sig naturlig saavel i sjælelig som legemlig Henseende. Det fremgik af hendes Forklaringer, — hedder det videre i Erklæringen — at hun havde været et meget nervøst Individ med heftige Affekter, der navnlig overfor den bestemte paagjældende Person vare stegne til en abnorm Højde. Paa Grund af denne sygelige forøgede Affekt og dermed sammenhængende Mistænkksomhed var hun ude af Stand til en objektiv Bedømmelse af de Kjendsgjæringer, som vedrørte hendes Forhold til den Paagjældende. Paa den anden Side nærede hun ikke bestemt udformede Vrangforestillinger i den nævnte Retning, og havde hun i det Hele ikke vist tydelige Tegn til Sindssygdom.

Overlægen mente derfor, at hun var i Stand til at bedømme Betydningen af sine Handlinger og til at underkaste sig de Korrektiver, der i saa Henseende maatte blive hende paalagte. Efter Modtagelsen af denne Erklæring tilskrev Vicepolitidirektøren under 18 s. M. Overlægen, at der for Politiets Vedkommende ikke var noget til Hinder for, at Citantinden udskreves af Hospitalet, men at man, da Omkostningerne ved hendes Ophold paa Hospitalet vilde være at betale af det Offentlige, og det var tvivlsomt, hvorvidt hun havde vundet Forsørgelsesret heri Landet, henstillede, at Borgmesteren for Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling forinden gjordes bekjendt med Sagen. Da derefter nævnte Borgmester den 20 s. M. paa Anledning havde meddelt, at Citantinden ikke laa paa Hospitalet paa det Offentliges Regning, men paa Regning af en Sygekasse, blev hun den 22 s. M. udskreven af Hospitalet. Citantinden indgav derefter til Justitsministeriet en Klage over hendes tvungne Indlæggelse paa Hospitalet, i hvilken Anledning Ministeriet, efterat have afæsket Indstævnte en Erklæring om Sagen, i Skrivelse til Indstævnte af 19 Oktober 1888 udtalte, at der ikke fra det Offentliges Side fandtes Anledning til at foretage noget i Sagen.

Selv om det nu maatte antages, at Indstævnte ved sit ovenfor fremstillede Forhold ligeoverfor Citantinden har overskredet den ham som Politidirektør tilkommende Myndighed, skjønnes han i ethvert Fald ikke at have gjort dette i en saadan Grad,

at der efter de almindelige Regler for Skadeserstatning kan paa-
hvile ham en Erstatningspligt, og Indstævnte vil derfor være at
frifinde for Citantindens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter
Omstændighederne være at ophæve og det Overretsprokurator
Salomonsen, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær,
som bestemmes til 50 Kr., vil være at udrede af det Offentlige.
Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 11 Juni.

Nr. 71. Forhenværende Gaardejer **Chr. Jensen**
(Ingen)

contra

Sagfører **N. C. Olsen** som Kurator i Kjøbmand **C. C.**
Monrads Konkursbo paa dette Boes Vegne (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, forhenværende Gaardejer Chr. Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 73. Sagfører **W. Balle** (Ingen)

contra

Capitain **F. Wolfhagen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Sagfører W. Balle, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80

Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 76. Sagfører W. Balle (Ingen)
 contra
 forhenværende Vognmand I. T. Woulfsbach (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Sagfører W. Balle, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 189. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Peter Christensen, med Tilnavn Krag
 (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Han Herredernes Extrarets Dom af 3 Januar 1894: Arrestanten Jens Peter Christensen, kaldet Krag, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udreder han de af hans Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nyegaard 14 Kr., og Defensor, Prokurator Mønsted, 12 Kr., samt Sagfører Abildhaug i Vestervig 5 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Februar 1894: Arrestanten Jens Peter Christensen, med Tilnavn Krag, bør hen sættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Christensen med Tilnavn Krag til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Christensen, med Tilnavn Krag — der er født i Aaret 1859, og som tidligere har været anset to Gange for Tyveri, første Gang tillige efter Straffelovens § 185 og senest ifølge Høiesterets Dom af 13 November 1890 efter Straffelovens § 230 med Forbedringshusarbejde i et Aar — paany for Tyveri.

Efter at der i Anledning af et, som det antages, i Ugen fra 9 til 16 April f. A. begaaet Tyveri af en i Aggersborg Kirke henstaaende løs Bøsse med Indhold af formentlig 6 à 8 Kr., der tilhørte de Fattiges Kasse i Sognet, var indledet en Undersøgelse, hvorunder Mistanken for dette Tyveri henleddes paa Arrestanten, men uden at der er fremkommet det Mindste til Oplysning om Gjerningsmanden, blev det under denne Undersøgelse oplyst, at Væver Jacob Pedersen Hei af Tranum i Slutningen af Maj Maaned f. A. gjennem Postvæsenet modtog en Pakke uden Angivelse af Afsender; men som han, hos hvem Arrestanten tidligere nogle Gange havde overnattet, ifølge sin Forklaring efter Indholdet sluttede at være sendt af Arrestanten, at der i den paafølgende Juni Maaned atter ankom med Posten to til bemeldte Hei adresserede Pakker med Angivelse paa de medfulgte Adressebreve af Arrestanten som Afsender, samt at Arrestanten den 4 Juli f. A. hos en Skomager i Struer, hos

hvem han fik en Sko repareret, ved sin Bortgang havde efterladt en Frakke og en Pakke, som han havde faaet Tilladelse til at lade forblive der, medens han aflagde et Besøg, men som han blev forhindret i at afhente, da han samme Dag blev anholdt; og Arrestanten er nu sigtet for at have været i ulovlig Besiddelse saavel af den ommeldte Frakke som af en stor Del andre i Retten tilstedebragte Gjenstande, Klædningsstykker og andet, der skulle have beroet i de nævnte Pakker.

Arrestanten, der har indrømmet et Par Gange at have sendt Hei kasserede Klædningsstykker, men ikke vil kunne mindes at have været inde hos den ommeldte Skomager, har nu dels ikke villet erkjende at have været i Besiddelse af forskellige nærmere fremhævede af de ovennævnte Gjenstande, dels angaaende de øvrige, for hvis Vedkommende han har erkjendt dette, nægtet at kunne huske, hvor han har dem fra; da der imidlertid med Hensyn til samtlige her omhandlede Gjenstande, naar undtages to hvide Silkesløjfer med vedhængende Baandender, hvorom nærmere nedenfor, mangler al Oplysning om tidligere Ejere, hvem de kunne antages at være frakomne paa ulovlig Maade, er det allerede heraf en Følge, at Arrestanten ikke kan ansees at have paadraget sig Ansvar for Besiddelsen af disse Gjenstande. Hvad særligt angaar de nævnte to Sløjfer med tilhørende Baandender, der skulle have været mellem Gjenstandene i den Pakke, som Arrestanten den 4 Juli efterlod hos den ommeldte Skomager, og som denne efter Arrestantens Anholdelse afleverede til Politiet tilligemed den ligeledes efterladte Frakke, da sigtes Arrestanten for at have stjaalet dem fra en Grav paa Kirkegaarden i Lemvig, hvorfra to saadanne Sløjfer skulle være borttagne i Dagene fra 2 til 4 Juli f. A. I saa Henseende har den ved bemeldte Kirkegaard ansatte Gravers Hustru afgivet en, iøvrigt ubeediget, Forklaring, som gaar ud paa, at hun af de to omhandlede Sløjfer gjenkjender den ene, hvorpaa findes trykt et „Farvel fra Officerer paa Dampskibet Limfjorden“, idet en saadan har været henlagt paa den paagjældende Grav, medens hun ikke gjenkjender den anden, men dog mener, at den er identisk med en anden Sløjfe, der er bortkommen fra samme Grav, og hun har derhos udsagt, at hun har seet Arrestanten paa Kirkegaarden i Lemvig, uden at hun imidlertid har kunnet angive Tiden derfor bestemtere, end at det var efter 1 Maj f. A. Arrestanten har imidlertid nægtet at have været i Besiddelse af disse to Sløjfer eller at vide Besked med dem, og selv om der, efter hvad i saa Henseende foreligger, maatte kunne gaas ud fra, at de have været i Arrestantens Besiddelse, mangler der dog fornødent Bevis for at anse Arrestanten skyldig i enten selv at have stjaalet dem eller overhovedet at have været i ulovlig Besiddelse af dem. Det maa derfor billiges, at der heller ikke under denne Del af Sagen er idømt Arrestanten nogen Straf.

Ved sin Anholdelse var Arrestanten iført en sorttavlet Kamgarns Klædning, bestaaende af Frakke, Vest og Benklæder, samt et Par Snøresko, om hvilke Gjenstande han har forklaret, at han har kjøbt dem under et Ophold i Norge. Tjenestekarl Poul Jacobsen af Store Vestergaard har imidlertid edelig forklaret, at den nævnte Klædning tilhører ham og er ham frakommet mod hans Vidende og Villie, efter hvad han antager ved Tyveri, i hvilken Henseende hans Forklaring nærmere gaar ud paa, at han den 3 Juli f. A. om Aftenen havde hængt disse Klædningsstykker til Tørring paa den mod Marken vendende Side af Staldbygningen, men at de den næste Morgen, da han vilde tage dem ind, vare borte, og med Hensyn til Skoene har Tjenestekarl Anders Borum Jensen af Hanskov edelig forklaret, at de ere ham tilhørende og frakomne ham mod hans Vidende og Villie formentlig ved Tyveri i Tiden mellem den 11 Juni f. A., da han, efterat have benyttet Skoene, satte dem hen i Gaardens Staldkammer, der altid er uafaaet, og den 18 s. M., da han ved at se efter dem der savnede dem. De maa derhos anses begge at have ført fornødent Bevis for deres respektive Ejendomsret til de nævnte Gjenstande, og idet saaledes det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, ommeldte Bevis findes at være tilstede for disse Gjenstandes Vedkommende, vil Arrestanten, hvis Opgivende om den Maade, hvorpaa han vil have erhvervet dem, er ganske ubestyrket, være at anse med Straf for sin Besiddelse af dem, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. De her ommeldte Gjenstande, der under Sagen ere vurderede, Klædningen til 25 Kr. og Skoene til 2 Kr., ere udleverede til de respektive Ejere, der have frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Med Hensyn til Sagens Behandling for Underretten bemærkes, at den af Dommeren under Forhørene gjorde Anvendelse af Reskriptet af 23 Oktober 1795 ikke kan anses at have Hjemmel i samme, men der findes dog ikke Grund til at gjøre Ansvar gjældende i den Anledning. Iøvrigt har under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Tirsdagen den 12 Juni.

Nr. 207. Høiesteretssagfører Jensen

contra

George Adalfast Petersen eller **Petterson** eller
Joseph Henry Dennis (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Marts 1894:
Arrestanten George Adalfast Petersen eller Petterson eller Joseph
Henry Dennis bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i
6 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget.
Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sa-
lærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Stein-
thäl, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter
Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 17.

Tirsdagen den 12 Juni.

Nr. 207.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

George Adalfast Petersen eller Petterson eller
Joseph Henry Dennis (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger angaaende Tiltaltes mentale Tilstand ikke kunne føre til en fra Dommens afvigende Opfattelse af hans Tilregnelighed, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indpåkede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten George Adalfast Petersen eller Pettersen eller Joseph Henry Dennis for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i Tidsrummet fra den 12 Oktober 1892, indtil han den 26 s. M. anholdtes under nærværende Sag, har paa Sect. Johannes Stiftelsen, hvor han som erhvervsløs var indlagt, i 2 Gange frastjaalet Lem paa bemeldte Stiftelse Peter Nielsen og Fyrbøder sammesteds, Lars Mortensen, henholdsvis et til 8 Kr. vurderet Par Sko og en til 50 Øre vurderet Krave, hvilke Gjenstande beroede i Lokaler, hvortil han havde uhindret Adgang, Skoene frit fremme og Kraven i en uafaaaset Kasse, og at han, som den 5 November s. A. fra Christianshavns Arresthus var bleven udlagt til Kur paa Kommunehospitalets 4de Afdeling, under sit Ophold her har Natten mellem den 12 og 13 s. M. frastjaalet den paa samme Stue som han selv som Patient henliggende Arbejdsmand Oluf Pettersen en Tikroneseddel, der beroede i et uafaaaset Rum i et ved Bestjaalnes Seng henstaaende Bord. Arrestanten, der efter det Oplyste maa antages at være født paa Barbados og at være nogle og fyrretyve Aar gammel, er oftere straffet i den danske Stat for Lovovertrædelser, navnlig Tyverier, begaaede af ham forinden hans fyldte 18de Aar, bl. A.: ifølge Christiansteds Bythings Dom af 30 December 1862 efter Frdn. 11 April 1840 § 27, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge den kgl. Vestindiske Landsoverrets Dom af 22 April 1863 i Henhold til samme Lovparagraf, med lige Arbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 7 December 1864 efter Frdn. 11 April 1840 § 12, 1ste Passus, og § 13, med lige Arbejde i 3 Aar, og senest ifølge samme Rets Dom af 23 April 1866 i Henhold til oftnævnte Frdn.s § 15, med lige Arbejde i 6 Aar. Efterat den resterende Del af denne sidstnævnte Straf ved kgl. Resolution af 25 Marts 1872 var bleven ham eftergivet, blev han i Henhold til den ham senest overgaaede Dom ved Politiets Foranstaltning udbragt af Riget og har derefter i Tidsrummet fra Maj 1872, indtil han den 14 September 1892 kom tilbage her til Landet, oftere været straffet i England for forskellige Forbrydelser, bl. A. for Drab, med Strafarbejde i 7 Aar og for Tyveri i Skib, med Strafarbejde i 8 Aar. Efter sin Tilbagekomst hertil Landet har han endelig forinden sin Anholdelse under nærværende Sag været anset: ifølge Rettens Dom af 20 September 1892 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Efterat Arrestanten den 17 December 1892 for anden Gang under sin Arrestation var bleven udlagt paa Kommunehospitalets 4de Afdeling og den 1 Januar f. A. derfra var bleven overflyttet til samme Hospitals 6te Afdeling, er han, der ifølge en af Overlægen paa sidstnævnte Afdeling den 25 samme

Maaned afgiven Erklæring havde vist sig at være Epileptiker og desuden at lide af forrykte Ideer, senere derfra overflyttet til Sct. Hans Hospital. Overlægen paa dette Hospital har i en den 10 Oktober f. A. afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten har havt udtalte Sinds sygdoms anfald, og ved sin Hang til og pathologiske Reaktion paa stærke Drikke er et i høj Grad farligt Individ paa Grund af hans let vakte Hidsighed og Hævnjerrighedsfølelse, og at han ikke kan siges at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, der kan forudsættes hos voxne og sindsunde Personer og heller ikke har været det, da han begik sine Lovovertrædelser i Sct. Johannes Stiftelsen og paa Kommunehospital. Det kgl. Sundhedskollegium har i en den 30 Januar d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten efter alle Oplysninger maa anses for et for sine Omgivelser meget farligt Menneske. Kollegiets Majoritet har derhos udtalt, at han efter de foreliggende Oplysninger maa betragtes som et i høj Grad degenereret Individ, der paa Grund af lejlighedsvis indtrædende Kræmper og et ulykkeligt Liv for Tiden har saa svækkede Evner og mangelfuldt Herredømme over sine Handlinger, at Kollegiets Majoritet kan tiltræde den fornævnte af Overlægen ved Sct. Hans Hospital afgivne Erklæring om, at han ikke kan siges at være og heller ikke, da han begik de under Sagen omhandlede Lovovertrædelser, har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer, og at, medens forskellige Omstændigheder vel gjøre det sandsynligt, at Arrestantens Tilstand lejlighedsvis, navnlig før og efter hans Krampetilfælde, kan være saa betydeligt forværret, at han ligefrem er afsindig (frembyder forrykte Forfølgelsesideer), synes de foreliggende Oplysninger ikke at tyde paa, at en saadan forværret Tilstand var tilstede, da han begik de nævnte Lovovertrædelser. En Minoritet i Kollegiet har udtalt, at medens det efter den nærmere Beskrivelse, som Overlægen paa Sct. Hans Hospital i sin fornævnte Erklæring har givet af Arrestantens mentale Tilstand, vel ikke kan betvivles, at Arrestantens Sinds sygdom udøver en gennemgribende Indflydelse paa hans Adfærd og Handlemaade under de periodevis optrædende Anfald af Hæftighed, Voldsomhed, Ustyrlighed og Vildelser, turde Sygdommens Indflydelse stille sig tvivlsommere, naar Talen er om de udenfor disse Anfald liggende roligere Perioder, at dette ogsaa gjælder, hvad angaar de Handlinger, for hvilke han under nærværende Sag tiltales, og som, saavidt det kan ses, ere udførte paa en Tid, da han ikke har frembudt nogen Excitation eller epileptiform Tilstand, at Sygdommen under slige Perioder kun spores gennem en kjendelig Svækkelse af hans Forstandsevner, en let vakt Tilbøjelighed til Stæmningsvexling og en Svækkelse af hans Herredømme over pludseligt opstaaede Lyster og Drifter, og at det vel ikke tør antages, at disse mere permanente Virk-

ninger af Sygdommen skulde have været uden Betydning for de omspurgte kriminelle Handlinger, men at det efter det Oplyste dog vistnok maa erkjendes, at Arrestanten har udført de paa-gjældende Tyverier med klar Forestilling om deres Ulovlighed, med Omtanke og en vis Snuhed, samt med fuld Forstaaelse af de Følger, som Opdagelsen af hans Tyverier vilde have for ham. Siden det kgl. Sundhedskollegium afgav sin fornævnte Erklæring, er der søgt Oplysning om, hvorvidt Arrestanten under sit Ophold paa Sct. Johannes Stiftelsen og under sit første Ophold paa Kommnehospitalets 4de Afdeling har lidt af Krampeanfald, hvilket efter det Oplyste ikke kan antages. Efter hvad der saaledes foreligger, findes der at maatte gaas ud fra, at Arrestanten, da han begik de under Sagen omhandlede Tyverier, ikke har været fuldstændig utilregnelig, men paa den anden Side ikke har været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han, der er Udlandning, og ikke i de 5 sidste Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 findes at burde dømmes til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget.

Nr 227. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Anders Kristian Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1894: Arrestanten Anders Christian Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Kristian Andersen til Høiesterets-sagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Anders Christian Andersen for Tyveri. Arrestanten, der er født den 25 Juli 1869, er anset: ifølge Rettens Dom af 2 Maj 1893 efter Straffelovens §§ 228, 253, 257 og 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ifølge Rettens Dom af 13 Februar d. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Sagens Omstændigheder ere følgende: Om Eftermiddagen omtrent Kl. 5 den 9 April d. A. blev Arrestanten anholdt som sigtet for kort forinden at have frastjaalet Marskandiserske Dorthea Nielsen en til 6 Kr. vurderet Jakke, der havde hængt som Skilt udenfor Bestjaalnes Butik, og saavel til den i denne Anledning samme Dag optagne Politirapport som i det Dagen efter i Henhold til Grundlovens § 80 afholdte foreløbige Forhør, tilstod Arrestanten ogsaa, at han, der ved sin Anholdelse var blevet fundet i Besiddelse af Jakken, havde gjort sig skyldig i det ovennævnte Tyveri. Vel har nu Arrestanten senere tilbagekaldt nævnte Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse vil der efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages, idet Alt, hvad der iøvrigt er oplyst, bestemt peger hen paa, at den er i Strid med Sandheden. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 222.

Advokat Nellemann

contra

Sophie eller Agnes Sophie Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Maj 1894: Arrestantinden Sophie eller Agnes Sophie Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Sophie Andersen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Sophie eller Agnes Sophie Andersen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestantinden, der er født den 8 Oktober 1857, og som 5 Gange er straffet for Tyveri, begaaet forinden hendes 18de Aar, er endvidere bl. A. anset: ved nærværende Rets Domme af 22 Januar 1887, 15 Marts 1890 og 20 September 1892 henholdsvis efter Straffelovens §§ 228, 268 og 270 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 17 Oktober f. A. frastjal Arrestantinden Arbejdsmand Jens Christian Sørensen, hos hvem hun da boede til Leje, et kontant

Beløb af 14 Kroner, der beroede i en uafsaaset Skuffe i en Kommode, som stod i det til Arrestantinden udlejede Værelse. Den 7 December s. A. frastjal Arrestantinden Andrea Marie Træter, Thomsens Enke, 3 Duge, 3 Gardiner og en Særk, hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 7 Kr. 50 Øre, hang til Tørring paa Loftet i den Ejendom, hvor Bestjaalne boede. Til Loftet havde Arrestantinden uhindret Adgang. Arrestantinden har endvidere den 3 Januar d. A. stjaalet en Vadsæk og et Stykke Gulvtæppetøj samt et Uhr med vedhængende Kjæde, alt tilsammen af Værdi 12 Kr. 50 Øre. De nævnte Gjenstande, der tilhørte dels fornævnte Thomsens Enke, dels dennes Datter Anna Laurine Thomsen, beroede frit fremme i den at disse beboede Lejlighed paa Steder, hvortil Arrestantinden, som den paagældende Dag vadskede for Thomsens Enke, havde uhindret Adgang. Fremdeles har Arrestantinden den 17 Januar d. A. om Formiddagen omtrent Kl. 10 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et afaaset Loftskammer i Ejendommen Skydebanegade Nr. 16, idet hun ved Hjælp af en Krog itubred den Hængelaas, hvormed Loftskammerets Dør var afaaset. Efter saaledes at være kommen ind i Kammeret, stjal hun der en Kurv og en Del Vasketøj, alt tilsammen af Værdi 13 Kr. Det Stjaalne tilhørte Anna Stamp, Gluds Enke. Til ovennævnte Ejendom havde Arrestantinden uhindret Adgang.

Endelig har Arrestantinden overtraadt et hende til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 21 September 1892 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaaende ud paa, at hun, som nævnte Dag blev afleveret til Straffeanstalten paa Christianshavn for at afsone den hende ved Rettens ovennævnte Dom af 20 September 1892 idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, uopholdelig skulde melde sig ved fornævnte Protokol, saafremt hun, efter at have udstaaet bemeldte Straf, tog Ophold her i Staden. Arrestantinden, der, efter at hun den 21 September 1893 var bleven løsladt af Straffeanstalten, har boet her i Staden fra den 17 Oktober f. A., indtil hun den 18 Januar d. A. blev anholdt her under Sagen, har nemlig ganske undladt at gjøre nogen Anmeldelse herom ved oftnævnte Protokol.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 202. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Jens Søren Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Halsnæs og Frederiksværks Birks Extrarets Dom af 24 Januar 1894: Tiltalte, Tjenestekarl Jens Søren Hansen af Tømmerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt til Halsnæs og Frederiksværk Birks Politikasse bøde 6 Kroner. I Erstatning til Tjenestedreng Hans Søren Hansen af Melby betaler Tiltalte 10 Kroner. Derhos bør Tiltalte udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører A. C. Hansen, 10 Kr. Bøden og den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1894: Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Tyendelovens § 60 afvises Sagen fra Overretten. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Nissen, betaler Tiltalte Jens Søren Hansen 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Søren Hansen til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksværk Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Søren Hansen, der er født den 9 Maj 1859 og anset ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 4 April 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, aktioneret for Tyveri og Falsk samt i Henhold til Tyendelovens § 60. Da den Tiltalte for Overtrædelse af Tyendelovens § 60, kfr. § 61, ved Underrettsdommen idømte Bøde ikke har summa appellabilis for Overretten, og Sagen kun er indanket efter Tiltaltes Begjæring, bliver denne Del af Sagen at afvise her for Retten. Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for Tyveri, er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i November 1892 frastjaalet Tjenestedreng Hans Søren Hansen en Tikroneseddel, der beroede i en Pengepung, som laa i Lommen paa et Par Benklæder, der vare ophængte i Bestjaalnes og Tiltaltes fælles Kammer hos en Gaardejer i Evetofte.

Hvad endelig angaar Sigtelsen for Falsk, er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte i November 1892 dels i sin Skudsmaalsbog har indført tvende Paategninger, af hvilke den første, der var dateret Melby den 1 Maj 1892 og underskrevet med Navnet „Morten Petesen, Gaardejer“, gik ud paa, at Tiltalte havde tjent denne fra 1 November 1881 til 1 Maj 1892, medens den anden, der var dateret Haagedrup den 10 November 1892 og underskrevet med Navnet „Peter Jensen Sognefoged“, gik ud paa, at Tiltalte havde meldt Afgang til Kjøbenhavn, dels har udfærdiget en Melby den 1 Maj 1892 dateret og med Navnet „Morten Petersen Gaardejer“ underskrevet Attest, der næst at angive, at Tiltalte havde tjent denne fra 1 November 1881 til 1 Maj 1892, indeholdt en anbefalende Udtalelse om Tiltalte. Ved de nævnte Underskrifter vil Tiltalte have sigtet til Gaardejer Morten Pedersen af Melby og Sognefoged, Gaardejer Peter Jensen af Haagendrup, hvis Navne Tiltalte har benyttet paa den anførte Maade uden deres Vidende og Villie, og selve Indholdet af Paategningerne og af Attesten var urigtigt, idet Tiltalte kun havde arbejdet hos Morten Pedersen en kortere Tid i 1892 og ikke meldt Afgang til Sognefogden. Tiltalte har erkjendt, at han har udfærdiget Paategningerne og Attesten for at forevise Skudsmaalsbogen og Attesten, naar han søgte Tjeneste. Han vil imidlertid ikke have gjort Brug af Attesten og kun forevist Skudsmaalsbogen med de indførte Paategninger paa Kjøbenhavns Politistation Nr. 5, da han den 11 November 1892 meldte Tilgang her til Staden.

For sit Forhold i de tvende sidstnævnte Henseender er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 270 tildels sammenholdt med § 46, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og

Brød i 5 Gange 5 Dage og det ligeledes billiges, at Tiltalte er forpligtet til at udrede i Erstatning til Tjenestedreng Hans Søren Hansen, nu af Melby, 10 Kr., vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste.

Onsdagen den 13 Juni.

Nr. 218. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hermann Heinrich Benthien (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 April 1894: Arrestanten Herman Heinrich Benthien bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hermann Heinrich Benthien til Høiesterets-sagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Hermann Heinrich Benthien for Tyveri anlagte Sag sigtes han for at have om Aftenen den 7 December f. A. mellem Kl. 9¹/₂ og 10 i Restaurationen Café de l'Université her i Staden frastjaalet en der tilstedeværende Gjest, Cand. phil. Frøderik August Holm en Kappe, en Hat, et Par Handsker

og et Cigaretui, af hvilke Gjenstande de to førstnævnte ifølge Holms beedigede Forklaring hang frit fremme paa en Knage, medens de 2 sidstnævnte efter hans Forklaring beroede i Kappens Lommer. Arrestanten har erkjendt, at han ved sin Paagribelse Natten mellem den 7 og 8 December f. A. Kl. ca. 1 i Gjæstgivergaarden „Hvide Svane“ her i Staden, hvor han efter det Oplyste et Par Timer forinden havde taget Logis, var i Besiddelse af samtlige fornævnte Gjenstande, der ere vurderede til ialt 29 Kr., og at Handskerne og Cigaretuiet den Gang beroede i hans egne Klædningsstykkers Lommer. I Forhøret den 12 December f. A. har Arrestanten endvidere oprindelig erkjendt — hvad ogsaa stemmer med hans Forklaring til en den 9. s. M. optagen Politirapport og bestyrkes ved forskellige under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaringer — at han om Aftenen den 7 s. M. indfandt sig som Gjæst i den fornævnte Restauration og ved sin Bortgang satte sig i Besiddelse af de ommeldte Gjenstande samt efterlod sin egen Hat i Restaurationen, men samtidig paastaet, at han handlede i den Tro, at de nævnte Gjenstande tilhørte ham selv, ligesom han ogsaa til den ommeldte Politirapport havde forklaret, at det skyldtes en Føjltagelse, at han satte sig i Besiddelse af Gjenstandene.

Denne Forklaring ændrede Arrestanten, om hvem det var oplyst, at han ikke ved sin Ankomst til Restaurationen havde været iført nogen Kappe eller andet Overstykke, dog senere i samme Forhør derhen, at han den omhandlede Aften var saa beruset, at han i Virkeligheden aldeles ikke husker, at han har været tilstede i Restaurationen, og at hans Forklaring om samme steds at have sat sig i Besiddelse af de omhandlede Gjenstande i den Tro, at de tilhørte ham, derfor alene havde været bygget paa, hvorledes han tænker sig, at det er gaaet til, og denne sidste Forklaring har han fastholdt i de senere Forhør. Ved de Vidneforklaringer, der under Sagen ere afgivne af forskellige Personer, der om Aftenen den 7 December f. A. eller den paafølgende Nat ere komne i Berøring med Arrestanten eller have havt Lejlighed til at iagttage hans Færd, maa det imidlertid anses for tilstrækkelig godtgjort, at han, om han end den nævnte Aften har været noget paavirket af nyde Drikkevarer, i hvert Fald ikke har været beruset i nogen synderlig Grad, og hans Forklaring om ikke at kunne huske, at han i den ommeldte Restauration har sat sig i Besiddelse af de omhandlede Gjenstande — hvilken Forklaring, som anført, tillige er i Strid med, hvad han tidligere selv har erkjendt — vil derfor være at forkaste. Hvad hans fornævnte Anbringende om at have sat sig i Besiddelse af Gjenstandene i den Tro, at de tilhørte ham selv, dernæst angaar, da er dette Anbringende ganske ubestyrket og blottet for al Sandsynlighed, og der kan saameget mindre tages noget Hensyn til samme, som Arrestanten tidligere gjentagne

Gange er straffet for Tyveri, bl. A. af Klædningsstykker, tilhørende Personer, der som Gjæster opholdt sig paa Kafeer og Restaurationer. Det vil derfor ved Paadømmelsen være at gaa ud fra, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt og i fuldkommen tilregnelig Tilstand har sat sig i Besiddelse af de oftnævnte Gjenstande. Arrestanten, hvis oppgivne Alder af 31 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er anset: ifølge Rettens Dom af 16 December 1890 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, og efter dens § 252, de to sidstnævnte Lovbestemmelser sammenholdte med § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ifølge Rettens Dom af 23 Juli 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Arbejde i 8 Maaneder. Han har derhos erkjendt at være gjentagne Gange straffet, dels i Tydskland, dels i Sverig, i hvilket sidstnævnte Land han ved Halmstads Raadstuerets Dom af 11 Marts 1889 for forskellige Forbrydelser, deriblandt Tyveri, er idømt Strafarbejde i 2 Aar og Tab af borgerlig Tillid i 5 Aar, og — efter sin Forklaring — ved samme Rets Dom af 6 Marts f. A. for Tyveri er idømt Strafarbejde i 1 Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 208. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Heinrik Emanuel Bode (Def. Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Forhold overfor en Gendarm.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 10 Februar 1894: Tiltalte Heinrik Emanuel Bode bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Kancelliraad Brødstrup, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Jacoby, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 April 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Heinrich Emanuel Bode til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Heinrich Emanuel Bode for voldeligt Forhold overfor en Gensdarm.

Efterat Gensdarm J. P. Jensen som tjenestgjørende ved en Gensdarmstation, der var bleven oprettet paa Frisenvold Fiskegaard i Anledning af, at Fiskegaardsejer Ostfeld havde forlangt Bistand af Politiet til Overholdelse af de af ham overfor forskellige Personer, deriblandt Tiltalte, nedlagte og senere ved Dom stadfæstede Forbud mod Udøvelse af Fiskeri i Gudenaas paa en saadan Maade og med saadanne Redskaber, at den Ostfeld tilkommende særlige Fiskeriret krænkedes, i Forening med Bestyreren paa bemeldte Fiskegaard og en sammesteds tjenende Karl Natten mellem den 26 og 27 December f. A. havde i en Baad, der blev roet af Bestyreren og Karlen, medens Gensdarmen sad til Rors, begivet sig ud paa en Patrouilletur nedad Gudenaas, blev det noget nedenfor Fiskegaarden, fra hvilken Patrouillen var udgaaet, af denne bemærket, at der længere nede paa Aaen var en Baad, hvorfra der, efter hvad der i den maanelyse Nat kunde skjønnes af hele Situationen, blev fisket med et Garn, som imidlertid, da Patrouillen nærmede sig, blev halet op i Baaden, der derefter blev roet videre ned ad Aaen. Denne Fiskerbaad — i hvilken, som det senere viste sig, Tiltalte og 2 andre Personer, der alle vare tagne opad Aaen for at fiske, befandt sig — blev derpaa eftersat af Patrouillen, og efterat Baaden var indhentet i Nærheden af Stevnstrup Ladeplads, tilraabte Gensdarmen de deri Baaden værende Personer, at de skulde gjøre Holdt. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han, der stod agter i Baaden og stagede denne fremad med en ca. 7½ Alen lang Stage, har, istedetfor at standse, med denne Stage stødt til Forenden af Patrouillebaaden, hvorved denne standsedes i Farten og drejede saaledes, at Agterenden, i hvilken Gensdarmen sad,

kom nærmest til Fiskerbaaden, hvorpaa Tiltalte, der kunde se, at Gensdarmen var iført Uniform, og vidste, at han paa det Offentliges Vegne førte Tilsyn med, at de nedlagte Forbud overholdtes, svingede bemeldte Stage over sit Hoved og med Kraft rettede et Slag med den mod Gensdarmen, hvem han ramte over det højre Øje og den venstre Underarm. Det Gensdarmen bibragte Slag bevirkede nogen Opsvulmen af Øjets Omgivelser og en stærk Hævelse af Armen, hvilke Læsioner, som tillige i de nærmest følgende Dage vare forbundne med nogen Ømhed, imidlertid efter det Foreliggende ikke kunne antages at ville medføre blivende Ulemper for Gensdarmen. Tiltalte handlede efter sin Forklaring nærmest i Hidsighed og af Fortrydelse over, at Opsynet havde standset ham og hans Kammerater; men han har derhos erkjendt, at den af ham benyttede Stage, af hvilken der ved Slaget blev afbrækket et Stykke af ca. $1\frac{1}{2}$ Al.s Længde — efter Tiltaltes Formening som Følge af, at Stagen maa have ramt Kanten af Baaden — og som havde en Omkreds af $4\frac{1}{2}$ Tomme paa det Sted, hvor den blev brudt itu, medens den ikke itubrudte Ende, i hvilken Tiltalte, da han slog, havde fat med begge Hænder ca. 1 Al. nedenfor et paa samme værende Haandtag, var lidt tyndere, maatte anses for et farligt Vaaben, naar den benyttedes paa den ovenanførte Maade, og at Slaget, hvis det havde ramt Gensdarmen oven i Hovedet, kunde have været livsfarligt, hvad han dog ikke vil have tænkt paa, idet han efter sin Forklaring, der gaar ud paa, at naar Slaget ikke fik værre Følger, end Tilfældet blev, maa dette nærmest tilskrives den Omstændighed, at begge Baadene vare i Bevægelse, saa at det ikke var til at beregne, hvorledes Slaget kunde ramme, ikke gjorde sig anden Tanke end blot at ramme Gensdarmen paa en eller anden Maade. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1858, og som — foruden at han gjentagne Gange har været straffet med Bøder for Indgreb i den Fiskegaardsejer Ostenfeld tilkommende Fiskeriret — ved Høiesterets Dom af 21 Marts 1888 har været anset efter Straffelovens § 257, sammenholdt med § 47, første Led, med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 100, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 209.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Jørgensen og Birthe Marie Christiansen
(Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel.

Odense Herreds Extrarets Dom af 16 December 1893: Arrestanten Jørgen Jørgensen og Arrestantinden Bertha Marie Christiansen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 1 Maaned, saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Sagførererne Jørgensen og Rasmussen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Jørgensen til 5 Gange 5 Dage og for Tiltalte Birthe Marie Christiansen til 20 Dage, og at Tiltalte Jørgensen udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Lassen for Overretten 15 Kr. til hver, dog saaledes, at Tiltalte Birthe Marie Christiansen in solidum med ham deraf udrede Trediedelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Jørgen Jørgensen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 163 jfr. tildels § 46 og efter § 176 jfr. §§ 163, 174 og 64, og hans Straf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesterets-sagfører Hansen hver 30 Kroner, som udredes

af de Tiltalte paa den i Dommen med Hensyn til
Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag ere
de Tiltalte Jørgen Jørgensen og Birthe Marie Christiansen, af
hvilke Tiltalte Jørgensen er født den 26 April 1854 og ved
Høiesterets Dom af 20 November 1885 er bleven anset efter
Straffelovens § 176, jfr. § 174, med Fængsel paa Vand og Brød
i 6 Gange 5 Dage, og Tiltalte Birthe Christiansen er født den
27 Juni 1876 og ej funden forhen tiltalt eller straffet, aktionerede
for Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel, sidstnævnte Til-
talte i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 8 December
1893 ogsaa forsaavidt angaar det af ham imod hans Stifdatter
Caroline for over 10 Aar siden udviste nedennævnte Forhold.
Efter de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Sagens
Omstændigheder følgende:

Den 22 Maj 1880 blev Tiltalte Jørgensen ægteviet til sin
nuværende Hustru Karen Kristiansen, der den Gang havde to
Døtre udenfor Ægteskab med to andre Mandspersoner, nemlig
Caroline Marie Christine Christiansen, født den 30 December
1870 og ovennævnte Tiltalte Birthe Marie Christiansen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Juni 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 18.

Onsdagen den 13 Juni.

Nr. 209.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Jørgensen og Birthe Marie Christiansen
(Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da Tiltalte Jørgensens nævnte Hustru en Gang var syg paa en Tid, da Caroline Christiansen kun var 12 Aar gammel, og denne og hendes Stedfader, Tiltalte Jørgensen, derfor laa i samme Seng, begyndte bemeldte Tiltalte at beføle Steddatterens Kjønnsdele og at forberede sig til at have Samleje med hende, men da Moderen, der laa tilsengs i samme Stue, mærkede Uraad og skammede ham ud, afstod han fra sit Forsæt. Da Tiltalte Jørgensen den 1 November 1888 fra Gjelsted Station fulgtes hjemad med sin nævnte Steddatter, Caroline, der den Gang var frugtsommeligt ved sin nuværende Mand, kastede bemeldte Tiltalte, efterat de vare gaaede et Stykke Vej, Steddatteren over imod Hegnet, lagde sig oven paa hende, blottede hende og befølte hendes Kjønnsdele samt fremtog sit mandlige Lem for at have Samleje med hende, men da hun bad for sig og sled sig løs fra ham, kom det ikke til videre.

Da Tiltalte Birthe Christiansen en Søndag i Juni Maaned f. A. havde været hjemme i Besøg, og Tiltalte Jørgensen om Natten fulgte hende tilbage til hendes Kondition i Sanderum, trak han, da de vare komne i Nærheden af Sanderum Mølle, hende ned i Grøften, hvorpaa han løftede hendes Klæder op, befølte hendes Kjønnsdele og plejede legemlig Omgang med hende, uden at hun, der i Juli 1891 havde født et Barn udenfor Ægte-

skab, og som siden hyppigt har havt legemlig Omgang med forskellige Mandfolk, gjorde nogen Modstand. Samlejet maa efter de foreliggende Oplysninger anses for at være blevet fuldbyrdet.

For det af de Tiltalte udviste Forhold ville disse være at anse, Tiltalte Jørgensen efter Straffelovens § 163, jfr. tildels § 46 og efter dens § 176, jfr. §§ 163, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Birthe Marie Christiansen efter Straffelovens § 163, jfr. § 37, med simpelt Fængsel i 20 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte Jørgensen efter Straffelovens § 163, jfr. § 176 tildels sammenholdt med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Birthe Christiansen efter Straffelovens § 163 med simpelt Fængsel i en Maaned, være at forandre.

Torsdagen den 14 Juni.

Nr. 61. Grosserer H. Hartvigson (Høgsbro)

contra

Det gjensidige Brand- og Livsforsikringssselskab
»Danmark« ved dets Direktion (Nellemann)

betr. Udredelse af en Brandskadeserstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1893: De Indstævnte, Det gjensidige Brand- og Livsforsikringssselskab »Danmark« bør til Citanten, Grosserer H. Hartvigson, betale 500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 29 November 1892, indtil Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligge Høiesteret til Prøvelse, og idet de Høiesteret fra Appellantens Side forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter de Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner. Derhos findes han efter Sagens Beskaffenhed at maatte for unødige Trætte for Høiesteret bøde 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Grosse-
rer Hartvigson, til de Indstævnte med 300 Kroner. Til Justitskassen bør Appellanten for unødige Trætte bøde 100 Kroner og endvidere til samme Kasse betale 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Grosserer H. Hartvigson, anbragt, at den ham tilhørende Gaard „Agdrup“ ved Nørresundby nedbrændte den 10 April 1892, og at Gaardens Kreaturbesætning, der var forsikret hos de Indstævnte, Det gjensidige Brand- og Livsforsikringsselskab „Danmark“ for 18,000 Kr., vel blev reddet, men led en betydelig Værdiforringelse, og at der ved den i Anledning af Branden afholdte Taxationsforretning kun blev beregnet Citanten en Godtgjørelse af 500 Kr. for den direkte Skade, som blev foraarsaget Besætningen ved Kreaturerne Udflugt, nemlig ved at de maatte gaa ude en hel Dag og først om Aftenen paa Branddagen kom i Hus paa fremmede Steder, medens Citanten formener, at der for den Besætningen saavel paa Branddagen som i den følgende Tid tilførte Værdiforringelse tilkommer ham i Erstatning Forskjellen mellem Assurancesummen 18000 Kr. og det Beløb af 10031 Kr. 17 Øre, hvortil den blev udbragt dels ved Salg underhaanden, dels ved en den 9 Maj s. A. afholdt offentlig Auktion, eller ialfald Forskjellen mellem det førstnævnte Beløb og det Beløb af 12018 Kr., hvortil Besætningen under Taxationsforretningen blev vurderet. Da Citanten endvidere formener at have Krav paa 100 Kr., som skal være medgaaet til Kreaturerne Redning under Branden, paastaar han de Indstævnte tilpligtet at betale principalt den førstnævnte Difference, som han har opgjort til 7958 Kr. 83 Øre, tillagt de nævnte 100 Kr. eller ialt 8058 Kr. 83 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 November 1892, indtil Betaling sker, subsidiært 6082 Kr. med Renter som nævnt, hvorhos han paastaar sig Sagens Omkostninger tilkjendt skadesløst

hos de Indstævnte. Disse, der ikke formene sig bundne ved det af dem tidligere gjorte Tilbud om at betale Citanten i Erstatning for Besætningens Værdiforringelse de forannævnte 500 Kr., procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Selv om der nu mod de Indstævntes Benægtelse kunde gaas ud fra, at Citantens Besætning havde lidt den af Citanten paastaede Værdiforringelse, vilde de Indstævnte dog ej kunne tilpligtes at godtgjøre Citanten den Værdiforringelse, der som en indirekte Følge af Branden maatte være fremkommen ved, at Kreaturerne efter Redningen maatte anbringes paa fremmede Steder, idet den Forsikring, som de Indstævnte have paataget sig, og som efter Art. 2 i de for Selskabet gjældende, under Sagen fremlagte Statuter, maa antages kun at have omfattet „Brandforsikring imod Tab ved Ild . . . ved Slukning eller anden Foranstaltning for at standse og dæmpe udbrudt Ild eller ved Redning af de forsikrede Gjenstande“, ikke kan antages at have omfattet Forsikring imod et saadant Tab. Derimod findes de Indstævnte at burde godtgjøre Citanten et Beløb af 500 Kr., idet Besætningen efter det Foreliggende maa antages at have lidt den til dette Beløb i Taxationsforretningen ansatte Værdiforringelse som en umiddelbar Følge af de med selve dens Redning forbundne Omstændigheder. Da Citanten dernæst ej mod de Indstævntes Benægtelse har bevist at have anvendt noget Beløb paa Kreaturerne Redning og Indfangning paa Branddagen, ville de Indstævnte alt af den Grund ej kunne tilpligtes at betale Citanten nogen Erstatning i saa Henseende, og de Indstævnte ville derfor kun kunne tilpligtes at betale Citanten de bemeldte 500 Kr. med Renter som paastaet. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 15 Juni.

Nr. 121. Kjøbmand **A. Kralund** (Selv)

contra

Læge **J. C. Hempel** (Ingen)

angaaende Injurier.

Kolding Herreds ordinære Rets Dom af 2 November 1892: De ovenfor anførte for Citanten, Læge Hempel i

Kolding fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte bør til Statskassen erlægge en Bøde af 80 Kr., som i Mangel af Betaling afsones med simpelt Fængsel i 8 Dage, og godtgjøre Citanten Processens Omkostninger med 30 Kr. Saa erlægger han og til Justitskassen 8 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Marts 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. De idømte Bøder og Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er der for Høiesteret kun Spørgsmaal om Forandring i den indankede Dom til Fordel for Appellanten; da nu den ham idømte Bøde til Statskassen af 80 Kroner — hvilken ved Spørgsmaalet om Sagens Appellabilitet alene kan komme i Betragtning — ikke udgjør summa appellabilis for Høiesteret, vil Sagen ex officio være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Mandagen den 18 Juni.

Nr. 60. Underretssagfører **J. C. F. Vesterby**
(Salomon efter Ordre)

contra

Justitsminister **Nellemann** (Shaw efter Ordre),

betr. Fortabelse af Ret til at udøve Sagførervirksomhed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1893: Indstævnte, Underretssagfører Jens Cristian Frederik Vesterby, bør være uberettiget til at udøve Sagførervirksomhed. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Pro-

kurator Gottschalch i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Porto-udlæg 29 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Naar hensees til, at de i den indankede Dom omhandlede tre Inkassationer, der havde været Appellanten, Sagfører Vesterby, betroede, kun angik mindre betydelige Beløb, findes det ikke uantageligt, at han, uanset de uheldige økonomiske Forhold, hvori han befandt sig, kan være gaaet ud fra, at han, navnlig ved Hjælp af Indtægterne fra sin Sagførervirksomhed, vilde blive istand til at betale sine Mandanter Beløbene, og for Rigtigheden af denne Forudsætning tale ogsaa de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte, Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger. Da derhos Appellanten ikke havde lagt Dølgemaal paa nogen af de til ham skete Indbetalinger eller fragaaet sin Forpligtelse til at tilsvare samme, og der heller ikke iøvrigt var forbundet graverende Omstændigheder med hans Forhold — for hvilket han under Justitssagen i Medfør af Straffelovens § 254 heller ikke blev anset med Straf — findes der at mangle tilstrækkelig Føje til at betragte ham som skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og der haves derfor ikke Hiemmel i Sagførerlovens § 14 til at fradømme ham Retten til at udøve Sagførervirksomhed. Efter det Anførte vil Appellanten efter sin Paastand være at frifinde for Justitsministerens Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter og de de beskikkede Sagførere tilkommende Beløb at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Underretssagfører Jens Christian Frederik Vesterby, bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium tillægges der Overretsprokurator Gottschalch 40 Kroner og Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw for Høiesteret hver 100 Kroner, hvilke Beløb tilligemed 29 Øre til Førstnævnte for havde Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, Underretssagfører Jens Christian Frederik Vesterby, der var bleven sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, ved nærværende Rets Dom af 26 April f. A. var bleven frifunden for Aktors Tiltale dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger for Underretten, lod Citanten, Justitsministeren ham opfordre til inden Udløbet af en nærmere bestemt Frist at andrage om at erholde den ham i sin Tid meddelte Beskikkelse som Sagfører kasseret, og da Fristen forlængst er udløben, uden at Indstævnte er fremkommet med et saadant Andragende, har Citanten ved nærværende Sag efter meddelt Bevilling til fri Proces paastaet Indstævnte kjendt uberettiget til at udøve Sagførervirksomhed samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos den for Citanten beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalch, har paastaet sig tilkjendt Salær og i Godtgjørelse for Portoudlæg 29 Øre. Indstævnte har paastaet sig frifunden. Ved den i den ommeldte Justits-sag afsagte Overretsdom, der ikke blev appelleret, er det ved Indstævntes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anset godtgjort, at han, som for tre Personer havde indkasseret forskellige Beløb, ialt 592 Kr. 67 Øre, havde, naar undtages et en af disse Personer betalt Afdrag paa 40 Kr., istedetfor at gjøre Rigtighed for de oppebaarne Beløb anvendt disse til eget Brug.

Samtlige tre Fordringshavere havde imidlertid inden Sagens Paadømmelse i 1ste Instans som tilfredsstillede for deres Tilgodehavende frafaldet den kriminelle Sags fortsatte Behandling, og mod Indstævntes Benægtelse ansaas det ikke godtgjort, at han havde lagt Dølgemaal paa nogen af de til ham skete Indbetalinger. Efter hvad der foreligger oplyst om Indstævntes uheldige pekuniære Forhold, da han forbrugte de af ham indkasserede Beløb, og om den ringe Udsigt, han da havde til i en nærmere Fremtid at erstatte dem, maa der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved uberettiget at anvende disse Beløb til egen Fordel har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og i Medfør af Lov om Sagførervirksomhed af 26 Maj 1868 § 14 findes Citantens Paastand om, at Indstævnte kjendes uberettiget til at udøve Sagførervirksomhed derfor at maatte tages tilfølge. Sagens Omkostninger ville være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Gottschalch, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Portoudlæg 29 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 104. Fabrikant **L. N. Levin** (Ingen)

contra

Arbejdernes Byggeforenings Bestyrelse ved dens
Formand, Overværkfører **N. C. Jensen** (Asmussen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Fabrikant **L. N. Levin**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, som have ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 105. Proprietær og Slagtermester **Fr. Nielsen**
(Ingen)

contra

Enke S. Vermehren (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Proprietær og Slagtermester **Fr. Nielsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 20 Juni.

Nr. 166.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Johansen (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og for Manddrab.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 10 Juni 1893: Arrestanten Hans Johansen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar. Han betaler samtlige de af denne Sag lovlige flydende Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Prokurator Konnerup, og Defensor, Prokurator Kr. E. Jørgensen, 15 Kr. til hver, samt til Sagfører Baumann i Lyngby 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Januar 1894: Arrestanten Hans Johansen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Mundt betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes Grund til at tage Hensyn til den af Tiltalte for Høiesteret fremsatte Begjæring om en fornyet Undersøgelse af Sagen. Det maa derhos billiges, at der i den indankede Dom ikke er tillagt hans Tilbagekaldelse af den af ham afgivne Tilstaaelse nogen Betydning.

I Henhold til den i Dommen givne faktiske Fremstilling, hvortil føjes, at Sundhedskollegiets i Dommen nævnte Erklæring blandt andet gaaer ud paa, at det er mindre sandsynligt, at Pigen Hedvig Johansdotters Død skyldes det Stød paa Baghovedet, hvorpaa der ved Obduktionen fandtes Tegn, samt under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, hvorefter det maa antages, at Døden heller ikke skyldes en Beskadigelse af Ryggen, maa det ansees mindre sandsynligt, at Pigen var død, da Tiltalte kastede hende i Vandet, og da nu heller ikke Tiltalte efter sine Forklaringer og det iøvrigt Foreliggende kan antages at være gaaet ud herfra som noget sikkert, findes han foruden at ansees efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, at maatte dømmes i

Henhold til dens § 186, jfr. § 46. Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de nedenævnte Salærer.

Thi kjendes for Ret:

Hans Johansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Prokuratorerne Konnerup og Kr. E. Jørgensen for Underretten, Bøcher og Mundt for Overretten 25 Kroner til hver og til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger for Høiesteret 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Johansen for Forsøg paa Voldtægt og for Manddrab.

Efterat Gaardejer P. Reimer i Ballerup den 24 September 1892 havde anmeldt til Politiet, at en i hans Tjeneste værende svensk Pige Hedvig Sofia Johansdotter var forsvunden Natten mellem den 22 og 23 s. M., uden at der var fundet noget som helst Spor af hende, blev Mistanken for at have ombragt Pigen henledet paa Arrestanten, der tjente som Karl hos Gaardejeren, dels fordi han, der antoges at være Kjæreste med Pigen, havde været sammen med hende sent om Aftenen den 22 September, og dels fordi han den 24 September i alt Fald tilsyneladende gjorde Forsøg paa at drukne sig i en paa Reimers Mark værende Mose, almindelig benævnet „Hyremosen“. Han blev derfor, uagtet han bestemt nægtede at vide noget om, hvor Pigen var bleven af, anholdt og arresteret.

Den 30 September blev Hedvig Sofia Johansdotters Lig funden i en Engmose, kaldet „Evighedsmosen“, ligeledes paa Gaardejer Reimers Mark. Liget, der laa i Vandet med Ryggen opad, var fuldt paaklædt og afsat fra en Rift i Vesten fandtes Klæderne ikke iturevne eller i Uorden. Derimod fandtes de ved Undersøgelsen i Retten tildels tilsmudsede og noget plettede, hvilket de maa antages at være blevne, førend Liget blev fundet; navnlig fandtes Kjolelivet stærkt smudsigt paa begge Underærmer, og en strikket Vest, som Pigen bar ovenpaa Kjolen, var stærkt tilsolet øverst udvendig paa Ryggen og indvendig forneden af Jord eller Snavs.

Ved den af Fysikus Tolderlund og Distriktslæge Behncke den 3 Oktober 1892 foretagne legale Obduktion af Liget, der var i høj Grad i Forraadnelse, fandtes der paa den venstre Side af Hovedet bag Øret og strækkende sig ned ad Halsen en dejgagtig Svulst. Paa den forreste Side af Brystfladen, strækkende sig over Skulderen og over Ryggen, fandtes en emphysematøs Hævelse, som ogsaa indtog en Del af højre Sideflade af Brystet, men dog langt fra i den Grad som paa venstre Side. Paa Hænderne bemærkedes Gaasehud og af Munden og Næsen rigeligt Blodudflod, ligeledes i ringe Grad Menstrualblødning. Ved den indre Undersøgelse viste der sig under Hovedskals huden paa den venstre Side af Baghovedet i det subkutane Bindevæv en temmelig udbredt Sugillation, svarende til den ovenbeskrevne Svulst. Iøvrigt fandtes ingen indre Beskadigelse, men der paavistes Menstrualblod saavel i Moderhulheden som i Skeden. Som Resultat af Obduktionen udtale Lægerne, at den ikke har givet nogen Oplysning om Dødsaaarsagen, men at de i Betragtning af, at slet ingen Tegn paa Død ved Drukning fandtes, og Sugillationen i det subkutane Bindevæv under Hovedhuden paa Baghovedet tydede paa, at Afdøde havde været Gjenstand for et ret betydeligt Slag eller Stød, ikke anse det for usandsynligt, at hun i død eller bevidstløs Tilstand er kommen i Vandet.

Af de Klædningsstykker, Liget var iført, ere Kjoleliv, Kjolenederdel, Forklæde, Vest og Hovedtørklæde blevne undersøgte af Steins analytisk-kemiske Laboratorium, hvorved det er konstateret, at en Plet af forholdsvis ringe Udstrækning paa Bagsiden af Kjolelivet ved Halsen hidrørte fra Blod, medens Blodspor forøvrigt ikke paavistes paa dette Tøj. Af Retten er det derhos konstateret, at hendes Særk var stærkt blodig saavel fortil som bagtil forneden og tildels paa Brystet. Ved mikroskopisk Undersøgelse af de Jordpartikler, der fandtes paa Klæderne, er det endvidere konstateret, at disse alle vare ensartede og indeholdt formuldede Plantedele i rigelig Mængde. Ved Sammenligning af Prøver af Jord, tagne ved „Evighedsmosen“ og flere Steder langs Vejen fra denne og til Gaarden, fandtes der størst Lighed med den Prøve, som var tagen ved nævnte Mose.

Efterat Arrestanten i nogen Tid haardnakket havde fastholdt at være uskyldig i Pigens Død, har han i Forhøret den 17 December 1892 og tre senere Forhør afgivet følgende detaillerede Tilstaaelse.

Arrestanten stod, uagtet han er gift og med sin Hustru, fra hvem han dog er separeret, har 3 Børn, i Kjæresteforhold til Hedvig Sofia Johansdotter, med hvem han ofte har haft Samleje siden den 26 Maj 1892, da saadant første Gang fandt Sted. Efterat de den 22 September 1892 efter Aftale vare mødtes om Aftenen Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$, opholdt de sig noget sammen

i Foderloen i Gaardens Staldlænge, idet de dels sad, dels laa paa noget Opfejning og lidt Vikkehavre, som laa der. Han forsøgte her at faa Samleje med hende, dog ikke med Vold, idet han kun spurgte hende, om han maatte, men fik et benægtende Svar, idet hun angav som Grund, at hun ikke var rask, fordi hun havde sine maanedlige Forandringer. Da de syntes, at der var koldt i Foderloen, gik de ud af Staldlængen og forlod Gaarden, idet de fulgte en Vej, der fører over Landevejen ud i Gaardejer Reimers Mark. Efterat være gaaede noget ud ad Vejen, satte de sig ned paa den højre Vejkant lige udfor et Mosehul, „Tossemosen“ kaldet, hvilken Mose ifølge en fremlagt Situationsplan er fjernet c. 789 Al. fra Reimers Gaard og c. 489 Al. fra Landeveien. Her bøjede Arrestanten, som sad til højre, pludselig Hedvig baglænds over i Græsset og forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende, hvorimod hun gjorde Modstand, idet hun skreg, saa at Arrestanten ikke fik Magt over hende. Medens de laa og tumlede, søgte de gjensidig at holde paa hinandens Hænder, og Arrestanten laa, saavidt han mindes, kun ved Siden af hende, og fik kun fat i hendes Hænder, idet hun, som næsten var ligesaa stærk som han, hele Tiden forstod at væрге for sig. Hun sagde ogsaa her til ham, at hun ikke vilde have Samleje med ham paa Grund af hendes ovenfor omtalte Tilstand, idet hun var bange for, at det vilde skade hende. Tilsidst lykkedes det hende at rive sig løs fra ham, og hun løb da længer ud ad Marken. Arrestanten løb efter hende, men da han ikke kunde løbe hende op, raabte han efter hende: „Løb du bare, jeg har Tid til at vente“, og tilføjede, at „naar hun var saa stridig, skulde hun ikke faa Lov til at komme hjem,“ hvorved han vilde bevæge hende til at komme og give sig til Føje. Hun sagtnede nu efterhaanden sit Løb, saa at Arrestanten naaede hende, hvorefter han sagde til hende, at det hele skulde være glemt for i Aften, og at han ikke skulde fortrædige hende mere, indtil hun blev rask. De fulgtes derefter fredelig ad hen til den meget afsides beliggende saakaldte „Evigheidsmose“. Som Grund til, at de gik derhen, har Arrestanten angivet, at der førte Hjulspor eller Sti derhen fra Vejen, som holdt op midt i Marken, og endvidere, at Arrestanten vidste, at der ved Mosen var to Kar, som benyttedes til Vanding af Hestene og hvoraf det ene var tomt, fordi det brugtes som Øsekar til at fylde det andet med, Efterat have vendt Bunden ivejret paa førstnævnte Kar, satte han sig paa det og satte Hedvig paa sit venstre Knæ. Trods sit Løfte om at lade hende være forsøgte han nu atter at tiltvinge sig Samleje med hende, idet han pludselig trak sig til Siden, saa at Hedvig kom til at sidde paa Karret, hvorefter han kastede hende bagover og lagde sig ovenpaa hende. Hun laa saaledes tværs over Karret med Hovedet hængende noget

nedad; men hun var dog i Stand til at holde Arrestantens Hænder fast. Efterat hun havde sagt: „Lad mig være, til jeg bliver rask, du brækker min Ryg“, eller som han ogsaa har forklaret: „Du klemmer saa haardt, du knækker Rygraden paa mig,“ faldt de begge ned paa Jorden, hvor Arrestanten længe tumlede med hende for at faa sin Vilje med hende, idet han snart laa ovenpaa hende og snart ved Siden. Hun skreg ikke, hvad der efter Stedets afsides Beliggenhed heller ikke kunde have nyttet; men hun bad Arrestanten om at lade være. Det lykkedes dog ikke Arrestanten at faa Samleje med hende, og han kom end ikke saa vidt, at han fik Armene om hende eller hendes Klæder løftede op eller sit Lem trukket frem, eftersom hun saagodtsom hele Tiden holdt hans Hænder fast. Arrestanten har fremdeles forklaret, at han formentlig ikke har kunnet udøve nogen større Voldsomhed imod hende med sine Hænder, og at han navnlig ikke med disse har trykket hende for Brystet, Halsen eller for Munden, eller overhovedet paa anden Maade har trykket hende end ved at ligge over hende med hele sin Vægt saavel paa Karret som senere paa Jorden. De paa Ligets Bryst forefundne Mærker mener Arrestanten, hun kan have faaet, da de laa og tumlede paa Jorden ved Siden af Karret, og angaaende Svulsten bag Øret og det paa hendes Halslinning forefundne Blod, har han forklaret, at det kan være, at hun har stødt sig, medens han forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende i Nærheden af „Tossemosen“, men hun talte ikke om, at hun havde faaet et Saar paa Halsen eller i Nakken, saa at det blødte.

Medens de tumlede paa Jorden ved Siden af Karret, Arrestanten øverst med sin højre Haand omfattende hendes venstre, som han med hendes Arm udstrakt holdt mod Jorden, og idet hun med sin højre Haand, som hun holdt omtrent ved Brystet, holdt hans venstre Arm fast, følte han pludselig hendes Arme slappes og saa hendes Hoved falde slapt tilbage med lukkede Øjne, uden at hun sagde noget, eller stønnede. Arrestanten hørte da straks op med sine Tilnærmelser og kaldte paa hende, og da hun ikke svarede, ruskede han hende, følte paa hendes Lemmer og forsøgte at rejse hende op, men hun var ganske slap og tilsyneladende livløs, saa at han antog, at hun var død. For nu at give det Udseende af, at hun selv havde taget sig af Dage, besluttede han at kaste hende i den kun faa Alen fjernede Mose. Hvor lang Tid der er hengaaet fra det Tidspunkt, da hun blev stille, indtil han fattede denne Beslutning, har han ikke kunnet angive, men han har forklaret, at det ikke var ret længe, og han mener, at der gik nogle Minutter, inden han fik den Tro, at hun var død. Sin Beslutning, at kaste hende i Mosen, udførte han strax, idet han trak hende ved Armene hen

til Mosen og rullede hende sidelænds ud i den. Han ventede derefter lidt for at see, om hun skulde komme op igjen, men det gjorde hun ikke, og han har forklaret, at det var hans Agt at redde hende, hvis hun var kommen op. Med Hensyn til sin Antagelse om, at hun var død, har han først forklaret, at han ikke anstillede nærmere Undersøgelse, idet han ikke tænkte over, hvorvidt hun mulig kun var bevidstløs. Senere har han udtalt, at da hun ingen Lyd gav fra sig, troede han, at hendes Ryg var knækket og Døden saaledes hidført derved. I et senere Forhør har han forklaret, at han troede, at hun var død, men om det var mere end Bevidstløshed, vidste han ikke, og endelig har han senest udsagt, at han ikke et Øjeblik tvivlede om, at hun var død, hvad han sluttede af den omtalte Slaphed i hele hendes Legeme, og fordi hun ved de omtalte Prøver paa at vække hende forholdt sig ganske som livløs. Han saa ikke efter, om hendes Øjne var brustne, ligesom han heller ikke lagde Mærke til, om hendes Ansigtstudtryk var forandret, thi han troede „for fuldt Alvor“, at hun havde brækket Ryggen oppe paa Karret. Da Arrestanten opdagede, at hun havde tabt sit Shawl, som hun havde haft paa, da han udøvede Vold imod hende, kastede han det i Mosen efter at have bundet det om et Par Sten, som han fandt i Nærheden, og som han vidste skulde være til Brug ved Tøiring af Heste i Stedet for Tøjrekøllen, som var gaaet itu. Derefter gik han lidt og drev om, og gik saa hjem i Seng, paa hvilken Tid Klokken efter hans egen og en anden i samme Værelse som han liggende Karls Sigende var ca. 12 $\frac{1}{2}$.

Arrestanten har udsagt, at det ikke et Øjeblik er faldet ham ind, at den af ham imod Pigen udøvede Vold kunde have farlige, endsige livsfarlige Følger, og han har paa det bestemteste fasholdt, at han ikke har dræbt hende med Vilje; hvis hun ikke var død, da han kastede hende i Vandet, har han handlet af Uagtsomhed, og fordi han ikke vidste bedre, end at hun var virkelig død.

Den saaledes af Arrestanten afgivne Tilstaaelse tog han allerede tilbage den 23 December 1892, men i Forhøret den 7 Januar f. A. erkjendte han, at Tilbagekaldelsen var urigtig og afgivet for at slippe for Straf, og i dette Forhør samt i de to næste Forhør, den 17 og 24 Januar f. A. gentog han og detaillerede nærmere sin tidligere Tilstaaelse, men derefter har han paany tilbagekaldt den. I Henhold til D. L. 1—15—1 kan der imidlertid ikke tages Hensyn til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse, saameget mindre som Tilstaaelsen i det Hele er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at Pigens Shawl den 7 April f. A. er fundet paa Bunden af „Evhedsmosen“, efterat denne var bleven ud-

pumpet, og lige under Shawlet, som af flere Personer med Bestemthed er bleven gjenkjendt som Afdødes, fandtes i den øverste bløde Del af Dyndet, en Sten af Størrelse som to knyttede Hænder og en Alen derfra en mindre Sten, der laa noget dybere. Den største af disse Sten er af to Vidner gjenkjendt som en, der har ligget ved „Evighedsmosen“ og blev benyttet til at tøjre med.

Ihvorvel Arrestanten i høj Grad er forfalden til Drik, maa han efter det Foreliggende, hvorunder de førnævnte Lægers og Sundhedskollegiets Udtalelser, antages at have været fuldstændig tilregnelig ved den omhandlede Lejlighed. Han er født den 12 Maj 1858 og ved Domme afsagte i Kriminal- og Politirettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 14 Februar og 4 November 1890 anseet efter Lov 3 Marts 1860 § 3 henholdsvis med simpelt Fængsel i 8 Dage og 12 Dages Tvangsarbejde samt ved Kriminal- og Politirettens Dom af 3 November 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Idet Arrestantens Forklaring i det Hele findes at maatte lægges til Grund for Sagens Paakjendelse, og da det efter Sundhedskollegiets foranferte Udtalelser ikke kan ansees oplyst, om Figens Død er en Følge af den imod hende af Arrestanten udøvede Vold, eller foraarsaget ved Drukning, vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 168, 2det Led, jfr. § 46 og samme Lovs § 198 med en Straf, som efter Omstændighederne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten efter Straffelovens § 188 samt § 168, kfr. §§ 46 og 62, er anseet med lige Straf i 8 Aar være at forandre.

Nr. 210.

Advokat Nellemann

contra

Carl Ludvig Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 April 1894: Arrestanten Carl Ludvig Jensen og Tiltalte Charles Petersen bør straffes: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Mundt, 15 Kroner til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes, at Tiltalte deraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{30}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Ludvig Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 Juli 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 19—20.

Onsdagen den 20 Juni.

Nr. 210.

Advokat Nellemann

contra

Carl Ludvig Jensen (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Arrestanten Carl Ludvig Jensen for Tyveri og Charles Petersen for Hæleri. Arrestanten, der er født den 21 November 1869, er anset: ifølge Dom, afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 23 November 1882 efter Straffelovens § 233 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge Rettens Dom af 11 Juli 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ifølge Rettens Dom af 11 Februar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., 253 og 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Ved de af Arrestanten og Tiltalte afgivne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Om Aftenen den 24 August f. A. frastjal Arrestanten Skomagermester Christian Henrik Laurentzius Jørgensen et til 6 Kroner vurderet Par Sko, som i Anledning af en i Jørgensens Butik opstaaet Ildløs var blevet taget ud af Butiken og henlagt paa Fortouget i Nærheden af denne. Umiddelbart efter at Arrestanten havde begaaet dette Tyveri, viste han Skoene til Tiltalte, der var i Følge med ham, og fortalte denne, at han havde stjaalet dem. Dagen efter fik Arrestanten sin Stiffader Georg Daniel Gütthler, der maa antages at have været i god Tro, til at pantsætte Skoene paa Assistentshuset, og Tiltalte, der efter Arrestantens Opfordring gik sammen med

Güthler hen til Assistentshuset, lod sig derefter traktere af Arrestanten med Spise- og Drikkevarer, der, som han vidste, blev betalt med de ved Pantsætningen indvundne Penge.

Endvidere har Arrestanten i Tiden fra Oktober f. A. til Februar d. A. i mange Gange frastjaalet ovennævnte Snedkersvend Güthler og dennes Hustru Caroline Lorenzen, Arrestantens Moder, hos hvem han da var tilhuse, samt Güthlers Datter, Louise Marie Caroline Güthler, en Del Beklædningsgjenstande, Dækketøj, Sengklæder m. m., alt tilsammen af Værdi 35 Kr. De stjaalne Gjenstande beroede i Güthlers Lejlighed dels frit fremme, dels i afaasede Gjemmer, som Arrestanten aabnede ved Hjælp af de til samme hørende Nøgler, dels i en afaaset Kuffert, som han aabnede med en falsk Nøgle.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 198.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Ferdinand Eriksen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Februar 1894: Arrestanterne Rudolph Thorvald Jensen og Frederik Ferdinand Eriksen bør straffes, Eriksen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Wolff, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Eriksen, dog at Arrestanten Jensen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet Tiltalte Eriksens Forklaring om, at han ikkun i den Hensigt at søge Natteleje har skaffet sig Adgang til den i den indankede Dom omhandlede Kjælder paa Søtorvet, efter det Foreliggende findes at maatte forkastes, vil han for de af ham begaaede, i Dommen fremstillede Tyverier være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke.

Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Ferdinand Eriksen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom for denne Tiltaltes Vedkommende ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler han til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Rudolph Thorvald Jensen og Frederik Ferdinand Eriksen for Tyveri, og ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende følgende godtgjort: Natten mellem den 5 og 6 November f. A. have Arrestanterne i Forening stjaalet et Par Sko, af Værdi 1 Kr. 50 Øre, der tilhørte Marskandiser Johannes Daniel Jensen og beroede i et Vindue i dennes Butik. Arrestanterne, der vare blevne enige om at stjæle noget Fodtøj fra det ommeldte Vindue, hvor en Del saadant var udstillet, udførte Tyveriet paa den Maade, at Eriksen ituslog en Rude i Vinduet, hvorefter Jensen igjennem den derved tilvejebragte Aabning udtog det ovennævnte Par Sko.

Arrestanten Eriksen har endvidere samme Nat i Værtshusholder Søren Poulsens Forretningslokale i Kjælderetagen i Ejendommen Sætorvet Nr. 2 stjaalet dels 95 Øre i rede Penge og nogle Levnetsmidler og Cigarer samt en Proptrækker, af Værdi tilsammen 3 Kr. 50 Øre, alt tilhørende nævnte Værtshusholder Poulsen, dels nogle Beklædningsgjenstande, af samlet Værdi 12 Kr., der tilhørte dels Droskekusk Niels Christian Jensen, dels Opvarter Edvard Larsen. Intet af det stjaalne beroede i af-laasede Gjemmer. Til den ommeldte Kjælder havde Arrestanten skaffet sig Indgang ved at stige ind ad et Vindue fra Gaden; men da det foreliggende ikke afgiver tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om, at han alene skaffede sig Adgang til Kjældereren for her at søge Natteleje, vil det ommeldte Tyveri kun blive at tilregne ham som simpelt.

Arrestanten Eriksen er født den 23 Januar 1875 og er, foruden at han før sit 18de Aar har været straffet 8 Gange, dels for Tyveri, dels for Forsøg herpaa, anset: ved Rettens Dom

af 4 November f. A. efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 100, 101 og 203 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Som Følge af foranførte ville Arrestanterne være at ansee, Jensen efter Straffelovens § 228 og Eriksen efter Straffelovens § 230, første Led, efter Omstændighederne, Eriksen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 22 Juni.

Nr. 201. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Vilhelmi Møller (Def. Shaw),

der tiltales for uterligt Forhold mod Børn, der være ham betroede til Varetægt og Opdragelse samt for at have skilt et af disse Børn ved Livet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Marts 1894: Arrestanten Vilhelmi Møller bør straffes paa Livet. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Bøcher, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Vilhelmi Møller til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Vilhelmi Møller, der er født den 8 Oktober 1845 og anset ifølge Høiesterets Dom af 12 Januar 1865 efter Frdn. af 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand

og Brød i 2 Gange 5 Dage, for uteerligt Forhold mod Børn, som vare ham betroede til Varetægt og Opdragelse, samt for at have skilt et af disse Børn ved Livet.

Ved sin Fødsel blev Arrestanten antaget for at være af Kvindekjøn, og i Daaben, der ligesom Fødselen foregik paa den kgl. Fødselsstiftelse, erholdt han Navnet Frederikke Vilhelmine Møller. Ogsaa i sit senere Liv er han altid bleven antagen for Kvinde, indtil det ved en i Anledning af nærværende Sag den 29 September f. A. af Retslægen, Professor Dr. med. Gædeken og Professor Dr. med. Stadfeldt foretagen Undersøgelse konstateredes, at han har abnormt dannede Kjønsele, men at han ikke er Kvinde, men Mand. Arrestanten selv har efter sin Forklaring vel været sig bevidst, at hans Kjønorganer var abnormt dannede, men forinden den ommeldte Undersøgelse vil han aldrig have betvivlet, at han var af Kvindekjøn. Efterat der om Resultatet af den nævnte Undersøgelse fra vedkommende Kriminalkammer var sket Indberetning til Justitsministeriet, er der gjennem samme under 20 December f. A. udfærdiget en allerhøjeste Bevilling for Arrestanten til for Fremtiden at bære Navnet Vilhelmi Møller.

Efter sin Konfirmation kom Arrestanten ud at tjene, og i en Aarrække skaffede han sig sit Underhold dels som fast Tyende, dels ved at gaa tilhaande hos forskellige Familier. Efter derpaa i nogle Aar at have havt Plads først paa en Pige-Højskole heri Staden og derefter paa en jydsk Højskole erholdt han Ansættelse som saakaldt Plejemoder, først paa en af „Børnehjemmet „Godthaab“s Afdelinger, hvor han forblev i ca. 1 $\frac{1}{2}$ Aar og derefter, som det maa antages, i 1881 paa Børnehjemmet „Kana“s 1ste Afdeling i Ejendommen Strandvejen Nr. 39, i hvilken sidstnævnte Stilling han forblev, indtil han den 22 Marts f. A. anholdtes under nærværende Sag.

Formanden for det sidstnævnte Børnehjems Bestyrelse, Grosserer Christian Møller Andersen, har forklaret, at han forinden den 3 Marts f. A. aldrig havde erfaret, at Arrestanten skulde have gjort sig skyldig i usædeligt Forhold overfor nogen af de ham til Varetægt og Opdragelse betroede Børn, at han havde anset Arrestanten for at være sin Plads fuldkommen voksen, og at det Eneste, Bestyrelsen havde været utilfreds med hos Arrestanten, var en vis Mangel paa Properhed og Orden. Ogsaa fra andre Personer, der ere komne i Berøring med den Afdeling af Børnehjemmet, som Arrestanten forestod, foreligger der gunstige Vidnesbyrd om den Maade, hvorpaa han røgtede sin Gjerning sammesteds, og efter det Oplyste maa det antages, at han har forstaaet at vinde de ham betroede Børns Hengivenhed.

Om Eftermiddagen den 28 Februar f. A. afgik en paa Børnehjemmets 1ste Afdeling anbragt Dreng ved Navn Volmer Christian Sjøgren, født den 18 Februar 1878, efter faa Timers

Sygdom ved Døden, uden at Afdelingens Læge, der først kom tilstede, efterat Døden var indtraadt, kunde konstatere Dødsarsagen, og den 3 Marts næstefter henvendte en heri Staden bosat Kone sig til Bestyrelsens Formand og underrettede ham om, at hun, grundet paa Meddelelser, som en af hendes Sønner, der indtil April 1889 havde været anbragt paa Børnehjemmets nævnte Afdeling, og en af Sønnens Bekjendte, der indtil en Gang i Sommeren 1890 havde været anbragt paa samme Afdeling, havde givet hende, nærrede Mistanke om, at Arrestanten i sin Tid havde gjort sig skyldig i usædeligt Forhold overfor den afdøde Volmer Sjøgren, og at dette mulig stod i Forbindelse med dennes pludselige Død. Bestyrelsen søgte nu først selv at komme til Klarhed om, hvorvidt den mod Arrestanten rejste Sigtelse var begrundet, og da dette ikke lykkedes den, blev der den 17 Marts gjort Anmeldelse om Sagen til Politiet. Ved den af samme derefter foretagne Undersøgelse bestyrkedes Mistanken mod Arrestanten, og efterat han, som den 10 Marts f. A. var bleven indlagt paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, den 22 s. M. var udskreven, blev han samme Dags Eftermiddag afhørt til en Politirapport, og derefter sat under Anholdelse. Saavel til Politirapporten som i de første over ham inden Retten afholdte Forhør nægtede han at have gjort sig skyldig i noget forbryderisk Forhold enten overfor den afdøde Volmer Sjøgren eller overfor andre af de ham til Varetægt og Opdragelse betroede Børn, men allerede i et den 28 Marts f. A. afholdt Forhør tilstod han at have udvist uterligt Forhold overfor Volmer, og i et den 3 April næstefter afholdt Forhør at have skilt ham ved Livet, og i flere senere Forhør har han dels afgivet nærmere Forklaringer om de nævnte Forbrydelser, dels yderligere tilstaaet sig skyldig i uterligt Forhold overfor en anden Dreng af de i Børnehjemmet anbragte Drenge.

Ifølge Arrestantens egne Tilstaaelser og Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder ved de af ham begaaede Forbrydelser i det Væsentlige følgende:

I Tidsrummet fra en Gang i Begyndelsen af November til en Gang i Begyndelsen af December 1888 har Arrestanten, som den Gang havde Natteleje i et Værelse, som stødte op til den Sovesal, i hvilken Volmer Sjøgren laa, 5 eller 6 Gange, naar Volmer — som den Gang var mellem 10 og 11 Aar — om Aftenen, efterat Arrestanten var gaaet til Sengs, kom ind til ham og bad ham om Et eller Andet eller sagde Godnat til ham, tilladt Volmer, der ligesom Arrestanten selv kun var iført sit Natlinned, at lægge sig op i Sengen hos ham, og efter sin Forklaring har Arrestanten da de 4 eller 5 første Gange havt Volmer liggende nogen Tid ved Siden af sig i sin Arm, omsluttet ham med sine Arme og trykket ham til sig med stærk

Følelse, og den sidste Gang — efterat Volmer først havde taget ham om Halsen og kysset ham — taget fat paa ham, favnet og kysset ham og knuget ham lidenskabeligt ind mod sit Legeme. Arrestanten har forklaret, at han efter de Erfaringer, han — som nedenfor ommeldt — senere gjorde, føler sig overbevist om, at Volmer har følt en vis sandselig Lyst ved at ligge i Sengen hos ham og blive favnet af ham, at han fik Mistanke herom allerede den 3die eller 4de Gang, Volmer om Aftenen kom ind til ham, og at Grunden til, at han, skjøndt han allerede den Gang havde en Følelse af, at det var urigtigt at lade Volmer komme op i Sengen til sig, desuagtet tillod dette, var den, at han selv ligesom følte sig dragen til at have Volmer i sin Favn. Da Volmer sidste Gang laa i Sengen hos Arrestanten, maa dennes Sandselighed efter hans egen Forklaring antages at være kommen i stærk Bevægelse. Hvad de tidligere Gange angaar, har Arrestanten forklaret, at han ved disse Lejligheder — hver Gang i stigende Grad — har følt et vist Behag ved at have Volmer liggende i Sengen hos sig, og at han antager, at der ogsaa ved disse Lejligheder, omend ubevidst, har været vakt en vis sandselig Lyst hos ham. Arrestanten har fastholdt, at Volmer ved hver af de fornævnte Lejligheder af sig selv om Aftenen er kommen ind i hans Soveværelse, og naar han under Sagen har været sigtet for en eller flere Gange om Aftenen i utugtlig Hensigt at have kaldt Volmer fra Sovesalen ind i sit Soveværelse, er der mod hans Benægtelse ikke herfor tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis.

Efterat Arrestanten sidste Gang havde havt Volmer oppe i Sengen hos sig, har han i Tidsrummet fra en Gang i December 1888 til en Gang i Forsommeren 1889 oftere — efter hans Forklaring vistnok 1 à 2 Gange om Ugen — udvist uterligt Forhold overfor Volmer, naar denne om Dagen traf ham alene ude i Kjøkkenet, idet han ved saadanne Lejligheder har tilladt ham at lægge sin Arm om Arrestantens Liv og trykke sig lidenskabeligt ind mod Arrestantens ene Side og Ben, og idet Arrestanten, der mærkede, at Volmers mandlige Lem var erigeret, og hvis Sandselighed blev vakt ved Volmers Færd, da ogsaa for sit Vedkommende har grebet fat i Volmer og i Lidenskabelighed trykket ham op til sig. Efterat dette Forhold havde vedvaret $\frac{1}{2}$ Aars Tid, gjorde Arrestanten, der i det nævnte Tidsrum stadig havde Følelsen af, at han handlede uforsvarligt overfor Volmer, tilsidst Ende paa det usædelige Forhold ved at tildele Volmer en Lussing, da han en Dag kom hen til ham og paany vilde kjæle for ham, og siden har han efter sin Forklaring ikke udvist noget uterligt Forhold overfor Volmer.

I December 1888, kort Tid efterat han sidste Gang havde havt Volmer liggende i Sengen hos sig, har Arrestanten endvidere gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor en den 30

August 1878 født Dreng, der ligesom Volmer var ham betroet til Varetægt og Opdragelse i Børnehjemmet, idet han en Morgen, da denne Dreng i bar Skjorte kom ind til ham i hans Sovværelse, har ladet ham komme op i Sengen til sig, lagt ham ovenpaa sig og, medens Drengen laa i denne Stilling, i Lidenskabelighed trykket ham ind til sig, samt ført hans mandlige Lem, der efter Arrestantens Formening var i hvert Fald noget erigeret, ind mod sin Kjønsdel.

Kort Tid forinden det Omforklarede passerede, har Arrestanten efter sin Forklaring 2 Gange ladet samme Dreng, naar han om Morgenen kom ind til Arrestanten, komme op i Sengen til sig, men medens Arrestantens oprindelige Forklaring om det ved disse Lejligheder Passerede gik ud paa, at han havde krystet Drengen i sin Favn og lagt ham ovenpaa sig saaledes, at deres Kjønsele mødtes, gaar hans seneste Forklaring, der findes at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen, ud paa, at han disse 2 Gange ikke har trykket Drengen lidenskabeligt til sig, eller berørt hans mandlige Lem.

Den nævnte Dreng, der efter sin Forklaring ikke har kunnet mindes mere end en enkelt Gang at være bleven behandlet paa uterlig Maade af Arrestanten i dennes Seng, har derimod forklaret, at Arrestanten en Gang ved en senere Lejlighed har paa en Trappegang i Børnehjemmet opknappet hans Benklæder, fremtaget hans mandlige Lem og betragtet dette, samt derpaa atter stukket det ind og tilknapet hans Benklæder. For Rigtigheden af denne sidstnævnte Sigtelse — med Hensyn til hvilken Arrestanten har erklæret, at han vel ikke tør benægte Muligheden af, at Drengens Forklaring er sandfærdig, men at han ikke bevarer nogensomhelst Erindring om det Omforklarede — findes der imidlertid ikke at være tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis.

Efter det Oplyste maa det antages, at flere af de i Børnehjemmet anbragte Drengene have haft Mistanke om, at der af Arrestanten var udvist usædeligt Forhold overfor Volmer og den anden fornævnte Dreng, at de indbyrdes have talt derom, og at Volmer oftere af Drengene er bleven udspurgt om og drillet med det Forhold, hvori han stod til Arrestanten. Efter sin Forklaring vil Arrestanten imidlertid ikke før kort Tid forinden sin Anholdelse have haft nogen Anelse om Drengenes Mistanke.

Medens Arrestanten ikke i nogen synderlig Grad vil have følt sin Samvittighed tynget af, at han havde misbrugt den den 30 August 1878 fødte Dreng, idet han aldrig vil have mærket, at det uterlige Forhold, han havde udvist overfor ham, havde haft nogen skadelig Indflydelse paa Drengens Udvikling, og medens han heller ikke vil have næret nogen Frygt for, at denne Dreng skulde røbe, hvad der var foregaaet mellem dem, vil Arrestanten derimod stadig have været pint af Samvittighedsnag paa Grund af det usædelige Forhold, han havde udvist overfor

Volmer, idet han frygtede for, at han ved saa tidlig at vække hans Sandselighed havde demoraliseret ham i kjønslig Henseende, og tillige mærkede, at Skyggesiderne i Volmers Karakter efterhaanden traadte stærkere frem, og at navnlig hans Løgnagtighed og Tilbøjelighed til Rapsrier tiltog, og skjønt Volmer aldrig havde truet med at aabenbare deres tidligere Forhold, eller overhovedet talt om dette Forhold til Arrestanten, frygtede denne dog for, at Volmer paa en eller anden Maade kunde blive foranlediget til at udtale sig derom, og følte sig trykket af, at Volmer havde den Magt over ham, at han, naar han vilde, kunde røbe Forholdet.

Efter Arrestantens Forklaring have Følgerne af dette Forhold forgiftet hans senere Liv, og det sidste Par Aar forinden sin Anholdelse vil han, der i denne Periode maa antages at have lidt af Nervøsitet og navnlig af Søvnløshed, ofte have tænkt paa at berøve sig selv Livet, og han vil endogsaa en Gang have gjort Forsøg derpaa ved at kaste sig ned af en Trappe. Henpaa Vinteren Aar 1892-93 bidrog Tanken om, at Volmer ved Paasketid skulde konfirmeres og derefter forlade Børnehjemmet, til at forøge Arrestantens Bekymringer. Hvad der navnlig pinte ham, var Frygten for, at hans usædelige Forhold til Volmer skulde blive bekjendt, ikke blot fordi han i saa Fald vilde miste sin Stilling og mulig blive paalagt Strafansvar, men navnlig paa Grund af den Forargelse, hans Forhold vilde vække, og den Skade han derigjennem vilde tilføje selve Børnehjemssagen. Han vil derhos ogsaa have næret Frygt for, at Volmers Liv skulde være forspildt, og at han skulde ende i Tugthuset. Efterhaanden arbejdede den Tanke sig frem hos Arrestanten, at det for Volmer selv var det Bedste, at han mistede Livet, og i de nærmeste Dage forinden den 28 Februar f. A. beskjæftigede Arrestanten sig stadig med denne Tanke og spurgte sig selv: Hvorledes kan dette ske? Efter Arrestantens Forklaring maa det antages, at han i disse Dage har omgaaedes med den Tanke, at han var den, der maatte handle, hvorimod han den Gang endnu ikke vil have fattet nogen Beslutning om selv at handle, endsiges taget nogen Bestemmelse om, hvilket Middel han vilde benytte. Efter sin Forklaring havde Arrestanten om Morgen den 28 Februar endnu ikke bestemt sig til at ombringe Volmer, men da han samme Dags Formiddag — som det maa antages mellem Kl. 10 $\frac{1}{2}$ og 11 — aabnede en Chiffoniereskuffe i sit Værelse i Børnehjemmet for at udtage nogle Penge til Husholdningsudgifter, og ved den Lejlighed fik Øje paa en i Skuffen staaende Medicinflaske, der indeholdt Kloralmixtur, slog den Tanke ned i ham, at han kunde bruge Indholdet af Flasken til at ombringe Volmer, og han besluttede da at gjøre dette. Hans væsentligste Motiv dertil var Frygten for, at Volmer skulde røbe det usædelige Forhold, der havde bestaaet mellem dem, men Arre-

stanten har dog fastholdt, at ved Siden heraf spillede Ønsket om at fri Volmer for at bukke under for sine lastefulde Tilbøjeligheder en omend kun underordnet Rolle for ham.

Efter det Oplyste maa det antages, at den nævnte Medicinflaske oprindeligt har indeholdt 105 Gram Kloralmixtur, bestaaende af 15 Gram Kloralhydrat, 45 Gram Pebermyntevand og 45 Gram Sirup, og da Arrestanten har forklaret, at der i Flasken, da han den 28 Februar blev opmærksom paa den, var omtrent Halvdelen tilbage af det oprindelige Kvantum — hvilken Forklaring ikke er i Strid med den Forklaring, han senere har afgivet om det Kvantum, han selv forinden den 28 Februar i 3 Gange havde indtaget af Flaskens oprindelige Indhold — maa Flasken, da Arrestanten den nævnte Dag blev opmærksom paa den, antages at have indeholdt ca. $7\frac{1}{2}$ Gram Kloralhydrat.

Arrestanten, der som Middel mod sin Søvnløshed havde faaet Kloralmixturen udleveret paa Østerbros Apothek efter en af Børnehjemmets Læge Just Gottshalck udstedt Recept, der bl. A. lød paa en Spiseskefuld om Aftenen, vil ikke have været bekendt med den i Flasken indeholdte Mixturs nærmere Beskaffenhed, men han vidste dog, at Flasken indeholdt et Sove-middel, der efter hans egen Forklaring de Gange, han i Sommeren eller Efteraaret 1892 havde brugt samme, paa ham selv havde virket saaledes, at han vel ikke var kommet til at sove, men havde faaet Feberfantasier og var bleven syg i Hovedet, og han har erkendt, at han, da han den 28 Februar f. A. besluttede at skille Volmer ved Livet, gik ud fra, at saa stort et Kvantum af den ovennævnte Mixtur, som Flasken den Gang indeholdt, for en halvvoxen Dreng maatte medføre Døden.

Samtidig med, at Arrestanten fattede Beslutningen om at ombringe Volmer ved Hjælp af den nævnte Mixtur, tog han Flasken, hvori den indeholdtes, til sig og forlod Værelset. Han havde nogle Dage forinden lovet de mindre Drengene i Børnehjemmet, at de den 28 Febrnar skulde faa Chokolade i Anledning af, at en af dem den Dag holdt Fødselsdag, og efter sin Forklaring havde han, forinden han fattede Beslutningen om at skille Volmer ved Livet, endvidere bestemt sig til i Anledning af Fødselsdagen at traktere de større Drengene med en Drik bestaaende af Frugtsaft, Vand og lidt Rom. Da han nu, kort efterat han havde fattet den oftnævnte Beslutning, i Børnehjemmets Kjøkken tillavede den ommeldte Drik til de større Drengene, hældte han, idet han vendte Ryggen til Volmer og de andre Drengene, der havde taget Plads ved et Bord i Kjøkkenet for at spise Frokost, i det for Volmer bestemte Glas først Medicinflaskens Indhold alene med Undtagelse af nogle Draaber, der bleve tilbage paa Grund af Flaskens Form, derefter lidt Vand, derpaa meget lidt Rom og endelig noget Saft. Efter derpaa selv at have smagt paa Drikken stillede han — samtidig med at han delte de øvrige

Glas om til de andre Drengene — det for Volmer bestemte Glas, der var omtrent halv fuldt, hen til denne, og opfordrede ham til at drikke Indholdet, idet det var hans Hensigt, at Volmer som Følge deraf skulde dø. Efter det Oplyste var Klokken den Gang omtrent 11 om Formiddagen, og siden Arrestanten fattede Beslutningen om at ombringe Volmer, var der efter hans Forklaring forløbet omtrent et Kvartertid. Volmer drak nu en Del af Glassets Indhold, men ytrede samtidig, at det ikke smagte godt, og Arrestanten kom da i den Hensigt at gjøre Drikken mere velsmagende, for derved lettere at formaa Volmer til at drikke Resten, noget mere Saft i Glasset, efter sin Forklaring vistnok saameget som Indholdet af et lille Snapseglass. Flere af de tilstedeværende Drengene have forklaret, at Arrestanten ytrede til Volmer, at han skulde drikke, hvad der var i Glasset, og Arrestanten har erklæret, at han vel ikke mindes, men efter Drengenes Forklaringer ikke betvivler at have brugt denne Ytring. Volmer drak nu paany i flere Gange en betydelig Del af Glassets Indhold, men der blev dog en ikke ubetydelig Rest tilbage. Arrestanten har i saa Henseende nærmere forklaret, at han antager, at knap Halvdelen af, hvad der fra først af var i Glasset, blev tilbage, efterat Volmer sidste Gang havde drukket af samme. For at forhindre, at de andre Drengene drak af Glasset og, som det maa antages, tillige for at udlette Forbrydelsen Spor drak Arrestanten nu selv denne Rest, dog mulig med Undtagelse af nogle Draaber, som en af Drengene, efter hvad et Par af disse have forklaret, skal have drukket. Arrestanten har forklaret, at han antager, at Volmer har faaet en betydeligere Del af den i Glasset hældte Kloralmixtur end Arrestanten selv, idet Volmer havde drukket ikke saa lidt af Glasset, inden Arrestanten andøn Gang hældte Saft i samme, og at han ingen Tvivl nærer om, at Volmer i hvert Fald har faaet Halvdelen af den Kloralmixtur, Arrestanten havde hældt i Glasset. Medens Arrestanten selv ikke vil have mærket Følger af den nydte Kloralmixtur, begyndte Volmer, som efter det Oplyste ikke kan antages ved nogen tidligere Lejlighed at have faaet Kloral, allerede forinden han efter Frokosten havde forladt Kjøkkenet, at tale om, at den nydte Drik gik ham til Hovedet. Fra Kjøkkenet maa han antages først af være gaaet ned i Gaarden og leget der $\frac{1}{2}$ Snes Minutter, og derpaa at være gaaet ind i Skolestuen, hvor der den Dag undervistes af Arrestantens Medhjælperinde. Her gave Følgerne af den nydte Kloral sig snart paa forskellig Maade tilkjønde, men den underlige Adfærd, Volmer udviste, blev af hans Kæmmerater opfattet som Løjer, og da Arrestanten mellem Kl. 12 og 1 i Undervisningstiden kom ind i Skolestuen for at se til Kakkellovnen, sad Volmer efter hans Forklaring og dukkede med Hovedet og lagde dette ned i sine Arme og lo, hvorved han ogsaa fik de andre Drengene til at le. Arrestanten tænkte

sig nok, at Volmers paaafaldende Adfærd skyldtes Virkningerne af Mixturen, og det varede heller ikke længe, inden Medhjælperinden gav Volmer Paalæg om at gaa op og lægge sig til Sengs. Paa Vejen fra Skolestuen op til Soveværelset faldt Volmer efter Medhjælperindens Forklaring om paa Gulvet som en beruset, men rejste sig dog selv op. Han maa derpaa antages ved egen Hjælp at være krøben et Stykke op ad Trappen, hvorefter en af hans Kammerater, som det maa antages, efter Anmodning af Arrestanten, der imidlertid af Medhjælperinden var bleven underrettet om Volmers Tilstand, tog ham under Armen og hjalp ham op i Soveværelset. Denne Dreng har forklaret, at Volmer faldt omkuld, da han kom ind i Soveværelset, men blev hjulpet op i Sengen af ham og straks faldt i Søvn med Klæderne paa, og Medhjælperinden, der flere Gange vil have set op til Volmer, medens han laa i det nævnte Værelse, har forklaret, at hun hver Gang fandt ham sovende.

Om, hvad derefter passerede, har Arrestanten afgivet følgende Forklaring, der i sin Helhed findes at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Da han, vistnok højst en halv Times Tid, efterat Volmer var bragt til Sengs, kom op i Soveværelset, fandt han ham sovende, men fik ham op af Sengen og flyttet over i et andet Værelse, hvortil Grunden var den, at Volmer i det førstnævnte Værelse, der ikke kunde aflaaes, blev forstyrret af de smaa Dreng, der vilde op at se til ham. Volmer kunde ikke gaa alene over i det andet Værelse, hvorfor Arrestanten tog ham under Armen og støttede ham. Paa Arrestantens Spørgsmaal, om det gjorde ondt nogetsteds, svarede han Nej, men at han var søvnig. Han kunde selv hjælpe sig i Seng, men faldt straks i Søvn, da Arrestanten havde dækket ham til. Efterat have forladt Værelset gik Arrestanten, vistnok efter et Kvarterstids Forløb, atter op til Volmer, og da denne ved hans Tilstedekomst laa uforandret og sov, tog Arrestanten, der paa dette Tidspunkt befandt sig i en stærk Spænding paa Grund af den Uvished, hvori han var, om den indgivne Mixtur vilde være i Stand til at at hidføre Volmers Død, ifølge en i samme Øjeblik fattet Beslutning fra en i Værelset henstaaende Seng 2 sammenlagte uldne Sengtæpper og pakkede dem om Volmers Hoved, idet hans Hensigt dermed var dels at skaffe sig større Sikkerhed for, at Døden virkelig indtraadte, dels at fremskynde denne. Han antog nemlig, at Tæpperne vilde forhindre Volmer i at trække Vejret, og at Volmer i den bevidstløse Tilstand, hvori han efter Arrestantens Formening henlaa, vilde være ude af Stand til at befri sig for Tæpperne. Ved sin Bortgang aflaaede Arrestanten Værelset med den til samme hørende Nøgle, som han bar hos sig i sit Nøgelnippe. Da han, vistnok efter en halv Times Tids Forløb, kom tilbage, vare Tæpperne imidlertid skudte til Side. Volmer

laa nu i krampagtige Trækninger med Hovedet ude af Sengen, og han saa med aabne Øjne paa Arrestanten, forinden denne atter forlod Værelset, men der vexledes ikke noget Ord mellem dem. Da Arrestanten forlod Værelset, har Volmer efter hans Formening endnu været i Live, men da han — som det maa antages ganske kort efter — atter kom derop sammen med Medhjælperinden, laa Volmer paafaldende stille, og han har efter Arrestantens Formening den Gang allerede været død. Arrestanten vil i ethvert Fald ikke have bemærket noget Tegn paa, at Dødsøjeblikket først skulde være indtruffet til et senere Tidspunkt.

Efter det Oplyste maa det antages at have været mellem Kl. 2½ og 3 om Eftermiddagen, at Medhjælperinden, som anført, fulgte med Arrestanten op i Soveværelset, hvor Volmer laa, og efter Anmodning af Arrestanten — der indsaa, at det ikke gik an; at det kunde siges, at Volmer var død i Børnehjemmet efter flere Timers Sygdom, uden at Arrestanten havde tilkaldt Lægehjælp — begav hun sig til Børnehjemmets fornævnte Læge og meddelte ham, at en af de i Hjemmet anbragte Drengene var bleven syg og maaske allerede død. Da Lægen i den Anledning samme Eftermiddag mellem Kl. 5 og 6 kom tilstede i Børnehjemmet, konstaterede han, at Volmer var død, og efter hans Forklaring var den Tilstand, hvori han forefandt Liget, ikke til Hinder for at antage, at Døden som af Arrestanten forment allerede kan være indtruffet mellem Kl. 2½ og 3 om Eftermiddagen, med hvilken Antagelse Sagens øvrige Oplysninger heller ikke ere i Strid. Ved det af samme Læge den følgende Dag foretagne Ligsyn forefandt han paa Volmers Lig intetsomhelst Tegn paa ydre Vold, og Dødsfaldet forekom ham overhovedet ikke mistænkeligt, skjøndt han ikke var i Stand til at konstatere Dødsarsagen. Da han, skjønt han ingen særlig Grund havde dertil, antog det for sandsynligst, at Døden skyldtes embolia (Blodprop), anførte han denne Dødsarsag i den af ham samme Dag udstedte Dødsattest, og Liget blev derefter den 5te Marts begravet paa Vestre Kirkegaard. Efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var indledet, blev det imidlertid atter opgravet den 28 s. M. for efter Rekvisition fra vedkommende Kriminelkammer at gjøres til Gjenstand foren legal Sektion. Denne Sektion fandt Sted den følgende Dag, og ved samme forefandtes en stærk Blodfyldning i Hjernen, men ellers ingen patologiske Forandringer, der kunde forklare Døden. Ved en derefter foretagen kemisk Undersøgelse af forskellige Dele af Ligets Indvolde lykkedes det vel ikke at paa-vise Kloralhydrat, men var dette efter det Oplyste, deriblandt Retslægens i Forhøret den 8 Juli f. A. afgivne Forklaring, ej heller at vente, da Kloral ikke er tilgængelig for en kemisk Analyse efter saa lang Tids Forløb. I det nævnte Forhør har Retslægen endvidere erklæret, at en Mixtur som den under Sagen

omhandlede blander sig paa ensartet Maade med hele den Vædske, den blandes med, hvorfor Kloralen maa antages at have været ligelig fordelt tilstede i den af Arrestanten tilberedte Drik, uden enten at være flydt ovenpaa eller gaaet tilbunds, at en Dosis Kloral af $3\frac{3}{4}$ Gram — hvilken Dosis Volmer efter det Oplyste i hvert Fald maa antages at have faaet — er særdeles betydelig og for en Dreng i Volmers Alder, der ikke kan antages at have været vant til at faa Kloral, farlig og i Stand til at bevirke Døden, om den end ikke kan antages med Nødvendighed at medføre samme, at der ikke haves nogen Erfaring for, hvad den mindste Kloralmængde er, der for en Dreng i Volmers Alder og Udvikling kan bevirke Døden, men at selv en Dosis af 3 Gram for en Dreng maa anses for farlig og for under uheldige Forhold at have Evne til at medføre Døden, at Symptomerne med den hurtigt indtrædende Bedøvelse og derpaa den stærke Søvn, Tilfældets Forløb og den Tid af mellem 3 og 4 Timer, som maa antages at være forløbet mellem, at Volmer nød Kloralen, og at Døden indtraadte, viser hen til en narkotisk Forgiftning i farlig fremtrædende Grad og passe særlig med en Kloralforgiftning, at Sektionens Resultat udelukker andre Dødsmaader end en narkotisk Forgiftning og ligeledes passer særlig til en Kloralforgiftning, og at Volmers Død som Følge af det anførte maa antages at være bevirket ved det Kvantum Kloral, han har nydt. Retslægen har endelig i samme Forhør erklæret, at medens han ikke antager, at den Omstændighed, at Arrestanten pakkede Tæpperne om Volmers Mund, i sig selv har medført hans Død, da han synes at have havt Kraft nok til at skyde dem fra Munden, kunne Tæpperne godt have havt den Evne at vanskeliggjøre Respirationen og derved bidrage til, at Døden er indtraadt, samt at der ikke er ham noget paafaldende i, at Arrestanten, selv om han har faaet en Dosis Kloral af mellem 3 og 4 Gram, ikke har mærket Følger heraf, da han efter det oplyste er vanskelig paavirkelig af Kloral, og da den Sindsbevægelse, hans Forbrydelse maa antages at have fremkaldt hos ham, er kontraindicerende.

Arrestanten har erkjent, at han i hele den Tid, der forløb, fra Volmer nød Kloralmixturen og indtil han døde, ønskede, at Volmer maatte dø, og at den Tanke ikke noget Øjeblik faldt ham ind at give Volmer et Brækmiddel eller paa anden Maade at forsøge at gjøre sin Gjerning ugjort, og han har ligeledes erkjendt, at han, efterat Volmer var død, hverken selve Dødsdagen eller i den nærmeste Tid derefter, men først den 10 Marts f. A. har følt nogen Anger, derimod vil han den sidstnævnte Dag, forinden han indlagdes paa Kommunehospitalet, være bleven betaget af Gru over sin Gjerning og siden sin Helbredelse paa Hospitalet vil han stadig have følt oprigtig Anger. I Forbindelse hermed har han forklaret, at naar han i Forhøret den 3die April f. A. be- kjendte, at han havde skilt Volmer ved Livet, var Grunden

dertil den, at han følte sin Samvittighed stærkt betyngt, og denne Forklaring stemmer ogsaa med det iøvrigt Oplyste. Arrestanten har endvidere forklaret, at han den 28 Februar f. A. efter sit Skjøn var temmelig i Sindsligevægt, at det vel, efterat han havde indgivet Volmer Kloralen, faldt ham tungt at udføre sin dagligdags Gjerning i Hjemmet, men at han dog var i Stand dertil, og efter det Oplyste kan det heller ikke antages, at de Personer, med hvem han den Dag kom i Berøring, have mærket noget Paafaldende ved hans Adfærd. I den nærmeste Tid efter den 28 Februar vil han have følt sig i legemlig Henseende i høj Grad afkræftet og være gaaet ligesom i en Ruus, men efterat Søvn, hvorpaa det i længere Tid have skortet, under Hospitalsopholdet atter havde begyndt at indfinde sig, vil han efterhaanden være bleven fuldstændig klar.

Overlægen paa Kommunehospitalets 6 Afdeling, Prof. Dr. med. Pontoppidan, der gjentagne Gange under Sagen, senest den 1 Juli f. A. har erklæret sig over Arrestantens mentale Tilstand, har udtalt, at Arrestanten ved sin Indlæggelse paa den nævnte Afdeling den 10 Marts f. A. blev taget under Behandling for Sindssygdom af forbigaaende Art, men efter et Par Dages Ophold paa Hospitalet kom i Ro og Sindsligevægt, at han under Arrestantens øvrige Ophold sammesteds intet mærkede, der tydede paa, at han led af nogen Sindssygdom, og at han anser Arrestanten for at være et i sjælelig Henseende normalt Individ. Børnehjemmets fornævnte Læge har i Forhøret den 21 Juni f. A. forklaret, at han har anset Arrestanten for at være et vel noget nervøst og overanstrengt, men sjælelig normalt Menneske, og i Overensstemmelse hermed have forskellige under Sagen afhørte Personer, der ere komne i Berøring med Arrestanten, udtalt sig. Efterat Retslægen og Prof. Dr. med. Stadfeldt den 29 September f. A. havde foretaget den ovenfor ommeldte Undersøgelse af Arrestanten, har Retslægen i en den 3 Oktober næst efter afgiven Erklæring udtalt, at der foreligger Erfaringer for, at Individet med sygelig pervers eller kontrær Kjønndrift ofte kunne lide af sygelig exalteret Drift, at der vel ikke synes at være nogen sikker Grund til at antage, at Arrestanten lider af kontrær Kjønndrift, men at han dog i Betragtning af, at meget abnormt dannede Kjønndrift altid maa betragtes som en stor Ulykke, der fører Individet ind i unaturlige Livsvilkaar og tvinger det til at opgive al naturlig Kjønstilfredsstillelse, ikke tør benægte Muligheden af, at der navnlig i de senere Aar hos Arrestanten har været nogen Exaltation tilstede, der kan have medført ringere Modstandskraft overfor kjønslige Fristelser. Endelig har det kgl. Sundhedskollegium i en den 12 December f. A. afgiven Erklæring udtalt, at Kollegiet kan tilraade Retslægens fornævnte i Forhøret den 8 Juli f. A. og i Skrivelse af 3 Oktober f. A. afgivne Erklæringer, at Kollegiet i Overensstemmelse dermed

maa udtale, at samme ikke antager, at den opgivne formentlig ringe Mængde Kloral, som Arrestanten fik ved at drikke Resten af Indholdet af det ommeldte Glas, kan have formindsket hans Tilregnelighed, men at forøvrigt Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed i denne Sag formentlig maa ses under Belysning af hans Defekter for Udøvelsen af Kjønslivets Funktioner og af den Livsførelse, han er ført ind paa ved Miskjendelsen af hans Kjen, samt af hans Frygt for, at de nævnte Abnormiteter skulde blive bekjendte.

Efter alt foranførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den 28 Februar f. A. forsætlig har skilt den ham til Varetægt og Opdragelse betroede Dreng Volmer Christian Sjøgren ved Livet, og da dette Drab efter samtlige med samme forbundne Omstændigheder maa betragtes som udøvet med Overlæg, og der efter det Oplyste ikke findes Grund til at betvivle, at Arrestanten, da han forøvede Drabet, har været i fuldkommen tilregnelig Tilstand, vil han være at anse efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorved den Straf, som han for sit ommeldte uterlige Forhold mod Volmer og den anden fornævnte Dreng endvidere har forskyldt efter Straffelovens § 185, vil være absorberet.

Mandagen den 25 Juni.

Nr. 100. Gaardejer Ole Nielsen (Ingen)

contra

Skifteforvalteren i Vordingborg søndre Birk **Friederichsen**
paa **Maren Nielsens** Dødsboes Vegne (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Ole Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 132. **N. Kjeldsen (Ingen)**

contra

**Aktieselskabet Crome & Goldschmidts Fabrikker i
Horsens (Asmussen).**

Høiesterets Dom.

Appellanten, N. Kjeldsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, Aktieselskabet Crome & Goldschmidts Fabrikker i Horsens, som have ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 6. **Carl Hansen og Capitain V. C.
Lønegren (Asmussen)**

contra

Grosserer N. Nissen (Ingen),

betr. Erstatnings Udredelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18 Januar 1893: Den ovennævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Hr. Carl Hansen og Kaptejn V. C. Lønegren bør taale, at der efter denne Doms lovlige Forkyndelse for Carl Hansen gjøres Exekution for de forauførte 3977 Kr. 95 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 August 1890, til Betaling sker, og for de foranferte 32 Kr. 46 Øre i de af Kongens Foged ved Arrestforretningen

i Bevaring tagne 4010 Kr. 41 Øre og i Kaptejn Lønegrens Gods og det af ham førte Dampskib „Transit Nr. 1“ med alt rette Tilbehør. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, var der — imod hvad der var betinget i den i Dommen ommeldte Klausul, der var paastemplet de af Appellanten Lønegren i sin Tid udfærdigede Konnossementer — ikke mødt nogen Ihænderhaver af disse for at modtage de omhandlede Lokomobiler ved deres Ankomst til Visby, og disse bleve derefter ifølge en mellem Dampskibsselskabets Kommisionær Axel Pettersson og Konsul Øfverberg truffen Overenskomst indsatte i en Sidstnævnte tilhørende Gaard, saaledes at Pettersson erholdt udleveret Nøglen til Gaardens aflaaede Port, som maa antages at have været den eneste Udgang, ad hvilken Lokomobilerne kunde føres ud af Gaarden. Herefter kunne Lokomobilerne, uanseet den i Dommen anførte, af Axel Pettersson under Protestforretningen af 13 August 1890 afgivne Erklæring og den af Appellanten Lønegren under Arrestforretningen gjorte Indrømmelse, ikke ansees at være blevne udleverede til Konsul Øfverberg, hvorimod deres Anbringelse paa den omhandlede Maade maa betragtes som en efter Omstændighederne forsvarlig Foranstaltning til Sikring af deres Tilstedeblivelse og kan dertor ikke i og for sig medføre noget Ansvar for Pettersson eller Appellanten Lønegren. Ejheller findes et saadant Ansvar at være paadraget derved, at Pettersson, efter at senere endnu en Laas af Øfverberg var anbragt for Gaardporten, ikke foretog Skridt til at fjerne dette Øfverbergs Indgreb i den af Petterson paa Dampskibsselskabets Vegne erhvervede Enebesiddelse af Lokomobilerne, eftersom han under de forhaandenværende Omstændigheder, der for en væsentlig Del vare fremkaldte ved Indstævntes Forsømmelse af at modtage Godset ved Ankomsten, vel maatte kunne ansee sin Forpligtelse overfor Konnossementets Ihænderhaver indskrænket til at yde sin Medvirkning til de Skridt, denne maatte ville foretage til Erhvervelsen af Godsets Besiddelse.

Efter det Anførte kan der ikke ansees at paahvile Lønegren nogen Erstatningspligt ligeoverfor Indstævnte, og Appellanterne ville derfor efter deres Paastand være at frifinde for dennes Tiltale og den paaankede Arrestforretning være at ophæve.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør være ophævet, og bør Appellanterne Carl Hansen og Capitain V. C. Lønegren for Indstævnte, Grosserer N. Nissens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Begyndelsen af Aaret 1890 blev der indledet Brevvexling mellem Sagsøgeren i nærværende Sag: Grosserer N. Nissen hersteds og en Konsul Øfverberg i Visby paa Gotland om, at denne skulde søge mod Provision paa den nævnte Ø at sælge de af Sagsøgeren forhandlede saavel brugte som ny Lokomobiler ect., over hvilke han fik tilsendt en Fortegnelse, paa hvilken bl. A. var opført et brugt Wm. Fasters 8 Hestes Lokomobil til en Pris af 2300 Kr. frit i Kalmar, ligesom Sagsøgeren senere meddelte Konsul Øfverberg, at han havde faaet til Salg et brugt Hornsby & Sons 6 Hestes Lokomobil, ligesom det forannævnte komplet og i udmærket Stand, hvilket kunde leveres til en Pris af 1750 Kr. fob. her; af Prisen for begge skulde Øfverberg have 10 pCt. Provision. Efterat Øfverberg havde fremsat forskjellige Forespørgsler særlig med Hensyn til det 8 Hestes Lokomobil, navnlig om dets Dimensioner i forskellige Retninger, og om det var brændselsbesparende, og der kunde fyres i det med Brænde og Savaffald, samt havde faaet dette sidste besvaret bekræftende med Tilføjende, at Lokomobilet var særdeles brændselsbesparende og forsynet med Forvarmer, og havde faaet Dimensionerne opgivne, meddelte han den 20 Juni s. A. Sagsøgeren, at han havde fundet Kjøbere til de opgivne Priser til begge de omtalte Lokomobiler, nemlig et Firma Hägg & Johansson i Visby til det 8 Hestes og en Landmand Nils Olafson Lund til det 6 Hestes, idet han paany fremhævede som allerede tidligere, at Lokomobilerne maatte leveres i fuldtkomplet og god Stand i alle Retninger, og at de skulde kunne besigtiges og prøves efter Ankomsten til Visby af en af ham og af en af Kjøberne antagen Fagmand, inden de antoges og betaltes af disse. Der fandt

derhos, da der ikke afgik Damper herfra direkte til Gotland, nærmere Forhandling Sted om Forsendelsen, hvorunder det viste sig, at den Damper, der gik fra Kalmar, hvorhen Lokomobilerne vare tænkte bragte, til Visby, ikke kunde tage dem ombord, og det blev derfor aftalt, at de skulde afsendes herfra med det Dampskibsselskabet „Sødra Sverige“ i Stockholm tilhørende Dampskib „Transit Nr. 1“ til Stockholm og der omlades paa Dampskib derfra til Visby. I Skrivelse af 23 Juni 1890 meddelte Sagsøgeren til Øfverberg, at Konnossementerne vilde blive stiledede til Ordre, og at Fragtkonnossementerne vilde blive leverede til Sagsøgerens Bank ledsagede af tvende Tratter paa Øfverberg, den ene paa 2300 Kr. ÷ 10 pCt. o: 2070 Kr., og den anden paa 1750 Kr. ÷ 10 pCt. o: 1575 Kr., saa at denne, naar Lokomobilerne vare blevne besigtigede og godkendte, kunde indløse Tratterne og Fragtkonnossementerne i „Gotlands enskilda Bank“ i Visby. Den 4 Juli meddelte Sagsøgeren dernæst Øfverberg, at begge Lokomobilerne med alle tilhørende enkelte Gjenstande og Presenninger vare blevne afsendte herfra Dagen forud med „Transit Nr. 1,“ hvis Kaptein Lønegren havde lovet i Stockholm, at lægge sig paa Siden af Damperen til Visby og ligeledes havde lovet, da det ved Indladningen paa „Transit Nr. 1“ havde vist sig nødvendigt af Hensyn til Pladsen at aftage Skorsten og Svinghjul paa det 8 Hestes Lokomobil og Skorsten, Skorstensgaffel og Mandehjul (o: Mandæksel) paa det 6 Hestes, at paasætte disse Dele igjen inden Lokomobilerens Ombordlevering i Visbydamperen. Endvidere meddeltes det i bemeldte Skrivelse, at de omtalte Tratter med Konnossementerne vilde blive afgivne den 5 Juli til vedkommende Bank her hver lydende paa 8 Dage efter Sigt, samt at den ene af dem var kommen til at lyde paa 1665 Kr., (istedetfor 1575 Kr.), da Kapteinen ogsaa havde forlangt Fragten for det 6 Hestes Lokomobil, der var solgt fob. her, forudbetalt med 90 Kr. (det 8 Hestes var Kapteinen gaaet ind paa at tage med til Stockholm for samme Fragt som til Kalmar, hvorhen det som tidligere omtalt skulde leveres frit af Sagsøgeren).

Det 6 Hestes Lokomobil ankom, efter i Stockholm at være blevet omladet i „Gotland“, den 8 Juli 1890 med denne Damper til Visby, og det 8 Hestes, som var blevet omladet i Damperen „Visby“, ankom den 10 Juli til den nævnte By. Ved den strax efter foretagne Besigtigelse ville Kjøberne og Konsul Øfverberg imidlertid ikke have fundet noget af dem svarende til, hvad der var tilsagt, og navnlig have fundet det 6 Hestes Lokomobil gammelt og forbrændt foruden i flere andre Retninger mangelfuldt og det 8 Hestes, omend meget bedre, ja endog i god Stand, hverken brændselsbesparende og istand til at arbejde med Brænde osv. eller af de opgivne Dimensioner eller forsynet med Forvarmer, hvad der formentlig var godtgjort ved et strax over dem optaget Syn — men hvad Sagsøgeren i et af ham paa

Øfverbergs derom givne Meddelelse umiddelbart efter afsendt Svar benægtede -- og saavel Kjøberne som Øfverberg afslog derfor at modtage Lokomobilerne, sidstnævnte i Skrivelse af 10 og 17 Juli, hvori han erklærede, at de henstode for Sagsøgerens Regning og Risiko og vilde blive returnerede efter dennes Ordre, dog først efter Erstatning af Øfverbergs Omkostninger, der opgaves til 636 Kr. 20 Øre, som fordredes betalte til den 30 Juli, idet Øfverberg truede med ellers strax at lægge Beslag paa Lokomobilerne og lade dem sælge til Dækning deraf. Ved Præsentationen af de ovenomtalte to Tratter af 4 Juli, ved hver af hvilke der fandtes vedhæftet en Kupon, hvorefter det med Tratten følgende Konnossement kun vilde være at udlevere mod Vexlens Accept, blev denne derhos nægtet af Øfverberg med Bemærkning, at de paagjældende Lokomobiler vare ukontraktmæssige, hvorfor Tratterne efter Begjæring af Gotlands enskilda Bank d. 11 Juli 1890 bleve protesterede overfor ham ved Notarius publicus i Visby, og gik de derpaa tilligemed Ordrekonnossementerne og tvende kvitterede Fakturaer paa Lokomobilerne tilbage til Sagsøgeren.

Ved de nævnte tvende Konnossementer af 3 Juli 1890 havde Føreren af „Transit Nr. 1“, Indstævnte, Kaptejn V. C. Lønegren erkjendt ombord i det nævnte Dampskib, der angaves da at ligge her for at sejle til Visby via Stockholm, hvor dets rette Losseplads skulde være, at have modtaget de foromtalte to Lokomobiler, hvert med to Stænger, under nærmere paa dem anført Mærke, i god og forsvarlig Stand for at levere dem i samme Tilstand „til Ordre“, saaledes at han, der erkjendte, at Fragten var betalt herfra til Stockholm, erklærede at indestaa med sin Person, Gods og Skibet med alt Tilbehør for Konnossementets Opfyldelse. Paa Forsiden af disse var dels paatrykt med Stempel, uden Navn under, en Klausul, hvori det bl. A. hed, at Varerne strax efter Skibets Ankomst til Lossestedet oplagdes for Regning og Risiko af Modtageren, der uopholdelig havde at afhente samme, og at Fragt og andre Omkostninger bleve at erlægge inden Udleveringen, dels med et andet Stempel en, med Indstævnte Lønegrens Navn under forsynet Klausul, hvori det hed: „Fri for al Skade, Indhold, Maal, Vægt ube-„kjendt. Ret til at anløbe de annoncerede samt andre mellem-„liggende Stationer i forandret Orden, omlade Godset med andre „af Aktieselskabets Dampskibe. Dersom Ishindring — — —“.

Efterat Konsul Øfverberg havde nægtet at acceptere de to Tratter og at godkjende Lokomobilerne, satte Sagsøgeren sig, efter hvad han har anbragt, i Bevægelse for ved Hjælp af de til ham tilbagevendte Ordrekonnossementer at komme i Besiddelse af dem, og afsendte han i dette Øjemed endog en af ham engageret Sagfører Sparre i Stockholm til Visby dog uden Resultat, idet det efter Sagsøgerens Fremstilling viste sig, at Lo-

komobilerne af Dampskibskommissionærerne N. C. Carlsson & Co. i Stockholm, der fra Selskabet „Sødra Sverige“ havde besørget Lokomobilerne omladede i Stockholm, ved en Fejltagelse vare blevne adresserede direkte til Konsul Øfverberg, til hvem de derfor, uagtet han ikke var i Besiddelse af Ordrekonnossementerne, vare blevne udleverede af Firmaet Carlsson & Co.'s Kommissionær Axel Pettersson i Visby, uanseet at han inden Udleveringen af det 8 Hestes Lokomobil den 10 Juli var bleven gjort bekendt med Fejltagelsen, og idet Øfverberg vedblivende egenmægtig beholdt dem i sit Væрге, og blev der derfor den 13 August 1890 efter bemeldte Sparres Begjæring ved Notarius publicus i Visby foretaget en Protestforretning overfor nævnte Axel Pettersson, hvorunder Sparre paa Grundlag af Ordrekonnossementerne gjorde Paastand paa, at Pettersson skulde udlevere Lokomobilerne eller ogsaa erstatte alle de Omkostninger og den Skade, der maatte opstaa som Følge af deres Udlevering til Øfverberg, hvilken Paastand Axel Pettersson indskrænkede sig til at besvare derhen, at han for sit Vedkommende var villig til at udlevere Lokomobilerne, men at Konsul Øfverberg bestemt havde vægret sig ved at gaa ind paa Udleveringen.

Den 27 August 1890 rettede Sagsøgeren derpaa en Begjæring til Kongens Foged her om, at denne vilde indfinde sig ombord i den da ved Kjøbenhavns nordre Toldbod liggende Damper „Transit Nr. 1“ og afæske dens i Sverrig hjemmehørende Fører Indstævnte Kaptejn Lønegren, der ifølge Konnossementerne af 3 Juli s. A. om de to Lokomobiler med sin Person, sit Gods og nævnte Skib med Tilbehør var ansvarlig for deres Opfyldelse og altsaa ogsaa erstatningspligtig for den stedfundne Misligholdelse af samme, Fakturabeløbene for de to Locomobiler med tilsammen 3735 Kr. og Omkostningerne ved de forinden i i Sverig foretagne Skridt derunder Protesten af 13 August med 242 Kr. 95 Øre, foruden Forretningens Omkostninger eller i Mangel af Betaling deraf foretage Arrest for samtlige disse Beløb i Indstævntes Gods og Skibet „Transit Nr. 1“ med Tilbehør. Under Forretningen, som blev foretagen den 28 August, og ved hvilken Indstævnte Lønegren blev truffen personlig tilstede paa Skibet, erkjendte han, efter hvad der findes anført i den udstedte Fogedakt, at han havde udfærdiget de omhandlede to, tilstedeværende Konnossementer, og at Lokomobilerne m. m. fejlagtig vare blevne udleverede til den i Begjæringen ommeldte Konsul Øfverberg, der i Akten betegnedes som „den ommeldte Tredjemand“. Indstævnte Lønegren tilbød derhos, istedetfor at betale de krævede Beløb, der med Forretningens Omkostninger, som beregnedes til 32 Kr. 46 Øre, udgjorde ialt 4010 Kr. 41 Øre, og for at afværge den begjærte Arrest at deponere den nysnævnte Sum kontant, dog under alt fornødent Forbehold — hvilket skete, idet Summen toges i Fogedrettens Bevaring —

og vedtog han derhos, at Hr. Carl Hansen her, som samtidig kom tilstede og erklærede sig enig deri, skulde paa hans Vegne modtage Søgemaal hersteds i Sagen og møde for ham til Forligsprøven med Ret til at indgaa Forlig, ganske som om Klage og og Stævning vare udtagne mod Lønegren personlig og med samme Virkning, saaledes at den eventuelle Dom efter Forkyndelse for bemeldte Hansen skulde kunne exekveres hos Lønegren personlig i hans Gods og det ommeldte Skib saavel som hos nævnte Hansen, forsaavidt angik det deponerede kontante Beløb. Sagsøgeren har derpaa efter Stævning til nævnte Carl Hansen af 30 August 1890, forkyndt for ham den 1. September s. A., under nærværende Sag fordret tilkjendt sig i Erstatning for de to Lokomobiler 2070 og 1665 Kr. og de ovennævnte Udgifter 242 Kr. 95 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af disse Beløb, tilsammen 3977 Kr. 95 Øre fra bemeldte 30 August samt Omkostningerne ved Arrestforretningen, der derhos er paastaaet kjendt lovlig gjort og forfulgt, og ved selve Sagen, og det saaledes at Carl Hansen hører Kaptajn Lønegren kjendt pligtig til efter Dommens Forkyndelse for bemeldte Hansen at taale Exekution for samme hos denne (Lønegren) personlig i hans Gods og i „Transit Nr. 1“ med alt rette Tilbehør og hører sig selv og Lønegren begge kjendt pligtige efter samme Forkyndelse at taale, at der hos Hansen gjøres Exekution i de deponerede, af Fogden i Bevaringtagne 4010 Kr. 41 Øre.

Under Sagen er der givet Møde baade for den indstævnte Carl Hansen og for Kaptajn Lønegren af en og samme Sagfører, der strax nedlagde Paastand paa Arrestforretningen Ophævelse og paa fuldstændig Frifindelse for dem begge med Tilkjendelse af samtlige Omkostninger, idet han derhos subsidiært protesterede saavel mod den for de to Lokomobiler opgivne Værdi som mod Størrelsen af Regningen paa de 242 Kr. 95 Øre. I Forbindelse hermed bemærkes det, at han i et den 21 Oktober 1891 — altsaa dog først over et Aar efter Sagens Anlæg — fremlagt Indlæg udtalte, at Konsul Øfverberg forøvrigt ikke længere modsatte sig, at Lokomobilerne udleveredes, samt at han i et den 16 Marts 1892 fremlagt Indlæg udtalte, at Sagsøgeren kunde faa Lokomobilerne, der stode til hans Disposition, udleverede mod at betale 200 Kr., der var udlagte i Fragt etc. for dem fra Stockholm til Visby og for deres Bevaring. Endelig frafaldt han under den mundtlige Procedure Krav paa disse 200 Kr. og nedlagde en subsidær Paastand paa Frifindelse ialtfald mod, at de to Lokomobiler udleveres til Sagsøgeren i Visby i den — iøvrigt efter hans Paastand uforringede — Stand, hvori de der befinde sig, mod at samtidig de to Ordrekonnossementer ekstraderes i kvitteret Stand m. m. Derimod har han protesteret mod, at en af Sagsøgeren tidligere fremsat og under den mundtlige Procedure fornyet subsidær Paastand om, at Frifindelse eventuelt ialtfald

betinges af, at de to Lokomobiler med alt Tilbehør udleveres ham paa hans Oplagsplads her i den Stand, hvori de vare ved Afsendelsen herfra, og at der samtidig betales ham foruden de ovenomtalte 242 Kr. 95 Øre, 446 Kr. 60 Øre i Omkostninger ved Afsendelsen og Tilbagekomsten og 3400 Kr. for deres Af-savn i 2½ Aar med Renter, overhovedet tages i Betragtning, allerede fordi der for en væsentlig Del slet ikke har været prøvet Forlig i saa Henseende, hvad der maa gives de Indstævnte Medhold i. Endelig er der fra Sagsøgerens Side nedlagt subsidiær Paastand paa Fastsættelse af Lokomobilernes Værdi ved hans Ed eller ogsaa ved et Skjøn, og have de Indstævnte ligeledes under den mundtlige Procedure mest subsidiært udtalt sig for Skjøn i saa Henseende.

Under Sagen have Sagsøgerens tekniske Konsulent og to hos ham ansatte Monterer som Vidner forklaret, at de havde besigtiget de to Lokomobiler og underkastet dem saavel en koldt Vands Trykprøve paa henholdsvis 120 og 100 Pd.'s Tryk som Prøve under Damp umiddelbart før Afsendelsen og derved fundet dem fuldstændig tætte og stærke uden Spor af Formforandring og at arbejde ligesaa godt som nye, hvorhos de enkelte Dele, særlig ogsaa paa det 6 Hestes Lokomobil, ikke vare usikre og ikke mere forbrændte og slidte, end de maatte være paa et brugt Lokomobil, samt at de idethele vare i god og komplet Stand ved Afsendelsen og det 8 Hestes Lokomobil derhos forsynet med Forvarmer og dets Fyrbax saa stor, at der kunde fyres med Tørv, Brænde og Affald deri, og at det altsaa var brændselsbesparende, hvad disse Vidner vedblev, efterat den ved Ankomsten til Visby foretagne Forretning var dem foreholdt, hvorhos Konsulenten og den ene Montør erklærede, at den for Lokomobilerne betingede Pris var en meget billig Pris for dem frit ombord her. — Derimod have ikke blot de to Mænd: en Ingeniør og en Dampskibsmaskinist fra Visby, som foretog den ovenfor omtalte Besigtigelse af de to Lokomobiler strax efter disses Ankomst til Visby, som Vidner i Visby bekræftet, hvad der ovenfor er anført som Resultatet af deres Forretning, men en Lektor Vestin ved den tekniske Højskole i Stockholm og det derværende Bureau Veritas's maskinkyndige Konsulent Drakenberg have under en af dem den 27 Juni 1891 foretagne ny Besigtigelse, som de som Vidner have beediget, væsentlig udtalt sig i samme Retning, og erklæret, at det 6 Hestes Lokomobil omend muligvis brugeligt, dog aldeles bestemt ikke var i udmærket Stand, og at begge Lokomobilerne paa Grund af manglende Forvarmere — der næppe havde existeret paa nogle af dem -- ikke vare brændselsbesparende, selvej med Stenkul, og derhos paa Grund af Ristfladernes Lidenhed mindre tjenlige til Indfyring med Brænde, Tørv og Affald. — Det findes imidlertid overflødigt at komme ind paa de Uoverensstemmelser, der foreligger mellem Erklæringen om den her og

om de paa Gotland foretagne Besigtigelser af de to Lokomobiler, om hvis Identitet der ikke er Føje til at tvivle, eller paa Betydningen af de Indsigelser, som Sagsøgeren har rejst mod de to svenske Forretninger hentede fra, at de paagældende Mænd ikke have været offentlig udmeldte til Besigtigelserne — hvad overhovedet ikke skal finde Sted i Sverrig —, og at han ikke vil have været behørig varslet til Mændenes Afhørelse inden Retten, og at de slet ikke have foretaget nogen koldt Vands eller Dampprøve med Lokomobilerne. Selv om nemlig de to Lokomobiler ikke maatte have svaret til, hvad Sagsøgeren havde tilsagt Konsul Øfverberg og de ovennævnte Kjøbere, og derfor med Grund maatte være refuserede af disse, findes dette ikke, som af de Indstævnte forment, at kunne faa nogen Indflydelse paa Afgørelsen af nærværende Sag, der kun drejer sig om, hvorvidt Sagsøgeren har Krav paa Erstatning hos Kaptein Lønegren, fordi der ikke var blevet forholdt med de to Lokomobiler overensstemmende med Ordrekonnossementerne, og han derved var bleven afskaaren fra at faa dem tilbage, hvorved endnu bemærkes, at, selv om Konsul Øfverberg maatte have haft noget Krav paa Godtgjørelse for Provision og Udlæg hos Sagsøgeren, hvad ikke er godtgjort, ses han ialtfald ikke at have foretaget noget retligt Skridt for at sikre sig saadan gennem Arrest paa Lokomobilerne m. m.

Under Sagen er der dernæst fremkommet følgende om, hvorledes det nærmere er tilgaaet med Expeditionen og Udleveringen af de to Lokomobiler. Da Dampskibet „Transit Nr. 1“ ankom med disse til Stockholm, traf Styrmanden paa samme i Havnen paa en hos Selskabet „Sødra Sveriges“ Kommissionærer dersteds, det ovenomtalte Firma N. C. Carlsson & Co., ansat Person, som efter hans Anmodning paatog sig at besørge det fornødne med Hensyn til Lokomobilernes Omladning i Damperen til Visby — der ligeledes skulde tilhøre det nævnte Dampskibsselskab —, og som i den Anledning, uden at faa Oplysning om Kaptejn Lønegrens Konnossementer for Lokomobilerne, besørgede to nye Konnossementer udfærdigede, ved hvilke Kaptainerne paa de to Dampere „Gotland“ og „Visby“ hver for sig erkjendte at have modtaget ombord et Lokomobil m. m. og lovede at overføre samme til Visby og der mod Fragt og Efterkrav at levere det til Konsul Øfverberg, der ombord i „Gotland“ var bleven nævnt for bemeldte Person som den, om hvem man der vidste, at han skulde modtage dem. Først Dagen efterat „Gotland“ var afsejlet, blev Carlsson & Co. bekjendte med, at dette ikke stemmede med de af Kaptejn Lønegren udstedte Konnossementer, og telegraferede da strax til „Sødra Sveriges“ ovenomtalte Kommissionær i Visby Axel Pettersson om ikke at udlevere Lokomobilerne til Konsul Øfverberg. — Da „Gotland“ ankom til Visby, indfandt der sig — efter hvad der er forklaret dels af Axel Pettersson

dels af to Medhjælpere hos ham, dels af Konsul Øfverberg som Vidner i Visby — Ingen med noget Konnossement fra Kaptejn Lønegren, hvorimod Øfverberg meldte sig som Modtager deraf i Henhold til det omtalte, af „Gotland“s Kaptejn for Carlsson & Co. derpaa udstedte Konnossement, og blev Lokomobilet derpaa ifølge en mellem Øfverberg, der ikke strax vilde betale Fragten fra Stockholm og Havnepenge, og Pettersson da truffen Aftale til Sikkerhed for disse Beløb, eller som det er blevet udtrykt, „for Pettersons Regning“ indsat under et Træskur paa en tætved værende, Øfverberg tilhørende Gaardsplads, hvortil der kun var en Port, til hvilken Pettersson fik Nøglen, hvorved bemærkes, at Dampskibsselskabet ikke selv havde noget Opbevaringslokale. Da „Visby“ kom den 10 Juli 1890 med det andet Lokomobil, gik det til paa ganske tilsvarende Maade med dette, saaledes at Pettersson atter fik Nøglen til den aflaaede Port, efterat dette Lokomobil var blevet indsat ved Siden af det første. Pettersson, som den 9 Juli havde faaet det omtalte Telegram fra N. C. Carlsson & Co. om kun at udlevere Lokomobilerne mod Ordrekonnossementer, vil derhos, inden det sidste Lokomobil blev indsat paa den nævnte Plads, have forevist dette Telegram for Øfverberg og meddelt ham, at ikke blot Fragten og Havnepengene skulde betales, men ogsaa Ordrekonnossementerne afleveres, inden der af ham maatte raades over Lokomobilerne, medens Øfverberg har forklaret, at han ikke kunde mindes, om dette Telegram var blevet ham forevist inden Indsættelsen af det andet Lokomobil paa hans Plads eller først senere. Det er derhos af Pettersson forklaret, at Øfverberg bagefter anbragte en Laas til paa Porten, hvortil han selv beholdt Nøglen, og skal Øfverberg som Grund dertil have anført, at han ansaa sig berettiget til Lokomobilerne i Henhold til de til ham af Kaptejnerne paa „Gotland“ og „Visby“ udfærdigede Konnossementer. Hvorledes Besigtigelserne af Lokomobilerne senere ere foregaaede, uagtet altsaa ingen for sig alene skal have kunnet faa Adgang til dem, er ikke omtalt.

Sagsøgeren har nu vel protesteret imod, at der tillægges de saaledes i Visby afgivne Vidneforklaringer nogen Betydning, dels fordi han ikke vil være bleven behørig varslet dertil, dels fordi Vidnernes Afhøring ikke skal være foregaaet paa behørig Maade, dels endelig fordi disse skulde være inhabile, i hvilken Henseende han særlig har fremhævet, at, medens N. C. Carlsson & Co., efter hvad der er oplyst, ere gaaede ind paa at holde Kaptejn Lønegren og hans Rhederi skadesløst for det Tilfælde, at nærværende Sag maatte gaa dem imod, har Carlsson & Co. under en den 23 Juli 1890 overfor Axel Petterson iværksat Protest erklæret eventuelt at ville holde sig til ham, og Axel Pettersson under en den 26 Juli 1890 overfor Øfverberg foretagen Protest erklæret at ville eventuelt holde sig til denne for

det Tab, som deraf maatte kunne resultere for hver især af dem, Petersson under særlig Fremhøvelse af, at Øfverberg ved den af ham anbragte særlige anden Laas har forhindret Petersson i at have Tilgang til Lokomobilerne, — og har Sagsøgeren derimod assereret, at Lokomobilerne i sin Tid uden videre ere blevne udleverede Øfverberg til fri Raadighed. Efter Alt, hvad der foreligger, finder Retten imidlertid uanset Sagsøgerens omtalte Indsigelser, som der ikke er Grund til at komme nærmere ind paa, at maatte gaa ud fra, at det i det Hele er tilgaaet med Lokomobilerne i Visby som af Vidnerne anført.

Men, selv om det nu end derefter maatte være tvivlsomt, hvorvidt de to Lokomobiler kunde siges virkelig at være blevne udleverede til Konsul Øfverberg og at være komne i dennes Besiddelse, hvad af de Indstævntes Sagfører er benægtet, og selv om der end ikke i saa Henseende maatte kunne lægges nogen afgjørende Vægt hverken paa Axel Pettersons ovenfor refererede Svar paa Sagfører Sparres Protest af 13 August 1890, der ikke kan siges at være for sent iværksat, eller paa Kaptejn Lønegrens egen Erkjendelse under Fogedforretningen den 28 August s. A. af, at de vare blevne udleverede til „den ommeldte Tredjemand“, hvad de Indstævntes Sagfører har bestridt, fordi der ikke da havde været nogen Tolk tilstede, og Kaptejn Lønegren som Svensk ikke ganske skal have forstaaet det Fogedprotokollen Tilførte — hvad der iøvrigt ikke i andre Retninger er gjort nogen Indsigelse imod —, maa ialtfald den Omstændighed, at de paa Foranledning af N. C. Carlsson & Co.'s Funktionær af „Gotland“'s og „Visby“'s Kaptejner udfærdigede Konossementer i Strid med de af Kaptejn Lønegren afgivne Ordrekonossementer kom til at lyde paa Udlevering til Konsul Øfverberg, og den Omstændighed, at Axel Petersson uanseet det af ham modtagne Telegram af 9 Juli 1890 ogsaa lod det Dagen efter ankomne Lokomobil indsætte i dennes Gaardsrum, om end med den af ham paastaede Tilkjendegivelse, istedetfor at sørge for at faa det først ankomne Lokomobil bort derfra, og derved gjorde det muligt for Øfverberg senere at hindre Lokomobilernes Udlevering til Sagsøgeren, da denne lod Ordrekonossementerne præsentere og gjorde sin Ret efter dem gjældende, samt endelig den Omstændighed, at Axel Petersson ikke sees heller derefter at have gjort noget Skridt for at faa den Hindring fjernet, som Øfverberg, uden ad retlig Vej at søge godtgjort, at han havde nogen Krav med Hensyn til Lokomobilerne, faktisk havde rejst for den ommeldte Udlevering, erkjendes at have givet Sagsøgeren berettiget Krav paa Erstatning for det ham derved tilføjede Tab, udenat det heri kan medføre Nogen Forandring, at der ikke strax ved Lokomobilernes Ankomst til Visby var nogen tilstede med Ordrekonossementerne, og at det mulig ikke lod sig gjøre

at lade dem midlertidig henstaa ved Havnen. Da der derhos aldeles Intet foreligger, hvorefter N. C. Carlsson & Co. og Axel Pettersson, som af de Indstævntes Sagfører endvidere anbragt, kunne siges at have handlet som Sagsøgerens direkte stiltiende Befuldmægtigede, men de maa antages at være optraadte paa „Sødra Sveriges“ og Kaptejn Lønegrens Vegne, og da denne sidste ved de af ham den 3 Juli 1890 udstedte Konnossementer maa siges under det deri angivne Ansvar at have paataget sig at drage Omsorg for, at Lokomobilerne efter fornøden Omladning bleve leverede „til Ordre“ i Visby, maa det ogsaa paahvile ham at godtgjøre Sagsøgeren det omhandlede Tab. Der maa fremdeles gives denne Medhold i, at dette Tab maa sættes lig med Lokomobilernes Værdi, idet han, efterat disse, der kun havde Værdi for ham som Handelsvarer, ikke paa hans Begjæring vare blevne ham udleverede, ikke kunde være pligtig senere at modtage dem, og det saa meget mindre, som det, efter hvad der tidligere er anført, først under 21 November 1891 her under Sagen meddeltes ham, at Øfverberg ikke længere modsatte sig Udleveringen, og først langt senere, at de ligefrem stode til hans Disposition, ganske bortset fra, hvorvidt de da endnu vare og ere i samme Stand som ved Ankomsten, hvad der ialtfald senest er oplyst at have være Tilfældet ved Besigtigelsen den 27 Juni 1891. Og vel kan det dernæst ikke ved de af Sagsøgeren førte, ovenfor omtalte Vidner siges at være tilstrækkelig godtgjort, at Lokomobilerne med Tilbehør ved Afsendelsen herfra og Ankomsten til Visby havde den fakturerede Værdi af henholdsvis 2070 Kr. og 1665 Kr., men, da Sagsøgeren har været afskaaren fra at tilvejebringe yderligere Oplysninger om Værdien, og da der fra de Indstævntes Side end ikke er gjort noget Skridt for at godtgjøre, at Værdien, som af dem anbragt, og hvad der i saa Fald vilde have staaet i deres Magt, var langt ringere, findes Tabet dog at burde ansættes til de nævnte, af Sagsøgeren paa-staaede Beløb, idet der ikke findes nu at kunne blive Tale om Skjøn i saa Henseende, og det ej heller findes rigtigt at lade Sagsøgeren aflægge Ed i saa Henseende. Dertil bliver dernæst at lægge Beløbet af den omtalte Regning paa 242 Kr. 95 Øre for forgjæves at søge at faa Lokomobilerne udleverede, mod hvis Størrelse der ikke med Føje findes at kunne gjøres nogen Indvending, og endvidere de 90 Kr., som Sagsøgeren havde udlagt i Fragt, og mod hvilke der ikke er fremsat nogen særlig Indsigelse, og vil der af det samlede Beløb 3977 Kr. 95 Øre være at svare de fordrede Renter. Endelig vil Arrestforretningen, mod hvilken der heller ikke er fremsat nogen særlig Indsigelse, være at stadfæste og dens Omkostninger at godtgjøres Sagsøgeren med 32 Kr. 46 Øre. Sagens Omkostninger findes derimod efter samtlige Omstændigheder at burde hæves. Mod den fordrede Form for Konclu-

sionens Affattelse er der ikke fremkommet nogen Indvending.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 28 Juni.

Nr. 183. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Alexander Antoine Jean Sauvlet (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt for Mened og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1894: Arrestanten Alexander Antoine Jean Sauvlet bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke findes Anledning til efter Tiltaltes Paastand for Høiesteret at søge yderligere Oplysninger i Sagen tilvejebragte, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Alexander Antoine Jean Sauvlet til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Alexander Antoine Jean Sauvlet, der er født den 22 November 1865 og ikke fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt for Mened og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Hvad Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 181 angaar, ere de nærmere Omstændigheder efter det Oplyste følgende: Den 17 November 1889 henvendte Arrestanten, der nogle Dage forinden havde opdaget nogle Exkorationer paa sit mandlige Lem, og som frygtede for, at han havde paadraget sig en venersk Sygdom, sig i den Anledning til Dr. med. Erik Pontoppidan, hvem han meddelte, at han for 5 Dage siden havde havt et Samleje. Efter Dr. Pontoppidans Forklaring var det den Gang umuligt at sige, om Exkorationerne kun vare en uskyldig Hudløshed, eller de vare Indgangsaa-bninger for Syphilis, men han ansaa det for langt fra usandsynligt, at det var Syphilis, Arrestanten havde paadraget sig, og ordinerede ham Omslag med Lapisvand. Exkorationerne lægtes efter Arrestantens Forklaring i Løbet af en 8 Dages Tid, men afløstes af 3 store Saar, som stadig bredte sig, og som Dr. Pontoppidan, hvem Arrestanten i December 1889 og Begyndelsen af Januar 1890 oftere konsulerede, gjentagne Gange ætsede, og i Dagene fra den 6 til den 9 Januar 1890 erklærede saavel Dr. Pontoppidan som 2 andre Læger, til hvem Arrestanten vil have henvendt sig, at den venerske Sygdom, hvoraf han led, var konstitutionel Syphilis. Dr. Pontoppidan, der, efter sin Forklaring, den 9 Januar 1890 erkjendte Arrestantens Sygdom som konstitutionel Syphilis, ordinerede nu en Merkurialkur, som Arrestanten brugte indtil næste Konsultation den 9 Februar s. A., da de syphilitiske Symptomer vare svundne. Da Arrestanten den 29 Marts s. A. konsulerede ham, var Sygdommen imidlertid brudt stærkt ud paany, og Arrestanten havde derefter indtil Midten af 1891 — mulig med kortere Afbrydelser — stærke Udbrud af Sygdommen og søgte i denne Tid jævnlig Raad hos Dr. Pontoppidan, der anordnede ham forskellige Merkurialkure og desuden benyttede andre Midler for at afvende lokale Lidelser, som Sygdommen medførte. Efterat Arrestanten den 3 September og den 30 Oktober 1891 havde konsuleret Pontoppidan uden at vise syphilitiske Tilfælde, ophørte han at konsulere ham, og det er ikke mod hans Benægtelse godtgjort, at han siden Juni 1891 har havt Udbrud af den nævnte Sygdom. Han vil heller ikke have brugt Merkurialsmørekur siden en Gang i Sommeren 1891, men hans egne under Sagen fremlagte Optegnelser tyde dog bestemt paa, at han i Tiden fra 1 til 8 Juli 1892 har anvendt en saadan Kur paa sig.

Enten ved den første Konsultation den 17 November 1889 eller en 8 Dages Tid senere, meddelte Arrestanten efter sin

Forklaring Dr. Pontoppidan, at han havde havt en Gonorrhoe, og Dr. Pontoppidan har forklaret, at han den 2 December 1889 konstaterede, at Arrestanten led af kronisk Gonorrhoe. For denne Sygdom fik Arrestanten en Lapisindsprøjtning af Dr. Pontoppidan, som derefter i længere Tid vedblev at behandle ham for samme, og Arrestanten har erkjendt, at han i Anledning af denne Sygdom i længere Tid efter nævnte Læges Raad selv har foretaget Indsprøjtninger med Zinkvand. Ved en den 13 August 1890 stedfunden Konsultation forefandt Dr. Pontoppidan ved Undersøgelse af Arrestanten purulente Udflod indeholdende Gonococcer, hvilket Udflod efter Pontoppidans Formening dog sandsynligst skyldtes en ved ny Smitte fremkaldt akut Gonorrhoe. Forsaavidt Arrestanten til den nævnte Tid, foruden af kronisk Gonorrhoe, maatte have lidt af en saadan akut Gonorrhoe, bliver dette imidlertid uden Betydning for hans Straffeansvar, da han efter sin Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, ikke vil have havt Samleje med nogen, saalænge han antog sig lidende af denne sidstnævnte Gonorrhoe.

Ifølge de Erklæringer, der under Sagen ere afgivne, dels af Dr. Pontoppidan, dels af Retslægen, dels af det kgl. Sundhedskollegium, maa det antages, at Arrestanten i Tidsrummet fra den 17 November 1889, indtil han den 10 Oktober 1892 anholdtes under nærværende Sag, har lidt af konstitutionel Syphilis, at han ikke blot i Tidsrummet fra den 17 November 1889 indtil Midten af 1891, men — i hvert Fald ligeoverfor Muligheden af Besvangring af de Kvinder, med hvilke han har havt Samleje — tillige i Tidsrummet fra Midten af 1891 indtil sin Anholdelse har været smittefarlig med Hensyn til Syphilis, at han i længere Tid forinden den 2 December 1889 og navnlig i Tidsrummet fra den 17 November til 2 December 1889 har lidt af en smittefarlig kronisk Gonorrhoe, at denne Gonorrhoe rimeligvis aldrig er fuldstændig helbredet, og at der er Mulighed for, at han med samme kan have smittet Kvinder, som han havde legemlig Omgang med, endog til den seneste Tid.

Dr. Pontoppidan har yderligere forklaret, at han aldrig, særlig ikke den 17 November 1889, har betaget Arrestanten den Formodning om at lide af venerisk Smitte, som han maa have havt, da han henvendte sig til ham, men kun beroliget ham, idet han gjorde ham opmærksom paa, at Exkorationer kun i de færreste Tilfælde senere viste sig at være Syphilis, og at Arrestanten umuligt kan have forstaaet hans Udtalelser paa anden Maade, at han ved Konsultationen den 9 Januar 1890 har sagt Arrestanten, at han led af Syphilis, at denne var smittefarlig, og at han maatte afholde sig fra Samleje, og at han flere Gange forinden denne Konsultation havde sagt ham, at hans Saar vistnok var af syphilitisk Beskaffenhed, at han ved Konsultationen den 9 Februar 1890 paalagde Arrestanten at møde jævnlig til Ob-

ervation, og paa det strengeste at afholde sig fra Samleje, idet han gjorde ham opmærksom paa, at han vedvarende havde Syphilis, og at et Samleje vilde være smittefarligt, at Arrestanten ofte, naar han var til Konsultation, rettede indgaaende Forespørgsler til Dr. Pontoppidan om sin Sygdom og ønskede og fik Forklaringer om sit Tilfælde og om Syphilis i Almindelighed, og at det er ganske uantageligt, at Arrestanten kan være gaaet ud fra, at de Tilfælde, hvorfor han efter Februar 1890 søgte Dr. Pontoppidans Hjælp, ikke vare Udbrud af den af Pontoppidan den 9 Januar s. A. konstaterede konstitutionelle Syphilis, at det ligeledes er ganske uantageligt, at Arrestanten kan være gaaet ud fra, at han kun kunde smitte, naar Sygdommen var i Udbrud, og at Arrestanten navnlig ogsaa i Tiden efter Midten af 1891 har maattet være paa det Rene med, at han var smittefarlig, selv om Sygdommen ikke var i Udbrud, at han har erklæret overfor Arrestanten, at han ikke, før han gav ham Tilladelse dertil, kunde have Samleje uden at udsætte vedkommende Kvinde for at blive smittet, og at han aldrig har givet Arrestanten saadan Tilladelse, eller erklæret ham for helbredet, særlig ikke ved nogen af de sidste Konsultationer i Efteraaret 1891.

Med Hensyn til Gonorrhoeen har Dr. Pontoppidan derhos forklaret, at han selvfølgelig den 2 December 1889, da han konstaterede, at Arrestanten led af kronisk Gonorrhoe, har tilkjendegivet ham, at han intet Samleje maatte have, og at Arrestanten ikke har kunnet være i Tvivl om, at han led af Gonorrhoe, og at han ved Samleje udsatte Kvinden for at smittes ogsaa med denne Sygdom.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Juli 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 21—22.

Torsdagen den 28 Juni.

Nr. 183.

Høiesteretsagfører Shaw

contra

Alexander Antoine Jean Sauvlet (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten — der har givet en fra Dr. Pontoppidans nævnte Forklaring i flere Henseender afvigende Fremstilling af bemeldte Læges Udtalelser til ham under Konsultationerne — har angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt han i Tidsrummet fra den 17 November 1889 indtil sin Anholdelse har vidst eller havt Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, afgivet vaklende og tildels selvmodsigende Forklaringer. Hans seneste Forklaring gaar ud paa, at den Frygt for at lide af venerisk Sygdom, som han nærede, da han den 17 November 1889 henvendte sig til Dr. Pontoppidan, forsvandt under Konsultationen, og at han ikke i det nævnte Tidsrum har vidst eller havt Formodning om at lide af Syphilis, endsige smittefarlig Syphilis, undtagen i Tiden fra 14 December 1889 til 9 Februar 1890 og nogle faa Dage i December 1890 — i hvilke Tidsrum han ikke vil have havt Samleje med Nogen — samt at han heller ikke har vidst eller havt Formodning om, at den kroniske Gonorrhoe, hvoraf han led, og om hvilken han har forklaret, at han ikke med Bestemthed ved, naar den ophørte, var smittefarlig.

Denne Forklaring er imidlertid, naar henses til Beskaffenheden af de omhandlede Sygdomme og af de mod samme anvendte Midler, i og for sig blottet for al Sandsynlighed, og da den derhos i flere Henseender afviger fra, hvad Arrestanten selv tidligere under Sagen har erkjendt, og er i Strid ikke blot med

Dr. Pontoppidans Forklaring, men ogsaa med andre Oplysninger i Sagen, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til samme, hvorimod der efter alt Foreliggende findes ved Paadømmelsen at maatte gaas ud fra, at Arrestanten, om hvem det ikke er oplyst, at han i Tiden fra den 17 til den 28 November 1889 har havt Samleje med Nogen, har i Tidsrummet fra sidstnævnte Dato indtil sin Anholdelse under nærværende Sag enten vidst eller havt Formodning om, at han led af smittefarlig konstitutionel Syphilis, og at han i hvert Fald i Størstedelen af dette Tidsrum tillige har vidst eller havt Formodning om, at han led af smittefarlig kronisk Gonorrhoe.

I det nævnte Tidsrum har Arrestanten, skjøndt han, som anført, maa antages at have vidst eller formodet, at han led af en venerisk Smitte, øvet Utugt med en Mængde — efter hans egen Forklaring et halvt Hundrede — forskellige Kvinder, af hvilke ikke faa maa antages at have været uberygtede, da de første Gang tilstod ham Samleje. Med nogle af disse Kvinder har han i det nævnte Tidsrum efter det Oplyste kun havt Samleje en eller to Gange, med andre oftere, og til enkelte af dem har han i længere Tid staaet i usædeligt Forhold og mange Gange havt Samleje med dem. Den 29 November og den 6 December 1889 havde han Samleje med 2 forskellige af de fornævnte Kvinder, og efter i nogen Tid at have afholdt sig fra Samleje begyndte han atter at øve Utugt kort Tid efter den 9 Februar 1890. I Tiden fra Marts 1890 til Begyndelsen af Marts 1892 maa han, naar bortses fra forskellige Tidsrum af ialt 6 à 7 Maaneder i 1890 og i den første Halvdel af 1891 — i hvilke Tidsrum han var paa Forretningsrejser og kun undtagelsesvis vil have havt Samleje — efter det Oplyste antages gennemsnitlig at have havt Samleje et Par Gange om Ugen, og i Tiden fra Begyndelsen af Marts 1892 indtil hans Anholdelse, maa han antages gennemsnitlig at have havt Samleje ca. 3 Gange om Ugen. Efter det Oplyste maa det antages, at han jævnlig, men langt fra i alle Tilfælde har benyttet Præservativ under Samlejerne.

3 af de fornævnte Kvinder maa efter det Oplyste antages ved Samlejer med Arrestanten i det omhandlede Tidsrum at være blevne smittede med Syphilis, og navnlig den ene af dem med en meget haard Syphilis med gjentagende Recidiver, for hvilken hun i Tidsrummet fra 19 Februar 1890 til 2 Marts 1892 5 Gange i ialt 533 Dage har været under Lægebehandling paa Vester Hospital. Om 5 andre Kvinder er det ved det Oplyste bragt til en høj Grad af Sandsynlighed, at de ved Samlejer med Arrestanten i det omhandlede Tidsrum ere blevne smittede med Gonorrhoe. Om de øvrige fornævnte Kvinder er det enten oplyst, at de ikke ere blevne smittede, eller ikke oplyst, om de ere blevne smittede ved Samlejerne med Arrestanten.

I Forsøg paa Mened sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder.

Ved Rettens Dom af 30 August 1892 blev Udfaldet af en af Anna Kirstine Larsen mod Arrestanten ved Rettens 2det Civilkammer anlagt Paternitetssag, under hvilken han havde erkjendt adskillige Gange at have havt Samleje med nævnte Anna Larsen, og ikke havde turdet benægte, at saadant havde fundet Sted den 24 April 1891 og i September s. A., men derimod havde benægtet at have havt Samleje med hende i den mellem-liggende Tid, gjort afhængig af hans Ed, saaledes, at han, naar han inden 4 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse efter fore-gaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræftede, at han ikke havde plejet legemlig Omgang med Anna Larsen til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det af hende den 19 Februar s. A. fødte Barn Ernst Alexandre Larsen frifandtes for hendes Tiltale, medens han i modsat Fald dømtes til at betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Efterat Arrestanten derpaa under 23 September 1892 havde støvnet Anna Larsen til at høre ham aflægge den ham ved Dommen alternativt paalagte Ed, mødte han den 27 s. M. i nærværende Ret og inkaminerede Edssagen, og han har erkjendt, at han i det nævnte Retsmøde vilde have aflagt den ommeldte Ed, hvis den for og med Anna Larsen mødte Sagfører ikke i Henhold til forevist Appelstævning til Høiesteret havde protesteret mod Edens Aflæggelse. I Anledning af denne Protest blev Edssagen udsat, og ved den i Paternitets-sagen den 20 Juni f. A. afsagte Høiesteretsdom blev Arrestan-ten pure dømt til at betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Under den kriminelle Undersøgelse i nærværende Sag har Anna Larsen gjentaget sit under Paternitetssagen fremsatte Anbringende om, at hun nogle Gange i Maj og Juni 1891 har havt Samleje med Arrestanten, og har herom afgivet en nærmere Forklaring, der navnlig gaar ud paa, at hun Natten mellem den 24 og 25 Maj 1891 fulgte med Arrestanten hjem i hans Logi, hvor de afklædte sig og derefter havde Samleje med hinanden, at hun og Arre-stanten Natten mellem den 5 og 6 Juni s. A., da de spadserede paa Gl. Kongevej, paa Arrestantens Forslag gik op i en samme-steds under Opførsel værende Bygning, hvor Arrestanten i et Kjøkken i Stueetagen løste hendes lukkede Benklæder, løftede hendes Klæder op og fuldbyrdede Samleje med hende, medens hun i staaende Stilling lænede sig bagover mod Vadsken, og at hun Natten mellem den 14 og 15 s. M. fulgte med Arrestanten hjem i hans Logi, hvor han plejede legemlig Omgang med hende. Arrestanten har nægtet, at der ved nogen af de om-meldte Lejligheder har fundet Samleje Sted mellem ham og Anna Larsen. Oprindelig nægtede han ogsaa, at de Natten

mellem den 24 og 25 Maj 1891 vare afklædte i hans Logi, men har senere forklaret, at han ikke bevarer nogen Erindring, om de vare afklædte eller ikke, og iøvrigt har han ikke havt noget at erindre mod den af Anna Larsen om denne Sammenkomst afgivne nærmere Forklaring. Han har erkjendt, at de Natten mellem den 5 og 6 Juni 1891 paa hans Forslag gik op i den ommeldte Bygning paa Gl. Kongevej, og at han her „krammede“ Anna Larsen, hvorimod han har nægtet, at hans mandlige Lem ved denne Lejlighed har været i Berøring med hendes Kjendsdel.

Anna Larsens nærmere Forklaring om Sammenkomsten mellem dem Natten mellem den 14 og 15 Juni s. A., har han, bortset fra, at han ikke vil have havt Samleje med hende, ikke turdet modsige. Med Hensyn til samtlige 3 Sammenkomster har han derhos erklæret, at, naar han har hævdet, at der ikke ved disse Lejligheder fandt Samleje Sted, er det ikke, fordi han tydeligt mindes Situationen, men fordi det er hans Overbevisning, at hvis der havde fundet Samleje Sted, maatte han have bevaret det klart i Erindringen.

Efter hvad Arrestanten selv har erkjendt om de nærmere Omstændigheder ved de fornævnte Sammenkomster, og naar hensees til hans og Anna Larsens forudgaaende saavel som senere utugtige Forhold til hinanden, er det vel i og for sig lidet troligt, at der ikke under nogen af disse Sammenkomster skulde have fundet Samleje Sted mellem dem, og dette er saameget usandsynligere, som Rigtigheden af Anna Larsens modstridende Forklaring er bestyrket ved andre Oplysninger, men overfor Arrestantens Benægtelse af, at Samleje har fundet Sted, findes fuldt Bevis herfor dog ikke at være tilvejebragt, og det kan derfor heller ikke anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten, ved at foretage de ovenfor nævnte Skridt til Eds aflæggelse, har gjort sig skyldig i Forsøg paa Mened.

Med Hensyn til Sigtelsen for fuldbyrdet Mened er Følgende oplyst:

Efterat Bogholder Louis Peter Madvig Larsen, der efter det Oplyste er udvandret til Amerika og derfor ikke har kunnet afhøres under nærværende Sag, om Aftenen den 27 December 1891 i Arrestantens daværende Bolig her i Staden med en Revolver havde tilføjet sig et Skudskaar i højre Haand, blev der herom gjort Anmeldelse til 2 Forsikringsselskaber, i hvilke Madvig Larsen havde tegnet Forsikring mod Ulykkestilfælde, og i disse Anmeldelser, som Arrestanten paa Madvig Larsens Vegne havde affattet og underskrevet, angaves Beskadigelsen at være sket paa følgende Maade:

„En Revolver henlaa i Værelset. Den Forulykkede tog uden at vide, at denne var ladet, samme, og Skuddet gik af ved, at Hanen, som han spændte, gled fra ham.“

I Sommeren 1892 blev Arrestanten af det ene af de fornævnte Forsikringselskaber, nemlig Aktieselskabet „Skjold“, stævnet til at møde i et af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Vidnekammere for som Vidne at afgive Forklaring til Oplysning under en mellem bemeldte Selskab og Madvig Larsen ved nævnte Rets Hovedafdeling verserende Sag betræffende Selskabets Erstatningspligt overfor Madvig Larsen, og den 9 August s. A. gav han derefter Møde som Vidne i vedkommende Vidnekammer, hvor han til Besvarelse af det ham forelagte Spørgsmaal, hvilke de nærmere Omstændigheder vare ved det under Sagen omhandlede Ulykkestilfælde forklarede, at Ulykkestilfældet indtraf om Aftenen i hans daværende Bolig, Pilestræde Nr. 15, 2den Sal, hvor Madvig Larsen besøgte ham, og hvor tillige en Bekjendt af Arrestanten ved Navn Gammeltoft var tilstede, at han ved at vise Arrestanten*) noget i en Skuffe, hvor han havde en sexløbet Revolver, hvoraf i hvert Fald et Løb var ladt, tog Revolveren frem og lagde den paa sit Skrivebord, hvor han lod den ligge, at han kort efter gik et Kvarterstid ned i Gaarden, og at han, da han kom tilbage, ikke lagde Mærke til, hvor Revolveren var, at han, idet han derefter opfordrede de to andre Tilstedeværende til med ham at forlade Lejligheden, pludselig hørte et Skud og samtidig, at Madvig Larsen skreg, og at han, da det viste sig, at Madvig Larsen var saaret i Haanden, badede denne med koldt Vand, men at Madvig Larsen og Gammeltoft, da det blødt meget stærkt, forlod Værelset for at søge en Læge. Paa den for Aktieselskabet „Skjold“ mødte Sagførers Foranledning forklarede Arrestanten yderligere, at han ikke havde set Madvig Larsen have Revolveren i Haanden, men hørt sige, at Madvig Larsen, medens Arrestanten var nede i Gaarden, skulde have sigtet med Revolveren paa Gammeltoft, at han troede at erindre, at det var i Aktieselskabet „Skjold“, at han havde hørt dette, og at Madvig Larsen ikke havde drukket noget ved den nævnte Lejlighed. Den ommeldte Vidneforklaring bekræftede Arrestanten derefter med Lovens Ed. Arrestanten sigtes nu for mod bedre Vidende at have afgivet og beediget den fornævnte Vidneforklaring, idet Sandheden skulde være den, at Madvig Larsen ved den omhandlede Lejlighed efter Aftale med Arrestanten forsættelig havde skudt sig i Haanden for derefter under Foregivende af, at der forelaa et Ulykkestilfælde, at skaffe sig Erstatning udbetalt af Forsikringselskaberne, og ved de af forskjellige Vidner afgivne tildels beedigede Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er der ogsaa tilvejebragt en høj Grad af Formodning for, at Sagen i Virkeligheden forholder sig som anført, men da der mod Arrestantens Benægtelse dog ikke findes at være tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende, kan han ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i

*) skal være Madvig Larsen.

Mened ved for Retten edelig at aflægge den fornævnte Forklaring.

Som Følge af det Anførte vil der, forsaavidt angaar Sigtelsen mod Arrestanten for Mened og Forsøg paa denne Forbrydelse, ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar, hvorimod han for den af ham begaaede Overtrædelse af Straffelovens § 181 vil være at anse efter denne Lovparagraf efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 239. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Nielsen, (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold, Falsk samt Overtrædelse af Straffelovens § 138, jfr. § 144.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 3 April 1894. Arrestanten Niels Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning bør han betale Smed Anders Christian Christensen af Funder 22 Kr., til Sognefoged Jens Rydal sammesteds 11 Kr., til Husmand Jens Sørensen sammesteds 44 Kr. og til Husmand Mathias Jensen sammesteds 22 Kr. Saa bør han udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Rønne, 10 Kr. Det idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1894. I Henseende til den idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Arrestanten bør derhos betale i Erstatning til Smed Anders Christian Christensen 26 Kr. 85 Øre, til Sognefoged Jens Rydal 11 Kr. 12 Øre, til Husmand Jens Sørensen 44 Kr. og til Husmand Mathias Jensen 22 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretts-sagførererne Rye og Hastrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da de i den indankede Dom ommeldte, Tiltalte til

Udfyldning for Postforsendelser leverede Blanketter, der af ham ere udfyldte og underskrevne ved Modtagelsen af de i Dommen ommeldte Beløb, ikke blot være betegnede som Postbeviser, men tillige forsynede med en paatrykt Anmærkning angaaende Postvæsenets Erstatningspligt, maa de omhandlede Beløb ansees at være modtagne af Tiltalte paa Postvæsenets Vegne, hvilket ogsaa under Sagen af Generalpostdirektoratet er udtalt. Som Følge heraf vil Tiltalte for sit foranførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 258, medens hans øvrige Forhold ved Overrettsdommen rettelig er henført dels under § 138, jfr. § 144, dels under § 270. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Nielsen for bedrageligt Forhold, Falsk samt Overtrædelse af Straffelovens § 138, jfr. § 144, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Aaret 1892 modtog Arrestanten — der af Postvæsenet var antagen som Landpostbud, og hvis Postomgang udgik fra Brevsamlingsstedet i Funder — i sin nævnte Egenskab følgende Beløb: Den 17 Maj af Smed Anders Christian Christensen af Funder 22 Kr.; den 20 Juni af Sognefoged Jens Rydal sammesteds 11 Kr. 12 Øre; den 16 August af Husmand Jens Sørensen sammesteds 44 Kr. — og i Oktober Maaned af Husmand Mathias Jensen ligeledes af Funder 22 Kr. — tilligemed den i hvert Tilfælde fornødne Porto m. m., før at han skulde besørge Beløbene afsendte ved Postanvisninger til Gjødningshandlerne Frandsen & Meyer i Kjøbenhavn, og samtidig med Modtagelsen meddelte han hver af de Paagjældende et af ham underskrevet Postbevis for Beløbet samt den erlagte Porto m. m.,

til hvilke Postbeviser han benyttede trykte Blanketter, som vare ham leverede af Brevsamleren i Funder. Arrestanten undlod imidlertid at faa Postanvisningerne skrevne — hvilket efter hans Forklaring Brevsamleren plejede paa Anmodning at gjøre — og beholdt de af ham modtagne Summer, hvilke han forbrugte til egen Fordel, og da der hver Gang, nogen Tid efterat han havde modtaget det paagjældende Beløb, med Posten ankom et Brev fra Firmaet Frandsen & Meyer til den Mand, der havde betalt Arrestanten Beløbet, hvilket Brev han i sin Bestillings Medfør skulde ihændebringe Adressaten, tilintetgjorde han hver Gang Brevet, idet han forudsatte, at det gik ud paa at kræve Adressaten for det paagjældende Beløb, hvorhos han paa samme Maade senere tilintetgjorde Krævebreve, der ankom med Posten til de nævnte Mænd fra en Sagfører i Kjellerup. Faa Dage efterat bemeldte Sagfører, som meldt, havde skrevet til Smed Anders Christian Christensen, skrev Arrestanten uden dennes Vidende og Villie et „Funder Kirkeby den 28/2 1893“ dateret Brev til Sagføreren, som han underskrev „Smed A. Chr. Christensen“, og hvori den foregivne Brevskriver i Henhold til Sagføreren nævnte Brev til ham anmodede om Henstand med sin Skyld til Firmaet Frandsen & Meyer til den 14 Marts, til hvilken Tid han lovede at sende Pengene ved Postanvisning, hvorhos han anmodede om samme Henstand for ovennævnte Mathias Jensen og Jens Sørensen, i hvilken Henseende Arrestanten har forklaret, at han derved vilde forhindre, at disse Mænd bleve yderligere krævede for de paagjældende af dem til Arrestanten betalte Beløb, samt at Grunden til, at han ikke i Brevet begjærede Henstand for Sognefoged Jens Rydals Vedkommende, var den, at Sagføreren let vilde indse, at Sognefogden ikke trængte til at bede om Henstand med Betalingen af det paagjældende lille Beløb. Endelig skrev Arrestanten, ligeledes uden Christensens Vidende og Villie, et „Funder Kirkeby den 13/3 1893“ dateret, paa samme Maade som ovenfor anført underskrevet Brev til Sagføreren, hvori han i Christensens Navn begjærede yderligere Henstand i 8 Dage med Gjældens Betaling, idet han i Brevet foregav, at Grunden til dette Forlangende var, at Christensen, Mathias Jensen og Jens Sørensen skulde laane Penge i Sparekassen, og at de ikke kunde faa dem før den 22 Marts. Arrestanten har iøvrigt under Forhørerne udsagt, at det var hans Hensigt at afsende Beløbene ved Postanvisning, naar han blev i Stand dertil, hvad han imidlertid ikke senere var bleven. I August 1893 blev Smed Christensen af den nævnte Sagfører indkaldt for Forligskommissionen i Anledning af sin omhandlede Gjæld til Firmaet Frandsen & Meyer, hvorhos Sagen, da der ikke opnaedes Forlig, blev paastævnet for Retten; men forinden Sagen faldt i Retten, betalte han til Sagføreren Fordringen med Renter og Omkostninger, ialt 26 Kr. 85 Øre. Rydal, Sørensen og Jensen bleve

paa samme Maade i Efteraaret 1893 indkaldte for Forligskommissionen i Anledning af deres ommeldte Skyld til det nævnte Firma, hvorefter de maa antages hver for sig at have afgjort samme. De nævnte 4 Mænd have under Sagen nedlagt Paastand om, at der, saafremt de ikke kunne faa Erstatning af Postvæsenet tilkjendes dem i Erstatning hos Arrestanten, Christensen det ovennævnte Beløb af 26 Kr. 85 Øre, Rydal 11 Kr. 12 Øre. Sørensen 44 Kr. og Jensen 22 Kr. Idet der ved Overleveringen til Arrestanten af de ovenommeldte Pengebeløb ikke tillige er blevet ham leveret udfyldte Postanvisningsblanketter, ligesaa lidt som han selv har udfyldt saadanne Blanketter for de Paagjældende, hvorimod han alene — som det maa antages uden ifølge sin Stilling dertil at være forpligtet — paatog sig at besørge Beløbene afsendte ved Postanvisning fra vedkommende Posthus, kunne de ommeldte Beløb, uanset at Arrestanten har meddelt Tilstaaelse for deres Modtagelse paa et Postbevis, ikke anses at have været i Postvæsenets Værge som Gjenstand for Postforsendelse, da Arrestanten tilvendte sig dem, og han findes derfor for sit Forhold i saa Henseende at maatte anses efter Straffelovens § 253 sammenholdt med § 141, jfr. § 144, hvorhos han for sit øvrige ovenommeldte Forhold vil være at anse efter samme Lovs § 138, kfr. 144, samt efter § 270. Da den Straf, som Arrestanten — der er født i Aaret 1856 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — herefter har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste. Arrestanten vil derhos have at betale Erstatning til de ovennævnte 4 Mænd i Overensstemmelse med de af dem derom nedlagte Paastande.

Fredagen den 29 Juni.

Nr. 232. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Rasmus Carl Petersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 7 Marts 1894: Arrestanten, Rasmus Carl Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og alle af nærværende

Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Chr. Kvist, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator L. Clausen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Wolff for Overretten, betaler Arrestanten Rasmus Carl Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Medens der efter den højst mangelfulde Maade, hvorpaa Forhørene i nærværende Sag ere optagne, ikke kan ansees tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det i den indankede Dom omhandlede Tyveri, og det ikke kan antages, at der nu efter saa lang Tids Forløb med nogen Nytte vil kunne søges tilvejebragt de i saa Henseende fornødne yderligere Oplysninger, maa det derimod i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset skyldig i Hæleri, og da den valgte Straf findes passende,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Carl Petersen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Carl Petersen, der er født den 1 August 1866 og ofte tidligere straffet, senest ifølge Høiesteretsdom af 25 August 1890 dels efter Straffelovens § 270 og efter § 275 sammenholdt med førstnævnte §, deels i Henhold til § 241 efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Medens Arrestanten ved Underretten tillige har været sigtet for forskellige andre Tyverier, er der som Sagen foreligger for

Overretten, til hvilken den alene er indanket efter Arrestantens Begjæring, kun Spørgsmaal om et Natten mellem den 30 November og 1 December f. A. hos Gaardmand Hans Christian Rasmussen i Saaderup begaaet Tyveri, ved hvilket der, ifølge de Bestjælnes Anmeldelser, er bortkommet 9—10 Kr. i Sølvmet, nogle Smaakager, en Kogebog, endel Breve og en Chablon af Messing, fremstillende K K slyngede ind i hinanden. Mistanken for at have begaaet dette Tyveri henleddes strax paa Arrestanten, der tidligere havde tjent paa Gaarden, men nu opholdt sig i Nyborg, og ved hans Anholdelse den paafølgende Dag fandtes han i Besiddelse af en Del af de savnede Breve, som vare stiledede til Husjomfru Kirsten Knudsen og maa ansees at være uden Værdi, samt af Chablonen, der er vurderet til 1 Kr. Under den paafølgende Undersøgelse har Arrestanten vedholdende benægtet at have begaaet det ham paasigtede Tyveri; med Hensyn til de ovenfor nævnte i hans Besiddelse forefundne Gjenstande han først forklaret, at han ikke vidste, hvorfra han havde dem, senere, at han i Begyndelsen af November f. A. har faaet dem af fornævnte Husjomfru Kirsten Knudsen. Da denne imidlertid har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den ommeldte Chablon, og da Arrestanten maa ansees at have erkjendt hendes tidligere Ejendomsret over Chablonen, findes der tilvejebragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af denne, dog alene som Hæler — ikke, som ved Underrettsdommen antaget, som Tyv — idet Sagens Omstændigheder ikke med tilstrækkelig Bestemthed vise hen til, at han selv har begaaet Tyveriet.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til lige Arbejde i 3 Aar, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, være at stadfæste.

Nr. 103. Folkethingsmand **K. P. Korsgaard**
(Selv)

contra

Kjøbmand **H. P. L. Ørbeck** (Ingen),

angaaende Udredelse af Erstatning m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29

August 1893: Den indankede Fogedkjendelse af 27 Juni f. A. og det i Henhold til samme passerede bør ved Magt at stande, og bør Citanten, Folkethingsmand K. P. Korsgaard, betale Indstævnte, Kjøbmand, Hans Peter Laurits Ørbeck Appellens Omkostninger med 50 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Appellen til Høiesteret af denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, er sket til Forandring af den indankede Dom, og Appellanten har undladt at fremlægge forskellige af de i forrige Instants fremlagte Dokumenter, vil den udtagne Høiesteretsstævning i Medfør af D. L. 1-6-18 og Reskript 7 April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 215. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Julius Frederik Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 April 1894: Arrestanten Julius Frederik Hansen og de Tiltalte Vilhelm Siegfried Mathias Klein og dennes Hustru, Johanne Emilie Rasmussen, bør straffes: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Vilhelm Klein i 4 Gange 5 Dage og hans Hustru i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Meyer, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes, at de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, deraf in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Julius Frederik Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-
vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium
for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-
sagførerne Salomon og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Arrestanten Julius Frederik Hansen for
Tyveri og Betleri, og de Tiltalte Vilhelm Siegfried Mathias
Klein og dennes Hustru, Johanne Emilie Rasmussen, for Hæleri.
Arrestanten er født den 15 Februar 1872 og anset: ifølge
Rettens Dom af 1 Februar 1890 efter Straffelovens § 228, jfr. §§
37 og 21, med 15 Rottingslag, ifølge Rettens Dom af 18 April
1891 efter Straffelovens § 229, Nr. 4 med Forbedringshusarbejde
i et Aar, og ifølge Rettens Dom af 13 August 1892, dels i
Medfør af Straffelovens § 64, efter dens § 229, Nr. 4, tildels
jfr. med § 46 og tildels sammenholdt med § 37, dels efter
Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Straf. — — — —
Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arre-
stanten og de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige
i følgende Forhold:

Arrestanten har om Aftenen den 8 Januar d. A. mellem
Kl. 8 og 9 frastjaalet Bagersvend Niels Jacob Albert Nielsen
en til 50 Øre vurderet Portemonnæ samt dennes Indhold, der
bestod af et kontant Beløb af ca. 5 Kr., og en til 2 Kr. vurderet
Ring. Han udtog Portemonnæen af en Lomme i et Bestjaalne
tilhørende Par Benklæder, der hang i et uaflaaset Skab i et
Kjælderværelse i Ejendommen Rømersgade Nr. 25, hvilket
Værelse benyttedes i Fælleskab af de hos Bagermester Vilhelm
Ludvig Kjærsgaard arbejdende Svende. Til dette Værelse, der
var aflaaaset, skaffede Arrestanten sig, efter sin Forklaring uden
tyvagtig Hensigt, Adgang ved Hjælp af en Nøgle, med hvilken
han, der indtil kort Tid siden havde arbejdet hos Kjærsgaard,
vedblivende havde Tilladelse til at lukke sig ind i Værelset, hvor
han havde en Kuffert med Klædningsstykker beroende.

Om Morgen den 9 s. M. Kl. ca. 4¹/₂ skaffede Arrestanten
sig i tyvagtig Hensigt Adgang til nævnte Bagermester Kjærsgaard

gaard afaasede Lejlighed i Kjælderetagen i fornævnte Ejendom ved fra den til samme hørende Baggaard, hvortil der fra Gaden var uhindret Adgang at stige gennem et Vindue ind i Kjærsgaards Kjøkken. Efter derpaa i Kjærsgaards Soveværelse, til Brug under Tyveriet, at have sat sig i Besiddelse af Kjærsgaards i en Chiffoniere siddende Nøgleknippe, gik han ind i det til Lejligheden hørende Kontor og aabnede med en af de i Knippet værende Nøgler Kjærsgaards afaasede Pengeskab og stjal fra samme en Blikdaase og en Portemonnæ af samlet Værdi 5 Kr. samt et kontant Beleb af ca. 280 Kr. — — — — — Arrestanten har endelig i Tidsrummet fra den 1 til den 8 Januar d. A. flere Gange betlet her i Staden. Som Følge af det Anførte ville Arrestanten og de Tiltalte nu være at ansee, Arrestanten efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 — efter Omstændighederne — under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. — — — — —

Nr. 7. Parcellist **Jens Andersen** (Shaw efter Ordre)

contra

Parcellist **Jens Søren Jensen** og Gaardejer
Jørgen Larsen (Ingen)

betr. en Vejservitut.

Kronborg østre Bírks ordinære Rets Dom af 11 November 1891: Indstævnte Parcellist Jens Andersen af Asminderød bør under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 4 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 1 April 1892 udlægge Citanterne, Parcellist Jens Søren Jensen af Lønholt og Gaardejer Jørgen Larsen af Herslerød den paa det Forligsklagen vedhæftede Kort B. afsatte Vej d—f og istandbringe den saaledes, at den bliver farbar for Vogne og derhos foranledige fyldt den Tørvegrav, som paa Indstævntes Ejendom er gravet ved det paa bemeldte Kort angivne Punkt d og nogle Alen nordpaa langs Skjellet. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1892: De Indstævnte Parcellist Jens Søren Jensen af Lønholt og Gaardejer Jørgen Larsen af Herslerød bør være berettigede til at benytte den paa Kortet B. ved Bogstaverne

d. f. betegnede Jordstrimmel af Citanten Parcellist Jens Andersen af Asminderød, hans Ejendom som Vej til den ovenfor omtalte Mose, og bør Citanten inden 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 4 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fjerne de af ham og hans Formand i Besiddelsen frembragte Hindringer for Færdslen ad nævnte Vej, derunder foranledige fyldt den Tørvegrav, som paa Citantens Ejendom er gravet ved det paa Kortet B angivne Punkt d og nogle Alen nordpaa langs Skjellet. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. Der tillægges Prokurator Wolff hos det Offentlige i Salær 60 Kr. og for Udlæg 1 Kr. 52 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Vel maa der ved det i den indankede Dom ommeldte Skjøde af 1 Maj 1851 paa den Appellanten Jens Andersen nu tilhørende Ejendom Matr. Nr. 1 b i Henhold til den kongelige Resolution af 12 Oktober 1831, til hvilken Skjødet henviser, ansees forbeholdt Præsteembedet »fri Indkjørsel gennem hans Mose til Præstegaardens Mose«, og vel findes der, som endvidere i Dommen ommeldt, paa den Skjødet vedhæftede Kopi af et i Aaret 1825 udarbejdet Parcelleringskort afsat en Vej langs Appellantens Ejendoms østre Skjel, kaldet »Tørvevej for Præstegaarden«, — hvilken Vej iøvrigt gaaer ikke blot over Appellantens Mose, men ogsaa over den nordlige Del af hans Ejendom, der efter Kortets Udvisende er Agerjord —; men naar henses til, at det ikke imod Appellantens Benægtelse er godtgjort, at denne Vej, der i hvert Fald maa antages ikke at have eksisteret i de sidste 50 Aar, nogensinde har været benyttet, medens det maa anses oplyst, at Præstegaarden idetmindste fra 1841 og indtil 1865 har benyttet den anden i Dommen ommeldte Vej, som ikkun i en Længde af en Snes Alen fulgte det østre Skjel af Appellantens Ejendom og alene gik over hans Mosejord, findes det ikke med Sikkerhed at kunne antages, at det er den førstnævnte Vej, som ved det foran nævnte Skjøde er forbeholdt Præstegaarden. Det kan som Følge heraf ikke ansees godtgjort, at det ved Salget af Matr. Nr. 1 b fra Præstekaldet er paalagt Appellantens Ejendom at taale den af de Indstævnte paa-staaede Vej ad Linien df til Præstemosen eller dennes Parceller, og da det ejheller er godtgjort, at saadan Vejservitut senere er paalagt Ejendommen, eller at Ejeren af samme har anerkjendt saadant paa en for sig forpligtende Maade, vil Appellanten allerede af denne Grund efter sin

for Høiesteret nedlagte Paastand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i Sagen.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves for alle Retter, og det Appellantens Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær ligesom de Appellantens Sagfører for Overretten ved Dommen tillagte Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Parcellist Jens Andersen bør for Tiltale af de Indstævnte, Parcellist Jens Søren Jensen og Gaardejer Jørgen Larsen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Wolff for Overretten 60 Kroner og Høiesteretssagfører Shaw for Høiesteret 150 Kroner, hvilke Salærer tilligemed 1 Krone 52 Øre til Førstnævnte for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastode i 1ste Instants ved Kronborg østre Birkething de Indstævnte Parcellist Jens Søren Jensen af Lønholte og Gaardejer Jørgen Larsen af Heslerød, der i Fællesskab eje Parcellen Matr. Nr. 1 e af den saakaldte Præstemose i Asminderød By og Sogn, Citanten Parcellist Jens Andersen af Asminderød, hvis Ejendom støder op til Præstemosen, tilpligtet paa denne sin Ejendom Matr. Nr. 1 b sammesteds at udlægge dem den Vej til Præstemosen, som paa et under Sagen fremlagt Kort B. er betegnet ved Bogstaverne d—f, og istandbringe Vejen, saaledes at den blev farbar for Vogne, samt i sidstnævnte Øjemed navnlig at foranledige fyldt den Tørvegrav, som paa Citantens Ejendom er gravet ved det paa nævnte Kort angivne Punkt d og nogle Alen nordpaa langs Ejendommens Skjel. Citanten paastod sig frifunden, men ved Birkethingets Dom af 11 November f. A. blev de Indstævntes Paastand tagen til Følge, saaledes at det paalagdes Citanten at efterkomme Dommen inden den 1 April 1892 under en daglig Mulkt af 4 Kr. til Frederiksborg Amts Fattigkasse, medens Sagens Omkostninger,

som Parterne havde paastaet sig tilkjendt hos hinanden, op-
hævedes.

Denne Dom har Citanten efter erhvervet Bevilling til fri
Proces ved Stævning af 7 Januar d. A. indbragt her for Retten,
hvor han har gjentaget sin i første Instans nedlagte Paastand,
hvorhos han har paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale
ham Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede
Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører Prokurator
Wolff, samt for Udlæg til denne 1 Kr. 52 Øre. hvilke Beløb i
ethvert Fald begæres udredede af det Offentlige. De Ind-
stævnte procedere til Underretsdømmens Stadfæstelse med Tillæg
af Sagens Omkostninger her for Retten. Efter hvad der dels
er in confesso dels maa ansees bevist er den faktiske Sammen-
hæng følgende:

I Henhold til kongelige Resolutioner af 17 Januar 1827 og
12 Oktober 1831, blev den nu Citanten tilhørende til Præste-
mosen stødende Ejendom i sin Tid af Asminderød Præsteembede
overdraget i Arvefæste til Slagtermester Bless bl. A. paa Vilkaar,
at Erhververen skulde tilstede Embedet fri Indkørsel over Ejen-
dommen over hans Mose til Præstegaardens Mose. Overdragelsen
fuldbyrdedes ved Skjøde af 1 Maj 1851, og hedder det i Skjødet,
der med Hensyn til Betingelserne for Overdragelsen henholder
sig til det tidligere Vedtagne, at Ejendommen overdrages, saaledes
som den er betegnet paa et Skjødet vedhæftet Kort.
Paa dette Kort findes der langs Ejendommens østlige Skjel ansat
en Vej, der er betegnet som „Tørvevej for Præstegaarden“, og
som ganske svarer til Vejen d f paa det ovenfor omtalte Kort
B. Senere blev Præstegaardsmosen udstykket i 5 Parceller,
hvoraf den ene forblev ved Præstegaarden, medens de 4 andre,
derunder den de Indstævnte tilhørende Parcel Matr. Nr. 1 e i
Aaret 1865 bortsolgte ved offentlig Auktion, og blev det under
Auktionen, som det efter flere Vidners Udsagn maa antages, af
Auktionsretten meddelt de Mødende, at Vejen til Parcellerne
gik langs det østre Skjel af Citantens Ejendom. Faktisk er
imidlertig denne Vej ialfald i meget lang Tid ikke bleven be-
nyttet af Nogen som Vej til Præstegaardsmosen, idet de Inter-
esserede have brugt andre for dem mere bekvemme Veje. Før
Udstykningen af Mosen maa det saaledes antages, at Præste-
gaarden har benyttet en Vej, som ikkun i en Længde af en Snes
Alen fulgte det østre Skjel af Citantens Ejendom, og efter Ud-
stykningsen blev Forholdene ordnet paa forskjellig Maade af de
forskjellige Interesserede. Nogle af disse sikrede sig ved en
Overenskomst af 1868 en Vej, som overhovedet ikke berørte
Citantens Ejendom. De Indstævnte derimod og deres Formænd
i Besiddelse af Matr. Nr. 1 e benyttede en Vej, som førte tvers
over Citantens Ejendom, og som paa et under A. fremlagt Kort
er betegnet a b c, i de senere Aar efter Overenskomst med Ci-

tanten mod for Benyttelsen af denne Vej at betale Citanten et aarligt Vederlag af 4 Kr. I Sommeren 1889 afspærrede imidlertid Citanten denne Vej for de Indstævnte, og da disse forment, at de herefter maatte have Ret til at benytte Vejen d f til den dem tilhørende Parcel af Præstegaardsmosen, anlagde de efter nogle med Citanten forgjæves førte Underhandlinger nærværende Sag mod ham.

Citanten har paaberaabt sig, at der hverken ved de tidligere indgaaede Overenskomster eller ved Skjødet af 1851 er givet Præstegaarden Ret til nogen bestemt Vej over Citantens Ejendom, og paa Grundlag heraf har han fremført en Række Betragtninger til Støtte for sin Paastand om Frifindelse. Paa disse Betragtninger er det dog uforment at gaa ind, da Citantens anførte Udgangspunkt ikke kan erkjendes for rigtigt. Efter den Maade, hvorpaa der i Skjødet er henvist til det samme vedhæftede Kort, maa det nemlig antages at have været Meningen at sikre Præstegaarden Vejen d f, hvorom der ej heller under den offentlige Auktion sees at have hersket Tvivl, og Spørgsmaalet bliver herefter, om den de Indstævnte som Ejere af Præstegaardsmosen tilkommende Ret med Hensyn til denne Vej kan ansees bortfalden. I denne Henseende er der ikke anført Andet af Betydning af Citanten end, at det Jordstykke, over hvilket Vejen skulde gaa, i et Tidsrum af over 20 Aar er bleven benyttet af ham og hans Formand i Besiddelsen ved Udgravninger paa det ovenfor nærmere omtalte Sted, ved Haveanlæg og ved Beplantning af Træer paa en saadan Maade, at dets Benyttelse som Vej har været udelukket. Forsaavidt Citanten herpaa har villet støtte, at han har hævdet sin Ejendom fri for Vejservituten, kan der ikke heri gives ham Medhold. Af det tidligere meddelte fremgaar, at de Indstævnte og deres Formænd i Besiddelsen af Matr. Nr. 1 e fra 1865 til Sommeren 1889 have benyttet Vejen a b c over Citantens Ejendom i de senere Aar mod et ubetydeligt Vederlag til Citanten, og da denne Vej var bekvemmere for dem, have de, saalænge dette Forhold bestod, ikke haft Grund til at gjøre nogen Ret gjældende med Hensyn til Vejen d f. Citantens frie Raadighed over det Jordstykke, over hvilket den sidste Vej skal gaa, maa derfor i Forhold til de Indstævnte betragtes som havende været af rent midlertidig Natur, og han er følgelig udelukket fra overfor de Indstævnte at paaberaabe sig Frihævd. Det kan ogsaa tilføjes, at Citanten selv ifølge tvende Vidners Udsagn under de Forhandlinger, der gik forud for Sagens Anlæg, overfor de Indstævnte skal have erkjendt, at disses Ret til at benytte Vejen d f fremdeles bestod.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere kjendte berettigede til at benytte Vejen d f, men da det ikke kan paalægges Citanten at foretage

Vejankæg, hvorimod han alene er forpligtet til at finde sig i, at den paagældende Jordstrimmel af de Indstævnte benyttes som Vej, og til at fjerne de Hindringer for Færdslen, hvilke Citanten og hans Formand i Besiddelsen have frembragte, hvorunder navnlig hører at tilkaste den tidligere omtalte Tervegrav, maa Underrettsdommen efter Citantens derom subsidiært nedlagte Paastand modificeres i Overensstemmelse dermed, og vil det saaledes blive nødvendigt at give en ny Konklusion. Fristen for Dommens Efterkommelse findes at kunne bestemmes til 3 Maaneder fra Dommens Forkyndelse og Tvangsbøden at kunne fastsættes som sket i den indankede Dom. Sagens Omkostninger i begge Instanser ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Wolff, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 60 Kr. samt for Udlæg 1 Kr. 52 Øre hos det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr 225. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Anders Madsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Blodskam og uterligt Forhold mod sin Datter.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 12 Februar 1894: Arrestanten Anders Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Søberg og Prokurator Lunøe, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1894: Arrestanten Anders Madsen bør straffes med Tugt-
husarbejde i 5 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger

bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Madsen til Høiesterets-sagfører Salomon og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Madsen, der er født den 1 Juni 1828 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Blodskam og uterligt Forhold mod sin Datter, og er han, der den 29 Juli 1866 blev gift med sin nuværende Hustru, Ane Margrethe Petersen, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser overfor sin i dette Ægteskab den 1 December 1875 fødte Datter, Agnes Elise Madsen, under følgende Omstændigheder:

Medens hans bemeldte Datter var mellem 13 og 14 Aar gammel, har Arrestanten flere Gange behandlet hende paa en i høj Grad uterlig Maade. Den anden November f. A. om Aftenen, efterat Datteren samme Dag paa Grund af Sygdom var frætraadt sin Kondition og vendt tilbage til sine Forældres Opholdssted i Vallekilde Fattighus, behandlede Arrestanten hende paany uterligt, medens hun henlaa i en Slagbænk i deres Stue, og gjentog dette om Natten, efterat hun var bragt over i den Seng, i hvilken hun skulde sove tilligemed Arrestanten. Senere paa Natten bragte han en ringere Del af sit mandlige Lem ind i hendes Kjænsdel, i hvilken han vedblev at presse det ind, til Sæden gik fra ham. Datteren har forklaret, at hun har fundet sig i Arrestantens Adfærd mod hende af Frygt for, at han, hvis hun modsatte sig, skulde tilføje hende Overlast. Som Følge

af Foranstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 161 og efter samme Lovs § 176, jfr. § 161, og tildels § 174, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 161 og efter dens § 176, jfr. §§ 161 og 174, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, være at forandre.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Extrasession.

Mandagen den 30 Juli.

Nr. 111. **Kjøbenhavns Fiskehandlerforening** ved dens
Formand **A. M. Andersen** (Selv)

contra

Fiskehandler **C. H. Andersens** Enke **Sophie Andersen**
(Ingen),

betr. Berettigelse til at oppebære en Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1893: Citantinden, Fiskehandler Carl Henrik Andersens Enke Sophie Andersen bør være berettiget til, saalænge hun ikke indlader sig i nyt Ægteskab, af de Indstævnte, Kjøbenhavns Fiskehandlerforening, at oppebære i Pension hvert Aars 13 August og 13 Februar, første Gang den 13 August d. A., 100 Kr., og bør de Indstævnte til hende betale de den 13 August f. A. og den 13 Februar d. A. forfaldne Pensionsbeløb med ialt 200 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a., fra den 4 April d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 5 August f. A. afgik Fiskehandler Carl Henrik Andersen ved Døden, idet han aflivede sig selv, og havde han ved sin Død i over 5 Aar været Medlem af Kjøbenhavns Fiskehandlerforening, hvis Hovedformaal blandt andet er at yde Pension eller Understøttelse til Enker efter dens Medlemmer. Under Henvisning til, at det i § 16 i de for Foreningen gjældende Love er fastsat, at enhver Enke, hvis afdøde Mand har været Medlem af Foreningen i fulde 5 Aar, er, saalænge hun ikke indlader sig i nyt Ægteskab, berettiget til en Pension af 200 Kr. aarlig, som udbetales med 100 Kr. halvaarlig, og at Bestyrelsen ifølge Lovens § 18 skal udbetale den Pensionsberettigede det denne tilkommende Beløb senest 8 Dage efter Berettigelsen, men at Bestyrelsen ikke blot har undladt at udbetale hende de den 13 August f. A. og den 13 Februar d. A. forfaldne Beløb, men har erklæret hende uberettiget til overhovedet at oppebære Pension af Foreningen, har Citantinden, fornævnte Fiskehandler Andersens Enke Sophie Andersen, efter meddelt fri Proces under nærværende mod de Indstævnte, bemeldte Forening, anlagte Sag, ved den af hende antagne Sagfører, Overretssagfører Westergaard, paastaaet sig kjendt berettiget til, saalænge hun lever i ugift Stand, at oppebære i Pension af Foreningen hvert Aars 13 August og 13 Februar, første Gang den 13 August d. A., 100 Kr., og de Indstævnte tilpligtede at betale hende de den 13 August f. A. og den 13 Februar d. A. forfaldne Pensionsbeløb med ialt 200 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 4 April d. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglern; for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Westergaard, og Forligsprøvens Omkostninger.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger under Paaberaabelse af, at, da Citantindens Mand har berøvet sig selv Livet, kan der saavel efter Forholdets Natur, som efter hvad der, naar henses til det Passerede paa den Foreningslovene vedtagende Generalforsamling, maa antages at have været Meningen med Vedtagelsen af den ovenanførte § 16, ikke tilkomme hende nogen Pension af Foreningen.

Det skjønnes imidlertid ikke, at Forholdets Natur med Føje kan paaberaabes til Støtte for en saa væsentlig Indskrænkning i den ovennævnte Lovparagrafs Ord som den, at Retten til Enkepension i Tilfælde af Mandens Død ved Selvmord skulde være fortabt. Og da nu ej heller de Udtalelser, som ifølge det under Sagen Oplyste i sin Tid paa den ommeldte Generalforsamling skulde være faldne fra Foreningens Formand angaaende hans Formening om, hvorledes Foreningen skulde stille sig overfor Pensionskrav fra Selvmorderes Enker, og den derefter skete Vedtagelse af § 16 i dens nuværende, med Forslaget stemmende Skikkelse findes at kunne afgive tilstrækkelig Beføjelse til paa Grundlag af en formodet Forudsætning i saa Henseende fra de i Vedtagelsen deltagende Medlemmers Side at gjøre Berettigelsen til Enkepension afhængig, foruden af de tvende i Paragrafen alene nævnte Betingelser, tillige af, at Døden ikke er bevirket ved Selvmord, vil Citantindens ovennævnte Paastand, mod hvilken de Indstævnte ikke iøvrigt have fremsat nogen Indsigelse, derfor være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 265. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ludvig Gustavson (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Maj 1894: Arrestanten Ludvig Gustavson eller Ludvig Adolph Gustavson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Deichmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalk og Leth, betaler Arrestanten Ludvig Gustavson eller Ludvig Adolph Gustavson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ludvig Gustavson til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Ludvig Gustavson eller Ludvig Adolph Gustavson tiltalt for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at da han den 5 Maj d. A. for at søge et Pissoir var gaet ind i Ejendommen Nr. 119 paa Gammeltorv i fornævnte Kjøbstad og derved blev opmærksom paa, at der i et Pakhus i Sidehuset tilhøjre lige indenfor den aabenstaaende Port henlaa paa en Kasse en Rejse- eller Kjørekappe, tilvendte han sig denne og pantsatte den strax efter hos en Pantelaaner der i Byen for 6 Kr. Værdien af Kappen, som er tilbageleveret Bestjaalne, Gaardbestyrer Hans Pedersen, er med dennes og Arrestantens Billigelse af Retsvidnerne ansat til 20 Kr. For dette Forhold er Arrestanten — der er født den 22 September 1870 og tidligere funden straffet ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Marts 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 29 Juli 1892 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253, jfr. § 62, med samme Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 24 September s. A.

efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og ifølge samme Rets Dom af 8 Juli f. A. efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med lige Arbejde i 1 Aar — ved Underretsdommen rettelig anset efter sidstnævnte Straffebestemmelse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og da Straffen findes passende ansat til 15 Maaneders Forbedringshusarbejde, og Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der ere paa-lagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 258.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Naiberg Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 23 Maj 1894: Arrestanten Christen Naiberg Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overrets-sagfører Rye, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Naiberg Christensen til Advokat Hindenburg

burg og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Naibjerg Christensen — der er født i Aaret 1830 og som foruden, at han har været straffet 4 Gange for Tyveri, en Gang i Forbindelse med Omgængelse mod Naturen, Bedrageri og Løsgænger, og en anden Gang i Forbindelse med Løsgænger og Betleri, endvidere har været straffet mange Gange for de to sidstnævnte Forseelser, tildels i Forbindelse med hinanden, senest ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Politiretsdom af 29 Juni f. A. for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 4 Uger, — tiltales under nærværende Sag for Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter ifølge sin Forklaring at være fratraadt en Tjeneste hos en Gaardmand i Assing, har i de paafølgende ca. 3 Uger drevet om og, med Undtagelse af, at han vil have søgt Arbejde paa 2 Steder, som han dog ikke har kunnet nærmere opgive, undladt at søge saadant, samt ernæret sig ved Betleri, indtil han den 14 Maj d. A. blev anholdt i Haderup under Hjerm-Ginding Herreders Jurisdiktion, medens han var ifærd med at betle. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder, og idet Arrestanten er over 60 Aar, findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det derhos rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 246.

Advokat Nellemann

contra

Anders Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1894: Arrestanterne Lauritz Edvard Ørbeck og Anders Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Tvermoes, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hansen, dog at Arrestanten Ørbeck deraf in solidum med ham tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Hansens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han efter de i Dommen paaberaabte Lovbestemmelser er anset med Forbedringshusarbejde, men Straffetiden findes efter Omstændighederne at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør for Anders Hansens Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Lauritz Edvard Ørbeck og Anders Hansen for Tyveri. Arrestanten Hansen, der er født den 1 September 1864 er, foruden 3 Gange at være straffet for Betleri, anset: ifølge Høiesteretsdom af 19 Maj 1890 efter Straffelovens § 238 for 1ste Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 6 Marts 1869 § 13, 2det Mbr., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest: ifølge nærværende Rets Dom af 9 Maj 1893 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Under førstnævnte Sag var Arrestanten Hansen sigtet for at have gjort sig skyldig i Tyveri, men blev paa Grund af manglende Bevis kun dømt som Hæler, og under sidstnævnte Sag, under hvilken Arrestanten oprindelig var sigtet for at have gjort sig skyldig i et grovt Tyveri, blev Undersøgelsen herom

— ligeledes paa Grund af manglende Bevis — sluttet uden Tiltale.

Endvidere har Arrestanten Hansen været Gjenstand for kriminel Undersøgelse her ved Retten fra den 9 Marts til den 14 Maj 1889 som sigtet for Ejendomsindgreb, men ogsaa denne Undersøgelse, under hvilken han var belagt med Arrest, blev paa Grund af manglende Bevis sluttet uden Tiltale. Efter hvad der under nærværende Sag er oplyst, blev der den 14 Februar d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 5 i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 109 begaaet et Tyveri, ved hvilket der fra et af Skomager Carl Leopold Petersen benyttet Værelse i Ejendommens Kvistetage (4de Sal) blev stjaalet en Kjole, en Klokke, 2 Sengtæpper, 1 Uhr, 2 Par Sko, et Par Underbenklæder og et Lagen, alt tilsammen af Værdi 38 Kr. 50 Øre, hvilke Gjenstande, der beroede frit fremme i Værelset, tilhørte dels fornævnte Skomager Petersen og dennes Hustru Nathalie Eiaensø, dels Skomager Petersens Søn, Typograf Rudolf Jørgen Petersen. Omtrent Kl. 8 samme Eftermiddag som dette Tyveri var blevet begaaet, blev Arrestanten Ørbeck anholdt paa Foranledning af en Pantelaaner, hos hvem han forsøgte at pantsætte den stjaalne Kjole, og under den i denne Anledning indledede Undersøgelse tilstod saa Ørbeck — efter nogen Tids Nægten — i et den 21 Februar d. A. afholdt Forhør, at han og Arrestanten Hansen i Forening havde begaaet det ovennævnte Tyveri. Herom har han nærmere forklaret som følger: Om Eftermiddagen den 14 Februar d. A. omtrent Kl. 2 fulgtes han og Anders Hansen, med hvem han var truffet sammen paa Vesterbro, op paa Hansens Bopæl paa Vinstrupsvej. Medens de opholdt sig her, bleve de enige om i Forening at begaa Indbrudstyveri et eller andet Sted, og i Henhold til denne Beslutning gik de ved Femtiden ud sammen — Hansen medførende en Dirk og 4 à 5 Nøgler, som det var Meningen at benytte ved Udførelsen af det paatænkte Tyveri — og efter Hansens Anvisning hen til Ejendommen Vesterbrogade Nr. 109, der ligger nærmere ind ad Byen til end Vinstrupsvej. Medens Ørbeck efter Hansens Anmodning blev lidt tilbage, gik Hansen ind ad Ejendommens Port og op ad Hovedtrappen, og da Ørbeck 1 eller 2 Minuter senere fulgte efter, traf han oppe i Ejendommens Kvistetage Hansen staaende inde i det ovennævnte af Skomager Petersen benyttede Værelse ifærd med at binde en Del Gjenstande sammen i en Bylt. Efterat Ørbeck, der forstod, at Hansen havde stjaalet de paagjældende Ting inde i Værelset, derpaa havde undersøgt Byltens Indhold, udtog han af samme nogle Hæfter, som han ansaa for værdiløse, og medtog i Stedet et Par Sko, der stod under en Seng i Værelset. Ørbeck tog dernæst Bylten og gik ned ad Trappen med den, lidt efter fulgt af Hansen, der noget længere nede paa Trappen skiftede Plads med ham, saaledes, at han (Hansen) kom forrest.

Efterat de var kommet ud paa Gaden, gik Ørbeck, der stadig bar Bylten, over paa det modsatte Fortoug, hvorpaa de, hver paa sin Side af Gaden, gik ud efter ad Vinstrupsvej til, idet det var Meningen at bringe Kosterne op paa Hansens Bopæl. Efter dernæst at have opholdt sig i en Beværtning, indtil det var begyndt at blive mørkt, gik de hjem til Hansen, hvor de undersøgte Bylten, der bestod af de ovenfor nævnte Skomager Petersen og dennes Hustru og Søn tilhørende Gjenstande, hvorpaa de atter gik ud for at pantsætte Kjolen, det ene af Tæpperne, det ene Par Sko og Uhret. Herunder var det saa, at Ørbeck blev anholdt. I Anledning af den af Arrestanten Ørbeck i Forhøret den 21 Februar afgivne Forklaring, blev Arrestanten Hansen Dagen efter anholdt, og han, der i Begyndelsen paastod, at han den paagældende Eftermiddag først omtrent Kl. 7 $\frac{1}{2}$ var truffet sammen med Ørbeck, afgav derpaa — efterat forskellige af ham fremsatte Anbringender om, hvor han tidligere paa Dagen havde opholdt sig, havde vist sig urigtige — i et den 3 Marts afholdt Forhør følgende Forklaring, hvis Rigtighed han senere bestemt har fastholdt. Om Eftermiddagen den 14 Februar d. A. omtrent Kl. 5 mødte han Ørbeck paa Vesterbrogade — som han senere har forklaret, skraas overfor Amerika-vej 0: lige i Nærheden af Ejendommen Vesterbrogade Nr. 109 — bærende paa en stor hvid Bylt og gaaende ud efter. Han og Ørbeck gik derpaa ned i en Beværtning, idet han ikke vilde have, at Ørbeck, der vilde bringe Bylten hjem til ham, maatte gjøre dette, før det var begyndt at mørkne, da han nok kunde tænke sig, at Bylten bestod af Tyvekoster, og da saa Mærket var faldet paa, gik han og Ørbeck op paa hans Bopæl, hvor de undersøgte Bylten, der viste sig at bestaa af 2 Tæpper, en Kjole, et Par Underbenklæder og et Uhr samt et Lagen, der var svøbt om det Øvrige, hvorpaa de atter gik ud for at pantsætte det ene Tæppe og Kjolen, hvad der imidlertid ikke lykkedes. Hansen, der bestemt har fastholdt, at der i Bylten hverken var Sko eller nogen Klokke, har endvidere forklaret, at han samme Aften solgte det andet Tæppe, Uhret og Underbenklæderne til en Ubekjendt.

Uagtet Arrestanten Hansen saaledes bestemt har benægtet, at han har deltaget i Udførelsen af Tyveriet, maa det dog efter alt, hvad der foreligger, anses for bevist, at Tyveriet er begaaet af ham og Arrestanten Ørbeck i Forening efter forudgaaende Aftale. Ligesom nemlig Arrestanten Ørbecks ovenfor anførte Forklaring, som han inden Vaklen har fastholdt ogsaa under Konfrontationer med Arrestanten Hansen, der ikke har kunnet anføre nogen Grund til, at Ørbeck skulde lyve ham noget paa, bl. A. herved og ved hele den Maade, hvorpaa den er fremkommet, gjør Indtryk af at være i Overensstemmelse med Sandheden, saaledes er nævnte Forklaring i høj Grad bestyrket ved,

hvad der iøvrigt er oplyst, navnlig ved de af Marie Elisabeth Steffensen og dennes 12-aarige Søster Henriette Magdalene Augustine afgivne Forklaringer.

Førstnævnte har saaledes under Ed forklaret Følgende:

Medens hun den paagjældende Eftermiddag — vistnok mellem Kl. 5 og 6 — opholdt sig i Kvistetagen i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 109 i et Værelse ligeoverfor det af Skomager Petersen benyttede, hørte hun, at 2 Mandspersoner i nogen Tid talte hviskende sammen lige udenfor det Værelse, hvori hun befandt sig, og at de noget efter gik ned ad Trappen. Hun, som da fattede Mistanke, gik saa ud paa Trappegangen og kunde herfra høre, at der gik to ned ad Trappen, men saa kun den af de 2 Personer, der gik bagest. I denne mener hun imidlertid bestemt paa hele Skikkelsen at gjenkjende Arrestanten Hansen, uagtet hun kun saae ham bagfra. Henriette Steffensen har forklaret — og denne Forklaring vinder særlig i Vægt derved, at den nøje stemmer med, hvad Arrestanten Ørbeck har forklaret om Maaden, hvorpaa han og Arrestanten Hansen fjernede sig fra Gjæringsstedet — at hun, der ved den paagjældende Lejlighed opholdt sig i det samme Værelse som hendes Søster Marie, fulgte med, da denne gik ud for at se efter de 2 Personer, som ogsaa hun (Henriette) havde hørt hviske udenfor paa Gangen, at hun, som derpaa af sin Søster blev sendt ned for at se efter Personerne, ikke saae andet af dem, medens de gik ned ad Trappen, end 2 Hænder, en stor og en mindre, der bag efter hinanden blev ført ned ad Trappegænderet, at det forekom hende, at de to Hænder længere nede paa Trappen skiftede Plads, saaledes at den store Haand kom forrest — det bemærkes herved, at det er konstateret, at Arrestanten Hansens Haand er betydelig bredere end Arrestanten Ørbecks — at hun, da hun var naaet ned til 1ste Sal, blev staaende, indtil hun hørte Døren fra Trappen ud til Porten slaa i, og at hun derpaa løb ud paa Gaden, hvor hun saae en Mand bærende en stor hvid Bylt skraa over Gaden til det modsatte Fortoug og derpaa gaa ud efter, medens en anden Mandsperson, der var større end den Førstnævnte og iført en graatærnet Jakke eller Frakke, og som ligeledes gik ud efter, men paa det Fortoug, der er nærmest Ejendommen Vesterbrogade 109, bestendig saae over til den, der gik ovre paa det modsatte Fortoug, som om han og denne herte sammen. Henriette Steffensen har derhos forklaret, at Arrestanten Ørbeck i Klædedragt og Højde ganske ligner den Mand, der bar Bylten, medens Arrestanten Hansen ganske ligner den anden Person, hvorved bemærkes, at det er konstateret, at Arrestanten Hansen er større end Arrestanten Ørbeck, og at han paa den Tid, da Tyveriet blev begaaet, bar en graatærnet Jakke. Arrestanten Ørbecks Forklaring bestyrkes yderligere ved, at Arrestanten Hansen, som anført, har maattet ind-

rømme, at han har været sammen med Ørbeck i Nærheden af Ejendommen Vesterbrogade Nr. 109, umiddelbart efterat Tyveriet er blevet begaaet, at Kosterne samme Eftermiddag er blevet bragt i Sikkerhed paa hans Bopæl af ham og Ørbeck i Forening, og at han derefter har været Ørbeck behjælpelig med at forsøge paa at pantsætte nogle af dem. Fremdeles maa det anses for godtgjort, at Døren ind til det af Skomager Petersen benyttede Værelse har været aflaaet paa den Tid, da Tyveriet blev begaaet, og at Arrestanterne, der har haft ubindret Adgang til selve Ejendommen, indbrudsvis har skaffet sig Adgang til det nævnte Værelse. Skomager Petersen har saaledes edeligt forklaret, at Døren ind til Værelset altid holdes aflaaet, og at hans Hustru, der havde forladt Værelset om Morgenen den paagældende Dag, var den, der sidst havde været oppe i det, forinden Tyveriet blev begaaet, og Skomager Petersens Hustru, der edeligt har forklaret i Overensstemmelse hermed, har endvidere forklaret, at hun veed, at hun aflaaede Døren, da hun den nævnte Morgen forlod Værelset, og derpaa tog Nøglen til Døren til sig.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 23.

Mandagen den 30 Juli.

Nr. 246.

Advokat Nellemann

contra

Anders Hansen (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Fremdeles har Arrestanten Ørbeck forklaret dels som ovenfor anført, at han og Hansen den paagældende Eftermiddag var blevet enige om at begaa Tyveri et eller andet Sted indbrudsvis, hvorhos ogsaa Hansen, da de gik ud sammen, medførte en Dirk og 4 à 5 Nøgler, dels at Hansen, da de havde forladt Gjærningsstedet, fortalte ham, at han havde lukket Døren op ved Hjælp af Dirken. At Tyveriet er blevet begaaet indbrudsvis, bestyrkes fremdeles derved, at det, efter hvad Skomager Petersen og Hustru edelig har forklaret, maa antages, at disse fandt Døren til Værelset aflaaet, da de den nævnte Dag omtrent Kl. 5 $\frac{1}{4}$ efter af Henriette Steffensen at have faaet at høre, at der havde været Tyve paa Kvisten, kom op for at se efter, om der savnedes noget paa Værelset. Thi herefter og under Hensyn til, at Arrestanten Ørbeck har forklaret, at Arrestanten Hansen sagde til ham, da de vare ved at forlade Gjærningsstedet, at han vilde laase Døren af efter dem, maa det nemlig antages, at Hansen ved sin Bortgang virkelig har laaset Døren af, hvilket han næppe vilde have gjort, hvis han ikke ved sin Ankomst havde fundet Døren aflaaet. Hertil kommer, at det er konstateret, at en Dirk og 2 Hovednøgler, der ved en den 23 Februar d. A. stedfunden Ransagning i Arrestanten Hansens Bolig blev fundet liggende gjemt i en Handske paa en ovenover Vinduet i Arrestantens Værelse anbragt Hylde, er istand til at aabne Døren ind til Skomager Petersens Værelse.

Arrestanten Hansen er endvidere sigtet for at have gjort sig skyldig i Tyveri med Hensyn til et til 3 Kr. vurderet Hestedækken, der ved ovennævnte Ransagning blev fundet liggende paa hans Seng, og som maa antages om Eftermiddagen den 15 Januar d. A. at være blevet stjålet fra en i en Gaard her i Staden henstaaende Vogn. Arrestanten, der har erkjendt, at han har været i Besiddelse af Dækkenet, har om sin Adkomst til dette forklaret, at han en Dag i afvigte December eller mulig i afvigte Januar har købt det af en Kludehandler ved Navn Jens Nielsen, som han traf i Vognmagergade, og som han antog var i lovlig Besiddelse af det. Under Sagen er det imidlertid blevet bevist, at Dækkenet tilhører Vognmand Anders Julius Sørensen, og at denne for længere Tid tilbage har udleveret det til Tjenestekarl Johan Frederik Johansen til Afbenyttelse i dennes Tjeneste hos Firmaet Baadh & Winther, for hvem Johansen kører med et af Vognmand Sørensen til Firmaet udlejet Kjøretøj. Da nævnte Johansen, der saaledes har været i Besiddelse af Dækkenet, derhos har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til dette, og da der endelig ikke findes at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ovenfor anførte, aldeles ubestyrkede Forklaring, er der herefter tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Dækkenet, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne være at anse — Arrestanten Hansen dels efter Straffelovens § 230, 2det Led, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 ligeledes som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 31 Juli.

Nr. 219. Høiesteretsagfører Bagger

contra

Jens Peter Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse, Bedrageri, Løsgænger og Betleri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 29 Marts

1894: Arrestanten Jens Peter Nielsen bør hensættes til Tugt-
husarbejde i 3 Aar; saa bør han og betale i Erstatning til
Landbygningernes almindelige Brandforsikring 295 Kr. 20 Øre,
og til Brandforsikringsforeningen for Hjørring Amt og Kjær
Herred 463 Kr., samt udrede alle af denne Sag flydende Om-
kostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Kjølgaard,
12 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. Den
idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1894: Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og De-
fensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, betaler
Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt
at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger
Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den ind-
ankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil
den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes
at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I
Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Peter Nielsen til Høiesteretssagfører Bagger og
Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten
Jens Peter Nielsen — der er født i Aaret 1865, og som tidli-
gere har været straffet ifølge Vennebjerg Herreds Extraretsdom
af 18 April 1884 efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, samt for
Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ifølge Berg-
lum Herreds Extraretsdom af 13 December 1887 efter Straffe-
lovens §§ 228 og 247 samt for Løsgængeri og Betleri med
samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets
Dom af 20 Marts 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, 253

og 225 samt for Løsgænger og Betleri med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 28 November 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og § 281, 1ste Stykke, samt for Løsgænger og Betleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 7 November 1891 efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, og for Betleri med samme Art af Strafarbejde i 18 Maaneder samt ifølge Høiesteretsdom af 7 Marts 1893 efter Straffelovens §§ 232 og 251 med samme Art af Strafarbejde i 1 Aar, hvorhos han ved Hjørring Kjøbstads Extraretsdom af 13 Oktober 1888 i en mod ham for Tyveri anlagt Sag blev fri-funden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger — tiltales under denne Sag for Brandstiftelse, Bedrageri samt Løsgænger og Betleri. Efter Sagens Oplysninger forlod Arrestanten, der den 16 Januar d. A. — indtil hvilket Tidspunkt han efter Udstaaelsen af den ovennævnte ham ved Høiesteretsdom af 7 Marts f. A. idømte Straf havde været anbragt paa Fattiggaarden i Hjørring — havde tiltraadt en Tjeneste hos en Gaardejer i Torslev Sogn, allerede den 23 s. M. denne Tjeneste, og i den derpaa følgende Tid indtil den 27 Februar d. A., da han blev anholdt under nærværende Sag, havde han kun Arbejde dels, som det maa antages, i 4 Dage indtil den 7 Februar med Stenslagning i Taars Sogn, dels fra den 11 til den 18 s. M. hos en Gaardejer i Vraa, hvorhos han fra den 7 til den 10 s. M. var under Anholdelse i Frederikshavn og Hjørring i Anledning af det nedenfor nævnte af ham udviste bedrægelige Forhold overfor de danske Statsbaner. Arrestanten har tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i den øvrige Del af det ovennævnte Tidsrum har drevet om i Hjørring Kjøbstad og sammes nærmeste Omegn og i det Væsentlige ernæret sig ved Betleri, og han vil derfor være at dømme for denne Forseelse. Derimod findes der, da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at han under sin Vandring har søgt Arbejde, ikke tilstrækkelig Føje til at anse ham for skyldig i Løsgænger. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det derhos anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Brandstiftelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat Arrestanten — hvem der den 27 Februar d. A. af Politikammeret i Aalborg, til hvilket han Dagen forud havde meldt sig som blottet for Subsistensmidler, blev meddelt Tvangspas til Hjørring, men som derpaa i Stedet for at begive sig til denne By gik til Dronninglund Herred — den nævnte Dag om Aftenen mellem Kl. 6 og 7 var ankommen til Flauenskjold Kro, lagde han sig i en under en Stakhætte anbragt Stak af Hø og Halm, der stod Øst for en til Kroen hørende, med Tegltag belagt Stald- og Ladebygning, som det maa antages, i en Afstand fra denne af ca 12 Alen. Nord for

bemeldte Stak laa der to mindre, til Kroen hørende Bygninger, nemlig dels i en Afstand af $7\frac{1}{2}$ Al. fra Stakken et til alle Sider med Straatag, der naaede helt til Jorden, forsynet Hus eller Skur, der af Forpagteren af Kroen benyttedes til Ko- og Svine-stald samt til Opbevaringssted for Furage, hvorhos der ligeledes i samme henstod en Rulle og noget andet Læsøre, dels i en Afstand af 9 Al. fra det sidstnævnte Hus en anden lignende, ligeledes med Straatag forsynet Bygning, der benyttedes til Tørvehus, hvorhos bemærkes, at den førstnævnte Bygning kun var fjernet $6\frac{1}{2}$ Al. fra et til Kroen hørende Halvtag og den sidstnævnte kun $5\frac{1}{2}$ Al. fra Kroens teglhængte Stuehus. Medens Arrestanten laa i den ovennævnte Stak fortærede han, der tidligere i Dagens Løb vil have nydt forskellige Drikkevarer, en Pægl Brændevin, som han havde medbragt, og efter hans Forklaring paakom der ham nu en stærk Lyst til at se Ild, hvorfor han, uden at overveje Følgerne og navnlig, som han har udsagt, uden at gjøre sig nogen Tanke om, hvorvidt Ilden kunde brede sig til de nævnte to straatækte Bygninger eller til selve Krogaarden, af en af ham medbragt Tændstikæske udtog to Tændstikker, som han afrev, og hvormed han tændte Ild i Stakken paa to forskellige Steder. Efterat have overbevist sig om, at Ilden havde godt fat i Stakken, fjernede han sig et Stykke fra Brandstedet for at se paa Ilden, men efter kort Tids Forløb gik han tilbage til Brandstedet, hvor han — der ved den omhandlede Lejlighed vel var noget beskjenket, men dog ikke i højere Grad, end at han maa anses at have været fuldt tilregnelig — blev anholdt af en tilstedeværende Politibetjent.

Efter hvad der er oplyst, udbrød Ilden om Aftenen Kl. henad 9, og fra Stakken, der tilligemed Stakhætten brændte, udbredte Ilden sig, idet det blæste stærkt fra Syd, til det ovenmeldte, umiddelbart Nord for Stakken beliggende straatækte Hus eller Skur, der ligeledes nedbrændte. I dette Hus fandtes to Køer og flere Svin, hvilke det lykkedes de Tilstedekomne at faa reddede, hvorimod de øvrige i Huset værende Gjenstande brændte. Ilden havde derhos ogsaa fat i det ovennævnte Tørvehus, men det lykkedes at faa den slukket i samme, hvorhos bemærkes, at hvis Ilden havde faaet Magt over denne Bygning, vilde der, efter hvad der efter det Foreliggende maa antages, have været megen Fare for, at den ogsaa havde udbredt sig til den egentlige Krobygning. Medens Forpagteren af Kroen har frafaldet Krav paa Erstatning for Stakhætten, der tilhørte ham, og som ikke var forsikret, er der derimod af den almindelige Brandforsikring for Landbygninger og af Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt nedlagt Paastande om, at der under Sagen tilkjendes dem i Erstatning hos Arrestanten henholdsvis 295 Kr. 20 Øre — nemlig 291 Kr. 20 Øre, der ere tilkendte Kroens Ejer i Erstatning

for den Bygningerne overgaaede Brandskade, og 4 Kr., der ere medgaaede til Skadens Vurdering — og 463 Kr., hvoraf 457 Kr. udgjøre den Forpagteren af Kroen hos sidstnævnte Brandforsikringsforening tilkommende Erstatning for Brandskaden paa hans rørlige Ejendele, medens 6 Kr. ere beregnede i Taxationsomkostninger. Disse Erstatningspaastande ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Forsaavidt angaar Sigtelsen mod Arrestanten for Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 7 Februar d. A. om Aftenen, uden at være forsynet med Billet og uden at have Penge til at købe en saadan for, i Sindal er steget ind i Jernbanetoget i en 3die Klasesse Kupe og derefter har kjørt med Toget til Frederikshavn. Efter det Oplyste udgjør det Beløb, for hvilket han paa denne Maade har besveget de danske Statsbaner, 75 Øre, men Generaldirektoratet for Statsbanedriften har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Idet nu Arrestantens Forhold ved at sætte Ild paa den ovennævnte Stak vil være at henføre under Straffelovens § 282, 1ste Stykke, og hans sidstnævnte Forhold under § 257, vil han efter det Ovenanførte være at anse dels efter disse Straffebestemmelser, dels for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 1 August.

Nr. 243.

Advokat Halkier

contra

- 1) **Anders Andersson Guldberg**, 2) **Niels Peter Jensen**,
 3) **Thomine Jensen** og 4) **Carl Peter Julius Schmaltz**,
 (Def. for Nr. 1 Hansen og for Nr. 2—4 Bagger).

der tiltales Nr. 1 for Bedrageri, falsk Angivelse og Forledelse til falsk Forklaring for Retten og Nr. 2, 3 og 4 henholdsvis for Bedrageri, falsk Forklaring for Retten og Meddelagtighed i Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Maj 1894:

Arrestanterne Anders Andersson Guldberg og Johan Ludvig Martin Schumann og de Tiltalte Niels Peder Jensen, Thomine Jensen, Jensens Hustru og Carl Peter Julius Schmaltz bør straffes, Arrestanten Guldberg med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Arrestanten Schumann og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten Schumann i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Jensen i 4 Gange 5 Dage, Tiltalte Jensens Hustru i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Schmaltz i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder 60 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Lange, udredes af Arrestanten Guldberg med $\frac{1}{6}$, af Arrestanten Guldberg og Tiltalte Schmaltz En for Begge og Begge for En med $\frac{1}{6}$, af Arrestanten Schumann med $\frac{1}{3}$ og af Tiltalte Jensen og Tiltalte Jensens Hustru hver med $\frac{1}{6}$. Arrestanten Guldberg udreder derhos 60 Kr. i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Bøcher, medens Salæret til den for Arrestanten Schumann og de Tiltalte Jensen, Jensens Hustru og Schmaltz beskikkede Defensor, Prokurator Steinthal, 60 Kr., udredes af Arrestanten Schumann med $\frac{2}{5}$ og af de 3 Tiltalte hver med $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte Guldberg er sigtet for falsk Angivelse, bemærkes, at der efter samtlige foreliggende Omstændigheder — blandt hvilke kan fremhæves, at den af ham under Forhørene afgivne Forklaring om Sønnens Forhold til det paa-gjældende Uhr kun var en Gjentagelse af den Fremstilling, som de begge ifølge Aftale havde afgivet under de imod dem til Uhrets Tilbagelevering anlagte civile Sager — ikke findes tilstrækkelig Føje til at ansee ham strafskyldig under denne Deel af Sagen.

I den indankede Dom er det derhos rettelig antaget, at denne Tiltalte ikke vil kunne dømmes for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Derimod vil han, som i Dommen sket, være at ansee efter Straffelovens § 253. Hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

For de øvrige tre for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Andersson Guldberg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I

Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 100 Kroner, der udredes af Tiltalte Guldberg med Halvdelen, saaledes at Tiltalte Carl Peter Julius Schmaltz in solidum med ham deraf tilsvare det Halve, og af Tiltalte Niels Peter Jensen og Tiltalte Thomine Jensen, Jensens Hustru, hver med en Fjerdedeel. I Salarium tillægges der endvidere Høiesteretssagfører Hansen 100 Kroner, der udredes af Tiltalte Guldberg, og Høiesteretssagfører Bagger 100 Kroner, hvoraf de tre andre fornævnte Tiltalte hver udreder en Trediedeel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Anders Andersson Guldberg for Bedrageri, falsk Angivelse og Forledelse til falsk Forklaring for Retten, Arrestanten Johan Ludvig Martin Schumann for Bedrageri og falsk Forklaring for Retten, Niels Peter Jensen for Bedrageri, Sidstnævntes Hustru Thomine Jensen for falsk Forklaring for Retten og Carl Peter Julius Schmaltz for Meddelagtighed i Bedrageri. Arrestanten Guldberg, der har forklaret, at han er født den 12 Februar 1836, altsaa, at han nu er 58 Aar gammel, hvilket er skjønnest stemmende med hans Udseende, er anset: ifølge Høiesterets Dom af 11 December 1878 efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 3 Juni 1882 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage, ifølge Høiesterets Dom af 30 November 1882 efter Straffelovens §§ 101, 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest: ifølge Høiesterets Dom af 4 Juni 1891 efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt i Henhold til Instrux for Høiesteret af 7 December 1771 § 29, sammenholdt med Forordningen om temere litigantes af 23 December 1735 § 2 med en Bøde af 100 Kr. til Vor Frelsers Kirke og ligesaameget til Justitskassen. Der har derhos flere Gange været indledet kriminel Undersøgelse mod Arrestanten Guldberg for Bedrageri, uden at Aktion er paafulgt.

Arrestanten Schumann, —

Tiltalte Jensen, der er født den 23 Juli 1866, er anset: ved nærværende Rets Dom af 9 Juli 1892 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Jensens Hustru og Tiltalte Schmaltz, der ere fødte hen-

holdsviis den 24 December 1868 og den 3 September 1857 ere ikke fundne forhen straffede.

Under nærværende Sag er følgende oplyst:

Tiltalte Jensen har tilstaaet, og dette stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han den 24 August f. A. af Grosserer Niels Christian Barfoed har skaffet sig udleveret paa Kredit 4 Dritler Smør og en Drittel Margarine, tilsammen af Værdi 403 Kr. 88 Øre, hvilke Varer det ikke var hans Hensigt at betale, hvad han maa antages heller ikke senere at have gjort. Arrestanten Schumann har tilstaaet, og dette stemmer ligeledes med det iøvrigt Oplyste, at han den 4 September f. A. af Firmaet H. J. Schmidt & Co. har skaffet sig udleveret paa Kredit 5 Sække Mel, tilsammen af Værdi 81 Kr. 20 Øre, hvilke Varer det ikke var hans Hensigt at betale, hvad han heller ikke senere har gjort. Arrestanten Guldberg har været sigtet for Meddelagtighed i de nævnte Bedragerier, men da Bevis i saa Henseende ej har kunnet tilvejebringes, er Undersøgelsen mod nævnte Arrestant forsaavidt sluttet uden Tiltale.

Forsaavidt dernæst Tiltalte Jensens Hustru og Arrestanterne Schumann og Guldberg ere sigtede, de 2 Førstnævnte for at have gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for at have forledet dem hertil, ere Sagens Omstændigheder følgende: Efterat Tiltalte Jensen den 19 September f. A. var blevet arresteret som mistænkt for at have gjort sig skyldig i det ovenfor nævnte Bedrageri overfor Grosserer Barfoed, tilstod han i et den 21 næstefter afholdt Forhør, at han havde ladet sig de paagjældende Varer udlevere paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, og samtidig forklarede han, at han havde handlet saaledes efter Tilskyndelse af Arrestanten Guldberg, og at denne havde foreslaaet ham at „stikke af“ til Amerika, saasnart han (Guldberg) havde faaet solgt „Smørret“. Tiltalte Jensen tilføjede derhos, at baade hans Hustru og Arrestanten Schumann havde hørt Guldberg fremkomme med en saadan Ytring som den nævnte. I Anledning af den saaledes mod Guldberg rettede Sigtelse for at have gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Bedrageriet overfor Barfoed, blev saavel Guldberg som Schumann og Jensens Hustru tilsagte til Dagen efter (den 22 September) at give Møde i 4de Kriminelkammer for der at aflægge Forklaring i Sagen, og under Forhøret forklarede saa Schumann, at han ganske vist i Løbet af de sidste 14 Dage oftere havde hørt Jensen udtale, at han vilde rejse til Amerika, men at han derimod ikke kunde oplyse, hvorvidt Guldberg havde raadet Jensen til at gjøre dette, og Jensens Hustru, at hun ikke havde hørt Guldberg tilraade hendes Mand, at han skulde rejse til Amerika. Guldberg, der ligeledes var mødt, kom derimod ikke til at afgive Forklaring nævnte Dag. I et den 25 næstefter afholdt Forhør erkjendte Jensens Hustru imidlertid, at hun i Virkeligheden

havde hørt Guldberg raade hendes Mand til at rejse til Amerika, og at hendes hermed stridende Forklaring i Forhøret den 22 September var bevidst usandfærdig, og senere har hun endvidere udtrykkelig erkjendt, at hun, da hun den 22 September afgav sin Forklaring, forstod, at det var som Vidne i Sagen, at hun blev afhørt, og at det paagjældende Spørgsmaal blev rettet til hende for at faa oplyst, om Guldberg havde gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Bedrageriet overfor Barfoed. Tiltalte Jensens Hustru har fremdeles forklaret, at Grunden til, at hun afgav den urigtige Forklaring, var den, at Guldberg, medens hun den 22 September i Forværelset til 4de Kriminelkammer ventede paa at blive kaldt ind i Kammeret for at give Forklaring, lod nogle Ytringer falde, der efter hendes Formening viste, at Guldberg ønskede, at hun skulde nægte, at hun havde hørt ham raade hendes Mand til at rejse til Amerika, hvad der bragte hende, der den Gang ikke vidste, om hendes Mand havde tilstaaet, at han havde bedraget Barfoed, paa den Tanke, at det mulig vilde kunne skade hendes Mand, om hun oplyste, at Guldberg havde givet ham det oftnævnte Raad. Tiltalte Jensens Hustru har endvidere udsagt, at hun ikke vilde have beediget sin heromtalte urigtige Forklaring.

Schumann, der ligeledes var tilsagt til at give Møde i 4de Kriminelkammer den 25 September fastholdt derimod, da han nævnte Dag paany blev afhørt, at hans Forklaring i Forhøret den 22 September var rigtig, idet han tilføjede, at han ganske vist havde paahørt en Samtale mellem Guldberg og Jensen om Sidstnævntes Forhold til Grosserer Barfoed, men at han end ikke kunde mindes, om der under denne Samtale havde været Tale om, at Jensen skulde rejse til Amerika. Efterat Schumann, mod hvem der den Gang endnu ikke var blevet indledet Undersøgelse i Anledning af hans ovennævnte Bedrageri overfor Firmaet H. J. Schmidt & Co., derpaa var blevet anholdt som mistænkt for at have gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten, indrømmede han i et den 28 September afholdt Forhør, at han havde hørt Guldberg ytre under en Samtale mellem ham og Jensen, at det var ligesaagodt eller det rigtigste, at Jensen rejste til Amerika, men samtidig fastholdt han, at han først efter, at han den 25 September havde afgivet Forklaring, var kommet til at huske paa nævnte Ytring. I et den 17 November f. A. afholdt Forhør tilstod han imidlertid, at hans ovennævnte den 22 og 25 September afgivne Forklaringer var bevidst usandfærdige, og at han havde afgivet disse urigtige Forklaringer, skjøndt han vel vidste, at det var som Vidne, han blev afhørt. Han forklarede derhos, at han afgav de nævnte urigtige Forklaringer, som han efter sin Paastand ikke vilde have beediget, paa Opfordring af Guldberg og for at forhindre, at denne blev draget ind i Sagen. Efter at Schumann havde aflagt ovennævnte

Forklaring og derpaa i et den 11 December f. A. afholdt Forhør havde forklaret, at han ikke yderligere end alt sket kunde oplyse, at Guldberg havde anstiftet ham til at afgive falsk Vidneforklaring, erklærede han i et Dagen efter (den 12 December) afholdt Forhør, at han, da han den 22 og 25 September afgav sine urigtige Forklaringer, i Virkeligheden ikke huskede, at han havde hørt Guldberg raade Jensen til at rejse til Amerika, og at det var urigtigt, naar han havde forklaret, at han var blevet anstiftet af Guldberg til at forklare i Strid med Sandheden paa nævnte Punkt. Til denne Tilbagekaldelse af hans i Forhøret den 17 November aflagte Tilstaaelse vil der imidlertid efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages, og idet hans nævnte Tilstaaelse saaledes vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, vil han for den af ham i Forhøret den 22 September f. A. afgivne falske Forklaring være at anse efter Straffelovens § 146, hvorimod der i Medfør af Straffelovens § 147 ikke findes at burde paalægges ham noget Straffeansvar for den af ham i Forhøret den 25 s. M. afgivne falske Forklaring, idet han nemlig, da han afgav samme, vil have antaget, og virkelig havde Grund til at antage, at han var mistænkt for i Forhøret den 22 September at have aflagt falsk Vidneforklaring.

Som ovenfor anført er Guldberg sigtet for at have forledet Jensens Hustru og Schumann til at afgive de nævnte usandfærdige Vidneforklaringer. I det ovennævnte, den 17 November f. A. afholdte Forhør, forklærede Schumann saaledes, at han, umiddelbart efter at Jensen den 19 September var blevet anholdt, havde en Samtale med Guldberg, hvorunder denne opfordrede ham til at nægte, at han havde hørt ham (Guldberg) raade Jensen til at rejse til Amerika, og at det var i Henhold til denne Opfordring, at han den 22 September f. A. afgav den ovenfor omtalte usandfærdige Forklaring. Guldberg har imidlertid benægtet, at han har rettet en saadan Opfordring til Schumann, og mod hans Benægtelse er Bevis i saa Henseende ikke tilvejebragt. I samme Forhør forklærede Schumann endvidere, at Guldberg den 22 September f. A. fulgte hjem med ham, efterat han var blevet afhørt, og da atter og atter gjentog, at han ikke havde raadet Jensen til at rejse til Amerika, samt at han (Schumann) antog, at Guldberg udtalte sig saaledes, fordi han ønskede, at Schumann skulde holde fast ved sin den 22 September afgivne Forklaring. Guldberg har nu vel erkjendt, at han har udtalt sig saaledes, som her sidst anført, men derimod har han bestemt benægtet, at han ved disse Udtalelser tilsignede at paavirke Schumann i den ovenfor antydede Retning, og han har i saa Henseende anbragt, at han den Gang troede, at Schumann ikke oftere skulde afhøres som Vidne i Sagen. Da dette Anbringende ikke skjønnes at kunne forkastes, vil der heller ikke forsaavidt kunne gjøres Ansvar gjældende mod Guld-

berg her under Sagen. Endelig har Jensens Hustru forklaret, at Guldberg den 22 September i Venteværelset til 4de Kriminellkammer, efterat have udspurgt Schumann, ytrede til hende, der den Gang endnu ikke var bleven afhørt, at hun vel heller ikke havde hørt ham give hendes Mand det omtalte Raad, at han, da hun hertil svarede, at hun ikke huskede, om hun havde hørt ham udtale sig saaledes, ytrede, at hun skulde holde fast ved dette (eller noget Lignende), og at hun af disse Udtalelser — som ogsaa ovenfor anført — mente at forstaa, at Guldberg ønskede, at hun skulde forklare i Retten i Overensstemmelse med det Svar, hun havde givet ham. Ogsaa de her nævnte Udtalelser har Guldberg erkjendt, at han har ladet falde, men desuagtet kan det ikke anses for bevist, at han herved har villet forlede Jensens Hustru til falsk Forklaring for Retten, og det allerede af den Grund, at han efter sin Forklaring, der ikke vil kunne forkastes, var overbevist om, at hendes Svar paa hans ovennævnte Spørgsmaal var overensstemmende med Sandheden.

I Henhold til Ovenstaaende vil Guldberg i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, forsaavidt han her under Sagen er sigtet for at have gjort sig skyldig i Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten Guldberg for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og mod Tiltalte Schmaltz for Meddelagtighed heri, er Følgende oplyst:

Guldberg har i Forhøret den 5 Oktober f. A. erkjendt, at han i November 1891 af Ferdinand Villiam Cohen, der har forklaret i Overensstemmelse hermed, lejede et til 80 Kr. vurderet Uhr, bl. A. paa det Vilkaar, at han skulde blive Ejer af samme, naar, men ogsaa først naar, han i Leje havde betalt ialt 150 Kr., og han har endvidere i Forhøret den 11 November f. A. og flere senere Forhør erkjendt, at han samme Dag, han havde modtaget Uhret af Cohen, lod Tiltalte Schmaltz pantsætte det for sig, skjøndt han ikke havde betalt Cohen mere end 10 Kr. af det fornævnte Beløb. Schmaltz, der var tilstede, da Guldberg lejede Uhret, har paa sin Side erkjendt, at han efter Guldbergs Anmodning har pantsat Uhret for denne samme Dag, som Guldberg havde lejet det, skjøndt han vidste, at Aftalen var, at Guldberg først skulde blive Ejer af Uhret, naar han havde betalt den ovennævnte Sum i Leje, og at Guldberg heraf kun havde betalt 10 Kr.

Medens Guldberg fremdeles har erkjendt, at han sluttede Kontrakten om Uhret i den Hensigt at pantsætte det, har Schmaltz forklaret, og denne Forklaring skjønnes ikke at kunne forkastes, at han ikke vidste, at dette var Guldbergs Hensigt, da han lejede Uhret. Derimod maa det efter alt, hvad der foreligger, antages, at saavel Schmaltz som Guldberg, da Pantsætningen af

Uhret fandt Sted, vare sig fuldt bevidste, at Pantsætningen var i Strid med Cohens Ret, og særligt vil der intet Hensyn kunne tages til Guldbergs seneste Forklaring om, at han, da han lod Schmaltz pantsætte Uhret, ansaa sig for Ejer af dette, saa meget mindre som der, hvis Arrestanten virkelig nærrede denne Tro, ikke vilde have været nogen fornuftig Grund for ham til, saaledes som sket, i Begyndelsen af den kriminelle Undersøgelse løgnagtig at nægte, at have ladet Uhret pantsætte og derimod sigte sin Søn for at have paa egen Haand foretaget denne Pantsætning.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten Guldberg for falsk Angivelse ere de nærmere Omstændigheder følgende:

I Forbindelse med den ovenfor ommeldte Forklaring, som Arrestanten Guldberg i Forhøret den 5 Oktober f. A. afgav, om den mellem ham og Ferdinand William Cohen i November 1891 afsluttede Kontrakt, forklarede Arrestanten i samme Forhør yderligere, at han havde foræret Uhret til sin 27 Aar gamle Søn, Axel Guldberg, og at denne — vistnok ved Juletid 1892 — havde byttet det bort for et andet Uhr, at Arrestanten af Cohen havde faaet Tilladelse til at forære sin Søn Uhret, og at der Intet blev bestemt om, hvorvidt Sønnen maatte disponere over det eller ej, samt at Arrestanten antog, at Sønnen, da han saaledes disponerede over Uhret, vidste, at Arrestanten kun havde betalt 10 Kr. i Leje af det, og at det først blev Arrestantens Ejendom, naar det fuldt var betalt med 150 Kr. Efter den Anledning denne Forklaring gav, blev Arrestantens nævnte Søn afhørt i et den 7 November f. A. afholdt Forhør, og da han i alt Væsentligt forklarede i Overensstemmelse med Arrestanten, blev han ved Forhørets Slutning som havende tilstaaet sig skyldig i Bedrageri belagt med Varetægtsarrest. Allerede i Forhøret den 11 næstefter tilbagekaldte Arrestantens Søn — der ogsaa under et af Cohen mod ham ved Kjøbenhavns Gjældskommission til Udlevering af Uhret anlagt civilt Søgmaal efter Aftale med Arrestanten havde gjort gjældende, at Cohen havde samtykket i, at Arrestanten forærede ham Uhret, og at han havde skilt sig ved dette — imidlertid sin nævnte Tilstaaelse, som han havde afgivet for at hjælpe Faderen, og forklarede, at Sandheden var den, at hans Fader havde pantsat Uhret kort efter, at han havde lejet det, og i samme Forhør aflagde Arrestanten den ovenfor ommeldte Tilstaaelse og erkjendte, at hans Søn ikke havde havt nogetsomhelst med Uhret at gjøre. Da denne sidste Forklaring viste sig at være rigtig, blev den mod Arrestantens Søn indledede Undersøgelse indstillet, forsaavidt den drejede sig om den ham paasigtede Disposition over det oftomtalte Uhr.

Skjendt Arrestanten, som anført, i Forhøret den 5 Oktober

f. A. bl. A. forklarede, at han af Cohen havde faaet Tilladelse til at forære sin Søn det ommeldte Uhr, findes den af ham i bemeldte Forhør afgivne Forklaring i sin Helhed ikke at kunne forstaaes paa anden Maade end som indeholdende en Sigtelse mod Sønnen for at have gjort sig skyldig i bedragerisk Forhold med Hensyn til Uhret. Naar Sønnen nemlig vidste, at Uhret efter den med Cohen indgaaede Kontrakt, først skulde blive Arrestantens Ejendom, naar det fuldt var betalt med 150 Kr. — og dette forklarede Arrestanten, som anført, at han antog, at Sønnen vidste — kunde han, selv om Arrestanten havde meddelt ham, at han af Cohen havde erholdt en Tilladelse som den ommeldte, ikke være i Tvivl om, at denne Tilladelse var at forstaa saaledes, at han, saalidt som Arrestanten, var berettiget til at foretage yderligere Dispositioner over Uhret, forinden det i Kontrakten fastsatte Beløb af 150 Kr. fuldtud var betalt. I et den 8 December f. A. afholdt Forhør har Arrestanten nu ogsaa erkjendt, at han, da han afgav sin Forklaring i Forhøret den 5 Oktober f. A., var sig bevidst, at han ved denne usandfærdigen sigtede sin Søn for bedrageligt Forhold, og i et den 11 April d. A. afholdt Forhør har han forklaret, at han i Forhøret den 8 December f. A. mente, at det vilde have været Bedrageri fra Sønnens Side, hvis han havde bortbyttet det ommeldte Uhr, forinden det af ham selv eller Arrestanten var fuldstændig betalt. Senere har Arrestanten vel tilbagekaldt sin nævnte Tilstaaelse og forklaret, at han saavel under Forhøret den 5 Oktober som under Forhøret den 8 December f. A. mente, at Sønnen, som Følge af den Tilladelse, Cohen ved Kontraktens Indgaaelse efter Arrestantens Forklaring skal have givet ham til at forære Sønnen Uhret, vilde have været berettiget til at bortbytte samme, forinden de 150 Kr. fuldtud vare betalte, men til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans fornævnte Tilstaaelse findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, og Arrestanten, der efter det Oplyste ikke kan antages at have havt Sønnens Samtykke til under den kriminelle Undersøgelse at sigte ham for det omhandlede bedrageriske Forhold, maa derfor anses for tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 225.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten Guldberg være at anse efter Straffelovens §§ 225 og 253, Arrestanten Schumann efter dens §§ 146 og 251, Tiltalte Jensen efter dens § 251, Tiltalte Jensens Hustru efter dens § 146 og Tiltalte Schmaltz efter dens § 253, efter Omstændighederne, Arrestanten Guldberg med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Arrestanten Schumann, for hvis Vedkommende der vil være at tage Hensyn til, at han til dels uden egen Skyld har været underkastet en langvarig Vare-tægtsarrest, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og de 3 Tiltalte ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød,

Jensen i 4 Gange 5 Dage, Jensens Hustru i 2 Gange 5 Dage og Schmaltz i 8 Dage.

Torsdagen den 2 August.

Nr. 230. Høiesteretsagfører Hansen

contra

Niels Peter Rasmussen og Søren Johansen
Jørgensen Winther (Def. Bagger),

der tiltales henholdsvis for Brandstiftelse og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse samt for Bedrageri.

Elbo m. fl. Herrreders Extrarets Dom af 7 Februar 1894: Arrestanten Niels Peter Rasmussen bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde, Arrestanten Søren Johansen Jørgensen Vinther bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne bør in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og til Defensor, Sagfører Obel, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salæret til Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, betaler Arrestanten og Tiltalte Een for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Niels Peter Rasmussen findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Peter Rasmussen bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betale fornævnte Tiltalte og Tiltalte Søren Johansen Jørgensen Winther, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Rasmussen, der er født i Aaret 1852, og Tiltalte Søren Johansen Jørgensen Winther, der er født i Aaret 1861, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag, Førstnævnte for Brandstiftelse og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri samt for Bedrageri.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 24.

Torsdagen den 2 August.

Nr. 230.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Peter Rasmussen og Søren Johansen Jørgensen
Winther (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Ifølge Sagens Oplysninger bemærkede Møllersvend Refsing, da han den 14 Oktober f. A. omtrent Kl. 5 Morgen vilde gaa ind i Høirup Mølle, der ejes af Tiltalte Winther, men er bortforpagtet til Mads Knudsen, at Møllen var fuld af Røg, hvorfor han tilkaldte Mads Knudsen, der har Bolig i det ca. 25 Alen fra Møllen beliggende med Tagpap tækkede Stuehus, hvorimod der ingen sover i Møllen om Natten, og da de efter nogen Søgen havde opdaget, at Røgen stammede fra, at der var Ild inde i Møllen i Gulvet under et Vindue, hvor de ogsaa fandt henliggende nogle med Petroleum overhældte Klude samt Skaarene af en Flaske, lykkedes det dem — dog med en Del Arbejde — at faa Ilden slukket, saaledes at denne ikke udbredte sig videre. Ved en den 24 s. M. af Retten anstillet Undersøgelse fandtes et inde i Møllen tæt under et Vindue anbragt Bræt at bære Mærker af Ild uden dog at være gjenembrændt, hvilket derimod var Tilfældet med Gulvet under Vinduet paa et Stykke af omtrent 1½ Alen i Kvadrat, ligesom ogsaa den ene Side af en sammesteds staaende Melbænk var gjenembrændt, hvorhos der paa Gulvet fandtes liggende Klude og Rester af Halm, som der havde været Ild i. Arrestanten Rasmussen har nu vedgaaet, at det er ham, der er Gjærningsmanden til den ommeldte Ildspaa-

sættelse, og han har om de Omstændigheder, hvorunder denne er foregaaet, samt om Motivet til Handlingen nærmere forklaret følgende. Han, der vil have udført Gjerningen efter Tilskyndelse af Tiltalte Winther, hvorom nærmere nedenfor, tog den 13 Oktober fra Hovedgaard, hvor han har Bopæl, over Fredericia til Taulov Station, hvor han ankom omtrent Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag, hvorpaa han begav sig paa Vejen efter Højrup Mølle, men da han tog fejl af Vejen, ankom han først omtrent Kl. 9 Aften til Møllen, hvor han ikke opdagede Lys enten i selve Møllen eller i Stuehuset. Han førte med sig tvende Flasker med Petroleum, nogle Klude samt et Huggejern, og da han med de Redskaber, han havde, ikke kunde skaffe sig Adgang til Møllen, hvilket han forsøgte paa, aabnede han med Huggejernet et Vindue, hvilket let lod sig gjøre, og uden at Glasset gik i Stykker. Da han imidlertid heller ikke ad denne Vej kunde trænge ind i Møllen, fordi der var Jærnstænger for Vinduet, lagde han Kludene i Vindueskarmen, hvorpaa han overhældte dem med Petroleum, ved hvilken Lejlighed den ene Flaske ved at falde ned paa Gulvet gik i Stykker, medens han kastede den anden fra sig udenfor Møllen. Efterat have stukket Ild i Petroleumen, der blussede stærkt op, fjernede han sig noget fra Møllen, men han gik strax efter tilbage, og stødte til de brændende Klude, saaledes at disse faldt ned paa Gulvet i Møllen. Om Grunden til at han saaledes vendte tilbage og stødte Kludene ned, har han først forklaret, at han, da han saae, at Ilden blussede saa stærkt op, fortød sin Gjærning, men han har senere indrømmet, at det nok er muligt, at han handlede som anført, for at ikke det stærke Skjær fra Vinduet skulde vække Folks Opmærksomhed, og han har erkjendt, at han ikke foretog sig yderligere Skridt for at hindre Ilden fra at udbrede sig videre, samt at han saae, at Kludene endnu brændte, da han gik bort fra Møllen. Samme Nat mellem Kl. 11 og 12 ankom han derpaa til Taulov Station, hvorpaa han naaede sit Hjem den paafølgende Dag. Angaaende Motivet til Ildspaesættelsen gaar Rasmussens Forklaring i det væsentlige ud paa, at Tiltalte Winther, der som meldt er Ejer af Højrup Mølle og som er gift med Rasmussens Søster, oftere havde talt om, at det var godt, om Møllen, der ikke betaler sig, men som var højt assureret, vilde brænde, samt at Winther paa en Tur, som han og Rasmussen formentlig den 22 September f. A. gjorde sammen, og paa hvilken de ogsaa vare i Højrup Mølle, direkte opfordrede Rasmussen til at brænde Møllen op. Medens Rasmussen i saa Henseende i Forbøret den 20 Oktober har afgivet en Forklaring, af hvilken det nærmest synes at fremgaa, at det var Winther, der paa Henvejen til Møllen bragte Sagen paa Bane, og at den endelige Aftale blev truffen paa Hjemvejen fra Møllen, idet Winther da lovede ham „100 ja 200 Kr.“, hvis han vilde brænde Møllen af, har

han derimod i et senere Forhør den 29 November f. A. forklaret, at det var ham selv, der paa Henvejen til Møllen ytrede til Winther, at det vel kunde være godt, om Møllen brændte, og at Winther da lovede ham 200 Kr., naar han vilde besørge det, ja at han skulde faa 500 Kr., naar han gjorde det godt. Under et senere paa Rettens Foranledning optaget Forhør har Arrestanten Rasmussen forklaret, at han vel ikke bestemt husker, hvorledes Ordene faldt, men at han dog er sikker paa, at Ordene omtrent faldt som af ham anført i Forhøret den 29 November, og han har derhos tilføjet, at han ikke saa nøje kan huske Samtalen, da de kjørte fra Møllen, men at han dog erindr. at han udtalte, at det ikke var saa nemt at komme ind i Møllen, og at Winther dertil sagde, at det var nemt at komme ind i Møllen ad den Dør, der vendte ind mod Huset. Forøvrigt blev der ikke talt videre om den paa Vejen til Møllen gjorte Aftale. Efter den omhandlede Tur har han og Winther kun været sammen en Gang, uden at Sagen da var paa Tale mellem dem, fordi der var Andre tilstede, men da Winther hverken paa den omhandlede Tur eller senere har udladt sig om, at Ildspaesættelsen ikke skulde finde Sted, vil Rasmussen være gaaet ud fra, at den trufne Aftale stod ved Magt, og i Henhold hertil har han iværksat Gjerningen, som han, afseet fra den ham lovede Belønning, aldeles ingen Interesse havde i at foretage, hvorimod han som sin Formening har udtalt, at Winther, hvis Ildspaesættelsen var lykkedes, og Sagen ikke var bleven opdaget, vilde have givet ham Pengene. Det er under Sagen oplyst, at oftnævnte Mølle er forsikret i Landbygningernes almindelige Brandforsikring for 9700 Kr., medens Stuehus og Stald ere forsikrede sammesteds for 2000 Kr. Den skete Skade maa antages at være ubetydelig, og nogen Anmeldelse om samme til vedkommende Branddirektorat har ikke fundet Sted.

Hvad Tiltalte Winthers Forhold til den ommeldte Ildspaesættelse angaar, har — foruden hvad, som anført, Arrestanten Rasmussen har forklaret — Mølleforpagter Knudsen forklaret, at Winther den Dag i Juli Maaned f. A., da Knudsen forpagtede Møllen af ham, udtalte, at det var bedst, om Møllen kunde brænde, og at det saa nemt kunde ske i Tordenvejr ved Hjælp af en Tændstik, og Møllersvend Refsing vil ligeledes have hørt Winther udtale, at det var bedst, om Møllen kunde brænde. Winther har nu vel ikke turdet benægte, at han har udtalt sig som nævnt overfor Knudsen og Refsing, og han har derhos indrømmet, at han paa Turen den 22 September f. A. til Rasmussen har sagt, at han vilde give denne 500 Kr., hvis den oftnævnte Mølle brændte, men han, der bestemt har benægtet paa Vejen fra Møllen den 22 September f. A. til Rasmussen at have sagt, at det var nemt at komme ind i Møllen ad den Dør, der vendte ind mod Huset, har fastholdt, at det ikke har været

hans Hensigt — hverken direkte eller indirekte — at opfordre Rasmussen til at brænde Møllen af, hvorimod han, som han udtrykker sig, vilde „hjælpe“ Rasmussen, hvis Møllen tilfældig brændte, og han har derhos benægtet at have været sig bevidst, at han ved overfor Rasmussen at udtale sig, som af ham selv indrømmet, let kunde friste Rasmussen til at forsøge paa at brænde Møllen af. Med Hensyn til sine pekuniære Forhold har Winther forklaret, at han for 3 à 4 Aar siden købte Høirup Mølle for 7370 Kr., samt at han ikke har anden Gjæld end 4000 Kr., som indestaa i bemeldte Mølle. Det er derhos oplyst, at han mod en Udbetaling af 2000 Kr., som han dog endnu ikke har erlagt, havde købt Bret Mølle, som han skulde have tiltraadt den 1 November f. A., samt at han, da han den 22 Oktober f. A. blev anholdt, var i Besiddelse af 1100 Kr. i kontante Penge, som beroede hos en Svoger af ham.

Vel er det nu efter hvad der saaledes foreligger sandsynligt, at Tiltalte Winther har havt til Hensigt at tilskynde Rasmussen til at afbrænde oftnævnte Mølle, men det maa dog anses betænkeligt mod hans bestemte Benægtelse at betragte saadant for bevist, idet den Mulighed ikke er udelukket, at den Ytring, som han efter sin egen Tilstaaelse har brugt overfor Rasmussen, er en uheldig Form, hvorunder han har udtrykt sit Ønske om, at Møllen maatte brænde, i hvilken Henseende ogsaa kan henvises til hans Ytringer overfor Mølleforpagter Mads Knudsen og dennes Svend. Det maa derfor billiges, at Tiltalte Winther ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i den heromhandlede Henseende.

Forsaavidt Winther dernæst er sat under Tiltale for bedrægeligt Forhold, gaar Sigtelsen mod ham for det første ud paa, at han dels, medens han i Vinteren 1892—93 selv bestyrede Høirup Mølle, skal have tilegnet sig af det Korn, som han modtog til Formaling, dels at han, medens han — som det maa antages i Aarene 1891 og 1892 — var Mælkekusk for Mejeriet „Kildevæld“, paa ulovlig Maade har tilegnet sig af den Mælk, han fra Mejeriet skulde bringe Vedkommende, men det kan overfor Tiltaltes Benægtelse ikke anses godtgjort, at han i nogen af de ommeldte Henseender har gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, i hvilken Henseende kun, hvad Tilegnelsen af Korn angaar, skal bemærkes, at det vel maa anses oplyst, at det i det omhandlede Tidsrum jævnlig er sket, at Kunderne have faaet mindre Mel tilbage, end der tilkom dem efter Kvantummet af det Korn, de havde leveret, men at Tiltalte, der har paastaaet, at saadant i alt Fald ikke er sket med hans Vidende og Villie, i sin Tid, naar der blev klaget til ham, har erklæret sig villig til at erstatte Vedkommende, hvad de angave at mangle, og det maa derfor billiges, at der ved Underrettsdommen er tillagt Tiltalte Winther Frifindelse i de ommeldte Henseender. Hvad der-

næst samme Tiltaltes Forhold angaar med Hensyn til en Vognstang samt en Enspænderstang, vurderet til 3 Kr., som han ligeledes sigtes for paa ulovlig Maade at have tilegnet sig, maa det vel, efter hvad der foreligger, antages, dels at disse tvende Gjenstande tilhøre Mejeriet „Kildevæld“ og ikkun i sin Tid have været overladte Tiltalte til Brug, dels at Tiltalte har afhændet dem til den ovennævnte Mølleforpagter Knudsen tilligemed en Vogn, men det findes betænkeligt at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han troede, at de tvende ommeldte Gjenstande tilhørte ham, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ogsaa i denne Henseende ved Underrettsdommen er frifunden for Straf.

For det Forhold, hvori Arrestanten Rasmussen efter det oven anførte har gjort sig skyldig, vil han være at anse efter Straffelovens § 281, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten og Tiltalte in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 214. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Anna Sofia Svensdotter (Def. Salomon),

der tiltales for at have ombragt sit Barn.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 29 Januar 1894: Arrestantinden Anna Sofia Svensson (Svensdotter) bør straffes paa Livet. Arrestantinden bør derhos tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow og til Defensor, Overretssagfører Raaschou 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Juel betaler Arrestantinden Anna Sofia Svensson eller Svensdotter 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anna Sofia Svendsdotter til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltaltes Arrestantinden Anna Sofia Svensson eller Svendsdotter for at have ombragt sit Barn, og er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder:

Efter at Arrestantinden, der tidligere i Sverrig havde født 2 Børn, den 1ste November 1892 var kommen her til Landet, blev hun noget før Juul s. A. besvangret af en sammen med hende tjenende Arbejdskarl Peter August Magnussen. I Midten af August f. A. tog hun Ophold hos sin i Ølstykke gifte Søster og nedkom her den 5 September næstefter med et Drengbarn, som hun den 20 s. M. fik anbragt i Pleje hos en i samme Sted som Søsteren boende Enke Ane Larsen for en Betaling af 1 Kr. for Resten af September og derefter 8 Kr. maanedlig, at erlægge forud hver Maaned, og erlagde Arrestantinden strax Betalingen for September og Oktober. Den 25 September tiltraadte hun, efter at Barnet Dagen forinden var bleven døbt med Navnene Niels Magnus Svendsen, en Tjeneste paa Sørisingaard i Nabosognet, hvortil hun var fæstet mod en Løn af 120 Kr. for 1 Aar fra 1 November s. A., medens der ingen Aftale var truffen om Lønnen for den forudgaaende Tid. Af Lønnen fra 1 November skulde der, saaledes som af Husbonden erkjendt i en Arrestantinden leveret skriftlig Erklæring, efter Forløbet af hver Maaned betales hende et Forskud af 8 Kr., hvilken Bestemmelse var truffen af Hensyn til hendes Barn, til hvis Underhold hun ikke kunde paaregne nogen Hjælp fra Barnefaderen, hvis Opholdsstød hun en 14 Dages Tid efter Barnets Fødsel forgjæves havde søgt at opsørge. Da Arrestantinden, der, medens hun endnu var hos Søsteren, kun en Gang havde set

til Barnet, og ikke senere, den 22 Oktober kom i Besøg hos Plejemoderen, erindrede denne i en nogen heftig Tone om, at hun skulde have Plejelønnen for November den 1 nævnte Maaned, idet hun tilføjede, at hun, hvis hun ikke da fik Pengene, vilde bringe Arrestantinden Barnet igjen. Arrestantinden, der opfattede denne Paamindelse som en Udtalelse om, at Plejemoderen vilde have Pengene før end 1 November, men ikke havde Penge og ikke turde henvende sig derom til Husbonden, da hun antog, dels at han ikke for den da forløbne Tjenestetid vilde give hende saameget, som hun havde Brug for, dels i hvert Fald først vilde betale hende den 1 November, gav da Anvisning paa, at hendes Søster kunde henvende sig om Pengene til Husbonden nogle Dage ind i November, uden at det dog herved kom til en Forstaaelse mellem hende og Plejemoderen, og idet hun i de følgende Dage under Trykket af Pengemangel overvejede, hvad hun skulde gjøre, opstod den Tanke hos hende at ombringe Barnet og fæstnedes efterhaanden til Beslutning. Den 30 Oktober næstefter begav hun, efter forud skriftlig at have anmodet Søsteren om at meddele Plejemoderen, at hun vilde komme efter Barnet den nævnte Dags Aften, sig Kl. 5 Eftermiddag til Ølstykke for at udføre sin Hensigt at ombringe Barnet samme Aften, og efter først at have set ind til Søsteren, for hvem hun foregav, at hun vilde have Barnet anbragt paa et andet Sted og derfor tage det med sig, gik hun ind til Plejemoderen, af hvem hun under et lignende Foregivende begjærede Barnet udleveret, hvorefter hun med dette, som Plejemoderen tog op af Vuggen og gav hende, paany gik ind til Søsteren for at laane et Shawl af denne. Medens Arrestantinden, der forekom Søsteren nervøs og ophidset, derpaa vilde være gaaet med Barnet, som det var, gav Søsteren dette rent Tøj paa og svøbte det derpaa ind i Arrestantindens Shawl og et af sine egne Shawler og fulgte derefter, bærende Barnet, Arrestantinden ad Vejen til Ølstykke Station, hvor Sidstnævnte havde angivet at kunne komme til at kjøre med en Husmand fra Sørisingaard. Da de vare komne i Nærheden af Stationen, tog Søsteren Afsked fra Arrestantinden og overgav hende Barnet, der sov med en Patteflaske i Munden, med Paalæg om at paase, at Barnets Aandedræt ikke generedes. Idet Arrestantinden derpaa gik videre hjemad, opstod den Tanke hos hende at udføre Drabet ved at kvæle Barnet, og da hun var kommen lidt forbi Ølstykke Kro, tog hun det ene af Shawlerne af Barnet og vikledede det omkring dets Hoved, saaledes at det ikke kunde faa Luft, og fortsatte derpaa sin Vej, idet hun mærkede, at Barnet pøb, medens det, der var i Svøb, ikke bevægede sig. Efterat hun derpaa havde tilbagelagt $\frac{1}{2}$ Times Vej fra Kroen og nærmede sig Sørisingaard ad den til samme fra Chauseen førende Vej, aabnede hun Shawlet for at se efter Barnet og skjønnede, da det ikke

rørte sig, og hun ikke kunde høre, det trak Vejret, at det var dødt. Hun gik saa ind paa Gaarden og ind i Borgestuen, hvor der var Lys, men ingen tilstede, og lagde Barnet, efterat have taget begge Shawlerne af samme og atter set, at det utvivlsomt var dødt, ned i sin der henstaaende Kiste, som hun aflaaede, hvorpaa hun gik til Malkning i Stalden. Næste Dags Eftermiddag, da hun som sædvanlig ca. Kl. 4 havde gjort Ild i Borgestuen, hvis Ovn har Indfyingssted i det til Borgestuen stødende Mejeri, tog hun ifølge en samme Dags Morgen fattet Beslutning Barnet op af Kisten, bar det ind i Mejeriet og lagde det, iført Svøb og Klæder, ind i Ovnen og lagde samtidig en stor Mængde Brænde derind, hvorefter hun gik bort i sin Tjenestegjerning. Hun passede imidlertid derefter at holde Ilden vedlige og fyrede sidste Gang samme Dag henad Kl. 8 Aften. Hun mærkede vel hen paa Aftenen nogen Lugt, formentlig af det brændte Barn, men den var dog ikke synderlig gennemtrængende, og ingen anden gjorde nogen Bemærkning derom. Morgenen efter, da Arrestantinden skulde gjøre Ild under Mejerikjedlen, bar hun Asken saavel fra Ildstedet i Mejeriet som fra Borgestuens Ovn ud og lagde den tilligemed Levningerne af det brændte Barn i Askespanden og bragte saa disse med Asken hen paa det Sted, hvor Asken paa Gaarden sædvanlig henlægdes.

Ved den efter Arrestantindens Paavisning foretagne Efterøgning i den paagjældende Askedyngte fandtes en Del formentlige Levninger af Barnet og dets Klædning, hvilke Levninger opsamledes og inden Retten af Arrestantinden bleve erklærede for at være Levninger af hendes Barns Lig og Rester af det Tøj, samme var iført, og ere de forefundne Tøjrester ligeledes af Arrestantindens Søster og Barnets Plejemoder gjenkjendte som henhørende til Barnets Klædning. Ved en af Distriktslægen foretagen Undersøgelse af bemeldte Levninger er det ifølge hans skriftlige inden Retten fremlagte Erklæring konstateret, at de bestode, foruden af delvis forbrændte Rester af Tøj, endvidere af Rester af et Barnelig tildels forkullet ved Ild, og navnlig vare Hoved og Krop tilstede, medens Yderlemmerne delvis manglede. Hovedet og Kroppen var større end af et nyfødt Barn, og det befandtes sandsynligt, at de hidrørte fra et Barn, der har levet i indtil et Par Maaneder. Endelig have Distriktslægen og Fysikus i en af dem om den af dem i Forening foretagne legale Undersøgelse af de her omhandlede Levninger afgiven Beretning næst at give en Beskrivelse af de enkelte forefundne Dele udtalt, at det fremgaar af Undersøgelsen, at det upaatvilelig er Levninger af et Barnelig, som har været Genstand for denne, og at der ved den ikke alene ikke er fremkommet Noget, som strider mod Barnemoderens Tilstaaelse, at hun har forsøgt at brænde Liget, men Rigtigheden deraf er

snarere bleven bestyrket. Paa Grund af Ligets Tilstand var det forøvrigt umuligt at afgive noget Skjøn om Aarsagen til Barnets Død.

For det af hende efter det Foranferte udviste Forhold findes Arrestantinden, der er født i Sverrig den 18. September 1862, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet heri Landet, ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom rettelig anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og idet det derhos billiges, at Arrestantinden er tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Underretsdommen bestemte Salærer, vil bemeldte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 3 August.

Nr. 251. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Siegfried Constantin Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 27 April 1894: Arrestanten, Skorstensfejer Siegfried Konstantin Andersen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Thomsen og Jespersen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Casse for Overretten betaler Arrestanten Sigfred Constantin Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Siegfried Constantin Andersen til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Sigfred Constantin Andersen aktioneret for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, dels at Arrestanten den 2 August f. A. har frastjaalet Detailhandler Johan Frederiksen af Kongsted en gammel værdiløs Portemonnæ, indeholdende 5 Kr. i Sølv mønt, der beroede i en uafaaaset Skuffe i Bestjaalnes Butik, hvortil Adgangen var uhindret, dels at han den 15 December f. A. har frastjaalet Kjøbmand Mads Sørensen i Aversi 10 Kr. i Sølv mønt, som Arrestanten tog fra en uafaaaset Pengekasse, der stod frit fremme i Bestjaalnes Dagligstue, hvor Arrestanten et Øjeblik var bleven alene. Arrestanten er født den 21 Januar 1861 og foruden gjentagne Gange at været straffet efter Lov 3 Marts 1860, efter sit 18de Aar anset ved Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juni 1883 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Hads Herreds Extrarets Dom af 3 Maj 1884 efter samme Lovs § 230 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens han ved Høiesterets Dom af 23 Januar 1890 under en imod ham for Tyveri anlagt Sager frifunden for Aktors Tiltale. For sit ovenbeskrevne Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led; men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil oftnævnte Dom, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, være at stadfæste.

Nr. 237. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Ludvig Johan Robert Beck (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Hæleri, samt Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Maj 1894: Arrestanten Ludvig Johan Robert Beck bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Nissen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet de foreliggende Oplysninger med Bestemthed vise hen til, at Tiltalte selv er Gjærningsmanden til de i den indankede Dom omhandlede Tyverier af et Par Sko og et Uhr, hvilke Gjenstande Tiltalte har vedgaaet at have pantsat, og Tyverierne derhos maa ansees begaaede ved Indbrud, vil han under Hensyn til de ham tidligere overgaaede Domme under denne Deel af Sagen være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri. Straffen herfor og for det af ham begaaede, i Dommen omhandlede, under Straffelovens § 253 henhørende Bedrageri findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Ludvig Johan Robert Beck bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Ludvig Johan Robert Beck for Tyveri eller Hæleri samt Bedrageri. Arrestanten, der er født den 29

November 1868, er anseet: ifølge Rettens Dom af 4 December 1888 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 25 Februar 1890 efter Straffelovens § 230, første Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og senest: ifølge Rettens Dom af 13 August 1892 efter Straffelovens § 231, første Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i Løbet af Oktober og November f. A. svingagtig har dels pantsat, dels solgt nogle tilsammen til 80 Kr. vurderede Møbler, som han havde lejet af Møbelhandler Hans Petersen, blandt andet paa Vilkaar, at han skulde blive Ejer af samme, naar han i Leje af disse og nogle andre Gjenstande havde betalt en nærmere bestemt Sum, hvilket Vilkaar imidlertid ikke var opfyldt, da de ovennævnte Dispositioner fandt Sted.

Arrestanten er endvidere sigtet for have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til et ugift Marie Gammelgaard tilhørende, til 5 Kr. vurderet Par Sko, der efter det Oplyste maa antages den 23 November f. Aar noget før Middagstid at være bleven stjaalet fra Marie Gammelgaards aflaaede Værelse i Ejendommen Nordvestvej Nr. 39. Medens nu Arrestanten bestemt har benægtet, at han har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Tyveri, har han derimod erkjendt, at han den nævnte Dag har pantsat det ommeldte Par Sko, og har herom nærmere forklaret følgende: Om Formiddagen oftnævnte Dag fulgtes han med en Mand ved Navn „Petersen“ ud paa Nordvestvej, hvor han gik op i Ejendommen Nr. 30 for at besørge et Ærinde, og da han atter kom ned paa Gaden traf han „Petersen“ staaende ovre i Gadedøren til Ejendommen Nordvestvej Nr. 39 med et Par Damesko under Armen, hvilke „Petersen“ bad ham om at pantsætte, hvad han saa ogsaa gjorde, skjændt han var paa det Rene med, at „Petersen“ havde stjaalet dem. Uagtet nu meget taler for, at Arrestanten i Virkeligheden selv har stjaalet det nævnte Par Sko, skjønnes det dog ikke, at der er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende. Derimod vil Arrestanten, da han efter sin ovenstaaende Forklaring har foretaget den ommeldte Pantsætning, uagtet han var paa det Rene med, at Skoene vare stjaalne, herefter være at dømme som skyldig i Hæleri med Hensyn til disse.

Forsaavidt Arrestanten endelig er sigtet for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til et til 8 Kr. vurderet Uhr, der efter det Oplyste maa antages den 23 November f. A. at være bleven stjaalet fra en aflaaet Lejlighed i Dannebrogsgade Nr. 41, har han i Anledning af denne Sigtelse afgivet følgende Forklaring: Efterat han havde pantsat det ovennævnte Par Sko, fulgtes han og „Petersen“ over paa Vesterbro,

hvor de skiltes, efterat det var blevet aftalt mellem dem, at de igjen skulde træffes samme Aften omtrent Kl. 6 $\frac{1}{2}$, og da Arrestanten, der boede i Dannebrogsgade Nr. 28, ved nævnte Klokkeslet kom ned paa Gaden, traf han i Nærheden af sin Bolig „Petersen“, der bar et Uhr under Armen. Dette, som Arrestanten efter sin Forklaring antog tilhørte „Petersen“, fik denne Arrestanten til at pantsætte for ham endnu samme Aften.

Da Arrestanten imidlertid kun har givet aldeles ubestemte Oplysninger om oftnævnte Mandsperson, og da Birthe Cathrine Paulsen, Jensens Enke, derhos har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til ovennævnte Uhr og godtgjort sin Ejendomsret til dette, findes der herefter at være tilvejebragt et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 Septemher 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Uhret, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 252 og i Medfør af dens § 241, første Led, efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringsarbejde i 1 Aar.

Nr. 235. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Martin Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Maj 1894:

Arrestanten Niels Martin Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Martin Jørgensen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Martin Jørgensen for Bedrageri. Arrestanten er født den 4 November 1849 og anset: ifølge Rettens Dom af 14 April 1877 efter Straffelovens § 262, 2det Stykke med simpelt Fængsel i en Maaned, ifølge Høiesterets Dom af 8 December 1885 efter Straffelovens § 184 med lige Straf, ifølge nærværende Rets Domme af 20 Februar 1886 og 14 Maj 1887 henholdsvis efter Straffelovens § 253, jfr. tildeels § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og efter Straffelovens § 184 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Høiesterets Dom af 10 Januar 1889 i Henhold til Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og ifølge nærværende Rets Dom af 4 April 1891 i Henhold til sidstnævnte Lovparagraf med lige Arbejde i 18 Maaneder. En mod Arrestanten i August Maaned f. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 185 her ved Retten indledet Undersøgelse, hvorunder han hensad i Varetægtsfængsel fra 12 August til 12 September f. A., sluttedes uden Tiltale mod, at han for sit under Sagen omhandlede Forhold vedtog at erlægge en Bøde af 500 Kr., som han har afsonet.

Den nu foreliggende Sags nærmere Omstændigheder ere efter det Oplyste følgende: Efterat Arrestanten i forrige Sommer angaaende Trykningen af et Ugeblad, kaldet „Livsglæden“, som han vil have paatænkt at udgive, og hvis Indhold foruden af en

af ham forfattet Tekst skulde bestaa af Næringsdrivendes Annoncer, havde sluttet Kontrakt med et herværende Bogtrykkerfirma, der paatog sig at trykke Bladet i 2000 Exemplarer for en Betaling af 75 Kr. pr. Nummer, hvoraf 40 Kr. skulde betales forinden Sætningen ved Manuskriptets Indlevering og Resten forinden det trykte Oplags Udlevering og at trykke det i flere end 2000 for en yderligere Betaling af 10 Kr. pr. Nummer for hvert 1000 Exemplarer, hvormed Oplaget oversteg de første 2000, samt derhos tilsagde Arrestanten en Rabat af 10 pCt. med Hensyn til de Annoncer, der fra et tidligere Nummer af Bladet gik over i et følgende, lod han i Slutningen af November f. A. — efter sin Forklaring dels for at forskaffe sig fornøden Bistand til det med Bladforetagendet forbundne Arbejde, dels for at komme i Besiddelse af en disponibel Pengesum, hvormed han kunde sætte Bladforetagendet i Gang — i „Berlingske Tidende“ indrykke et Avertissement, hvori der tilbødes en Mand, som disponerede over 200 Kr., en Beskæftigelse med en fast maanedlig Fortjeneste af 80 Kr. Skomagersvend Niels Carl Nielsen reflekterede paa dette Avertissement og blev antaget af Arrestanten som Medhjælper fra den 8 December f. A., i hvilken Anledning der mellem ham og Arrestanten oprettedes en skriftlig Kontrakt, hvori bestemtes, at Nielsen for sit Arbejde fra den 8 til den 15 December skulde have et Honorar af 10 Kr., og at han fra sidstnævnte Dag skulde have dels 60 Kr. maanedlig, dels 10 pCt. af Brutto-Indtægten af Bladet, idet der dog garanteredes ham en maanedlig Fortjeneste af 20 Kr., foruden de nævnte 60 Kr., og at Nielsen — som det i Kontrakten hedder — „som Sikkerhed for Inkassationer og til Disposition for Udgivereren“, skulde „indbetale 200 Kr. ved Kontraktens Underskrift“, hvilke 200 Kr. ved Forholdets Ophævelse, der fra begge Sider kunde ske med en Maaneds Varsel, skulde udbetales Nielsen af Arrestanten med paaløbne Renter a 4 pCt. p. a. I Overenstemmelse med denne Kontrakt udbetalte Nielsen ved dens Underskrift den 8 December f. A. Arrestanten et kontant Beløb af 200., som han stode paa, at Arrestanten vilde anvende til Bladforetagendet, idet han efter Nielsens Forklaring med tydelige og klare Ord havde tilkendegivet ham, at det var til dette Brug, at Pengene skulde benyttes. I et den 3 Januar d. A. afholdt Forhør har Arrestanten ogsaa erkjendt at have sagt til Nielsen, at han skulde bruge Pengene til Bladforetagendet, og naar han senere har tilbagekaldt denne Forklaring og nægtet, at der mellem ham og Nielsen har været Tale om, til hvilket Brug han skulde have Pengene, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans oprindelige Forklaring. Det ommeldte Beløb har Arrestanten anvendt paa følgende Maade: Strax efter Modtagelsen udbetalte han Nielsen 20 Kr., dels som Honorar

for hans Arbejde i Dagene indtil den 15 December, dels som Honorar for hans Arbejde i Dagene indtil den 15 December, dels som Forskud paa hans Fortjeneste i den sidste Halvdel af December Maaned; samme Dag betalte han Bogtrykkerfirmaet 40 Kr., idet han samtidig anmodede det om at paabegynde Sætningen af Manuskriptet til det første Nummer af Bladet, skjønt dette endnu ikke var færdigt; han anvendte dernæst 5 Kr. 15 Øre, dels til Skrivematerialer, dels til Stempling af den med Nielsen indgaaede Kontrakt, dels til Drikkepenge til Bogtrykkeriets Faktor, og af Resten, 134 Kr. 85 Øre, anvendte han 61 Kr. til at anskaffe sig forskellige Beklædningsgjenstande m. m., 16 Kr. til Husleje, Lys og Brændsel, 50 Kr. til Besøg i offentlige Forlystelseslokaler og til Fortæring sammesteds, og 7 Kr. 85 til forskellige Smaaudgifter. Efter at Arrestanten havde fuldendt Manuskriptet til det første Nummer af Bladet, som han, da der kun fra 2 Næringsdrivende var modtaget Bestilling paa Avertissementer i samme, for en stor Del havde fyldt med fra andre Blade optagne Annoncer, anmodede han den 21 December Bogtrykkerfirmaet om at trykke dette Nummer, der angav sig som udkommende den 22 December, i 5000 Exemplarer, hvilket ogsaa skete, men da Arrestanten, der skyldte Firmaet deels endelig 21 Kr. for Trykning af 200 Bestillings- og Kwitteringssedler samt 500 Exemplarer af en Prøveside af Bladet, som han havde ladet trykke til Brug ved Annonceagenturen, der var bleven besørgt af en af Arrestanten i Slutningen af November f. A. engageret Agent, som dog allerede den 12 December havde frattraadt Pladsen, ikke saa sig i Stand til at betale denne Gjæld, nægtede Firmaet den 22 December at udlevere ham Bladet, og da et Tilbud, han samme Aften gjorde Firmaet, om den følgende Dag mod Udlevering af 2000 Exemplarer af Bladet at betale et Afdrag af 20 Kr. — hvilket Beløb han efter sin Forklaring vil have gjort Regning paa at laane hos sin Logisværtinde, der imidlertid har forklaret, at hun, da Arrestanten den 22 December klagede sin Nød for hende, kun lovede at laare ham 10 Kr. til Bladforetagendet, og at der slet ikke var Tale mellem dem om noget større Laan — blev afslaaet, opgav Arrestanten hele Bladforetagendet.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 August 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiestretsaaet 1894.

Nr. 25.

Fredagen den 3 August.

Nr. 235.

Høiestretssagfører Salomon

contra

Niels Martin Jørgensen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den følgende Dag underrettede han Skomagersvend Nielsen, for hvem han nu ikke længer havde Brug, om, at Foretagendet var strandet, og Nielsen har benægtet, at der ved denne Lejlighed blev sluttet nogen Overenskomst mellem dem om Ordningen af deres Mellemværende, særlig at der, som af Arrestanten forklaret, blev truffet den Overenskomst, at han i Dagene mellem den 10 og 15 Januar d. A. skulde betale Nielsen et Afdrag af 100 Kr., og at Resten af Hjælpen skulde betales med maanedlige Afdrag. Den 27 December havde Nielsen atter en Samtale med Arrestanten, og da denne herunder erklærede, at han ikke kunde love ham noget Afdrag paa Gjælden til Nytaar, gjorde Nielsen, der ikke har faaet de af ham indbetalte 200 Kr. erstattede, saalidt som han for sit Arbejde har faaet noget yderligere Vederlag end de ham ved Kontraktens Underskrift udbetalte 20 Kr. — Anmeldelse til Politiet, hvorefter Arrestanten samme Dag blev anholdt.

Arrestanten, der i Tidsrummet fra sin seneste Løsladelse, indtil han indgik den ommeldte Kontrakt med Nielsen, efter sin egen Forklaring havde faaet Kosten hos sin Moder, og ikke haft anden Indtægt end 10 Kr., som en Dame skal have givet ham, har erkjendt, at han allerede ved Kontraktens Indgaaelse havde til Hensigt paa den ovenfor nærmere angivne Maade at disponere

over de 200 Kr., som Nielsen ifølge Kontrakten skulde udbetale ham, men har ikke destomindre nægtet at have indgaaet Kontrakten i bedragerisk Hensigt. Han har i saa Henseende anført, at han, selv om han til Nielsen maatte have udtalt, at han skulde bruge de 200 Kr. til Bladforetagendet, dog ikke kunde være bundet til udelukkende at anvende dem til dette Brug, naar hensees til Kontraktens Indhold og til, at han udtrykkelig havde udtalt til Nielsen, overfor hvem han ikke skulde aflægge Regnskab, at han vilde have Gavn af Pengene, at han i Virkeligheden ikke har anvendt nogen Del af det ommeldte Beløb til Formaal, der i ingensomhelst Forstand kunne sættes i Forbindelse med Bladforetagendet, i hvilken Henseende han navnlig har fremhævet, at han, da han i Bladet skulde skrive om Forestillingerne i offentlige Forlystelseslokaler, var nødsaget til at besøge disse, og at han for at kunne komme saadanne Steder, maatte anskaffe sig ordentlige Klæder, samt at han, da han indgik Kontrakten, antog, at han vilde blive i Stand til at opfylde de ham ifølge samme paahvilende Forpligtelser, idet han af en Dame, hvis Navn han dog ikke — saalidt saalidt som den anden fornævnte Dames — har opgivet, havde Løfte om den 22 December f. A. at erholde en Understøttelse af 50 Kr. til Bladforetagendet, hvilket Løfte imidlertid ikke blev opfyldt, og idet han nærrede Tillid til, at Foretagendet vilde lykkes og paaregnede en Netto-Fortjeneste af 48 Kr. paa hvert Nummer af Bladet med Undtagelse af det første, hvorhos han forventede yderligere Fortjeneste paa 4 Skrifter, som han agtede at udgive, og af hvilke det ene, som han allerede vil have paabegyndt, skulde indeholde et Forsvar for de Tilbøjeligheder, i Anledning af hvilke han i August f. A. var bleven arresteret her ved Retten.

Arrestanten har imidlertid ikke oplyst Nogetsomhelst, der kunde berettige ham til at gjøre Regning paa nogen Fortjeneste af Betydning ved Udgivelsen af de fornævnte Skrifter, og efter det Oplyste maa det antages, at han, da han med Nielsen indgik den omhandlede Kontrakt, har savnet al Føje til at forvente, at Bladforetagendet vilde lykkes, saaledes at han blev i Stand til at opfylde de ham ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser.

Sagens Oplysninger tyde nu ogsaa bestemt hen paa, at det, da han indgik Kontrakten, i Virkeligheden ikke har været hans alvorlige Hensigt at sætte Bladforetagendet i Gang, idet han, der, som anført, selv har erkjendt, at det allerede ved Kontraktens Indgaaelse var hans Hensigt at anvende de af Nielsen indbetalte 200 Kr. paa den ovenfor angivne Maade, har maattet været sig bevidst, at han derved efter al Sandsynlighed vilde umuliggjøre Bladforetagendet, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at han efter den med Bogtrykkerfirmaet afsluttede Kontrakt ingensomhelst Grund havde til at vente, at samme skulde udlevere ham

det trykte Oplag af Bladets første Nummer eller nogen Deel af dette Oplag, forinden han fuldt ud havde betalt i alt Fald de 75 Kr., som han skyldte Firmaet for Trykningen af de første 2000 Exemplarer af Bladet, at han selv har erkjendt, at han, da han indgik Kontrakten med Nielsen, efter Annonceagentens Udtalelser ingen Forventning nærrede om, at der af Næringsdrivende vilde blive averteret i det første Nummer af Bladet, at der intet Hensyn vil kunne tages til hans fornævnte ganske ubestyrkede Anbringende om en ham af en ikke nærmere betegnet Dame lovet Pengehjælp, og at han bortset herfra overhovedet ikke har kunnet opgive andre Midler, som han, da han indgik Kontrakten med Nielsen, havde Udsigt til at ville kunne disponere over til dermed at sætte Bladforetagendet i Gang, end de af Nielsen indbetalte 200 Kr. Under disse Omstændigheder maa det antages, at Arrertanten har indgaaet dem omhandlede Kontrakt, ikke fordi han nærrede nogen Forventning om, at Bladforetagendet vilde lykkes, men alene eller dog væsentlig for ved Hjælp af de ham af Nielsen udbetalte 200 Kr. at blive i Stand til at afholde de Udgifter til personlige Fornødenheder og Fornøjelser, hvortil han anvendte Størsteparten af Beløbet, og det kan saa meget mindre betvivles, at han har handlet i bedragerisk Hensigt, som han tidligere gjentagne Gange er straffet for en Trafik af lignende Beskaffenhed som den i nærværende Tilfælde benyttede. Han har vel gjort gjældende, at han, da han indgik Kontrakten, haabede, at han, selv om Bladforetagendet mislykkedes, vilde blive i Stand til at betale Nielsen, hvad der efter Kontrakten tilkom ham, navnlig ogsaa at tilbagebetale ham de af ham indbetalte 200 Kr., men han har ikke kunnet paavise, at han — bortset fra Bladforetagendet — har haft Udsigt til anden Indtægt end den, han efter sin Forklaring vil have haabet at indvinde dels ved Udgivelsen af de fornævnte 4 Skrifter, dels ved Artikler, han vil have paatænkt at lade indrykke i forskellige Blade og Tidsskrifter, som han dog har nægtet nærmere at opgive, dels endelig ved Gave fra den sidstnævnte af de ovenfor ommeldte Damer. Det kan derfor ikke antages, at han i Virkeligheden har havt til Hensigt, naar Bladforetagendet — som han maatte formode — mislykkedes, at opfylde de ham ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser overfor Nielsen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee i Henhold til Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr 205. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Otto Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1894: Arrestanten Otto Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Juel, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger maa antages, at Tiltalte selv har udført det i den indankede Dom omhandlede Tyveri af 2 Par Underbenklæder, i alt Fald i Forening med en Person, med hvem han efter det Oplyste blev truffen paa Gjerningsstedet ved den Tid, da Tyveriet maa ansees begaaet, vil han under Hensyn til de ham tidligere overgaaede Domme være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Otto Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Otto Larsen for Hæleri og Forsøg paa Tyveri. Arrestanten, der er født den 23 September 1867, er anset: ved denne Rets Dom af 15 Juni 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Helsingørs Extrarets Dom af 10 Februar 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i

3 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 24 Oktober 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved denne Rets Dom af 28 Januar 1893 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Sagens Omstændigheder ere følgende: Om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 den 23 November f. A. indfandt Arrestanten sig hos en herværende Pantelaaner og forsøgte at pantsætte 2 Par Underbenklæder. Pantelaaneren fattede imidlertid Mistanke til Arrestanten og foranledigede derfor, at han blev anholdt, og under den derpaa indledede Undersøgelse blev det oplyst, at Benklæderne den ovennævnte Dag vare blevne frastjaalne Emma Nielsen, Klühs Enke, og at de havde beroet paa et Tørreloft i 6te Etage i Ejendommen, Kapelvej Nr. 48. Arrestanten, der under Sagen først paastod, at han havde kjøbt Benklæderne af en ham ubekjendt Mandsperson, har senere afgivet følgende Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, skjøndt den kun tildels er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste: Oftnævnte Dag om Eftermiddagen omtrent Kl. 3 traf Arrestanten ved Peblingsøen sammen med en Person ved Navn „Heinrich“. Denne, der bar de ovennævnte Underbenklæder, falbød disse til Arrestanten, og under den Samtale, der da fandt Sted imellem dem, erkjendte Heinrich, at han havde stjaalet Benklæderne. Samtidig udtalte han, at han vidste et Sted, hvor der var et helt Loft fuldt af Tøj, og Arrestanten og „Heinrich“, som derpaa blev enige om i Forening at begaa Tyveri fra nævnte Loft, gik dernæst sammen hen til Ejendommen, Kapelvej Nr. 48, hvor de begge gik op ad Trappen til Ejendommens 5te Etage. Her kunde de gjennem en aaben Lem see, at der hang en Del Tøj oppe paa Ejendommens Tørreloft, og de forhandlede derpaa med hinanden om, hvem af dem, der skulde krybe op paa Loftet gjennem Lemmen, idet enhver af dem vilde, at den anden skulde gjøre dette. Da de ikke kunde blive enige herom, gik „Heinrich“ tilsidst sin Vej, og da Arrestanten ikke turde udføre det tilsigtede Tyveri alene, fjernede han sig ligeledes strax efter. Nede paa Gaden traf han paany sammen med „Heinrich“, og han og denne bleve da enige om at pantsætte Underbenklæderne, der tilsammen ere vurderede til 2 Kr., til fælles Fordel, og i Henhold til denne Aftale forsøgte Arrestanten endnu samme Eftermiddag at pantsætte Benklæderne hos 2 herværende Pantelaanere, hvad der imidlertid ikke lykkedes ham, idet den ene ikke vilde give et saa stort Laan paa dem, som han ønskede, medens den anden, som ovenfor anført, fattede Mistanke til ham og foranledigede ham anholdt. Den af Arrestanten nævnte Person ved Navn „Heinrich“ er det ikke lykkedes at udfinde her under Sagen. Endnu bemærkes, at Beboerne af Ejendommen, Kapelvej Nr. 48, naar de agte dem op paa Ejendommens Tørreloft, gaar op gjennem

den ovenfor omtalte Lem, idet de herved benytte dem af en Stige, der, naar den ikke er i Brug, har sin Plads paa Trappeafsatsen mellem Ejendommens 4de og 5te Etage. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, dels efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 5te Gang forsøgt simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Hermed endte første Extrasession.

:

Anden Extrasession.

Mandagen den 27 August.

Nr. 268. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Knud Laugesen (Def Nellemann),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 31 Maj 1894: Arrestanten Knud Laugesen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. Harck af Varde og Defensor, Sagfører H. Nonboe ibd., med henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 25 Juni 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den ind-Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Knud Laugesen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nøllemand 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Knud Laugesen for Forbrydelse mod Sædeligheden. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der var anbragt som Lem paa Hodde-Thistrup Kommunes Fattiggaard i Krasborg, under sit Ophold sammesteds har gjort sig skyldig i utugtigt Forhold dels med Pigebarnet Maren Johanne Andersen, der er født den 14 December 1883, og som maa antages at være Datter af Arrestantens Søn Jacob Laugesen, idet denne, efter hvad saavel han som Pigebarnets Moder, Ane Cathrine Andersen, under Forhørene have forklaret, har haft legemlig Omgang med Sidstnævnte — som den Gang levede separeret fra sin Mand — til en saadan Tid, at han kan være Fader til det nævnte Pigebarn, ligesom han ogsaa i sin Tid er udlagt som Fader til dette, dels overfor Pigebarnet Else Sørine Hansen, der er født den 30 November 1881, alt under følgende nærmere Omstændigheder: I Vinteren 1891 blev det af den daværende Bestyrer paa den ovennævnte Fattiggaard, hvor Pigebarnet Maren Johanne Andersen har opholdt sig, fra hun var ganske lille, paalagt hende at dele Seng med Arrestanten, hvilket hun derefter gjorde i flere Maaneder. Medens Arrestanten — der, efter hvad han har erkjendt, aldrig har næret nogen Tvivl om, at Pigebarnet er en uægte Datter af hans ovennævnte Søn, men altid, som han har udtrykt sig, har anset dette Slægtskabsforhold for en given Ting — saaledes delte Seng^s med hende, har han saa godt som hver Aften, naar de vare komne i Seng, og undertiden om Morgenen, før de stode op, befølt hendes Kjønsele og derpaa, naar Pigebarnet, der ikke kunde lide denne Behandling, ikke godvillig, naar han forlangte det, vilde vende sig om mod ham, selv vendt hende om, saaledes at de kom til at ligge paa Siden med Ansigtet mod hinanden, og imod denne Stilling søgte nu Arrestanten at faa sit Lem ind i Barnets Kjønsele, hvorhos han under sine Forsøg herpaa undertiden lagde sig sig ovenpaa hende. Arrestanten, der i Reglen vedblev med sine nævnte Forsøg en halv Timestid, har erkjendt, at han ved disse tilsigtede at faa legemlig Omgang med Barnet, hvilket dog aldrig

lykkedes, idet han paa Grund af hendes unge Alder og Mangel paa Udvikling ikke kunde faa sit Lem helt ind, og efter hans Udsagn, der stemmer med Pigebarnets Forklaring, gik Sæden ved de paagjældende Lejligheder kun enkelte Gange fra ham. Pigebarnet, der efter sit Udsagn, ved den nævnte Behandling følte Smertes paa sine Kjønssdele, især naar Arrestansen laa ovenpaa hende, klagede sig i Reglen til ham derover. Arrestanten har derhos erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Pigebarnets Forklaring, at han en Gang, efterat de vare ophørte med at dele Seng sammen, har taget hende paa Skjødets og befølt hende paa Kjønssdelene. Efterat Pigebarnet Else Sørine Hansen, hvis Moder er anbragt paa den ovennævnte Fattiggaard, ifjor Sommer havde været ude at tjene, kom hun den 1 November f. Aar tilbage til Fattiggaarden. Strax i de første Dage derefter begyndte Arrestanten, der, som han har udtrykt sig, vidste, at hun var omkring 12 Aar gammel, at udvise et usædeligt Forhold mod hende, hvilket han i den derpaa følgende Tid indtil sin Anholdelse den 25 April d. A. til Stadighed har gjentaget flere Gange om Ugen. Dette Forhold bestod hver Gang deri, at han, efterat have faaet hende ind paa sit Værelse paa Fattiggaarden — hvorved iøvigt bemærkes, at han ogsaa har villet have hende med ud i Laden, hvad hun imidlertid ikke vilde — satte hende paa sit Skjød, knappede hendes Benklæder op og derpaa befølte og kildrede hende paa Kjønssdelene, hvilken Behandling hun intet havde imod, idet hun, som hun har udsagt, tværtimod syntes derom. Derpaa lagde han hende i Reglen paa sin Seng og sig selv ovenpaa hende, hvorpaa han, efterat have fremtaget sit mandlige Lem, anbragte dette i hendes Kjønssdele, uden at det dog paa Grund af hendes Alder og manglende Udvikling lykkedes ham at opnaa, hvad der efter hans Forklaring var hans Hensigt, at erholde fuldbyrdet Samleje med hende. Ved en af disse Lejligheder er Sæden gaaet fra ham. Pigebarnet har under Forhørene udsagt, at hun ikke kan sige andet med Hensyn til Samlejets Fuldbyrdelse, end at hun efter sin Opfattelse troede, at han havde haft legemlig Omgang med hende, samt at hun, der ikke følte Smertes ved hans nævnte Behandling, ikke havde andet derimod, end at han var saa tung, naar han laa ovenpaa hende. Else Sørine Hansens Moder samt en for Barnet beskikket tutor ad hoc have under Sagen erklæret, at de, forsaa vidt det staar til dem, begjære Arrestanten straffet for hans Forhold mod Pigebarnet. Distriktslægen har, efterat have undersøgt de ovennævnte to Pigebørn, hvilken Undersøgelse fandt Sted for Maren Johanne Andersens Vedkommende den 17 Maj d. A. og for Else Sørine Hansens den 28 April d. A., afgivet Erklæringer, der gaa ud paa, at deres genitalia fandtes normale og Hymen uskadt, saa at Samleje med en voksen Mand umulig kan være fuldbyrdet, men kun attenteret. Arrestanten

har endvidere erkjendt, hvad der ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han ved flere Lejligheder har taget to andre paa Fattiggaarden værende Pigebørn, der vare i en Alder af henholdsvis 8 og 11 Aar, op under Skjærterne, i hvilken Henseende han dog har tilføjet, at dette skete saa aabenlyst, at han ikke brød sig om, at andre saa derpaa. Der mangler imidlertid nærmere Oplysning angaaende Arrestantens Forhold i disse Retninger, og idet der efter Omstændighederne ikke findes Føje til at opholde Sagen efter saadanne Oplysningers Tilvejebringelse, vil der ikke være at idømme Arrestanten nogen Straf under denne Del af Sagen. For sit øvrige ovennævnte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1826 og tidligere ifølge Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 6 Juli 1870 har været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens §§ 161, 173 og 174, sammenholdt med § 46, samt efter § 176, sammenholdt med de tre førstnævnte §§, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 82. Gaardejer **Lars Larsen** i Bjerre (Selv)

contra

Handelsfirmaet **Vilh. Colding** (Ingen)

angaaende Betaling af Kjøbmandsgjæld, Ophævelse af en Exekutionsforretning m. m.

Arts- og Skippinge Herreders ordinære Rets Dom af 6 August 1892: Indstævnte Gaardejer Lars Larsen i Bjerre bør til Citanten Handelsfirma Vilh. Colding i Kallundborg betale 411 Kr. 7 Øre tilligemed 5 pCt. p. a. Renter af dette Beløb fra 14 Januar d. A., indtil Betaling sker; og derhos erstatte ham Søgsmaalets Omkostninger med 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1893: Underrettsdommen samt den paaankede Exekutionsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Gaardejer Lars Larsen i Bjerre

til Handelsfirmaet Vilh. Colding i Kallundborg med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Appellen til Høiesteret af denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, er sket til Forandring af den indankede Dom, og Appellanten har undladt at fremlægge forskjellige af de i forrige Instants fremlagte Dokumenter, vil den udtagne Høiesteretsstævning i Medfør af D. L. 1—6—18 og Reskript 7 April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 83. Gaardejer Lars Larsen i Bjerre (Selv)

contra

Handelsfirmaet Vilh. Colding (Ingen),

angaaende Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Arts- og Skippinge Herreders ordinære Rets Dom af 23 Juli 1892: Den ovennævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte Gaardejer Lars Larsen i Bjerre imod Extradition af den ligeledes ovennævnte Vexel i kvitteret Stand betale Citanten Vilh. Colding i Kallundborg, de paastævnte 814 Kr. 68 Øre tilligemed 5 pCt. p. a. Renter af dette Beløb fra 6 Januar d. A., indtil Betaling sker, og derhos erstatte ham Omkostningerne ved Arrestforretningen og sammes Beskrivelse med 66 Kr. 9 Øre og Søgsmaalets Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1893: Underretsdommen og den paaankede Exekutionsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Gaardejer Lars Larsen af Bjerre til de Indstævnte Firmaet Vilh. Colding i Kallundborg skadesløst.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Appellen til Høiesteret af denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, er sket til Forandring af den indankede Dom, og Appellanten har undladt at fremlægge forskellige af de i forrige Instants fremlagte Dokumenter, vil den udtagne Høiesteretsstævning i Medfør af D. L. 1--6--18 og Reskript 7 April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 274.

Advokat Halkier

contra

August Julius Christian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 11 Juni 1894: Arrestanten August Julius Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Saa udreder han og alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

· kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Julius Christian Hansen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Julius Christian Hansen — der er født i Aaret 1861, og som tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, nemlig ifølge Krigsrets Dom af 31 Maj 1884 efter Straffelovens § 228, jfr. § 171 i Straffeloven for Krigsmagten, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Hjemslev og Gjern Herreders Extrarets Dom af 10 Februar 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 235 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ifølge Overrettens Dom af 12 Januar 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt endvidere 7 Gange for Bedrageri, tildels i Forbindelse med Falsk, nemlig ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Januar 1886 efter Straffelovens §§ 251 og 270 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Hads Herreds Extrarets Dom af 20 Juli s. A. efter Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Thyrsting og Vrads Herreders Extrarets Dom af 9 Marts 1887 efter Straffelovens § 257, jfr. § 251 og § 275, jfr. § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Domme af 26 Januar 1889 og 4 Januar 1890 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 8 Maaneder og i et Aar, ifølge Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Extrarets Dom af 7 Oktober 1892 efter Straffelovens § 257, jfr. tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ifølge Overrettens Dom af 7 August 1893 efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser: I 1888, medens Arrestanten tjente paa Grønbjerggaard, købte han paa Kredit hos Skræder Jens Christensen i Barrit forskellige Varer, nemlig Kraver, Manchetter, Humbug m. m., ialt til et Beløb af 3 Kr. 95 Øre, idet han foregav, at hans Husbond vilde betale Varerne, nagtet denne, til hvem Christensen senere forgjæves henvendte

sig om Betaling, ikke havde lovet saadant, ligesom Arrestanten ej heller havde Penge tilgode hos ham. Arrestanten har erkjendt, at han kjøbte Gjenstandene uden Hensigt til at betale dem, hvortil han ej heller havde mindste Udsigt, og han har derhos udsagt, hvad ogsaa stemmer med de foreliggende Oplysninger — at dette Forhold ikke har været inddraget under nogen af de Straffesager, i hvilke han tidligere har været dømt, idet han ikke har husket paa det før under nærværende Sag.

Efterat Arrestanten den 21 April d. A. efter Udtaaelsen af den ham ved Overrettens ovennævnte Dom af 7 August f. A. idømt Straf, var bleven løsladt fra Straffeanstalten ved Horsens, henvendte han sig strax til Sognepræst Brøndum i Nebsager og anmodede denne, der kjendte ham fra en tidligere Tid, da Arrestanten havde siddet arresteret i Bjerre, om at laane sig 14 Kr., idet han løgnagtigt foregav, at han for dette Beløb havde pantsat et ham tilhørende Skab med Klæder i hos en Arbejdsmand i Horsens, hvis Navn og Bopæl han opgav, og at han vilde bruge det ønskede Beløb til at indløse sine nævnte Ejendele. Senere nedsatte han sit Forlangende til 7 eller 8 Kr. under Foregivende af, at han herfor ialfald kunde faa sine Klæder indløste, og at det saa foreløbig kunde være det samme med Skabet. Pastor Brøndum, der havde fattet Mistanke til Arrestanten, hvem han iøvrigt lod blive i Præstegaarden en Ugestid, skrev derpaa, for at forhøre sig om Rigtigheden af Arrestantens Foregivende, et Brev efter den opgivne Adresse, hvorhos han, da dette Brev kom tilbage med Paategning om, at Adressaten ikke fandtes, og Arrestanten derpaa foregav, at han havde taget Fejl af Arbejdsmandens Fornavn, og opgav et andet Fornavn, paany efter den saaledes opgivne Adresse skrev et Brev, hvilket imidlertid paa samme Maade kom tilbage. Arrestanten, som derpaa blev bortvist af Pastor Brøndum, har indrømmet, at det ikke havde været hans Hensigt nogensinde at betale det paagjældende Laan tilbage, hvortil han ej heller havde den allerfjerneste Udsigt.

Den 24 April d. A. om Formiddagen indfandt Arrestanten sig hos Smed Bernt Andersen af Barritskovby, hvor han, der foregav at skulle bringe Hilsen fra en Søster af Andersens Hustru, blev budt indenfor og trakteret med Snapse og Kaffe-punsche. Da Arrestanten ved denne Lejlighed, idet Andersen og Hustru, der fandt, at Arrestanten drak saa meget, forat gjøre Ende paa Besøget, gik fra ham, saaledes var bleven alene i Husets Dagligstue, tilvendte han sig af en Del Smaapenge, derlaa paa et paa en Kommode i bemeldte Stue staaende Skrive-stativ, 75 Øre, hvilke han, som derpaa sagde Farvel og gik, drak op.

Samme Dags Eftermiddag indfandt Arrestanten sig i ovennævnte Skrædder Jens Christensens Udsalg i Barrit, hvor han,

idet han for Christensen, hvem han var ganske ubekjendt, foregav, at han tjente hos Præsten i Nebsager, men at han nu skulde have Bryllup, i denne Anledning bestilte et Sæt Tøj til 50 Kr. og en Jakke til 20 Kr., hvortil Christensen tog Maal, hvorhos han lovede at levere Arrestanten Klædningsstykkerne om ca. 14 Dage, inden hvilken Tid denne skulde komme igjen og prøve dem. Samtidig afkjøbte Arrestanten Christensen noget Kravetøj, der skulde koste 3 Kr. 40 Øre, og som blev indpakket til ham, da han ønskede at tage det med sig med det samme; men da Arrestanten nu bad om, at disse Varer maatte blive skrevne paa Regning, nægtede Christensen at indlade sig herpaa, idet han havde fattet Mistanke til Arrestanten derved, at denne forsøgte at indbilde ham, at Arrestanten var kjendt med ham fra tidligere Tid, da Arrestanten havde tjent hos en opgiven Mand, hvilket Christensen bestemt vidste var Usandhed. Arrestanten, der var aldeles blottet for Penge og ikke havde mindste Udsigt til at kunne betale nogle af de kjøbte og bestilte Varer, hvis han havde faaet dem, har erkjendt, at det ejheller var hans Hensigt at betale. Endelig har Arrestanten en af de sidste Dage i April Maaned d. A. for 17 Kr. kjøbt paa Kredit af Peder Christoffer Pedersen, for hvem han foregav, at han kunde skaffe Pengene i Horsens, et Nikkels Lommeuhr med Kjæde, ligeledes af Nikkel, samt et Vækkeuhr, hvilket sidste Pedersen, som han har udtrykt sig, var forsigtig nok til at holde tilbage, hvorimod Arrestanten fik de to andre Gjenstande. Arrestanten, der ikke senere har betalt Beløbet, har indrømmet, at det var hans Mening at bedrage Pedersen for samme. Uhret og Kjæden, som vare i Arrestantens Besiddelse ved hans Anholdelse, ere, efterat være vurderede til 15 Kr., tilbageleverede Pedersen. Skrædder Jens Christensen, Smed Bernt Andersen og Peder Christoffer Pedersen have frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten. For sit ovenommeldte Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, samt efter § 251, tildels sammenholdt med § 64 og § 46, men Straffen, som ved Dommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunde bestemmes til samme Slags Straffearbejde i 18 Maaneder, og med den heraf følgende Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 272.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Ferdinand Oscar Valdemar Jensen
(Def. Salomon),

der tiltales for uteerligt Forhold mod sin 8-aarige Steddatter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juli 1894: Arrestanten Johan Ferdinand Oscar Valdemar Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Ationens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Leth, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Ferdinand Oscar Valdemar Jensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 26.

Mandagen den 27 August.

Nr. 272.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Ferdinand Oscar Valdemar Jensen
(Def. Salomon),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Johan Ferdinand Oskar Valdemar Jensen for uterligt Forhold mod sin 8-aarige Steddatter. Arrestanten, der den 10 Juli 1892 blev ægteviet til Pigen Emilia Svendsdotter, som afgik ved Døden den 13 December f. A., sigtes af dennes den 26 December 1885 fødte uægte Datter Anna Svensson for at have behandlet hende paa uteerlig Maade, og har Barnet i saa Henseende under Sagen nærmere forklaret, at Arrestanten i Tiden fra umiddelbart efter dets Moders Død og, indtil Arrestanten den 24 Januar d. A. anholdtes under nærværende Sag, ofte om Natten har befølt det paa dets Laar, Mave og nøgne Kjønnsdele og stukket sin Finger ind i disse sidste, samt en Nat, efter først at have behandlet det paa ovennævnte Maade, stukket sit mandlige Lem et lille Stykke ind i dets Kjønnsdele. Efterat Arrestanten i Anledning af den mod ham rejste Sigtelse den 24 Januar d. A. var bragt tilstede paa en af Byens Politistationer, forklarede han til en her optagen Politirapport, at han, der havde Steddatteren boende hos sig, og som efter sin Hustrus Død om Natten havde ligget i Seng sammen med Barnet, en Nat i den nærmest forudgaaende Uge, medens de laa i Seng sammen, i uterlig Hensigt havde befølt det paa dets blottede Kjønnsdele. Arrestanten, der samme Dag, som han havde afgivet denne Forklaring, blev sat under Anholdelse, erkjendte næste Dag under det over ham afholdte foreløbige Forhør, at han den

omtalte Nat havde ført sit mandlige Lem noget ind i Barnets Kjønsele. Efter at Sagen derefter var bleven henvist til Under-søgelse ved et af Rettens Kriminelkamre, erkjendte Arrestanten i det første her — nemlig den 29 Januar d. A. — afholdte Forhør, at han nævnte Nat havde befølt Barnets Kjønsele med Haanden, indført Spidsen af en Finger i dem, samt anbragt sit mandlige Lem imellem Barnets Laar og gjort Samlejebevægelser, men nægtede derimod at have indført sit Lem i Barnets Kjønsele eller forsøgt derpaa. Denne Tilstaaelse og Forklaring har Arrestanten fastholdt i en Række følgende Forhør, idet han dog i nogle af disse har udsagt, at han ikke vilde benægte Rigtigheden af Barnets Forklaring om, at han den tidnævnte Nat havde indført Spidsen af sit Lem i dets Kjønsele. Vel har nu Arrestanten i et den 2 Marts d. A. afholdt Forhør fragaaet sine tidligere Tilstaaelser og nægtet at have behandlet Barnet uterligt, hvilken Forklaring han senere har fastholdt, men til denne Tilbagekaldelse vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, saa meget mindre som der ikke er oplyst noget antageligt Motiv for Arrestanten til at tilstaa sig skyldig, naar det ikke stemmede med Sandheden, og Tilstaaelsens Paalidelighed heller ikke iøvrigt er svækket ved, hvad der er fremkommet under Sagen.

Hvad angaar Sigtelsen imod Arrestanten for ogsaa ved andre Lejligheder end den omtalte Nat at have behandlet Barnet paa uterlig Maade, da har han vel — idet han iøvrigt har benægtet Rigtigheden af Barnets herom afgivne Forklaring — erkjendt, at han af og til, naar han om Natten har ligget i Seng sammen med det, har klappet det paa Laarene og havt sin Haand hvilende paa andre Steder af dets nøgne Krop, muligvis ogsaa paa dets Kjønsele, men han har vedblivende fastholdt, at han ikke hermed har forbundet nogen uterlig Hensigt, og denne Forklaring findes det efter Omstændighederne betænkeligt at forkaste. Arrestanten er født den 18 September 1862 og anset: ved 1ste Regiments Krigsrets Dom af 26 Juni 1885 efter Lov 7 Maj 1881 § 120, jfr. § 122, med mørk Arrest i 5 Dage, men er iøvrigt ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 176, jfr §§ 163 og 173, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Hermed sluttede 2den Extrasession.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 1 Oktober.

Nr. 228.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Leire Herreds Extrarets Dom af 24 Februar 1894: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører J. P. Nielsen og Prokurator Hude, 12 Kr. til hver. Denne Sag afvises, forsaavidt angaar den af Jagtjunker Obelitz nedlagte Erstatningspaastand. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Nissen, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 203; men den idømte Straf findes at burde forhøjes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Det bemærkes, at det i Dommen ommeldte Beløb af 8 Kroner for 2 Lægeattester bliver at henregne under Aktiøns Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Andersen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Jens Andersen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved hans med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 24 December f. A. om Morgenen bleve Tiltalte og en anden Arbejdsmand, der i Forening dreve ulovlig Jagt i den Kjøbenhavns Kommune tilhørende Valborup Skov under Bidstrup Gods, anholdte af en tilstedekommen Skovfoged samt en Skovfogedaspirant med Bistand af en tilkaldt Ledvogter Anders Christiansen. Da Skovfogden derpaa vilde føre de Anholdte til Skovrideren og i den Anledning greb Tiltalte, der ikke godvillig vilde følge med, i Armen og tildelte ham nogle Slag med en Spadserestok for at faa ham til at gaa, rev Tiltalte sig løs og søgte at undløbe. Christiansen løb imidlertid efter ham, og da han naaede Tiltalte, slog denne, der for at fremme sit Løb havde taget sine Træsko af, for at fri sig for Christiansen denne med den ene Træsko, som han holdt i højre Haand, i Hovedet, saa han faldt til Jorden. I det samme kom imidlertid Skovfogden løbende mod Tiltalte, hvorved de begge faldt om, og Tiltalte lod sig derefter føre til Skovrideren. Ved Slaget med Træskoen, der var en almindelig saakaldt fransk Træsko med Læderbelægning paa Undersiden, fastslaaet med hovedløse Søm, der ragede lidt frem af Læderet, tilføjedes der Christiansen, ifølge en samme Dag udstedt Lægeerklæring, et temmelig dybt, omtrent en halv Tomme langt Saar paa den venstre Side af Pandebenet lige ovenfor Tindingen; nogen Hævelse bemærkedes derhos omkring Saaret, ligesom der fandtes en overfladisk Hudløshed foran venstre Øre. I en Erklæring af 26 s. M. udtalte Lægen i Henhold til en da foretagen Undersøgelse, at han antog,

at Saaret ikke vilde faa varige Følger for Christiansen, og at denne maatte betragtes som arbejdsdygtig, hvilken Antagelses Rigtighed er bekræftet af Christiansen i et Forhør den 10 Januar d. A. For det af ham saaledes udviste Forhold findes Tiltalte, der er født den 14 Maj 1869 og tidligere ved Lejre Herreds Extrarets Dom af 30 Januar 1892 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. §§ 54 og 46, er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da det derhos billiges, at den af Skovrider Obelitz nedlagte Paastand paa Erstatning for 8 Kr., som han har betalt for 2 Lægeattester, ikke er tagen til Følge, samt at Sagens Omkostninger — derunder de fastsatte Salærer — ere paalagte Tiltalte, vil saaledes bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 221.

Advokat Nellemann

contra

Mads Bak Sørensen (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Marts 1894: Tiltalte Mads Bak Sørensen af Nykjøbing bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han udreder alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Gamborg og Hagensen, henholdsvis 12 og 10 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 April 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mads Bak Sørensen til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Mads Bak Sørensen for be- drageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der siden den 1 November f. A. havde boet tillæje hos Slagter Jensen i Nykjøbing p. M., og som i Lejeafgift for Fe- bruar, Marts og April Maaneder d. A. havde at betale 17 Kr. 50 Øre, der forfaldt den 1 Februar, men hvorpaa hans Hustru allerede i Løbet af den første Halvdel af den forudgaaende Ja- nuar Maaned havde afbetalt 14 Kr., — den 30 Januar d. A. har henvendt sig til Fattigudvalget i bemeldte Kjøbstad, i hvilken han er forsørgelsesberettiget, og erklæret sig ude af Stand til uden Fattigvæsenets Hjælp at gjøre Udveje for den nævnte Hus- leje, som Slagter Jensen, efter hvad Tiltalte endvidere foregav, bestemt fordrede betalt i kontraktmæssig Tid. I Tillid til Rig- tigheden af denne Fremstilling, som Tiltalte gav, uagtet han vidste, at hans Hustru havde betalt Afdrag paa Lejeafgiften og — om han end vil have været uvidende om Afdragets Størrelse — tænkte sig, at over Halvdelen af Afgiften var betalt, og skjøndt Jensen ikke havde udøvet noget Tryk paa ham eller hans Hustru med Hensyn til Betalingen af den tilbagestaaende Del deraf, lod Fattigudvalget den følgende Dags Aften til Til- talte udbetale en til Betaling af Lejeafgiften bestemt Understøt- telse af 17 Kr. 50 Øre, af hvilket Beløb han, der indsaa, at det ikke vilde være blevet ham udbetalt til Huslejen, saafremt Ud- valget havde vidst, at en Del af denne allerede var betalt, samme Aften forbrugte dels til Drikkevarer paa forskellige Beværtnings- steder dels til Betaling af Gjæld og til Indkjøb af nogle Hus- holdningsgjenstande saameget, at han deraf ikkun fik i Behold ca. 7 Kr., som han den følgende Dag afleverede til sin Hustru, der herefter betalte den resterende Lejeafgift, 3 Kr. 50 Øre. Der er under Sagen ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1867 og som 7 Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Politifor- seelser, medens han ved Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 16 Maj 1892 er bleven frifunden under en mod ham for Over- trædelse af Lov om Disciplin i Handelsskibe m. v. af 23 Februar 1866 anlagt Sag — ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændig-

heder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 248. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Henriksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1894: Tiltalte Jens Henriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de efter Dommens Afsigelse fremkomne yderligere Oplysninger

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Henriksen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Henriksen, der er født den 26 Marts 1853 og ikke funden forhen straffet, for Vold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 11 Marts d. A. var Tiltalte paa en herværende Beværtning sammen med Arbejdsmand Villiam Andreas Voss og en anden Mandsperson, med hvilken sidste Tiltalte spillede Billard, medens Voss rejste Keglerne paa Billardet. Da Tiltalte havde tabt et Spil og i den Anledning, saaledes som det forud var aftalt, skulde give Drikkevarer til dem alle 3, gik Voss hen til det Sted, hvor Tiltalte og hans Medspiller havde taget Sæde, og hvor Drikkevarerne vare

satte frem. Tiltalte erklærede da til Voss — efter sit Angivende fordi denne ikke havde fulgt en til ham under Spillet af Tiltalte rettet Opfordring om at deltage i dette — at han ikke skulde have med af Drikkevarerne, og da Voss hertil svarede, at Tiltalte jo selv havde sagt, at han skulde dette, sprang Tiltalte ind paa ham og tilføjede ham, idet han slyngede Armen om hans Nakke, et Bid i Underlæben, ved hvilket han bed et mellem 3 og 4 Ctm. langt og ca. 2 Ctm. bredt Stykke ud af denne. Efter en i Sagen fremlagt Lægeerklæring vil den ved Bidet fremkomne Deformitet, der en halv Snes Dage, efterat Læsionen var tilføjet, viste sig som en knap 3 Ctm. lang og indtil ca. $\frac{1}{2}$ Ctm. dyb bueformet Udskjæring i Midten af Læben, antagelig med Tiden faa et noget bedre Udseende, men vil altid vedblive at være synlig, uden dog at vanzire i betydeligere Grad. Da Arbejdsmand Voss den 21 Marts d. A. mødte i Retten, var han endnu ikke helbredet, og han havde efter sin Forklaring indtil da — omend han ikke nogen Dag havde været helt uarbejdsdygtig — ikke fuldt ud kunnet passe sit Arbejde. Efter det Oplyste maa det imidlertid antages, at Læsionen ikke vil medføre andre blivende Følger end den omtalte Deformitet. Tiltalte, der, den Gang han øvede Volden, var noget paavirket af Spiritus, men dog ikke i højere Grad, end at han var fuldt tilregnelig, har forklaret, at han handlede i Hidsighed, og at han ikke har havt til Hensigt at tilføje Arbejdsmand Voss nogen alvorlig Skade, men kun en øjeblikkelig Smerte. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 242.

Advokat Nellemann

contra

Ane Marie Nørlem, født Hansen, (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Tilegnelse af Hittegods.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Marts 1894: Tiltalte, Ane Marie Nørlem, født Hansen, Smedesvend Nørlems Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Drechsel og Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Seidelin, betaler Tiltalte Ane Marie Nørlem, født Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Marie Nørlem, født Hansen, til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ane Marie Nørlem, født Hansen, aktioneret for Tyveri og Tilegnelse af Hittegods. Som Sagen foreligger Overretten, idet Underrettsdommen, der har dømt Tiltalte for Tyveri, men frifundet hende for Tilegnelse af Hittegods, ikke er appelleret paa det Offentliges Vegne, men kun efter Begjæring af Tiltalte, bliver der imidlertid kun Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har gjort sig skyldig i førstnævnte Forbrydelse, og er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder: I Vinteren 1892—93 tilegnede Tiltalte sig i Haandværker- og Industriforeningen i Slagelse, hvor hun gik til Haande hos Restauratør Møller, flere denne tilhørende Ting, nemlig en Gang 3 Pletsker, der vare leverede hende til Opvaskning i Kjøkkenet, og i forskellige Gange Haandklæder og Dækketøj, som hun skulde vaske. Samtlige Gjenstande ere vurderede til ialt 6 Kr. 55 Øre og tilbageleverede Restauratør Møller, der ikke har gjort Krav paa Erstatning. For disse Tyverier er Tiltalte — der er født den 8 Maj 1858 og som tidligere har været straffet i Henhold til nærværende Rets Dom af 29 December 1876 efter Straffelovens § 194 med 1 Aars Forbedringshusarbejde,

i Henhold til Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 10de September 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Henhold til Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Maj 1888 med samme Straf efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. — i Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes passende og Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 2 Oktober.

Nr. 252. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Peder Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 8 Marts 1894: Tiltalte, Murer Hans Peder Pedersen af Hjortebjerg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Jens Peder Hansen af Hindevad 19 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Holme, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juni 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Casse for Overretten betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen af Hjortebjerg 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Hans Peder Pedersen af Hjortebjerg for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 185 anlagte Sag, maa det ved de fremkomne Oplysninger derunder navnlig de af Tjenestekarlene Jens Peter Hansen og Niels Petersen samt af Ane Kirstine Jensen edelig aflagte Forklaringer, anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 26 December f. A., da han om Aftenen Kl. ca. 11 $\frac{1}{2}$ i Følge med 4 andre Personer paa Hjemvejen fra Hindevad Kro passerede forbi det ikke langt fra Kroen beliggende Nelle-
rodbrohus og udenfor dette traf sammen bl. A. med fornævnte Tjenestekarl Hansen, som havde deltaget i et Barnedaabsgilde hos en derboende Indsieder, har uden nogensomhelst Foranledning fra bemeldte Hansens Side, med Bagen af sin højre Haand tildelt denne et saa voldsomt Slag paa hans højre Kind, at Hansen faldt bag over og sank i Knæ, hvorhos efter hans Forklaring en Kindtand blev knust og Blodet flød ham ud af Munden, og derpaa, medens Hansen laa i den nævnte Stilling, har med sin højre Fod tildelt ham et Spark i Underansigtet, hvorved Hansen faldt bevidstløs sammen. Tiltalte har paa gjentagne Forehold vel ikke villet nægte, at det er ham, som ved den paagjældende Lejlighed har tilføjet Hansen den nævnte Overlast, men har vedholdende paastaat, at han paa Grund af sin daværende Beruselsestilstand ingensomhelst Erindring har bevaret om det Overfald. Efter hvad der er oplyst om Tiltaltes øvrige Optræden den paagjældende Aften, saavel før som efter Overfaldet, savnes der imidlertid Føje til at antage, at han ved den paagjældende Lejlighed skulde have været i saadan Grad paavirket af Nydelsen af Spiritus, at dette har haft nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Ifølge den af vedkommende Distriktslæge Dagen efter Overfaldet foretagne Undersøgelse, maa der antages herved at være tilføjet Tjenestekarl Hansen i højre Mundvinkel et urent og kontunderet Saar, bestaaende af en vertikal Rift gennem hele Læbens Tykkelse nedad i ca. $\frac{1}{4}$ Tommes Længde og fra dennes nederste Ende en horizontal Rift indad mod Midtlinien af om-

trent samme Længde, hvorved en Lap af Underlæben fandtes fuldstændig løsnet. Medens Udsigterne til Læsionernes Helbredelse uden betydeligere Ardannelse oprindelig vare mindre gode, er senere Saaret lægt saaledes, at det som Rest har efterladt et kun i ringe Grad vansirende Ar, men uden iøvrigt at forvolde skadelige Følger for Fremtiden. Hvad angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 185, har Tiltalte tilstaaet, at han samme Aften efter i Haarslev at være skiltes fra sine Ledsagere, da der opstod Lyst hos ham til at forsøge at opnaa Samleje med en hos Skolelæreren sammesteds tjenende 16aarig Pige, om hvis Kammer Beliggenhed han fra tidligere Ærinder hos hendes Husbond vidste Besked, er, uden at banke paa, gaet ind i Pigens uafaaesede Kammer, hvor hun laa afklædt i Sengen og sov. Da hun vaagnede ved, at Tiltalte befølte hende i Ansigtet, og, efterat have spurgt, hvem han var, kunde skjenne, at det var Tiltalte, som hun havde set ved en tidligere Lejlighed, ytrede denne paa hendes Spørgsmaal om, hvad han vilde, først, at han vilde se til hende og have hende med paa Bal, og lagde sig derefter fuldt paaklædt ovenpaa hende i Sengen og kyssede hende trods hendes Modstand. Efter Pigens Forklaring gjorde han derefter Forsøg paa at trække Dynen af hende, hvorhos han, da hun modsatte sig dette, under Dynen førte sin Haand op mellem hendes Ben dog uden at naa hendes Kjønsele, og medens Tiltalte har forklaret ikke at kunne mindes saadant, har han dog indrømmet, at han ikke betvivler Rigtigheden af Pigens Udsagn. Da hun imidlertid nu forlangte, at Tiltalte skulde fjerne sig, og trak i en over hendes Seng anbragt Klokkestræng, som førte til hendes Husbonds Sovekammer, skyndte Tiltalte sig saa stærkt med at komme op af Sengen, at denne derved faldt sammen, hvorefter han i Hast fjernede sig. Efter Pigens Forklaring har hun gjentagne Gange havt Samleie med andre Mandspersoner, men herom var Tiltalte uvidende, og efter hans egen Erkjendelse havde hun ingensinde givet ham Anledning til at antage, at hun var villig til at inklade sig i usædeligt Forhold til ham. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, som er født den 29 Juni 1872, og som i forrige Aar inden Skovby Herreds Politiret har vedtaget for Overtrædelse af Odense Amts Politivedtægt at erlægge Bøder paa henholdsvis 6 Kr. og 15 Kr. til Herredets Politikasse, men som iøvrigt ikke er funden tidligere straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 og § 185 med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Da Tiltalte ved den indankede Dom i Forhold til de samme Straffebestemmelser er anset med Fængsel af samme Art i 3 Gange 5 Dage, og da det billiges, at der efter Tjenestekarl Hansens Paastand er tillagt ham hos Tiltalte en Erstatning for Helbredelsesudgifter m. m. stor 19 Kr., vil den

indankede Dom som Følge heraf med den angivne Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 88. Grosserer **E. Oettinger** (Asmussen)

contra

Skomagermester **A. Hansen**, dels som Skomagerlaugets Oldermænd paa dettes Bestyrelses Vegne, dels personlig (Ingen),

betræffende Stadfæstelse af et Forbud.

Kongens Fogeds Kjendelse af 21 Oktober 1892, hvorved hos Indstævnte dels i hans fornævnte Egenskab dels personlig nedlagdes Forbud imod fornyet Fremkomst med Artikler i noget Blad, hvorved insinueres, at Appellanten mangler Kjendskab til de Varer, han handler med, og Publikum af denne eller andre Grunde opfordres til ikke at handle hos ham.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1893: Det ovenomhandlede af Citanten Grosserer E. Oettinger ved Kongens Foged her i Staden den 21 Oktober f. A. nedlagte Forbud ophæves. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører Philipson og Høiesteretssagfører Asmussen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af de af dem henholdsvis den 19 December f. A. og den 24 Juli d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen er rettet imod Indstævnte Skomagermester A. Hansen personlig, maa det i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af samme anførte Grunde billiges, at der er tillagt ham Frifindelse.

Om end den paaklagede Deel af det i Dommen omhandlede Avertissement maatte opfattes som særligt sigtende til Appellanten, findes denne i alt Fald ved at avertere Varer, der i det Mindste for en Deel ikke vare Pariser-Varer, men efter hans eget Anbringende under Sagen Wiener-Arbejde, som hidrørende fra et — forøvrigt ikke eksisterende — stort Pariserfirmas Fallit, at have givet Indstævnte rimelig Anledning til at forudsætte, at dette i bedste Fald var begrundet

i manglende Kjendskab til de Varer, han saaledes falbød, og Appellanten havde derfor ingen Føje til under disse Omstændigheder at forbyde den indstævnte Bestyrelse at udtale Saadant eller fremkomme med den omhandlede Anmodning til Publikum.

Allerede som Følge heraf maa det billiges, at Forbudet ved Dommen er ophævet, og da Appellantens i denne nævnte subsidære Paastand heller ikke kan tages til Følge, vil Dommen, ved hvis Bestemmelser med Hensyn til Processens Omkostninger det maa have sit Forblivende, i det Hele være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer E. Oettinger 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet „Nationaltidende“ for 6 Oktober f. A. findes et Avertissement med Overskrift: „Amerikansk Forretningsførelse“ og underskrevet „paa Skomagerlaugets samlede Bestyrelses Vegne A. Hansen, Oldermænd.“ Denne Artikel begynder med Henvi- ning til en Artikel i „Nyt Haandværkerblad“ „angaaende den af Hr. E. Oettinger, Østergade Nr. 44“ — Citanten i nær- værende Sag — „benyttede Forretningsførelse ved de i forskellige herværende Dagblade indrykkede Annoncer,“ og der gives dernæst et Uddrag af sidst omtalte Artikel, hvorefter det hedder: „Sam- tidig benytte vi Lejligheden til indtrængende at anmode Publikum om ikke at købe Skotøj i Forretninger, der kun drives af Handelsmænd, som ikke engang selv have Kjendskab til de Varer, de sælge, men udelukkende at forsyne sig hos vore Skomagere, hvis Fagdannelse er den bedste Borgen for, at der kun leveres solidt og godt Arbejde til Priser, der svare til Varernes Værdi. Og derved støtter Publikum tillige dansk Industri og Arbejde.“

I Anledning af denne Artikel nedlagde Citanten den 21 Oktober f. A. ved Kongens Foged Forbud overfor Indstævnte Skomagermester A. Hansen, saavel i hans Egenskab som For- mand for Skomagerlauget, som mod ham personlig imod, at Skomagerlaugets Bestyrelse eller han paany fremturer med Ar- tikler i noget Blad, hvorved insinueres, at Citanten mangler Kjendskab til de Varer, hvormed han handler, og Publikum af denne eller andre Grunde opfordres til ikke at handle hos ham,

og har Citanten under nærværende Sag paastaet dette Forbud stadfæstet og sig tillagt Forbudets og denne Sags Omkostninger skadesløst.

Naar Indstævnte Hansen, der ligesom den indstævnte Bestyrelse procederer til Forbudets Ophævelse, har paastaet Forbudet i alt Fald hævet, for saa vidt det er nedlagt mod ham personlig, findes denne hans Paastand at maatte tages til Følge allerede af den Grund, at hans Underskrift under Avertissementet udtrykkelig er betegnet som givet af ham paa Skomagerlaugets samlede Bestyrelsens Vegne, og Avertissementet herefter ikke kunde give Citanten Beføjelse til at rette Forbudet mod Indstævnte Hansen personlig, uden at det i den Henseende kan have nogen Indflydelse, at han under Sagen har erkjendt som den indstævnte Bestyrelsens Formand at være solidarisk ansvarlig mod den øvrige Bestyrelse for det omhandlede Avertissement.

For saa vidt Forbudet dernæst er nedlagt mod den indstævnte Bestyrelse, kan det nu vel ikke komme i Betragtning til dettes Ophævelse, at der efter Bestyrelsens Anbringende i Avertissementets sidste Del, til hvilket Forbudet alene har Hensyn, ikke skal være sigtet til Citanten eller overhovedet til nogen bestemt Person, da Avertissementets sidste Del, efter dennes Forbindelse med den første Del, ved de i samme omtalte „Handelsmænd“ naturligen maa forstaaes som netop særlig sigtende til Citanten; men om end den indstævnte Bestyrelse ved Indrykkelse af Avertissementet har gjort sig skyldig i Retsbrud overfor Citanten og derved, som af Citanten anbragt, maatte have paaført ham Tab, findes den skete enkelte Indrykkelse af det ommeldte Avertissement ikke at have kunnet afgive fyldestgørende Grund for Citanten til fra den indstævnte Bestyrelsens Side at befrygte flere Offentliggørelser af lignende Indhold, hvad han ei heller iøvrigt har oplyst at have haft Anledning til at befrygte, og da derhos det Tab, som Citanten ved saadanne eventuelle Offentliggørelser maatte kunne lide, ikke kan antages at være af anden Beskaffenhed, end at den ham ved den almindelige Lovgivning hjemlede Paatale til Erstatning yder ham tilstrækkelig Retsbeskyttelse i saa Henseende, hvorved bemærkes, at det end ikke er assereret af Citanten, at den indstævnte Bestyrelse ikke skulde være i Stand til at erstatte ham det Tab, der maatte kunne paaføres ham ved eventuelle retsstridige Offentliggørelser af den omhandlede Art, findes det mod den indstævnte Bestyrelse nedlagte Forbud at maatte ophæves.

Naar Citanten endelig in subsidium har nedlagt Paastand paa, at det ved Dommen i nærværende Sag bliver Indstævnte forbudt at fremkomme med Bladartikler, hvorved insinueres, at Citanten mangler Kjendskab til de Varer, han handler med, og Publikum af denne eller andre Grunde opfordres til ikke at handle hos ham, mod hvilken Paastands Paakjendelse under

denne Sag Indstævnte har protesteret, maa der i denne Protest gives Indstævnte Medhold allerede af den Grund, at det, hvorpaa Paastanden gaar ud, ligger uden for Forligsklagen og Stævningen i nærværende Sag.

Som Følge af det nedlagte Forbuds Ophævelse ville denne Forretnings Omkostninger ikke kunne paalægges Indstævnte.

Nærværende Sags Omkostninger findes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Philipson og Høiesteretssagfører Asmussen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af de af dem henholdsvis den 19 December f. A. og den 24 Juli d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Overtrædelse af Stempel-lovgivningen under Sagen.

Nr. 288. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Emil Frederik Thomsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1894: Arrestanterne Mads Jørgensen Thuesen og Emil Frederik Thomsen bør straffes: Thuesen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Thomsen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør Arrestanterne og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 27—28.

Tirsdagen den 2 Oktober.

Nr. 288.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Emil Frederik Thomsen (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emil Frederik Thomsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-sagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Mads Jørgensen Thuesen og Emil Frederik Thomsen tiltales under denne Sag for Tyveri. — Arrestanten Thomsen, der er født den 25 September 1864, er bl. A. anset: ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 15 November 1880 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ifølge Rettens Dom af 9 Maj 1891 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ifølge Rettens Dom af 21 November 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. En her ved Retten i Efteraaret 1892 indledet Undersøgelse, under hvilken Arrestanten Thomsen sad arresteret fra den 9 September til den 14 December nævnte Aar som sigtet for Ejendomsindgreb eller Meddelagtighed heri, blev paa Grund af manglende Bevis sluttet uden Tiltale.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanterne for om Aftenen den 9 Januar d. A. noget efter Kl. 10 i Forening at have fra-stjaalet Løjtnant Axel Stokkebye en Diplomatfrakke, en sort Herrekjole, 5 Par Benklæder, 3 Jakker og 3 Veste, hvilke til ialt 130 Kr. vurderede Klædningsstykker efter Stokkebyes Forklaring hang i et i hans Værelse paa 3die Sal i Ejendommen Gothersgade Nr. 43 staaende Klædeskab, i hvis Dør Nøglen sad. Angaaende dette Tyveri har Løjtnant Stokkebye, der under Sagens Gang har forladt Landet og derfor ikke er bleven taget i Ed, afgivet følgende nærmere Forklaring: Ovennævnte Aften mellem Kl. 10 og 10 $\frac{1}{2}$ gik han fra sin Logisværtindes Lejlighed ind i sit Værelse og forlod strax efter dette, hvis Dør ud til Trappegangen han ikke afaasede, for nede i Ejendommens Gaard at forrette sin Nødtøft, og da han kort efter vendte tilbage og omtrent var naaet op til 3die Sal, saae han, at to Mandspersoner, som han havde mødt paa Trappen mellem 2den og 3die Sal, da han gik ned i Gaarden, stod udenfor hans Værelse, hvis Dør den ene af Personerne lukkede i. Da han, der samtidig blev opmærksom paa, at den ene af Mændene havde nogle ham tilhørende Klædningsstykker paa Armen, nemlig en Diplomatfrakke og 2 Par Benklæder, nu spurgte dem, hvad de skulde med hans Tøj, kastede den af Mændene, der bar de nævnte Klædningsstykker, disse fra sig og gav sig sammen med sin Kammerat til at løbe ned ad Trappen forfulgt af Stokkebye, hvem det lykkedes at paagribe den ene af dem, nemlig Arrestanten Thomsen, medens den anden undløb. Løjtnant Stokkebye har endvidere forklaret, at det formentlig var Arrestanten Thomsen, som han saae bære Diplomatfrakken og de 2 Par Benklæder, og at han — efter at have paagrebet Arrestanten Thomsen — fandt samtlige øvrige ovennævnte Klædningsstykker, nemlig 3 Par Benklæder, 3 Jakker, 3 Veste og en sort Herrekjole, liggende paa

Trappeafsatsen mellem 3die og 4de Sal bag en Barnevogn. I Overensstemmelse med Løjtnant Stokkebyes fornævnte Forklaring har hans Logisværtinde Conradine Høier, Stochs Enke, edelig afgivet følgende Forklaring: Efterat Stokkebye, som den omhandlede Aften havde siddet inde i den til hendes Lejlighed paa 3die Sal i den fornævnte Ejendom hørende Dagligstue, fra hvilken en Dør fører umiddelbart ud til Ejendommens Trappegang, var gaaet ind paa sit Værelse, der ligeledes ved en Dør staar i umiddelbar Forbindelse med Trappegangen, hørte hun ham gaa ned ad Trappen uden at afaase Døren. Kort efter troede hun at høre Døren til hans Værelse gaa igjen, men da hun strax efter hørte nogen komme op ad Trappen, tænkte hun, at hun havde taget fejl, men et Øjeblik efter hørte hun Stokkebyes Stemme ytre noget om, at det var hans Tøj, og ganske kort efter aabnede Stokkebye Døren til hendes Dagligstue og raabte „Tyve“, idet han kastede nogle Klæder ind ad Døren, hvorefter han løb ned ad Trappen, og hun hørte Spektakel ned ad Trappen af dem, som han forfulgte. Hun har endvidere forklaret, at Stokkebyes ovenfor ommeldte Forklaring ganske stemmer med, hvad han den nævnte Aften fortalte hende, og hun har særlig udsagt, at hun vel ikke tør sige, at Stokkebye just udtalte, at det var mellem 2den og 3die Sal, at han, da han gik ned, mødte de to Mandspersoner, men at hans Forklaring herom gik ud paa, at han mødte dem paa Trappen gaaende op ad, og at hun forstod, at det var temmelig højt oppe ad Trappen, og at han havde lagt Mærke til, at de begge 2 gik helt op til 3die Sal. Hun har derhos særlig udsagt, at Stokkebyes Forklaring til hende gik ud paa, at han, da han kom op ad Trappen, traf begge de to Personer lige udenfor sin Dør, og at den Person, som han senere paagreb, her stod med noget af Stokkebyes Tøj paa Armen.

Arrestanten Thuesen, der først blev anholdt her under Sagen den 12te Marts d. A., har nu ogsaa tilstaaet, at han og Arrestanten Thomsen i Forening have begaaet det dem paasigtede Tyveri, og har herom afgivet følgende nærmere Forklaring: Om Aftenen den 9 Januar d. A. gik de to Arrestanter, der vare trufne sammen i et Logishus her i Staden, efter Thomsens Forslag ud for at gaa en Tur sammen. Da de paa deres Vandring vare naaede hen i Gothersgade, foreslog Thomsen, at de skulde gaa ind i en Ejendom i nævnte Gade, hvad de saa ogsaa gjorde, uden at der blev talt om, hvad de skulde der. Thomsen gik derpaa rask op ad Trappen, fulgt af Thuesen, der vil have tænkt sig, at Thomsen vilde betle af en eller anden af Ejendommens Beboere. Paa Trappen mellem 2den og 3die Sal mødte de en Herre, som gik ned ad Trappen. Da de vare naaede op til 3die Sal, gik Thomsen ind ad en Dør, der stod aaben, eller i alt Fald ikke var afaaset, og lidt efter kaldte han paa Thuesen, der var bleven staaende udenfor Døren, og da Thuesen derpaa

var gaaet indenfor, saae han Thomsen i Færd med at tage en Del Klæder ud af et aabentstaaende Klædeskab. Thuesen, der strax forstod, at det var et Tyveri, Thomsen var i Færd med at begaa, besluttede nu at tage Del i dette, og i Henhold til denne Beslutning tog han imod forskellige Klædningsstykker, som Thomsen rakte ham. De gik dernæst ud paa Trappen, men da den fornævnte Herre, som de havde mødt paa Trappen mellem 2den og 3die Sal, i det samme kom op ad Trappen, kastede Thuesen det Tøj, han bar paa, fra sig lidt højere op ad Trappen i Nærheden af en Barnevogn. Thomsen havde derimod endnu noget af det stjaalne Tøj paa Armen, da Herren naaede op til Trappeafsatsen, og Herren gjorde her en Bemærkning om, at det var hans Tøj. Thuesen løb nu, efterfulgt af Thomsen, ned ad Trappen, og Thuesen forlod derpaa Ejendommen, uden at han fik Tid til at se, hvorledes det gik Thomsen. Arrestanten Thuesen har endvidere udsagt, at han ikke betvivler, at det Tøj, han og Thomsen stjal, netop bestod af de ovennævnte, tilsammen til 130 Kr. vurderede Klædningsstykker.

Arrestanten Thomsen har derimod nægtet sig medskyldig i det omhandlede Tyveri, og gaar hans Forklaring i det Væsentlige ud paa følgende: Om Aftenen den 9 Januar d. A. omtrent Kl. 10 gik Arrestanterne, der en Timestid forinden vare trufne sammen i det fornævnte Logishus, ud sammen, idet Thuesen ytrede, at han skulde se at skaffe sig Penge til Nattelogis. Da de paa deres Vandring vare naaede hen i Gothersgade, gik Thuesen, efter først at have været inde i en anden Ejendom der i Gaden, ind i den fornævnte Ejendom, fulgt af Thomsen, der vil have tænkt sig, at Thuesen, der ikke sagde, hvad han vilde i Ejendommen, vilde betle sammesteds. Efterat de derpaa vare naaede op til Stueetagen, blev Thomsen paa Thuesens Anmodning staaende, medens denne selv gik videre op ad Trappen. Noget efter kom Thuesen tilbage med noget Tøj, nemlig en Diplomatfrakke og muligvis 1 eller 2 Par Benklæder, som han med Anmodning om at „holde det“ rakte til Thomsen, der vil have taget imod det i den Tro, at det var noget, Thuesen havde tilbetlet sig, hvorpaa Thuesen igjen gik op ad Trappen. Om hvad derefter passerede, har Thomsen oprindelig forklaret, at han ikke gik højere op ad Trappen, men blev staaende i Stueetagen, og at han, da Thuesen, kort efterat han havde leveret ham de nævnte Klædningsstykker, atter kom løbende ned ad Trappen, forfulgt af en anden Person, kastede Klædningsstykkerne fra sig, idet det nu gik op for ham, at der maatte være noget galt derved, og forsøgte at undløbe, men blev paagreben. Efterat Thomsen i en Række Forhør havde fastholdt denne Forklaring, har han imidlertid i de senere Forhør afgivet følgende derfra afvigende Forklaring: Da det varede noget, inden Thuesen kom tilbage, gik Thomsen, der blev kjed af at vente paa ham, op ad

Trappen for at se, hvor han blev af, og da han var naaet op i en af de øvre Etager, saae han Thuesen komme ud ad en Dør, bærende paa noget Tøj. I det samme kom en Herre, som tidligere var gaaet ned ad Trappen, op ad denne, og da Thuesen saae Herren, kastede han det Tøj, han bar paa, fra sig og løb ned ad Trappen. Thomsen, der først nu vil have forstaaet, at Thuesen havde gjort sig skyldig i Tyveri, og navnlig ogsaa stjaalet det Tøj, han havde givet Thomsen at holde, kastede nu dette Tøj fra sig og forsøgte at undløbe, men blev strax efter paagreben.

Arrestanten Thomsens seneste Forklaring om den af ham ved den omhandlede Lejlighed i Ejendommen Gothersgade Nr. 43 udviste Færd er imidlertid — ligesaa vel som hans oprindelige Forklaring herom — ubestyrket og lidet sandsynlig, og da den derhos er i Strid saavel med Arrestanten Thuesens Forklaring som med de af Løjtnant Stokkebye og dennes Logisværtinde afgivne Vidneforklaringer, hvorefter det navnlig maa antages, at begge Arrestanterne strax ere gaaede op til 3die Sal, vil den være at forkaste, og medens det vel ikke mod Arrestanten Thomsens Benægtelse kan anses for bevist, at de ved Tyveriet forbundne Omstændigheder i alle Henseender have været som af Arrestanten Thuesen forklaret — hvorfor dennes Forklaring i sin Helhed kun for hans eget Vedkommende vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen — findes der dog ved sidstnævnte Arrestants og de fornævnte Vidners Forklaringer samt Sagens øvrige Oplysninger i Forbindelse med den Omstændighed, at Arrestanten Thomsens egne Forklaringer tildels have været vaklende og usandsynlige, at være tilvejebragt et efter samtlige foreliggende Omstændigheder tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Thomsen, der efter sin egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkjendelse blev antruffen af Bestjaalne udenfor hans Dør i Besiddelse af nogle af de stjaalne Koster, og hvis tidligere Vandel taler stærkt imod ham, har som Medgjerningsmand deltaget i det omhandlede Tyveri.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse — Thomsen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 3 Oktober.

Nr. 241. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Peter Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for uberettiget at have drevet Krohold.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 16 Oktober 1893: Tiltalte Niels Peter Petersen af Hvam Kro bør til Amtsfattiggkassen bøde 25 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Marts 1894: Tiltalte Niels Peter Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongeligt Reskript af 9de Juni d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kroejer Niels Peter Pedersen — der er født i Aaret 1856 og tidligere har været anset dels nogle Gange for Nattesæde og en Gang

for Overtrædelse af Politivedtægten for Varde Kjøbstad ifølge Forlig indgaaede inden Politiretten, dels ved Overrettens Domme af 26 Juni, 3 og 17 Juli f. A., ligeledes for Overtrædelser af den nævnte Politivedtægt med Bøder til Politikassen af henholdsvis 30 Kr., 50 Kr. og 70 Kr. — tiltales under denne Sag for uberettiget at have drevet Krohold. Det maa i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige, tildels under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, tilvejebragte Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring den 7de Juli f. A. tiltraadte den af ham nogle Dage forud erhvervede Ejendom, Hvam Kro, til hvilken der ikke er knyttet noget reelt Privilegium, siden den Tid har for egen Regning drevet Krohold sammesteds paa sædvanlig Maade med Herbergering for Rejsende og Beværtning med Spise- og Drikkevarer, ogsaa Brændevin og andre Spirituosa, uden dertil at have erhvervet den til Udøvelsen af saadant Erhverv i Næringslovens §§ 58 og 59 foreskrevne Næringsadkomst. Det maa imidlertid efter Sagens Oplysninger antages, at Tiltalte strax efter Erhvervelsen af Kroen henvendte sig til en Sagfører for at faa affattet en Ansøgning om den fornødne kgl. Bevilling, at bemeldte Sagfører ogsaa — dog først efterat Tiltalte gjentagende Gange havde bragt Sagen i hans Erindring — affattede og indsendte en Ansøgning herom, og at Tiltalte henimod Slutningen af forrige Aar har erholdt Bevilling til at drive Krohold i den nævnte Kro, og der findes under disse Omstændigheder ikke at være tilstrækkelig Føje til at paalægge Tiltalte Strafansvar for det inden Bevillingens Erhvervelse midlertidig uden lovlig Adkomst drevne Krohold. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 262.

Advokat Halkier

contra

Johan Peter Weihrauch (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Maj 1894: Tiltalte, Murer Johan Peter Weihrauch, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udreder han og alle af hans Arrest og denne Sag flydende Omkostninger, der-

under Salær til Aktor, Sagfører Schou, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Hastrup, 10 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1894: I Henseende til den idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men til dels endog bestyrke dette,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Peter Weihrauch til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Murer Johan Peter Weihrauch for bedrægligt Forhold. Ifølge Sagens Oplysninger havde Tiltalte i Aaret 1892 paataget sig Udførelsen af et Byggearbejde i den saakaldte Kampagnigaard i Viborg og antog Tømrer S. C. Olsen til at udføre Tømrerarbejdet for sig, under hvilket sidstnævnte Arbejdes Udførelse han selv deltog som Olsens Medhjælper, hvorved han fik 36 Kr. tilgode hos denne. Da Olsen under Arbejdets Udførelse ønskede et Forskud af 100 Kr. paa Betalingen, men Tiltalte ingen Penge havde, foreslog han Olsen at tilveiebringe Pengene ved et Laan i Viborg Byes og Omegns Sparekasse, for hvilket Olsen skulde indstaa som Selvskyldnerkautionist, og da han frygtede for, at Sparekassen ikke vilde antage ham selv som Debitor, formaaede han sin Søn, Murer J. C. Weihrauch, til at underskrive Laanebeviset, der er dateret den 24 September 1892, som Debitor, medens Olsen underskrev dette som Selvskyldner-

kautionist, og Tiltalte samt en anden Person underskrev som Vitterlighedsvidner. Ved Hjælp af dette Laanebevis erholdt Olsen i Sparekassen 100 Kr., der, som Tiltalte har erkjendt, skulde betragtes som et Forskud paa Olsens Tilgodehavende hos ham, og da han hen paa Vinteren fik Betaling for Arbejdet af Kompagnigaardens Ejere, gik han strax hen til Olsen og betalte denne 123 Kr. Den 5te Oktober 1893 maatte Olsen indfri Laanebeviset ved Betaling af Kapital tilligemed Renter og Omkostninger, ialt 106 Kr. 48 Øre, foruden Godtgjærelse for et Stempelmærke, og anlagde derpaa, efter at Laanebeviset var blevet ham tiltransporteret, ved Viborg Bything en Sag mod Tiltalte, hvorunder han paastod denne tilpligtet at betale ham det foranferte Beløb efter Fradrag af 36 Kr., som Tiltalte, som ovenfor meldt, havde tilgode hos ham for ydet Medhjælp ved Tømmerarbejdet, altsaa 70 Kr. 48 Øre. Tiltalte erklærede imidlertid i et den 21 Februar d. A. i Retten fremlagt, af hans Sagfører underskrevet Indlæg, at han intet havde med det af Olsen indfrieede Laan at bestille og ikke paa nogen Maade havde paataget sig at indfri dette, hvorhos han benægtede, at han den 24 September 1892 skaffede Pengene, at han erklærede ikke selv at kunne skrive under som Laantager, og at han formaaede sin Søn til at skrive under som Laantager istedetfor sig selv. Endelig udtalte han i Indlægget, at han intet skyldte Olsen, og at Olsen ikke havde udført Arbejde for ham, hvorfor han paastod sig frifunden under Sagen. Efter at der var blevet indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, erklærede han først, at Indlægget, der var skrevet i Henhold til hans Opgivender, og som ifølge vedkommende Sagfærers Forklaring endog var oplæst 2 Gange for Tiltalte, forinden det blev fremlagt i Retten, indeholdt Sandheden, men senere har han erkjendt, at de 100 Kr. ere tilvejebragte i Sparekassen paa den ovenanførte Maade, samt — efter først at have villet anbringe, at der foruden de forommeldte 123 Kr., han har betalt Olsen, ikke tilkom denne mere for hans Arbejde end omtrent en Snes Kroner til, og at han derfor antog, at det efter Betalingen af de ommeldte 123 Kr. tilkom Olsen at indfri Laanet i Sparekassen — tilstaaet, at han, foruden de nævnte 123 Kr., ogsaa skyldte Olsen de Penge, der vare laante paa Laanebeviset, dog efter Fradrag af 36 Kr., som han havde tilgode for Hjælp ved Tømmerarbejdet, og at han godt vidste, at Laanebeviset ikke kunde være indfriet ved Betalingen af de 123 Kr., samt erkjendt, at han endnu skyldte Olsen 70 Kr. 48 Øre. Han har derhos anbragt, at Grunden til, at han har fragaaet, at han overfor Olsen er den virkelige Skyldner ifølge Laanebeviset, var den, at han saae sig ude af Stand til at betale Beløbet. Under Sagen har Tømmer Olsen erklæret, at han nu af Tiltalte er fyldestgjort for sit Tilgodehavende. For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1825, og som

ifølge Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juli 1863 for bedrageligt Forhold efter Frdn. 11te April 1840 § 76 har været anset med simpelt Fængsel i 3 Dage, ved Underretsdommen rettelig anset efter Analogien af Straffelovens § 252, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 90. Arkitekt **A. Leidesdorff** (Asmussen)

contra

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling paa Tømmerhandler **A. V. Knudsens** Konkursbos Vegne (Ingen),

betræffende Betaling for en Leverance.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1893: Indstævnte, Arkitekt A. Leidesdorff, bør til Citantens Tømmerhandler A. V. Knudsens Konkursbo betale de paastævnte 3600 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 23 September 1890 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en Paategning af 11 August 1888 paa en den 27 Oktober 1890 fremlagt Kontrakt ikke er forsynet med Stempel.

Høiesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom omtalte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger kan det ikke ansees bevist eller endog blot bragt til vis Formodning, at Appellanten, Arkitekt Leidesdorff, har paataget sig den i Dommen omhandlede Kautionsforpligtelse, mod hvilket det taler, at medens der blev oprettet en af Tømmerhandler Knudsens Sagfører affattet skriftlig Kontrakt om den paa-gjældende Tømmerleverance og Vilkaarene for Betalingen for samme, blev der ikke tillige skriftlig vedtaget eller endog blot i Kontrakten antydnet noget om den Garanti for Betalingsvilkaarenes Opfyldelse, som Appellanten i Mødet den 11 August 1888 skulde have paataget sig, og i Henhold til hvilken Knudsen alene skulde have indladt sig paa Leve-

rancen. Der vil derfor være at tillægge Appellanten Frifindelse for Konkursboets Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Arkitekt A. Leidesdorff, bør for Tømmerhandler A. V. Knudsen Konkursbos Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler det nævnte Konkursbo 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Citanten, Tømmerhandler A. V. Knudsen, i hvis Sted hans Konkursbo under Sagen er indtraadt, søger Indstævnte, Arkitekt A. Leidesdorff til Betaling af 3600 Kroner, som Citanten skal have til Gode for Tømmermaterialier, leverede til en ustævnt Enke til Brug ved hendes Byggeforetagender paa Grundene Matr. Nr. 617, 673, 674 og 675 i Stadens udenbys Vester Kvarter, for hvis Betaling Indstævnte skal have indestaaet, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 23 September 1890 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han nægter at have paataget sig den paaberaabte Garanti.

Det er in confesso, at de omhandlede Grunde af Indstævnte vare solgte til Enken mod Pant for Salgssummen i Grundene, at Pengene til Byggeforetagenderne tilvejsbragtes ved Vexler endosserede af Indstævnte, at Indstævnte udlagde Omkostningerne til Skjødets Erhvervelse, Stempeling og Tinglæsning, og at Indstævnte for at fremme Byggearbejdet har paataget sig Kaution for to andre Leveranderer.

Da det derhos ved Vidner er godtgjort, at Indstævnte den 11 August 1888 under et Møde hos en Sagfører har opfordret Citanten til at levere de til Bygningernes Fuldførelse da manglende Tømmermaterialier til Beløb 3600 Kroner og i Forbindelse dermed brugt Ytringer, der efter Vidnernes Opfattelse maatte forstaaes saaledes, at han indestod Citanten for Opfyldelsen af de betingede Betalingsvilkaar, samt da det er in confesso, at Citanten derefter har leveret de ommeldte Materialier, men ikke modtaget nogen Del af Vederlaget, at Hoveddebitrix er insolvent, og at den Citanten givne Pantesikkerhed er bortfalden ved Tvangs-

auktion over det Pantsatte, bliver den af Konkursboet inhærerede Paastand at tage til Følge. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at maatte tilsvare Boet med 200 Kroner. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at en Paategning af 11 August 1888 paa en den 27 Oktober 1890 fremlagt Kontrakt ikke er forsynet med Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempel-overtrædelse under Sagen.

Torsdagen den 4 Oktober.

Nr. 226. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Julius Hermann Breith, Knud Albert Fridrichsen,
 kaldet Scharf, **Georg Adolf Madsen og Jørgen**
Pedersen, kaldet Lunde (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 290, Madsen til-
 lige for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for
 Retten.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 8 August 1893:
 De Tiltalte, Johan Hermann Breith, Georg Adolph Madsen,
 Knud Albert Fridrichsen, med Tilnavn Scharf, og Jørgen Peder-
 sen, med Tilnavn Lunde, bør til Statskassen, bøde de 3 Først-
 nævnte hver især 200 Kr., den Sidste 100 Kr., eller i Mangel
 af Bødens fuldstændige Betaling hensættes i simpelt Fængsel,
 hver af de 3 Første i 30 Dage, Tiltalte Lunde i 15 Dage. Saa
 bør de og Een for Alle og Alle for Een udrede Aktionens Om-
 kostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører
 Janson og Prokurator Kramer, henholdsvis 20 Kr. og 16 Kr. At
 efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyn-
 delse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20
 Marts 1894: De Tiltalte, Slagterne Julius Hermann Breith af
 Assens, Knud Albert Fridrichsen, kaldet Scharf, af Aborre og
 Georg Adolf Madsen af Assens, samt Gaardejer Jørgen Pedersen,
 kaldet Lunde, af Skydebjerg, bør til Statskassen bøde: Lunde
 100 Kr., de øvrige Tiltalte hver især 200 Kr., eller i Mangel
 af disse Bøders fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel,

Lunde i 15 Dage, hver især af de øvrige Tiltalte i 30 Dage. Saa bør de og Een for Alle og Alle for Een udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Bøcher for Overretten, betaler de Tiltalte paa samme Maade 20 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredss inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at paalægge Tiltalte Jørgen Pedersen, kaldet Lunde, Medansvar for det af de tre Medtiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ved Salget af den i Dommen omhandlede tuberkuløse Kvies Kjød, idet der mangler tilstrækkelig Føje til at ansee hans Udtalelser til Tiltalte Breith som en Opfordring til at sælge Kjødet paa en saadan Maade, at Andres Sundhed derved udsattes for Fare. For de andre tre Tiltaltes Vedkommende maa det derimod i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at de ere ansete i Henhold til Straffelovens § 290, 3die Stykke, og det findes at kunne have sit Forblivende ved de i Dommen valgte Straffe ligesom og ved den Tiltalte Madsen under den øvrige Del af Aktionen tillagte Frifindelse. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenfor angivne Maade.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Pedersen, kaldet Lunde, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de Julius Hermann Breith, Knud Albert Fridrichsen, kaldet Scharf, og Georg Adolf Madsen idømte Straffe bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødernes Erlæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver udredes af sidstnævnte 3 Tiltalte, een for alle og alle for een, med $\frac{3}{4}$ og af det Offentlige med $\frac{1}{4}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Assens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, aktioneres de Tiltalte, Slagterne Julius Hermann Breith af Assens, Knud Albert Fridrichsen, kaldet Scharf, af Aborre og Georg Adolf Madsen af Assens, samt Gaardejer Jørgen Pedersen, kaldet Lunde, af Skydebjerg, af hvilke Breith, som er født i Tydskland og hvis opgivne Alder af 30 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, ikke er funden forhen straffet her i Landet ifølge Dom, Scharf er født den 16de December 1854 og ikke funden forhen straffet, Madsen er født den 22 November 1867 og anset ved Odense Herrereds Extraretsdom af 23 August 1889 efter Straffelovens §§ 98, 100 og 101 og Frdn. 5 Maj 1847 § 8 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ved 5te Regiments Krigsretsdom af 28 Oktober 1891 i Henhold til Straffeloven for Krigsmagten §§ 98, 1ste Stk., 112, 1ste og 2den Stk., 116, 1ste Stk., 120, 179, 181 og 182, jfr. § 50 og smh. med almindelig borgerlig Straffelovs §§ 58, 62 og tildeels § 60 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Lunde er født den 13 December 1852 og anset ved Laboratorie-Afdelingens Krigsretsdom af 24 Juli 1873 efter Straffelovens § 270 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — for Overtrædelse af Straffelovens § 290. Tiltalte Madsen tillige for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten, og ere Sagens nærmere Omstændigheder ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende. I April Maaned f. A. afkjøbte Tiltalte Breith Tiltalte Lunde en Kvie, og da denne ved Slagningen viste sig at være befængt med Tuberkulose, henvendte Breith sig til en Dyrlæge, som efter at have undersøgt Kjødet afgav en Erklæring, der gaar ud paa, at Dyret havde været i høj Grad angrebet af Tuberkulose, og at Kjødet ikke var skikket til Menneskeføde. Breith gjorde Lunde bekendt hermed og forlangte, at Handelen skulde gaa tilbage, men da Lunde anmodede ham om paa bedste Maade at afhænde Kjødet for hans (Lundes) Regning, gik Breith ind derpaa. Under de herom stedfundne Forhandlinger spurgte Lunde, hvorvidt Kjødet, der var ligesaa tuberkuløst, tidligere var blevet spist af Mennesker, og da Breith svarede, at værre Kjødet var blevet spist, udtalte Lunde, at naar Breith søgte at faa saa meget som muligt ud af Kjødet, ønskede han ikke at høre mere om Dyret. Det blev ikke udtrykkeligt omtalt, hvorledes Breith skulde forholde sig med Salget af Kjødet. Tiltalte Breith lod derefter — som han udsiger, efter Anmodning af Lunde, hvad denne dog ikke vil kunne erindre, uagtet han ikke tør benægte det — Tuberklerne fjerne, og Dagen efter solgte han Dyret for 70 Kr. til Tiltalte Scharf — hvem han meddeelte, at Kjødet var tuberkuløst — uagtet Scharf udtrykkeligt udtalte, at han vilde søge at sælge det til Menneskeføde. Efterat sidstnævnte

Tiltalte havde faaet Kjødet, som maa antages at have vejte ca. 320 Pd., solgte han Halvdelen til Tiltalte Madsen, der ligeledes var bekendt med, at det var tuberkuløst, for samme Pris, som han selv havde givet for det, og i den paafølgende Tid solgte begge disse Tiltalte uden at omtale, at der var noget i Vejen med Kjødet, Størstedelen af dette til forskellige Personer, Tiltalte Madsen til sædvanlig Kjødpris, Tiltalte Scharf — paa Grund af det billige Kjøb — til lidt under denne. I en til Brug under Undersøgelsen afgiven Erklæring af 18 Maj f. A. har den foran omhandlede Dyr læge bl. A. udtalt om Kvien, at Bryst- og Bughinden fandtes tæt belagt med Tuberkler, at Tarmheftet befandtes oversaaet med smaa Tuberkler, og at Mesenterialkjerterne ogsaa vare angrebne, og i Skrivelse af 10 Juni næsteften erklærer det veterinære Sundhedsraad, at Kjødet efter Indholdet af Dyr lægeerklæringen af 18 Maj f. A. efter Raadets Formening maa anses at have været utjenligt til Menneskeføde. Endelig har det kgl. Sundhedskollegium i en paa Foranledning af Overretten den 24 Februar d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Kjød som det under Sagen omhandlede, navnlig nydt i raa eller mindre fuldstændig gjennemkogt eller gjennemstegt Tilstand, kan medføre Fare for Sundheden. At Nogen ved Nydelsen af det syge Kjød har lidt Skade paa Helbred er ikke oplyst. Vel findes nu de Tiltaltes Forklaringer om, at de ikke havde nogen Betænkelighed ved selv at nyde af det omhandlede Kjød, hvad ogsaa de Tiltalte Scharf og Madsen ville have gjort, ikke at kunne forkastes, men de skjønnes dog alle ved at disponere over Kjødet som foran anført at have gjort sig skyldige i en Uagtsomhed, der maa paadrage dem Strafansvar efter Straffelovens § 290, 3die Stk., i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte Lundes Adfærd under samtlige foreliggende Omstændigheder ikke af Tiltalte Breith fornuftigvis kunde opfattes anderledes end som en Opfordring til at sælge Kjødet til Menneskeføde, uanset at det af en Dyr læge var erklæret for uskikket hertil, samt at de Tiltalte Scharf og Madsen — selv om deres Forklaringer om, at de, da de solgte Kjødet, ikke kjendte den foreliggende Dyr lægeattest, ej ville kunne forkastes — efter den Kundskab, de havde om Kjødets Beskaffenhed, navnlig ogsaa under Hensyn til den lave Pris, som de havde betalt for det, maatte være pligtige til, forinden de udbød det til Salg, at søge dets formentlige Ufarlighed konstateret ad sagkyndig Vej.

Forsaavidt Tiltalte Madsen endvidere er aktioneret for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten, er det vel oplyst, at han, da Medtiltalte Scharf den 29 April f. A. var bleven tilsagt til at møde paa Politikontoret i Anledning af det foran omhandlede Forhold, anmodede Scharf om ikke at omtale, at han (Madsen) vidste noget om, at Kjødet var tuberkuløst; men hverken herved eller ved noget andet under Sagen oplyst Forhold kan Tiltalte

Madsen anses at have gjort sig skyldig i den ham under denne Del af Sagen paasigtede Forbrydelse. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at der ved den indankede Dom i sidstnævnte Henseende er tillagt Tiltalte Madsen Frifindelse, samt at Dommen iøvrigt har anset samtlige Tiltalte efter Straffelovens § 290, 3die Stk., og da de valgte Straffe, nemlig for Tiltalte Lunde en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 15 Dage, og for hver især af de øvrige Tiltalte en Bøde til samme Kasse af 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, findes passende, vil bemeldte Dom forsaavidt kunne stadfæstes.

Nr. 279. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Andreas Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Juni 1894: Tiltalte, Arrestanten Andreas Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nonboe, 10 Kr. og Defensor, Sagfører E. Hansen, 8 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1894: Arrestanten Andreas Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme- steds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas

Hansen til Høisteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Hansen — der er født i Aaret 1835, og som tidligere, foruden gjentagne Gange at være særlig straffet for Bedrageri, har været straffet 7 Gange for Tyveri, to Gange i Forbindelse med ulovlig Omgang med Hittegods og iøvrigt tildels i Forbindelse med Bedrageri og Betleri, senest ifølge Høisterets Dom af 31 Maj 1886 dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, dels for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorefter han har været straffet ifølge Horsens Kjøbstads Politiretsdom af 10 September 1889 for Betleri efter sidstnævnte Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 30 Dage, ifølge Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 23 November 1892 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt endelig ifølge Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Maj 1893 efter Straffelovens § 251 med samme Art af Fængsel i 5 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han 1ste Pintsødag d. A., uden at han bestemt vil kunne angive Klokkeslettet, men, som det maa antages, omtrent ved Middagstid har tilegnet sig en Vadsæk med Indhold af forskellige Klædningsstykker m. m. til Værdi af ca. 60 Kr., Alt tilhørende Pigen Abeline Marie Jessen. Arrestantens Forklaring herom gaaer nærmere ud paa, at han ved den nævnte Lejlighed, da han i Forbigaaende havde søgt ind paa den til Jernbanestationen i Varde hørende Retirade for at udrette et naturligt Ærinde, her fandt den ommeldte Vadsæk med Indhold staaende paa Gulvet, og at han, der ikke gjorde sig nogen nærmere Tanke om, hvorledes Vadsækken, der stod halvt aaben, var kommen der, men dog nærmest antog, at den maatte være glemt af En eller Anden, ved sin Bortgang tog Vadsækken med Indhold med sig hjem til sit Logi, idet — som han har udtrykt sig — „Ravnene ligesaagodt kunde tage den som Kragerne.“ Af Indholdet forærede Arrestanten sin Logisværtinde, for hvem han foregav at have faaet Vadsækken med dette i sendt som Efterladenskaber efter en afdød Kjøreste, et Skjært, hvorhos han forgjæves har forsøgt at afhænde flere Gjenstande deraf, men det ommeldte Skjært saavel som Vadsækken med øvrige Indhold er bragt tilstede under Sagen og udleveret Ejerinden, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Efter

hvad der er oplyst under Sagen, maa det imidlertid antages, at den ommeldte Vadsæk med Indhold — som Ejerinden havde havt med sig, da hun den nævnte Dag var kommen kjørende fra Landet til Jernbanestationen for at rejse med det Kl. 11³⁵ afgaaende Tog, hvortil hun imidlertid var kommen for sent — derefter var af hendes Svoger og Broder, der ledsagede hende, bleven sat ind i Stationens Forhal lige ved Billetudsalget forat forblive der beroende indtil Aftentogets Afgang, og der er Intet fremkommet til Oplysning om, hvorledes Vadsækken skulde være bleven henført derfra til Retiraden; men selv om den af Arrestanten, der bestemt har nægtet ved den ommeldte Lejlighed at have været inde i Stationsbygningen, afgivne Forklaring om Stedet, hvor han vil have forefundet den, lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse, findes dog hans Tilegnelse af Vadsækken med Indhold at maatte anses som Tyveri. Som Følge heraf vil han for sit omhandlede Forhold være at anse for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 5 Oktober.

Nr 199. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Christiane Jensdatter, Jensens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Januar 1894: Tiltalte, Arbejdsmand Marius Jensens Hustru, Christiane Jensdatter, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bør hun tillige udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Marts 1894: Tiltalte Christiane Jensdatter, Arbejdsmand Marius Jensens Hustru bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder

hun og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte alene er anseet efter Straffelovens § 238 for uhjemlet Besiddelse af den i Dommen omhandlede Hue, men Straffen findes efter Sagens Omstændigheder, og da Straffelovens § 23 maa komme til Anvendelse, idet Tiltalte nu er bleven over 60 Aar gammel, at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christiane Jensdatter, Jensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christiane Jensdatter, Arbejdsmand Marius Jensens Hustru, for Tyveri. Bendixsine Nielsen, der tjener hos Enkefru Wittrup i Horsens, har edelig forklaret, at hun, der af Fru Wittrup, som ikke havde nogen god Tro til Tiltalte, der beskæftiger sig med at vaske for Folk, og som den 29 August f. A. vaskede hos Fru Wittrup, var bleven opfordret til at holde Øje med Tiltalte, benyttede Lejligheden, da Tiltalte havde fjærnet sig fra Vaskehuset, til at undersøge en sammesteds henstaaende, Tiltalte tilhørende Hankekurv med Laag, hvori der fandtes noget Tiltalte tilhørende Vasketøj, samt at hun da oven i Kurven fandt et Fru Wittrup tilhørende Haandklæde, som var viklet om tvende Duge, der tilhørte Tiltalte. Uden at røre ved Haandklædet tilkaldte Bendixsine Nielsen derpaa Husjomfruen Elisabeth Mathiasen, der tog Haandklædet op for nærmere at undersøge det, og da de begge gjenkjendte Haandklædet som et Fru Wittrup tilhørende, gik Jomfru Mathiasen op med det til Fru Wittrup, der bekræftede, at Haandklædet tilhørte hende, og

som derfor beholdt det. De tvende Duge, som Haandklædet havde været viklet om, bleve liggende i Kurven, hvis Laag atter blev lukket, og da Tiltalte derefter gik, tog hun Kurven med sig. Med hvad der saaledes er oplyst, stemmer den edelige Forklaring, som ovennævnte Jomfru Mathiasen for sit Vedkommende har afgivet. Tiltalte har vel ikke benægtet, at et Enkefru Wittrup tilhørende Haandklæde, som senere er blevet fremlagt i Retten, ved den ommeldte Lejlighed er fundet liggende i Tiltaltes Kurv, men hun har bestemt benægtet, at det er hende, der i den Hensigt at tilegne sig Haandklædet har anbragt det i sin Kurv, hvorimod hun har udtalt den Formodning, at Bendixsine-Nielsen enten af Ondskab og for at skade Tiltalte eller i Tanker har lagt Haandklædet i Kurven. Dette er der nu vel intetsomhelst, der tyder paa, og det maa i det Hele, efter hvad der er oplyst, anses for i høj Grad sandsynligt, at Tiltalte har havt til Hensigt at tilegne sig det ommeldte Haandklæde og derfor lagt det i Kurven, men det findes dog betænkeligt overfor Tiltaltes bestemte Benægtelse at anse saadant for bevist, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ikke ved Underrettsdommen er anset skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til dette Haandklæde. Tiltalte er endvidere sigtet for i Løbet af de sidste 2 à 3 Aar at have fra-stjaalet Kjøbmand Hertz og Hustru forskellige Gjenstande, navnlig en Borddug, en Serviet, en Maskeradehue og en Kappetaske, af hvilke de tre første tilligemed en Del andre Gjenstande, der enten maa antages at tilhøre Tiltalte eller med Hensyn til hvilke det ialfald ikke har kunnet oplyses, at Tiltalte paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af dem, fandtes paa Tiltaltes og hendes Mands Bopæl ved en sammesteds den 12 September f. A. foretaget Husundersøgelse, medens Fru Hertz derimod tilfældig har fundet Kappetasken hængende hos en Mand i Horsens, hos hvem Tiltalte den Gang var Husholderske, hvorpaa Fru Hertz tog Kappetasken som sig tilhørende. Fru Hertz har edelig bekræftet, at Servietten og Kappetasken tilhøre hende, samt at de ere fra-komne hende mod hendes Vidende og Villie, hvorimod hun ikke har turdet beedige, at ogsaa Dugen tilhører hende, skjønt hun antager det, og hun har derhos i Retten forevist hende tilhørende Duge og Servietter, der, hvad Mønster og hele øvrige Beskaffenhed angaar, nøje svarer til den hos Tiltalte forefundne Dug og Serviet. Medens Tiltalte, om hvem det er oplyst, at hun tvende Gange tidligere har været gift, vil have faaet Borddugen af sin sidstafdøde Mand for flere Aar siden, har hun med Hensyn til Servietten først forklaret, at den tilhørte Fru Wittrup, og at den ved en Forglemmelse var bleven liggende hos Tiltalte, men senere har hun rettet denne Forklaring derhen, at hun i sin Tid har faaet Servietten foræret af en Maskinarbejders Kone, som for nogle Aar siden skal være rejst til Amerika. Med Hensyn til Kappetasken gaar Tiltaltes Forklaring derimod ud

paa, at hun for 3 à 4 Aar siden af Fru Hertz fik en gammel Kjole foræret, og at Tasken fandtes stukken ind i et af Kjolens Ærmer, hvorfor hun, da Tasken var uden synderlig Værdi, vil være gaaet ud fra, at den var hende foræret tilligemed Kjolen. Efter Fru Hertzs Forklaring er det nu vel rigtigt, at hun i sin Tid har foræret Tiltalte en gammel Kjole, men hun har derhos tilføjet, at hun anser Tiltaltes Forklaring om, hvorledes denne vil være kommen i Besiddelse af Kappetasken, for en Opdigtelse, idet Fru Hertz godt vil kunne erindre, at hun en Gang for ca. 3 Aar siden, da hun vilde gaa ud, savnede Kappetasken, som hun satte særlig Pris paa, og som hun derfor med stor Omhu, men forgjæves søgte efter. Ligesom der imidlertid efter det Anførte mangler fornødent Bevis for, at Dugen og Servietten tilhører Fru Hertz, saaledes vil Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa hun vil være kommen i Besiddelse af Kappetasken, ikke kunne forkastes, og hun vil derfor, som ogsaa i Underretsdommen antaget, heller ikke for disse Gjenstandes Vedkommende kunne anses skyldig i noget ulovligt Forhold. Hvad endelig Sigtelsen angaar for at have tilegnet sig Maskeradehuen, der er forfærdiget af kirsebærrødt Silketøj og vurderet til 1 Kr., har Frøken Klara Hertz i Horsens edelig forklaret, at Huen for ca. 2 Aar siden blev syet til hende til Brug paa en Maskerade, samt at Huen er frakommen hende mod hendes Vidende og Villie, og Fru Hertz har ligeledes edelig forklaret, at Huen er frakommen hende mod hendes Vidende og Villie, forsaavidt det, efter hvad der er oplyst, maa antages, at Huen tilhørte hende, der i hvert Fald har opbevaret den. Paa samme Maade have tvende Dame-skræderinder forklaret, at den omhandlede Hue for ca. 2 Aar siden er forfærdiget til Frøken Hertz paa deres Systue, og at de saameget mindre kunne nære Tvivl om, at det er den samme Hue, som den har en aparte Facon, og der netop i sin Tid mellem dem og Frøken Hertz blev forhandlet om, hvilken Form Huen skulde have. Det bemærkes iøvrigt, at der ud af Huen i den Tilstand, hvori den nu er, ses at være klippet nogle Stykker Tøj, som efter hvad der under Sagen er oplyst, har været syede paa en sort Kappe, som tilhører Tiltalte, og som denne har afleveret i Retten; men der er frafaldet Krav paa Erstatning for Huens Forringelse. Tiltalte har benægtet, at hun paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af den ommeldte Maskeradehue, idet hun vil have faaet den foræret af sin Datter, der efter Tiltaltes Paastand ogsaa i sin Tid skal have klippet Tøjet ud af Huen og syet det paa den ovenommeldte Kappe, hvilken hun i denne Tilstand ligeledes vil have faaet af Datteren, men Rigtigheden af Tiltaltes Anbringender i de ommeldte Henseender er bestemt benægtet af Datteren, der har forklaret, at hun aldrig har været i Besiddelse af den oftnævnte Maskeradehue, og at det ikke er hende, der har klippet Tøjet ud af samme og syet paa Kappen.

Efter hvad der saaledes foreligger, maa nu Betingelserne for Anvendelsen af det i Frdn. 8 September 1841 § 6, jfr. D. L. 6—17—10 og 11, ommeldte Bevis anses at være tilstede, og Tiltalte, der er født den 29 Juni 1834, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for sin uhjæmlede Besiddelse af den oftnævnte Maskeradehue være at anse efter Omstændighederne dog kun som Hæler efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 188. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Christian Johnsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 17 November 1893: Tiltalte Hans Christian Johnsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Harck af Varde og Hansen af Esbjerg, med henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christian Johnsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Christian Johnsen, der er født i Aaret 1863, og som ved Overrettens Dom af 15 Oktober 1888 blev frifunden for Aktors Tiltale i en mod ham for Tyveri eller Hæleri anlagt Sag, tiltales under denne Sag paany for Tyveri eller Hæleri. Efterat Tiltalte havde anlagt Sag ved Politiretten mod Gaardejer Peder Tranberg af Stenderup i Anledning af, at denne havde sigtet Tiltalte for at have gjort sig skyldig i et uærligt Forhold med Hensyn til en Skovl, indgav Tranberg til Politimesteren en Anmeldelse, hvori han begjærede offentlig Undersøgelse indledet mod Tiltalte til Oplysning om det paagjældende Forhold, hvoraf han gav følgende Fremstilling: I Sommeren 1892 efterlod Tranbergs Søn paa Gaardens Mark en hans Fader tilhørende saakaldet Engskovl, hvormed han havde arbeidet i Marken, og da Skovlen nogen Tid senere atter skulde bruges, var den ikke til at finde. I Marts Maaned f. A. meddeelte Tjenestekarl Jørgen Marius Sørensen, som indtil November 1892 havde tjent hos Tranberg, denne, at han nogle Dage forinden ved en nærmere angiven Lejlighed havde set og gjenkendt den saaledes bortkomne Skovl i Tiltaltes Besiddelse, samt at Tiltalte paa hans Forespørgsel havde opgivet at have købt Skovlen af Andsager Smed for 3 Kr. Da Tranberg derpaa bragte i Erfaring, at Tiltalte benyttede den omhandlede Skovl ved et Grøstearbejde, han udførte for Tranberg og dennes Nabo, Husmand P. Knudsen af Stenderup, indfandt Tranberg sig i Følge med Knudsen paa det paagjældende Arbejdssted, hvor Tiltalte viste dem Skovlen, som Tranberg gjenkendte som sin, hvilket han meddelte Tiltalte. Tiltalte svarede dertil, „at det ogsaa var hans“ : Tiltaltes, men paa en Forespørgsel om, hvor han havde den fra, svarede han undvigende, og da Tranberg foreholdt ham, at han baade overfor Sørensen og Knudsen havde forklaret at have købt Skovlen af Andsager Smed, ytrede Tiltalte kun, om de Begge paa en Gang havde hørt ham sige dette. Tiltalte nægtede derhos Tranberg Tilladelse til at tage Skovlen med sig hjem, men lovede paa Anledning, at han selv vilde tage den med til sit Hjem, for at Tranberg og Smed Kjeld Nielsen, da af Andsager — af hvem Tranberg havde købt Skovlen og til hvem der maatte antages at være sigtet ved den ovenanførte Benævnelse „Andsager Smed“ — den næste Morgen der kunde tage den i Øjesyn. Da Tranberg og Smeden kom, erklærede Tiltalte imidlertid, at han ingen Skovl havde hjemme. Nogen Tid efter fandt Tranbergs Tjenestedreng Niels Jepsen Jensen i Paasyn af Tranbergs Tjenestekarl, Tiltaltes Broder, Hans N. Johnsen, Skovlen liggende ved en Markvej paa Tranbergs Mark. Det findes endelig i Anmeldelsen endnu anført, at Tiltalte samme Dag, han havde talt med Tranberg og Knudsen, havde besvaret en Ytring af denne Sidste om, at Tiltalte hellere maatte lade Tranberg faa Skovlen, hvis det var hans, med en Udtalelse om,

at hvis Knudsen ikke havde været med, skulde han nok være kommen til Rette med Tranberg, men nu „skulde vi have mere Løjer af det.“ Under det i Anledning af denne Anmeldelse optagne Forhør have saavel Tranberg som Sørensen, Knudsen, Nielsen og Jensen afgivet edelige Forklaringer, hvorved de hver for sit Vedkommende have bekræftet det i Anmeldelsen Anførte, ligesom Johnsen overensstemmende med Anmeldelsen har forklaret om Fundet af Skovlen ved Markvejen. Sørensen og Jensen have derhos med Bestemthed gjenkjendt Skovlen, der er afleveret i Retten, som Tranberg tilhørende, og Sørensen har forklaret, at det er den samme Skovl, han traf Tiltalte i Besiddelse af, medens Knudsen har forklaret, at den i Rettens Besiddelse værende Skovl og den Skovl, Tiltalte havde i Besiddelse, ligne hinanden „som to Draaber Vand“, og at han ingen Tvivl har om, at det er den samme Skovl, men dog ikke med fuldkommen Bestemthed har kunnet udtale dette. Endvidere har Tranberg, som ligeledes med Bestemthed har gjenkjendt Skovlen i Tiltaltes Besiddelse, bekræftet, at den er ham frakommen mod hans Vidende og Villie. Under et efter Sagens Indbringelse for Overretten i Henhold til dennes Kjendelse optaget yderligere Forhør har endelig Tranbergs Søn, Peder, der maa antages i Sommeren 1892 at have været 11 Aar gl., forklaret, at det var ham, som tog Skovlen med ud i Marken, hvor han vogtede Kreaturer, og hvor han vilde bruge den til at grave en Fordybning, der skulde tjene ham som Ly mod Uvejr. Da han tog Skovlen, meddelte han dette til ovennævnte Tjenestekarl Jørgen Marius Sørensen, og han efterlod, da han ikke blev færdig med bemeldte Arbejde, med Villie Skovlen i Marken, hvor den blev liggende aabenlyst paa Arbejdsstedet; ca. 1½ Dag senere fik Peder af sin Fader Ordre til at hente Skovlen, som skulde bruges et andet Sted, men den var da borte. Rigtigheden af denne Drengens Forklaring er bekræftet af Sørensen og Tranberg, forsaavidt den angaar dem, og en Nabo af Tranberg har forklaret, at han paa den Tid, Skovlen forsvandt, har set en Skovl ligge aabenlyst paa det af Peder angivne Sted paa Tranbergs Mark ved Siden af en gravet Fordybning. Det er derhos under bemeldte Forhør oplyst, at dette Sted ikke er det samme, hvor Skovlen senere blev funden af Tjenestedreng Niels Jepsen Jensen, og hvor den maa antages kort før Fundet at være henlagt. Tiltalte har benægtet at have været i Besiddelse af den Tranberg tilhørende til Retten afleverede Skovl og har forklaret, at den Skovl, som han først af Sørensen og senere af Tranberg og Knudsen er funden i Besiddelse af, er en Skovl, som han i sin Tid har tilforhandlet sig fra Husmand Søren Lauridsen af Andsager, der vel ikke er Smed af Profession, men af og til udfører Smedearbejde for Tidsfordriv, og hvem Tiltalte vil have betegnet som Andsager Smed. Af den saaledes omforklarede Skovl havde

Tiltalte efter sin Forklaring ved Undersøgelsens Begyndelse kun Skaffet i Behold, hvilket han afleverede til Retten. Nævnte Søren Lauridsen har nu vel bekræftet, at Tiltalte ca. 2 Aar før Undersøgelsen i nærværende Sag tilbyttede sig en Skovl hos ham, uden at han dog har set sig i Stand til at gjenkjende det omhandlede Skaft som hørende til denne Skovl; men der vil desuagtet ikke kunne tages videre Hensyn til Tiltaltes nævnte Anbringende, idet det ved de anførte Vidneforklaringer maa anses efter Omstændighederne tilstrækkelig bevist, baade at Tiltalte har været i Besiddelse af den til Retten afleverede Skovl, og at denne tilhører Tranberg, hvorved bemærkes, at det ikke findes at kunne vitiere Beviset, at Vidnerne i Strid med L. 1—13—8 ere afhørte og edfæstede konjunktive. Da det fremdeles efter det Foreliggende maa anses uden for Tvivl, at Skovlen ikke ved at blive efterladt paa Marken er kommen ud af Tranbergs Besiddelse, skjønnes der, naar henses til, at Tiltalte under bemeldte i Henhold til Overrettens Kjendelse optagne Forhør i det Væsentlige har maattet erkjende Rigtigheden af de anførte i Anmeldelsen givne Oplysninger om hans Optræden og Ytringer før Undersøgelsens Begyndelse, selv om der paa Grund af Tranbergs særegne Stilling til Sagen ikke maatte kunne tillægges den af ham afgivne beedigede Forklaring fuld Beviskraft, at være tilvejebragt et efter Lovens 6—17—10 og 11 samt Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at fælde Tiltalte, dog efter Omstændighederne kun som Hæler med Hensyn til den omhandlede Skovl, der er ansat til en Værdi af 2 Kr. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 238 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 191.

Advokat Halkier

contra

Anton Sofus Christian Jørgensen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245, jfr. § 46.

Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 21 December 1893: Tiltalte, Bødkersvend Anton Sofus Christian Jørgensen,

bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, idet han dog vil have at betale Aktionens Omkostninger, derunder i Sælær til Aktor, Sagfører Mehl, og til Defensor, Prokurator Wadum, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 19 Februar 1894: Tiltalte Anton Sofus Christian Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anton Sofus Christian Jørgensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bødkersvend Anton Sofus Christian Jørgensen i Henhold til Straffelovens § 245, jfr. § 46. Efter at der mellem Bødkermeister Chr. Sørensen i Veile og Bødkersvend Niels Frederik Knudsen var opstaaet Uenighed angaaende et Beløb, som Knudsen forment at have tilgode for udført Arbejde, men som Sørensen, der bestred Fordringens Rigtighed, nægtede at udbetale, modtog Sørensen et anonymt Brev, saalydende: „Hr. Bødkermeister Chr. Sørensen, Vestergade. Ifølge Meddelelse fra Bødkersvend N. Knudsen til Hovedbestyrelsen for Bødkerforbundet i Danmark angaaende et Tilgodehavende paa 13 Margarineballier a 115 p. Stk. hvorfra drages 3 K. 25 som er modtaget p. Kontant. Hvilket Hovedbestyrelsen har vedtaget skal

være betalt inden Lørdag den 29 Juli, da Værkstedet ellers bliver lukket for Foreningens Svende et Aar. Pengene bedes betalt til A. Sørensen, Staldgaardsgade. Veile den 22/7 1893.“ Om dette Brev gjorde Sørensen Anmeldelse til Politiet, og det er derefter oplyst, at Brevet er skrevet af Tiltalte, som derhos har erkjendt, at han ved en — som det maa antages, mundtlig — Meddelelse paa vedkommende Redaktionskontor har givet Anledning til en i Veile Amts Dagblad for 4 August f. A. under Overskriften „Streike“ optagen Notits om, at Arbejdet samme Dag var nedlagt hos Sørensen, samt at Grunden efter Forlydende var Uenighed om et Lønningsspørgsmaal. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at det paa et af Bødkersvendenes Fagforening i Veile afholdt Møde blev overdraget ham, som den Gang var Formand for bemeldte Fagforening, og som derhos havde Arbejde hos Sørensen, at tale med denne angaaende Mellemværendet med Knudsen, men at han, da der ikke gaves Lejlighed for ham til at tale alene med Sørensen, i Stedet skrev Brevet, som han henlagde paa Værkstedet. Tiltalte maa iøvrigt anses at have erkjendt, at det var ham bevidst, at Hovedbestyrelsen for Bødkerforbundet ikke havde vedtaget en Beslutning som den i Brevet ommeldte — i hvilken Henseende det er oplyst, at bemeldte Hovedbestyrelse paa dertil givne Anledning havde bestemt ikke at ville blande sig i Sagen — og han har til sin Undskyldning anført, at hans Mening kun var at give Sørensen en Advarsel, og at det ikke var hans Ønske, at dennes Værksted skulde blive „blokeret“, hvad der heller ikke er sket, hvorhos han har fastholdt, at han stod i den Formening, at Knudsen havde det i Brevet ommeldte Tilgodehavende, og at det var uberettiget af Sørensen ikke at betale dette. Men selv om det antoges at forholde sig saaledes, maa dog Tiltalte anses ved sit ommeldte Forhold at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Straffelovens § 245, og Tiltalte, der er født i Aaret 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 245 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Sørensen under Sagen nedlagte Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes Erstatning for Skade, som han vil have lidt ved den ovennævnte Notits, til Følge.

Tirsdagen den 9 Oktober.

Nr. 131. Herredsfuldmægtig, cand. juris **Budtz**
(Hindenburg)

contra

Gaardejer Peder Chr. Christensen (Jensen),

betræffende Retsvirkningen af et for sent tinglæst Skjøde i Kollision med en forinden Tinglæsningsdagen foretagen Arrestforretning.

Arrestforretning og Udlægsforretning, foretagen henholdsvis 2 August 1892 og 11 Oktober s. A. af Kongens Foged i Børglum Herred, hvorved er foretagen Arrest og Udlæg hos Gaardejer Jørgen Chr. Pedersen blandt andet i Matr. Nr. 7 a af Børglum By og Sogn.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Juni 1893: Den paaankede Arrestforretning og den ligeledes paaankede Udlægsforretning ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en af Citanten den 28 November 1892 for Overretten fremlagt Udskrift af Børglum Herreds Skjøde- og Panteprotokol ikke er stemplet.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten Herredsfuldmægtig Budtz for Høiesteret har indskrænket sig til at paastaa den indankede Dom forandret, forsaavidt den gaaer ud paa at ophæve den i Ejendommen Matr. Nr. 7 a af Børglum iværksatte Arrestforretning og Udlægsforretningen i denne Ejendom, og i Henhold til de i Dommen til Støtte for saadan Ophævelse anførte Grunde vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 2 August 1892 dateret Rekvision til Kongens Foged i Børglum Herred begjærede Indstævnte, Herredsfuldmægtig cand. jur. Budtz i Hjørring, der som Inkassator ved forskellige Løsøreauktioner havde et Beløb af Kr. 865. 13 tilgode hos Indstævnte, Gaardejer Jørgen Chr. Pedersen, Arrest foretaget til Sikring af bemeldte Fordring i Debtors Ejendom og Ejendele, idet han som Grund hertil anførte, at Debitor stod i Begreb med at afhænde sine Ejendele til Skade for sine Kreditorer, og i Henhold hertil blev der samme Dag afholdt en Fogedforretning dels paa Ejendommen Matr.-Nr. 2 a af Vittrup, paa hvilken Ejendom Indstævnte Pedersen ved en uthinglæst Kjøbekontrakt havde erhvervet Ret til at erholde Arvefæsteskjøde eller Arvefæstebrev, og hvor han maa antages indtil kort Tid forinden at have haft sin Bolig, dels paa Ejendommen Matr.-Nr. 7 a af Børglum, paa hvilken Pedersen i 1875 havde faaet Skjøde. Ved Forretningen blev det imidlertid af en Trediemand, som Fogden tilkaldte, da Indstævnte Pedersen ikke blev truffen tilstede, oplyst, at denne havde forladt sin hidtil havte Bolig i Vittrup og bosat sig i Horsenseggen efter først til Citanten, Gaardeier Peder Chr. Christensen, tidligere af Værnholt, nu boende i Vittrup, at have afhændet saavel den nævnte Ejendom i Børglum som sin Ret til at erholde Skjøde paa Matr.-Nr. 2 a i Vittrup, men da den for Indstævnte Budtz mødte Sagfører bemærkede, at det ikke var ham bekendt, og at han derfor ikke kunde erkjende, at Indstævnte Pedersen havde foretaget bemeldte Afhændelser, samt da den forommeldte Trediemand ikkun gjentagende forbeholdt Citantens Ret uden at protestere imod den af Sagføreren fremsatte Begjæring om Arrestforretningens Fremme, blev der til Sikkerhed for den ovennævnte Fordring med Renter og Omkostninger, der opgjordes til ialt Kr. 935. 36, samt for videre paa-løbende Omkostninger dekretet Arrest deels i den tidnævnte Ret til at erholde Skjøde paa Ejendommen i Vittrup samt i Ejendommen i Børglum, deels i en Deel paa disse Ejendommen forefundne Besætningsdele og Inventariiegjenstande. Denne Forretning lod Indstævnte Budtz derpaa den 4 August f. A. thinglæse som Hæftelse paa Gaarden Matr.-Nr. 7 a i Børglum, hvorhos han ved en den 3 August udtagen Forligsklage lod Indstævnte Pedersen, der nu havde Bolig i Værnholt under Thyrsting og Vrads Herreders Jurisdiktion, indkalde til Mægling for Forligskommissionen for Brædstrup Forligskreds, og ved Sagens Foretagelse sammesteds den 15 s. M. indgik Pedersen et Forlig, hvorved han anerkjendte Arrestforretningen som lovlig gjort og forfulgt samt forpligtede sig til skadesløst og under Eksekutions-tvang at betale det ovennævnte Beløb af Kr. 935. 36 tilligemed skadesløse Forligs- og Inkassationsomkostninger efter Regning til Indstævnte Budtzs Befuldmægtigede i Hjørring senest

den 22 s. M., og da Betalingen udeblev lod Budtz — efter først den 26 s. M. at have ladet en Udlægsforretning afholde paa Indstævnte Pedersens Ejendom i Værnholt, under hvilken Forretning det imidlertid oplystes, at denne Ejendom var saa stærkt behæftet, at der intet kunde ventes at ville udkomme til Dækning af hans Tilgodehavende — den 11 Oktober næstefter i Kontinuation heraf foretage en Udlægsforretning paa den tidnævnte Ejendom Matr.-Nr. 7 a i Børglum, ved hvilken der, da Citantens paa Gaarden ansatte Bestyrer, der blev truffen tilstede, nægtede at betale det ham afkrævede, nu til Kr. 1155. 10 opgjorte Beløb, blev givet Indstævnte Budtz Udlæg til Forauktionering i bemeldte Ejendom, der blev vurderet til 7000 Kr., samt i nogle Besætnings- og Inventariestykker, til en samlet Værdi af 315 Kr., medens Budtz undlod at begjære Udlæg i Ejendommen i Vittrup eller Retten til at erholde Skjøde paa samme, efter hvad han for Overretten har anbragt, fordi den forud var for stærkt behæftet. Citanten har nu indanket den ovennævnte den 2 August f. A. afholdte Arrestforretning samt den den 11 Oktober f. A. afholdte Udlægsforretning for Overretten, hvor han, idet han har indvarslet Budtz til at lide Dom for Sagen selv med Omkostninger og Jørgen Chr. Pedersen til at varetage sit Tarv under Appellen, har paastaet disse Forretninger ophævede. Indstævnte Budtz maa anses at have procederet til de indankede Fogedforretningers Stadfæstelse, medens Indstævnte Pedersen ikke har givet Møde her for Retten.

Den ovennævnte Handel, om hvilken den under Arrestforretningen tilkaldte Trediemand ved denne Lejlighed gav Meddelelse, maa efter Sagens Oplysninger antages at have gaaet ud paa et Mageskifte, idet Citanten overdrog en ham den Gang tilhørende Ejendom i Værnholt til Indstævnte Pedersen, medens denne, som meldt, overdrog Citanten dels sin Gaard Matr.-Nr. 7 a i Børglum, dels Retten til at erholde Arvefæsteskjøde paa Matr.-Nr. 2 a i Vittrup, og i Anledning af denne Handel blev der navnlig under 11 Juli 1892 af Indstævnte Pedersen meddelt Citanten Mageskifteskjøde paa Gaarden Matr.-Nr. 7 a i Børglum, hvilket Skjøde er thinglæst den 11 August næstefter, medens den til Citanten overdragne Kjøberet med Hensyn til Matr.-Nr. 2 a i Vittrup — efter hvad der er in confesso — er bleven fuldbyrdet ved et af den oprindelige Ejer af bemeldte Ejendom direkte til Citanten udstedt Arvefæstebrev, uden at det iøvrigt er oplyst, hvornaar dette er sket. Citanten havde derhos, efter hvad der er oplyst, paa den Tid, da den paaankede Arrestforretning blev iværksat af Indstævnte, overtaget begge Ejendomme med Tilbehør, ligesom Indstævnte Pedersen maa antages den Gang at være fraflyttet disse og at have taget Gaarden i Værnholt i Besiddelse.

Forsaavidt nu Citanten har villet gjøre gjældende, at Arrest-

foretningen skulde være ulovlig, fordi den ikke var paabegyndt paa Indstævnte Pedersens Bopæl — der, som meldt, maa antages den Gang at have været i Værnholt — kan der ikke heri gives ham Medhold, eftersom den Mangel, der i saa Henseende maatte have været tilstede, ialfald er afhjulpen derved, at Indstævnte Pedersen under det ovennævnte Forlig erkjendte Arresten som lovlig gjort og forfulgt. Til Støtte for sin Paastand har Citanten imidlertid endvidere anført, at den Omstændighed, at hans Skjøde paa Ejendommen Matr.-Nr. 7 a af Børglum er blevet thinglæst, forinden det ovennævnte Forlig blev indgaaet, og den paaankede Udlægsforretning afholdt, maa bevirke, at denne saavel som hele Arrestforretningen, der ingensinde vil kunne bane Vej for en Disposition fra Indstævnte Budtz Side over det arresterede Gods, anses som ugyldig.

I denne Henseende maa det nu bemærkes, at da det for Overretten er uomtvistet, at den omhandlede Kjøberet med Hensyn til Matr.-Nr. 2 a i Vittrup samt de paa denne Ejendom og paa Matr.-Nr. 7 a i Børglum beroende rørlige Effekter, som ere blevne inddragne under Arresten og tildels tillige under Udlægget, forud for den 2 August f. A. vare overdragne Citanten, og da der ikke kunde være Spørgsmaal om Nødvendigheden af nogen Thinglæsning til Sikring af denne Overdragelse, maatte allerede som Følge heraf Indstævnte Budtz, der ikke har gjort Indvending mod Gyldigheden af Overdragelsen i og for sig, være uberettiget til paa det nævnte Tidspunkt at gjøre denne Kjøberet og disse Effekter til Gjenstand for Arrest saavel som til senere at gjøre Exekution i de paa Matr.-Nr. 7 a beroende Effekter for sit Tilgodehavende hos Indstævnte Pedersen.

Hvad dernæst angaar selve Ejendommen Matr.-Nr. 7 a af Børglum, da findes Indstævnte Budtz ligeledes at have været uberettiget til den 2 August f. A. at lade gjøre Arrest deri til Sikkerhed for sit Krav paa Indstævnte Pedersen; thi vel var det af denne den 11 Juli næstforhen i Hjørring til Citanten udstedte Skjøde paa Ejendommen ikke den Gang thinglæst, hvorhos den senere passerede Thinglæsning først fandt Sted efter Udløbet af den i Lov 5—3—28 foreskrevne Frist; men ligesom det ikke, ialfald med tilstrækkelig Sikkerhed, kan antages, at denne Lovartikel afgiver Hjemmel til at opstille Thinglæsning som nødvendig til Beskyttelse af en ved et Skjøde stedfunden Ejendomsoverdragelse, der — som Tilfældet var in casu — er faktisk fuldbyrdet, overfor Arrestforfølgning af Overdragerens Kreditorer, og det saa meget mindre, som Indholdet af Lov 5—3—18 ikke giver Anledning til at antage, at nogen af de deri omhandlede Retsfølger skulde kunne vitiere andre Afhændelser end fremtidige, saaledes kan den senere Lovgivning heller ikke føre til noget andet Resultat, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at der ikke kan lægges nogen afgjørende Vægt paa den Forudsæt-

ning om Thinglæsnings Nødvendighed i den nævnte Retning, som muligt maatte kunne udledes af Pl. 8 Juni 1787 og Pl. 18 Januar 1788 § 1, og at Pl. 27 November 1839 § 1 ogsaa forsaavidt vilde komme i Strid hermed, som den synes nærmest at forudsætte, at Forfølgninger efter Lov 5—3—18 ikkun træde hindrende i Vejen for fremtidige Dispositioner.

Som Følge af det Anførte samt idet den paaankede Udlægsforretning, der først er afholdt efter Thinglæsningen af det omhandlede Skjøde, ikkun vilde kunne opretholdes i Kraft af Lov 1—24—26, hvorfor Betingelserne efter det med Hensyn til Arrestforretningen statuerede Resultat imidlertid ikke ere tilstede, ville begge de paaankede Forretninger efter Citantens Paastand være at ophæve. Procæssens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at en af Citanten den 28 November f. A. for Overretten fremlagt Udskrift af Børglum Herreds Skjøde- og Panteprotokol ikke er stemplet. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 29.

Tirsdagen den 9 Oktober.

Nr. 220.

Advokat Halkier

contra

Mads Madsen Olufsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 24 Februar 1894: Tiltalte Mads Madsen Olufsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl og Defensor, Prokurator Wadum, 10 Kr. til hver. Der tillægges Aktor, Sagfører Møhl, i yderligere Salær 10 Kr. og den senere beskikkede Defensor, Prokurator Seidelin, i Salær 10 Kr., hvilke to sidstnævnte Beløb, tilsammen 20 Kr., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1894: Tiltalte Mads Madsen Olufsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten, Sagfører Møhl, 20 Kr., til Defensor sammesteds, Prokurator Seidelin, 12 Kr., samt til Aktor

og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Der tillægges derhos den for Tiltalte for Underretten først beskikkede Defensor, Prokurator Wadum, i Salær 10 Kr., der udredes af det Offentlige. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mads Madsen Olufsen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Mads Madsen Olufsen, der nu tjener som Røgter i Eskelund Kro, for Bedrageri. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der den 16 Juni 1890 mellem Enkefru Andersen i Vejle, der senere er afgaaet ved Døden, og Tiltalte, der skulde overtage den indtil da af en Anden besørgede Dagvognskjørsel mellem Vejle-Jelling-Give, blev oprettet en Kontrakt, ifølge hvilken Enkefru Andersen mod en ugentlig Afgift af 10 Kr. til Tiltalte udlejede en Del Heste og Vogne samt noget Seletøj og nogle Staldrekvisiter — i Kontrakten ansatte til en samlet Værdi af 2950 Kr. — bl. A. paa Betingelse af, at Tiltalte i alle Maader behandlede de udlejede Gjenstande forsvarligt og erstattede Udlejerinden enhver Forringelse ved Alder, Slid osv., ligesom han ogsaa, hvis en Hest skulde dø, skulde tilsvare Udlejerinden dens Værdi efter Kontraktens Ansættelse, at Tiltalte foruden den stipulerede Lejeafgift skulde betale en saakaldet Prænumeration af 300 Kr., der ifølge Kontrakten skulde tjene til Sikkerhed for Opfyldelsen af de Forpligtelser, Tiltalte havde paataget sig, samt at Lejemaalet skulde være forbrudt fra Tiltaltes

Side bl. A., hvis denne udeblev med Lejen over Forfaldstid, saaledes at Udlejerinden ved Fogdens Hjælp kunde sætte sig i Besiddelse af de udlejede Gjenstande, hvorhos Prænumerationen tilfaldt hende som Konventionalstraf, medens Tiltalte ikke havde Krav paa at faa den erlagte Leje tilbagebetalt. Efter hvad Tiltalte har anbragt, hvilket Anbringende bestyrkes ved den Forklaring, som en af Enkefru Andersens Arvinger, Kjøbmand J. Andersen, har afgivet, var det imidlertid, skjøndt Kontrakten ingen Bestemmelser i saa Henseende indeholdt, en Forudsætning, at de udlejede Gjenstande, naar de af Tiltalte præsterede Lejesummer, eventuelt i Forbindelse med Prænumerationen, vare naaede op til den paa Gjenstandene satte Taxationsværdi af 2950 Kr. med Tillæg af Renter heraf, beregnede efter 5 pCt. p. a., skulde tilhøre Tiltalte, og det maa antages, at denne Omstændighed i Forbindelse med, at Udlejerinden, efter hvad ovennævnte Kjøbmand J. Andersen har forklaret, helst saae, at Forholdet afviklede sig saa jævnt og roligt som muligt, har været Grunden til, at der, saalænge Tiltalte betalte den stipulerede Lejeafgift, ingen Indgriben fra Udlejerindens Side skete, og særlig at Udlejerinden ikke gjorde Brug af den hende ved Kontraktens § 6 hjemlede Ret til ved Eftersyn at forvisse sig om de udlejede Gjenstandes Tilstand. I December Maaned 1892 saae Tiltalte, der faktisk havde tiltraadt Lejemaalet den 4 Maj 1890, og fra dette Tidspunkt og til December Maaned 1892, foruden den stipulerede Prænumeration af 300 Kr., i samlet Lejeafgift havde erlagt 768 Kr., sig ikke længer i Stand til at erlægge den betingede Lejeafgift, hvorhos han, der midt i Januar Maaned f. A. havde set sig nødsaget til at opgive Dagvognskjørselen, tillige forlod Egnen, og det viste sig da, at Størstedelen af de Tiltalte udlejede Gjenstande ikke mere var i Behold, idet ikkun en Hest, hvis Værdi i Kontrakten er opgivet til 200 Kr., og 2 Vogne, der tilmed vare i ringe Stand, ere blevne tilbageleverede af Tiltalte. Saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, idet den kun er indanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der imidlertid ikkun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til følgende i Lejekontrakten opførte Gjenstande, nemlig en lysebrun Hest og do. Hoppe, vurderede til 350 Kr. hver, en blankbrun Hoppe, vurderet til 350 Kr., Undervognen af en Dagvogn, hvis Værdi i Kontrakten er ansat til 300 Kr., en Char-à-banc anslaaet til 150 Kr., samt en Hestesele, hvis Værdi ifølge Kontrakten skulde være 15 Kr., og maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han til egen Fordel har disponeret over samtlige de omhandlede Gjenstande. Tiltalte har i saa Henseende nærmere forklaret, at han — som det efter det Foreliggende maa antages i Aaret 1892 — har solgt den lysebrune Hest og Hoppe, der iøvrigt maa antages at

have været udslidte, til Slagter Wohlert i Vejle, henholdsvis for 25 Kr. og 30 Kr., at han paa Brande Marked i Begyndelsen af August Maaned 1890 bortbyttede den blankbrune Hoppe til en ham ubekjendt Mand med en anden Hest og 175 Kr. i Bytte, hvilken anden Hest han atter solgte til Slagter Knud Andersen i Vejle, saavidt Tiltalte erindrer for 32 Kr., at han har afhændet Undervognen af den ommeldte Dagvogn, der var gaaet i Stykker ved Brugen, til Grisehandler Frandsen i Vejle, at han, der havde fornyet Overdelen og Kassen med Sæder paa Char-à-banc'en, derefter i Januar Maaned f. A. har solgt den til en Mand i Jelling ved Navn Jeremias Hansen for 50 Kr., samt endelig at han ligeledes i Januar Maaned f. A. til den samme Mand har solgt Hesteselen, idet denne fulgte med ved Afhændelsen af en Hest. Tiltalte har derhos særlig erkjendt, at han meget godt var sig bevidst, at de omhandlede Dispositioner vare stridende med den indgaaede Kontrakt, men han har anført som Grund til, at han handlede, som han gjorde, at han, da Dagvognskjørselen aldeles ikke kunde betale sig, paa anden Maade maatte se at skaffe sig Indtægter, for at han og Familie kunde leve. I tvende Skrivelser henholdsvis af 27 Juni og 27 September f. A. have Arvingerne efter Enkefru Andersen erklæret, at de ikke forlange, at der foretages videre i Sagen, og at de ikke ønske Tiltalte straffet, og de, der ved Opgjørelse med forannævnte Jeremias Hansen af denne have faaet Godtgjørelse for Char-à-banc'en, have iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning overfor Tiltalte. Idet nu Tiltaltes ovenanferte Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 256, kfr. § 253, og Straffen for ham herefter ikke kan overstige simpelt Fængsel, bortfalder den Straf, som Tiltalte har forskyldt for, som meldt, i August Maaned 1890 at have bortbyttet den blankbrune Hoppe, i Medfør af Bestemmelsen i Straffelovens § 66. Derimod vil han — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1855, og som 4 Gange har erlagt Bøder for Politiforseelser, ligesom der ogsaa i For-aaret 1890 ses at have været indledet Undersøgelse mod ham for bedrageligt Forhold, uden at han dog blev sat under Tiltale, men som iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit iøvrigt omhandlede Forhold være at anse efter den ommeldte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 247.

Advokat Halkier

contra

**Henrik Hansen og Anne Margrethe Hansen,
Peder Henrik Christiansens fraseparerede Hustru
(Def. Hindenburg),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Odense Herreds Extrarets Dom af 1 Marts 1894: De Tiltalte, Arbejdsmand Henrik Hansen af Bred Mark og Ane Margrethe Hansen, Peder Henrik Christiansens fraseparerede Hustru, af Vissenbjerg, bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i 14 Dage og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Sagfører Kiørboe og Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Dage for hver af de Tiltalte, Arbejdsmand Henrik Hansen af Bred Mark og Anne Margrethe Hansen, Peder Henrik Christensens fraseparerede Hustru. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Gottschalck, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Henrik Hansen og Anne Margrethe Hansen, een for begge og begge for een, til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Arbejdsmand Henrik Hansen af Bred Mark og Anne Margrethe Hansen, Peder Henrik Christiansens fraseparerede Hustru, af Vissenbjerg, der ere fødte henholdsvis den 20 Februar 1844 og den 6 August 1853, og af hvilke Sidstnævnte er anset ifølge Skovby Herreds Extrarets Dom af 25 Januar 1879 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Førstnævnte ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, akzionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 178. Ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: Den 28 Marts 1891 blev der ved Stævningemændene forkyndt de Tiltalte en af Herredsfogden i Odense Herred ifølge Fyens Stiftamts Ordre af 24 f. M. den 25 s. M. udfærdiget Advarsel om, at de, der boede sammen i et Tiltalte Anne Margrethe Hansen tilhørende Hus i Vissenbjerg, vilde blive tiltalte til at lide kriminel Straf, om de fortsatte deres forargelige Samliv, og flyttede Tiltalte Henrik Hansen da bort fra Medtiltalte og tog Bopæl andetsteds. Siden den Tid have de Tiltalte vel ikke boet sammen, men ligesom Tiltalte Henrik Hansen er vedbleven meget hyppigt at komme til Medtiltalte i hendes Hjem og da samtidig har udført en Del Arbejde for hende, der delvis har besørget hans Kost, saaledes har han ofte tilbragt forskellige Aftener og Nattimer i hendes Hjem i Sengen hos hende og ved disse Lejligheder plejet legemlig Omgang med hende og navnlig med hende avlet et den 6 August f. A. født Barn. Ved paa den ommeldte Maade at have fortsat deres forargelige Samkvem efter Modtagelsen af Øvrighedens Advarsel findes de Tiltalte at have gjort sig skyldige i et Forhold, der maa paadrage dem Ansvar efter Straffelovens § 178, og det maa som Følge heraf billiges, at de ved den indankede Dom ere ansete efter bemeldte §, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver af de Tiltalte, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til lige Fængsel i 8 Dage for hver.

Onsdagen den 10 Oktober.

Nr. 261.

Advokat Nellemann

contra

**Peder Nielsen, ogsaa kaldet Frandsen, og
Niels Christian Christensen (Def. Halkier),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245 eller ialtfald for bedrageligt Forhold.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Ex-trarets Dom af 28 Marts 1894: De Tiltalte, Peder Nielsen, kaldet Frandsen, og Niels Christian Christensen, bør hensættes til simpelt Fængsel i 6 Dage, saa bør de og in solidum udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, 12 Kroner, og til Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr., samt betale til Jens Chr. Jensen 10 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og denne i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1894: De Tiltalte, Peder Nielsen, ogsaa kaldet Frandsen, og Niels Christian Christensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Peder Nielsen, kaldet Frandsen, og Niels Christian Christensen, een for begge og begge for een, til Advokaterne Nellemann og Halkier, 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Peder Nielsen, ogsaa kaldet Frandsen, og Indsidder Niels Christian Christensen for Overtrædelse af Straffelovens § 245 eller ialfald for bedrageligt Forhold, og maa det ved de Tiltaltes egne Tiltaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold. Den 18 Februar d. A. om Aftenen, da Husmand Jens Chr. Jensen af Skive Hedemark spillede Kort paa Tiltalte Nielsens Bopæl sammesteds med denne Tiltalte og Tiltalte Christensen, og under Spillet en Kop, der stod paa Bordet, faldt paa Gulvet og gik istykker, efter de Tiltaltes Udsagn derved, at Jensen rev den ned, forlangte Tiltalte Nielsen, der saavel som de to Andre maa antages at have været endel beskjenket, at Jensen skulde betale ham 4 Kr. for den ituslaaede Kop, skjøndt denne, efter hvad Tiltalte har erkjendt, kun havde kostet 50 Øre, hvorhos han — der iøvrigt paa Grund af sin berusede Tilstand ikke vil kunne huske det nærmere Passerede — ikke har turdet benægte Medtiltaltes Forklaring om, at han tillige udtalte, at Jensen ikke var bedre værd, end at faa nogle Prygl. Jensen vægrede sig først ved at betale, navnlig under Henviisning til, at han ingen Penge havde hos sig, men da efter hans Forklaring Tiltalte Nielsen vedblev at true ham, idet han holdt den knyttede Haand op mod hans Ansigt, samt — hvad ogsaa stemmer med Tiltalte Christensens Forklaring — forlangte, at han skulde stille Pant for Pengene, hvad Tiltalte Nielsen dog har nægtet at kunne huske, tilbød han at stille sit Uhr som saadant, medens han hentede Penge hjemme, og efterat han derpaa havde leveret sit Uhr til Tiltalte Christensen og var gaaet til sit Hjem, kom han tilbage med en 50-Kroneseddel, som han lagde paa Bordet. Denne Seddel tog Tiltalte Christensen til sig, idet han tilbageleverede Jensen det pantsatte Uhr tilligemed en Stok og en Tobakspung, der ligeledes vare blevne tilbage som Pant, men strax efter forlangte og fik Jensen 50-Kronesedlen tilbage mod en 10-Kroneseddel, som Christensen ligeledes modtog, og hvoraf han senere har betalt Tiltalte Nielsen 4 Kr., medens han selv har beholdt Resten. Begge de Tiltalte have særlig erkjendt, at de vidste, at Jens Chr. Jensen — der efter det Oplyste tidligere har været indlagt paa en Sindssygeanstalt og maa antages vedblivende at lide af forstyrrede Ideer — er betydelig skjærhovedet og derfor let kan paavirkes mere end Folk i Almindelighed. Idet det nu efter det Foreliggende ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte Nielsen ved den omhandlede Lejlighed har anvendt Trusler for at bevæge Jensen til at erlægge den ham af Tiltalte afkrævede Betaling eller stille Pant derfor, samt idet der endvidere maa gaaes ud fra, at Jensen har været villig til at yde ialfald nogen Godtgjørelse i Anledning af de forefaldne Uordener, om end ikke et saa stort Beløb, som

han leverede de Tiltalte, inden han sluttelig forlod dem, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at anse de Tiltalte skyldige til Straf efter Straffelovens § 245 for deres ovenanførte Forhold, hvorimod dette, der maa anses som et svigagtigt Forhold findes ved Underrettsdommen rettelig henført under Straffelovens § 257. Den Straf, som de Tiltalte — af hvilke Nielsen er født i Aaret 1845 og Christensen i Aaret 1841, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — efter denne Lovbestemmelse have fortjent, findes imidlertid efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage for hver, og den paaankede Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til simpelt Fængsel for hver af de Tiltalte, vil derfor forsaavidt være at forandre. Derimod vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelser angaaende den Jensen hos de Tiltalte tilkendte Erstatning det vil kunne have sit Forblivende, i denne Henseende være at stadfæste.

Torsdagen den 11 Oktober.

Nr. 110. Folkethingsmand, cand. jur. **N. J. Larsen** som Formand for de af Folkethinget angaaende Forslag til Finantslov deals for Finantsaaret 1893—94, deals for Finantsaaret 1894—95 nedsatte Udvalg med disses Bemyndigelse og paa deres Vegne samt tillige efter Bemyndigelse af Folkethingets Formand paa dettes Vegne (Høgsbro)

contra

Redaktør **Frederik Hansen** (Selv),

betræffende Krænkelse af Privatlivets Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1893: Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Dagbladet „Avisen“, **Frederik Hansen**, bør til Statskassen bøde 40 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten, Cand. jur. Folkethingsmand **N. J. Larsen**,

som Formand for det af Folkethinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1893—94 paa dette Udvalgs Vegne med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Fyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører H. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af det af ham den 18 September d. A. fremlagde ustemplede Indlæg.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Indstævnte Redaktør Frederik Hansen har paastaet Sagen afvist fra Høiesteret, fordi han inden Appelstævningens Udtagelse havde til det Offentlige betalt den ham ved den indankede Dom ikjendte Bøde, kan denne Paastand ikke tages tilfølg, idet Bøden maa ansees affordret ham uden Foranledning fra Appellantens Side.

Da de i Dommen under Nr. 1—10 fremstillede Meddelelser i »Avisen« efter deres Indhold ikke ere eller kunne stilles ved Siden af Meddelelser om personlige eller huslige Forhold, maa det billiges, at der under denne Deel af Sagen er tillagt Indstævnte Frifindelse. Som Følge heraf, og da der efter den skete Indstævning for Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen til Fordeel for Indstævnte, forsaavidt han er anseet med Bøde for den under Nr. 11 anførte Meddelelse og dømt til at betale Processomkostninger, vil Dommen efter Indstævntes subsidiære Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: I Dagbladet »Avisen« for den 4, 7, 8 og 13 Januar d. A. indeholdes følgende anonyme Meddelelser: I »Avisen« for den 4 d. M. 1. »Henrik Pontoppidan: Det har været under alvorlig Overvejelse at fratage Forfatteren Henrik Pontoppidan hans Statsbidrag.

Paa Kultusministeriets Foranledning har han imidlertid givet en Udvikling af sine Livsanskuelser, hvorefter det er sandsynligt, at han i næste Finantsaar vil faa en Understøttelse af 1000 Kr.“

1. „Avisen“ for den 7 d. M. 2. „Kunstindustrimusæet: Statens Bidrag til Drift af Kunstindustrimusæet vil blive 10,000 Kr. om Aaret.“ 3. „Industrikonsulenter: I Tilslutning til Industrimødet i Sommer stiller Indenrigsministeren Forslag til Finantslovens 2den Behandling om at give 15,000 Kr. til Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk til Oprettelsen af en industriel Konsulentvirksomhed. Sagen har ikke gode Udsigter, da kun et Mindretal af Folkethingets Finantsudvalg tiltræder Forslaget.“ 4. „Ølskatten: I Tidsrummet fra 1 Oktober 1891 til 30 September har Ølskatten været 3,345,000 Kr. Lavest var den i Oktober 91, da den udgjorde 199,900 Kr., højest i August med 283,200 Kr.“ 5. „Dansk Smør i Frankrig: Der vil nu for Alvor blive gjort Forsøg paa at aabne dansk Smør et Marked i Frankrig. Det kgl. Landhusholdningsselskab vil af Staten faa stillet 10,000 Kr. til Raadighed i dette Øjemed.“

I „Avisen“ for den 8 d. M. 6. „Ingen kgl. Udnævnelse: Der vil ikke i Aar blive bevilget kgl. Udnævnelse til noget Medlem af det kgl. Theaters Personale. D^rHrr. Hauch, Bloch og Pietro [K]rohn maa saaledes vente til bedre Tider.“ 7. „Vilh. Østergaard kommer nu mellem de „midlertidigt“ statsunderstøttede Forfattere. Han skal have 500 Kr. aarlig.“ 8. „Statsunderstøttelse: Kunstkritikeren Karl Madsen er indstillet til en Aarsunderstøttelse af 1000 Kr. paa Finantsloven.“ 9. „Hostrups Buste vil blive anbragt i det kgl. Theaters Foyer.“ 10. Kobberstikkunsten: Til et treaarigt Ophold i Udlandet for at studere Kobberstikkunsten foreslaas det paa Finantsloven at give Marinemaler Locher 4000 Kr. aarlig. Forslaget tiltrædes dog kun af et Mindretal.“

I „Avisen“ for den 13 d. M. 11. „Det Nyeste: Folkethingets Finantsudvalg siges at ville anlægge Sag for Krænkelser af „Privatlivets Fred“ (1) imod „Avisen“, der har været det ærede Udvalg for vel underrettet. Vi imødesee et saadant Sagsanlæg med store Forventninger og spaa vore Læsere megen Fornøjelse deraf.“

I Anledning heraf har Citanten, Cand. juris Folkethingsmand N. J. Larsen som Formand for det af Folkethinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1893—94 paa dette Udvalgs Vegne anlagt nærværende Sag, hvorunder han under Anbringende af, at den bemeldte Udvalg tilkommende Privatlivs Fred er krænket ved de ovennævnte Artikler, paastaar Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Dagbladet „Avisen“, Frederik Hansen, straffet efter Straffelovens § 220 samt idømt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Forsaavidt nu Indstævnte har anført, at det ovennævnte Udvalg som saadant ikke har noget Privatliv, og i

alt Fald ingen Kompetence har til at paatale mulige Krænkelser af saadan Art, kan der ikke heri gives ham Medhold, ligesom det ej heller trods Indstævntes afvigende Formening kan antages, at saadant Sagsanlæg skulde tabe sin Gyldighed, fordi vedkommende Udvalg, som in casu, ved paagjældende Rigsdagssessions Slutning har ophørt at existere. Da de under Nr. 1—10 paaklagede Artikler ikke gaa videre end til at give Meddelelser, som angaa offentlige Forhold, og som overhovedet vare bestemte til Offentliggjørelse, idet Artiklernes Indhold, efter hvad der maa anses at være in confesso, fandtes i den af Udvalget ved Artiklernes Fremkomst forfattede Betænkning over Finantsloven, der var afgiven til Ministrene og i den nærmeste Fremtid vilde blive tilgængelig for Offentligheden, findes Indstævnte, selv om de i Artiklerne indeholdte Meddelelser maatte være hentede fra Udvalgets Forhandlinger eller Betænkninger, dog ikke herved at have gjort sig skyldig i nogen Krænkelse af Privatlivets Fred. Derimod findes en saadan Krænkelse at foreligge ved Offentliggjørelsen af den under Nr. 11 paaklagede Artikel, idet Indstævnte, efter hvad der er in confesso, ikke ved Artiklens Fremkomst havde modtaget nogen Meddelelse fra Udvalget om Sagsanlæg, og Udvalgets Beslutning i saa Henseende saaledes paa det angivne Tidspunkt alene vedkom Udvalget. Den Straf, som Indstævnte for sit sidstnævnte Forhold har forskyldt efter Straffelovens § 220, findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage, hvorhos Indstævnte vil have at tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr. Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stempelingen af det af ham den 18 September d. A. fremlagte ustemplede Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Overtrædelse af Stempelovgivningen.

Nr. 267. Høiesteretssagfører Salomon.

contra

Ole Jensen Danielsen og Lars Emil Hansen
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 11 Maj 1894: Arrestanten Ole Jensen Danielsen bør straffes med

Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Arrestanten Lars Emil Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Arrestanten Anders Jensen Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 30 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 20 Kr., udredes af Arrestanten Lars Emil Hansen, saaledes at Arrestanterne Danielsen og Andersen in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{6}$. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1894: Arrestanten Lars Emil Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Juel betaler Arrestanten 30 Kr. til hver, dog at Arrestanten Ole Jensen Danielsen heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet en af Tiltalte Lars Emil Hansen efter Dommens Afsigelse afgiven yderligere Forklaring maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at, da dennes Konklusion efter Ordlyden ogsaa omfatter Underretsdommens Bestemmelser om den i 1ste Instants medtiltalte Anders Jensen Andersen, bliver Stadfæstelsen at indskrænke til kun at omfatte de for Overretten og Høiesteret Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør for Lars Emil Hansens og Ole Jensen Danielsens Vedkommende ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes af fornævnte Tiltalte paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede mod

Arresterne Ole Jensen Danielsen og Lars Emil Hansen, for Tyveri og Bederi anlagte Sag, som i første Instants tillige angik en tredje Tiltalt, Anders Jensen Andersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Den 23 November f. A. om Eftermiddagen blev der frastjaalet Afbygger Jacob Jensen et Faar, som stod tøjret paa en Mark ved Slagslunde Skov. Forefundne Spor tydede paa, at Faaret var bleven ført ind i Skoven, og i denne fandtes nogle Dage senere tilfældig Levninger af et Faar, navnlig Hovedet, lidt af Forkroppen og Skindet. Mistanken for dette Tyveri rettedes imod, Arresterne, og har Tjenestekarl Christian Pedersen i saa Henseende forklaret, at da han den ommeldte Eftermiddag vogtede sin Husbonds Kreaturer paa en Eng mellem Hjørlande og Spærrestrup Byer, blev han tiltalt af to Mandspersoner, hvilke han med Bestemthed har gjenkjendt i Arresterne, og at han efter nogen Tids Samtale har set disse Mandspersoner — der vare ledsagede af en Hund, hvilken han ligeledes har gjenkjendt i en Arrestanten Hansen tilhørende Hund — begive sig ad en Markvej over mod Slagslunde Skov, gaa hen til Jensens paa Marken tøjrede Faar, rykke Tøjrpælen op og trækkende Faaret afsted forsvinde med det over Skovgjærdet. Fremdeles har en i Hjørlande tjenende 15-aarig Dreng forklaret, at han i Arresterne med Bestemthed gjenkjender to Mandspersoner, som den nævnte Eftermiddag passerede forbi hans Husbonds Gaard, ledsagede af en Hund, og hvilke han kort efter har set i Samtale med forrige Deponent. Arresterne have imidlertid benægtet Rigtigheden af disse Forklaringer, og mod deres Benægtelse kan der ikke anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at anse dem skyldige i det ommeldte Tyveri.

Den 4 Januar d. A. anmeldte Mejeriforpagter Lund, at der den foregaaende Dag var frastjaalet hans Hustru Claudine Madsen under et Besøg paa Korskilde Mejeri, en Pelsværksbue, der havde hængt paa en Knagerække i en Gang. Den 5 s. M. blev Arrestanten Hansen i Kjøge antruffen i Besiddelse af en saadan Hue, som Lunds Hustru edelig har forklaret at være den hende frastjaalne, og hvilken hun har bevist at være hende tilhørende. Mejerist Charlott Amalius Lund og Elna Guri Lund havde derhos under Ed forklaret, at de i Arresterne gjenkjende en Mandsperson, som den 3 Januar d. A. om Eftermiddagen har indfundet sig paa Korskilde Mejeri og betlet, sidstnævnte Vidne med Tilføjende, at Arrestanten under sit Besøg netop har opholdt sig i den Gang, hvor Huen hang, og at han let har kunnet finde Lejlighed til ubemærket af hende at sætte sig i Besiddelse af den. Arrestanten har nægtet sig skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til Huen og — efter nogen Vaklen — forebragt, at han den 4 Januar d. A. om Morgenen har tilbyttet sig den

af en Mandsperson, med hvem han den Gang strejfede omkring der i Eggen og betlede. Rigtigheden heraf har bemeldte Mandsperson bestridt, og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger tale ogsaa imod, at Arrestanten paa denne Maade skulde være kommen i Besiddelse af Huen. Efter det saaledes Foreliggende — hvortil kan føjes, at Arrestantens Forklaringer i det Hele bære aabenbart Præg af Løgnagtighed — maa der anses at være tilvejebragt et efter L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at domfælde Arrestanten for Tyveri af Huen. Denne er vurderet til 5 Kr.

Den 30 December f. A. blev der frastjaalet Høstbaandfabrikant Niels Pedersen Lund af Soderup, medens han og Hustru vare fraværende fra Hjemmet, og der var Adgang til deres Hus ad en uafsaaset Bagdør, et Uhr med Kjæde og et Par Morgensko. Den ovennævnte Tiltalte Anders Jensen Andersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har i saa Henseende forklaret, at da han den 30 December f. A. strejfede betlende omkring med Arrestanten Hansen, gik denne ad Bagdøren ind i Lunds Hus og kom kort efter tilbage med et Uhr med vedhængende Kjæde samt et Par Morgensko, hvilke Gjenstande han fortalte at have stjaalet i Huset, hvorefter han forærede Morgenskoene til Andersen og samme Dags Aften i Grønnebjerg Kro falbød Uhret, uden dog at faa dette solgt. Arrestanten Hansen har benægtet overhovedet at have været i Soderup eller i Grønnebjerg Kro i den sidste Del af December Maaned f. A., og om det end af det Foreliggende tilstrækkelig tydeligt fremgaar, at denne Benægtelse er løgnagtig, og at Arrestanten virkelig, som af Andersen forklaret, den 30 December f. A. om Aftenen har i Grønnebjerg Kro været i Besiddelse af og falbudt et Uhr, er der dog ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at fælde ham.

Det samme gjælder med Hensyn til tvende andre Tyverier, der paasigtes denne Arrestant, nemlig af en Husmand Søren Sørensen af Kildebrønde tilhørende Barberkniv og af et Proprietær Ostenfeldt tilhørende Læssetræ, og hvad endelig angaar nogle andre under Sagen omhandlede Tyverier, for hvilke begge Arrestanter ere blevne mistænkte, kan der overhovedet ikke anses at være fremkommet noget Bevis imod dem.

Derimod er det ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de i Slutningen af forrige Aar og Arrestanten Hansen tillige i Begyndelsen af indeværende Aar have gjort sig skyldige i Betleri forskjellige Steder her paa Sjælland. Arrestanten Danielsen er født den 15 August 1856 og oftere straffet for Betleri senest ifølge Frederiksberg Birks Politirets Dom af 14 Februar f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Arrestanten Hansen er født den 3 Juni 1853 og mange Gange straffet for Ejendomsforbrydelser, Løsgængereri og Betleri

bl. a. ifølge: Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 6 Juni 1872 ifølge Straffelovens § 228 med Fængeel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; samme Rets Dom af 19 Februar 1876 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage; Hørsholm Birks Extrarets Dom af 24 April 1878 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 8 Marts 1879 efter Straffelovens § 232 med lige Arbejde i 2 Aar; Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 11 August 1887 for 5 Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og efter dens § 256, jfr. § 253, med lige Arbejde i 2½ Aar; og senest ifølge Frederiksborg Birks Politirets Dom af 21 Januar 1891 efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Hansen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 4 Aar og Danielsen efter sidstnævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Underrettsdommen er for Danielsens Vedkommende kommen til samme Resultat, medens Hansen er anset efter Straffelovens § 238 og § 241 som for 6te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 1 November 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 30—31.

Torsdagen den 11 Oktober.

Nr. 95. Kammerherre, Greve **Chr. Moltke**
til Lystrup som Kurator for Vallø adelige Stift
(O. Liebe)

contra

Arvefæstegaardmand **Jørgen Hansen** af Himlingøje
(Ingen),

betræffende Præscription af en Panteobligation.

Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Rets Dom af 22 December 1892: Imod Extradition i kvitteret Stand af den af Ole Peitersen den 10 September 1867 udstedte, den 12 s. M. tinglæste Obligation med Pant i Arvefæstegaarden Matr. Nr. 19a af Himlingøie, bør Indstævnte Arvefæstegaardmand Jørgen Hansen af Himlingøie til Citanten Vallø Stift betale 7600 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra 18 Juni 1891 til 31 August 1892 og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker, og denne Proces' Omkostninger skadesløst. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1893: Citanten, Arvefæstegaardmand Jørgen Hansen

af Himlingeje, bør for Tiltale af de Indstævnte, Vallø Stift, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved Skjøde af 26 August 1867 overdrog Appellanten, Vallø adelige Stift, til den i den indankede Dom ommeldte Ole Peitersen som Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte Gaarden Matr. Nr. 19a i Himlingeje, som han hidtil havde havt i Fæste, paa forskjellige i Skjødet nærmere angivne Vilkaar, hvoriblandt Forpligtelse til at svare en aarlig Arvefæsteafgift til Stiftet m. v. samt mod Erlæggelse af en Pengekjøbesum stor 5762 Rdlr. 48 Sk., idet det i Skjødet hedder, at, da Ole Peitersen for sig og Efterkommere er indgaaet paa de anførte Vilkaar og har afgjort den akkorderede Pengekjøbesum dels ved kontant Betaling af 1962 Rdl. 48 Sk. og dels ved Udstedelse af Panteobligation for 3800 Rdl., skal Gaarden være ham tilhørende.

I Overensstemmelse hermed blev af Ole Peitersen udstedt den i Dommen omhandlede Panteobligation af 10 September 1867, hvori det hedder, at dens Paalydende 3800 Rdl. udgjør den Del af Købesummen for den Ustederen ved det foranførte Skjøde overdragne Arvefæstegaard, som efter Vilkaarene for Overdragelsen skal forblive indestaaende i denne Ejendom, samt at Kapitalen i Henhold til samme Vilkaar skal, saalænge Ustederen og hans daværende Hustru leve, forblive henstaaende som en rentefri og uopsigelig Pantefordring i Gaarden, hvornæst det bestemmes, at fra den Tid, Ustederen og Hustru ved Døden afgaa, skulle deres Arvinger, en for alle og alle for en, eller enhver Gaardens daværende Ejer være forpligtede til skadeløst at betale Kapitalen og forrente denne som i Dommen nærmere anført.

Efter Ole Peitersens Død den 18 Juni 1891 er hans Bo, som han besad uskiftet efter Hustruens tidligere indtrufne Død, overtaget af myndige Arvinger, hvoriblandt Indstævnte for Høiesteret, Gaardmand Jørgen Hansen, hvem Gaarden derhos ved det i Dommen ommeldte, af ham og Medarvinger udstedte Arveudlægsskjøde er overdragen, idet det med Hensyn til den ovennævnte Panteobligation i dette Skjøde hedder, at den henstaar uudslettet paa Ejendommens Folio i Panteregistret, men »af os (3: samtlige Arvinger) ansees for præscriberet og derfor bortfalden.«

I Dommen er det nu vel rettelig antaget, at det af Ole Peitersen under Notarialforretningen den 21 Oktober 1889 afgivne Svar ikke kan ansees at indeholde en Fornylse af den i Panteobligationen af 10 September 1867 liggende Skylderklæring, men en saadan behøves heller ikke, for at han og hans Arvinger skulle være bundne ved Panteobligationens Indhold. Den i Lovens 5—14—4 indeholdte Bestemmelse om Forældelse af Gjældsbreve, der ere ældre end 20 Aar, findes nemlig ikke ubetinget at kunne medføre, at Forældelsesfristen bliver at regne fra Gjældsbrekets Udstedelse, hvorimod Hensynet til dettes Indhold og Beskaffenhed maa — som det ogsaa maa antages at være stiltiende forudsat i nyere Lovbestemmelser, jfr. Lov om Overlevelsenserter af 5 Januar 1851 § 2 Nr. 12 og Lov om Livsforsikringsanstalten af 18 Juni 1870 §§ 6, 8, 9, 11, 12 og 17 — kunne begrunde en Indskrænkning i den nævnte almindelige Regel, og naar nu hensees til, at det under Sagen omhandlede Gjældsforholds aktuelle Virkninger ere udskudte til en uvis Fremtid, der muligen, som i nærværende Tilfælde skeet, først indtræder efter 20 Aars Forløb, og at det herefter saavel som iøvrigt efter Forholdets hele Beskaffenhed vilde være aldeles unaturligt, om Lovgiveren vilde have Forældelsesfristen beregnet fra Obligationens Udstedelsesdato, samt naar det endvidere tages i Betragtning, at der heller ikke er Grund til at antage, at Lovens 5—14—4 har havt et saa særegent, først ved Landboforholdenes senere Udvikling fremkaldt Kreditforhold, som det under Sagen omhandlede, for Øje, findes der at være Føje til at ansee det foreliggende Forhold undtaget fra den almindelige Regel for Forældelsesfristens Beregning. Da der derhos ikke iøvrigt af Indstævnte er fremsat nogen Indsigelse imod Appellantens for Underretten fremsatte Paastand om Tilkjendelse af Obligationens Paalydende med Renter, hvilken han har gjentaget for Høiesteret, vil Underrettsdommen, der har taget Paastanden til Følge, og hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger i første Instants tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Indstævnte i Medfør af Panteobligationens Indhold have at tilsvare Appellanten skadesløst.

Indstævntes Sagfører for Overretten, Overretssagfører G. Lund, findes ved den Maade, hvorpaa han i to Indlæg af 8 Maj og 18 September 1893 har omtalt en Høiesteretsdom at have gjort sig skyldig i usømmelig Procedure og vil derfor, i Medfør af D. L. 1—12 og Forordning 23 December 1735 § 2 være at ansee med en Bøde til Kjøben-

havns Fattigvæsens Hovedkasse af 30 Kroner og have at bøde ligesaameget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte, Arvefæstegaardmand Jørgen Hansen, til Appellanten, Vallø adelige Stift, skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner. Overretssagfører G. Lund bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 30 Kroner og igsaaameget til Justitskassen.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Ret behandlede Sag søgte de Indstævnte, Vallø Stift, Citanten, Arvefæstegaardmand Jørgen Hansen af Himlingeje, der ved Arveudlægsskjøde af 25 Maj 1892, tinglæst 9 Juni s. A., blev Ejer af Arvefæstegaarden Matr. Nr. 19a sammesteds, til at betale Stiftet dets Tilgodehavende ifølge en af den foregaaende Ejer Ole Peitersen den 10 September 1867 udstedt, den 12 s. M. tinglæst Panteobligation i nævnte Ejendom 3800 Rd. eller 7600 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra 18 Juni 1891 til Forligsklagens Datum 31 August 1892 og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker, eller i alt Fald til at anerkjende Stiftets Ret til for bemeldte Tilgodehavende at søge Fyldestgjørelse i den pantsatte Ejendom samt derhos til at betale de Indstævnte Sagens Omkostninger skadesløst; Citanten procedere derimod til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Ved ovennævnte Rets Dom af 22 December f. A. blev de Indstævntes principale Paastand taget til Følge saaledes, at Betalingen betingedes af Extraditionen af fornævnte Panteobligation i kvitteret Stand, hvorhos Sagens Omkostninger tilkjendtes de Indstævnte skadesløst. Denne Dom indankede Citanten derefter for Overretten, ved hvis Dom af 12 Juni d. A. Sagen imidlertid blev afvist, og har nu Citanten ved Stævning af 11 Juli d. A. paany indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget

sin for Underretten nedlagte Paastand samt paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. De Indstævnte have, skjøndt lovlig varslede, ikke givet Møde her for Retten, hvorfor Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter de forelagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Det fremgaar af denne, at ovennævnte Obligation er udstedt af Ole Peitersen i Anledning af Kjøbet af bemeldte Arvefæstegaard, og at Obligationen bl. a. indeholder det Vilkaar, at Kapitalen skal henstaa rentefrit og uopsigeligt, saalænge Ole Peitersen og hans daværende Hustru leve, men at, efterat begge ere døde, skulle deres Arvinger eller enhver anden Ejer af Gaarden være forpligtet til at tilbagebetale Kapitalen, til hvilken Juni eller December Termin den med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel fra en af Siderne opsiges, ligesom Kapitalen fra samme Tidspunkt skal forrentes med 4 pCt. p. a.; hvis Renten ej bliver betalt i rette Tid, skal hele Kapitalen strax uden Opsigelse være forfalden til Betaling. Den 18 Juni 1891 afgik Ole Peitersen ved Døden efterat have overlevet sin Hustru, og da Citanten, til hvem Ejendommen ifølge ovennævnte Arveudlægs skjøde er overgaaet, ikke betalte de i December Termin 1891 forfaldne Renter, have de Indstævnte under nærværende Sag, som anført, paastaet Citanten tilpligtet at betale den hele Kapital med Renter fra 18 Juni 1891.

Citanten har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at ovennævnte Panteobligation ifølge L. 5—14—4 er præskriberet, idet der er forløbet over 20 Aar fra dens Udstedelse, uden at den inden denne Tidsfrists Udløb er bleven fornyet eller Præskriptionen paa anden Maade er afbrudt.

De Indstævnte, der under Hensyn til Obligationens ovennævnte særlige Vilkaar have bestridt, at Panteobligationen er præskriberet, have derhos særlig fremhævet, at ovennævnte Ole Peitersen i alt Fald har afgivet en Fornyelseserklæring, i hvilken Henseende de have anført, at de den 21 Oktober 1889 lode foretage en Notarialbeskikkelse overfor ovennævnte Ole Peitersen, under hvilken denne blev opfordret til 1) at erkjende, at han skylder det i føromtalte Panteobligation anførte Beløb, og at dette ikke er betalt, samt 2) at meddele Panteobligationen Fornyelsespaategning, og at han herpaa svarede, at han erkjender Gjælden, og at denne ikke er betalt, men at han ikke vil give Fornyelsespaategningen, idet han siger, at det er for sent, da det er over 20 Aar siden, den blev udstedt, og vilde han navnlig yderligere betænke sig paa, hvorvidt han senere vilde underskrive, efter Samraad med de Andre, med hvem han optræder i lignende Sager.

Der kan imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold i, at denne Udtalelse fra Ole Petersen indeholder en Fornyelseserklæ-

ring. Ole Peitersen benytter netop ikke det i Rekvisitionen brugte Udtryk, at han erkjender, at han skylder Beløbet, men indskrænker sig til at sige, at han erkjender Gjælden, et tvetydigt Udtryk, som maa forstaas i Overensstemmelse med hans Udtalelses øvrige Indhold. Men dennes Mening er tydelig nok den, at Rekvisitus — i fuld Overensstemmelse med sin hidtidige Optræden — vil forbeholde sig sin ved Præskriptionen formentlig hjemlede Ret, og netop ikke vil foretage nogen Handling, der kan kompromittere hans Retsstilling, og det gaar under disse Omstændigheder ikke an at forstaa det førstnævnte Udtryk paa en Maade, der er i Strid hermed, saameget mindre som Ole Peitersen ved den omhandlede Lejlighed svarede strax uden at have haft Adgang til at overveje sine Udtryk eller raadføre sig med en Sagkyndig. Idet der saaledes ikke vil kunne tillægges denne Erklæring nogen Betydning, vil Sagens Afgjørelse komme til at bero paa, om den omhandlede Panteobligation er præskriberet og den til Obligationen knyttede Panteret er faldet bort. Ifølge Ordene i D. L. 5—14—4 maa den personlige Forpligtelse efter den omhandlede Obligation, uanset de i denne stiplede særlige Vilkaar, anses præskriberet, idet Præskriptionsfristen maa regnes fra Obligationens Udstedelse den 10 September 1867, og det er in confesso, at der ikke inden 20 Aars Dagen fra nævnte Dato er foretaget Noget enten fra Kreditors eller Debtors Side til Afbrydelse af Præskriptionen. Da der dernæst i Lovgivningen ikke haves nogen Hjemmel til at antage, at den Ejendom med Tilbehør, hvori en Gjæld er prioriteret, skulde vedblive at hæfte for samme, efterat selve Gjælden, der ved Pantet skulde sikres, som præskriberet, har ophørt at existere, og da det er in confesso, at der Intet er foretaget sigtende til særligt at holde Panteretten i Kraft, maa det statuere, at den Citanten efter Obligationen paahvilende Gjæld er præskriberet, og at Kreditors Ret til for samme at holde sig til den pantsatte Ejendom med Tilbehør er bortfalden, og Underrettsdommen vil i Overensstemmelse hermed være at forandre. Sagens Omkostninger saavel for Overretten som for Underretten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 12 Oktober.

Nr. 259. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jens Christian Nielsen Lund (Def. Salomon),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 3 April 1894: Tiltalte, Jens Christian Nielsen Lund af Fræer, hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt betaler alle med hans Arrest og øvrige med Sagen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 15 Kr., og Defensor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det oplyst, at Tiltalte, foruden som i Dommen anført i 1878 at have været dømt for Tyveri, ved Høiesterets Dom af 25 Oktober 1877 har været anseet efter Straffelovens § 235 med Straf af simpelt Fængsel i 4 Dage. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Overrettsdommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Christian Nielsen Lund til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fæstehusmand Jens Christian Nielsen Lund — der er født i Aaret 1837, og som ved Hornum Herreds Extrarets Dom af 26 Oktober

1878 har været anset for Tyveri med Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos der har været indledet Undersøgelse mod ham som sigtet for Brandstiftelse i Slutningen af 1887, uden at dog Aktion beordredes mod ham — tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Tyveri. Den mod Tiltalte rejste Sigkelse gaar ud paa, at han, der efter Sagens Oplysninger Natten mellem den 29 og 30 December f. A. blev antruffen paa Loftet i den vestre Længe af de til Gaardejer Anders Gregersen Baks Gaard i Fræer hørende Udhuse, skal have indfundet sig der i tyvagtig Hensigt og ved denne Lejlighed søgt at tilvende sig noget af en paa Loftet henliggende Bunke Grutning af Majs, Rug og Byg, i hvilken Henseende bemeldte Gaardejer Bak edelig har forklaret følgende: Efterat Bak den 29 December f. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 5 havde hentet nogen Grutning ned af det nævnte Loft, gik han og hans Hustru Kl. ca. 6 $\frac{1}{2}$ i Besøg i Byen, og da de om Natten, efter hans Formening Kl. mellem 12 og 1, vare vendte tilbage derfra, uden at Gaardens hjemmeværende Folk, der om Aftenen havde haft Besøg af andre af Byens Tjenestefolk og unge Mennesker, endnu vare gaaede til Sengs, begav han, der har for Skik, forinden han gaar til Ro, at se til sine Kreaturer i Stalden, sig med en tændt Lygte i Haanden ind i et i bemeldte Udhus værende Bryggers, til hvilket der er Indgang fra Gaardspladsen gennem en aldrig aflukket Dør, og hvorfra atter en Dør fører ind til Kostalden; men idet han passerede Bryggerset, hvor den eneste Adgang til Bygningens Loftsrum, nemlig en i Loftet værende Lem, op til hvilken der er anbragt en Trappe, findes, blev han, der var aldeles vis paa, at Loftslommen var lukket den Gang, han forlod Hjemmet, opmærksom paa, at den nu stod aaben, og da dette var ham noget forunderligt, eftersom hans Folk ikke kunde have haft noget at gjøre paa Loftet, siden han selv, som meldt, sidst havde været deroppe, steg han op paa Trappen og lyste med Lygten ind over Loftet, hvorved han fik Øje paa en Mandsperson, der løb over dette og skjulte sig mellem noget der beroende Brænde. Bak, der nu gik op paa Loftet og henad Brændet til, raabte derpaa, om der var nogen, og hvem det var, dog uden at faa noget Svar; men da han, skjøndt Lygten ikkun lyste svagt, var vis paa at have set en Person løbe hen over Loftet, tilkaldte han, idet han forlod Loftet og lukkede Lemmen, sin i en anden Bygning beskjæftigede Tjenestekarl Niels Henriksen, og i Forening med denne begav han sig derefter, medførende den nævnte tændte Lygte, atter op paa Loftet, paa hvilket der i et Hjørne, hvor der henlaa nogle Klid, nu fandtes en Person, liggende med Ansigtet mod Loftet og med en Træsko i hver Haand. Medens den paagældende Person aldeles intet Svar vilde give paa Baks gjentagende Spørgsmaal til ham om, hvem han var, hvorimod Karlen, efter derpaa at have løftet Personens

Hoved lidt fra Loftet og set ham i Ansigtet, udbød: „Det er Jens Lund fra Søndermark,“ gav han paa Baks Spørgsmaal om, hvad han havde der paa Loftet at gjøre, til Svar: „For at søge Husly for en Regnbyge.“ Bak anholdt nu den saaledes antrufne Person, og efter i Overværelse af denne at have undersøgt Indholdet af en halvfyldt Sæk, der stod ved den paa Loftet ikkun ca. 3 Alen fra Lemmen henliggende Grutningsbunke, og som fandtes at indeholde Grutning af samme Slags som den, hvoraf Bunken, der bar tydelige Spor af, at der var skrabet i den med Hænder, bestod, fulgte den anholdte Person ned af Loftet med Bak og Tjenestekarlen, som derpaa toge fat i ham og førte ham, efter at han først ude i Gaarden havde gjort et mislykket Forsøg paa at rive sig løs fra dem, ind i en Stue i Vaaningshuset, hvor Bak ved den derværende bedre Belysning nu selv kunde se, at den anholdte Person var Tiltalte, hvem han derpaa forgjæves søgte at formaa til at tilstaa, at han havde været oppe paa Loftet for at stjæle. I alt væsentligt overensstemmende med denne Forklaring er den af bemeldte Niels Henriksen ligeledes edeligen afgivne Forklaring angaaende det efter hans Tilstedekomst passerede ved Tiltaltes Paagribelse, og foruden at han har tilføjet, at Tiltalte, efter at Henriksen oppe paa Loftet havde nævnet ham ved Navn, paa Baks Spørgsmaal om, hvad Tiltalte vilde paa hans Loft, svarede: „Det er ikke mig,“ have derhos baade Henriksen og Bak yderligere forklaret, at Tiltalte, da han blev paagreben, var stærkt melet paa begge Ben og paa højre Arm til Albuen, uden at denne Meling efter sin Beskaffenhed kunde hidrøre fra en Berøring med Klid eller være, som Tiltalte under Sagen har paastaet, „Støv og Skidt,“ og at den, som ommeldt, paa Loftet forefundne, med Grutning halv fyldte Sæk ikke tilhører Bak eller hører til Gaardens Sække, i hvilken Henseende Bak — ifølge hvis Forklaring, der, da han forlod Loftet, efter, som ovenmeldt, at have været deroppe sidste Gang den 29 December, ikke ved Grutningsbunken fandtes nogen tom eller fyldt Sæk — dog har bemærket, at det er muligt, at Sækken kan være tagen paa Loftet, idet en Forbytning med en af hans egne Sække, der forøvrigt ikke ere gamle og vaskede, saaledes som Tilfældet er med den ommeldte Sæk, paa en eller anden Maade, f. Ex. naar han har været til Mølle, har fundet Sted, men at der dog ikke er nogen Sandsynlighed for en saadan Mulighed. Tiltalte, som strax efter Paagribelsen blev afgiven til vedkommende Sognefoged, har under den derefter indledede Undersøgelse vedholdende benægtet, at den omhandlede Sæk, skjøndt den ligesom de Sække, han til forskjellig Tid har modtaget med Kunstgødning og derefter taget i Brug paa anden Maade, er vasket, tilhører eller nogensinde har tilhørt ham, og at det er i tyvagtig Hensigt, han har indfundet sig paa Baks Loft. Han har derimod forklaret, at efter at 2de Personer fra Eggen, som

havde været hos ham om Aftenen den 29 December f. A., vare gaaede hjem Kl. 9¹/₂ a 10, og han derefter havde været ude i Stalden for at fodre, gik han i Seng Kl. 10, ligesom hans Hustru kort Tid derefter ogsaa gik i Seng og, at han — til hvis Husstand der ikke hører andre voxne Personer end hans Hustru, der imidlertid er meget tungbør — efter at have ligget en Stund, dog ikke „svært længe“, udefra hørte et Raab eller en ubestemmelig Lyd, som efter hans Antagelse hidrørte fra et Menneske, der var faret vild, og navnlig fra en af de 2 nævnte Personer, som godt 3 Kvarteer i Forvejen vare gaaede hjem fra ham, hvorfor han stod op og klædte sig paa samt forlod sit Hus, der ligger paa Fræer Søndermark i nogen Afstand fra Byen, og gik hen til Anders Brorsens ca. 300 Alen i nordvestlig Retning derfra ved Siden af en Landevej beliggende Hus, hvor han, der, efter at være kommen udenfor, ikke tidligere ved noget Raab havde givet tilkjende, at han var tilstede for muligt at yde Hjælp, hørte Een langt borte i nordlig Retning raabe: „Hvor er jeg,“ og derefter nu raabte noget lignende som: „Hvem er det,“ hvorpaa han imidlertid ikke fik noget Svar, hvisaarsag han ej heller raabte paany eller gjorde noget Forsøg paa at finde den, fra hvem det førstnævnte Raab var kommet; men da han, der endnu stod i Nærheden af Brorsens Hus og vidste, hvor han var, nu vilde gaa tilbage, foer han vild og kom omsider til Baks Gaard, uden at han dog havde Anelse om, at det var denne Gaard, han var kommen til, skjændt han bl. a. var gaaet over en i Nærheden af Gaarden værende, ham ellers velbekjendt offentlig Vej og en ved Siden deraf liggende Jordvold, og uagtet han særdeles godt kjendte den udvendige Side af Baks Gaardbygninger, der ligge højt i den nordvestlige Deel af Byen. Gjennem de utilhullede Vinduer i en oplyst Stue i Vaaningshuset saae han, at der i denne Stue var forsamlet flere Mennesker; men da han ikke kjendte nogen af dem, og da det derhos regnede, om end kun meget lidt, gik han ikke ind i Stuen, men skjulte sig i et i Gaardens vestre Længe værende Rum i hvilket han gik ind gennem en fra Gaardspladsen førende Dør. Efter en ganske kort Tids Forløb blev Tiltalte imidlertid opmærksom paa, at Bak med en Lygte kom over Gaardspladsen og rettede sin Gang henimod dette Rum, og i den Hensigt at skjule sig, samt idet han, for at bevæge sig saa lydløst som muligt, tog sine Træsko af, løb Tiltalte, der nu var vis paa, at det var Baks Gaard, han var i, derefter op ad en i Rummet værende Trappe, som han, der ikke kjendte Rummets nærmere Beskaffenhed, opdagede, efter sin første Forklaring ved Lygteskinnet, men efter en senere Forklaring derved, at han stødte Foden imod den, og kom saaledes op paa Loftet, til hvilket Adgangen ikke var spærret ved nogen Lem. Da Bak derefter kom og lyste ind over Loftet med sin Lygte, undlod Tiltalte, der var løben til venstre, hvor han

faldt over noget Træværk, og som vilde se at komme bort i al Hemmelighed, at svare paa Baks Tilraab, medens han, der, inden Bak i Følge med Tjenestekarlen atter vendte tilbage, søgte hen paa en anden Deel af Loftet, hvor han lagde sig ned paa en Sæk for at skjule sig, vil have svaret ja til den Ytring, som Karlen efter at have fundet ham og løftet hans Hoved i Vejret lod falde om, hvem han var. Derimod har Tiltalte erkjendt, at han, efter at være ført ud i Gaarden, søgte at løbe sin Vej.

Foruden at denne Tiltaltes Forklaring, forsaavidt angaar Anledningen til hans Nærværelse paa Baks Loft ved den omhandlede Lejlighed, tildeels har været vaklende og i og for sig er lidet sandsynlig, bliver dens Rigtighed ganske uantagelig, naar henses saavel til, at Tiltalte har boet paa Fræer Søndermark i 26 a 27 Aar, og, som af ham indrømmet, nøje kjender Terrænforholdene samt hver Vej og Sti i Omegnen af sit Hus indtil Fræer, som til, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at Anders Brorsen og Hustru, der efter Sidstnævntes Forklaring først gik til Ro Kl. ca. 11 den ommeldte Aften, ikke denne Aften have hørt Raab som de af Tiltalte omforklarede, og at det efter de Forklaringer, som under Sagen ere afgivne af flere forskellige Personer, om Aftenen hverken var ualmindeligt mørkt — hvad iøvrigt Tiltalte selv ogsaa har maattet erkjende — eller regnede saaledes, at der kunde være Anledning for Vejfarende til at søge Ly, idet der i det højeste faldt lidt Støv- eller Ruskregn. Naar der i Forbindelse hermed tages Hensyn til de Omstændigheder, under hvilke Tiltalte, som meldt, blev antruffen paa Loftet, og hans ved denne Lejlighed udviste Adfærd, samt til, at han efter de foreliggende Oplysninger i det almindelige Omdømme betragtes som en tyvagtig Person og efter det Ovenanførte en Gang tidligere har været straffet for Tyveri, findes der, uanset om han — der efter Baks Formening flere Gange har været inde i eller i ethvert Tilfælde er passeret tæt forbi hans for ca. 10 Aar siden opbyggede Gaard, om end Bak ikke har været i Stand til med Sikkerhed at paapege nogen bestemt Lejlighed, ved hvilken saadant har været Tilfældet — virkelig, som af ham paastaaet, ingen sinde tidligere maatte have været inde i Baks Gaard, at foreligge et efter Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har indfundet sig paa Baks Loft i tyvagtig Hensigt og særligt, at han har søgt at tilvende sig noget af den der henliggende Grutning i den ommeldte Sæk, der ved Undersøgelsens Begyndelse blev fremstillet i Retten og da befandtes at indeholde ca. 2 Skjæpper Grutning til en Værdi af henved 2 Kr. 50 Øre. Der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Som Følge af det Anførte samt idet det endnu bemærkes, at det maa antages, at den ommeldte Loftsled, selv om den har været tillukket, dog har været uafsaaset, vil Tiltalte være at anse

efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 229.

Advokat Halkier

contra

Ane Dorte Iversen, Andersens Hustru (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284 eller ialtfald af Lov $\frac{2}{3}$ 1861 § 20 og Lov $\frac{1}{3}$ 1889 § 10, jfr. Justitsministeriets Bekjendtgørelse af $\frac{30}{3}$ 1889 § 21.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extra-rets Dom af 15 Februar 1894: Tiltalte Anders Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ane Dorte Iversen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 771 Kr., dog at Straffen bortfalder, naar denne Erstatning udredes. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovlivt flydende Omkostninger derunder Salær til Aktor, Prokurator Pasbjerg, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Lowson, 10 Kr. Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 April 1894: I Henseende til den Tiltalte Anders Andersen tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Ane Dorte Iversen, Førstnævntes Hustru, bør til Jurisdiktionens Politikasse bøde 20 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver, hvorimod de Aktor og Defensor for Underretten ved Underrettsdommen tillagte Salærer udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ane Dorte Iversen, Andersens Hustrues Vedkommende anførte Grunde,

ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Salærerne til Aktor og Defensor for Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Andersen og hans Hustru Ane Dorte Iversen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1860 og 1853, og som bortset fra, at Andersen ved Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Politirets Dom af 16 Juni 1891 er anset med en Bøde af 20 Kr. for ulovligt Fiskeri, ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, for Overtrædelse af Straffelovens § 284 eller i alt Fald for Overtrædelse af Lov af 2 Marts 1861 § 20 og Lov af 1 Marts 1889 § 10, jfr. Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 30 Marts 1889 § 21. Den 4 Januar d. A. om Aftenen nedbrændte det Tiltalte Andersen tilhørende Hus i Kybe, der var forsikret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for 800 Kr. og alene var beboet af Tiltalte med hans ovennævnte medtiltalte Hustru og deres umyndige Børn, og de Tiltalte, der havde deres Løsøre forsikret i Salling Løsøreforsikring for ialt 1350 Kr., fik ved denne Lejlighed tillige Størstedelen af deres Løsøre ødelagt, ligesom et Par Svin indebrændte. Om Maaden, hvorpaa denne Ildebrand er opkommen, har Tiltalte Ane Dorte Iversen afgivet følgende med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Forklaring: Hun begav sig den nævnte Aften Kl. 7, efterat hendes Mand og Børnene vare gaaede i Seng, idet hun medførte en lille Petroleumslampe af Blik uden Glas og indrettet til at anbringe i en Lygte, ud i det i Husets sydvestlige Hjørne værende Staldrum, som efter det Oplyste var ca. 3¹/₄ Alen højt og delt i tvende Afdelinger ved et 5—6 Kvarter højt Skillerum, som adskilte Kostalden fra Svinestien. Hun stillede Lampen, der var tændt, ovenpaa bemeldte Skillerum, og fodrede derpaa Koen og Svinene, hvilket Arbejde medtog en halv Snes Minutter; men da hun derefter vilde til at malke Koen, mærkede hun en sveden Lugt, og saae da, at det begyndte at ryge mel-

lem Loftsbrædderne over Skillerummet, der vare løse og ikke laa tæt sammen, men vare anbragte med Mellemlum af indtil ca. $\frac{1}{2}$ Alen, hvorhos der ovenpaa dem var anbragt aftærsket Byghalm. Hun slog strax en Spand Vand derop samt begyndte at rive en Deel af Halmen ned; men da hun ikke kunde slukke Ilden i Halmen, kaldte hun paa Manden og Børnene, som kom ud i det blotte Linned, hvorefter Huset, som meldt, nedbrændte. Hun har iøvrigt forklaret, at de vare i Besiddelse af en Lygte, samt har erkjendt, at hun maaske kunde have benyttet denne Lygte, uagtet dens ene Glas var itu, og den ikke svarede til Lampen, som var laant af en Nabo, og at det skyldtes en Ubetænksomhed fra hendes Side, naar hun ikke forsøgte dette, men brugte Lampen alene, hvad hun forevrigt paa samme Maade havde gjort de nærmest foregaaende Dage. Tiltalte Andersen har erkjendt, at han vidste, at det ene Glas paa Lygten nogen Tid forinden Branden var gaaet itu, uden at noget nyt var anskaffet; men det er ikke oplyst, at han har givet sin Hustru Anvisning paa at benytte Lampen paa den anførte Maade eller at han iøvrigt har nogen Deel i den af hende udviste Uforsigtighed eller var vidende herom, og der vil herefter, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, ikke kunne paalægges ham noget Ansvar under denne Sag, hvorfor bemeldte Dom forsaavidt vil være at stadfæste. Vel er det nu efter det foreliggende sandsynligt, at den ommeldte Ildbrand paa en eller anden Maade maa tilskrives den af Tiltalte Ane Dorte Jensen udviste Uforsigtighed ved at benytte den ommeldte lille aabne Lampe i Stalden, men idet det, efter hvad der er oplyst om Afstanden mellem den paa Skillerummet i Stalden anbragte Lampe og Loftsbrædderne saavel som om Lampens Beskaffenhed, er uantageligt, at Flammen skulde have kunnet antænde den paa Loftet liggende Halm, medmindre der har hængt løse Straa eller Lignende ned umiddelbart over Lampen, hvad imidlertid ikke er oplyst at have været Tilfældet, og hvad navnlig ingen af de Tiltalte vil have bemærket, samt idet Muligheden af, at Ilden kan være opstaaet paa anden Maade og navnlig kan hidrøre fra Skorstenen eller det i Kjøkkenet værende Ildsted — hvorfra der kun var nogle faa Alens Afstand til Stalden, og uden at det kan antages, at Loftet over Kjøkkenet og et mellemliggende Tørverum har været adskilt fra Loftet over Stalden — ikke kan anses udelukket, findes der dog ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Aarsagsforbindelsen mellem den begaaede Uforsigtighed og den opstaaede Ildbrand, og Tiltalte Ane Dorte Iversen vil som Følge heraf ikke kunne anses med Straf efter Straffelovens § 284, ligesom der herefter ejheller bliver Spørgsmaal om at tage den af Landbygningernes Brandforsikring nedlagte Paastand om Erstatning til Følge. Derimod vil nysnævnte Tiltalte for at have benyttet den ovennævnte aabne Petroleumslampe i Stalden være at anse

efter § 25, kfr. § 21 i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 30 Marts 1889, hvorved Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861 med de ved Lov 1 Marts 1889 givne Tillæg og Forandringer er kundgjort, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde ti-Jurisdiktionens Politikasse af 20 Kr.

Tirsdagen den 16 Oktober.

Nr. 98. Gaardejer Jørgen Madsen og Assens og
Omegns Spare- og Laanekasse (Hindenburg)

contra

By- og Herredsfoged, Overdommer P. M. Andersen
(Nellemann efter Ordre).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1893: Indstævnte, Herredsskriveren i Baag Herred, Borgmester, By- og Herredsfoged P. M. Andersen, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Jørgen Madsen af Orte, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Prokurator Møller tillægges der hos det Offentlige i Salær 30 Kr.

Høiesterets Dom.

Vel er den i den indankede Dom omhandlede Obligation af 24 Juni 1892 i enkelte Punkter ikke ganske overensstemmende med den ældre Obligation af 2 Februar 1883, som den delvis er traadt i Stedet for, men af de tilstedeværende Forskjelligheder er det i alt Fald dog kun den Bestemmelse i den nye Obligation, der hjemler Kreditor Panteret for Opsigelsesomkostninger, som der kunde være Spørgsmaal om at betragte som præjudicerende for den i Dommen nævnte efterfølgende Prioritet paa 3500 Kroner. Men selv om dette antoges, vilde det dog ikke kunne beføje Retsskriveren til at give Obligationen en saadan ganske almindelig Retsanmærkning som den foreliggende om, at »Pantsætningen præjudiceres af Gjæld 3500 Kroner.« Som Følge heraf vil Retsskriveren efter Appellantens Paastand være at dømme til at udslette denne Retsanmærkning samt at tilbagebetale det for samme beregnede Gebyr.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og de, Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør udslette den ovenomhandlede Retsanmærkning og tilbagebetale det for samme beregnede Gebyr. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Møller for Overretten 30 Kroner og Advokat Nellemann for Høiesteret 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Gaardejer Jørgen Madsen af Orte, en Retsanmærkning, som Indstævnte, Herredsskriveren i Baag Herred, Borgmester, By- og Herredsfoged P. M. Andersen, har paategnet en af Citanten i dennes Ejendom Matr.-Nr. 3 af Orte for 6000 Kr. til Assens og Omegns Spare- og Laanekasse den 24 Juni 1892 udstedt og den 1 Juli s. A. thinglæst Panteobligation, og som gaar ud paa, at Pantsætningen præjudiceres af Gjæld 3500 Kr., kjendt ubeføjet og Indstævnte kjendt pligtig at udslette Anmærkningen uden Gebyhr og tilbagebetale det for samme beregnede Gebyhr, hvorhos Citanten har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Appellens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Møller, paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale, og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Møller, hvilket Salær denne i ethvert Fald har paastaaet sig tillagt. Ifølge Sagens Oplysninger er den ommeldte den 24 Juni 1892 udstedte, paa 4 pCt. aarlig Rente, lydende Obligation udstedt til Indfrielse af en Ejendommen tidligere paahvilende, Fyens Landbobank tilkommende Prioritet, stor 7000 Kr., der forrentedes med 5 pCt. aarlig, idet Citanten samtidig med Udstedelsen af Obligationen til fornævnte Sparekasse kontant indbetalt 1000 Kr., og da Sparekassen har indfriet den til Fyens Landbobank udstedte Obligation og foranstaltet denne udslettet af Pantebogen og sin egen Obligation thinglæst

samtidig den 1 Juli næstefter, kan det ikke antages, at den i den paaankede Retsanmærkning ommeldte Prioritet paa 3500 Kr., der stod bagefter Fyens Landbobanks Prioritet, men hvilken der iøvrigt var tillagt Oprykningsret, efterhaanden som den foranstaaende Gjæld „indfries eller afdrages,“ ved den stedfundne Indfrielse af Landbobankens Prioritet skulde være rykket op i dennes Plads foran den nye for Sparekassen erhvervede Prioritet. Indstævnte har imidlertid til Forsvar for den af ham paategnede Retsanmærkning paaberaabt sig, at Debitor efter den nye til Sparekassen udstedte Obligation kun kan opsigse Kapitalen med et helt Aars Varsel, medens der i den ældre til Landbobanken udstedte Obligation ogsaa med Hensyn til Opsigelse fra Debitors Side kun var stipuleret et halvt Aars Varsel, at den nye Obligation i Modsætning til den ældre forpligter Debitor til i December Termin 1892 at erlægge et Afdrag af 1000 Kr., hvis Udeblivelse medfører hele Kapitalens Forfald, samt at den nye Obligation tillige hjemler Kreditor Panteret for Opsigelsesomkostningerne. Og da nu ogsaa Indstævnte maa anses at have været beføjet til at gjøre Anmærkning paa Obligationen i Henseende til Spørgsmaalet om de anførte Bestemmelser Gyldighed i Forhold til den efterstaaende Prioritet, vil hans Paastand om Frifindelse være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Prokurator Møller, hvis Sagførelse har været forsvarlig, vil hos det Offentlige være at tillægge et Salær, der bestemmes til 30 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 289. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Julius Christoffer Klages (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 4 Maj 1894: Arrestanten Julius Christoffer Klages bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa bør han endvidere betale Erstatning til Hofjægermester Tesdorpf med 5 Kr. og udrede alle af Aktionen, saavel som af hans Arrest og af Straffens Eksekution lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og til Defensor, Overretssagfører Andresen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at

udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1894: Med Hensyn til Straffen og Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Arrestanten Julius Christoffer Klages bør betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Jacobsen for Overretten, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Prokurator Jacobsen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 40 Kr. Den idømte Erstatning og Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret forlagte Oplysninger har Tiltalte under en mod ham for Forbrydelser, begaaede efter Underrettsdommens Afsigelse, indledet Undersøgelse tilstaaet sig skyldig i det i den indankede Dom ommeldte Tyveri af Beklædningsgjenstande, idet han har forklaret, at han samme Nat, som han stjal Hestehaarene paa Ejegod, tillige fra Karlekammeret sammesteds, hvortil Døren var uafaaet, tilvendte sig en Jakke, et Par Benklæder og et Par Støvler af Værdi ialt 27 Kroner, tilhørende Arbejdsmand Ola Håkonsson, som har paastaaet sig Forringelsen af de tilbageleverede Koster erstattet med 17 Kroner. For dette Tyveri saavel som for de øvrige i Dommen fremstillede Tyverier vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, medens det i Henseende til Sigtelsen for Bedrageri i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa have sit Forblivende ved den Tiltalte tillagte Frifindelse. Den forskyldte Straf findes at kunne fastsættes, som i Dommen, til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og idet Dommens Bestemmelser ogsaa iøvrigt tiltrædes, vil den kunne stadfæstes, saaledes at Tiltalte endvidere vil have at udrede til Ola Håkonsson den af denne paastaaede Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte Julius Christoffer Klages bør til Ola Håkonsson betale i Erstatning 17 Kroner. I Salarium for Høiesteret

betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann, 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falster vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten, Julius Christoffer Klages, tiltalt for Tyveri og Bedrageri, og er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i den førstnævnte af disse Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder: Den 12 April d. A. om Aftenen og den paafølgende Nat stjal Arrestanten ialt ca. 8 Pd. Hestehaar, idet han i de paagældende Stalde henholdsvis paa den det Classenske Fideikommis tilhørende Hovedgaard Corselitze og paa Hofjægermester Tesdorphs Ejendom Ourupgaard skar Haar af Halerne paa der henstaaende 16 og 36 Heste, hvorhos han den 14 s. M. om Aftenen og den paafølgende Nat paa samme Maade stjal ialt $4\frac{4}{5}$ Pd. Hestehaar af Halerne henholdsvis paa 11 Heste paa Proprietær Beckmanns Ejendom Eiegod og paa 23 Heste paa Jægermester Hillerups Gaard Ny Kirstineberg. Arrestanten havde uhindret Adgang til samtlige Stalde, da han begik Tyverierne, og solgte han de ca. 8 Pd. Haar for 9 Kr. 50 Øre og de $4\frac{4}{5}$ Pd. for 6 Kr. Hvad Tiltalen for Bedrageri angaar, har Arrestanten i Overeensstemmelse med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han, der den 7 April d. A. indlogerede sig paa Svendehjemmet i Stubbekjøbing, den næste Dag forlod dette Hjem uden at betale sin Skyld til Værten, Lauritz Hansen, for Kost og Logis 72 Øre, og at han, da han fik Arbejde andetsteds, ikke vendte tilbage og ikke senere har betalt sin nævnte Gjæld. Arrestanten har imidlertid forklaret, at da han forlod Svendehjemmet havde han, der den Gang var i Besiddelse af Penge til at betale med, til Hensigt senere at vende tilbage til dette, og denne Arrestantens Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten, da han forlod Hjemmet, dersteds efterlod en til 75 Øre vurderet Børste, hvilken han efter sin Forklaring ikke tog med og netop af Hensyn til, at han agtede sig tilbage til Hjemmet. Herefter findes Arrestanten ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold med Hensyn til fornævnte Skyld. Forsaavidt Arrestanten har været sigtet for at have begaaet Tyveri Natten mellem den 14 og 15 April d. A. af Beklædningsgjenstande paa Ejendommen Eiegod, er det mod hans Benægtelse ikke godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten, der er født den 11 April 1869 og anset: ved Ringsted

Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Februar 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 62, kfr. § 21 og § 29 med 20 Slag Ris, ved Stevns-Faxe Herreders Politirets Dom af 27 Oktober 1888 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 3 Dage, ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 20 April 1889 efter Straffelovens § 228, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 27 Januar 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Ringsted Herreds Extrarets Dom af 16 Februar 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 62, med lige Arbejde i 18 Maaneder, og ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 5 November 1892 efter Straffelovens § 232 initio for 4 Gang begaaet Tyveri og efter samme Lovs §§ 247 og 251, smh. med § 62, med lige Arbejde i 2 Aar, medens han ved Sorø Birks Extrarets Dom af 9 Maj 1890 fritoges for Tillægsstraf for Tyveri og Hæleri i Henhold til Straffelovens § 64, nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den indankede Dom har frifundet Arrestanten for Bedrageriet og for de af ham tilstaaede Tyverier anset ham efter ovennævnte Straffebestemmelse, samt da den i Dommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar findes passende, og Dommens Bestemmelse om den Arrestanten paalagte Erstatning til Hofjægermester Tesdorph billiges, vil den forsaavidt være at stadfæste.

Sagens Behandling i 1ste Instants har været lovlig. Hvad derimod den befalede Sagførelse angaar, maa det misbilliges, at Defensor for Overretten, Prokurator Jacobsen, efterat Aktor for Overretten den 2 Juli d. A. havde fremlagt et ganske kort Reassumptionsforhør, ikke har fremmet Sagen, forinden han den 31 s. M. exciperede og indlod den, for hvilken Forsømmelse han vil være at anse efter Frdn. 3 Juni 1796 § 35 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 40 Kr.

Onsdagen den 17 Oktober.

Nr. 291. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Julius Christoffer Klages (Def. Nellemann),

der tiltales for Undvigelse af Arrest ifølge indgaaet Forening, Tyveri og Bedrageri.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juni 1894: Arrestanterne, Hans Jacob Hansen og Julius Christoffer Klages, bør hver især at straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa bør sidstnævnte Arrestant og at udrede i Erstatning til Arbejdsmand Ole Håkonsson 17 Kr., og begge Arrestanter at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen, 30 Kr. til hver, saaledes at Arrestanten Hans Jacob Hansen alene tilsvares de Omkostninger, som ere paaløbne før den 15 Maj d. A., medens de øvrige Omkostninger udredes af Arrestanterne in solidum, dog med Undtagelse af $\frac{1}{2}$ af Salærerne, der tilsvares af Arrestanten Hansen alene. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1894: Underrettsdommen bør, saavldt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Lehmann, betaler Arrestanten Julius Christoffer Klages 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom ommeldte Overrettsdom af 10 August d. A., hvorved Tiltalte er anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri, er stadfæstet ved Høiesterets igaar afsagte Dom, saaledes at derunder tillige er paalagt Tiltalte Straf og Erstatning for det i Dommen ommeldte imod Ole Håkonsson begaaede Tyveri. Medens saaledes dette Tyveri ikke bliver at medtage under denne Sag, vil Tiltalte for de øvrige i Dommen fremstillede Forbrydelser være at ansee efter Straffelovens § 111, 2det Stykke, og § 232 for 6te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger vil den indankede Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Julius Christoffer Klages bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt

at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Extraretten i Nykjøbing Kjøbstad paa Falster hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Julius Christoffer Klages for Undvigelse af Arrest ifølge indgaaet Forening, Tyveri og Bedrageri. Arrestanten er født den 11 April 1869 og anset bl. A. ved: Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 20 April 1889 efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 27 Januar 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Sorø Birks Extrarets Dom af 9 Maj 1890 for Tyveri og Hæleri, men saaledes, at han i Medfør af Straffelovens § 64 fritoges for Tillægsstraf, Ringsted Herreds Extrarets Dom af 16 Februar 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 5 November 1892 efter Straffelovens § 232 initio for 4de Gang begaaet Tyveri og efter samme Lovs §§ 247 og 251, sammenholdt med § 62, med lige Arbejde i 2 Aar, og ved Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 4 Maj d. A. efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri med lige Arbejde i 3 Aar, hvilken Dom er stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 10 August d. A., saaledes at Arrestanten er anset med den nysangførte Straf efter bemeldte Straffebestemmelse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri. Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere de nærmere Omstændigheder ved denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, Hans Jacob Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, i det Væsentlige følgende. Efterat fornævnte Dom af 4 Mai d. A. var overgaaet Arrestanten, og denne Dom var bleven appelleret til Overretten, forblev Arrestanten hensiddende som Varetægtsarrestant i Nykjøbing Arresthus, og da han her var bleven anbragt i Celle sammen med den i 1ste Instants Medtaltte Hansen, der ligeledes hensad i Varetægtsarrest, bleve de, der havde bemærket, at Laasen til den for deres Celle anbragte Jnderder var mangelfuld, enige om at gjøre Forsøg paa at undvige. Den 14 Maj d. A. fandt Arrestanten Lejlighed til med et Stykke Jærnblik at fraskrue Skrueerne i Laaseslutblikket til den yderste Dør, og efter den saaledes trufne Foranstaltning undvege Arrestanten og Hansen den paafølgende Nat, hvilken

Flugt de iværksatte paa den Maade, at Arrestanten med Ryggen stemmede mod den ikke tilberlig afaasede Jnderdør, saaledes at denne trykkede mod Yderdøren, hvorved Slutblikket og en Del af Karmen af sidstnævnte Dør sprængtes, og Udgangen fra Cellen blev fri, hvorpaa de, efter med en Dirk at have oplukket en afaaset Mellemdør og at være slupne ned i Gaarden, ved Hjælp af en Stige steg over Fængselsmuren. Det var Arrestantens og Hansens Hensigt at se at komme ud af Landet og at skaffe sig de fornødne Midler hertil ved Indbrudstyveri, og for at have Redskaber hertil stjal Arrestanten, efter at Undvigelsen var besluttet, nogen Tid før denne iværksattes, fra Arresthusets Loft paa et Tidspunkt, da han havde uhindret Adgang til dette, en Fil, en Knibtang og et stort Bor af Værdi tilsammen 75 Øre. Samme Nat Undvigelsen stete, skaffede Arrestanten og Hansen sig derhos efter at være brudt ud af Cellen, i tyvagtig Hensigt ved med en Dirk at oplukke en afaaset Dør, Adgang til Loftet og tilvendte sig der et til 1 Kr. vurderet Stemmejern samt nogle Søm. Fremdeles tilegnede Arrestanten sig og medtog et Borsving af Værdi 1 Kr., som Arrestforvareren havde overladt ham til Brug i Arresthuset, hvorhos han og Hansen undvege hver med et Par Strømper til en Værdi af 1 Kr., der tilhørte Arresthuset og vare dem leverede til Brug under deres Ophold der. Den følgende Nat begik de i Fællesskab Indbrudstyveri i det af Høker Hans Jacob Jensen til Butik og Beboelse benyttede Sted i Horreby. Efterat Arrestanten i tyvagtig Hensigt havde aabnet et Vindue, hvis Kroge ikke vare paasatte, krøb han gennem dette ind i Butikken og oplukkede et andet Vindue, ad hvilket Hansen steg ind, hvorefter de stjal forskellige Varer, navnlig Føde og Drikkevarer til en Værdi af ialt ca. 18 Kr. Natten mellem den 18 og 19 s. M. begave de sig i tyvagtig Hensigt til Præstegaarden i Moseby. Efterat Arrestanten her i en af Præstegaardsforpagteren beboet Bygning havde aabnet et Vindue, der kun var fastgjort ved et Baand, medens Hasperne ikke vare paasatte, steg han gennem Vinduet ind i Forpagterens Spisekammer og stjal der forskellige Føde- og Drikkevarer m. m. af Værdi ca. 1½ Kr., hvilke Gjenstande han rakte ud til Hansen, som stod udenfor. De tilvendte sig derhos en til 10 Øre vurderet Sæk, som beroede udenfor Bygningen, og fra Præstens Spisekammer stjal de ved at række Haanden ind gennem et aabantstaaende Vindue to Stykker Kjød af Værdi tilsammen 70 Øre, hvorhos Arrestanten fra et Karlekammer, hvortil han havde uhindret Adgang, og hvori flere Karle laa og sov, tilvendte sig en ulden Vest eller Trøje af Værdi 1 Krone. Endvidere stjal de i Tiden mellem deres Undvigelse og deres Paagribeelse den 21 Maj dette Aar i Nørre Taastrup fra et Skur, hvortil de havde uhindret Adgang, 4 Sække og et Dækken af Værdi ialt 5 Kroner tilhørende Gaardejer Peder Olsen Vesten.

Endelig har Arrestanten, forinden Dommen af 4 Maj d. A. overgik ham, nemlig Natten mellem den 14 og 15 April d. A. paa Gaarden Ejegod fra Karlekamret, hvortil han havde ubindret Adgang, og i hvilket flere Karle sov, stjaalet en Jakke, et Par Benklæder og et Par Støvler af Værdi tilsammen 27 Kr. tilhørende Tjenestekarl Ola Håkonssen. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, hvis Tilvendelse af de ham i Arresten til Brug overladte Gjenstande maa tilregnes ham, ikke, som i Aktionsordren forudsat, som Bedrageri, men som Tyveri, være at anse dels efter Straffelovens § 111, 2det Stk., dels efter dens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og for 6te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, de anførte Lovbestemmelser sammenholdte med § 64, med en Tillægsstraf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Da samme Straf er fastsat ved Underrettsdommen, der foruden i det Væsentlige at anvende de samme Lovbestemmelser som nys anført endvidere har anset Arrestanten efter Straffelovens § 253 tildels jfr. med § 54, og da denne Doms Bestemmelser om den Arrestanten idømte Erstatning til Tjenestekarl Håkonsson tiltrædes, vil bemeldte Dom, saavidt paaanket er, i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 217. Advokat Hindenburg

contra

Iver Knygberg (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Assens Kjøbstads Politirets Dom af 21 November 1893: Tiltalte, Iver Knygberg, bør til Assens Kjøbstads Politikasse bøde 30 Kr., samt udrede de af Sagen lovlig flydende Omkostninger. De hos ham forefundne under Nr. 1, 2, 9, 10, 11, 16, 17, 18, 19, 21 a og 24 opførte Varer, samt den ovenfor angivne Del af Varerne under Nr. 3, 4, 5 og 6, ialt til en Værdi af 265 Kr. 61 Øre, konfiskeres til Fordel for Anholderne. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1894: I Henseende til den Tiltalte Iver Knygberg idømte

Bøde og Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. De ovennævnte Varer bør være konfiskerede til Fordel for Anholderne. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Salomonsen, betaler Tiltalte 15 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger om den Virksomhed, som drives af den i den indankede Dom nævnte Husejer Lars Larsen af Nøvling, findes de hos ham kjøbte Gjenstande ikke at kunne være udelukkede fra at ansees som Husflidsgjenstande. Som Følge heraf vil Tiltalte ikke kunne straffes for ulovlig Omløben med de i den i Dommen nævnte Forretning under Nr. 3—6, 9, 16—19 og 21a ommeldte Gjenstande samt 7 af de under Nr. 2a nævnte Veste, og disse Gjenstande ville derfor være at undtage fra Konfiskationen. Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at de ovenanførte Gjenstande undtages fra Konfiskationen. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Iver Knygberg til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Assens Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Iver Knygberg, der er født den 3 Juli 1844, og som har været anset ifølge Baag Herreds Politiretsdom af 29 August 1879 efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde paa 20 Kr. og Konfiskation af en Del under Sagen anholdte Varer — paany sigtet for ulovlig Omløben med Varer. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, der er hjemmehørende i Hammerum Herred, under et midlertidigt Ophold i Assens i Oktober f. A. har været i Besiddelse af en Del linnede og uldne Beklædningsgjenstande, hvoraf han ved Undersøgelsens Begyndelse havde ved Omførsel solgt nogle, medens han agtede at forhandle Resten paa samme Maade eller efter Be-

stilling. Ved en Skjønforretning over de den 26 Oktober f. A. af tvende Politifunktionærer i Tiltaltes Besiddelse da forefundne Varer blev nogle af disse, nemlig de i Forretningen under Nr. 7, 12—15, 20, 21b, 22, 23b, 25 og 26 nævnte, erklærede for Husfidsgjenstande, og derefter udleverede Tiltalte, og som Sagen saaledes foreligger med Hensyn til disse Gjenstande, kan Tiltalte, forsaavidt dem angaar, ikke anses overbevist om noget ulovligt Forhold. Dette maa ligeledes gjælde med Hensyn til de i Forretningen under Nr. 8, 10c—e, 11, 23a og 24 nævnte Varer, idet disse efter det Oplyste maa anses som Husfidsgjenstande forfærdigede af og af Tiltalte opkjøbte hos Landboere i Hammerum Herred. Hvad angaar de i Forretningen under 3—6, 9, 16—19 og 21a ommeldte Gjenstande samt 7 af de under Nr. 2 nævnte Veste har Tiltalte forklaret, at de ligeledes ere forfærdigede af og af ham opkjøbte hos nogle af ham opgivne Landboere i Hammerum Herred, men efter hvad der er oplyst om Beskaffenheden og Omfanget af den Virksomhed, der drives af en af disse, nemlig Husejer Lars Larsen af Nøvling, findes de hos ham kjøbte Gjenstande ikke at kunne henregnes til Husfidsgjenstande, og da Tiltalte ikke har kunnet sondre de af de ommeldte Varer, han vil have kjøbt af de andre Leveranderer, ud fra dem, han har kjøbt hos Larsen, findes han ikke at have havt Hjemmel til at omføre disse Varer til Salgs. Det samme maa statuere med Hensyn til de i Forretningen under Nr. 1 og 10 a—b nævnte Varer og Resten af de under Nr. 2 ommeldte Veste, idet Tiltalte har angivet at have kjøbt disse Gjenstande af Personer, hvis Navne og Bopæle han ikke kan opgive, hvorved bemærkes, at forsaavidt Tiltalte har udsagt, at hans Søn mulig har strikket nogle af de ommeldte Veste, kan der ikke tages noget Hensyn til dette Anbringende, hvis Rigtighed af Tiltalte selv er betegnet som meget tvivlsom. Tiltalte vil herefter være at anse for 2den Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Assens Kjøbstads Politikasse, og da dennes Størrelse ved Politiretsdommen findes passende bestemt til 30 Kr., vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste. De i Skjønforretningen under Nr. 1—6, 9, 10a—b, 16—19, og 21a nævnte Gjenstande af samlet Værdi 261 Kr. 13 Øre ville derhos være at konfiskere til Fordel for Anholderne.

Nr. 135. Gaardejer **Mogens Pedersen** (Jensen)

contra

Gaardejer **Niels Jensen** (Ingen),

betræffende en Færdselsret.

Frijsenborg-Faurskov Birkethings Dom af 14 Juni 1892: Indstævnte, Gaardejer Niels Jensen af Grølsted Mark, bør være pligtig at taale, at der af Citanten, Gaardejer Mogens Pedersen, og efterfølgende Eiere af dennes Eiendom Matr. Nr. 16 n af Grølsted By, Skorup Sogn, sker fri og ubindret Færdsel ad Vejen, der fra den gennem Grølsted By efter Thorsø Mølle løbende offentlige Kommunevej fører over Ejendommen Matr. Nr. 6 a, 5 d og 4 a i Grølsted til Citantens Gaard paa Matr. Nr. 16 a, forsaavidt angaar det Stykke af Vejen, der gaar over Indstævntes Ejendom Matr. Nr. 5 d (Stykket b—d paa Situationskortet), og bør han derhos under en Mulkt af 2 Kr. til Amtsfattigkassen for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage de Hindringer, som af ham ved Sagens Anlæg vare anbragte ved Punkterne c og d. Iøvrigt bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 August 1893: Citanten, Gaardejer Niels Jensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardejer Mogens Pedersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger maa det ansees bevist, at den paa det under Sagen fremlagte Situationskort med a—b—c—d—e—f betegnede Vej, der fra Punkt a i den fra Grølsted mod Thorsø Mølle løbende offentlige Vej fører i østlig Retning over Lodderne Matr. Nr. 6a, 5d og 4a til Appellanten Gaardejer Mogens Pedersens Lod Matr. Nr. 16a og her ender ved dennes Gaards Bygninger, stadig i Hævdstid har existeret og været benyttet af Appellanten og hans Forgænger i Besiddelsen af nævnte Ejendom som sædvanlig Færdselsvej fra og til Gaarden, samt at denne Vej, forsaavidt angaar den over Indstævnte, Gaardejer Niels Jensens Ejendom, ovennævnte Matr. Nr. 5d, førende Deel deraf, der paa Kortet er betegnet med b—c—d, med en enkelt uvæsentlig Afvigelse stadig i Hævdstiden har været

beliggende paa samme Sted, og er fremtraadt som synbar Vej. Medens det derhos maa ansees uomtvistet, at Vejen fra det i Nærheden af Indstævntes Gaardbygninger beliggende Punkt c til Punkt b i Forbindelse med det over Matr. Nr. 6a førende Vejstykke b—a i hele Hævdstiden ogsaa har været benyttet af Indstævnte og hans Formand i Besiddelsen af Matr. Nr. 5d som Forbindelsesvej imellem denne Ejendom og den foran nævnte offentlige Vej, men at derimod Vejstykket c—d ikke er benyttet af Ejerne af Matr. Nr. 5d, foreligger der ingen Oplysning om, af hvem Vejen og navnlig det i Fællesskab benyttede Vejstykke b—c er anlagt; men der er i ethvert Fald ikke Føje til at antage, at den fra Appellantens Ejendom — der ifølge Sagens Oplysninger har havt Færdsel over Indstævntes Ejendom, allerede forinden denne i 1864 blev bebygget og fuldstændig opdyrket — udøvede Brug af Vejstykket b—c—d i det hele eller for nogen Deel heraf alene skulde have haft Hjemmel i en af Indstævnte eller hans Formænd i Besiddelsen af Matr. Nr. 5d given midlertidig Tilladelse. Ligesom nu Vejstykket a—c foruden at kunne benyttes som Færdselsvej til Indstævntes Gaard, skjøndt dennes Bygninger efter Situationskortets Udvisende ikke ligge lige derved, ved dets Fortsættelse fra Punkt c til Appellantens Gaard tillige og endog nærmest tilkjendegiver sig som Vej til denne Gaard, saaledes maa ogsaa den Vejret, som er vunden ved den i Hævdstid fra Appellantens Gaard udøvede Brug af den hele over Indstævntes Ejendom førende Vej, omfatte ikke blot det af Ejerne af Indstævntes Ejendom ikke benyttede Vejstykke c—d, men tillige den af disse medbenyttede Fortsættelse deraf b—c, saaledes at Appellanten med Hensyn til sidstnævnte Vejstykke maa ansees at have erhvervet en Benyttelsesret.

Efter det anførte vil Underretsdommen, der har tilkjendt Appellanten den ommeldte Vejret og tilpligtet Indstævnte at fjerne de af ham for Appellantens Benyttelse af Vejen anbragte, i Dommen nærmere angivne Hindringer, efter Appellantens Paastand for Høiesteret være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne Indstævnte at burde erstatte Appellanten med 80 Kroner, medens Omkostningerne for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for ovennævnte Hindrings Fjernelse bestemmes til 14 Dage fra denne

Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte, Gaardejer Niels Jensen, til Appellanten, Gaardejer Mogens Pedersen, med 80 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at der mellem den offentlige Kommunevej, der løber gennem Grølsted By efter Thorsø Mølle, og den Indstævnte, Gaardejer Mogens Pedersen af Grølsted, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 16 a af bemeldte By, fører en Vej, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med a b c d e f, og som, efter fra Punktet a i den nævnte Kommunevej at have passeret over den nærmest mod Øst tilgrændsende Ejendom Matr. Nr. 6 a, fra et med b betegnet Punkt i Skjellet mellem denne og den Citanten, Gaardejer Niels Jensen, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 5 d af Grølsted, gaar over denne Ejendom i hele dens Brede, hvorefter den fra et Punkt d i dens modstaaende Skjel fortsættes over det tilstødende Matr. Nr. 4 a og derfra gennem Punkt e i Skjellet mellem dette og Indstævntes ovennævnte Eiendom videre ind paa denne, hvor Vejen ender i Punkt f ved sidstnævnte Ejendoms Bygninger, at denne Vej i lang Tid, og i hvert Fald i Hævdstid, har været benyttet af Ejerne af Matr. Nr. 16 a af Grølsted, hvilken Ejendom Indstævnte købte i Aaret 1887, som almindelig Færdselsvej til og fra denne Gaard, men at Citanten, der i Aaret 1880 blev Ejer af Matr. Nr. 5 d af Grølsted, nu i den Hensigt at umuliggjøre Færdselen for Indstævnte, forsaavidt angaar den Del af Vejen, der gaar over Citantens Ejendom, som er beliggende mellem de tvende Jordlodder Matr. Nr. 6 a og 4 a, paa tvende Steder har anbragt Forhindringer, idet han — hvad der maa anses in confesso — i det ovennævnte Punkt d i Skjellet mellem sin Ejendom og Matr. Nr. 4 a har slaet en Bom eller anbragt et Stakit, og et Stykke inde paa sin Grund omtrent paa det Sted af Vejen, der paa Kortet betegnes med c, og som ligger omtrent ud for de til hans Ejendom hørende Bygninger, har gravet en Grøft tvers over Stien, samt lige udfor sit Stuehus tvers over Vejen har anbragt en Stage, der med den ene Ende hviler paa et ved Siden af Vejen liggende, ca. 2 Alen højt Stendige, har Indstævnte

under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet sig og efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 16 a af Grølsted kjendte berettigede til Færdsel ad bemeldte Vej, forsaavidt angaar den Del af samme, der fører over Citantens Ejendom, hvorhos Indstævnte har paastaet Citanten tilpligtet dels under en daglig af Retten fastsat Bøde at fjerne de ommeldte Forhindringer og sætte Vejen i god og farbar Stand, dels at udrede Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn for det Tab, Indstævnte vil have lidt ved Afsavnet af Vejen.

Ved Underrettsdommen er Citanten kjendt pligtig til at taale, at der af Indstævnte og efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 16 a af Grølsted finder fri og uhindret Færdsel Sted paa den omhandlede Vej, forsaavidt angaar det Stykke af samme, der fører over Citantens Ejendom, hvorhos Citanten under en daglig Mulkt af 2 Kr. til Amtsfattiggassen er tilpligtet at borttage de Hindringer for Færdslen paa bemeldte Vej, der af ham ved Sagens Anlæg vare anbragte paa de paa det fremlagte Kort med Bogstaverne c og d betegnede Steder, medens han iøvrigt er frifunden for Indstævntes Tiltale, og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Denne procederer derimod til den indankede Doms Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de 3 ovenommeldte Jordlodder Matr. Nr. 5 d, 4 a og 16 a oprindelig have været udyrkede og ubebyggede Hedelodder, der hørte under Grevskabet Frijsenborg, som imidlertid i Løbet af Aarene 1852—59 afhændede dem tilligemed noget andet Fæstegods til en Del af Grølsted Bymænd, at Jens Chr. Christensen Bech, der var Indstævntes Formand, ved Skjøde af 23 December 1857, tinglæst den 12 Januar 1858, blev Ejer af Matr. Nr. 16 af Grølsted, af hvilken Ejendom Matr. Nr. 16 a er en Hovedparcel, samt at Matr. Nr. 5 d, der oprindelig udgjorde endel af Fæstegaarden Matr. Nr. 5 a i Grølsted, der i Aaret 1854 var bleven afhændet af Grevskabet Frijsenborg til fri Ejendom, først i Aaret 1864 er bleven udstykket fra Matr. Nr. 5 a, og siden da har udgjort en særskilt Ejendom.

Indstævnte, der har anbragt, at der, saalænge Lodden Matr. Nr. 5 d henlaa udyrket og ubebygget, fandt uhindret Færdsel Sted hvorsomhelst over samme til Vejen fra Grølsted efter Thorse Mølle af Beboerne af Matr. Nr. 16 a, hvilken Lod alt i Aaret 1858 var bleven forsynet med Bygninger, samt at, da saadan Færdsel selvfølgelig ikke kunde foregaa paa samme Maade, efterat Matr. Nr. 5 d — som meldt — i 1864 var bleven en selvstændig Ejendom, der blev dyrket og forsynet med Bygninger, dette netop var Grunden til, at den omstridte Vej blev udlagt, for, som alt ovenfor antydet gjort gjældende, at han i hvert Fald

ved 20 Aars Hævd har vundet Ret til Benyttelsen af den ommeldte Vej, i hvilken Henseende han under Sagen har ført endel Vidner. — Selv om det imidlertid ved disses Forklaringer, der dels ere beedigede, dels af Parterne ere tillagte samme Betydning, som om de vare beedigede, maatte anses godtgjort, at den ommeldte paa Kortet under a b c d e f afsatte Vej, navnlig ogsaa den Del deraf, der gaar over Citantens Ejendom, har uden væsentlige Afvigelser i Henseende til Beliggenhed og i sin Fremtræden som en egentlig Vej gaet paa det paa Kortet angivne Sted i mindst 20 Aar forinden Vidneforklaringernes Afgivelse, samt at denne Vej i dette Tidsrum er til Stadighed bleven benyttet af Indstævntes Gaards Beboere som Færdselsvej til og fra den tidnævnte Kommunevej, kan der dog ikke anses ved denne Benyttelse at være erhvervet nogen Ret for Indstævntes Ejendom til mod Citantens Protest at færdes paa den Del af Vejen, der gaar over hans Ejendom. Vel kan nemlig den Omstændighed, at Vejen, som meldt, fra Indstævntes Ejendom til Kommunevejen tillige passerer over andre Ejendommers Jorder, ikke i og for sig anses at udelukke en Erhvervelse af den paastaaede Ret for Indstævntes Ejendom ved 20aarig Hævd, og der kan efter Omstændighederne ejheller lægges afgjørende Vægt paa, at en Husmand, der for Livstid har lejet nogle Tdr. Land af det som berørt imellem Indstævntes og Citantens Eiendomme liggende Matr. Nr. 4 a, efter det Oplyste har, som det maa antages i mindre betydeligt Omfang, benyttet Vejen til Færdsel fra hans paa denne Lejebord opførte Hus til Kommunevejen, men der maa i ethvert Tilfælde gives Citanten Medhold i, at den med a—c betegnede Del af Vejen ikke kan anses at tilkjendegive sig som værende til Brug for Indstævntes Gaard, idet dette Vejstykke, der, efter hvad der er in confesso, først er kommen til Existents, efter at Citantens Eiendom var opdyrket og bebygget, og, som det fremgaar af det Ovenanførte, maa antages i Punkt c at ende ved disse Bygninger, saaledes ialfald ligesaa fuldt fremtræder som Færdselsvej for Citantens Gaard mellem denne og Kommunevejen, hvortil den ogsaa maa antages siden dens Tilvebringelse at være stadig benyttet af denne Gaards Beboere, og i hvilket Øjemed den endog, efter Citantens Anbringende, i sin Tid skal være udtrykkeligt udlagt; og under disse Omstændigheder mangler der Feje til at anse denne Del af Vejen som en Servitut af saadan Art, hvorpaa der kan vindes Hævd ved 20aarig Brug. Idet der nu derhos ikke kan blive Spørgsmaal om, at den af Indstævnte prætenderede Ret skulde, som af ham subsidiært gjort gjældende, være erhvervet ved Alderstidshævd, allerede af den Grund, at de paagjældende Ejendomme ikke have existeret som selvstændige Ejendomme i det dertil fornødne Tidsrum, samt idet der ikke er Spørgsmaal om at tilkjende Indstævnte Færdselsret

alene paa det øvrige med c—d betegnede Stykke af Vejen over Citantens Ejendom — i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Indstævnte ikke har oplyst, at der for hans Ejendom existerer nogen anden Interesse i at have Færdsel paa dette Stykke end som Forbindelsesled mellem hans Ejendom og Vejen fra c ud til Kommunevejen — ville Indstævntes under Sagen nedlagte Paastande ikke kunne tages til Følge, hvorimod Citanten vil være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 8 November 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiestretsaaet 1894.

Nr. 32.

Torsdagen den 18 Oktober.

Nr. 212.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Valdemar Petersen, Hans Larsen og
Anders Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Hæleri, Sidstnævnte tillige for Anstiftelse til Tyveri.

Kjøge Kjøbstads Extrarets Dom af 16 November 1893: De Tiltalte Carl Valdemar Petersen, Hans Larsen og Anders Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være; derimod bør de betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Frederiksen, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Ritzau, 8 Kr., hver med en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1894: De Tiltalte Carl Valdemar Petersen, Hans Larsen og Anders Jørgensen bør straffes, de to Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød, Petersen i 2 Dage og Larsen i 4 Dage, og Tiltalte Jørgensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør og de Tiltalte udrede Aktionens Omkost-

ninger, Enhver for sit Vedkommende, og derunder hver især $\frac{1}{3}$ saavel af de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer som af Salærerne til Prokuratorerne Petersen og Tvermoes for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Carl Valdemar Petersen udviste Forhold ved efter forudgaaet Aftale med en af de i Dommen ommeldte Drenge at have til forudbestemt Tid passet ham op for at modtage den af Drengen stjaalne Tobak bliver at henføre under Straffelovens § 228, og vil Straffen herfor under Hensyn til Straffelovens § 37 kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

For de Tiltalte Larsens og Jørgensens Vedkommende vil Dommen i Henhold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved bemærkes, at Tiltalte Jørgensen straffes for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og som for 6te Gang begaaet Hæleri, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Carl Valdemar Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn hver 30 Kroner, som udredes af de Tiltalte hver med en Trediedeel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøge Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Carl Valdemar Petersen, Hans Larsen og Anders Jørgensen for Hæleri og Sidstnævnte tillige for Anstiftelse til Tyveri med Hensyn til deres Forhold overfor nogle Drenge, mod hvilke der i September f. A. blev indledet kriminel Undersøgelse for Tyveri, bl. A. af Tobak, som Drengene under denne Under-

søgelse tilstode at have tilvendt sig i Løbet af det sidste Aars Tid forinden Undersøgelsens Begyndelse fra en Fabrikant Møller tilhørende Tobaksfabrik i Kjøge, hvor Drengene gik tilhaande. Tiltalte Petersen har under Sagen tilstaaet at have af en af de foromtalte Drengene i 5 forskellige Gange modtaget i Karduser $1\frac{3}{4}$ Pd. Røgtobak for en Betaling af ialt 65 Øre og $\frac{1}{8}$ Pd. do. uden Betaling, ialt af Værdi 1 Kr. 41 Øre, samt 2 à 3 Gange nogle Lommer fulde af Tobak, som han betalte med 10 Øre pr. Lomme, Alt uagtet Tiltalte vidste, at Drengen havde taget Tobakken paa ovennævnte Fabrik, og derfor maatte formode, at han paa ulovlig Maade var kommen i Besiddelse deraf. Tiltalte Larsen har ligeledes tilstaaet at have af en anden af Drengene modtaget i 7 à 8 Gange Skraatobak, hver Gang $\frac{1}{4}$ Pd., og i 2 à 3 Gange Røgtobak, hvorfor han kun en Gang imellem har betalt paagjældende Dreng en Femogtyveere, uagtet han nok kunde tænke sig, at Tobakken, hvis Værdi maa antages at have været ialt henimod 3 Kr. 77 Øre, var ulovlig erhvervet. Endelig har Tiltalte Jørgensen erkjendt at have af sin 13-aarige Søn, uden herfor at betale denne noget, hyppigen modtaget saavel Skraatobak, dels i Smaastumper, dels i $\frac{1}{10}$ Pakker, som Røgtobak, dels fjerdingspundvis i Papir og dels, hvad Sønnen heraf hjembragte løst i Lommen, uagtet han vidste, at Tobakken hidrørte fra ovennævnte Fabrik. I Begyndelsen hjembragte Sønnen af sig selv Tobakken, men senere har Tiltalte flere Gange, naar han manglete Tobak, opfordret Sønnen til at bringe ham saadant fra Fabriken. Vel har nu Tiltalte benægtet at have, da han modtog Tobakken, vidst eller endog formodet, at Sønnen ulovligen havde sat sig i Besiddelse af samme, idet han vil have antaget, at de paa Fabriken arbejdende Drengene havde Lov til dersteds at tage Tobak, dels fordi hans Søn havde fortalt ham, at de voxne Arbejdere paa Fabriken — hvad efter det Oplyste forholder sig rigtigt — havde erholdt en slig Tilladelse, og dels fordi Fabrikanten efter Tiltaltes Formening ikke kunde undgaa at bemærke, hvad Drengene toge med sig, men ligesom dette sidste under Sagen er modsagt af bemeldte Fabrikant, der bestemt har erklæret, at de paa Fabriken arbejdende Drengene vare uberettigede til derfra at borttage nogensomhelst Tobak, saaledes har ogsaa bemeldte hans Søn forklaret, at paagjældende Fabrikant, naar han saae Drengene tilvende sig Tobak paa Fabriken, tog den fra dem, og at Tiltalte — hvad imidlertid denne har benægtet — har anmodet Sønnen om, naar han tog Tobak, at være forsigtig, ligesom det ogsaa i denne Forbindelse maa bemærkes, at Tiltalte i Begyndelsen af Forhøret usandfærdig benægtede nogensinde at have faaet Tobak foræret af Sønnen, hvad han først erkjendte efter derpaa i flere Dage at have været under Anholdelse. Det maa i Henhold hertil —

og uden at det herimod kan komme i Betragtning, at to af nærværende Tiltaltes Arbejdskammerater have forklaret, at Tiltalte i deres Overværelse har udtalt, henholdsvis, at Sønnen en Gang imellem har havt lidt Skraatobak hjem med sig, og at Tiltalte havde sin Skraa gratis, idet det var Affaldstobak, som Sønnen fik paa Tobaksfabriken, hvor han gik — antages, at Tiltalte, allerede da han modtog den her ommeldte Tobak, som er anslaaet til en Værdi af tilsammen ca. 10 Kr., og opfordrede Sønnen til at hjembringe saadan fra Fabriken, har vidst eller dog formodet, at Sønnen handlede ulovligt ved at sætte sig i Besiddelse heraf. De Tiltalte Petersen og Larsen ere fødte henholdsvis den 12 December 1875 og 26 December 1873 og ikke fundne forhen straffede, medens Tiltalte Jørgensen, som er født den 30 September 1850, er anset ved Krigsretsdøm af 25 Oktober 1873 efter Straffelovens § 228, jfr. Parolebefaling af 17 Oktober 1836 § 5, samt samme Lovs §§ 268 og 270, jfr. nysnævnte Parolebefaling, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, ved Tybjerg Herreds Extraretsdøm af 10 Marts 1875 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Ringsted Herreds Extrarets Døm af 27 Marts 1879 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Herreds Extraretsdøm af 20 Juli 1882 efter Straffelovens §§ 232 og 251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Vallø Birks Extraretsdøm af 19 August 1890 — for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri — efter Straffelovens § 232 med lige Arbejde i 1 Aar. For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Petersen og Larsen efter Straffelovens § 238, jfr. for Tiltalte Petersens Vedkommende § 37 — med Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne, Petersen i 2 og Larsen i 4 Dage, samt Tiltalte Jørgensen efter Straffelovens § 232, jfr. § 52, og efter samme Lovs § 238, jfr. § 241, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og vil den indankede Døm, ved hvilken de Tiltalte under Hensyn til Straffelovens § 235 ere frifundne for Aktors Tiltale og paalagt at betale Sagens Omkostninger hver med $\frac{1}{3}$, saaledes være at forandre.

Nr. 287. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Laust eller Laurits Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Brandstiftelse.

Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 29 Juni 1894: Arrestanten Laurids eller Laust Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. Harck af Varde, og Defensor, Sagfører H. Nonboe sammesteds, med henholdsvis 12 og 10 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1894: Arrestanten Laust eller Laurids Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. I Henseende til de idømte Erstatningsbeløb og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførererne Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Laust Hansen til Høiesteretssagførererne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Laust eller Laurids Hansen — der er født i Aaret 1842, og som har været straffet ifølge Overrettens Dom af 21 Maj 1861 efter Frdn. 11 April 1840 § 1 og Lov 3 Marts 1860 § 3 og

ifølge Øster- og Vester Herreders Extraretsdom af 13 Marts 1878 efter Straffelovens § 228, hver Gang med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse. Efter Sagens Oplysninger opstod der ved Midnatstid Natten mellem den 9 og 10 Juni d. A. Ild i det Skomager Johan Jørgensen tilhørende paa Andsager Vestermark beliggende Hus, som beboedes af Ejeren og dennes Hustru Dorthea Marie Madsen samt ugift Mette Poulsen med 2 Børn i en Alder af henholdsvis 7 og 4 Aar, hvilke Personer vare gaaede i Seng, som det maa antages omkring ved Kl. 10, og alle laa i et midt i Husets søndre Side værende Sovekammer. Dorthea Madsen var, efterat hun havde ligget i Sengen ca. 1½ Time, ifølge sin Forklaring dog uden at have sovet, kommen i Tanker om, at nogle Kaalplanter, som hendes Mand samme Dag havde bragt med sig fra Varde, ikke vare blevne satte i Vand, hvorfor hun stod op og besørgede dette, i hvilken Anledning hun dog ikke var andre Steder end i den til Sovekammeret stødende, i den østlige Ende af Huset beliggende Dagligstue. Umiddelbart efterat hun, der ved denne Lejlighed talte med sin Mand, som da ogsaa var vaagen, atter var kommen i Seng, hørte hun, at det buldrede oppe paa Loftet, uden at hun eller hendes Mand, hvem hun gjorde opmærksom derpaa, kunde forstaa, hvorfra Lyden hidrørte, indtil det kort derefter gennem Aabningen mellem Loftbrædderne kunde ses, at det brændte oppe paa Loftet, hvorpaa de vækkede Mette Poulsen og hendes Børn. I det blotte Linned begave de sig nu alle ud af Huset, som da viste sig alt at være omspændt af Luer, og Taget, der bestod af Straa og Lyng, skred derpaa ned efter Forløbet af højst 10 Minutter, og inden der endnu var kommet nogen Fremmed tilstede ved Huset, der laa ca. 300 Alen fra nærmeste Nabosted; men forinden Taget skred ned, var dog Jørgensen, der havde medtaget nogle Beklædningsgjenstande, som han iførte sig udenfor Huset, atter inde i dette og reddede en Ged og 2 Dyner, ligesom ogsaa Mette Poulsen og Dorthea Marie Madsen paany vare derinde, den Første for at redde noget Tøj til sig og Børnene, den Sidste for at redde noget af Indboet, ved hvilken Lejlighed Dorthea Madsen imidlertid blev noget forbrændt, navnlig paa den højre Arm og Side, uden at dette dog har gjort det nødvendigt at søge Lægehjælp eller kan antages at ville medføre blivende Ulemper for hende. Medens Ilden ikke forplantede sig til et Brændselshus, der laa ca. 8 Alen Vest for det Hus, hvori Ilden, som ommeldt, udbrød, nedbrændte derimod dette fuldstændigt, hvorhos Størstedelen af Jørgensens Indbo saavel som en Høne og en Kat indebrændte. Hvilken Skade der ved Branden maatte være paaført Mette Poulsen, er ikke oplyst, men da det efter det Foreliggende er antageligt, at hun ikke har haft Ejendele af nogen videre Betydning beroende i det nedbrændte Hus, fin-

des der ikke tilstrækkelig Grund til at opholde Sagen for at tilvejebringe nærmere Oplysning i saa Henseende. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det nu godtgjort, at han har paasat den det ommeldte Hus overgaaede Ildebrand under følgende nærmere Omstændigheder: Arrestanten havde i længere Tid levet sammen med ovennævnte Mette Poulsen i et Hus, der laa i en Afstand af ca. 800 Alen fra Skomager Jørgensens; men efterat der den 7 Juni d. A. mellem Arrestanten og en anden Mandsperson, som havde indfundet sig sammesteds, var opstaaet en Uenighed, som udartede til Slagsmaal og foranledigede, at Arrestanten og bemeldte anden Mandsperson bleve fjernede fra Huset, forlod Mette Poulsen samme Dag dette og tog med sine to Børn Ophold hos Skomager Jørgensen, medens Arrestanten samme Dags Aften vendte tilbage til og paany tog Ophold i det saaledes af Mette Poulsen forladte Hus. Henimod Aften den paafølgende 9 Juni indfandt Arrestanten sig paa Jørgensens Bopæl i den Hensigt at formaa Mette Poulsen, med hvem han vil have været Kjæreste, til at flytte tilbage til ham, men Jørgensens Hustru, der saavel som Mette Poulsen forudsatte, at han med sit Komme forbandt det nævnte Øjemed, nægtede at opfylde hans Forlangende om at faa Mette Poulsen i Tale og førte ham, der var noget beruset, ved den ene Arm udenfor, uden at han herimod gjorde nogen Modstand. Før at hævne sig dels paa Jørgensens Hustru, hvem Arrestanten var vred paa, ikke alene fordi hun havde sat ham ud af Huset, men ogsaa fordi hun, som han har udtrykt sig, havde saa meget at skulle sige, dels paa Mette Poulsen, fordi hun var flyttet bort og ikke vilde vende tilbage til ham, besluttede han nu at stikke Ild paa Jørgensens Hus, og efterat være vendt tilbage til sin egen nævnte Bolig, hvor han drak noget Brændevin og lagde sig til at sove, stod han op ud paa Natten og drak en Snaps Brændevin samt forsynede sig med en Æske Tændstikker og begav sig derpaa til Jørgensens Hus i den Hensigt at sætte Ild paa dette. Da Arrestanten var ankommen til Huset, hvor der var mørkt overalt, hvorfor han antog, at dets Beboere, om hvilke han vidste, at de alle havde Natteophold i det ovennævnte Sovekammer, med Undtagelse af Jørgensen selv, hvis Fraværelse fra Hjemmet Dagen forud var ham bekjendt, og som han formodede endnu ikke var kommen hjem, vare gaaede i Seng, hørte han Nogen, som efter hans Antagelse maatte være Jørgensens Hustru og Mette Poulsen, tale inde i Huset, og efterat have betænkt sig lidt, tog han, som han har forklaret, dog Mod til sig og gik hen til Husets vestre Ende, hvor han afrev en Tændstik, som han derefter satte til Taget, der øieblikkeligt antændtes. Saasnart Arrestanten havde set, at Ilden havde godt fat i Taget, løb han bort fra Huset uden at gjøre Allarm og lagde sig ude paa Marken, hvor han kunde se, at Flammerne sloge højt i

Vejret, til at sove, indtil han henimod Morgenstunden begav sig hjemad til sit nævnte Opholdssted, men undervejs til dette blev han anholdt som mistænkt for at have paasat den stedfundne Ildebrand. De Skomager Jørgensen hos den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, i hvilken det nedbrændte Hus var forsikret, og hos Brandassuranceforeningen for rørlige Ejendele i Tistrup m. fl. Sogne, i hvilken han havde sit Løse assureret, tilkommende Erstatninger udgjøre henholdsvis 730 Kr. og 772 Kr., og have de paagældende Forsikringsselskaber paastaaet sig hos Arrestanten tilkjendt disse Beløb, for Landbygningernes Brandforsikrings Vedkommende med Tillæg af 4 Kr. i Omkostninger ved Vurderingen af de efter Branden tilbageblevne Levninger, hvilke Paastande, som Arrestanten intet har fundet at erindre mod, ved Underretsdommen ere tagne til Følge. Under den efter det Ovenanførte forhaanden værende Situation i det Øjeblik, da Ildspasættelsen fandt Sted, kunne de i det antændte Hus sig opholdende Personer vel ikke anses at have været udenfor al Fare, hvad Arrestanten ogsaa har erkjendt, idet hans Forklaring i saa Henseende navnlig gaar ud paa, at der kun kunde ventes at ville forløbe en kort Tid, inden Taget skred ned, og at det er ham godt bekjendt, at det for Beboerne af et med Straatag forsynet brændende Hus mange Gange kun er et Øjeblik om at gjøre at komme ud af samme, og at de som Regel maa indebrænde, naar Straataget er skredet ned, inden det er lykkedes dem at komme ud; men naar henses til, at Husets Beboere, som meldt, endnu ikke alle vare faldne i Søvn den Gang, da Ilden blev paasat, og at Tiltalte derhos ogsaa, som alt bemærket, havde hørt Nogen tale inde i Huset, hvorfor han efter sin Forklaring formente, at de, naar det brændte, nok vilde mærke det, findes det dog betænkeligt at statuere, at Arrestanten — der iøvrigt vil have været noget beruset, men dog ikke mere end, at han vidste, hvad han gjorde — i Gjerningsøjeblikket har maattet indse, at han udsatte de i Huset værende Personers Liv for aabenbar Fare, og han vil som Følge heraf for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Forsaavidt angaar de ovennævnte Erstatninger og Aktionens Omkostninger, vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender billiges, være at stadfæste.

Fredagen den 19 Oktober.

Nr. 275. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christian Marius Christiansen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Bølling Nørre Herrereds Extrarets Dom af 4 Maj 1894: Tiltalte Christian Marius Christiansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ligesom han i Erstatning til Hans Philip Andreasen bør betale 83 Kr. 50 Øre; saa bør han og udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger og derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Kiær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jensen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Marius Christiansen til Høiesterets-sagførererne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Christian Marius Christiansen — der er født i Aaret 1874 og som ifølge Forlig inden Bølling og Nørre Herreders Politiret af 6 Februar d. A. for begaaet Polituorden har erlagt en Bøde til Politikassen af 4 Kr., medens han iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger havde der i længere Tid været et uvenligt Forhold mellem Tiltalte og Smed Hans Philip Andreasen af Vittorp, der er 60 Aar gl. og svagelig, og efterat denne i Januar Maaned d. A. havde gjort Anmeldelse til Politiet om, at Tiltalte i Forening med to andre Personer en Nat kort i Forvejen havde ved Spektakler og andre Uordener ved Andreasens Hus forstyrret dettes Beboeres Nattero, hvilket gav Anledning til, at de Paagældende blev mulkterede, idet navnlig Tiltalte for sit Forhold maatte erlægge den ovenommeldte Bøde, havde Tiltalte til Forskjellige udtalt, at Andreasen skulde have en Dragt Prygl. Den 19 Marts d. A. om Aftenen, som det maa antages Kl. henad 10, kom Tiltalte, der af sin Husbond var sendt i et Ærinde til Vittorp, paa Hjemvejen forbi Andreasens Hus, og da han ved denne Lejlighed raabte og skreg udenfor dette, eller, som Tiltalte har udsagt, sang temmelig højt, hvad han ogsaa havde gjort paa Henvejen, gik Andreasen efter ham og kaldte paa ham, hvilket foranledigede, at Tiltalte standsede 2 a 3 Hundrede Alen Vest for Huset. Da Andreasen var kommen hen til Tiltalte, sagde han til denne, at han ikke vilde have den Raaben udenfor sit Hus, og der opstod nu et Skjænderi mellem dem, under hvilket Andreasen efter Tiltaltes Forklaring kaldte ham en Dreng, hvad dog Andreasen har benægtet, medens han har indrømmet, at han betegnede Tiltaltes Forhold som Drengestreger. Tiltalte har nu erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, da han ved den nævnte Lejlighed var bleven bidsig, har — uden at Andreasen forud havde enten slaaet Tiltalte eller truet ham med Slag, hvorimod han efter Tiltaltes Forklaring, hvis Rigtighed dog er benægtet af Andreasen, havde taget nogle Smaastene og kastet dem paa Tiltalte — med sin Stok slaaet løs paa Andreasen, idet han, der havde fat i den tynde Ende af Stokken — hvilken efter det Oplyste var af Tjørn med glat afskaarne Knaster og en Knap til Haandtag, hvorhos den var 1 Al. 10" lang, vejede 95 Kvint og maalte i Omfang $1\frac{1}{4}$ " — navnlig slog efter Andreasens Hoved. Endvidere pudsede Tiltalte en stor Puddelhund, som han havde med sig, paa Andreasen, og Hunden foer ogsaa op ad denne og rev hans Benklæder itu. Efterat Andreasen, der efter det Oplyste selv ved den paagældende Lejlighed var forsynet med en Stok, hvilken han dog kun benyttede til at afværge de Slag, der rettedes mod ham af Tiltalte, og til at forsvare sig med, var styrtet om som Følge af et Slag, der ramte

ham i Hovedet, tilføjede Tiltalte ham endnu nogle Slag med Stokken, deriblandt navnlig et i Hovedet, og som Grund hertil har han angivet, at han vilde give Andreasen saa meget, at han ikke lige strax skulde staa op og forfølge Tiltalte. Efter det Oplyste slog Tiltalte endel af Haandtaget samt 2 Splinter af henholdsvis 3 og 4 Tommers Længde af Stokken ved dennes Benyttelse mod Andreasen. Tiltalte, der efter Overfaldet gik bort uden nærmere at se, hvilken Skade der var tilføjet Andreasen, idet han dog lagde Mærke til, at denne var noget blodig i Ansigtet, har iøvrigt udsagt, at Andreasen nok vilde have slaet Tiltalte, hvis denne ikke først havde slaet ham og saaledes sat ham ude af Stand til at gjøre Tiltalte Fortræd. Ifølge en af Distriktslægen, der den 20 Marts d. A. undersøgte Andreasen, afgiven Erklæring af s. D. fandtes der da paa ham følgende Læsioner, som maa antages at være ham tilføjede af Tiltalte ved den ovennævnte Lejlighed: Tilvenstre for Issens Midte et ca. 1" langt Saar med meget uregelmæssige og stærkt kontunderede Rande og med svulne og ømme Omgivelser, hvilket Saar i Dybden trængte ind til Benhinden, som i dets forreste Parti var læderet; tilhøjre for Issen et mindre overfladisk, af en Blodudtrædning under Huden af Størrelse som et Dueæg omgivet Saar; foran højre Øre et lignende mindre Saar med en lignende Blodudtrædning; over højre Øje midt i Øjebrynet et lille gabende Hudskaar af ca. $\frac{1}{2}$ Tommes Længde med skarpe Rande; endvidere en større Hudafskrabning paa Næseryggen samt svulne Partier med dekoloreret Hud under venstre Øje og paa venstre Underkæbe, hvorhos endelig Neglene paa højre Haands 1ste Finger og venstre Haands 4de Finger vare blodunderløbne. Det hedder derhos i Erklæringen, at de Slag, der have fremkaldt Læsionerne, og som alle ere rettede mod Hovedet, syntes førte med ikke ringe Kraft og maa være bibragte den Overfaldne i et Antal af 4 a 6, hvorhos det tilføjes, at ingen af Læsionerne kunde antages at ville efterlade blivende Følger, men at det stærkt kontunderede Saar paa Issen dog muligvis kunde føre til Suppuration, der kunde blive besværlig nok for den Paagjældende. I et den 6 April d. A. optaget Forhør erklærede Andreasen, at hans Befindende da var ret godt, men at han dog endnu følte Smerter efter Slaget ved højre Øre, hvorhos han bemærkede, at han siden Overfaldet ikke havde kunnet taale at arbejde. Andreasen har under Sagen nedlagt Paastand om, at der tilkjendes ham i Erstatning hos Tiltalte for Udlæg til Læge og Medicin ialt 9 Kr. 50 Øre, for Næringstab 40 Kr. og for de iturevne Benklæder 4 Kr., altsaa tilsammen 53 Kr. 50 Øre. samt endvidere et passende Beløb for de ham paaførte Lidelser, og denne Paastand, i Anledning af hvilken Tiltalte har erklæret, at han Intet har at erindre mod den fordrede Erstatnings Størrelse, men at han overhovedet ikke anser sig pligtig at betale nogen Erstat-

ning, er ved Underrettsdommen tagen til Følge, saaledes at der ialt er tilkjendt Andreasen 83 Kr. 50 Øre. For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 213. Høiesteretsadvokat Shaw

contra

Viktor Peter Erik Poulsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1894: Arrestanten Enok Remfred Nilsson og de Tiltalte Victor Peter Erik Poulsen og Carl Johan Edvard Lindgreen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Poulsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Tiltalte Lindgreen med 10 Rottingslag. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Juel, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Poulsen, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten $\frac{1}{3}$, af Tiltalte Lindgreen $\frac{1}{6}$ og af Arrestanten og Tiltalte Lindgreen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Viktor Peter Erik Poulsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-

sagførerne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Enok Remfred Nilsson for Tyveri og Hæleri og mod de Tiltalte Victor Peter Erik Poulsen og Carl Johan Edvard Lindgreen for Tyveri anlagte Sag ere Arrestanten og de Tiltalte ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Fra et uafaaaset Dueslag, hvortil der var uhindret Adgang, har Tiltalte Poulsen den 19 Februar d. A. stjaalet en Arbejdsmand Niels Peter Ernst Jensen tilhørende Due, og begge de Tiltalte i Forening noget senere samme Dag 4 samme Arbejdsmand tilhørende Duer. Med Hensyn til den ene af de ved det sidstnævnte Tyveri stjtaalne Duer har Arrestanten udvist hælerisk Virksomhed, idet han samme Dag modtog den til Foræring af de Tiltalte, skjøndt han vidste, at den var stjaalet. De ommeldte Duer ere vurderede til 1 Kr. pr. Stk. Arrestanten og Tiltalte Poulsen have om Formiddagen den 22 s. M. i Forening fra-stjaalet Fyrbøder Peter Harald Dannemand Jørgensen 13 til ialt 6 Kr. 50 Øre vurderede Duer, som de udtog fra et til Dueslag indrettet, med Hængelaas aflaaaset Loftsrums i Ejendommen Aabenraa Nr. 18, til hvilket de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af en falsk Nøgle. Tiltalte Poulsen der er født den 14 August 1878, er ikke funden forhen straffet. Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse, Poulsen efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr 270. Høiesteretssagfører Jensen

contra

N. Chr. Christensen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Forordning angaaende Fremmedes Handelsberettigelse af 8 Juni 1839.

Gjording-Malt Herreders Politirets Dom af 5 Maj 1894: Tiltalte Cigarfabrikant C. Christensen af Kolding bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juni 1894: Tiltalte N. Chr. Christensen bør til Statskassen betale 160 Kr. samt til Ribe Amts Fattigkasse bøde 64 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Afgift og Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte N. C. Christensen til Høiesteretssagførerne Jensen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Cigarfabrikant N. Chr. Christensen i Kolding for Overtrædelse af Frdn. angaaende Fremmedes Handelsberettigelse af 8 Juni 1839, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han uden at være forsynet med et saadant Adgangsbevis, som er foreskrevet i den nysnævnte Frdn., i afvigte Vinter eller Foraar har indfundet sig hos Kjøbmændene Th. Karmark og R. Lauritzen, Begge af Veien, og fælbudt samt af dem modtaget Bestillinger paa Sæbe fra Brødremenighedens Sæbesyderi i Christiansfeld, hvilke Bestillinger af bemeldte Fabrik bleve effektuerede ved direkte Afsendelse af de bestilte Varer til de nævnte Kjøbmænd, der ligeledes af Fabriken debiteredes for samme. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han ikke har beregnet sig nogensomhelst Provision for de Forretninger, han har udført for bemeldte Fabrik, hvis Bestyrer er en god Bekjendt af ham. Vel er det nu under Sagen oplyst, at Tiltalte ikke ved Modtagelsen af Bestillingerne har forevist Prøver af de paagjældende Varer, men da den nævnte Frdn. efter sit hele Indhold, jfr. navnlig sammes

§ 6, maa antages ikke alene at angaa den egentlige saakaldte Prøvehandel, men ogsaa at omfatte saadanne Tilfælde, hvor Værerne falbydes eller afhændes uden Forevisning af Prøver, vil Tiltalte, der ikke ses tidligere at have været straffet for Overtrædelse af bemeldte Frdn. eller overhovedet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, i Anledning af sit ovennævnte Forhold i Henhold til den oftnævnte Frd.s § 10, jfr. § 8, samt §§ 1 og 4, være dels at tilpligte at betale til Statskassen den for Adgangsbeviset bestemte Afgift 160 Kr., dels at anse med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse af 64 Kr.

Nr. 216. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Carl Christian Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for de i Straffelovens § 98, jfr. § 100 og 101 omhandlede Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 25 April 1894: Tiltalte Carl Christian Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og P. Sonne, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Christian Pedersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Christian Pedersen af Rønne, født i Aakirkeby den 25 Marts 1865 og ved Bornholms Vester Herreds Extraretsdom af 31 Maj 1883 efter Straffelovens § 228 og § 253, jfr. § 62, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men ikke forøvrigt tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for de i Straffelovens § 98, jfr. § 100 og § 101, omhandlede Forhold og er ved sin egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, overbevist om at have gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder: Søndagen den 25 f. M. om Aftenen havde Tiltalte indfundet sig i Frelsens Hærs Forsamlingslokale, hvor han vakte Forstyrrelse ved sin Højrestethed og øvrige Adfærd. Efterat Politibetjent af 2den Klasse, Marker, flere Gange havde opfordret ham til at forholde sig rolig og til at forlade Lokalet, kom det i den til Forsamlingshuset liggende Gaard til Sammenstød mellem Tiltalte og Betjenten, hvem Førstnævnte tiltalte med „Du“, og til hvem han udtalte, at om Betjenten havde nok saa mange blanke Knapper i Frakken, saa brød han sig ikke derom, samt at Betjenten ikke var Mand for at smide ham ud af Frelsens Hærs Møde, og at han ikke gik godvillig, saalænge han havde en Trevl paa Raden. Da Betjenten affordrede ham hans Navn og Bopæl, svarede han blot: „Hvad kommer det Dig ved.“ Betjent af 2den Klasse, Jørgensen, kom nu tilstede, og efterat han ligeledes forgjæves havde opfordret Tiltalte til at forlade Stedet, toge de begge fat i ham og førte ham ud paa Gaden, imedens Tiltalte satte sig kraftig til Modværge, idet han greb Betjent Jørgensen i Brystet og flere Gange gjorde Forsøg paa at slaa Betjentene, hvilket dog ikke lykkedes ham. Han tiltalte Betjentene hele Tiden med „Du“. Tiltalte har indrømmet, at han i det Hele optraadte paa en i høj Grad udæskende og fornærmelig Maade ligeoverfor Betjentene, at have tiltalt dem med Skjældsord og Trusler, uden dog at kunne huske de Ord, som han brugte. Betjentene vare ved den omhandlede Lejlighed iførte Uniform og gave ikke Tiltalte nogensomhelst Anledning til bans Optræden imod dem. For sit ovenfremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 98, jfr. § 100 og samme Lovs § 101, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 15 November 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 33—34.

Mandagen den 22 Oktober.

Nr. 234.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jesper Ulsøe (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Januar 1894: Tiltalte, Murmester Jesper Ulsøe, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Falbe Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Andreasen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1894: Tiltalte Jesper Ulsøe bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jesper Ulsøe til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Murer Jesper Ulsøe for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, blev der ved en den 7 Oktober f. A. hos Tiltalte afholdt Udlægsforretning til Dækning for en uprivileret Fordring efter Dom samt Forretningens Omkostninger til Beløb ialt 99 Kr. 43 Øre, foruden forskellige Andre tilhørende eller behørig pantsatte Løseregjenstande, ikkun forefundet Gjenstande af Værdi ca. 40 Kr., og da Tiltalte, som det vil blive nærmere omhandlet nedenfor, under Forretningen havde benægtet at have udestaaende Fordringer, men der senere fremkom Oplysninger, som tydede paa det Modsatte, blev der indledt offentlig Undersøgelse imod ham. Under denne er det oplyst, at Tiltalte, dengang den nævnte Fogedforretning foretoges, havde et Resttilgodehavende for Byggearbejder for Stamhuset Ausumgaard — hvilket Tilgodehavende efter den af ham indgivne Regning over Arbejderne udgjorde 142 Kr., men iøvrigt maa antages senere at være blevet nedsat til 41 Kr. — samt endvidere 3 Fordringer paa Ringkjøbing Amtsraad til Beløb henholdsvis 26 Kr., 17 Kr. 50 Øre og 54 Kr. 50 Øre, og Tiltalte har erkjendt, at han under Udlægsforretningen udtrykkelig blev spurgt, om han ikke havde Penge tilgode hos Ausumgaard, og besvarede dette benægtende, hvorhos det uanset hans vedholdende, men iøvrigt ubestemte Benægtelse ved de under Sagen af den ved Forretningen fungerende Foged, Vidnerne samt den paa Kreditors Vegne mødte Sagførerfuldmægtig afgivne beedigede Forklaringer maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved Forretningen blev i Almindelighed spurgt, om han havde udestaaende Fordringer, og svarede Nej hertil. Hvad angaar hans ovenmeldte Tilgodehavender hos Ringkjøbing Amtsraad, har Tiltalte vedblivende villet gjøre gjældende, dels at han under Udlægsforretningen ikke særlig blev spurgt om samme, dels at

han ved Forretningen ikke tænkte paa disse Fordringer; men om der end ikke kan anses ved de ovennævnte Vidners Forklaringer desangaaende at være tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for Urigtigheden af det førstnævnte Anbringende, vil dog Tiltaltes Foregivende om under Udlægsforretningen ikke at have tænkt paa eller, som han ogsaa har udsagt, husket de paagjældende Fordringer, ikke kunne komme i nogen Betragtning, naar henses til, at hans Regninger for de 54 Kr. 50 Øre og for de 17 Kr. 50 Øre ere daterede den 1 Oktober f. A. og af Vedkommende paa Amtsraadets Vegne attesterede henholdsvis den 5 og den 8 s. M., at Beløbene, efter hvad der er oplyst om Tiltaltes økonomiske Forhold, maa antages at have været af væsentlig Betydning for ham, og at det er oplyst, at der ved Udlægsforretningen af ovennævnte Sagførerfuldmægtig blev paa Tiltaltes Skrivebord forefundet en paabegyndt Regning til Ringkjøbing Amt, hvortil kommer, at det, som meldt, er godtgjort, at Tiltalte under Undersøgelsen har forklaret usandfærdig om et væsentligt Punkt, samt at han i det Hele har afgivet vakkende Forklaringer og brugt aabenbare Udflugter. Tiltalte har erkjendt, at han, da han under Udlægsforretningen benægtede at have noget tilgode hos Stamhuset Ausumgaard, hermed tilsigtede at forhindre, at dette Tilgodehavende blev anvendt til Dækning af den Fordring, for hvilken Udlæget blev gjort, og bagefter selv at hæve det, og naar han har søgt at gøre gjældende, at han var ubekjendt med sin Forpligtelse til under Forretningen redelig at opgive, hvad han ejede til Dækning af Fordringen, samt at han under Forretningen blev saa betagen af Situationen, at han var sandselesløs, vil der saameget mindre kunne tages noget Hensyn til disse Foregivender, som det er oplyst og af ham erkjendt, at han samme Dag, Udlæget var blevet foretaget, forhørte sig hos en Sagfører om, hvorledes han, som han har udtrykt sig, kunde bjerge sin Fordring paa Ausumgaard til Fordel for andre Kreditorer, hvorhos det ses, at der i det sidste Par Aar jævnlig har været afholdt Fogedforretninger hos ham. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, i Medfør af § 168 i Konkursloven af 25 Marts 1872 være at anse efter Straffelovens § 260, sammenholdt med § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Tirsdagen den 23 Oktober.

Nr. 224. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Frimenighedspræst Niels Frederik Carstensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 107.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 13 September 1893: Tiltalte, Frimenighedspræst Niels Frederik Carstensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Konnerup, 15 Kr., og den beskikkede Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr., udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Marts 1894: Tiltalte, Frimenighedspræst Niels Frederik Carstensen, bør til Statskassen betale 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Konnerup og Prokurator Jørgensen for Underretten henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. og til Prokurator Petersen for Overretten 20 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det maa under Sagen ansees givet, at den paagjældende Afdødes Fader først havde anmodet den af Folkekirken Præster, til hvem han nærmest havde sluttet sig, om at foretage Jordpaakastelsen paa Sønnens Lig, men at denne i Medfør af Lov om Ligbrænding af 1 April 1892 § 5. havde undslaaet sig derfor. Under disse Omstændigheder, og da den i Kirkeritualet foreskrevne Jordpaakastelse herefter ikke var nødvendig, kunde Tiltalte ikke være uberettiget til paa Anmodning desangaaende at foretage en Jordpaakastelse, og da han, naar hensees til Stedet og Maaden, hvorpaa han udførte den, ikke kan antages at være optraadt som Præst i Folkekirken eller at have tilegnet sig en dennes Præster tilkommende offentlig Myndighed og heller ikke iøvrigt har gjort sig skyldig i noget Ulovligt, vil der være at tillægge ham Frifindelse.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Frimenighedspræst Niels Frederik Carstensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høieste- retssagførerne Bagger og Asmussen for Høieste- ret 60 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Frimenighedspræst Niels Frederik Carstensen, der er født den 16 Februar 1834 og ved Høiesterets Dom af 7 Decem- ber 1881, der stadfæster Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 Februar s. A., efter Analogien af Pl. 27 November 1801 er anset med en Bøde af 200 Kr. for at have baaret en Dragt, som i det Væsentlige var den samme, som den, der er Embedsdragt for Folkekirkens Præster, men iøvrigt ikke er fun- den tidligere straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffe- lovens § 107, og er Sagens Omstændigheder efter det Oplyste følgende: Efterat Bandagist S. Th. Biering, der hørte til Folkekirken, i Marts Maaned f. A. var afgaaet ved Døden efter- ladende en i Henhold til Lov om Ligbrænding af 1 April 1892 § 2 oprettet testamentarisk Tilkjendegivelse om, at hans Lig skulde brændes i Stedet for at jordfæstes, henvendte Afdødes Fader, Bandagist Peter Frits Thorvald Biering sig først til en af Præsterne ved Holmens Kirke, til hvilken han søgte, med Anmodning om, at denne vilde foretage Jordpaakastelsen, men denne nægtede at fungere ved Ligfærden. Da Faderen derefter i Anledning af Ligets Brænding indfandt sig paa Ligbrændings- foreningens Kontor, blev det ham her meddelt, at Tiltalte, der er Præst ved en evangelisk-luthersk Frimenighed, havde erklæret sig villig til uden Betaling at ville yde sin Medvirkning ved Be- gravelsen af Personer, hvis Lig skulde brændes, forsaavidt Folke- kirkens Præster skulde nægte at yde deres Medvirkning ved Jordpaakastelsen, og i Henhold hertil traf Faderen den følgende Dag fornøden Aftale med Tiltalte. Ifølge dennes Forklaring, som vel ikke ganske stemmer med hvad der iøvrigt er oplyst, men som maa lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, udtalte Bandagist P. F. Th. Biering vel ikke, at han og hans afdøde Søn herte til Folkekirken, men derimod meddelte han, at han forgjæves havde henvendt sig til en Præst ved Holmens Kirke

angaaende Jordpaakastelsen, og Tiltalte gjorde ham da udtrykkelig opmærksom paa, at Tiltalte i Henvendelsen til ham i den nævnte Anledning maatte se en Udtrædelse af Folkekirken baade for Faderens og den afdøde Søns Vedkommende, hvortil Førstnævnte svarede, at det gjorde ikke noget. Jordpaakastelsen fandt derpaa Sted Søndagen den 19 Marts i bemeldte Frimenigheds paa Kong Georgs Vej i Frederiksberg Sogn liggende Kirke, idet Liget efter den almindelige Gudstjenestes Slutning blev baaret ind i Kirken, hvorpaa der blev sunget en Salme og af Tiltalte holdt en Bøn og en kort Tale. Derpaa fandt selve Jordpaakastelsen Sted, ved hvilken der dog, da Frimenigheden nægter Læren om Kjødets Opstandelse, ikke blev benyttet de i Folkekirken brugelige Ord, men Ordene: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet“, og endelig afsluttedes der med en Salme. Ifølge Forholdets Natur, jfr. Kirkeritualet af 25 Juli 1685 Kap. IX, maa det anses for en Pligt for Folkekirkens Medlemmer ved Begravelser kun at benytte Folkekirkens Gejstlighed, og medens Lov om Ligbrænding af 1 April 1892 § 5 vel maa antages at hjemle, at Ligbrænding efter Omstændighederne kan foregaa uden nogensomhelst gejstlig Medvirkning, haves der ikke Hjemmel til at antage, at den omhandlede Lovbestemmelse har medført, at Folkekirkens Medlemmer nu ved Ligbrændinger kunne benytte anden gejstlig Bistand til kirkelig eller religiøs Ceremoni end Folkekirkens Præster. Tiltalte, der altsaa har tilegnet sig en de nævnte Præster tilkommende offentlig Myndighed, vil herfor være at anse efter Straffelovens § 107 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til en Bøde af 100 Kr., eller i Mangel af dennes fulde Betaling simpelt Fængsel i 15 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer til Aktor og Defensor, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Underrettsdommen, som har frifundet Tiltalte og paalagt det Offentlige at udrede Omkostningerne, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Torsdagen den 25 Oktober.

Nr. 99. Grosserer **H. F. C. Schacke** (Asmussen)

contra

Kjøbmand Claudius Nielsen (Shaw),

betræffende Ansvar efter Injurielovgivningen.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1893: Den ovennævnte for Citanten, Kjøbmand Claudius Nielsen af Slagelse, fornærmelige Udtalelse bør være død og magtesløs og bør Indstævnte, Grosserer H. F. C. Schacke, til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør Indstævnte og i Erstatning betale et saadant Beløb, som tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 10,000 Kr., samt denne Sags Omkostninger med 150 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at Hovedappellanten Grosserer Schacke i Medfør af Straffelovens § 217 er anset med den i Dommen fastsatte Straf, og at den omhandlede Udladelse er mortificeret. Hvad derimod Erstatningen angaar, bemærkes, at der ikke fra Kontraappellanten Kjøbmand Niensens Side er fremkommet nogensomhelst Oplysning om, at der er tilføjet ham noget Tab, og til at tilkjende ham en saadan Godtgjørelse, som omhandles i Straffelovens § 303, findes der efter Omstændighederne ikke at være aldeles tilstrækkelig Føje.

I Henseende til Processens Omkostninger i foregaaende Instants bliver Dommen at stadfæste, medens Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder, hvorhos Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høieste-

ret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I November Maaned 1890 tilstillede Indstævnte, Grosserer H. F. C. Schacke, Politimesteren i Slagelse en saalydende Anmeldelse af 9 s. M.: „Ifølge indgaaet Handel skulde Kjøbmand Claudius Nielsen dersteds inden den 31 f. M. paa min Anfordring levere undertegnede Grosserer i Kjøbenhavn H. F. C. Schacke ialt 800 a 900 Tdr. Hvede af dette Aars Høst af god Gjennemsnitkvalitet fra Afladeegnen af Vægt 129/30 Pd. holl. for de 600 Tdr. og 128 Pd. for resterende 2 a 300 Tdr., dog uden Godtgjørelse for Mangel i Kvalitetsvægten af indtil 1 Pd. holl. for de 600 Tdr. — og at levere frit ombord i Korsør fra Slagelse imod kontant Betaling ved Overlevering af Konnossementet. Nogle Dage efter Handelens Indgaaelse tog jeg til Slagelse, hvor da fornævnte Hr. C. Nielsen den 25 Oktober om Morgenen paa 1ste Loft i en lige overfor Hr. Nielsens Butik beliggende Ejendom i Nærværelse af flere af Hr. Nielsens Karle og Arbejdsmænd paaviste mig et Kvantum Hvede som det til Levering til mig i Henhold til ommeldte Handel bestemte Parti, og da jeg fandt dette kontraktmæssigt, overlod jeg, da Partiet strax skulde afskibes fra Korsør til Åhus i Sverrig pr. Galeasen „Anna Christine“ Kaptajn Petersen, Hr. Nielsen at besørge og præstere Leveringen og Indladningen i Korsør, uden at enten jeg eller nogen paa mine Vegne var tilstede ved Leveringen og Indladningen i fornævnte Skib, der fandt Sted den 27, 28 og 29 Oktober, ligesom jeg, da Nota for Partiet den 30 f. M. præsenteredes mig til Betaling, betalte sammes Beløb 12,042 Kr. 25 Øre, nemlig ifølge Notaaen for 600 Tdr. 128/29 Pd., vejende 129,000 Pd., a 665 Øre, 8,578 Kr. 50 Øre og for 261 Tdr. 128 Pd., 52,481 Pd., a 660 Øre, 3,463 Kr. 75 Øre — Alt selvfølgelig i Tillid til de leverede Varers Kontraktmæssighed og navnlig uden at tænke eller vel kunne tænke mig Muligheden af, at der mig uafvidende var leveret delvis anden Hvede end den mig paa Loftet i Slagelse foreviste og af mig godkendte Hvede. Da Ladningen efter 4 Dages Rejse kom til sit fornævnte Bestemmelsessted i Sverrig, viste det sig imidlertid, dels at den holl. Vægt var væsentlig ringere, end den efter Notaaen skulde være, dels og fornemmelig at Hveden var af en yderst slet Kvalitet fuld af spirede og bedærvede Kjærner. Strax efterat have erfaret dette, tog jeg personlig til Slagelse og derfra til Korsør for nærmere at faa Forholdet undersøgt. Hr. C. Nielsen ind-

rømmede da efter nogen Tøven, at han — uden derom at meddele mig noget — havde foruden det mig af ham i Slagelse paaviste Parti leveret og ladet afskibe til „Anna Christine“ et Kvantum Hvede, som han havde henliggende i Korsør, hvilket Kvantums Størrelse han dog ikke vilde — eller sagde at han ikke kunde — opgive nærmere end, at det var knap 100 Tdr. eller vel omtrent $\frac{1}{8}$ Del af Ladningen. Ved min Nærværelse i Korsør lykkedes det mig imidlertid ved den hermed følgende Attest fra den kgl. Vejer og Maaler dersteds at faa konstateret — hvad derhos yderligere Hr. C. Nielsens Speditør sammesteds, Hr. Ellermann i Korsør, lige overfor mig bekræftede — at der i fornævnte Skib ikkun indladedes 475 Tdr. kommende pr. Bane fra Slagelse, hvorimod Resten af Ladningen, altsaa 386 Tdr., toges og indladedes fra Magasin i Korsør og saaledes ikke var eller kunde være af det mig i Slagelse foreviste Parti. Efter hvad der iøvrigt senere er kommet mig for Øre, skal den Del af Ladningen, der toges fra Magasin i Korsør, have været oplagt dersteds og tidligere kasseret af en anden Kjøber, og den bestod i alt Fald ikke af Hvede af den omkontraherede Kvalitet, men af langt slettere Varer af en i og for sig yderst ringe, tildels bedærvet Kvalitet. Desuagtet leverede og afskibede Hr. Nielsen disse slette, ukontraktmæssige Varer saaledes, at de bleve og maatte blive i Skibet sammenblandede med den Hvede, der leveredes fra Slagelse, paa en saadan Maade, at endog en senere Udsondring var umulig, hvorved bemærkes, at Hveden indladedes løst i Skibet, og at den i Korsør magasinerede Hvede ikke leveredes til særskilt Indladning i en fra den øvrige Ladning afsondret Del af Skibet, men indladedes sammenblandet med Hveden fra Slagelse. Da jeg i Henhold til Foranstaaende formener at være i høj Grad forurettet af Hr. C. Nielsen, og da hans ovenfor omhandlede Fremfærd formentlig maa karakteriseres som saa urigtig, at der turde være Anledning til at undersøge, om den ikke bør anses som bedragerisk eller svigagtig, tillader jeg mig hermed at anmode Hr. Politimesteren om nærmere at ville søge det Passerede undersøgt og oplyst, for at Hr. C. Nielsen derefter eventuelt kan blive draget til Ansvar efter Straffeloven for hans brugte Fremfærd, hvorhos jeg forbeholder mig under den eventuelle kriminelle Forfølgning at forde mig tilkjendt Erstatning for det mig ved den paaklagede Fremfærd forvoldte meget betydelige Tab og Skade.“

Som angivet i en Efterskrift til Anmeldelsen fulgte med denne forskjellige Dokumenter, bl. a. et Brev af 8 November 1890 fra Indstævntes Kjøber i Kristianstad, John Wahlberg, hvori denne i skarpe Udtryk beklager sig over den tilsendte Ladning, idet han udtaler: „Jeg har kjøbt af Dem en god Vare — men i Stedet derfor har De indlastet en meget underholdig, hvormed jeg ingenlunde kan være tilfreds,“ samt en Erklæring

af 13 s. M. fra flere kjøbenhavnske Handlende, der lyder saaledes:

„Vi undertegnede Grosserere i Kjøbenhavn erklære herved, at naar Kjøberen af et Parti Varer af Sælgeren eller Leverandøren har faaet dette paavist, og han endvidere har undersøgt og antaget det ham saaledes paaviste Parti som kontraktmæssigt, da betragte vi Leverandøren som absolut uberettiget til uden Kjøberens Samtykke helt eller delvis at levere andre Varer end de paaviste eller til at foretage nogen Iblanding i samme. Naar endvidere Kjøberen, efterat have antaget Partiet, lader Leverandøren besørge Afskibningen, uden enten selv eller ved Repræsentant at kontrollere samme, betragte vi en hel eller delvis Afskibning af andre Varer uden Samtykke eller engang Tilkjendegivelse derom som et fuldstændigt Brud paa Tro og Love.“

Under det i Anledning af bemeldte Anmeldelse optagne Forhør benægtede Citanten, Kjøbmand Claudius Nielsen, at have gjort sig skyldig i noget kontraktstridigt — endsige svigagtigt Forhold overfor Indstævnte. Han gjorde i saa Henseende navnlig gjældende, at han den 24 Oktober 1890 udtrykkelig gjorde Indstævnte opmærksom paa, at han eventuelt vilde levere en Del af den solgte Hvede fra Korsør. Da han den næste Morgen tilligemed Indstævnte var oppe paa sit Kornloft, udtalte han vel, at han antog, at der var tilstrækkelig Hvede til, at der af samme kunde præsteres det Indstævnte solgte Parti, men lagde ikke nogen Vægt paa denne Ytring, da han den foregaaende Aften havde forbeholdt sig delvis at levere Hveden fra Korsør. Det viste sig nu at være en Fejltagelse fra hans Side, at der var tilstrækkelig Hvede paa Loftet, og da han havde indladet al den Hvede, han havde paa Loftet i Slagelse — paa en Ubetydelighed nær — i det omhandlede Skib i Korsør, supplerede han Ladningen fra et Parti Hvede, han havde liggende paa et Pakhus i Korsør, dog at en mindre Del — 30 Tdr. — der kom til at mangle i Ladningens Komplettering, direkte kom fra den i Omegnen af Slagelse — Korsør beliggende Ejendom Lyngbygaard. Med Hensyn til den fra Pakhuset i Korsør leverede Hvede fastholdt Citanten, at den i Henseende til Kvalitet og Vægt var fuldstændig kontraktmæssig, i hvilken Henseende han bemærkede, at den, som han personlig overbeviste sig om, forinden den blev indladet, vejede 128 Pd. eller derover, ligesom den var fra „Aflaedeegnen“, nemlig fra Lyngbygaard. Det lille Parti, der blev leveret direkte fra Lyngbygaard, blev derimod ikke forinden Indladningen vejjet, da en saadan Foranstaltning paa Grund af Partiets Ubetydelighed maatte anses ligegyldig. Citanten benægtede derhos at have overfor Indstævnte søgt at skjule, at og hvormegen Hvede, der var bleven indladet i Korsør. Hvad angik det mellem Parterne den 24 og 25 Oktober Passerede, forklarede Indstævnte i Forhøret, at Citanten vel den 24 Oktober

havde forbeholdt sig at levere en Dæl af Hveden fra Korsør, men kun forsaavidt den paa hans Loft i Slagelse beroende Hvede vejede mere end 130 Pd., hvad den ikke gjorde. Indstævnte paastod derhos, at Citanten den 25 Oktober udtrykkelig erklærede, at der paa hans Loft var tilstrækkelig Hvede til at præstere det til Indstævnte solgte Parti, og at han, Indstævnte, derefter antog dette Parti som fyldestgørende. Med Hensyn til disse Uoverensstemmelser mellem Parterne fremkom der ingen yderligere Oplysninger under Forhøret. Med Anmeldelsen var fulgt en ved Ladningens Ankomst til Åhus udtagen Gjennemsnitsprøve af Ladningen i forseglede Stand, og efterat denne paa Foranstaltning af Forhørsdommeren var bleven synet af tvende sagkyndige Kjøbmænd, afgav disse den Erklæring, at de efter deres Skjøn maatte formene, at den foreviste Prøve var af god Gjennemsnitskvalitet fra Slagelse Egnen af Aarets Høst, idet de bemærkede, at der efter Aarets Høstvejr vistnok ikke kunde erholdes der fra Egnen Hvede, uden med spirede Korn imellem eller et større Parti Hvede, uden at der fandtes enkelte jordslaaede Korn imellem. Begge Parter erklærede derhos, at en Vejning af Hvedepróven vilde være ganske uden Betydning, da den kunde have forandret sig meget ved Forsendelse og Opbevaring i en Flaske, og om Hvedens Vægt ved dens Ankomst til Sværrig forelaa der herefter kun en Udtalelse fra Indstævnte i et Brev til Citanten af 6 November 1890, hvorefter den da vejede 126—27 Pd. Under Forhøret oplystes det endelig, at Indstævnte en Dag, medens Indladningen i Korsør stod paa, havde meddelt en af Citantens Kommis'er, at han ventede den paafølgende Dag at komme til Korsør for at paase den afladede Hvedes Kontraktmæssighed, uden at han dog kom. Efterat Forhøret var sluttet, blev det indsendt til Sorø Amt, der ved Skrivelse af 20 December 1890, som fremlagdes under en Reassumption af Forhøret, resolverede, at der ikke fandtes Anledning til fra det Offentliges Side at foretage videre i Sagen. Af dette Forhør erholdt Indstævnte en Udskrift, som han lod trykke og omdele til forskellige større Handlende heri Staden, bl. a. til Underskriverne af Erklæringen af 13 November. Citanten har herefter under nærværende Sag paastaet, at Indstævnte anses efter Straffelovens § 215, jfr. § 216, for i den skete Anmeldelse og under det afholdte Forhør samt overfor Underskriverne af Erklæringen af 13 November 1890 at have sigtet Citanten for bedragerisk eller svigagtigt Forhold, hvilken Sigtelse derhos af ham er søgt udbredt ved Omdeling af det trykte Forhør, at de i Anmeldelsen benyttede Udtryk „bedragerisk eller svigagtigt“, samt den i Erklæringen af 13 November indeholdte Sigtelse for at have handlet absolut uberettiget og at have gjort sig skyldig i et fuldstændig Brud paa Tro og Love, mortificeres, og at Indstævnte idømmes en Erstatning af 10,000 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn med

Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 Marts 1891, til Betaling sker. Indstævnte har paastaet sig frifunden, og begge Parter have paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Da Indstævnte ikke med Hensyn til Tilvejebringelsen eller Benyttelsen af Erklæringen af 13 November 1890, hvori Citanten ikke nævnes, kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i noget overfor Citanten ærefornærmende Forhold, findes Citantens Paastand om Mortifikation og Straf for denne Erklærings Vedkommende ikke at kunne tages til Følge. Hvad dernæst angaar den til Politimesteren i Slagelse af Indstævnte indgivne Anmeldelse, er det som anført omtvistet mellem Parterne, hvorvidt Kontraktsforholdet udelukkede Citanten fra — som sket — at levere en Del af det solgte Parti Hvede fra Korsør, men selv om Indstævnte maatte have Ret i, at en saadan Levering ikke var hjemlet i Kontraktsforholdet, kunde denne Omstændighed dog ikke i og for sig beføje Indstævnte til at begjære kriminel Undersøgelse indledet mod Citanten. I Andragendet har da Indstævnte ogsaa som Omstændigheder, der nærmere skulde begrunde denne Begjæring, anført, at det, da Ladningen kom til sit Bestemmelsessted i Sverrig, viste sig „dels at den hollandske Vægt var væsentlig ringere end den efter Notaaen skulde være, dels og fornemmelig at Hveden var af en yderst slet Kvalitet fuld af spirede og bedærvede Kjærner, samt at, efter hvad der senere var kommet Indstævnte for Øre, skulde den Del af Ladningen, der toges fra Magasin, have været oplagt dersteds og tidligere kasseret af en anden Kjøber, og at den ialtfald bestod ikke af Hvede af den omkontraherede Kvalitet, men af langt slettere Varer af en i og for sig yderst ringe, tildels bedærvet Kvalitet.“ For Rigtigheden af disse Anbringender har Indstævnte imidlertid ikke tilvejebragt noget Bevis eller endog kun Formodning. Paa Udtalelserne i Brevet af 8 November 1890 fra Indstævntes Kjøber findes der saameget mindre at kunne lægges nogen Vægt, som det ikke er oplyst, at Indstævnte har solgt Hvedepartiet til Wahlberg paa samme Betingelser — særlig i Henseende til Vægt — paa hvilke den var ham leveret af Citanten. Om det leverede Hvedepartiet formentlige Undervægt foreligger der kun en Udtalelse fra Indstævnte selv i Skrivelse af 6 November 1890, hvorefter dette ved Ankomsten til Sverrig vejede 126/27 Pd. Rigtigheden af dette Anbringende er ikke erkjendt af Citanten, og selv om det maatte være rigtigt, mangler der efter det Foreliggende Føje til at forkaste Citantens Forklaring om, at Vægttabet kan være fremkommet ved Ladningens Forsendelse under de givne Tids- og Stedforhold. Indstævntes Anbringender om den yderst slette Kvalitet af Ladningen i det Hele og specielt af det i Korsør indladede Parti modsiges ved den af Skjønsmændene foretagne Undersøgelse af den i Sverrig tagne Gjennemsnitsprøve, idet denne viste sig at være, som betinget, af en god Gjennemsnits-

kvalitet fra Slagelseegnen af dette Aars Høst, og naar Indstævnte endelig i Andragendet har anført, at den Del af Ladningen, der toges fra Magasin i Korsør, skulde have været kasseret af en tidligere Kjøber, har han ikke tilvejebragt noget Bevis for, at dette har været Tilfældet eller endog kun for, at han har hørt det. Men under disse Omstændigheder findes Indstævnte ikke paa et saa løst og utilstrækkeligt Grundlag som det Foreliggende at have været beføjet til overfor vedkommende Politimyndighed at fremkomme med en Anmeldelse om, at Citanten havde gjort sig skyldig i en saa urigtig Fremfærd mod ham, at der turde være Anledning til at undersøge, om den ikke burde anses som bedragerisk eller svigagtig, og til i Henhold hertil at anmode om, at der maatte blive indledet kriminel Undersøgelse mod Citanten, og endmindre til at skaffe denne Anmeldelse, der maa anses fornærmelig for Citanten, videre Udbredelse ved efter Forhørets Slutning at lade det trykke og omdele til Forskjellige. Den nysnævnte Udtalelse i Anmeldelsen vil herefter være at mortificere og Indstævnte at anse efter Straffelovens § 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage. Da det derhos er antageligt, at Citanten har lidt Tab ved den skete Anmeldelse og dennes senere Udbredelse, findes Indstævnte at maatte tilpligtes til herfor i Erstatning at tilsvare ham et saadant Beløb, som tvende af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 10,000 Kr. Endelig findes Indstævnte at maatte tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 150 Kr. Stempel-overtrædelse foreligger ikke.

Nr. 254. Høiesteretssagfører Salomon

contra

**Ane Johanne Clausen, Gaardejer Niels Christian
Hansens Hustru (Def. Asmussen),**

der tiltales for bedrageligt Forhold og Mælkeforfalskning.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 8 Februar 1894: Tiltalte, Gaardejer Niels Christian Hansen, kaldet Juuls Hustru Ane Johanne Clausen af Nøbbølle, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Som Mand og Værge for Tiltalte betaler Gaardejer Niels Christian Hansen, kaldet Juul, alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger,

derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 10 Kr., samt i Erstatning til Andelsmejeriet „Kortrup“ 100 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Maj 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger udredes af Tiltalte Ane Johanne Clausen, Gaardejer Niels Christian Hansens (Juuls) Hustru. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Møller for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Johanne Clausen, Gaardejer Hansens Hustru, til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønnerherreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Ane Johanne Clausen, Gaardejer Niels Christian Hansens (Juuls) Hustru, der er født den 4 Maj 1854 og ikke funden forhen straffet, for bedrageligt Forhold og Mælkeforfalskning. I de sidste ca. 5 Aar forinden Paabegyndelsen af Undersegelsen i nærværende Sag er ifølge Overenskomst den paa Tiltaltes Mands Gaard i Nøbbølle producerede Mælk, 30 à 40,000 Pd. aarlig, bleven leveret til Andelsmejeriet „Kortrup“, hvortil benyttedes Transportspande, der sædvanligen afhentedes af Mejeriet efter Morgenmalkningen, saaledes at altsaa Aften-

mælken stod Natten over. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hun i den Hensigt at gjøre sig og sin Mand pekuniær Fordel dels har omtrent hver Morgen i de sidste 1½ Aar førend Undersøgelsens Begyndelse og desuden om Vinteren i de foregaaende 2½ Aar af det øverste af den i Transportspanden beroende Aftenmælk, hvilket da næsten var Fløde, taget en Kopfuld forat benytte det saaledes Borttagne til at hælde i Kaffe, hvorved der er tilføjet Mejeriet et Tab, der er anslaaet til 55 à 60 Kr., og dels i Tidsrummet fra November 1891 indtil kort efter Høst 1893 har ladet en paa Gaarden tjenende Pige, som malkede Køerne og efter hver Malkning skyllede Mælkespanden med Vand, hældt dette Vand, hver Gang ca. ½ Pot, blandet med den ubetydelige Rest Mælk fra denne Spand, i Transportspanden, og er Værdien af det Mejeriet derved paaførte Tab ansat til ca. 40 Kr. For Tiltaltes foran beskrevne Forhold er hun ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens §§ 257 og 278, 2det Stk., ligesom den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage findes passende.

Forsaavidt Tiltalte fremdeles har erkjendt at have ca. 10 Gange i hver af de sidste 4 Somre, 1 à 2 Timer efter at Aftenmælken var hældt i Transportspanden, af denne Mælk taget ca. en dyb Tallerken fuld til Brug i Husholdningen, af Værdi ialt ca. 3 Kr., findes der imod Tiltaltes Benægtelse af herved at have tilsigtet nogen Ulovlighed ikke at kunne paaføres hende noget Ansvar, særlig, naar henses til, at hun efter det Oplyste havde været berettiget til af Mælken, forinden den kom i Transportspanden, at holde tilbage, hvad der var nødvendig til Husholdningsbrug, samt at Fløden i nævnte korte Tidsrum kun lige havde kunnet begynde at danne sig, og hun ifølge hendes Forklaring, der forsaavidt ikke kan forkastes, ikke ved disse Lejligheder søgte at tage netop af det øverste i Spanden. Da Underrettsdommen ogsaa i sidst ommeldte Henseende har samme Resultat som nærværende Dom, og da dens Bestemmelser angaaende Erstatning til ovennævnte Mejeri af 100 Kr. og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, dog at saavel disse som Erstatningen, der ved Dommen ere paalagte Tiltaltes Mand, retteligen vil være at paalægge Tiltalte selv, vil bemeldte Dom med nysnævnte Modifikation kunne stadfæstes.

Nr. 305. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Søren Christiansen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 4 August 1894: Arrestanten Søren Christiansen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Casse betaler Arrestanten Søren Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Christiansen til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede mod Arrestanten Søren Christiansen for Betleri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at han d. 25 og 26 Juli d. A. har betlet forskellige Steder i Omegnen af Roskilde, maa det billiges, at han, der er født den 31 Maj 1838 og mange Gange har været straffet for Betleri og Løsgængereri, senest ifølge Dragsholms Birks Politirets Dom af 11 April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved den indankede Dom paany er anset efter den

nævnte Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste.

Nr. 306.

Advokat Halkier

contra

Lauritz Poul Mørck (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 13 August 1894: Arrestanten Lauritz Poul Mørck bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Hude og Sagfører Jacob P. Nielsen, henholdsvis 15 og 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Seidelin for Overretten betaler Arrestanten Lauritz Poul Mørck 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til den af Tiltalte efter Dommens Afsigelse fremførte Tilbagekaldelse af den af ham afgivne Tilstaaelse om Tyveriet, maa det billiges, at han er anseet for 6te Gang begaaet Tyveri og for Betleri. Men idet der efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger ikke bliver Anvendelse for Straffelovens § 60, 2det Punktum, findes Straffen at burde bestemmes, som ved Underretsdommen skeet, til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, iøvrigt Landsøver- samt Hof- og Stads-

rettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lauritz Poul Mørck til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lauritz Poul Mørck for Tyveri og Betleri, og er det ved Arrestantens med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 15 Juli d. A. undveg fra Roskilde Fattiggaard, hvor han var indlagt, i den paafølgende Uge, indtil han den 22 s. M. meldte sig paa Ramsø-Thune Herreders Østre Politistation som skyldig i Betleri og Tyveri, har betlet forskellige Steder, samt at han den 17 s. M. fra Dagligstuen hos Sognefogden i Ousted, hvor han i Middagsstunden havde indfundet sig for at betle, har tilegnet sig et til 4 Kr. vurderet Par Sko, tilhørende Sognefogdens Datter, hvilke Sko henstod paa Gulvet, hvor Arrestanten, der er meget svagsynet, blev opmærksom paa dem ved at støde til dem med Foden, hvorefter han stak dem ind under sin Frakke og begav sig ud i Gaarden, hvor han imidlertid blev anraabt af Sognefogdens Datter, der fra et Sideværelse havde bemærket det passerede, og til hvem Skoene derefter tilbageleveredes. For dette sit Forhold vil Arrestanten, der er født den 23 September 1841 og tidligere mange Gange straffet, derunder flere Gange for Betleri, sidst for denne Forseelse i Forbindelse med ulovlig Omgang med Hittegoods ifølge Høiesterets Dom af 22 December f. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og 5 Gange for Tyveri, tildels i Forening med Bedrageri, Løsgængeri og Betleri, senest ifølge Høiesterets Dom af 26 November 1888 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og Betleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, nu være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som under Hensyn til Straffelovens § 60, 2den Pkt., findes at kunne bestemmes under Et til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og Underrettsdommen, der har ikjendt Arrestanten Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil herefter være at forandre.

Nr. 72. Forhenværende Redaktør, Landstingsmand
P. Knudsen (Høgsbro)

contra

Bestyrelsen for Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“
 ved dens Formand, Capitajn **G. F. Hamann** (Ingen),

betræffende Stadfæstelse af en Forbudsforretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1893: Det ovenomhandlede af Citanterne Bestyrelsen for Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“ ved Kongens Foged her i Staden under 29 Maj 1891 nedlagte Forbud bør som lovligt gjort og forfulgt ved Magt at stande. De foranferte for Citanterne fornærmelige Udladelser i Dagbladet „Social-Demokraten“ for den 28 og 29 Maj 1891 bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte Redaktør P. Knudsen til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa betaler og Indstævnte til Citanterne Forbudsforretningens Omkostninger med 25 Kr. 26 Øre samt Sagens Omkostninger med 150 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Appellanten er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 220, bemærkes, at da den første af de i den indankede Dom omhandlede Artikler — om hvilken der efter Sagens Stilling for Høiesteret alene i saa Henseende er Spørgsmaal — ikke kan ansees at indeholde nogen Meddelelse, hvorved den indstævnte Bestyrelses Privatlivs Fred krænkes, vil der ikke kunne paalægges Appellanten Ansvar efter den nævnte Straffebestemmelse. Idet de Indstævnte herefter ikke i den nævnte Artikel og ejheller i det iøvrigt Foreliggende findes at have havt tilstrækkelig Anledning til at nedlægge Forbud imod, at Aktieselskabet »Hellebæk Fabrikkers« indre Forhold eller Virksomhed omtales i Bladet »Socialdemokraten« paa en saadan Maade, at Aktieselskabets Bestyrelses Privatlivs Fred derved krænkes, vil det nedlagte Forbud, forsaauidt det er rettet herimod, være at ophæve. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde billiges, at de i samme nævnte ærefornærmende Udladelser ere mortificerede, og Appellanten herfor anset efter Straffelovens § 217 og ved

den valgte Straf findes det at maatte have sit Forblivende. Fremdeles vil i Henhold til de i saa Henseende i Dommen anførte Grunde det nedlagte Forbud med den ovenfor angivne Begrænsning være at stadfæste. Idet det endelig maa forblive ved Dommens Bestemmelser om Forbudsforretningens og Processens Omkostninger, vil Dommen med den af det Ovenanførte følgende Forandring være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Det nedlagte Forbud ophæves, forsaavidt det er rettet imod, at Aktieselskabet »Hellebæk Fabrikkers« indre Forhold eller Virksomhed omtales i Bladet »Socialdemokraten« paa en saadan Maade, at bemeldte Aktieselskabs Bestyrelses Privatlivs Fred derved krænkes. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet „Social-Demokraten“ Nr. 125 og 126 for den 28 og 29 Maj 1891 findes under Overskriften „Et Besøg i Hellebæk Fabrikker“ indrykket tvende ikke underskrevne Artikler, der omhandle forskellige Forhold ved Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“ og de hertil hørende Arbejderboliger. I den første Artikel, der nærmest omhandler de hygiejniske Forhold, hvorunder der arbejdes i bemeldte Fabrikker, udtales det navnlig i al Almindelighed, at Fabrikkerne Lokaler ganske mangle Ventilation, saa at Luften i Lokalerne, naar Døre og Vinduer paa Grund af Vejrliget ikke kunne oplukkes, er stærkt opfyldt af Støv fra Arbejdsmaterialet og Stank af den benyttede Olie, samt at Maskinerne, der siges at gjøre en øredøvende Larm, ere saa tæt sammenpakkede som paa nogen Maade muligt, og udtales det særligt med Hensyn til et enkelt Arbejde, der ifølge Artiklen udføres i Fabrikkerne, nemlig Opkradsning af gammelt Stof, hvoraf Bomulden er brændt bort med Syre, at dette frembringer en saadan Atmosfære, at kun de allerstærkeste af de herved

beskæftigede Arbejdere kunne udholde dette i længere Tid, ligesom Forholdene i Farveriet og i Valkeriet og det saakaldte Rueri skildres som særlig slette og nedbrydende for Arbejdernes Sundhed navnlig, fordi disse Lokaler skulle mangle tilstrækkeligt Afløb for de i samme benyttede tildels stinkende og giftige Vædsker. Artiklen, der endvidere omtaler de Lønninger, der gives for Arbejdet i Farveriet og i Bomuldsværveriet — indeholder derhos følgende Udtalelser: „Det gjælder her, hvad vi saa ofte skrev i vore Artikler om „Arbejder-Mord“, at der intet gjøres for Arbejdernes Sundhed ikke engang dette at skaffe dem frisk Luft“ . . . „Hvis der i Fabriklokalerne anvendes . . . Sugere til at fjerne det skadelige Støv, vilde der lægges mange Aar til Arbejdernes Liv. Baade dette og en kunstig Luftfornyelse vilde saadanne Steder som paa Hellebæk Fabrikker kunne gjøres uden store Bekostninger, da der jo forud baade er Damp- og Maskinkraft i alle Rum. Men det ligger nu engang ikke til vore Kapitalister frivilligt at gjøre sligt — for dem er det ligegyldigt, om Arbejderne kreperer nogle Aar før eller senere, der er billig Afløsning nok at faa“ . . . „Det er da ogsaa et sørgeligt Syn at . . . se alle de blege Kvinder med sløve, matte Øjne og gusten Hudfarve febrilsk anspændte paa det Virvar af Traad og Maskindele, som kræver deres Opmærksomhed. Og det er mange, thi Udbytningens Hyæne har ikke nøjedes med lidt, da den spændte disse ulykkelige Kvinder i Arbejdselen“.

Den anden Artikel omtaler først Forholdene i de Fabrikerne tilhørende af disses Arbejdere beboede Huslejligheder, hvilke Forhold skildres som i alt Fald tildels meget slette i hygiejnisk Henseende, hvorefter Artiklen gaar over til at omtale Fabriksbestyrelsens Optræden overfor Arbejderne. I saa Henseende berettes bl. A., at en gift Arbejderske, der paa Grund af Svangerskab en kort Tid var ude af Stand til at arbejde, ikke blot ingen Løn fik for bemeldte Tid, men tillige blev udsat af sin Lejlighed, samt at hun, da hun igjen søgte Arbejde paa Fabrikkerne, ikke kunde faa saadant. Dette Fabriksbestyrelsen paasigtede Forhold overfor bemeldte Arbejderske anføres i Artiklen som „et Exempel paa den Grad af Humanitet, hvormed Fabriksbestyrelsen optræder som Vært overfor Arbejderne i disse Boliger,“ hvorhos Artiklen med Hensyn til samme Forhold indeholder følgende Udtalelse: . . . „dette er en ypperlig Illustration til den Interesse og Kjærlighed, Kapitalisternes store Flertal nærer for deres Arbejdere. Men det er jo ikke første Gang, Hellebæk Fabrikkers Indehavere har lagt disse Principer for Dagen.“ Medens det i den ommeldte anden Artikel var bebudet, at der i en tredje Artikel vilde blive fremdraget endnu en Side af Arbejdsforholdene ved Hellebæk Fabrikker, lod imidlertid Citanterne, Bestyrelsen for Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“, den 29 Maj 1891, samme Dag, da det

Nummer af Bladet, der indeholdt den anden Artikel, var udkommet, ved Kongens Foged her i Staden hos Indstævnte Redaktør P. Knudsen, der paa de ommeldte Numre af Bladet var anført som Redaktør, nedlægge Forbud imod, at der i bemeldte Blad optoges eller indrykkedes nogen Meddelelse, der med eller uden Navns Underskrift, direkte eller indirekte omtalte Aktieselskabet „Hellebæk Fabriker“s indre Forhold eller Virksomhed paa en saadan Maade, at Aktieselskabets Bestyrelses Privatlivs Fred derved krænkedes eller ubeføjede injurierende Sigtelser imod Selskabets Bestyrelse derved fremførtes, og have nu Citanterne her under Sagen under Paaberaabelse af, at de foran fremhævede, efter deres Anbringende aldeles ubeføjede Udtalelser ere fornærmelige for dem, og at deres Privatlivs Fred er krænket ved samtlige de i Artiklerne indeholdte Meddelelser om deres Forhold overfor Fabrikernes Arbejdere, paastaaet det nedlagte Forbud stadfæstet, de ommeldte fornærmelige Udtalelser mortificerede, samt Indstævnte anset efter Straffelovens §§ 217 og 220 med Fængsel eller Bøde og tilpligtet at betale Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt. Indstævnte har paastaaet Forbudet ophævet og sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, idet han særlig har protesteret imod den af Citanterne paastaaede Mortifikation.

Forsaavidt nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at de som fornærmelige paaklagede Udtalelser ikke have denne Karakter, kan der ikke gives ham Medhold heri, idet Udtalelserne i den første Artikel i Forbindelse med Artiklens Beretninger om Arbejdsforholdene i Hellebæk Fabriker maa anses at sigte Citanterne for forsætlig eller uagtsom Undladen af, hvad der paahviler dem i Henseende til de paa Fabrikkerne beskæftigede Arbejderenes Sundhed, og Udtalelserne i den anden Artikel med Hensyn til Citanternes formentlige Forhold overfor den der ommeldte frugtsomme Kone indeholde en Sigtelse imod Citanterne for Inhumanitet, der maa anses egnet til at nedsætte disses Agtelse, hvorfor Sagens udfald, forsaavidt angaar bemeldte Udtalelser, vil komme til at bero paa, hvorvidt Indstævnte, som af ham forment, har ført et tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af de nævnte Sigtelser. Hvad i saa Henseende angaar de Sundhedstilstanden vedrørende Forhold, hvorunder der arbejdes i Citanternes Fabriker, har nu vel et af de af Indstævnte førte 9 Vidner, nemlig det Vidne, der efter sin Forklaring har leveret Bladet Indholdet til de ommeldte Artikler, for en væsentlig Del bekræftet Rigtigheden af den disse Forhold omhandlende Artikel, men — bortset fra det i Artiklen som særlig sundhedsfarligt fremhævede Arbejde, Opkradsning af gammelt Stof, hvilket Arbejde efter det Oplyste ikke kan antages at være udført — have af Indstævnets øvrige Vidner kun et udtalt en mere bestemt Formening om, at Ar-

bejdet i Fabrikernes Bomuldsvæveri nedbryder Arbejdernes Helse, og ligesom ingen af de af Indstævnte førte Vidner have kunnet bevidne Tilstedeværelsen af nogen bestemt Sygelighed hos Fabrikernes Arbejdere, der kunde antages at hidrøre fra særegne Forhold i Fabrikkerne, saaledes have 3 af Citanterne førte Vidner, der efter deres Forklaringer have opholdt sig flere Aar paa lignende Fabriker i Udlandet, fundet Sundhedsforholdene paa Hellebæk Fabriker bedre eller dog lige saa gode som paa de andre dem bekendte Fabriker. I det derhos efter det oplyste nærmest maa antages at være urigtigt, naar det i Artiklen er sagt, at Fabrikernes Lokaler ganske mangle Ventilation, kan det efter alt det foreliggende i ethvert Fald ikke anses godtgjort, at Citanterne ved Indretningen af deres Fabriker og Arbejdsmaaden i disse ikke have taget tilbørligt Hensyn til Arbejdernes Sundhed, og da saadant heller ikke er godtgjort med Hensyn til Indretningen og Vedligeholdelsen af de Arbejderne anviste Boliger, maa den her omhandlede Sigtelse imod Citanterne i det hele anses ubeføjet. Da det samme gjælder om den mod Citanterne fremsatte Beskyldning for Inhumanitet, hvorved bemærkes, at den ommeldte frugtsommelige Kone, imod hvem Citanterne ifølge Artiklen skulde have udvist saadant Forhold, som Vidne under Sagen har forklaret, at hun selv opsagde sit Arbejde paa Fabrikkerne og frivillig fraslyttede sin Bolig efter Udløbet af den for Fabrikernes Lejligheder gjældende Opsigelsesfrist, samt at hun ikke senere har søgt Arbejde paa Fabrikkerne, — vil Indstævnte for Fremsættelsen af de ommeldte Udladelser, der ville være at mortificere overensstemmende med Citanternes Paastand, være at anse efter Straffelovens § 217, ligesom Indstævnte tillige for de i den første Artikel indeholdte Meddelelser om de indre Forhold og Arbejdsmaaden i Citanternes Fabriker vil være at anse efter samme Lovs § 220, og findes Straffen i det hele passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr., eller i Mangel af Betaling simpelt Fængsel i 30 Dage.

Da de omhandlede Artikler foruden at indeholde Udtalelse af strafbar Karakter tillige efter hele deres Indhold maa anses at have været egnede til at paaføre Aktieselskabet Tab navnlig ved at forhindre Tilgang af Arbejdere til deres Fabriker, og den sidstnævnte Artikel derhos udtrykkelig bebuder, at de vilde blive fortsatte med en yderligere Beretning om Arbejdsforholdene paa Fabrikkerne, findes Citanterne at have havt Føje til at standse en saadan Fortsættelse ved det af dem nedlagte Forbud, og dette vil derfor være at stadfæste. Efter Omstændighederne findes derhos Indstævnte at burde tilsvare Citanterne Forbudsforretningens Omkostninger med 25 Kr. 26 Øre samt Sagens Omkostninger med 150 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 30 Oktober.

Nr. 62. Overretssagfører E. P. Diehmann (Selv)

contra

Kammermusikus S. Langgaard, Læge Nøkkentved m. fl.
(Winther),

betræffende en foretagen Indsættelsesforretning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 30 November 1892:
Den af Rekvisitus begjærte Udsættelse af nærværende Forretning
kan ikke bevilges. —

Sammes Kjendelse af 28 December s. A.: Den be-
gjærte Indsættelsesforretning vil kun være at fremme paa oven-
anførte Betingelse.

Sammes Kjendelse af 4 Januar 1893: Saafremt Rekvi-
situs ikke opgiver, hvor den omhandlede Panteobligation befinder
sig, vil der efter Rekvirentens nærmere derom fremsatte Paastand
være at afsige Fængslingskjendelse over Rekvisitus i Overens-
stemmelse med Konkurslovens § 167.

Sammes Kjendelse af 11 s. M.: Saafremt Rekvisitus
ej besvarer det til ham rettede Spørgsmaal om, hvorvidt Sagfører
Hjort har noget som helst Krav med Hensyn til den omhandlede
Obligation, vil der, efter Rekvirenternes derom nærmere fremsatte
Paastand, være at afsige Fængslingskjendelse over Rekvisitus i
Overensstemmelse med Konkurslovens § 167.

Sammes Kjendelse af 12 s. M.: Den ovenanførte Op-
fordring og Protest kunde ikke tages til Følge.

Sammes Kjendelse af 10 Februar s. A.: Rekvisiti
Protest imod Forretningens Fremme kan ikke tages til Følge.
Saafremt Rekvitus ej opgiver, hvor den omhandlede Obligation
befinder sig, ville Rekvirenterne efter derom nærmere fremsat
Paastand være at kjende berettigede til Anvendelse af det ved
ovennævnte Lovbud hjemlede Tvangsmiddel.

Sammes Kjendelse af 16 s. M.: Den fremsatte Protest
imod Forretningens Fremme kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Under Paaberaabelse af Lovens 1—6—19 har Appellanten umiddelbart til Høiesteret indanket en den 26 November 1892 paabegyndt og den 16 Februar f. A. afsluttet Fogedforretning, ved hvilken han er bleven udsat af Besiddelsen af en de Indstævnte tilhørende, paa 80,000 Kroner lydende Panteobligation, idet han har paastaaet, at Fogedforretningen tilligemed de under denne afsagte Kjendelser, alle eller nogle, ophæves, og endvidere paastaaet Erstatning og Udlevering af et til Obligationens daværende Værdi svarende Beløb. Til at betragte denne Forretning og de derunder afsagte Kjendelser som indeholdende en »voldsom Tvang og Forurettelse,« fra hvilket Synspunkt Appellanten har villet have dem betragtede, findes der imidlertid at mangle Føje, i hvilken Henseende bemærkes, at der her foreligger en under Fogdens Kompetence henhørende, i behørig Form og med Anvendelse af lovhjæmlede Midler fremmet Forretning, under hvilken der tilmed er givet Appellanten fuld Lejlighed til at fremkomme med sine Indsigelser, uden at der er særegne Omstændigheder tilstede, som skulde kunne berettige til desuagtet at betragte Forretningen eller nogen Deel deraf som voldsom Tvang. Sagen vil derfor ex officio være at afvise, hvorhos der i Henhold til de Indstævntes for dette Tilfælde nedlagte Paastand bliver at tillægge dem Kost og Tæring hos Appellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Appellanten, Overretssagfører Diechmann, til de Indstævnte, Kammermusikus Langgaard, Læge Nøkkentved, Dr. med. Langgaard og Kapelmusikus Gade 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til Kjendelsen af 28 December 1892 ere saalydende: Den af Rekvisitus begjærede Udsættelse vil ikke kunne bevilges eftersom Rekvirenterne ej kunne anses pligtige at finde sig i det Ophold af deres Retsnydelse, som vilde være forbunden dermed. Da umiddelbare Indsættelsesforretninger i rørligt Gods, derunder ogsaa Dokumenter, hvis Identitet lader sig utvivlsomt

konstatere, forlængst saavel i Theori som i Praxis ere anerkjendte som havende Hjemmel saavel i Sagens Natur som i Lovgivningens Analogi, jfr. Lov 6—14—7, vil der intet Hensyn kunne tages til den af Rekvisitus til Støtte for hans Protest imod nærværende Forretnings Fremme fremsatte Indsigelse imod samme som overhovedet ulovhjemlet. Rekvisitus støtter dernæst sin Protest imod Forretningens Fremme paa en ham formentlig tilkommende Retentionsret i den omhandlede Panteobligation for Krav, han formener at have i Anledning af samme og andre for afdøde Etatsraad Langgaard saavel som for Rekvirenterne udførte Forretninger, hvilken Retentionsret han formener at tilkomme ham saavel overfor bemeldte Etatsraad Langgaards Bo som Rekvirenterne. Ligesom der imidlertid formentlig i alt Fald kun kan være Tale om, at der kunde tilkomme Rekvisitus en Tilbageholdelsesret i den omhandlede Panteobligation for Krav, der vedrører selve denne, saaledes skjønner Fogedretten ej heller, at den af Rekvisitus prætenderede Tilbageholdelsesret overhovedet tilkommer ham. Forsaavidt Rekvisitus nemlig formener at have en Retentionsret i den omhandlede Panteobligation overfor bemeldte Bo, maa dette allerede af den Grund benægtes, at afdøde Langgaard eller nu hans Bo aldrig have været Ejere af bemeldte Obligation, der tvertimod strax ved dens Tilblivelse maa antages at være bleven hans deri nævnte fire Børns — Rekvirenternes — Ejendom i hvilken Henseende; bemærkes, at naar Rekvisitus har villet gjøre gjældende, at afdøde Langgaard eller nu hans Bo paa Grund af den Forbindelse, der skal bestaa mellem oftnævnte Obligation og den i Gjenpart fremlagte Livrentekontrakt af 30 Juni 1882, skal være bleven Medejere af Obligationen, kan der ej heri gives ham Medhold, idet de nævnte tvende Dokumenter ere udstedte selvstændigt hver for sig, uden at det ene antyder det andets Tilværelse eller fremtidige Oprettelse; og forsaavidt Rekvisitus formener at have en Retentionsret overfor Rekvirenterne, kan der formentlig ej heller tilkomme ham en saadan, eftersom han ikke efter Anmodning af disse, der vare umyndige paa den Tid, Obligationen blev udstedt, har foretaget noget med Hensyn til samme, hvoraf der skulde have resulteret noget Krav paa dem, hvad der navnlig ogsaa gjælder, forsaavidt Rekvisitus har villet hævde, at der ogsaa senere, navnlig efterat Rekvirenterne vare blevne myndige og særligt ved den i Gjenpart fremlagte Fuldmagt af 30 September 1890, af Rekvirenterne skal være overdraget ham Udførelsen af Hverv, hvorfor han vil have erholdt Krav paa dem, idet hvad der saaledes af Rekvirenterne har været overdraget Rekvisitus at udføre kun gaar ud paa Indrømmelser i Rekvisiti daværende Mandanter, Obligationsdebitorerne, afdøde Langgaards og efterlevende Hustrues Favør, hvoraf der ej kan antages at være erhvervet noget Krav for Rekvisitus paa Rekvirenterne.

Medens Fogedretten saaledes maa formene, at der ikke tilkommer Rekvisitus nogen Retentionsret i den omhandlede Obligation, paa hvis Udlevering Rekvirenterne som Ejere af samme have Krav, og at Rekvisitus for sine Krav i Anledning af samme — hvilke Krav i alt Fald ej kunde antages at overstige det samlede Beløb af de af ham fremlagte Notaer 825 Kr., idet Rekvisitus end ej med Tydelighed og Bestemthed har udtalt, hvad han forøvrigt formener at have tilgode i saa Henseende — kun har havt afdøde Etatsraad Langgaard personlig eller nu hans Bo at holde sig til, i hvilket sidste han ogsaa, efter hvad der foreligger, har anmeldt samme, finder Fogedretten dog, forsaavidt der som Følge af en eventuel Appel af nærværende Kjendelse maatte ved endelig Dom blive statueret et andet Resultat end det af Fogedretten statuerede, at maatte gjøre den begjærede Indsættelsesforretnings Fremme afhængig af, at der af Rekvirenterne stilles Sikkerhed for sammes Følger, hvilken Sikkerhed under Hensyn dels til det Beløb, paa hvilket Rekvisitus kan antages at have et gyldigt Krav, dels til de med en eventuel Retsfølgning fra hans Side forbundne Omkostninger, og dels endelig til den Erstatning, der maatte findes at tilkomme ham i Anledning af nærværende Forretning, skjønnes at burde ansættes til 3000 Kr. kontant eller i sikre Pengeeffekter.

Præmisserne til Kjendelsen af 4 Januar 1893 ere saalydende: Da Fuldbyrdsels af en Kjendelse som den afsagte, ved hvilken Fogedretten har udtalt at ville foretage en Handling, ifølge et saadant Dekrets Natur ej kan standses ved Paaanke, idet Kjendelsen og dens Fuldbyrdselse maa betragtes som en uadskillelig Enhed, vil den af Rekvisitus begjærede Udsættelse for at foretage Skridt til Paaanke af bemeldte den 28 f. M. afsagte Kjendelse ej kunne tages til Følge.

Da dernæst Bestemmelsen i Konkurslovens § 167, skjøndt den udtrykkeligt kun omhandler Exekutions- og Arrestforretninger, paa Grund af Aarsagernes Lighed ogsaa maa anses at være anvendelig paa Indsættelsesforretninger som nærværende, der efter deres Beskaffenhed have Karakteren af umiddelbare Exekutionsforretninger — i hvilken Henseende bemærkes, dels at der fra den Omstændighed, at bemeldte Lovbud kun udtrykkeligt nævner Arrest- og Exekutionsforretninger, saameget mindre lader sig slutte, at de ej skulde være anvendelige paa Forretninger som nærværende, som Bestemmelserne i Konkurslovens § 160, skjøndt samme kun udtrykkelig nævner Udlæg, saavel i Theori som Praxis almindelig ere antagne anvendelige ogsaa paa Arrestforretninger, dels at det i Almindelighed vilde staa i Rekvisiti Magt at gjøre den ved Fogedforretninger som nærværende tilsigtede Retshjælp illusorisk, naar Bestemmelserne i Konkurslovens § 167 ej antages anvendelige paa samme — og da endelig Re-

kvisiti subsidiære Protest imod, at Forretningen fremmes i Overensstemmelse med Rekvirentens Paastand, medmindre der af Rekvirenterne stilles en forhøjet Sikkerhed, ej vil kunne tages til Følge, idet den ved den afsagte Kjendelse dekreterede Sikkerhedsstillelse er bestemt under Hensyn til samtlige Følger af nærværende Forretning derunder ogsaa den eventuelle Afsigelse af Fængslingskjendelse i Overensstemmelse med Konkurslovens § 167, vil Rekvirenternes Paastand i det Hele være at tage til Følge.

*)

Nr. 79. Forhenværende Appellationsretsraad,
Overretsprokurator C. Juel (Ingen),

contra

Grosserer P. Chr. Friis (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, forhenværende Appellationsretsraad, Overretsprokurator C. Juel, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 276. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Andreas Sofus Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

*) Præmisserne til de andre 5 Kjendelser udelades som uden Interesse, da Sagen ved Høiesteretsdommen ikke paakjendtes i Realiteten.

Horns Herreds Extrarets Dom af 7 Marts 1894: Tiltalte Niels Andreas Sophus Nielsen af Sørig i Tversted Sogn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale alle af hans Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 20 Kr. til den Første og 15 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i Dommen under denne Deel af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Andreas Sofus Nielsen til Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Andreas Sophus Nielsen for Bedrageri, og gaar Sigtelsen mod ham navnlig ud paa, at han ved at stifte de nedenfor ommeldte Gjældsposter, hvoraf han Intet har betalt, har taget Varer paa Kredit uden Hensigt til at betale. Som det maa antages den 9 Februar 1892 købte Tiltalte hos Købmand S. P. Jensen i Hjørring en Decimalvægt for 23 Kr., hvormed han ifølge Jensens Forklaring fik Henstand til den 1 Marts næstefter, hvilken Vægt Tiltalte i Februar eller Marts s. A. afhændede til en daværende Detaillist i Tversted for nogle og tyve Kroner, der bleve dækkede dels ved Købmandens Tilgodehavende hos ham dels ved leverede Varer. Ligeledes købte Tiltalte, der i Slutningen af November 1892 havde faaet Varer

paa Kredit for 12 Kr. 15 Øre hos Kjøbmand Christian Pedersen i Hjørring, atter den 12 Januar 1893 hos denne paa Kredit foruden andre Varer til Beløb 9 Kr. 22 Øre en Decimalvægt til en Pris af 22 Kr., idet han lovede at betale hele sin Skyld om en 14 Dages Tid, men har han senere ikke ladet Kjøbmand Pedersen høre fra sig, hvorimod han samme Dag, da han havde købt Vægten, falbød den til Detaillist L. C. Pedersen af Sørig Mose og efter dennes Forklaring først forlangte samme Pris for den, som han selv skulde betale, men derpaa slog af, idet han indtrængende opfordrede Pedersen til at købe den og tilsidst vilde overlade ham den for 16 Kr., uden at Pedersen indlod sig paa at købe den. Tiltalte, der vil have været beruset ved denne Lejlighed og ikke vil kunne huske det af Pedersen Omforklarede, har imidlertid ikke turdet bestride Rigtigheden af dennes Forklaring, der af ham er bleven beediget, og har iøvrigt med Hensyn til denne Vægt yderligere forklaret, at han købte den efter Anmodning af en senere afdød Møller, der gjerne vilde have en saadan Vægt, men ikke kunde faa den paa Kredit, og at Tiltalte bagefter ikke vilde lade Mølleren faa den, og er det derhos oplyst, at Tiltalte senere afhændede Vægten til sin Husvært til Dækning af Husleje og anden Gjæld. Iøvrigt maa det antages, at Tiltalte, da han gjorde den ommeldte Gjæld hos Kjøbmændene S. P. Jensen og Christian Pedersen, udgav sig for Møller, i hvilken Henseende han har udsagt, at naar han selv betegner sig saaledes, saa er det, fordi han almindelig af Andre kaldes for Møller, idet han nemlig for nogle Aar siden var Forpagter af en Mølle i 2 Aar og i mange Aar har ernæret sig som Møllersvend eller Møllerkarl.

I Foraaret og Sommeren i Fjor bestilte Tiltalte hos Firmaet Frandsen & Meyer og Grosserer C. H. Svénné i Kjøbenhavn forskellige Partier Kunstgødning til Beløb henholdsvis 1000 Pd. og 2200 Pd., der skulde koste respektive 36 Kr. og 68 Kr. 90 Øre, hvilken Gødning, som han erholdt paa 6 Maaneders Kredit, Tiltalte med Undtagelse af et ubetydeligt Kvantum afhændede, som det maa antages kort efter Modtagelsen, til Andre dels mod kontant Betaling dels paa anden Maade til sin Fordel. I Februar og Marts 1892 erholdt Tiltalte hos Firmaet Cloos & Co. i Frederikshavn paa Kredit forskellige Kornvarer til en Pris af 78 Kr. 50 Øre foruden 3 Kr. 90 Øre for 3 Sække, af hvilke Varer han, som det maa antages, omtrent samtidig afhændede en stor Del for kontant Betaling eller andet Vederlag til Andre, hvorhos han den 9 Februar s. A. til eget Brug købte 2 Tdr. Rug til en Pris af 29 Kr. hos Kjøbmand C. H. Nielsen jun. i Hjørring mod Kredit til 1 April næstefter, samt under 26 Maj og 21 Juni f. A. hos Firmaet P. J. Kall i Frederikshavn købte paa Kredit forskellige Kornvarer, som i Forbindelse med 5 Sække kostede 61 Kr. 75 Øre, ved hvilken Lejlighed Tiltalte udgav sig

for Husmand. En Dag i forrige Sommer, som det maa antages i Begyndelsen af August, indfandt Tiltalte sig hos en den Gang i Hjerring boende Uhrmager Koefoed og fik paa Kredit udleveret et Lommeuhr af Værdi 23 Kr., som han lovede at betale, efter Koefoeds Forklaring den 12 September næstefter, ifølge sit eget Anbringende om 8 eller 14 Dage. Endelig har Tiltalte den 1 Marts f. A. hos Fabrikant Thomas Nielsen i Hjerring erholdt en Rensemaskine til en Pris af 38 Kr. „paa Lejekontrakt“ saaledes, at han den 1 Juni næstefter enten skulde betale dette Beløb eller tilbagelevere Maskinen og betale 20 Kr. for Slid paa den, hvilken Maskine Tiltalte efter sin Forklaring havde havt i Sinde at forære sin Svigerfader, men selv beholdt.

Tiltalte har benægtet, at det, da han skaffede sig de ommeldte Varer og Gjenstande udleverede paa Kredit, skete uden Hensigt til at betale dem, men han har paa Forhørsdommerens Opfordring til ham om at angive, hvorledes han da mente at blive i Stand til at berigtige Gjælden, ikkun fremsat en ubestemt Antydning om at kunne faa Laan hos sin Svigerfader eller Broder, og paa Dommerens Henstilling til ham om at gjøre et alvorligt Forsøg paa at rejse et Laan, svaret, at han hellere vilde vente, til denne Sag er endt, hvorhos han særlig har erkjendt, at han ved Bestillingen af det første Kvantum Kunstgjødning tænkte paa, at han nok kunde sælge det til Andre og derved „lave Penge lige i Tiden“ og have et Aars Kredit paa Gjødningen, og at han, der ingen Brug havde for de købte Decimalvægte, antager, at han skaffede sig den ene af disse for at afhænde den igjen mod kontant Betaling og saaledes komme til Penge. Naar tillige henses til, at Tiltalte, der i flere Aar har været Indsiddet, maa antages ikke at have havt andre Resourcer til sit, Hustrues og 2 Børns Underhold end sin egen og Kones Fortjeneste ved almindeligt Arbejde, og at det efter hans egen Formening vilde have været unyttigt at lade gjøre Exekution hos ham efter en Dom af 9 November 1892, som Firmaet Cloos & Co. har erhvervet over ham for sit ovenmeldte Tilgodehavende, da Værdien af hans Løsøre næppe overstiger 60 Kr., findes det ikke at kunne være Tvivl underkastet, at han, naar han, som anført, købte Varer til forholdsvis betydelige Beløb paa Kredit, maa have været sig bevidst, at han ingensomhelst Udsigt havde til at kunne betale den saaledes stiftede Gjæld, og efter den af Tiltalte brugte Fremgangsmaade i det Hele, og naar endvidere henses til, at han, der ifølge Børglum Herreds Extrarets Dom af 6 April 1878 har været anset efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, senere har flere Gange været underkastet kriminel Undersøgelse som sigtet for samme Forbrydelse, maa det navnlig antages, at han, ialfald for Størstedelen af de ovennævnte

Varers Vedkommende, har taget disse paa Kredit uden Hensigt til at betale.

Forsaavidt Tiltalte sigtes for ulovligt Forhold med Hensyn til en Le, der tilhørte en Anden, til hvem den under Sagen er bleven udleveret, kan der derimod ikke paalægges ham noget Strafansvar, eftersom der efter det i saa Henseende Oplyste ikke findes at være tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om at have staaet i den Formening, at han havde kjøbt Leen af denne. Under Undersøgelsen i Sagen ere det ommeldte Uhr og Rensemaskinen, som vare i hans Besiddelse, udleverede de Vedkommende, og der er ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Efter hvad saaledes er anført, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1861 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet yderligere end ovenfor ommeldt, naar undtages, at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en Disciplinærforseelse og i 1890 ved Forlig inden Retten har vedtaget at bøde 20 Kr. for voldeligt Forhold — være at anse efter Straffelovens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 35.

Onsdagen den 31 Oktober.

Nr. 284.

Advokat Halkier

contra

Thomas Anton Jessen Lykke Thomsen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovligt Bogtrykkeri.

Skads Herreds Politirets Dom af 24 April 1894: Tiltalte bør til Ribe Amts Fattigkasse betale en Bøde paa 20 Kr. samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1894: Tiltalte Thomas Anton Jessen Lykke Thomsen bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 August d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligst findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Boghandler Thomas Anton Jessen Lykke Thomsen af Esbjerg for ulovligt Bogtrykkeri, og saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte — der har Næringsbeviser som Detaillist og som Bogbinder i Esbjerg, medens han ikke har nogen Adkomst til at drive Næring som Bogtrykker — har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Lovovertrædelse derved, at han, som af ham under Sagen erkjendt, har med en ham tilhørende lille Bogtrykkermaskine ved de Folk, som han benyttede i sin Forretning, altsaa navnlig med anden Medhjælp end den i Næringslovens § 16 omhandlede, ladet trykke Navne, Adresse m. m. paa Konvolutter, Papirposer, Regningsblanketter o. desl., som vare kjøbte i hans Forretning, og som Kjøberne havde begjært mærkede paa den anførte Maade. Tiltalte har forment, at han har været berettiget til ved sine Folk at paatrykke de af ham afhændede Papirvarer saadanne Angivelser, og naar henses til, at der til denne Virksomhed, efter hvad der maa antages, ikke udkræves nogen særlig haandværksmæssig Færdighed, samt at de omhandlede af Tiltalte i hans Forretning afhændede Varer ikke ved samme undergik nogen væsentlig Forandring, men ikkun bleve bragte i en saadan Skikkelse, at de af vedkommende Kjøbere kunde benyttes efter deres eget umiddelbare Øjemed, findes Tiltalte ikke ved sit nævnte Forhold at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Næringslovgivningen. Tiltalte, der er født i Aaret 1864 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet for lignende Forseelse, vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 302. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peder Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 4 Juni 1894: Arrestanten Peder Larsen bør straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør han og betale Detaillist Daniel Frederiksen af Hagendrup en Erstatning af 10 Kroner og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Prokurator Buch, 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Kalko, betaler Tiltalte Peder Larsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peder Larsen til Høiesterets-sagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peder Larsen, der er født den 2 Juni 1852 og ikke tidligere straffet ifølge Dom, aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Lørdagen den 7 April d. A. henimod Kl. 8 om Aftenen indfandt Tiltalte sig i Detaillist Daniel Frederiksens Butik i Hagedrup og bestilte nogle Varer, som han vilde afhente samme Aften. En halv Time senere kom han tilbage for at afhente Varerne og lagde en Tikroneseddel paa Disken. Medens Frederiksen var beskjæftiget med at skaffe Smaapenge tilveje for at kunne give tilbage paa Tikronesedlen, bestilte Tiltalte hos Frederiksens Hustru nogle flere Varer og modtog derpaa samtlige Varer tilligemed ca. 8 Kr. tilbage paa Tikronesedlen, som imidlertid nu savnedes paa Disken. Efter at have vist Frederiksen, at han ikke havde den i sin Portemonæ, forlod Tiltalte Butiken. Under Forhørene har han tilstaaet, at han hemmelig havde taget Tikronesedlen til sig igjen og lagt den i sin Frakkelomme. For dette Forhold er Tiltalte — idet Tikronesedlen ikke kan siges at være gaaet over i Frederiksens Besiddelse ved at være lagt paa Disken til Bytning, og idet den Omstændighed, at Aktionsordren lyder paa Tyveri, ikke kan være til Hinder for at straffe for Bedrageri — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil den i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 1 November.

Nr. 233. Enken **H. W. Rasmussen** med beskikket Lavvæрге
Overretsprokurator **J. L. Lassen** (Sidstnævnte selv)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, som behandler Boet efter afdøde Brændevinsbrænder, exam. jur., fhv. Rodemester **J. N. Brøndum** og ligeledes afdøde Enke, **Cathrine Marie**, født **Mahr** eller **Mohr** (Jensen),

betræffende Inddragelse under Boet af et Huslejebeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 25 Oktober 1893: De ovennævnte af Enkefru **H. W. Rasmussen** fremsatte Protester kunne ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter Proceduren for Høieste-

ret alene er Spørgsmaal om Forandring i den indankede Decision, forsaavidt den angaar det deri nævnte Beløb af 979 Kr. 51 Øre, og i Henhold til de i Decisionen under denne Deel af samme anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret bliver efter Omstændighederne at ophæve.

Til efter Indstævntes Paastand at ansee Overretsprokurator Lassen med Mulkt for usømmelig Skrivemaade under Proceduren i forrige Instants findes der efter Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkelig Grund.

Thi kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efterat de nærværende Bo tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 258, 259 og 261 i Sect. Annæ Vester Kvarter, Gade-Nr. 97 og 101 i Adelgade her i Staden af Panthaveren, Partikulier A. Carlsen, i Henhold til et den 12 Februar 1889 forinden Fru Brøndums den 18 November 1891 indtrufne Død gjort Udlæg vare blevne stillede til Auktion, blev Enkefru H. W. Rasmussen, der forinden 2 Auktions Afholdelse den 19 Maj f. A. ved Transport af 18 s. M. fra Partikulier A. Carlsen havde faaet overdraget den denne tilhørende Panteobligation tilligemed hans Ret efter foretaget Udlæg og paabegyndte Auktioner, Højstbydende, hvorefter hun begjærede sig Ejendommene udlagte ved Fogden som ufyldestgjort Pant- og Udlægshaver. Den 24 Oktober f. A. blev der derpaa af Kongens Foged meddelt Udlægsskjøde til Fru Rasmussen paa de ovennævnte 3 Ejendomme, idet Skiftekommissionen, der behandler nærværende Bo, havde meddelt Samtykke til Skjødets Udstedelse paa Betingelse af, at Overretsprokurator Lassen paa Anfordring til Skiftekommissionen indbetalte det Beløb, Kommissionen maatte forlange indbetalt af Fru Rasmussen i Henhold til Auktionsvilkaarene, men da Boet paa den anden Side havde oppebaaret Leje af Ejendommene fra den Dag, Boet blev taget under Behandling, indtil Auktionen, som anført, standsedes, og den af Boet saaledes oppebaarne Leje tilkommer Fru Rasmussen som

ufyldestgjort Panthaver, er der nu ved Opgjørelsen af dette Mellemværende opstaaet en Dispute mellem Boets Medhjælper, Overretssagfører Damkier, og Fru Rasmussen, idet Sidstnævnte har protesteret imod, at hun debiteres for det i Kreditkassen for Husejere i Kjøbenhavn indestaaende Depositum 2 pCt. af dens i Ejendommen forud prioriterede Kapital, 8000 Kr. = 160 Kr. Da Fru Rasmussen, der bl. A. til Indfrielse af det ovennævnte Kreditkasselaan hos Kreditkassen har optaget et nyt Prioritetslaan i Ejendommene paa 24,000 Kr., imidlertid har benyttet det ommeldte Depositum til delvis Opfyldelse af den hende paahvilende Forpligtelse til i Kreditkassen at deponere 2 pCt. af det nye Laan, uanset at det i Auktionsvilkaarene var bestemt, at bemeldte Depositum ikke skulde tilfalde Kjøberen eller vedkommende Panthaver, der efter Auktionslovens § 38 maatte begjære Auktionen standset, men at Beløbet, 160 Kr., strax efter Auktionen skulde indbetales til Boet uden Afgang i Kjøbesummen, vil hun, der derhos i den af hende til Kreditkassen udstedte Obligation har erklæret at være indtraadt i den ældre Debtors Rettigheder med Hensyn til det nævnte Depositum og derom at have affundet sig med ham, ikke kunne høres med sin Protest. Naar Fru Rasmussen derhos endvidere har protesteret imod, at det Beløb af 979 Kr. 51 Øre, der ved Fru Brøndums Død forefandtes hos dennes Vicevært, P. M. Buch, inddrages i Boet, idet hun formener at have Udlæg i dette Beløb, der var Rest af indgaet af Buch forinden Fru Brøndums Død hævet Leje af Ejendommene, eftersom det ovenomhandlede i sin Tid gjorde Udlæg var foretaget i Ejendommene med Leje og Interesse, da kan der heller ikke gives hende Medhold i denne Protest, idet der efter de foreliggende Oplysninger af den daværende Udlægshaver, Partikulier A. Carlsens Befuldmægtigede, Overretssagfører Conradsen, under udtrykkelig Udtalelse af, at Udlæget ikke skulde medføre nogen Forandring i Fru Brøndums Forhold til Ejendommene, saalænge hun levede, var meddelt hende Tilladelse til vedblivende at administrere Ejendommene og oppebære Lejen af samme, hvilken Tilladelse endnu stod ved Magt ved Fru Brøndums Død. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 34. **Inspektionen for Helligkorskirken
i Kjøbenhavn (Høiesteretssagfører Liebe)**

contra

Kjøbenhavns Magistrat (Ingen),

betræffende Udredelse af en Kirken paalignet Grundskat.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1892: De Indstævnte Inspektionen for „Helligkors Kirken“ paa Nørrebro bør til Citanterne Kjøbenhavns Magistrat betale de paastævnte 200 Kr. 66 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 December 1890, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Jacobsen i Salær 80 Kr., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de i den kongelige Resolution af 23 December 1818 brugte Udtryk: »Kjøbenhavns Kirker« er der ikke tilstrækkelig Grund til at ansee under Folkekirken hørende Kirker, som maatte blive opførte paa Kjøbenhavns saakaldte udenbys Grunde, for at være udelukkede fra den i Resolutionen indtil Videre fastsatte Fritagelse for Kommune-Afgifter eller til at ansee Resolutionen begrændset til de da tilværende Kirker. Om det nu end maatte blive en Følge af Bestemmelsen i Lov angaaende en Grundtaxt for Kjøbenhavns udenbys Grunde af 14 December 1857 § 8, at Kirker paa disse Grunde vilde være at sætte i Grundtaxt, kan heraf dog ikke med Sikkerhed udledes, at de ogsaa skulde deltage i Udredelsen af de Grundtaxten paalignede Skatter, idet den Bestemmelse i den nysnævnte Lov, der særlig handler om Deltagelsen i disse Skatters Udredelse, nemlig § 13, i sit første Punktum — hvortil de følgende Bestemmelser maa antages at slutte sig — fastsætter, at de udenbys Ejendomme skulde deltage »lige med de indenbys,« og derfor ikke kan antages at have villet paalægge de udenbys Kirker en Deltagelse i Grundtaxtafgifternes Udredelse, for hvilken de indenbys vare fritagne — noget der ogsaa vilde have været lidet stemmende med Lovens Hensigt, som i det Hele var at tilvejebringe Ligelighed med Hensyn til Beskatningen af de indenbys og de udenbys Ejendomme. Det er ogsaa overhovedet lidet antageligt, at det skulde have været Meningen at give Kirkerne paa Kjøbenhavns udenbys Grunde en ganske

anden og mere ugunstig Stilling i Henseende til Skattepligten end Landets øvrige Kirker. At de udenbyes Kirker desuagtet muligens ikke skulde forbigaaes ved selve den ved Loven af 14 December 1857 foreskrevne Ansættelse til Grundtaxt, kunde finde sin Forklaring i den midlertidige Karakter, som Kirkernes Fritagelse ifølge Resolutionen af 23 December 1818 havde. Kan det saaledes ikke antages, at det ved Loven af 14 December 1857 var paalagt de udenbyes Kirker at deltage i de Afgifter, der paalignedes Grundtaxten, maa denne Frihed ansees opretholdt ved Bestemmelsen i Loven om Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn af 19 Februar 1861 § 3.

Som Følge af det Anførte, og idet endnu bemærkes, at der efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke er Spørgsmaal om, at det med den i den indankede Dom nævnte Passus i Skjødet til Helligkorskirken paa den Grund, hvorpaa Kirken er opført, nemlig at denne skulde overtage Udredelsen af de Grunden vedkommende Skatter og Afgifter, skulde have været Meningens at udelukke Kirken fra den Skattefrihed, der efter Lovgivningen maatte tilkomme den, findes Appellanten at maatte frifindes for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og det den befalede Sagfører i foregaaende Instants tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Inspektionen for Helligkors Kirke paa Nørrebro, bør for Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrats Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Overretsprokurator Jacobsen tillægges der i Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af, at Indstævnte Inspektionen for „Helligkors Kirken“ paa Nørrebro, hvilken Kirke er opført paa en af Kjøbenhavns Kommune ved Skjøde af 24 April 1890 skjænket Parcel af Assistentens

Kirkegaarden, Matr. Nr. 2013 i Udenbys Klædebo Kvarter, bl. A. paa Vilkaar, at Kirken overtog de Parcellen vedkommende Skatter og Afgifter, har vægret sig ved at betale den bemeldte Kirke paalignede Grundskat for April og Juli Kvartaler 1890, tilsammen til Beløb 200 Kr. 66 Øre, have Citanterne Kjøbenhavns Magistrat under nærværende Sag søgt de Indstævnte til Betaling af dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 December 1890 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvilke der er meddelt fri Proces, have paastaaet sig frifundne og Citanterne paalagte Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Jacobsen, hvilket denne i ethvert Eald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Til Støtte for deres Paastand have de Indstævnte anført, at der ved den ved Pl. 22 Januar 1819 kundgjorte kgl. Resolution af 23 December 1818 er tilstaaet „samtlige Kirker i Kjøbenhavn“ Fritagelse fra Begyndelsen af Aaret 1817 og indtil videre for at deltage i Udredelsen af Kommuneafgifter, og at denne Bestemmelse, som maa anses at omfatte ogsaa senere paa Stadens Grundbyggede Kirker, vedblivende staar ved Magt, idet det navnlig i saa Henseende maa være uden Betydning, at Loven af 14 December 1857 angaaende en Grundtaxt for Staden Kjøbenhavns udenbys Grunde i dens § 8 blandt de Bygninger og Grunde, som fritages for at sættes i Grundtaxt, ikke nævner Kirker, eftersom det formentlig ikke har været Lovens Hensigt at give udtømmende Regler om, hvilke Ejendomme der skulle svare de Skatter, som opkræves efter Grundtaxt, men nærmest kun at give Regler for dennes Beregning, hvorfor det ikke kan antages, at Loven har villet indskrænke allerede da bestaaende Fritagelser for udenbys Grunde for Udredelse af saadanne kommunale Skatter. Til Støtte for, at Lovgiveren har villet stille alle kjøbenhavnske Kirker paa samme Fod i den nævnte Henseende, have de Indstævnte derhos henvist til, at Loven af 14 December 1857 i dens § 13 udtaler, at efter 1 Januar 1859 samtlige udenbys Ejendomme efter deres Grundtaxt skulde deltage lige med de indenbys i de i Paragrafen omtalte Skatter, samt at Grundskatten, som traadte i Stedet for de flere tidligere i nysnævnte Lov nævnte Skatter, først blev indført ved Loven af 19 Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn, i hvis § 3 det udtrykkelig udtales, at ved denne Skats Beregning alle de Fritagelser skulde komme til Anvendelse, som efter de hidtil gjældende Regler have fundet Sted med Hensyn til de Skatter, i hvis Sted den er traadt.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold. For at visse Ejendomme skulde kunne fritages for Udredelse af de Kommuneafgifter, som efter Lovgivningen i

Almindelighed paahvile faste Ejendomme, beliggende indenfor vedkommende Kommunes Grændser, maa der kunne paavises en utvivlsom Hjemmel, som imidlertid ikke i nærværende Tilfælde ses at foreligge. Bortset fra, hvorvidt det maatte kunne anses befejet at fortolke den nysnævnte Bestemmelse i Loven af 19 Februar 1861 § 3 om Bevarelse af hidtil gjældende Fritagelse for visse kommunale Afgifter derhen, at der i saa Henseende med Hensyn til Grundskat af udenbys Ejendomme skulde kunne tages Hensyn til andre Fritagelser end hjemlet ved Loven af 14 December 1857 § 8, altsaa bl. A. ogsaa til den ved kgl. Resolution af 23 December 1818 tilstaaede midlertidige Begunstigelse, dens Anvendelighed in casu forudsat, savnes der nemlig i ethvert Fald Hjemmel til at statuere, at der ved nævnte kgl. Resolution skulde være tilstaaet andre Kirker paa Byens Grund end de indenfor Stadens Volde beliggende en saadan Fritagelse. Ligesom det nemlig efter Datidens Sprogbrug ikke kan anses for tvivlsomt, at der ved det i Resolutionen brugte Udtryk „Kjøbenhavn“ er sigtet alene til Byens Grund indenfor Voldene, saaledes afgiver dernæst den trufne Ordnings midlertidige Beskaffenhed i Forbindelse med, at det af den Resolutionen forudgaaende Forestilling fra det danske Kancelli fremgaar, at dens Tilvejebringelse skyldes Hensynet til de daværende alle indenfor Voldene beliggende Kirkers trængende Forfatning, et tilstrækkeligt Datum for, at det alene har været Hensigten at yde en Hjælp til disse Kirker. Idet det derhos maa blive uden Betydning for nærværende Sags Afgjørelse, hvorvidt, som af de Indstævnte paa-beraabt, i lignende tidligere Tilfælde en herfra afvigende Opfattelse af de udenbys Københavnske Kirkers Skattepligt maatte have været raadende, ville de Indstævnte efter det Anførte være at dømme efter Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke. Der vil være at tillægge de Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Jacobsen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 80 Kr., som bliver at udrede af det Offentlige.

Mandagen den 5 November.

Nr. 41. Firmaet **Heinr. & Emil Magnus** i Lübeck
(Asmussen)

contra

Firmaet **Fritz Rasmussen & Co.** ved dets eneste
Indehaver **F. Rasmussen** (Salomon),

betræffende Erstatningsudredelse for Ikke-Opfyldelse af en
Handel.

Saxkjøbing Kjøbstads Gjæsterets Dom af 16 August 1892: De Indstævnte, Firmaet Fritz Rasmussen & Co. i Saxkjøbing, bør til Citanterne, Firmaet Heinr. & Emil Magnus i Lybeck betale 808 Kr. 53 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 27 Juni 1891, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1893: Citanterne, Firmaet Fritz Rasmussen & Co. i Saxkjøbing, bør for Tiltale af de Indstævnte, Firmaet Heinr. & Emil Magnus i Lybeck, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter samtlige foreliggende, i den indankede Dom fremhævede Omstændigheder ikke kan antages at være tilvejebragt nogen Overensstemmelse mellem de Indstævnte og Firmaet H. Garrigues & Sohn om Vilkaarene for den i Dommen omtalte Handel, uden at Ansvaret for den opstaaede Misforstaaelse kan paalægges de Indstævnte, og isøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen

betale Appellanterne, Firmaet Heinr. & Emil Magnus, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Brev af 18 Februar 1891 meddelte Citanterne, Firmaet Fritz Rasmussen & Co. i Saxkjøbing, Firmaet H. Garrigues & Sohn i Lybeck, at de igjennem et andet derværende navngivet Firma var i Besiddelse af deres Adresse, og fremsendte i Henhold hertil en Prøve af 400,000 a 500,000 Pd. (danske) Byg 113/114 Pd. hollandske, som de tilbøde cif Lybeck til 600 Øre pr. 100 danske Pd. reen Nettopris kontant mod Afladepapirerne, at afskibe i en eller flere Smaalaster fra Saxkjøbing efter aabent Vande. I Svarkrivelse af 19 s. M. takkede Firmaet H. Garrigues & Sohn for Henvendelsen, men beklagede samtidig, at der for Tiden neppe var noget at gjøre dermed, i alt Fald ikke til Priser, der nærmede sig til den stillede Fordring, hvorhos de næst at meddele, at der i de samme Dage var solgt fra Nysted et Parti 113/114 Pd. Byg efter Prøve, som meget lignede Citanternes, til 130 Rmk. pr. 1000 Kg. (2000 Pd. dansk Vægt) cif Lybeck garanteret Udvægt, Cassa Konnossement pr. Damper med 1 pCt. Salgsprovision, og at der Skrivelsens Dato var budt for et yderligere Parti efter samme Prøve 129 Rmk. cif, hvilken Handel antagelig vilde gaa i Orden, lovede, at de, saafremt der efter Skibsfartens Begyndelse skulde blive bedre Begjær, skulde give Citanterne Meddelelse. Efterat derpaa Citanterne i Brev af 23 s. M. havde ladet Firmaet vide, at de gjerne hørte fra det, naar det mente at kunne anbringe noget, og Firmaet under 17 Marts s. A. havde tilskrevet Citanterne, at de i den sidste Tid havde solgt flere Partier Byg af Nykjøbing, Nysted, Nakskov og Svendborg, særdeles smukke Varer til 128 Rmk. pr. 2000 Pd. cif Lybeck ÷ 1 pCt., og at de dertil antagelig endnu kunde placere noget, men at de ansaa en højere Pris for usandsynlig, telegraferede Citanterne den 19 s. M. til H. Garrigues & Sohn: „Anstiller fast 12/1400 Centner 112/113 Pd. sundt prøvesvarende Byg cif Lybeck 129 Mark, Sejlerafskibning inden 8 Dage, telegrafer.“ Herpaa svarede bemeldte Firma samme Dag pr. Telegraf: „Bydes 128, cif, Cassa ved Modtagelsen, Traadsvar,“ hvorpaa Citanterne samme Dag telegrafisk svarede: „Vilje akceptere 128½ Mark cif, Traadsvar.“ Den paafølgende Dag telegraferede endelig Firmaet H. Garrigues & Sohn tilbage: „Solgt til 128. 50.“

Efterat H. Garrigues & Sohn havde afsendt deres nævnte Telegram af 19 Marts, tilskreve de samme Dag Citanterne et

Brev, hvori de næst at referere det første fra Citanterne modtagne Telegram og deres Svartelegram meddelte, at de saaledes havde budt for det ommeldte Parti Byg efter Prøven 128 Rmk. pr. 1000 Kg. cif Lybeck, Udvægt efter autoriseret Vejerattest, Afskibning pr. Sejler inden 8 Dage, at betale kontant ved Modtagelsen i Lybeck, at de skulde have 1 pCt. Provision, at Buddet var sket af et fint Bryggeri, som principielt ikke købte paa andre Vilkaar end Cassa ved Ankomst, og at de imødesaa Telegramsvar, og efter at Citanternes Akcepttelegram og Firmaets Telegram af 20 Marts vare vexlede, stadfæstede det nævnte Firma i Breve af 20 s. M. til Citanterne og de Indstævnte, Firmaet Heinr. & Emil Magnus i Lybeck, at have solgt for Citanternes Regning til de Indstævnte det nævnte Parti Byg paa de ovenommeldte Vilkaar, hvorhos de i Brevet til Citanterne anmodede om disses Stadfæelse.

Forinden Citanterne imidlertid havde modtaget det ovennævnte Brev af 19 Marts, havde de i Brev af 20 s. M. til Firmaet Garrigues & Sohn næst at anerkjende Modtagelsen af dette Firmaets Brev af 17 s. M. og at referere Indholdet af de vexlede fire Telegrammer stadfæstet — som det hedder — „derfor nu at have solgt Dem 12 a 1400 Centner Byg 112/113 Pd. hollandsk Vægt, sundt og svarende til den Dem tidligere sendte Prøve til Prisen 128½ Mk. for 2000 danske Pd. cif Lybeck, kontant Betaling ved Oversendelsen af Papirerne minus 1 pCt. Kommission. Partiet at afskibe i Løbet af 8 Dage fra Dato, og imødeser herpaa Deres Anerkjendelse, for at vi hurtigt kunne faa denne Last afskibet,“ og efterat Citanterne havde modtaget Firmaets nysnævnte Brev af 19 Marts, tilskrev de senere paa Dagen den 20 s. M. paany Firmaet H. Garrigues & Sohn et Brev, hvori de henholdt sig til deres tidligere Brev af samme Dato og gjen- togte, at de havde akcepteret Tilbuddet paa de i sidstnævnte Brev indeholdte Vilkaar, navnlig ogsaa med Hensyn til Betalingen, der var — som det hedder — „at erlægge af dem kontant ved Indgang af Konnossementerne og øvrige Papirer.“

I Brev af 21 s. M. henledte derefter Firmaet Garrigues & Sohn Citanternes Opmærksomhed paa, at ifølge de vexlede Telegrammer og Firmaets Breve af 19 og 20 Marts skulde Betalingen først erlægges efter Byggets Modtagelse i Lybeck, og da Citanterne ikke svarede herpaa, og ligeledes lode et senere Telegram om denne Handel ubesvaret, henledte ovennævnte Firma i Brev af 26 s. M. paany Citanternes Opmærksomhed paa Handelen, og disse svarede da i Brev af 29 s. M., at da de havde tilbudt Partiet mod kontant Betaling ved Konnossementets Modtagelse, men Firmaet havde erklæret, at dets Kjøbere af Princip aldrig købte kontant mod Konnossement, men først ved Lastens Modtagelse, kunde Forretningen ikke betragtes som i Orden, men derimod som annulleret. Der blev derefter i den nævnte Anled-

ning ført Forhandlinger mellem Citanterne og Firmaet H. Garrigues & Sohn, medens Citanterne lode forskjellige til dem fra de Indstævnte indløbne Breve ubesvarede, men i Brev af 12 April 1891 meddelte Citanterne ovennævnte Firma, at deres Sagfører, hvem de havde forelagt Sagen, var af samme Mening som de, nemlig at de ikke vare bundne til Levering af den omhandlede Byg-ladning.

Under nærværende i første Instants ved Sæxkjøbing Kjøbstads Gjæsteret procederede Sag paastode derefter de Indstævnte Citanterne tilpligtede at betale i Erstatning for Ikke-Opfyldelsen af den ommeldte Handel 1235 Rmk., der udgjør Forskjellen mellem Salgsprisen 128½ Rmk. pr. 1000 Kg. og Markedsprisen i Lybeck ultimo April 1891, 147½ Rmk. pr. 1000 Kg. cif Lybeck, eller subsidiært 910 Rmk., der udgjør Forskjellen mellem den nævnte Salgspris og Markedsprisen i Lybeck i den første Halvdel af April 1891, 142½ Rmk. pr. 1000 Kg. cif Lybeck, Erstatningen beregnet efter Middelkvantumet, 1300 Centner, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 27 Juni 1891, til Betaling sker, samt Omkostningerne ved en efter de Indstævntes Rekvisition hos Citanterne foretagen Notarialforretning og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanterne paastode sig derimod frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Ved bemeldte Gjæsterets Dom af 16 August f. A. bleve de Indstævntes subsidiære Paastand tagen til Følge saaledes, at 910 Rmk. bleve beregnede til 808 Kr. 53 Øre, dog at der ikke blev tillagt de Indstævnte Omkostningerne ved Notarialforretningen, og at Sagens Omkostninger bleve op-hævede, og denne Dom have Citanterne nu ved Stævning af 9 September f. A. indbragt her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Gjæsteretten nedlagte Paastand og have paastaaet sig tillagte Sagens Omkostninger i begge Instantser skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. De Indstævnte have paastaaet Gjæsteretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Appellsagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Forsaavidt Citanterne til Støtte for deres Paastand have gjort gjældende, at de Indstævnte ikke ere rette Sagsøgere, idet Underhandlingerne angaaende Salget af det omhandlede Parti Byg ere førte imellem Firmaet H. Garrigues & Sohn og Citanterne, og disse ikkun have villet binde sig overfor dette Firma, findes der intet Hensyn at kunne tages hertil, eftersom det er in confesso, at nævnte Firma var anbefalet Citanterne som dygtige Kommissionærer eller Agenter for Salg af Korn, og det af Udtrykkene i de mellem Citanterne og Firmaet vexlede Breve og Telegrammer fremgaar, at Firmaet ikke optraadte som Kjøbere, men som Mellemmænd ved Salget.

Naar dernæst Citanterne have anbragt, at der ikke igjennem de mellem dem og oftnevnte Firma vexlede Telegrammer er

kommet nogen Handel i Stand, allerede af den Grund, at Handelen ikke er bleven stadfæstet gennem de paafølgende Breve, kan der ikke heller gives dem Medhold heri, da det ikke i Almindelighed kan anses som en nødvendig Betingelse for, at slige Handeler skulde træde i Kraft, at de nærmere stadfæstes gennem Breve.

Derimod findes der at maatte gives Citanterne Medhold i, at de ikke ere bundne ved den mellem Firmaet H. Garrigues & Sohn paa deres Vegne og de Indstævnte indgaaede Handel, da denne ikke er afsluttet paa Betingelse af, at Betalingen skulde erlægges ved Afadedokumenternes Modtagelse. Naar nemlig henses til, at Citanterne allerede i deres første Brev, med hvilket de fremsendte Bygprøven, fremsatte det som en Betingelse for fremtidige Handeler, at Betalingen erlagdes kontant mod Afladepapirerne, at Firmaet H. Garrigues & Sohn i deres Svarskrivelse meddelte, at der i de Dage var solgt et Parti Byg fra Nysted paa lignende Betalingsvilkaar, samt at det maa anses som almindelig Handelssædvane ved cif Handeler om Korn, at Betalingen, naar ikke andre Betingelser i saa Henseende særligt ere vedtagne, skal præsteres paa Anfordring, samtidig med Afadedokumenternes Overlevering, findes Citanterne, der i det Telegram, i hvilket de anstillede Partiet, ikke have udtalt sig om, hvorledes Betalingen skulde erlægges, og derfor maa antages i saa Henseende at have henholdt sig til deres Tidligere, at have været beføjede til at gaa ud fra, at det var Meningen med Udtrykkene: „Cassa ved Modtagelsen“ i Firmaet H. Garrigues & Sohns Telegram af 19 Marts 1891 — hvilke Udtryk ikke paa utvetydig Maade angive, at Betalingen først skulde erlægges ved Varernes Modtagelse — at angive, at Betalingen i Overensstemmelse med, hvad Citanterne tidligere havde forlangt, og hvad der maa anses som Sædvane ved slige Handeler, skulde erlægges ved Afadedokumenternes Modtagelse. Da Citanterne derhos ikke i deres Svartelegram af sidstnævnte Dato udtrykkeligt ere indgaaede paa nogen anden Betalingsmaade, og der efter det Foreliggende har manglet Føje til at tillægge den Omstændighed, at sidstnævnte Telegram intet indeholder om, hvorledes Betalingen skal erlægges, nogen Betydning, kunne de ikke anses bundne ved Handelen. Som Følge heraf ville Citanterne være at frifinde for de Indstævnets Tiltale, medens Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 118. **Jens Peter Herman Benzon** (Selv)

contra

Frøken Albertine Benzons Dødsbo (Ingen),

betræffende Aflæggelse af Regnskab over de af Indstævnte oppebaarne Indtægter af Stamhuset Benzon.

Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Del af Sønder Herreders ordinære Rets Dom af 8 August 1892: Indstævnte, Frøken Albertine Benzon, bør for Tiltale af Citanten, Jens Peter Herman Benzon, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Februar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Citanten, Jens Peter Herman Benzon, bør til Viborg Kjøbstads Kæmmerkasse bøde 40 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen, hvilke Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Frøken Albertine Benzon ved Sagens Indankning for Høiesteret var afgaaet ved Døden, og at Høiesteretsstævningen derfor er rettet mod hendes Dødsbo.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten Jens Peter Herman Benzon 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 36—37.

Mandagen den 5 November.

Nr. 118. Jens Peter Herman Benzon (Selv)

contra

Frøken Albertine Benzons Dødsbo (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Jens Peter Herman Benzon i Grenaa — idet han har anbragt, at Indstævnte, Frøken Albertine Benzon, der den 10 Juli 1888 tiltraadte Besiddelsen af Stamhuset Benzon under Opgivende af at være nærmeste Arving til dette, formentlig har været uberettiget hertil, hvorimod Citanten maa anses som rette Besidder af Stamhuset — i første Instans paastaaet Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at aflægge ham Regnskab over de Indtægter, hun siden sin Tiltrædelse af Stamhuset har oppebaaret af samme, samt betale ham Nettooverskudet efter rigtig Regnskab med Renter, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har han nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin ovennævnte Paastand, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 31 December 1766 af Gehejmeraad, Vice-Statholder i Norge, Jacob Benzon, oprettet et Testamente, hvori han bl. A. bestemte, at to ham tilhørende Hovedgaarde, Cathrineberg i Sjællands Stift og Rugaard i Aarhus Stift, skulde med respektive Underliggende af Gods og Tiender efter hans Død oprettes til 2 Stamhuse, som skulde overleveres til hans Brodersøn, daværende Oberstløjtnant Christian Benzon,

der tilligemed sine ægte Descendenter „af baade Mand- og Kvindekjønnene, saalænge nogen af dem er til“, skulde besidde bemeldte Stamhuse paa Vilkaar, der nærmere angaves i Testamentet, i hvilket der derhos navnlig ogsaa gaves Regler for den Orden, hvori de to Stamhuse, der aldrig maatte skilles ad, skulde gaa i Arv efter nævnte Oberstløjtnant Benzons, og i Henhold til dette Testamente blev der efter Testators Død af Kommissærerne i hans Bo under 22 April 1782 udfærdiget et Erektionsbrev for de ommeldte 2 Stamhuse, som det i dette Dokument hedder, til en uryggelig Regel og Rettesnor for alle Sukcessorer, forsaavidt ikke af Testator selv i det ovennævnte Testamente allerede var regleret og fastsat, hvorefter de derhen hørende Poster i Testamentet, der i Erektionsbrevet siges at skulle være og blive en Grundlov, deriblandt navnlig de ovenommeldte Regler for Sukcessionen, ere ordlydende optagne i Erektionsbrevet. — Ved kongelig Bevilling af 15 Juni 1787 erholdt imidlertid nævnte Oberstløjtnant Benzons Tilladelse til at sælge Cathrineberg og Rugaard Gaarde og Godser ved Auktion imod istedet derfor at oprette den ham tilhørende Sæde-Gaard Christiansdal med Tilliggende i Fyen til Stamhus i Overensstemmelse med afgangne Gehejmeraads Benzons Disposition, og denne Substitution fandt da ogsaa Sted, idet Oberstløjtnant Benzons oprettede sidstnævnte Gaard og Gods til et Stamhus ved Erektionsbrev af 8 Juni 1789 — som det deri bl. A. hedder — „for mig og Descendenter samt andre i min salig Onkels, Gehejmeraad og Statholder Jacob Benzons, Testamente benævnte, som eventuelle Sukcessorer“, — men efter at Besiddelsen af dette Stamhus ved Oberstløjtnant Benzons Død i 1801 var overgaaet til hans ældste Søn, Kammerjunker Jacob Benzons, fik denne i 1804 Bevilling til at substituere Stamhuset med en Fideikommiskapital paa 215,000 Rdlr., hvoraf 200,000 Rdlr. prioriteredes i Christiansdal, som han solgte til sin Broder. Da Sidstnævnte — der var Besidder af det saakaldte Tirsbækske Fideikommis, der udgjorde Substitutionen for det ligeledes i Henhold til Testamentet af 1766 for hans Fader oprettede Stamhus Tirsbæk og ifølge Testamentets Bestemmelser efter Faderens Død var gaaet i Arv til ham — imidlertid opgav sit Bo som fallit, blev der i Henhold til Bevilling af 27 Marts 1822 truffet et Arrangement, hvorefter de to nævnte Fideikommisser bleve ombyttede saaledes, at det Tirsbækske Fideikommis, der bestod i en Kapital paa 128,000 Rdlr. i transportable Statsfonds, traadte istedet for de ovennævnte i Christiansdal prioriterede 200,000 Rdlr., der udgjorde Hovedbestanddelen af det Christiandske Fideikommis. Endelig blev der, medens bemeldte Kammerjunker Benzons endnu levede, ved kongelig Bevilling af 25 September 1829 meddelt hans eneste Søn af første Ægteskab, Ritmester Jacob Benzons efter Ansøgning fra denne som Sukcessor til den

saaledes dengang for Stamhuset Christiansdal bestaaende Substitution, der efter den ovenmeldte Ombytning havde faaet Navn af det nye Christiansdalske Fideikommis, samt efter dertil erhvervet Samtykke fra hans Fader som daværende Besidder af dette Fideikommis, Tilladelse til for samme at købe nogle i Bevillingen nævnte, Kronen dengang tilhørende Godser i Jylland imod en Kjøbesum af 230,000 Rdlr. og iøvrigt bl. A. paa Vilkaar, at disse Godser erigeredes til et Stamhus under Navn af Benzon, for hvilket de hidtil for Fideikommisset gjældende Bestemmelser angaaende Sukcessionen m. v. skulde vedblive at gjælde, samt at han paa Kjøbesummen strax indbetalte de 128,000 Rdl. i Statsfonds, hvoraf Fideikommisset, som meldt, væsentlig bestod, medens Resten af Kjøbesummen maatte hæfte paa Stamhuset, og bemeldte Ritmester Benzon udstedte derefter den 5 November s. A. en Deklaration, hvori han i Kraft af nysnævnte Bevilling erklærede, at de deri nævnte, ham under samme Dato tilskjødede Godser skulde forblive som Stamhus under Navn af Stamhuset Benzon for ham og hans ægte Descendenter overensstemmende med Bestemmelserne i det tidnævnte Testamente af 1766 og i det ovennævnte Erektionsbrev for Stamhuset Christiansdal samt i den Deklarationen paaberaabte Bevilling. Det saaledes oprettede Stamhus — der er det, hvorom nærværende Sag drejer sig, og af hvilket den ommeldte Ritmester Benzon maa antages ved dets Oprettelse selv at være bleven Besidder — gik, som det herefter maa antages, da han, medens Faderen endnu levede, i 1840 afgik ved Døden, over tilhans eneste dalevende Søn Ernst Benzon — i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten vel har villet gjøre gjældende, at Ritmester Benzon kun nød Brugen af Stamhuset, medens Faderen var Besidder deraf indtil sin Død i 1842, men at dette Anbringende, der iøvrigt er uden Betydning for det foreliggende Arvefølgespørgsmaal, efter Oplysningerne i Sagen ikke kan anses begrundet. Da nævnte Ernst Benzon afgik ved Døden den 10 Juli 1888 uden at efterlade sig Descendenter, tiltraadte Indstævnte, der var oftnævnte Ritmester Jacob Benzons ældste Datter, som meldt, Stamhuset som angiven nærmeste Arving til dette.

Efter det saaledes anførte og hvad ogsaa er in confesso, bliver nu Spørgsmaalet om Arvefølgen til Stamhuset Benzon at afgjøre efter de ovenommeldte i Gehejmeraad Benzons Testamente af 1766 fastsatte Regler for Sukcessionen i de der nævnte Stamhuse Cathrineberg og Rugaard. I saa Henseende hedder det i Post 9 i bemeldte Testamente, der in originali er fremlagt for Overretten, under Litra a, at „den ældste Søn af mer tidtbemeldte min Broders Søn, Oberstløjtnant Christian Benzon, og efterkommende Stamherrer, eller ældste Søns Søn, bliver altid den nærmeste Arving til oventidtbemeldte to Stamhuse for samme forlods og uden nogen derpaa hæftende Gjæld at nyde og besidde“,

under Litra b, „Findes ikke Sønner eller Sønne-Sønner efter den sidst afdøde Stam-Herre, da arvor hans ældste Datter eller hendes Børn“ — hvortil knyttes en Forpligtelse for disse sidste til eventuelt som Besiddere af de to Stamhuse at tage Navn og Vaaben efter disses Stifter —, samt under Litra c: „Skulde den afdøde Stam-Herre eller Stam-Fruue ikke efterlade sig nogen Descendent, da træder dessen nærmeste Arving (som NB er en Descendent af den første Stam-Herre) til Stamhusene, dog at det bliver en uforanderlig Regel i Sukcessionen, at Mand-Linien gaar for Kvinde-Linien, naar de ere i lige Grad“, hvorefter Testator videre i den nævnte Post i Testamentet træffer Bestemmelser for det Tilfælde, at aldeles ingen Descendent af første Stamherre skulde være til, og for dette Tilfælde indsætter visse navngivne Personer og disses Descendenter i en nærmere angiven Orden til Arvinger af Stamhusene.

Citanten har nu villet gjøre gjældende, at de ovenciterede Bestemmelser i Litra a, — der efter hans Formening, saafremt de blot havde skullet udtale den selvfølgeligelige Regel, at hver Stamherres ældste Søn eller dennes ældste Søn altid var nærmeste Arving, maatte have lydt anderledes — rettelig bør fortolkes derhen, at der ifølge samme tilkommer de mandlige Agnater efter tidnævnte Oberstløjtnant Benzon gennem hans ovennævnte ældste Søn, saalænge saadanne findes, Ret til at arve Stamhuset fremfor Kvinder eller disses Descendenter, og denne Forstaaelse — der, efter hvad han formener, er bedst stemmende med Hensigten med et Stamhus, og efter hans Anbringende skal være i Overensstemmelse med en i Familien Benzon eksisterende Tradition — finder Citanten ogsaa bestyrket ved de efterfølgende Bestemmelser i Testamentet, navnlig Litra b, hvis ovenanførte Begyndelsesord „Findes ikke Sønner eller Sønnesønner efter den sidst afdøde Stamherre“ formentlig efter Sammenhængen med de ovennævnte Bestemmelser i Litra a maa forstaaes som: „Findes ikke Personer, der Mand af Mand stammer fra Oberstløjtnant Benzon, naar den sidste egentlige paa denne Maade fra ham nedstammende Stamherre er død“, idet Citanten under Henvi- ning til, at det ellers altid i Testamentet hedder: „Søn af“, har bestridt, at Ordet „efter“ i den her citerede Passus er ensbetydende med „af“, samt yderligere ved Litra c, forsaavidt dette begynder med at tale om Stamherre eller Stamfrue, medens det foregaaende Litra i nøje Sammenhæng med Litra a, der kun omfatter Mænd, alene nævner Stamherre. Citanten, der er eneste levende Søn af tidtommeldte Oberstløjtnant Benzons ovennævnte ældste Søn, Kammerjunkker Benzon i dennes 2det Ægteskab, idet en ældre Søn af dette Ægteskab er død i 1849 uden at efterlade sig Afkom — har herefter villet gjøre gjældende, at han, der saaledes, bortset fra hans Sønner, er den eneste

mandlige Agnat efter bemeldte Kammerjunker Benzon, maa anses berettiget til Stamhuset Benzon, navnlig fremfor Indstævnte.

Heri kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold. De Udtryk, hvori, efter det ovenanførte, Litra a og b ere affattede, give nemlig ikke Feje til at underlægge disse Bestemmelser anden Mening end den, at de ommeldte Stamhuse, efter at være gaaede fra den oftnævnte Oberstløjtnant Benzon over til hans ældste Søn, skulde gaa i Arv efter denne i lige Linie, fra Mand til Mand, saalænge saadanne fandtes, og naar der ikke fandtes mandlige Agnater efter den sidst afdøde Besidder, idet denne kun efterlod sig Døtre eller disses Descendenter, til hans ældste Datter eller hendes Børn, hvorved bemærkes, at der ikke findes Grund til at forstaa Ordet „efter“ i den ovenciterede Begyndelsespassus i Litra b anderledes end som „af“. At det har været Meningen, at Arvefølgen i de paagjældende Stamhuse ved disses Ledighed i hvert enkelt Tilfælde skulde afgjøres med den sidst-afdøde Besidder som Udgangspunkt, bekræftes særlig ved Litra c, der, som meldt, for det Tilfælde, at den afdøde Stamherre eller Stamfrue ikke efterlader sig nogen Descendent, bestemmer, at dessen eller — som Meningen maa være — den afdøde Stamherres eller Stamfrues nærmeste Arving — kun at Arvingen selv skal være en Descendent af den første Stamherre — skal træde til Stamhusene. Der findes derhos Intet i Testamentets øvrige Indhold, der taler imod denne i og for sig naturlige og med de brugte Udtryk bedst stemmende Forstaaelse af de ommeldte Bestemmelser, hvorefter Arvefølgen i Stamhuset Benzon maa antages at skulle være lineal-cognatisk, og hvad angaar den ovenberørte af Citanten paaberaabte Familietradition, der skal gaa i anden Retning, bemærkes, at Tilstedeværelsen af en saadan ikke er bestyrket ved Sagens Oplysninger, hvorefter det tværtimod maa antages, at Indstævntes Ret til at sukke dere i Stamhuset efter hendes ovennævnte Broder, Ernst Benzon, er i hans Besiddelsestid bleven anerkjendt af Familien, saavel som ogsaa af vedkommende Autoriteter, idet det navnlig stedse var hendes Samtykke, der krævedes og blev taget for gyldigt ved saadanne Dispositioner med Hensyn til Stamhuset, hvortil udkræves Sukcessors Samtykke, saasom Optagelse af Laan paa Stamhuset, hvorhos Citantens ovennævnte Halvbroder, Ritmester Benzon, efter de ovenanførte Udtryk i den af ham i sin Tid udstedte Deklaration maa antages at være gaaet ud fra, at de oftmeldte Sukcessionsbestemmelser, der ifølge Deklarationen skulde gjælde for det ved samme oprettede Stamhus Benzon, hjemlede hans hele Descendents, Kvinder ligesaavel som Mænd, Adgang til at arve dette fremfor nogen af hans Faders dalevende yngre Sønner eller deres Descendents.

Idet det nu efter det Anførte maa anses at have Hjemmel i Sukcessionsbestemmelserne i Testamentet af 1766, Post 9,

særlig sammes Litra c, at Indstævnte som afdøde Ernst Benzons Søster og følgelig i Grad nærmere beslægtet med ham, end Citanten var, har tiltraadt Stamhuset efter Ernst Benzons Død, maa det billiges, at Citantens under Sagen nedlagte Paastand, der udelukkende er støttet paa hans formentlige fortrinlige Ret til at besidde Stamhuset, ikke er tagen til Følge ved Underrettsdommen, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve. Med Hensyn til Proceduren bemærkes, at Citanten, der selv har givet Møde for Overretten og underskrevet et af ham sammesteds fremlagt Indlæg, heri har fremsat en Mængde i høj Grad utilberlige og fornærmelige Beskyldninger, fornærmelig mod Underdommeren, hvorved Citanten maa anses at have tilsidesat Lovgivningens Forskrifter om Skikkelighed for Retten. For dette Forhold vil han være at anse efter Forordning 23 December 1735 § 2 med en Bøde til Viborg Kjøbstads Kæmnerkasse af 40 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 70. Tømrermester L. L. Sandberg og
Partikulier A. Carlsen (Alberti)

contra

Grosserer C. eller E. v. Mehren og Firmaet E. v. Mehren
ved dets Indehavere, Enken P. C. v. Mehren og
Grosserer C. v. Mehren m. Fl. (Ingen),

betræffende Ophævelse af en Auktion og de under samme afsagte
Kjendelser.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Auktionsrets
Kjendelse af 20 Juni 1888: Den begjærede Auktion bør
nyde Fremme.

Samme Rets Kjendelse af samme Dag: Den forlangte
Udsættelse af Auktionen kan ikke indrømmes.

Samme Rets Kjendelse af 4 Juli 1888: Den af Høiesteretssagfører Alberti begjærede Udsættelse kan ikke bevilges, og vil Auktionen være at fremme efter de fremlagte Konditioner med det af Sagfører Rosengaard for Rekvirenten den 20 f. M. til Auktionsprotokollen stillede Tillæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Oktober 1892: De ovennævnte Kjendelser og den paaankede Auktionsbehandling i dens Helhed bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Tømmermester L. L. Sandberg og Partikulier A. Carlsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter Begjæring af Sagfører L. H. Madsen, der havde Pant for 5600 Kr. i de Murmester C. F. Lundqvist tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 2 F. C. og 2 F. D. af Ordrup under Kjøbenhavns Amts nordre Birk, og som efter indgaet Forlig havde ladet gjøre Exekution i samme, bleve disse Ejendomme stillede til forskellige Tvangsauktioner ved Birkets Auktionsret. Ved 4de Auktion, der afholdtes den 26 Januar 1888, bleve Partikulier Anders Carlsen og Tømmermester L. L. Sandberg, der havde Pant i de samme Ejendomme for 4815 Kr., Enestebydende med 6800 Kr., men frafaldt Hammerslag og forbeholdt sig at lade sig Ejendommen udlægge af Fogden som ufyldstgjorte Pant- og Udlægshavere. I Auktionskonditionernes Post 6 var det bestemt, at Auktionskjøberen inden 14 Dage efter Hammerslaget skulde betale Auktionsrekvirenten samtlige dennes Omkostninger ved den af ham instituerede Retsforfølgning, og i Overensstemmelse hermed tilstillede Madsen inden nævnte Tidsfrist Carlsen og Sandberg Regning for de ommeldte Omkostninger til Beløb 674 Kr. 9 Øre. Carlsen og Sandberg forment imidlertid, at Omkostningerne vare ansatte for højt, idet Regningen var opgjort paa den Basis, at Madsen havde 1ste Prioritets Panteret for sin hele Fordring,

medens han efter deres Opfattelse vel ifølge særlige Overenskomster havde saadan Panteret for 2000 Kr., men for Resten af sin Fordring skulde vige for deres Panteret, og de undlode derfor at betale Regningen, hvorimod de den 29 Februar 1888 ved Notarius publicus tilbød Madsen at betale ham, hvad han efter deres Opfattelse havde Krav paa. Dette Tilbud blev ikke modtaget af Madsen, som gjorde gjældende at have 1ste Prioritets Panteret for sin hele Fordring, og da det i Auktionskonditionernes Post 7 var bestemt, at Auktionsrekvirenten, saafremt Kjøberen ikke nøjagtigt opfyldte sine Forpligtelser, skulde være berettiget til for dennes Regning at foranstalte Ejendommen bortsolgt ved en eneste Auktion, begjærede Madsen en ny Auktion berammet, der blev afholdt den 16 Marts s. A. Paa denne Dag, paa hvilken Madsen fremlagde nye Auktionskonditioner, mødte Carlsen og Sandberg og protesterede imod Auktionens Fremme. Efter stedfunden Procedure mellem Parterne eragtede Auktionsretten ved Kjendelse af 20 Juni s. A., at da Carlsen og Sandberg ikke havde fremsat nogensomhelst Tilbud om at betale Omkostningerne før den 29 Februar s. A., altsaa senere end 14 Dage efter 4de Auktion, burde Auktionen nyde Fremme. Madsen fremlagde derpaa et Tillæg til Konditionerne og begjærede Auktionen fremmet, medens Carlsen og Sandberg androge om Udsættelse i 4 Uger for at faa Lejlighed til at appellere den afsagte Kjendelse. Denne Udsættelse nægtedes dem ved Auktionsrettens Kjendelse af samme Dato. Carlsen og Sandberg protesterede derefter mod, at Auktionen fremmedes paa Grundlag af de fremlagte Konditioner, da disse gik ud paa at hjemle Madsen forlods Dækning for hans hele Fordring, uagtet de efter deres Formening — bortset fra det omtalte Beløb af 2000 Kr. — havde Krav paa at fyldestgøres først ikke alene som ommeldt for deres ovennævnte Fordring af 4815 Kr. med Renter og Omkostninger, men ogsaa for de betydelige Omkostninger, hvilke de ifølge deres Anbringende havde anvendt paa Ejendommene, i hvis Besiddelse de havde ladet sig indsætte den 17 April 1888. I Forbindelse hermed fremsatte de Begjæring om at erholde Anstand i 14 Dage, for at de kunde faa Lejlighed til at dokumentere, hvilke Omkostninger de havde anvendt paa Ejendommene. Efter stedfunden Procedure mellem Parterne eragtede Auktionsretten ved Kjendelse af 4 Juli s. A., at den begjærte Anstand, mod hvilken Madsen havde protesteret, ikke kunde bevilges, og at Auktionen vilde være at fremme efter de fremlagte Konditioner med det omtalte Tillæg. Auktionen fremmedes derefter samme Dag, og blev Grosserer C. v. Mehren paa Firmaet E. v. Mehrens Vegne Enestebydende — i Auktionsprotokollen er ved en Fejltagelse som Enestebydende anført Grosserer E. v. Mehren — med 12000 Kr., men han frafaldt Hammerslag og erklærede at ville lade sig Ejendommene udlægge ved Fogden som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver.

Grosserer C. eller E. v. Mehren og Firmaet E. v. Mehren have derpaa udtaget Hoved- og Kontinuationsstævning hertil Retten mod bemeldte Ejendommens Ejer Murmester Lundqvist — hvem de have stævnet for at lide Dom —, og gaar Hovedcitanternes Paastand ud paa, at de ovennævnte tvende Kjendelser af 20 Juni 1888 og Kjendelsen af 4 Juli s. A. tilligemed Auktionsbehandlingen i dens Helhed stadfæstes. Ved Stævningen have de derhos indstævnet Partikulier A. Carlsen, Tømmermester L. L. Sandberg, Sagfører Madsen og Sagfører J. Rosengaard — hvilken Sidste har underskrevet Auktionskonditionerne og er optraadt som Sagfører for Madsen — for at varetage deres Tarv under Sagen.

Tømmermester Sandberg og Partikulier Carlsen have udtaget Kontra- og Kontinuationskontrastævning mod Grosserer C. eller E. v. Mehren og Firmaet E. v. Mehren — hvem de have stævnet for at modtage Saggivelse og lide Dom — og gaar Kontracitanternes Paastand ud paa principaliter, at de afsagte Kjendelser og Auktionsbehandlingen i det Hele kjendes uefterrettelig eller ophæves, subsidiært at Kjendelsen af 4 Juli 1888 forandres og Auktionsbehandlingen delvis annulleres, saaledes at Sagfører Madsen kjendes uberettiget til at stille Ejendommen til Auktion efter de af ham fremlagte Konditioner med Tillæg til disse, forsaavidt de gaa ud paa at give ham forlods Dækning for mere end 2000 Kr. af hans Obligations Paalydende, samt at Hovedcitanterne i alle Tilfælde tilpligtes at erstatte Kontracitanterne Appellens Omkostninger. Ved Stævningen have Kontracitanterne derhos indstævnet Sagfører Madsen, Murmester Lundqvist og Sagfører Rosengaard for at varetage deres Tarv under Sagen.

Ved nærværende Rets Dom af 24 Marts 1890 blev Kontra- og Kontinuationskontrasagen efter derom nedlagt Paastand af Sagfører Madsen og Murmester Lundqvist under Hensyn til, at disse ikke vare stævnedes som Parter, afvist og Dom som Følge heraf givet i Hovedsagen efter Hovedcitanternes Paastand, men ved Høiesterets Dom af 22 Oktober f. A. er Sagen bleven hjemvist til ny Foretagelse her ved Retten. Efter Sagens fornyede Foretagelse have Kontracitanterne oplyst, at Madsen har faaet Dækning for den Del af sin Fordring, med Hensyn til hvilken Kontracitanterne anerkjendte hans Fortrinsret, og have de i Overensstemmelse hermed modificeret deres ovenfor nævnte subsidiære Paastand. Madsen og Lundqvist paastaa den paankede Auktion stadfæstet og Sidstnævnte sig tilkjendt Sagens Omkostninger hos Kontracitanterne. Hovedcitanterne paastaa sig Omkostningerne i Kontra- og Kontinuationskontrasagen tilkjendte skadesløst hos Kontracitanterne. Af Sagfører Rosengaard er der ikke nedlagt nogen Realitetspaastand.

Sagens Udfald beror paa, i hvilken Orden Kontracitanterne og Sagfører Madsen have Krav paa Dækning for deres For-

dringer af Auktionsprovenuet for de pantsatte Ejendomme. I den Kontracitanterne tilhørende, til Carlsen udstedte Panteobligation af 11 Februar 1887 er der indrømmet Kreditor 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen, men med den nærmere Bestemmelse, at Obligationen, naar der opføres Bygninger paa Ejendommene, og Bygningerne ere under Tag, til enhver Tid skal rykke tilbage for saa store Laan, som udgør indtil Halvdelen af Bygningernes Brandforsikringssummer, tegnede efter Vurdering i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, hvorhos det tilføjes, at det skal være tilstrækkelig Legitimation for Retskriveren til denne Forandring af Panteretten, at der thinglæses Brandforsikringsattest. In casu er der nu bleven opført Bygninger, som forudsat i Obligationen, og disse den 1 Oktober 1887 blevne brandforsikrede for tilsammen 11,200 Kr., og under samme Dato har Pantedeбитор — Lundqvist — ved Paategning paa den af ham til Madsen den 11 Februar 1887 udstedte Panteobligation, ved hvilken der var tilstaaet Madsen „oprykkende 2den Prioritets Panteret næstefter 4815 Kr.“, erklæret, at Obligationen stor til Rest 5600 Kr., „da den til Partikulier Anders Carlsen for 4815 Kr. a 5 pCt. p. a. udstedte Obligation efter sit Indhold nu har Prioritet næstefter 5600 Kr.“, for dens ommeldte Restpaalydende „har første Prioritets Panteret i de pantsatte Ejendomme,“ hvilken Paategning tilligemed Assuranceattesterne ere blevene thinglæste den 5 Oktober s. A. Kontracitanterne have imidlertid anført, at Lundqvist overfor dem har misligholdt sine Forpligtelser ved i April Maaned 1887 at paadrage de pantsatte Ejendomme en Skatterestance, og at deres Tilgodehavende efter Panteobligationen paa Grund deraf allerede har været forfaldent før den 1 Oktober 1887, ligesom de ogsaa inden denne Dag have gjort Skridt til Retsforfølgning mod Lundqvist, og en Følge heraf formene de det at være, at de have bevaret deres første Prioritets Panteret, idet de fra det Øjeblik, Misligholdelsen forelaa og deres Tilgodehavende var forfaldent, ikke skulde behøve at finde sig i nogensomhelst Forringelse af deres Pantesikkerhed. I denne Opfattelse kan Retten dog ikke give dem Medhold. Ved selve Indtrædelsen af den omtalte Betingelse i deres Panteobligation er ifølge dennes Indhold den dem tilkommende Panteret traadt tilbage i Prioritetsrækken, og selv om det ikke allerede følger af Indholdet af Madsens Panteobligation, at han med sin Panteret i samme Øjeblik er rykket op i den ledige Plads, skjønnes i ethvert Fald Retsgyldigheden af Paategningen af 1 Oktober 1887, hvorved Pantedeбитор anerkjendte Madsens Ret som første Prioritetshaver, ikke med Føje at kunne bestrides og navnlig ikke af den Grund alene, at Kontracitanternes Tilgodehavende da var forfaldent til Udbetaling. I det herefter Kontracitanternes Undladelse af at betale den ovenfor omtalte Regning paa 674 Kr. 9 Øre maa betragtes som

en Misligholdelse af Auktionskonditionerne, har Madsen ifølge disses Indhold været berettiget til at stille Ejendommene til ny Auktion overensstemmende med de af ham fremlagte Konditioner med Tillæg, i hvilken Henseende tilføjes, at Kontracitanterne under de foreliggende Omstændigheder overfor Madsen ejheller kunne gjøre Krav paa fortrinsvis Dækning for de Omkostninger, de ville have anvendt paa de pantsatte Ejendomme. I Henhold til det Anførte vil der være at give Dom overensstemmende med Hovedcitanternes Paastand, idet dog Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 6 November.

Nr. 293. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Lars Peder Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegoods og Betleri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Juli 1894: Arrestanten Lars Peder Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel og Defensor, Prokurator Deichmann, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. Saa bør og Arrestanten i Erstatning til Tobakspinder Rostgaard betale 16 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 August 1894: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten Lars Peter Jørgensen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peder Jørgensen til Høiesteretssagførerne Shaw og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Peder Jørgensen, der er født den 10 Oktober 1873, og som, foruden at være forinden sit fyldte 18de Aar dømt for Tyveri og Bedrageri, har været anset ved Antvorskov Birks Extrarets Dom af 10 Januar 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Løve Herreds Extrarets Dom af 4 December s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, aktioneret for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri, og er det ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Februar og Marts Maaneder d. A. begik Arrestanten 3 Tyverier i den af Detailhandler Rostgaard beboede Ejendom paa Smedegade i Slagelse. Første Gang tilvendte han, der var gaaet op paa Loftet i Ejendommen for at søge Natteophold, sig efter en Indskydelse, han fik efterat være vaagnet, 2 Skjorter og 1 Par Underbenklæder af samlet Værdi 4 Kr. 35 Øre, der tilhørte dels bemeldte Rostgaard, dels dennes ogsaa i Ejendommen boende Søn, Tobakspinder Rostgaard, og til hvilke han havde uhindret Adgang. Nogle Dage efter begav han sig i tyvagtig Hensigt Kl. ca. 11 om Aftenen paany op paa Loftet, til hvilket Adgangen var uhindret, og hvor han i nogen Tid opholdt sig i et Brændselsrum, fra hvilket han hørte en Person, som han antog at være Tobakspinder Rostgaard, gaa ind i et Kammer paa Loftet. En Stund derefter listede Arrestanten sig ind i Kammeret, hvis Dør var uafaaaset, og stjal der ud af Lommen paa et bemeldte Rostgaard tilhørende Par Benklæder en til ca. 1 Kr. ansat Portemonnø med deri værende Penge, ca. 14 Kr. Den 26 Marts Kl. ca. 11 om Aftenen gik Arrestanten endelig igjen i tyvagtig Hensigt op i Brændselsrummet, hvortil han havde uhindret Adgang. Efterat have sovet dersteds i nogle Timer listede han sig ud paa Natten ind i fornævnte Kammer, hvis Dør han atter fandt uafaaaset, og i hvilket Tobakspinder Rostgaard laa og sov, og stjal dersteds et Uhr med Kjæde, en Pengepung og nogle Nøgler, alt af Værdi ca. 9½ Kr., tilligemed de i Pungen værende Penge, ca. 1 Kr.

Med den ene af de stjaalne Nøgler, der hørte til Døren til Detailhandler Rostgaards Butik i Ejendommen, aabnede Arrestanten dernæst denne Dør, der var aflaaet, og stjal saa fra Butiken, i hvilken han forgjæves søgte efter Pengeskuffen, 25 Stkr. Cigarer, $\frac{1}{2}$ Pd. Chokolade, nogle Stykker Sæbe m. m. af samlet Værdi ca. 3 Kr. Natten mellem den 19 og 20 April d. A. stjal Arrestanten fra et af Guldsmedesvendene Albrecht og Rasmussen beboet Værelse i en Ejendom i Slagelse, til hvilket Værelse han havde uhindret Adgang, følgende dem tilhørende Gjenstande: 2 Portemonnæer og 1 Pung, 1 Uhr med Kjæde, 1 Kniv, 1 Cigarrør m. m., tilsammen af Værdi ca. 24 Kr. tilligemed de i Portemonnæen og Pungen værende Penge, ialt ca. 170 Kr. Arrestanten tilvendte sig det Stjaalne fra de Bestjaalnes Klæder, der laa paa 2 Stole udfor deres Senge, i hvilke de laa og sov.

Arrestanten har endvidere undladt at oplyse og tilegnet sig 1 Par Strømper, 1 Brosche og 1 Tinsprejte af Værdi henholdsvis 50, 20 og 20 Øre, hvilke Gjenstande han vil have fundet i April Maaned d. A.

Endelig har Arrestanten deels alene, deels i Forening med en her under Sagen ikke tiltalt Person betlet i indeværende Aar paa forskellige Steder i Sjælland.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 231, 1ste og 2det Stk., og 247, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Eet med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da den indankede Dom har anset Arrestanten med samme Straf, samt da dens Bestemmelser om den Arrestanten paalagte Erstatning af 16 Kr. til Tobakspinder Rostgaard billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 7 November.

Nr. 137. Advokat Hindenburg

contra

Christen Vilhelm Olsen, kaldet Gottfried, (Def. Shaw),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 August 1893: Tiltalte Christen Vilhelm Olsen, kaldet Gottfried, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkost-

ninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wolff, 40 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den Vægt, der findes at maatte tillægges forhenværende Politibetjent Thomsens Forklaring, efter det Foreliggende ikke kan ansees forøget ved hans Eedfæstelse, men iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Vilhelm Olsen kaldet Gottfried til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 80 Kroner til hver. Derhos tillægges der Advokat Klubiens Bo i Salarium 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Christen Vilhelm Olsen, kaldet Gottfried, for falsk Forklaring for Retten anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder følgende:

I Nr. 258 for den 14 September f. A. af det heri Staden udkommende Dagblad „Politiken“ fandtes en Artikel med Overskrift: „Konsul Ryder“, der indeholdt forskellige Meddelelser om en den Gang her ved Retten henstaaende kriminel Undersøgelse mod de nordamerikanske forenede Staters tidligere Konsul for Danmark Henry Bernhardt Ryder. Disse Meddelelser vare af en saadan Beskaffenhed, at der opstod Mistanke om, at de hidrørte fra en ved Retten eller Politiet ansat Person, og for at komme til Kundskab, om dette maatte være Tilfældet, blev Tiltalte den 30 September f. A. afhørt paa Politikammeret, hvor han vedkjendte sig Forfatterskabet til den omhandlede Artikel, men nægtede at have modtaget Oplysninger fra nogen ved Retten eller Politiet ansat Person. Samme Dag blev Sagen henvist til Undersøgelse ved Retten, og den 11 Oktober f. A. mødte Tiltalte i vedkommende Kriminelkammer, hvor det tilkjendegaves ham, at han mødte for at afgive Forklaring som Vidne i en Sag, der var rejst for at faa Kundskab om, hvorvidt nogen her ved Retten eller ved Politiet ansat Person havde gjort sig skyldig i

Overtrædelse af de ham i Følge hans Stilling paahvilende Pligter ved at meddele Uvedkommende Oplysninger om den her ved Retten behandlede Sag mod Konsul Ryder. Tiltalte erklærede, at han vilde forklare i Retten, at det var ham, der havde forfattet den omhandlede Artikel, men at han iøvrigt maatte nægte at afgive nogensomhelst Vidneforklaring i Sagen. Ved sit Møde i Retten den følgende Dag blev han paany opfordret til at afgive Vidneforklaring i Sagen, navnlig om, hvem hans Hjemmelsmand eller Hjemmelsmænd til de i Artiklen indeholdte Meddelelser maatte være, men nægtede at give nogensomhelst Vidneforklaring udover den, han allerede havde afgivet. Ved en den 19 Oktober næstefter afsagt Kjendelse eragtedes, at Tiltaltes Indsigelse mod at afgive den forlangte Vidneforklaring ikke kunde tages til Følge, hvorhos han i Henhold til Instrux af 24 Marts 1741 § 3, jfr. Forordningen af 28 Februar 1845 § 23, idømtes en Justitskassen tilfaldende Mulkt af 4 Kr., samt tilpligtedes under Falsmaalstraf at møde i vedkommende Kriminelkammer til en nærmere fastsat Tid for at afgive Forklaring som Vidne i nærværende Sag. Tiltalte mødte derefter i Kammeret den 24 Oktober, og blev paany afæsket den forlangte Vidneforklaring, hvorefter han erklærede, at han ikke af nogen ved Politiet eller Retten ansat Person havde faaet nogen af de Meddelelser, der vare gjengivne i den omhandlede Avisartikel, hvorimod han nægtede at give nogen yderligere Oplysning om, hvorfra han havde sine nævnte Meddelelser. Den 31 s. M. mødte han paany i Kammeret og erklærede, at han nu var villig til at give Oplysninger som Vidne om, hvilke Kilder han havde havt til de oftnævnte Meddelelser. Han blev da forespurgt, hvorfra han havde sin Kundskab om de Meddelelser, der indeholdes i det Afsnit af Artiklen, der er overskrevet: „Ryder som Tyv“, og som lyder saaledes:

„I Gaar var Ryder atter i Forhør, og Afhøringen kom til ogsaa at dreje sig om de famøse Bøger fra Læseselskabet „Athenæum“, som i sin Tid blev funden i Konsulens Lejlighed.

Ryder, der syntes noget mere medgjærlig efter de sidste Dages stærke Sindsbevægelser, tilstod nu, at han havde stjaalet Bøgerne fra Læsesalen, samt at han for at skjule Tyverierne havde revet Titelbladene af Værkerne, som han derefter havde ladet indbinde.“

Han forklarede derefter, at det saavel ved Notitser i forskellige Blade som ved mundtlige Meddelelser var ham bekjendt, at Ryder bestemt sigtedes for at have stjaalet Bøger fra Læseselskabet „Athenæum“s Lokaler, at han, da „Aftenbladet“ for den 13 September f. A. (Nr. 1783) i en Artikel overskrevet:

„Den Ryderske Sag“

indeholdt, at Ryder nu havde tilstaaet ganske gemene Tyverier, bl. a. fra offentlige Lokaler, antog, at den Tilstaaelse om Tyverier, Ryder skulde have aflagt, maatte være en Tilstaaelse ved-

rørende Bøgerne fra „Athenæum“, at det dog ikke alene var „Aftenbladet“s Meddelelse, som gav ham denne Antagelse, men at han samme Aften — den 13 September — var sammen med forskjellige Journalister, der alle talte om eller berørte, at Ryder havde tilstaaet Tyverier. Han forklarede derhos, at han ikke erindrede, om han havde været paa Raadhuset den 13 September, men at det var meget muligt, og at det var muligt, at han havde faaet Kundskab om, at der nævnte Dag var bleven holdt Forhør over Ryder, hvad han dog ikke erindrede. I Forhøret den 1 November f. A. gjentog Tiltalte den af ham i Retsmødet den 31 Oktober afgivne Vidneforklaring, og forklarede, at han, da han skrev Stykket „Ryder som Tyv“, ikke vidste, at Ryder havde aflagt Tilstaaelse om, at han havde stjaalet Bøgerne i „Athenæum“, at han skrev som noget Positivt, hvad han ansaa for Sandsynligt efter, hvad han havde læst i „Aftenbladet“, og efter, hvad han havde hørt omtale, og at han ikke erindrede, hvilke Personer der den 13 September om Eftermiddagen talte med ham om Ryders Sag og berørte, at Ryder nu havde tilstaaet Tyverier.

Angaaende sin Kilde til de Meddelelser, der indeholdes i det Afsnit af Artiklen, der er overskrevet „Ryders Dagbog“, forklarede Tiltalte derhos, at han flere Dage, forinden han skrev Artiklen, paa en Kafé paa Gammeltorv havde hørt 2 ham ubekjendte Mandspersoner tale om, at der i Ryders Celle var fundet nogle Optegnelser, som han havde forfattet, og som vare skrevne paa et Sprog, som de ikke kunde læse i Arresten, og at han troer, at hvad Stykket iøvrigt indeholder, navnlig om, hvad der stod i Optegnelserne, er fri Fantasi. I Forhøret den 17 November vedblev Tiltalte sin Forklaring angaaende sine Kilder til Stykkerne „Ryder som Tyv“ og „Ryders Dagbog“. Angaaende Artiklens første Del — hvori blandt Andet indeholdes dels en Meddelelse angaaende en Samtale, som den herværende amerikanske Minister „forleden Dag“ efter endt Forhør havde havt med Ryder, dels nogle Meddelelser vedrørende Undersøgelsen af Ryders Forhold med Hensyn til en Arv fra Amerika, der var tilfaldet en Mand i Ribe, som i Artiklen benævnes Gjæstgiver Petersen — forklarede Tiltalte derhos, at denne Del af Artiklen var skrevet af ham en 2 a 3 Uger, inden Artiklen blev indrykket i Bladet, og at han havde den væsentligste Del af sammes Indhold fra, hvad Folk, han var kommen i Tale med, havde fortalt, og fra, hvad han havde set direkte meddelt eller antydet i andre Blade. Han bemærkede derhos særligt, at hvad der i denne Del af Artiklen indeholdes om et Brev fra en Gjæstgiver Petersen i Ribe angaaende en Arvesag, og om, hvad der var passeret i Anledning af denne, havde han fra en ham ubekjendt Mand, han traf paa en Kafé paa Nytorv, og som havde talt med nævnte Gjæstgiver, da denne havde været heri Byen i Anledning

af Sagen. Angaaende de i Artiklen indeholdte Stykker med Overskrift: „Ryder i Spændetrojen“ og „Rydere Gjerrighed“ forklarede han endelig, at de ikke indeholdt Andet, end hvad han havde hørt Tale om ude i Byen ved mangfoldige Lejligheder, og hvad han havde set meddelt eller antydet i andre Blade, og at, hvad disse Stykker maatte indeholde udover det Anførte, havde han selv tilsat uden at have nogen Kilde dertil.

Efter at Tiltalte havde afgivet sin fornævnte Vidneforklaring, blev forskellige ved Retten og Politiet ansatte Personer afhørte, deriblandt daværende Politibetjent af Kjøbenhavns Politi Nr. 398, Anders Peter Thomsen, der siden 1 August f. A. havde gjort Tjeneste ved Rettens 2det Kriminelkammer, hvor Undersøgelsen mod Konsul Ryder i Juli f. A. var indledet. Efter at Thomsen oprindeligt havde nægtet, forinden det Nummer af „Politiken“ udkom, hvori den omhandlede Artikel fandtes, at have været vidende enten om, at der i Ryders Celle var fundet Dagbogsoptegnelser, eller at Ryder var sigtet for, endsiige havde tilstaaet Tyveri af Bøger fra „Athenæum“, blev han, da hans nævnte Forklaring var i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, den 7 Januar d. A., sat under Anholdelse, hvilken Anholdelse dog atter hævedes den 10 s. M., efter at han havde erkjendt, at hans tidligere Forklaring var urigtig, og indrømmet, at han, forinden det ommeldte Nummer af „Politiken“ udkom, havde givet Tiltalte forskellige med den omhandlede Artikels Indhold stemmende Meddelelser angaaende den mod Konsul Ryder indledede Undersøgelse. Angaaende disse Meddelelser har Thomsen nærmere forklaret, at han, som, da Forhøret den 13 September, i hvilket Ryder aflagde Tilstaaelse om at have stjaalet Bøger fra „Athenæum“, var sluttet, var fuldt bekjendt med denne Tilstaaelse, senere samme Dag har meddelt Tiltalte, at Ryder i det nævnte Forhør havde tilstaaet at have stjaalet Bøger fra bemeldte Læseselskab, at han, forinden Ryder aflagde Tilstaaelsen, havde talt med Tiltalte om, at Ryder sigtedes for de nævnte Bogtyverier, og at han — uden at han erindrer naar — har meddelt Tiltalte, at Titelbladene vare udrevne af Bøgerne. Af hvad der iøvrigt indeholdes i den omhandlede Artikel, har Thomsen forklaret, at han forinden eller samtidig med, at han meddelte Tiltalte Ryders Tilstaaelse af Bogtyverierne, har meddelt ham, at der i Ryders Celle var fundet en af Ryder ført Dagbog, og at han forinden Meddelelsen om Tilstaaelsen af Bogtyverierne har meddelt Tiltalte, at den amerikanske Minister havde havt en længere Samtale med Ryder, at Ryder var sigtet for at have begaaet Ulovligheder med Hensyn til en Arv, der tilkom en i Ribe boende Mand — der i Virkeligheden var Avlsbruger og hed Hans Hansen, men som Thomsen, den Gang han gav Tiltalte Meddelelsen, fejlagtig troede var Gjæstgiver og hed Petersen, og derfor overfor Tiltalte betegnede saaledes — at den ved Rettens 2det Kriminel-

kammer som første Betjent ansatte Overbetjent Nr. 15, Larsen, var bleven sendt til Ribe for at skaffe nærmere Oplysninger om denne Sag, og at den omtalte Mand fra Ribe var mødt i Kammeret i Anledning af Sagen, at Ryder paa Grund af sin ustyrlige Optræden var bleven iført Spændetrøje i Arresten, og at Ryder havde forlangt sin Sygeplejersko afskediget, da han fik at vide, at han selv skulde betale hendes Assistance, men at Fængselslægen havde modsat sig dette.

Angaaende de nærmere Omstændigheder, under hvilke han gav Tiltalte Meddelelsen om Ryders Tilstaaelse af Bogtyverierne, har Thomsen afgivet følgende Forklaring: Den 13 September, medens Forhøret, i hvilket Ryder aflagde nævnte Tilstaaelse, holdtes, var Tiltalte et Øjeblik oppe i Rettens Forsal, og talte her et Par Ord med Thomsen. Saavidt Thomsen erindrer, spurgte Tiltalte ham ved denne Lejlighed, „om der var Noget“, og Thomsen tror, at han lod falde en Ytring til Tiltalte om, at Ryder havde tilstaaet, og at Tiltalte derefter opfordrede ham til om Aftenen at komme ned i Beværtningen i Ejendommen, Vimmelskafte Nr. 30, hvor Tiltalte jævnlig kom, og hvor han oftere havde opfordret Thomsen til at komme ned, naar han havde Noget af Interesse at meddele. Efter at Forhøret den nævnte Dags Eftermiddag var sluttet, besørgede Thomsen først nogle Ærinder og gik derpaa ned i den ommeldte Beværtning. Da han kom derned, var Tiltalte ikke tilstede, men da han havde siddet der lidt, blev der telefoneret til Beværtningen fra „Politikens“ Kontor, og forespurgt, om Thomsen var tilstede, samt ytret til denne, der selv gik hen til Telefonen: „Tag dem noget Mad, saa kommer jeg strax“. Kort efter kom Tiltalte ned i Beværtningen og satte sig hen til Thomsen ved et Bord, hvor de sad for sig selv, og her fortalte Thomsen Tiltalte, at Ryder i det samme Eftermiddag afholdte Forhør havde tilstaaet, at han havde stjaalet Bøger fra „Athenæum“. Han gav ham denne Meddelelse med rene og klare Ord, saa at ingen Misforstaaelse har været mulig. Han erindrer ikke, om han og Tiltalte, medens de opholdt sig i Beværtningen, hvor de forblev sammen formentlig en Times Tid, og hvorfra Thomsen gik lige til sit Hjem, læste det samme Dag udkomne Nummer af „Aftenbladet“, hvori Artiklen med Overskrift „Den Ryderske Sag“ fandtes.

Efter at Thomsen den 17 Marts d. A. var bleven afskediget af Politiets Tjeneste for Overtrædelse af Budet i Politinstruxens § 12, mødte han den følgende Dag i Retten og blev gjort bekendt med, at Politidirektøren ingen Anledning havde fundet til at sætte ham under Tiltale for hans under Sagen omhandlede Forhold, hvorhos det foreholdtes ham, at han nu mødte som Vidne i Sagen. Efter at Vidneansvaret derpaa var foreholdt ham, gjentog han sine fornævnte Forklaringer og beedigede samme. Opvarter i Beværtningen Vimmelskafte Nr. 30, Lauritz Jensen

Christensen, har derhos edelig forklaret, at forinden Tiltalte den omhandlede Eftermiddag traf sammen med Thomsen i Beværtningen, havde han noget tidligere samme Eftermiddag indfundet sig sammesteds og paalagt Christensen at anmode Thomsen om at vente paa Tiltalte, idet han først ytrede: „Hvis den Herre, jeg tidligere er truffet sammen med henede, kommer, siig saa, at han skal vente“, og derefter, da Christensen spurgte, om det var Thomsen, svarede „Ja“.

Tiltalte har forklaret, at han, medens den Ryderske Sag henstod ved 2det Kriminelkammer, har talt om denne Sag baade med forhenværende Politibetjent Thomsen og med fornævnte Overbetjent Larsen, at Sidstnævnte, forinden Ryder havde aflagt Tilstaaelse om den Forbrydelse, der gav Anledning til hans Arrestation, har givet ham forskellige Meddelelser vedrørende Sagen og derhos udtalt til ham, at det var godt, at der blev skrevet i Bladene, for saa strømmede Klagerne mod Ryder nok ind, og at Tiltalte, der antog, at ialtfald Adskilligt vedrørende den nævnte Sag gjerne maatte komme til Offentlighedens Kundskab, altid, naar han udspurgte Kammerets Betjente angaaende Sagen, er gaaet ud fra, at hvad de meddelte ham, havde de vedkommende Dommers Tilladelse til at meddele. Rigtigheden af, hvad Tiltalte saaledes har forklaret, er nu ogsaa bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger. Tiltalte har imidlertid fastholdt, at han ikke har de Meddelelser, han har benyttet i den omhandlede Artikel, fra nogen ved Retten eller Politiet ansat Person, særlig ikke fra forhenværende Politibetjent Thomsen. Hvad navnlig angaar det Afsnit af Artiklen, der er overskrevet: „Ryder som Tyv“, har Tiltalte fastholdt Rigtigheden af sin fornævnte Vidneforklaring, og særlig nægtet, at Thomsen skulde have meddelt ham, enten at Ryder havde tilstaaet at have stjaalet Bøger fra „Athenæum“, eller at Ryder havde udrevet Titelbladene af Bøgerne eller ladet dem indbinde. Han erindrer efter sin Forklaring overhovedet ingensinde at have talt med Thomsen om Bogtyverierne, hvorimod han baade havde læst i Aviser og hørt omtale af forskellige Personer, at Ryder var sigtet for at have stjaalet Bøger fra „Athenæum“s Læsesal, og at han for at skjule Tyverierne havde udrevet Titelbladene af Værkerne og derefter ladet disse indbinde. Tiltalte mindes ikke, at nogen af de Personer, han den 13 September hørte omtale eller berøre, at Ryder havde tilstaaet Tyverier, nævnede, hvad det var for Tyverier, og da han skrev det nævnte Afsnit af Artiklen, havde han ingensomhelst Anelse om, hvad det samme Eftermiddag afholdte Forhør over Ryder havde drejet sig om, og naar han i dette Afsnit af Artiklen — der var bestemt til Indrykkelse i „Politiken“s Nummer for den 14 September f. A. — har angivet Forhøret, i hvilket Ryder aflagde den i Afsnittet ommeldte Tilstaaelse, som afholdt „i Gaar“, vil han alene have gjort dette, for at det

skulde se ud, som om Nyheden var ganske frisk. Hvad Artiklens øvrige Indhold angaar, har Tiltalte særlig nægtet, at Thomsen har omtalt til ham, enten at den amerikanske Minister havde havt en Samtale med Ryder, eller at den i Artiklen ommeldte Mand fra Ribe var mødt i Kammeret. Tiltalte vil overhovedet ikke af Thomsen have hørt Noget om den nævnte Mand, særlig ikke, at hans Navn var Gjæstgiver Pedersen — hvad han derimod mener at have hørt af den ubekjendte Mand, han vil have truffet i Kafeen paa Nytorv — og Tiltalte har vel spurgt Thomsen, i hvilken Anledning Overbetjent Larsen havde været i Ribe, men efter Tiltaltes Forklaring svarede Thomsen, at det vidste han ikke. Tiltalte har endelig ogsaa særlig benægtet at have fra Thomsen, hvad der indeholdes i Stykkerne „Ryders Dagbog“ og „Ryder i Spændetreje“.

Om hvad der passerede ved Tiltaltes Møder med Thomsen den 13 September f. A., har Tiltalte afgivet følgende nærmere Forklaring. Tiltalte har erkjendt, at han den nævnte Dag formentlig om Eftermiddagen ved 3 Tiden har talt et Par Ord med Thomsen i Rettens Forsal eller paa Gangen udenfor samme, men i denne Samtale vil han, bortset fra, at han mulig fik at vide, at der var Forhør over Ryder, ikke have faaet nogetsomhelst at vide, særlig ikke, at Ryder havde tilstaaet sig skyldig i Bogtyverier. Derimod har Tiltalte erkjendt, at han ved denne Lejlighed opfordrede Thomsen til at mødes med sig senere samme Dag i Beværtningen Vimmelskafet Nr. 30, idet han ønskede at træffe sammen med ham for mulig at faa Noget at vide om den Ryderske Sag, som han kunde benytte i sin journalistiske Virksomhed. Efter at have talt med Thomsen paa Raadhuset vil Tiltalte samme Eftermiddag, forinden han gik hen paa „Politikens“ Kontor, have været paa flere Beværtninger, og allerede her have hørt omtale, at Ryder havde tilstaaet sig skyldig i Tyveri, hvorimod han efter sin Forklaring ikke erindrer at have indfundet sig i den fornævnte Beværtning i Vimmelskafet og rettet den af Opvarter Christensen omfinklearede Anmodning til denne, uden at han dog bestemt har turdet benægte Rigtigheden af, hvad Christensen herom har forklaret. Tiltalte har endvidere erkjendt, at han hen paa Eftermiddagen telefonerede til den omtvante Beværtning fra „Politikens“ Kontor og forespurgte, om Thomsen var kommen, at han, efter at have faaet bekræftende Svar herpaa, begav sig hen i Beværtningen i den Hensigt at høre, om Thomsen havde Noget af Interesse at meddele ham vedrørende den Ryderske Sag, og at han ved sin Ankomst satte sig hen ved samme Bord, ved hvilket Thomsen sad, og hvor de sad for sig selv. Om hvad derefter passerede, har han forklaret Følgende: Strax efter sin Ankomst forlangte Tiltalte — uden forinden at indlade sig i nogen Samtale med Thomsen bortset fra nogle ligegyldige Bemærkninger — det samme Eftermiddag

udkomne Nummer af „Aftenbladet“, hvilket han efter sin Forklaring ikke tidligere havde læst, og gav sig til at læse samme, særlig den ovenfor ommeldte Artikel om den Ryderske Sag, hvori stod, at Ryder nu havde tilstaaet ganske gemene Tyverier rundt omkring fra offentlige Lokaler, fra Butiker og Private. Tiltalte, der gik ud fra, at det maatte være Bogtyverierne fra „Athenæum“, Ryder havde tilstaaet, rakte, efter at have læst Artiklen, Bladet til Thomsen, hvem han gjorde opmærksom paa den nævnte Artikel. Thomsen læste derpaa denne og lod en Ytring falde om, at det var forbausende saa godt underrettet „Aftenbladet“ var. I denne Ytring fandt Tiltalte en Bestyrkelse eller Bekræftelse af, at det var rigtigt, hvad der stod i den ommeldte Artikel, og tillige af sin Antagelse om, at det var Bogtyverierne fra „Athenæum“, Ryder havde tilstaaet, idet han ikke vidste, at Ryder var sigtet under Sagen for andre egentlige Tyverier. Andet eller mere udtalte Thomsen ikke i Anledning af Artiklen, og Tiltalte vil overhovedet ikke, medens de vare sammen paa Beværtningen, have faaet Andet at vide af Thomsen, end hvad han kunde støtte paa den nævnte Ytring. Tiltalte udspurgte ikke Thomsen om Undersøgelsen mod Ryder, og talte overhovedet ikke yderligere med ham om denne Sag, bortset fra, at Thomsen lod falde nogle Ytringer om, at han og Ryder ikke kunde lide hinanden, og at han en Dag havde taget haardt fat i Ryder, da denne nægtede at gaa, idet han paastod, at han var for svag dertil. Tiltalte har erkjendt, at han, indtil han havde læst „Aftenbladet“s fornævnte Artikel, havde været bestemt paa at indlevere en Artikel til „Politiken“ om den Ryderske Sag og til denne at benytte bl. A., hvad Thomsen kunde meddele ham ved deres Møde, men har paastaet, at han nu opgav at udspørge Thomsen, og besluttede foreløbig Intet at skrive om bemeldte Sag. Grundene hertil vare udelukkende deels, at Thomsen, der paa Beværtningen blev trakteret af Tiltalte med Mad og Drikke, øjensynlig var noget bernset og derfor vrøvlagtig, saaledes at Tiltalte ingen Sammenhæng kunde faa i, hvad han sagde, deels og fornemmelig, at Tiltalte fandt, at han ikke kunde skrive væsentlig Andet, end hvad „Aftenbladet“s Artikel indeholdt. Denne Artikel vilde iøvrigt efter Tiltaltes Forklaring, aldeles bortset fra Thomsens Beruselse, have afholdt ham fra at udspørge Thomsen, da han ved at læse den var bleven ærgerlig over at være kommen for sent med sine Meddelelser og derfor ikke i Øjeblikket gad beskæftige sig med eller tale om den Ryderske Sag, selv om der maatte have været Lejlighed til at skaffe sig Oplysninger, som ikke havde været omtalte i „Aftenbladet“ eller andetsteds. Efterat han havde forladt Beværtningen, hvor han forblev en 3 Kvarters Tid sammen med Thomsen, og efter derpaa at have været paa flere andre Beværtninger, deriblandt paa Beværtningen Nytorv Nr. 3, hvor han hørte et Par Mænd tale om,

at Ryder nu havde tilstaaet sig skyldig i Tyveri, gik han hen paa „Politiken“s Kontor, hvor Bladets Udgiver spurgte ham, om han ikke snart igjen skrev noget om den Ryderske Sag, og opfordrede ham til at skrive en Artikel om samme, skjøndt Tiltalte gjorde ham opmærksom paa, at han ikke vidste væsentlig andet end, hvad der stod i den fornævnte Artikel i „Aftenbladet“ for samme Dag; det var denne Udgiverens Opfordring, der foranledigede ham til samme Aften at fuldføre og indlevere sin oftnævnte Artikel.

Hvad nu først angaar Sigtelsen mod Tiltalte for at have afgivet falsk Vidneforklaring angaaende Kilderne til det i den omhandlede Artikel indeholdte Afsnit, der er overskrevet:

„Ryder som Tyv“,

bemærkes Følgende: Naar Tiltalte, der efter sin egen Forklaring netop havde bragt Sammenkomsten med forhenværende Politibetjent Thomsen i Stand for at faa Noget at vide af ham om den Ryderske Sag til Benyttelse i den Artikel, han var hetænkt paa at indlevere til „Politiken“, har forklaret, at han af de fornævnte Grunde opgav at udsperge Thomsen, og besluttede ikke foreløbig at skrive Noget om bemeldte Sag, da er denne Forklaring, ligesom ogsaa Tiltaltes Forklaring om Anledningen til, at han ikke destomindre samme Aften fuldførte og indleverede Artiklen, ikke blot i Strid med Thomsens fornævnte beedigede Forklaring om, hvad der den omhandlede Dag passerede mellem ham og Tiltalte, men ogsaa med Sagens øvrige Oplysninger, og Forklaringen lider derhos i høj Grad af indre Usandsynligheder.

Ifølge de af forhenværende Politibetjent Thomsen, dennes Hustru Sophie Marie Nielsen og fornævnte Opvarter Christensen afgivne beedigede Forklaringer maa Thomsen antages at have været fuldstændig ædru under sit Ophold i Beværtningen den omhandlede Eftermiddag, og selv om Tiltalte maatte have anset ham for at være noget paavirket af Spiritus, er det lidet troligt, at han af den Grund skulde have ladet sig afholde fra at udsperge ham.

Naar henses til Indholdet af den ommeldte Artikel i „Aftenbladet“ for den 13 September f. A., har det herhos al Sandsynlighed imod sig, at Tiltalte paa Grund af samme skulde have opgivet sin Beslutning om at udsperge Thomsen og indlevere en Artikel om den Ryderske Sag, og Tiltaltes Forklaring om Anledningen til, at han samme Aften fuldførte og indleverede Artiklen, bestyrkes ikke ved den af Udgiveren af Bladet „Politiken“, Herman Meyer Bing, afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at det vel er muligt, at han samme Eftermiddag eller Aften, som Artiklen blev indleveret, har udtalt til Tiltalte, at det var længe siden, han havde skrevet om Ryders Sag, og om han ikke snart skrev Noget, men at han anser dette for usandsynligt, og mener, at hans nævnte Udtalelse faldt et Par Dage, mulig end-

ogsaa flere Dage, forinden Tiltalte afleverede Artiklen. Det har dernæst i og for sig al Formodning imod sig, at den i den omhandlede Artikel indeholdte med det virkelig Passerede stemmende Meddelelse om, at Ryder i Forhøret den 13 September f. A. havde tilstaaet at have stjaalet Bøger fra „Athenæum“ og revet Titelbladene af Værkerne, som han derefter havde ladet indbinde, skulde — som af Tiltalte som Vidne forklaret — være skrevet af ham, uden at han dengang vidste, at Ryder havde aflagt den nævnte Tilstaaelse, og at han skulde have skrevet som noget Positivt, hvad han kun ansaae for sandsynligt efter de af ham opgivne Kilder, der hverken angav, naar Tilstaaelsen var bleven aflagt, eller at det var Bøger fra „Athenæum“, Ryder havde tilstaaet at have stjaalet. Den af forhenværende Politibetjent Thomsen afgivne beedigede Forklaring om, hvad der den 13 September f. A. passerede mellem ham og Tiltalte, bærer derimod helt igjennem Troværdighedens og Sandsynlighedens Præg.

Der findes herefter at foreligge et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Thomsen, som af ham forklaret, ved Sammenkomsten med Tiltalte paa den oftnævnte Beværtning har meddelt denne, at Ryder i det samme Eftermiddag afholdte Forhør havde tilstaaet at have stjaalet Bøger fra „Athenæum“, og da nu Tiltalte maa antages, da han afgav sin modstridende Vidneforklaring angaaende Kilderne til Afsnittet „Ryder som Tyv“, at have været sig bevidst, at han, forinden han skrev den paa-gjældende Del af Artiklen, havde modtaget den nævnte Meddelelse af Thomsen, maa han anses overbevist om forsaavidt at have gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten. Det samme maa statueres med Hensyn til Tiltaltes henholdsvis i Forhøret den 31 Oktober og i Forhøret den 1 November f. A. afgivne Vidneforklaringer om, at han ikke erindrede, om han havde været paa Raadhuset den 13 September f. A., og at han ikke erindrede, hvilke Personer der samme Dags Eftermiddag talte med ham om Ryders Sag og berørte, at Ryder nu havde tilstaaet Tyverier. Med Hensyn hertil bemærkes, at Tiltalte i Forhøret den 1 Marts d. A. har erkjendt, at han, lige fra han mødte første Gang som Vidne i nærværende Sag, tydeligt har erindret sine Møder med Thomsen den 13 September paa Raadhuset og paa den oftnævnte Beværtning, og hvad der sammesteds var passeret mellem dem, og at han vel har tilbagekaldt denne Erkjendelse og ændret sin Forklaring derhen, at han i Retsmødet den 31 Oktober ikke erindrede sit Møde med Thomsen paa Raadhuset, og at han i Retsmødet den 1 November ikke tydeligt mindedes sit Møde med Thomsen paa Beværtningen, men at der ikke findes at kunne tages noget Hensyn til hans nævnte ved Intetsomhølet bestynde Tilbagekaldelse af, hvad han, som ommeldt, oprindeligt har erkjendt.

Forsaavidt Tiltalte, foruden med Hensyn til Kilderne til Afsnittet „Ryder som Tyv“, endvidere er sigtet for at have afgivet falsk Vidneforklaring angaaende Kilderne til en Del af de øvrige Meddelelser, der indeholdes i den oftnævnte Artikel, findes der derimod ikke mod hans Benægtelse at foreligge noget aldeles tilstrækkeligt Bevis.

Tiltalte er født den 17 Juli 1857 og ikke fundet forhen straffet, men har under en i Aaret 1886 her ved Retten indledet kriminel Undersøgelse været arresteret fra den 9 September til den 7 Oktober s. A. som sigtet for falsk Forklaring for Retten. Som Følge af det Anferte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maanedes.

Torsdagen den 8. November.

Nr. 273.

Advokat Nellemann.

contra

Peder Jespersen (Def. Shaw),

der tiltales for Dyrplageri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 6. Juli 1894: Tiltalte, Proprietær Peder Jespersen af store Almegaard i Knudske Sogn, bør betale en Bøde af 100 Kr. til Statskassen, eller i Mangel af fuld Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 15 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførererne J. Olsen og Petersen, 10 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at den i den indankede Dom ommeldte Hest den 19 Maj var i en saa daarlig Tilstand, at den ikke burde være brugt til de den Dag foretagne Kjørslers, hvilke heller ikke sees at have gjort den nogen Skade. Og vel er det antageligt, at Hestens Tilstand, da den den 21. Maj af Tiltaltes Folk atter toges i Brug, var forringet navnlig paa Grund af, at

den ligesom Gaardens andre Heste havde staaet ude de to foregaaende Nætter, men da denne Forringelse ikke kan antages den Gang at have været kjendelig, kan han heller ikke ved den da skete Benyttelse af Hesten til en enkelt Kjørsel ansees at have gjort sig skyldig i Dyrplageri. Han vil derfor være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Proprietær Peder Jespersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Proprietær Peder Jespersen af store Almegaard i Knudsker Sogn for Dyrplageri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger, følgende: Tiltalte, der er bosat paa store Almegaard i Knudsker Sogn, har fra Begyndelsen af sidste Vinter paa Buskegaard i samme Sogn, som han har i Forpagtning, havt opstaldet en mørkebrun Hoppe, som har været anvendt til Kaolinkjørsel. Hoppen havde været syg en Maanedes Tid, førend denne Sag begyndte, og var i den Anledning bleven tilset af Distriktsdyrlæge Petersen i Rønne, som havde udtalt, at Tiltalte igjen om nogen Tid kunde bruge Hoppen, idet Dyrslægen ifølge sin Erklæring gik ud fra, at den, naar den var bleven raskere, kunde bruges til lettere Markarbejde. Men desuagtet og uagtet den Kusk, der skulde kjøre Hoppen, Andreas Kofoed, gjorde Modforestillinger, har Tiltalte benyttet den til Kaolinkjørsel Lørdag den 19. Maj d. A., paa hvilken Dag der med Hoppen kjørtes 4 Læs Kaolin fra Kaolinværket paa Tornegaard til Rønne Havn, og den 21. Maj 1 Læs fra Kaolinværket paa Buskegaard til Rønne Havn. Tornegaardsværket ligger ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Rønne Havn og Buskeværket noget nærmere, og de Læs, som kjørtes, veje ca. 3000 Pd. og Vognens Vægt ca. 1300 Pd. Efterat der den 21. Maj var kjørt et Læs, blev Befordringen stoppet paa Havnen af Politiet, og Hoppen underkastet en Undersøgelse af Distriktsdyrlæge Petersen, ved hvilken det viste sig, at Hoppen var i

en i høj Grad afmagret og ussel Tilstand, og angreben af en stærk Forfængenhed, saa at den kun med megen Besvær kunde bevæge sig af Stedet med en overordentlig stiv og ømmelig Gang paa alle 4 Ben, og at den fremdeles havde overfladiske Hudafskrabninger paa flere Steder foraarsagede af Tryk af Sele-tøjet. Ifølge Dyrlægens Erklæring er der ved Benyttelsen af Hoppen til Kaolinkjørsel under disse Omstændigheder begaaet et utvivlsomt Dyrplageri, da den i den Tilstand, som den var, ikke var istand til at udføre nogetsomhelst Arbejde. Ansvar for dette Forhold paahviler Tiltalte, og vil han, som er født i Vestermarie Sogn den 21. Februar 1853 og ej forhen er tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 297, (og findes Straffen) efter Omstændighederne (være at anse) med en Bøde af 100 Kr. til Statskassen, som i Mangel af fuld Betaling vil være at afsone med simpelt Fængsel i 15 Dage.*)

Nr. 312.

Advokat Nellesmann

contra

Anton Madsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juli 1894: Tiltalte, Former Anton Madsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1894: Tiltalte Anton Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Møller for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

*) De indklamrede Ord findes i Bythingsdommen.

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anton Madsen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anton Madsen, der er født den 16. September 1866, og som ved Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 20 Februar 1884 er anset efter Straffelovens §§ 228 og 251, kfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, men ikke iøvrigt funden straffet efter Dom, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han den 1. Maj d. A. henad Eftermiddagen udenfor Statsbanegaarden i Odense af Skytte Jens Albert Christiansen af Frederikslund, der var Tiltalte ubekjendt, og som ikke navngav sig for ham, fik overleveret et Christiansen tilhørende, til 40 Kr. vurderet Jagtgevær med Anmodning om, at han vilde holde det i kort Tid, hvorefter Christiansen gik bort. Tiltalte ventede derefter ved Banegaarden indtil ca. Kl. 9 om Aftenen for at aflevere Geværet, men da han ikke traf Christiansen, medtog Tiltalte Geværet til sit Hjem i Odense i den Hensigt at søge Ejeren udfundet. Geværet blev imidlertid staaende hos Tiltalte, uden han foretog noget for at oplyse det, medens han dog ikke lagde Skjul paa, hvorledes han var kommen i Besiddelse af det; men omtrent midt i Maj afhændede Tiltalte det til en Bekjendt, der udtalte Ønsket om at faa et Gevær, og hvem han meddelte, at Geværet tilhørte ham, idet Tiltalte som Vederlag modtog et Sæt Tøj og forpligtede sig til yderligere at betale Vedkommende 10 Kr.

For det saaledes udvidste Forhold vil Tiltalte, idet Aktionsordren ikke findes derfor at være til Hinder, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 248 med en Straf paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, vil derfor saavidt være at forandre.

Nr. 296. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Harald Franch (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Han Herredernes Extrarets Dom af 19 Juli 1894: Arrestanten Harald Franch bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar, og udreder han de af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 14 Kr., og Defensor, Sagfører Nyegaard, 12 Kr., samt Sagfører Terndrup 5 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Prokurator Terndrup tilkjendte Salær bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, betaler Arrestanden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning forligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Harald Franch til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Harald Franch — der er født i Aaret 1839, og som tidligere, foruden ifølge Han Herredernes Extrarets Dom af 12. December 1860 at have været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Tyveri, endvidere har været straffet 7 Gange for denne Forbrydelse, nemlig ifølge Kjær Herreds Extrarets Domme af 30 Oktober 1877 og 1 Marts 1878 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter § 230, 1 Led, med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage; ifølge Han Herredernes Extrarets Dom af 24 Maj 1878 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ifølge Kjær Herreds Extrarets

Domme af 25 November 1879 efter Straffelovens § 232, 2 Led, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, 10 November 1882 efter § 232, 1 Led, med samme Slags Arbejde i 3 Aar, og 8 Juni 1885 i Henhold til § 232 for 6 Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar; samt endelig ifølge Frijsenborg-Faur-skovs Birks Extrarets Dom af 23 Oktober 1889 efter Straffelovens § 232 og tillige efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Tugthusarbejde i 2 Aar — tiltales under nærværende Sag paany for Tyveri.

Arrestanten er bl. A. sigtet herfor med Hensyn til en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Smørspand med deri værende 3 Pd. Smør til Værdi 2 Kr. 70 Øre, som han skal have tilvendt sig fra en Vej, hvor den maa antages at have været hensat tilligemed endel andre Spande af Kusken fra et Mejeri som bestemt for Husmand Lars Jensen af Arrentsminde, og har i saa Henseende Husmand Lars Christian Larsen, kaldet Blok, sammesteds edelig forklaret, at han en Dag — som det maa antages i Marts Maaned d. A. — lidt over Middag, da han, efter af sin Pige at være gjort opmærksom paa, at der havde været en Mandperson henne at se i de ommeldte Mejerispande, der vare hensatte paa eller ved en Vej ca. 100 Favne Nord for hans Hus, saa efter Spandene, bemærkede ved disse en Person, der medtog en mindre Spand, hvormed han begav sig ud ad Klitterne til. Da dette forekom ham mistænkeligt, gik han over til ovennævnte Lars Jensen, der er hans Nabo for at fortælle denne, hvad han havde set, og da de, idet Lars Jensen ventede Smør fra Mejeriet, hvilket han meddelte Blok, herefter ikke tvivlede om, at den ommeldte Person havde uberettiget sat sig i Besiddelse af Spanden, satte Lars Jensen til Hest efter Personen, hvem han, hvad Blok saa, ogsaa indhentede, og ca. 10 Minutter efter kom Lars Jensen tilbage med Spanden med Indhold. Personen havde imidlertid begivet sig i Retning af en i Nærheden af Lars Jensens Bolig liggende Skov, og da Lars Jensen ikke gjerne saa, at han opholdt sig der, gik de for at faa ham bort sammen hen til ham, der ved denne Lejlighed udgav sig at være fra Viborg eller Aarhus, og Blok har særlig udsagt, at Personen ikke har været ham ude af Syne fra det Øjeblik af, da han saa ham tage Spanden, og indtil han og Lars Jensen nu talte med ham, undtagen forsaavidt en navngiven Mands Hus til enkelte Tider havde været til Hinder derfor. Bemeldte Lars Jensen har afgivet en edelig Forklaring, der ganske stemmer med den foranførte Forklaring, forsaavidt den angaar ham, og som endvidere gaar ud paa, at han saa, at den ommeldte Person, der befandt sig en Afstand af ca. 300 a 400 Favne, da Lars satte efter ham, satte Smørspanden fra sig paa Vejkanten og, efter hvad Lars Jensen antager, forsøgte at tildække den med Sand, samt at han, da Lars Jensen havde

indhentet ham, paa dennes Forehold af, at han havde taget hans Smørspand, to Gange nægtede dette, men, da Lars Jensen, elter at være staaet af Hesten, havde taget fat i ham og givet ham et Slag med sin Stok, paaviste, hvor han havde sat Spanden. Begge de nævnte Vidner have derhos under Forhøret gjenkjendt Arrestanden som den af dem omforklarede Person, og vel har Arrestanten nægtet at have taget den ommeldte Smørspand, men ved de anførte beedige Vidneforklaringer maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter Forklaringerne vel maa antages ved den paa-gældende Lejlighed at have været noget beruset, men dog ikke i en Grad, der kan have Indflydelse paa hans Tilregnelighed — har gjort sig skyldig i det foromhandlede Tyveri. Om Erstatning i Anledning af samme er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Hvad dernæst angaar den mod Arrestanten rejste Sigtelse for at have stjaalet et strikket uldent Halstørklæde, som han er funden i Besiddelse af, og hvorom han har forklaret at have købt det under et Ophold i Aalborg for 3 Kr., har Bager og Musiker N. C. Nielsen af Bækkens Mølle edelig forklaret, at det er ham tilhørende og frakommen ham mod hans Vidende og Villie den 15 Februar d. A. om Aftenen, da han spillede til Dands i Aaby Kro, men da han ikke har tilvejebragt det fornødne Bevis for sin Ejendomsret til dette Tørklæde, vil Arrestanten ikke kunne anses med Straf for sin Besiddelse deraf; og forsaavidt han endvidere er sigtet for den 21 Marts d. A. at have frastjaalet Enken Ane Johanne Christensdatter af Broust et Stykke Flæsk, foreligger der ej heller tilstrækkeligt Bevis for mod hans Benægtelse at anse ham skyldig heri.

Derimod vil Arrestanten for sin Tilvendelse af den ovenommeldte Smørspand med Indhold være at anse for 8 Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste. Der mangler derimod Hjemmel til under denne Sag at tillægge Prokurator Tørndrup, der, efter Anmodning af Forhørsdommeren, men uden at være beskikket dertil af Amtet, har givet Møde til Varetagelse af Arrestantens Tarv under en den 2 Juni d. A. i Hvetbo Herreds Politiret foretagen Eedsfæstelse af et Vidne, noget Salær i denne Anledning, og det ham ved Underrettsdommen tilkjendte Salær findes derfor at maatte bortfalde.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at det ikke kan billiges, at der under et inden Hvetbo Herreds Politiret den 19 og 21 Juni d. A. optaget Forhør er eedfæstet forskellige Vidner, uden at det i Overensstemmelse med Frdn. 13 Oktober 1819 § 1 er iagttaget, at enten Arrestanten personlig fremstilledes, eller at der beskikkedes ham et

Forsvar til at varetage hans Tarv; men der findes dog efter Omstændighederne ikke Føje til i denne Anledning at gjøre Ansvar gjældende.

Mandagen den 12 November.

Nr. 179. Gaardejer **Lars Nielsen** og Gaardbestyrer
Niels Nielsen (Rée)

contra

Gaardejer **Ole Christensen** som Værge for sin umyndige Søn, **Jens Peter Christensen** (Hindenburg), samt **Skifteforvalteren i Stevns-Faxe Herreder, Herredsfoged Klaumann**, paa afdøde **Karen Larsen** og tidligere afdøde Mand, Gaardejer **Niels Nielsen** af Frøslev, deres Fælles-Dødsbos Vegne (Ingen)

betræffende det nævnte Dødsboes Overtagelse til offentlig Skiftebehandling.

Stevns-Faxe Herreders Skifterets Decision af 18 August 1893: Fællesboet efter den under 27 September 1891 afdøde **Karen Larsen** og tidligere afdøde Mand, Gaardejer **Niels Nielsen** af Frøslev, vil være at tage under offentlig Skiftebehandling.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1894: Den paaankede Decision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanterne for Høiesteret alene have gjort gjældende, at Indstævnte **Ole Christensen** efterat være bleven fuldmyndig har, i alt Fald stiltiende, ratihaberet det i den indankede Dom omhandlede Afkald, og i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte vil den efter bemeldte Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne, Gaardejer Lars Nielsen og Gaardbestyrer Niels Nielsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Efter at Gaardejer Niels Nielsen af Frøslev den 19 Maj 1891 var afgaaet ved Døden, forblev hans Enke, Karen Larsen, hensiddende i uskiftet Bo efter sin nævnte Mand efter Anmeldelse for Skifteretten i Stevns-Faxe Herreder om, at hun hertil havde Samtykke fra de to eneste og myndige Arvinger, Citanterne Gaardejer Lars Nielsen og Gaardbestyrer Niels Nielsen, begge af Frøslev, der vare Ægtefællernes eneste Sønner. Den 27 September f. A. døde bemeldte Karen Larsen, og Citanterne anmeldte næste Dag for Skifteretten, at de som eneste og myndige Arvinger overtog Fællesboet efter deres Forældre, idet de til Skifteretten afleverede Arveafkald fra deres tre Søstres Mænd, deriblandt et Afkald, udstedt af Indstævnte Gaardejer Ole Christensen af Frøslev, der havde været gift med deres den 13 Maj 1883 afdøde Søster, Ane Cathrine Nielsen, hvilket Afkald er saalydende:

Jeg underskrevne Gaardmand i Store Taareje, unge Ole Christensen, gift med Ane Cathrine Nielsen, Datter af Gaardmand Niels Nielsen i Frøslev, tilstaar herved at have erholdt af nævnte min Svigerfader 2000 Rdl., skriver To Tusinde Rigsdaler, som den min Kone i sin Tid tilfaldende Arv efter hendes Forældre.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 38—39.

Mandagen den 5 November.

Nr. 179. Gaardejer Lars Nielsen og Gaardbestyrer
Niels Nielsen (Rée)

contra

Gaardejer Ole Christensen som Værge for sin umyndige
Søn, Jens Peter Christensen (Hindenburg), samt Skiftefor-
valteren i Stevns-Faxe Herreder, Herredsfoged Klaumann,
paa afdøde Karen Larsen og tidligere afdøde Mand,
Gaardejer Niels Nielsen af Frøslev, deres
Fælles-Dødsbos Vegne (Ingen)

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Thi meddeler jeg derfor herved nævnte min Svigerfader, min
Svigermoder Karen Larsdatter, og enhver rette Vedkommende
fuldkomment Afkald og Kvittering for ovennævnte To Tusinde
Rigsdaler og erklærer herved med min Underskrift i tvende
Vitterlighedsvidners Overværelse intetsomhelst Krav at have eller
i Fremtiden at kunne gjøre gjældende i Henseende til Arv efter
nævnte mine Svigerforældre.

Store Taarøje, den 27 December 1864.

u. Ole Christensen.

Til Vitterlighed:

Søren Vilhelmsen.

Hans Larsen.

Den 8 Juli 1892 indgav imidlertid Indstævnte Ole Christensen
som Værge for sin og sin nævnte Hustrues umyndige Søn, Jens
Peter Christensen, Begjæring til Skifteretten om, at Fællesboet
efter afdøde Karen Larsen og tidligere afdøde Mand, Gaardejer
Niels Nielsen, maatte blive taget under offentlig Skiftebehandling,
idet han gjorde gjældende, at det af ham ndstede Arveafkald
var ugyldigt, og at hans nævnte Søn saaledes var arveberettiget

efter bemeldte Ægtefæller. Ved Skifterettens efter en længere Disput den 18 August f. A. afsagte Decision toges bemeldte Indstævntes Paastand til Følge, og Citanterne have derefter ved Stævning til Indstævnte Ole Christensen i Egenskab af hans nævnte Søns Værge og til Skifteforvalteren i Stevns-Faxe Herreder, Herredsfoged Klaumann, paa det oftnævnte Fælles-Dødsboes Vegne indanket Decisionen her for Retten, hvor de have paastaet Decisionen forandret derhen, at Boet ikke vil være at tage under offentlig Skiftebehandling, samt kjendt for Ret, at Boet ekstraderes Citanterne til privat Skifte og Deling, hvorhos de have paastaet Indstævnte Christensen i hans oftnævnte Egenskab tilpligtet at betale dem Appellens Omkostninger. Medens den indstævnte Skifteforvalter, skjøndt lovlig stævnet, ikke har givet Møde for Overretten, har Indstævnte Ole Christensen som Værge for den umyndige Jens Peter Christensen paastaet Decisionen stadfæstet og sig tilkjendt Appellens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand om det ovenanførte Afkalds Ugyldighed har Indstævnte Ole Christensen gjort gjældende, at Afkaldet er udstedt af ham, forinden han, der er født den 10 April 1840, var fuldmyndig, hvorhos han nærmere har anført, at han, da han udstedte Afkaldet, alene havde modtaget Forstrækninger af sin nævnte Svigerfader til det i Afkaldet angivne Beløb, 2000 Rdl., og at han, der ikke nærmere havde gennemlæst Afkaldet, forinden han underskrev det, og ikke senere har set det forinden Svigerfaderens Død, idet Svigerfaderen opbevarede det, stod i den bestemte Formening, at det alene var et Afkald paa Arv for 2000 Rdl. eller 4000 Kr., ligesom han har henvist til, at de af hans afdøde Hustrues tvende Søstres Mænd udstedte Afkald lyde paa langt større Beløb, nemlig paa 14,000 Kr., hvorhos han endelig har bemærket, at de Forstrækninger, som han senere har modtaget af sin Svigerfader, stedse af ham ere betragtede som Gaver, og at Grunden til, at han ikke strax ved sin Svigerfaders Død gjorde sin Søns Ret gjældende, var, at han antog, at der existerede Dispositioner, hvorefter hans Svigermoder skulde forblive hensiddende i uskiftet Bo, ligesom han saavel den Gang som efter Svigermoderens Død gik ud fra, at det var anmeldt for Skifteretten, at han havde en umyndig Søn, og at dennes Tarv vilde blive varetaget af Skifteretten.

Citanterne, der have benægtet Rigtigheden af Indstævnte Ole Christensens foranførte Fremstilling, og som navnlig have hævdet, at bemeldte Indstævnte forinden Afkaldets Udstedelse har modtaget Forstrækninger til et langt større Beløb end 4000 Kr., og at han ogsaa efter Afkaldets Udstedelse har modtaget Forstrækninger i et saa betydeligt Omfang, at han ikke kunde betragte dem som Gaver, have derimod paastaet, at det oftomtalte Arveafkald er fuldgyldigt. Forsaa vidt Citanterne til Støtte

herfor have gjort gjældende, at Indstævnte Ole Christensen, der ved Afkaldets Udstedelse alene optraadte som Værgø for sin Hustru, maatte i sin nævnte Egenskab kunne forpligte sin Hustru i det foreliggende Forhold, uanset at han ikke var fuldmyndig, og at bemeldte Indstævnte, saafremt Kurators Medvirkning uagtet det anførte maatte anses fornøden, netop ved Afkaldets Meddelelse optraadte under Medvirkning af Kurator, idet hans oftnævnte Svigerfader, der modtog Afkaldet, var beskikket til Kurator for ham, kan der ikke gives Citanterne Medhold i disse Betragtninger, hvorved bl. A. bemærkes, at det ikke imod Indstævnte Ole Christensens Benægtelse kan anses bevist, at hans afdøde Svigerfader ved Afkaldets Udstedelse var beskikket til Kurator for ham. Citanterne have endvidere gjort gjældende, at Indstævnte Ole Christensen mange Gange, efter at han var bleven fuldmyndig, og forinden hans Hustru afgik ved Døden, saavel udtrykkelig som stiltiende har ratihaberet Afkaldet, men imod bemeldte Indstævntes Benægtelse kan Rigtigheden af disse Anbringender ikke anses tilstrækkelig godtgjort. Da Afkaldet saaledes som udstedt af en ikke fuldmyndig Person ifølge Frdn. 21 Maj 1845 § 14 maa anses for ugyldigt, vil den indankede Decision efter Indstævnte Ole Christensens Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Tirsdagen den 13 November.

Nr. 203. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Johannes Madsen og Jens Christian Christensen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 30 September 1893: De Tiltalte Jens Christian Christensen og Johannes Madsen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann

og Prokurator Konnerup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1894; De Tiltalte Johannes Madsen og Jens Christian Christensen bør straffes med simpelt Fængsel hver især i 8 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Seidelin, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at de Tiltalte ere anseete efter Straffelovens § 257, i hvilken Henseende de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse. Straffen findes imidlertid at kunne bestemmes for hver af de Tiltalte til en Bøde af 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Johannes Madsen og Jens Christian Christensen bør hver især til Statskassen bøde Halvtred- sindstve Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesterets- doms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i fem Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fast- satte Salarier og i Salarium til Høiesteretssag- fører Jensen og Advokat Hindenburg for Høieste- ret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær- værende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte Johannes Madsen og Jens Christian Chri- stensen, der ere fødte henholdsvis den 15 September 1826 og den 7 Maj 1864, og af hvilke ingen er funden forhen straffet efter Dom, for Bedrageri.

Den 13 Juni f. A. indgav Slagtermester S. C. Nielsen heraf Staden Klage til Frederiksberg Politi over at være bleven bedraget af de Tiltalte ved en Hestehandel, og er i saa Henseende ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelser oplyst Følgende: Tiltalte Christensen, der ernærer sig som Kommissionær og i flere Aar, navnlig i det sidste Halvaarstid, forinden denne Sags Anlæg har mod Betaling været benyttet som Mellemmand ved Handler om Heste af Tiltalte Madsen, der er Hestehandler, havde paataget sig at forhandle en Hest for sidstnævnte Tiltalte, som ved sin Søn den 6 eller 7 Juni f. A. havde kjøbt samme af en russisk Hestehandler, og da nu tillige ovenmeldte Slagtermester Nielsen den 8 s. M. henvendte sig til ham om ligeledes mod Honorar at besørge en Nielsen tilhørende Hest solgt snarest, tænkte han muligen at kunne arrangere en Byttehandel angaaende disse Heste. Han begav sig derfor i Forening med bemeldte Nielsen den følgende Dag efter Aftale med Tiltalte Madsen til dennes Bolig i Frederiksberg Sogn, og udtalte han undervejs til Nielsen bl. A., at Tiltalte Madsen havde til Salg en første Klasses norsk Hest, der var fejlfri og reel til alt Brug, samt at Tiltalte Madsen havde havt denne Hest $\frac{1}{2}$ Aar paa sin Gaard, og gjentog han, efterat de vare ankomne til Tiltalte Madsens Bolig, i denne Tiltaltes Paahør de foromtalte Udtalelser, uden at der mod nogen af disse blev gjort nogen Indvending af Tiltalte Madsen. I Tillid til Rigtigheden af disse Opgivender gik Nielsen ind paa at bytte sin Hest mod Tiltalte Madsens Hest og desuden give 250 Kr. i Bytte, hvorhos Tiltalte Christensen erholdt i Honorar 20 K. af Nielsen og 15 Kr. af Tiltalte Madsen. Efter hvad der under Sagen yderligere er oplyst, viste imidlertid den Hest, Nielsen saaledes havde tilbyttet sig, strax den følgende Morgen sig aldeles ustyrlig som Kjørehest, idet den ikke vilde gaa frem, men kastede sig til Siden og i det Hele var uregjerlig, saa at det maatte betragtes som farligt at benytte den som Kjørehest, og i en af Docenten i veterinær Retslære ved den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole den 6 Juli f. A. afgiven skriftlig Erklæring hedder det om bemeldte Hest, at den under en nysnævnte Dag foretagen Kjøreprøve viste sig at være noget nervøs og ængstelig for Vognen, at den stod og trykkede sig, vilde kaste sig til Siden, gik undertiden i Vejret, slog til Tøjet og tog Spring frem, naar man vilde sætte den i Gang, at den, naar den var sat i Gang, gik planløst uden at ville lade sig styre og i det Hele viste sig raa og udreseret, samt at den derfor, om den end ikke kunde erklæres for egentlig stædig, dog maatte siges paa Grund af manglende Dressur og Øvelse at være ubrugbar for Kjøberen som Kjørehest og i denne Forstand erklæres for ikke at have været redelig og reel til Brug. Hesten er derefter af Nielsen bleven bortbyttet til en Værdi af 200 Kr., medens den Hest, Nielsen foruden det kon-

tante Beløb gav Tiltalte Madsen i Bytte, er vurderet til ca. 200 Kr.

Medens nu de Tiltalte have erkjendt, at de ovenomtalte Foregivender, vedrørende den Slagtermester Nielsen i Bytte givne Hest, for hvilke ogsaa Tiltalte Madsen efter det Passerede findes at maatte staa til Ansvar, forsaavidt de ere brugte i hans Paahør, ere benyttede for at bevæge Nielsen til at indgaa paa Byttehandelen, have de benægtet, at der har været nogen forudgaaende Aftale imellem dem i saa Henseende, mod hvilken Benægtelses Rigtighed intet under Sagen er fremkommet. Ejheller findes der tilstrækkelig Grund til at forkaste deres Forklaring, naar de, forsaavidt det overfor Nielsen ved Handelens Afslutning er bleven udtalt, at Hesten var fejlfri og reel til alt Brug, og at den var norsk, med Hensyn hertil have forklaret at have været i god Tro, idet deels den russiske Hestehandler, der til Tiltalte Madsens Søn som ovenanført solgte Hesten, som det ikke er oplyst, at nogen af de Tiltalte selv har prøvet forinden Byttehandelen, under Sagen har forklaret forinden Salget at have garanteret Hesten, for hvilken han modtog 350 Kr., fejlfri og reel i alle Retninger, hvad de Tiltalte forsaavidt særlig have paaberaabt sig, og deels intet er oplyst, der modsiger Rigtigheden af de Tiltaltes Erklæring om, at de efter Hestens Udseende antog den for at være af norsk Race. Derimod ville de Tiltalte ikke kunne undgaa Ansvar, forsaavidt det ved den oftomtalte Lejlighed mod bedre Vidende urigtig af Tiltalte Christensen er blevet forebragt Slagtermester Nielsen og ikke modsagt af Tiltalte Madsen, at Sidstnævnte i et halvt Aar havde havt Hesten paa sin Gaard, hvilket Foregivende, paa hvis Rigtighed Nielsen vil have stolet, efter hans under Sagen afgivne Erklæring har været en for ham væsentlig medvirkende Omstændighed til, at han indlod sig paa Byttehandelen, idet han paa Grund heraf forudsatte, at Tiltalte Madsen kjendte Hesten grundig. — — — — —

Med Hensyn til de Tiltaltes ovenbeskrevne Forhold overfor Slagtermester Nielsen ville de derimod være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne hver især med simpelt Fængsel i 8 Dage, og vil i denne Henseende den indankede Dom, hvorefter Tiltalte Christensen er anset efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Madsen efter samme Lovs § 257 med simpelt Fængsel i 14 Dage, være at forandre.

Nr. 245. Advokat Hindenburg

contra

Jens Christian Andersen (Def. Salomon),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 1 Marts 1894: Tiltalte Jens Christian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være; dog at han vil have at udrede Sagens Omkostninger, herunder Salærer til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr., og Defensor Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1894: Tiltalte Jens Christian Andersen bør straffes med 15 Slag Ris. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretts-sagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 Juni d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 173, jfr. §§ 46 og 36. Straffen findes under Hensyn til den Revselse, der efter det for Høiesteret Oplyste af den paa-gjældende Piges Fader er tildelt Tiltalte, at kunne bestemmes til 10 Slag Ris.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christian Andersen bør straffes med ti Slag Ris. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestedreng Jens Christian Andersen, der er født den 13 Marts 1880, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Forbrydelse mod Sædeligheden. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der tjente hos Gaardejer Chr. Larsen i Borup, og som Natten mellem den 26 og 27 Januar d. A. var kommen ind i et Værelse paa Gaarden, hvor Pigebarnet Oline Marie Larsen, der er født den 24 Maj 1888, og hvis Forældre vare i Besøg hos Tiltaltes Husbond, var bragt til Sengs uden dog at være afført sit Tøj, har for at tilfredsstille en hos ham pludselig opstaaet Kjønndrift, taget hendes Undertøj af og lagt sig op i Sengen til hende, hvorefter han, uden at afføre sig sine Benklæder, tog sit Lem frem og forsøgte at presse det ind i Pigens Kjønnsdele, hvilket dog ikke lykkedes. Han har derhos forklaret, at Stillingen han laa i, medførte nogen Lystfølelse for ham, men at der ingen Sædudtømmelse fandt Sted, samt at han, efterat have ligget lidt ovenpaa Pigen, endnu forblev en kort Tid i Sengen. Han har under Forhøret indrømmet, at han nok vidste, at den Handling han har begaaet, var strafværdig, men han har derhos tilføjet, at han i Gjerningens Øjeblik ikke tænkte derpaa, ligesom det heller ikke faldt ham ind, at Pigebarnet kunde tage nogen Skade af at blive behandlet som sket. Ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der den 30 Januar d. A. har undersøgt Tiltalte, samme Dag udstedt Erklæring gjør Tiltalte, der er af almindelig Højde, noget spinkel bygget, men iøvrigt ret vel udviklet, ikke noget særdeles intelligent Indtryk, men svarer dog ret klart og fornuftigt paa de Spørgsmaal, der rettes til ham, og synes i det Hele nogenlunde i sin hele Opvæxt at være fulgt med sine Jævnaldrende. Hans Kjønnsdele ere snarest ringe udviklede og endnu ganske af Barnetypen, saaledes at Lægen anser det for meget usandsynligt, at det har kunnet komme til en ejaculatio seminis. Vedkommende Forhørsdommers og Retsvidnernes Udtalelser om det Indtryk, de have faaet af Tiltaltes aandelige Modenhed, gaa væsentlig i samme Retning, og de have særlig bemærket, at Tiltalte synes at være mere barnlig, end Personer i hans Alder paa Landet pleje at være, og ifølge forskellige under Sagen fremkomne Oplysninger har der hidtil i det Hele ikke været noget at udsætte paa Tiltaltes Opførsel. Pigebarnet Oline har, efter hvad der er oplyst, ingen Skade taget ved den hende tilføjede Overlast. For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte, idet det, efter hvad der foreligger, ikke kan betvivles, at han har indset Handlingens Strafbarhed, være at anse efter Straffelovens § 176, kfr. § 36, med en Straf, der efter Sagens

Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Slag Ris.

Onsdagen den 14 November.

Nr. 308. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Iver Iversen (Def. Salomon),

der tiltales for uterligt Forhold.

Hammerum Hærreds Extrarets Dom af 30 Juni 1894: Tiltalte Iver Iversen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Wedel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 August 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Iver Iversen til Høiesteretssagførererne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Iver Iversen for uterligt Forhold. Pigen Else Marie Jensen, der efter sit Opgivende er 22 Aar gammel, og som i afvigte Vinterhalvaar tjente hos Tiltalte, der i December f. A. blev Enkemand, har forklaret, at efterat Tiltalte — der havde Natteleje i samme Værelse som hun og en anden henved 15 Aar gammel Pige, i Forening med hvem hun passede Tiltaltes spæde Barn — om Natten mellem den 10 og 11 Marts sidstleden efter sin Hjemkomst fra en Tur til Holstebro havde paalagt hende, der var vaagen, medens den anden Pige sov, at staa op og hjælpe ham med at faa Støvlerne af, rettede han, da hun, efter at have iført sig et Par Skjorter, kom ind til ham i Stuen ved Siden af Sovekammeret, og inden hun havde foretaget noget for at efterkomme hans gjentagne Anmodning om at hjælpe ham af med Støvlerne, en Opfordring til hende om at gaa op med i Gjestekammeret, der laa længere borte, hvad hun nægtede at gjøre, fordi hun forstod, at han vilde have Samleje med hende, idet han med det samme havde taget hende om Livet. Hun forsøgte nu at rive sig løs, men han trak hende trods hendes Modstand, og uagtet hun holdt sig fast i Dørkarmen, ind i det til Stuen stødende Pige-kammer, hvor der Ingen var, hvorefter han kastede hende op i en Seng og lagde sig ovenpaa hende samt, uagtet hun stadig gjorde Modstand og forlangte, at han skulde slippe hende, trak hendes Klæder op over Benene og Underlivet, med Magt skilte hendes Ben ad, opknappede sine Benklæder og fremtog sit Lem, idet han holdt hende fast med den venstre Arm. Under det saaledes Passerede havde hun, der er stor og stærk, troet at kunne frigjøre sig, men da hun nu mærkede, at Samlejets Fuldbyrkelse var umiddelbart forestaaende, og at hun ikke kunde hindre samme, raabte hun 3 Gange, saa højt hun kunde, den anden Piges Navn, og da hun havde raabt tredie Gang, slap Tiltalte hende. Ifølge den af den anden Pige afgivne Forklaring blev hun vækket ved, at Else Marie Jensen 3 Gange raabte hendes Navn af al Magt, og var Else Marie — der Dagen efter fortalte Vidnet, at Tiltalte havde prøvet at tage hende med Vold — da hun om Natten kom tilbage til Sovekammeret, meget forpustet, saa hun næsten ikke kunde faa Vejret, hvorhos hun kastede op om Natten og laa syg i et Par Dage.

Tiltalte — der først benægtede at have foretaget sig noget-somhelst med Pigen og, efter at være arresteret, i flere Forhør forklarede, at han den paagjældende Nat havde været saa beruset, at han hverken næste Morgen eller senere havde kunnet huske noget af, hvad der var forefaldet, hvorfor han heller ikke kunde fremsætte nogen Benægtelse af Pigens Forklaring, naar hun beedigede den — har senere, efter først at have afgivet en halvvejs Tilstaaelse, vedgaaet, at disse Forklaringer af ham ere usand-

færdige og erkjendt Rigtigheden i det Hele af Else Marie Jensens saavel som af den anden Piges Forklaring, men tillige udsagt, at hans Tanke ikke var med Vold at skaffe sig Samleje med Pigen, men kun at han ved sin Adfærd kunde formaa hende til omsider godvillig at tilstaa ham Samleje, hvilken Forklaring der ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste. Ligeledes har Tiltalte erkjendt, at Else Marie, som baade efter Tiltaltes Udsagn og det iøvrigt Foreliggende er én anstændig Pige, ikke havde givet ham Anledning til at tro, at hun vilde indlade sig med ham, og skjøndt Tiltalte ses at have Aftenen før den paagjældende Nat nydt endel Spiritus, maa han antages ikke at have været saaledes paavirket heraf, at det kunde influere paa hans Tilregnelighed. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 176, kfr. § 168, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 250. Høiesteretsagfører Bagger

contra

Anders Christian Frederiksen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 24 Februar 1894: Tiltalte Anders Christian Frederiksen, kaldet Svinth, bør straffes med simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wedel, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Valeur, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Maj 1894: Tiltalte, Anders Christian Frederiksen, med Tilnavn Svinth, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, 15 Kr. hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Christian Frederiksen til Høiesterets-sagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Anders Christian Frederiksen med Tilnavn Svinth, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, gik Tiltalte den 21 November f. A. Kl. 6 a 7 om Aftenen fra sin Bolig i Timring hen til den ligeledes i Timring boende Husmand Laust Christian Christensen efter sin Forklaring for at høre om nogle af sine Faar, der tidligere samme Aften skulde være fulgte hjem med Christensens Hustru, og da Tiltalte undervejs fandt en gammel Hjulege, tog han den med for i paakommende Tilfælde, idet han ikke levede i god Forstaaelse med Laust Chr. Christensen, der tidligere skal have truet ham, at benytte den — som han har udsagt — til at forsvare sig med. Da Tiltalte nu inde i Christensens Stue afkrævede denne og hans Hustru et mindre Beløb, som han mente at have tilgode hos dem for Kjød, men som Christensen, der paastod at have et større Modkrav paa Tiltalte, vægrede sig ved at betale, foranledigede dette Christensen til at vise Tiltalte Døren, idet han ytrede, om Tiltalte vidste, hvilken Dør han var kommen ind af, samt rejste sig, og efter en tilstedeværende Trediemands Forklaring gik henimod Døren for at aabne denne. I det samme stødte imidlertid Tiltalte til Christensen, saa at denne faldt haardt over mod en i Stuen staaende Bænk, og gaar den af Christensen afgivne og beedigede Forklaring ud paa, at Tiltalte, da Christensen strax igjen rejste sig, foer ind paa ham og med den ovennævnte Hjulege tilføjede ham flere — i det Mindste 4 — Slag, der ramte ham paa den venstre Side af Brystet, den venstre Arm og Skulder samt oven i Hovedet, og

fratog ham en Bøsse, som han under Overfaldet greb og truede Tiltalte med for at forskrække denne, men som iøvrigt ikke var ladet, hvorpaa Tiltalte løb sin Vej.

Ifølge en af Distriktlægen den følgende Dag udstedt Erklæring havde Christensen ved en samme Dag foretagen Undersøgelse paa Midten af Pandebenets behaaede Del flere med stærknet Blod bedækkede Skrabninger samt paa Rygfladen af Ledforbindelsen mellem venstre Pegefinger og Mellemlaandsbenet en større Af-skrabning, omtrent to Ctm. i Længde og en Ctm. i Bredde, hvorhos der paa venstre Skulderblads*) forreste Flade saas en Fremhvalvning, fremkaldt ved Betændelse af Ledkapselen, og som medførte en Del Smerte og Uformuenhed til at løfte Armen, og udtales det endvidere i Lægeerklæringen, at da Christensen er Krøbling og kun kan bevæge sig frem ved Brugen af to Stokke, vilde dette falde ham vanskeligt og maaske i den første Tid umuliggjøres paa Grund af Læsionen af venstre Skulderblad*), med Hensyn til hvilken Læsion det endelig hedder, at det vilde bero paa Ledbetændelsens Forløb, hvorvidt den vilde have nogen skadelig Indflydelse paa Christensens fremtidige Helbredstilstand. Det maa imidlertid antages, at Christensen, hvis Arbejdskraft efter hans Forklaring i længere Tid var en Del forringet som Følge af den ham overgaaede Vold, senere i alt Væsentligt har forvundet Følgerne af samme.

Tiltalte har vedgaaet ved den omhandlede Lejlighed at have slaaet Christensen med den ommeldte Hjulege, der havde en Længde af $21\frac{3}{4}$ Tom. og en Vægt af 87 Kvint, og som han holdt i den tynde Ende; men han har anbragt, at han paa Grund af Christensens truende Optræden overfor ham frygtede for, at denne skulde tilføje ham Overlast, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at Laust Christensen efter, som meldt, at være falden over imod en Bænk og igjen at have rejst sig, greb et Stykke Træ med begge Hænder og stødte Tiltalte med dette i Underlivet eller for Brystet, hvorpaa han, fægtende først med Træstykket og derpaa med noget, der — som Tiltalte har udtrykt sig — glimtede mellem hans Fingre som et Knivsblad, forfulgte Tiltalte, der imidlertid undgik at blive ramt, samt at Laust Christensen derefter truede Tiltalte dels med sin ovenommeldte Bøsse, idet han, dog uden at holde Bøssen til Kinden, vendte dens Munding imod det Sted, hvor Tiltalte stod, men igjen satte den fra sig, dels med en Hammer, hvormed han vilde slaa Tiltalte i Hovedet, hvad denne dog forhindrede ved at tage fat i Hammerskaftet. Efter Tiltaltes Forklaring var det først derefter, at han slog Christensen med Hjulegen, og han vil navnlig kun have bibragt denne 2 Slag, af hvilke det ene ramte Overarmen og det andet den nederste Del af Underarmen eller Haanden, og

*) I Lægeerklæringen staar paa disse Steder: Skulderled.

som foranledigede, at Christensen paany faldt om. I Henhold til denne Fremstilling har Tiltalte benægtet, at de i Lægeerklæringen ommeldte Læsioner, der vare tilføjede Christensen paa venstre Skulder og i Hovedet, hidrørte fra de Christensen af Tiltalte bibragte Slag.

Da en Del af det mellem Tiltalte og Laust Christensen ved den paagjældende Lejlighed Passerede foregik uden Tilstedeværelse af Vidner, idet den ovenommeldte Trediemand strax gik bort, da Laust Christensen havde vist Tiltalte Døren, og Christensens Hustru ligeledes snart forlod Stuen, er det nu vel ikke tilfulde oplyst, hvorledes det hele er gaaet til, men ligesom der, da Tiltalte, efter hvad der er oplyst, er en yngre kraftig Mand, medens Christensen som meldt er en Krøbling og derhos meget lille og svagelig, intet videre Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes Anbringende om at have frygtet for at lide Overlast fra Christensens Side, idet han maa forudsættes med Lethed at have kunnet afværge Saadant, hvad han iøvrigt ogsaa har erkjendt, saaledes findes der ej heller efter de foreliggende Omstændigheder at kunne være nogen Tvivl om, at samtlige de i Lægeerklæringen ommeldte Læsioner og særlig Beskadigelsen af venstre Skulder ere tilføjede Christensen ved den under Sagen omhandlede Lejlighed af Tiltalte, idet der navnlig efter flere beedigede Vidneforklaringer maa gaas ud fra, at Christensen umiddelbart før Sammenstødet med Tiltalte ikke bar Spor af tilføjat Vold, medens han ganske kort efter dette havde et blødende frisk Saar i Hovedet samt flere Hudafskrabninger i Ansigtet og til Vidnerne fortalte, at disse Læsioner vare tilføjede ham af Tiltalte, hvorhos særlig Laust Christensens Hustru edelig har forklaret, at hun, der var gaaet bort for at tilkalde Hjælp, men nogle Minutter efter, da hun hørte Skridt af Tiltalte, som forlod Husst, vendte tilbage, da, umiddelbart efter Tiltaltes Bortgang fra Huset, fandt sin Mand stærkt blødende af forskjellige Saar i Ansigtet og paa Haanden. Christensen har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1862 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 15 November.

Nr. 282. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Elisabeth Lovise Christine Lieberknecht,
Andersens Hustru (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Skads Herreds Extrarets Dom af 10 April 1894: Tiltalte Elisabeth Lovise Christine Andersen, født Lieberknecht, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt betale alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Harck, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juli 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte har handlet i svigagtig Hensigt ved deels i Forligelseskommisionen deels overfor hendes Mand at bruge de i den indankede Dom nævnte Udtalelser om ikke at erindre at være Læge Nielsen noget skyldig eller at have konsulert ham, hvilke Ytringer iøvrigt ikke ere nøjagtigt oplyste, ligesom de heller ikke i og for sig egnede sig til at bevirke Frifindelse i den anlagte Civilsag. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Elisabeth Lovise Christine Lieberknecht, gift Andersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indånkede Doms Præmisser hedder det: Elisabeth Lovise Christine Lieberknecht, Smedesvend Andersens Hustru, der er født i Aaret 1860, og som ifølge Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 25 August 1888 har været anset efter Straffelovens § 257 med en Bøde af 20 Kr. til Statskassen, subsidiært simpelt Fængsel i 2 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrægeligt Forhold. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltaltes Mand, den nævnte Smedesvend Andersen, efterat en Sagfører som Mandatarius for praktiserende Læge Valdemar Nielsen i Esbjerg havde sagsøgt Andersen til Betaling af 8 Kr., som han ifølge Læge Nielsens Regning af 22 Oktober 1891 skulde være denne skyldig som Lægehonorar nemlig, dels for Udtrækning af en Tand i September 1891, 2 Kr., dels, som det hedder, ifølge tidligere Regning, 6 Kr., først ved Sagens Inkamination den 17 Maj 1892 ved Skads Herreds ordinære Ret benægtede selv at have søgt eller forlangt Læge Nielsens Hjælp, og at være bekendt med, at hans Hustru havde modtaget eller forlangt nogen Lægehjælp af denne, og derpaa, efter at Regningen var bleven forsynet med en Paategning, hvorefter de sidstnævnte 6 Kr. skyldtes for Behandling af Tiltalte for Hysteri i Maj og Begyndelsen af Juni 1891, i det paafølgende Retsmøde den 31 s. M. fremkom med en speciel Benægtelse af, at Tiltalte i Aaret 1891 havde faaet en Tand trukken ud af Læge Nielsen, og af at denne i Maj Maaned s. A. havde behandlet Tiltalte for et hysterisk Anfald. Der blev derefter indledet Undersøgelse baade mod Andersen og imod Tiltalte, og under denne maa det nu anses godtgjort, at Andersen i Virkeligheden skyldte Læge Nielsen Betaling for hans Hustru ydet Lægehjælp, idet denne dels trede Gange, nemlig den 20 og 21 Maj 1891 og den 1 Juni s. A. havde tilset Tiltalte i hendes Hjem, dels i September Maaned s. A. i sit eget Hjem havde trukket en Tand ud paa Tiltalte. Denne har derhos under Forhørene tilstaaet, dels at hun, da hun, forinden den civile Sag blev anlagt mod hendes Mand, paa hans Vegne gav Møde i Forligskommissionen, sammesteds nægtede at kunne erindre, at hun var Læge Nielsen noget skyldig, dels at hun overfor Manden, da denne, forinden han blev stævnet, spurgte hende, om hun havde konsulteret Læge Nielsen, erklærede, at hun ikke kunde erindre dette, og medens Undersøgelsen, under hvilken Andersen fastholdt at have været uvidende om den hans Hustru af Læge Nielsen ydede Behandling, for hans Vedkommende blev sluttet uden Sagsanlæggelse, er Tiltalte, som meldt, aktioneret for bedrægeligt Forhold, som sigtet for at have fremsat de ovennævnte Nægtelser imod bedre Vidende i den Hensigt at unddrage Læge Nielsen den ham af Ægtefællernes fælles Bo tilkommende Betaling. Der kan nu efter Omstændighederne heller intet Hensyn tages til Tiltaltes Foregivende om ved de ovenmeldte Lejligheder ikke at have husket bedre, og idet der

herefter maa gaas ud fra, at hun ved disse Lejligheder meget vel erindrede, at Læge Nielsen havde Penge tilgode for hende ydet Lægehjælp, hvorhos hun maa antages at have tilsigtet at hindre, at han kom til sin Ret med Hensyn til dette Tilgodehavende, maa hun anses at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der maa paadrage hende Straf efter Straffelovens § 257 — hvorved bemærkes, at det vel efter en af Distriktslægen afgiven Erklæring maa antages, at Tiltalte staar lavt og er mangelfuldt udviklet i aandelig Henseende, men at der efter denne Erklæring ikke er Føje til at betvivle, at hun fuldt ud har forstaaet Betydningen af sin Handling og saaledes er fuldt tilregnelig. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Den Straf, som Tiltalte efter det ovenanferte har forskyldt efter den nævnte Paragraf i Straffeloven, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Onsdagen den 21 November.

Nr. 21. Gaardejer **Johan Jensen Høj** eller nu hans i uskiftet Bo hensiddende Enke (Asmussen)

contra

Aktieselskabet »De danske Sukkerfabrikker« ved sammes Bestyrelses Formand, Gehejmeetatsraad **Tietgen** (Nellemann),

angaaende Udredelse af Erstatning for Misligholdelse af en Kontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juni 1891: De Indstævnte, Aktieselskabet de danske Sukkerfabrikker, bør for Citanten, Gaardejer Johan Jensen Høj af Skaarup, hæs Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves

Høiesterets Dom.

Idet det af de Høiesteret forelagte, efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger angaaende den Maade, hvorpaa efter Appellantindens Formening rigeligt Vand skulde kunne tilføres den paatænkte Saffstation i

Karleby, fremgaaer, at der ikke ad den Vej kan skaffes Stationen let Adgang til fornødent Vand, maa Høiesteret være enig med Dommen i, at den for det omhandlede Anlæg fastsatte Betingelse »let Adgang til rigeligt Vand« ikke er fyldestgjort. Allerede paa Grund heraf maa det billiges, at der er tillagt det indstævnte Selskab Frifindelse, og Dommen bliver derfor efter dets Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dombør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved et Avertissement af 15 Januar 1884 bekendtgjorde Bestyrelsen for det indstævnte Aktieselskab: „De danske Sukkerfabrikker“ i Bladene, at den efter gjentagen Opfordring fra Falster og Øst-Lolland havde besluttet at anlægge en Sukkerfabrik ved Nykjøbing med 6 Saftstationer paa nærmere angivne Steder bl. A. under Betingelse af, 1) at der til hvert enkelt af disse Steder saavel som til dem alle tilsammen sikredes et tilstrækkeligt Areal til Roedyrkning i 10 Aar, og 2) at der „paa de nævnte Steder kunde findes et passende Grundstykke med let Adgang til rigelig Vand“. Avertissementet sluttede med en Opfordring til Landmændene om at danne Komiteer for at søge de af Selskabet stillede Betingelser fyldestgjorte, og i Henhold hertil dannedes der saadanne af ledende Mænd paa Egnen for at virke for Sagen. Efterat Hovedkomiteen under 19 Februar s. A. havde meddelt Selskabet, at der var tegnet 2200 Tdr. Land, der vilde blive dyrkede med Roer, under Forudsætning af, at der blev bygget Stationer ikke over 1/2 Mil fra vedkommende Tegners Gaard, svarede Bestyrelsen under 22 s. M., at den modtog det gjorte Tilbud om Dyrkning af 2200 Tdr. Land med Roer som et fyldestgørende Grundlag for Opførelsen af en Centralfabrik ved Nykjøbing med Saftstationer paa Falster og Øst-Lolland, dog at Bestyrelsen maatte forbeholde sig Opfyldelsen af de øvrige stillede Vilkaar, derunder det ovenfor under Nr. 2 nævnte. Der blev derefter af en stor Del Beboere underskrevet Kontrakter paa de fra Selskabet udsendte Blanketter til saadanne, hvorved

Underskriveren forpligtede sig til i 10 Aar fra 1885 til 1894 paa et vist Areal at dyrke og til Nykjøbing Sukkerfabrik med Angivelse af vedkommende Saftstation at levere Sukkerroer paa de i Kontrakten indeholdte Betingelser, hvorunder, at Roerne modtoges af Aktieselskabet til en bestemt Pris. Efterat der til Aktieselskabet var indsendt saadanne Kontrakter paa ialt 2101 Tdr. Land, meddelte dettes Bestyrelse Hovedkomiteen under 16 April s. A., „at den havde antaget de fremsendte Arealtegninger til Centralfabriken i Nykjøbing p. F. med Saftstationer ved Lundby, Søllerup, Horbelev, Saxkjøbing og Karleby under Forbehold af, at de øvrige i Selskabets Avertissement anførte Betingelser fandt en tilfredsstillende Ordning i Løbet af den nærmeste Fremtid“. Da Priserne paa Roesukker imidlertid nogle Maaneder senere undergik et stærkt Fald, standsede Selskabet, der havde ladet indkøbe Grunde saavel til Fabriken som til de angivne Saftstationer, alle Arbejder, og under 23 August s. A. udsendte Hovedkomiteen et Cirkulære, hvori der meddeltes, at Aktieselskabet paa Grund af de forandrede Forhold havde anset det for ønskeligt at udsætte Anlægget af Fabriken til bedre Tider, og at Komiteen havde tiltraadt dette Ønske, samt at den var kommen overens med Aktieselskabet om, at der gaves Roedyrkerne Valg mellem, om de vilde tilbagekalde deres Tegninger, eller om de vilde have den overtagne 10-aarige Forpligtelse forlænget med et lige saa langt Tidsrum som det, Udsættelsen af Fabrikens Anlæg varede. Uanset de forbedrede Prisforhold opgav Aktieselskabet imidlertid senere hele Anlægget og traf Arrangement med Roedyrkerne med Undtagelse af dem, der henhørte til Karleby Station, idet den af Selskabet med Hensyn til Vandforsyningen stillede Betingelse ikke var sket Fyldest for denne Stations Vedkommende, da Selskabet paa den indkøbte Stations-Grund for-gjæves havde ladet bore efter Vand. Citanten, Gaardejer Johan Jensen Høi af Skaarup, der under 8de Marts 1884 paa en af de ovenfor nævnte Blanketter havde underskrevet og senere ladet indsende til Selskabet Kontrakt om 10-aarig Roeleverance af 3 Tdr. Land til Nykjøbing Sukkerfabrik, Karleby Station, paastaar nu under nærværende Sag de Indstævnte, Aktieselskabet de danske Sukkerfabrikker, dømte til at betale ham 3000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 12 November 1889, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst, idet han formener ved de Indstævntes formeentlige Misligholdelse af deres Forpligtelse til at anlægge Fabriken med en Saftstation i Karleby at have lidt et Tab af 100 Kr. aarlig paa hver af de tegnede Tønder Land. De Indstævnte, der paastaa kun at have sikret sig Grundlaget for det eventuelle Anlæg af Fabriken, men som nægte at have paataget sig Forpligtelsen til at udføre dette, og som formene, at Citanten som henhørende under den paatænkte Karleby Station, for hvis Vedkommende

den af de Indstævnte med Hensyn til Vandforsyningen stillede Betingelse for Anlægget ej er fyldestgjort, i ethvert Fald intet Krav kan gjøre gjældende, paastaa sig frifundne for Citantens Tiltale, subsidiært paastaa de Erstatningsansvaret begrændset for 5 Aar, samt i alle Tilfælde fastsat ved uvillige Mænds Skjøn, ligesom de paastaa sig Sagens Omkostninger tillagte hos Citanten.

Med Hensyn til Vandforsyningen til Karleby Station har Citanten dels fremlagt en Erklæring fra en Ingeniør Rothe, der gaar ud paa, at der ved Boring, om mulig ej paa selve Stationsarealet, saa dog i dettes umiddelbare Nærhed, kan skaffes Vand, og at dette i ethvert Fald ved Rørledninger kan forskaaffes fra God og Heirede Søer, der ligge respektive ca. $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Mil fra Stationsarealet, dels henvist til en Erklæring af Juli 1889, som de i Karleystationen interesserede Roedyrkere havde afgivet til de Indstævnte, og som gaar ud paa, at disse ere villige til for egen Regning at skaffe det fornødne Vand under Forudsætning af, at Stationen er færdig til Modtagelse af Roer inden 1 September 1890. Ligeoverfor de Indstævntes Benægtelser har Citanten imidlertid ej herved gjort den af de Indstævnte fra først stillede og senere fastholdte Betingelse om Tilvejebringelsen af et Grundstykke med let Adgang til rigelig Vand Fyldest, i hvilken Henseende bemærkes, at ligesom Anvisningen paa de nævnte Søer alt paa Grund af disses Afstand fra Stationen er betydningsløs, saaledes ere de Indstævnte ej forpligtede til at lade sig nøje med det ovennævnte Tilbud istedetfor Tilvejebringelsen af selve Vilkaaret, og da de Indstævntes Frifindelse bliver en Følge alt af denne Omstændighed, bliver det uforløst at gaa ind paa, hvad de iøvrigt have anført. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ej under Sagen.

Nr. 292. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Christian Christensen, med Tilnavn **Holm** (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 15 Februar 1894: Husmand Christian Christensen (Holm) af Stagstrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger,

derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Abildhauge og Vestergaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juli 1894: Tiltalte Christian Christensen, med Tilnavn Holm, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Christensen, med Tilnavn Holm, til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Christian Christensen, med Tilnavn Holm, for Bedrageri. Efterat der under en i Boet efter den den 27 Oktober 1892 ved Døden afgaaede Enke Marie Margrethe Thomsen af Skyum, hvilket Bo var taget under Hassing og Refs Herreders Skifterets Behandling, den 7 December 1892 af vedkommende Sognefoged foretagen Registrerings- og Vurderingsforretning var fremkommen Oplysning om, at den Afdøde skulde have 700 Kr. tilgode hos Tiltalte, uden at hun havde haft noget Dokument for denne Fordring, mødte Tiltalte efter Tilsi-gelse i en den 9 Juni f. A. i Boet afholdt Skiftesamling, og efterat han ved denne Lejlighed af Skiftesforvalteren var bleven adspurgt om den nævnte Gjæld og indtrængende tilholdt at holde sig til Sandheden, samt gjort bekjendt med Følgerne af en Fragaelse af skyldig Gjæld, erklærede han for Skifteretten, at han ikke skyldte den Afdøde nogetsomhelst, men snarere havde Penge tilgode hos hende, og at han navnlig ingensinde havde

laant 700 Kr. eller et andet større Beløb af hende, og ejheller af nogen anden Skyldgrund havde været hende dette eller noget andet større Beløb skyldig, idet han tilføjede, at han af og til kunde have laant smaa Beløb paa en halv eller en hel Snes Kroner af den Afdøde, men at han altid havde tilbagebetalt de af ham saaledes laante Summer. Der blev derefter indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, og under denne har han erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hans ovenanførte for Skifteretten afgivne Forklaring var urigtig og afgiven mod bedre Vidende, idet han af den Afdøde har faaet 700 Kr. tillaans, hvilket Beløb han dog ikke vil have modtaget paa en Gang, men i forskjellige Gange, uden at han nærmere kan gjøre Rede derfor. Han har derhos indrømmet, at han ikke har tilbagebetalt Beløbet, og at han har betalt den Afdøde Renter, dog ikke af hele Beløbet og kun, naar hun forlangte dem. Derimod paastod han i de første over ham optagne Forhør, at den Afdøde havde eftergivet ham Gjælden, i hvilken Henseende hans Forklaring gik ud paa, at hun — der efter det Oplyste var Husholderske hos en Husmand i Aarup indtil Nytaar 1892, da hun tog til en i Skyum boende Broder af sig, hos hvem hun forblev indtil sin Død — allerede under sit Ophold hos den nævnte Husmand eftergav ham de 200 Kr. af Gjælden, af hvilket Beløb der derefter hverken er svaret eller er blevet ham afkrævet Renter, samt at hun senere ogsaa har eftergivet ham Restbeløbet, 500 Kr., uden dog at fritage ham for at svare Renter deraf, i hvilken Henseende han udsagde, at hun en Gang, da hun skulde til Viborg under Lægebehandling, sagde til ham, at de jo kunde se Tiden an, om hun muligen kom til at behøve Renterne. Under et senere Forhør fastholdt Tiltalte, at den Afdøde rent ud har eftergivet ham de 200 Kr., og med Hensyn til de 500 Kr. erklærede han, at disse, som han udtrykte sig, „betingelsesvis“ ere blevne ham eftergivne, eller som han senere udsagde, at han — maaske fejlagtigt — opfatter Forholdet saaledes, som om ogsaa dette Beløb er blevet ham eftergivet, dog saaledes at han heraf fremdeles skulde svare Renter indtil Marie Margrethe Thomsens Død.

Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har Tiltalte udsagt, at hans nysnævnte Forklaring om, at de 500 Kr. „betingelsesvis“ bleve ham eftergivne, er at forstaa saaledes, at de vare ham eftergivne, forsaavidt den Afdøde ikke selv kom til at trænge til dem. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han i den ovennævnte den 9 Juni f. A. afholdte Skiftesamling vilde have forklaret fuldt overensstemmende med Sandheden angaaende det omhandlede Gjældsforhold, hvis ikke en Sagfører i Thisted, med hvem han alt tidligere havde raadført sig angaaende det nævnte Forhold, og til hvem han, da han var bleven tilsagt til at møde for Skifteretten, paany henvendte sig for at tale

med ham om, hvorledes han skulde forholde sig, ved den sidstnævnte Lejlighed efter paa Forespørgsel derom at have faaet at vide af Tiltalte, at der ikke havde været Nogen tilstede, da Pengene bleve Tiltalte udbetalte, havde indskjærpet denne, at han maatte passe paa ikke at erkjende at skyldte Pengene, idet Sagføreren havde tilføjet at hvis han gjorde dette, var der jo „Men“ om det, det vil sige, saa kom han jo til at betale Pengene, hvorved bemærkes, at den paagjældende Sagfører vel har benægtet at have tilraadet Tiltalte at fragaa Skylden, men dog har indrømmet, at han muligens har spurgt Tiltalte, om Nogen havde set, at denne havde modtaget Pengene, eller om der var Nogen, der kjendte til Tiltaltes og den Afdødes Mellemregningsforhold. I et den 1 November f. A. afholdt Forhør erklærede Tiltalte sig villig til efter nærmere Aftale med Skifteretten i den paafølgende December Termin at betale det omhandlede Beløb med Renter fra Marie Margrethe Thomsens Død, og efter det Foreliggende maa det antages, at han har fyldestgjort Boet for dets Fordring paa ham.

Tiltaltes Hustru Inger Christensen har, tildels under det ovennævnte yderligere Forhør forklaret, at Tiltalte havde sagt hende, at Marie Margrethe Thomsen havde eftergivet ham den omhandlede Gjæld, og at han navnlig, om hun ikke husker fejl, havde sagt hende, at Enken havde eftergivet ham Gjælden i to Gange, nemlig først 200 Kr. af samme og senere, efterat Enken var flyttet til den ovennævnte Broder i Skyum, Resten, samt at Inger Christensen efter sin Mands Opfordring, da Eftergivelsen af det sidstnævnte Beløb var sket, i Sommeren 1892, saavidt hun erindrer lige før Høst, gik til Enken og takkede denne for Eftergivelsen, hvortil Enken efter hendes Forklaring svarede, at det var rigtigt, naar det kunde lade sig gjøre efter hendes (Enkens) Død, hvilken Ytring Tiltaltes Hustru, saavidt han efter sin Forklaring erindrer, har meddelt ham. Tiltaltes Hustrus anførte Forklaring om at have været hos den Afdøde for at takke hende maa nu ogsaa anses en Del bestyrket ved det under det ovennævnte Forhør Fremkomne, og herefter samt efter hvad der iøvrigt foreligger, hvorved bemærkes, at Tiltalte er en Søstersøn af Marie Margrethe Thomsen, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Feje til at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han har ment, at Enken havde eftergivet ham ikke alene de 200 Kr., men ogsaa, med det ovennævnte Forbehold, Resten 500 Kr. Selv under denne Forudsætning maa imidlertid Tiltalte — der maa antages at have indset, at han, naar han for Skifteretten indrømmede at have modtaget det paagjældende Beløb tillaans af den Afdøde, ikke vilde kunne undgaa at betale det tilbage til Boet, eftersom han ikke var i Stand til at bevise Rigtigheden af sin Paastand om Gjældens Eftergivelse — ved i den ovennævnte Skiftesamling at nægte at have modtaget

Beløbet tillaans af den Afdøde, anses at have gjort sig skyldig i et saadant svigagtigt Forhold, som maa paadrage ham Straf-ansvar efter Straffelovens § 257. Den Straf, som Tiltalte — der er født i Aaret 1855 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Det maa misbilliges, at Underdommeren i flere Punkter ikke har efterkommet Overrettens Kjendelse af 15 Maj d. A. angaaende nye Oplysningers Tilvejebringelse i Sagen, idet Tiltalte under det i Henhold til Kjendelsen optagne Forhør ikke ses at være bleven afhørt angaaende det i Kjendelsens Post 3 in fine anførte Punkt, hvorhos Post 5 kun forsaavidt er fremkommen, som der under bemeldte Forhør er fremlagt en Straffeattest fra 6te Bataillon. Ligesom der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Grund til yderligere at opholde Sagen, for at de endnu manglende Oplysninger kunde blive tilvejebragte, saaledes findes det efter Omstændighederne at kunne undlades at idømme Underdommeren Ansvar i den nævnte Anledning.

Torsdagen den 22 November.

Nr. 283.

Advokat Nellemann

contra

Christen Pedersen Egeberg (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Hjelmslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 15 Juni 1894: Arrestanten Christen Pedersen Egebjerg bør hensesættes til Tugthusarbejde i 8 Aar samt betale de af hans Arrest og denne Sag iøvrigt lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr., og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Bagger, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Jørgensen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Pedersen Egeberg til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Pedersen Egeberg, der er født i Aaret 1819, og som oftere har været straffet senest ifølge Høiesterets Dom af 22 Maj 1885 for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 første og andet Led samt for Løsgænger og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 3 og 5, med Tugthusarbejde i 8 Aar, tiltales under nærværende Sag paany for Tyveri. Da Smed Marius Bagger Mortensen, som besøger Klokkeringningen ved Fruering Kirke, om Morgen den 19 Februar d. A. indfandt sig ved Kirken for at ringe ved Solopgang, bemærkede han, at Døren til Klokketaarnet, der er anbragt mod Nord, var opbrudt, idet en almindelig Hængelaas, som havde været sat for Døren, var brækket fra og henlagt paa en Bænk inde i Taarnet. Han tænkte sig først, at Nogen havde stjaalet af Kirkens Kulbeholdning, som opbevares i Taarnet; men da denne Formodning ikke bekræftede sig, slog han Sagen hen, idet han nu antog, at Laasen var brudt itu af Børn, som havde leget paa Kirkegaarden. Da han samme Dags Eftermiddag tilfældigt igjen kom tilstede paa Kirkegaarden, bemærkede han imidlertid, at en Kirkegaardslaage, som den foregaaende Dag havde været paa sin Plads, samt en Træramme, der benyttes som Gravform og opbevares i Taarnet, vare henstillede ved Muren umiddelbart ved Kirkedøren, der er anbragt paa Kirkens Sydside, og ved derpaa at se nøjere efter, blev han endvidere opmærksom paa, at Ruden længst til Højre i det over Kirkedøren værende Buevindue var borttaget. Han, som havde Nøglen til Kirkedøren hos sig, prøvede nu paa at lukke denne Dør op, og da han ikke formaaede dette, fordi den indvendigt fra var spærret, hentede han en anden Mand til Hjælp, hvorefter de med forenede Kræfter fik Døren skubbet op, hvorved tre af de i Vaabenhuset værende Bænke, der, som det viste sig, havde været stillede ovenpaa hverandre opad Døren, væltede ud paa Gulvet. Ved den derefter foretagne Undersøgelse, hvor-

ved flere andre Personer, deriblandt Læreren i Fruering, kom til Stede, viste det sig, at Fattigblokken var opbrudt, idet tvende for denne anbragte Yale-Hængelaase vare brækkede fra, samt at Blokken paa nær 74 Øre var tømt for sit Indhold, der antoges at have udgjort ca. 10 Kr. Det saaledes, som det maa forudsættes, Natten mellem den 18 og 19 Februar d. A. begaaede Tyveri maa efter de foreliggende Oplysninger antages iværksat paa den Maade, at Tyven efter først at have opbrudt Døren til Taarnet og bragt i Erfaring, at han ikke ad denne Vej kunde naa ind i Kirken, idet der ikke findes nogen Dør mellem denne og Taarnet, har begivet sig om til Kirkedøren, som han, hvad forskellige Mærker omkring Laasen viste, forgjæves har forsøgt at opbryde ligesom et i Vaabenhuset værende Jernvindue; han maa derefter antages at have anbragt den omtalte Kirkegaardslaage og Træramme paa en saadan Maade op til Kirkedøren, at han ved at stige op paa dem har kunnet naa Buevinduet, der er anbragt i en Højde af 3 Alen 6 Tommer fra Jorden, og har saa ituslaaet den ommeldte Rude, idet han, som det ved Undersøgelse viste sig, omhyggeligt har fjernet Glasset paa et enkelt Skaar nær; gjennem den saaledes tilvejebragte Aabning, hvor igjennem en voxen Mand kan passere, maa Tyven være kommen ind i Kirken, hvilken han, efterat have fuldført Tyveriet, har forladt ad samme Vej, idet han for at kunne naa op til Vinduet har opstillet de tre ovenfor omtalte Bænke. Paa disse fandtes der Spor af Blod, som viste, at Tyven var bleven saaret, og paa Gulvet lige ved Døren fandtes en brun Benknap af en særegen Form, som maa formodes at være efterladt af Tyven.

Mistanken for dette Tyveri faldt hurtigt paa Arrestanten, som tidligere har været sigtet for Kirketyverier, og som, efter i Foraaret 1893 at have udstaaet den ham senest idømte Straf, af vedkommende Fattigvæsen var bleven anvist Bopæl i Fattighuset i Egebjerg. Denne Mistanke blev yderligere bestyrket derved, at han, da han derefter den 26 s. M. blev anholdt, fandtes at have et ikke lægt Saar ved den yderste Spids af højre Øjenbryn, samt var i Besiddelse af en Knap, som ganske lignede den i Kirken fundne, hvorhos der i hans Frakke manglede en Knap, medens der iøvrigt ikke blandt de i Frakken værende Knapper, som vare indbyrdes forskellige, fandtes nogen af samme Slags. Efter hvad der er forklaret af den Politibetjent, som foretog Anholdelsen, udtalte Arrestanten for ham, at han i Løbet af de sidste 14 Dage ikke havde været borte fra Egeberg undtagen en Dag, som han ikke nærmere vilde kunne huske, da han havde været i Horsens, samt at han havde faaet det ommeldte Saar ved i sit Hjem at støde sig paa en Sengestolpe; men efter den 27 s. M. at være fremstillet for Retten forklarede Arrestanten, som nægtede sig skyldig i Tyveriet, at han havde faaet Saaret ved at falde paa Vejen i Egeberg, samt at han, efter paa denne Maade

at være bleven saaret, den 16 Februar d. A. havde besøgt sin Halvsøster, Mikkel Rasmussens Enke, Jensine Jørgensen, som boer ved Hoved Skov, og hos hvem han havde overnattet, hvorpaa han den paafølgende Dag gik til sin Halvbroder, Bertel Jensen i Grumstrup, hvorfra det var hans Hensigt at gaa til Odder, hvor en anden Broder af ham boer. Da hans Kræfter imidlertid ikke sloge til, opgav han denne Tur og vendte over Hovedgaard og Horsens tilbage til Egeberg, hvor han ankom Lørdag Eftermiddag den 17 Februar, og siden vilde han ikke have været hjemmefra, idet han dog tilføjede, at han enten Dagen før eller Dagen efter den nævnte Tur havde været i Horsens. Efterat nævnte Jensine Jørgensen imidlertid havde bevidnet, at det var en Lørdag og Dagen før Tyveriet i Fruering Kirke, at Arrestanten besøgte hende, samt at han derefter Søndag Morgen gik til Grumstrup, og Bertel Jensen, at det var den samme Søndag, som der om Natten blev begaaet Indbrud i Fruering Kirke, at han fik Besøg af Arrestanten, som kom Kl. 9 og forblev hos ham en god Time, erkjendte Arrestanten Rigtigheden heraf. Saavel Jensine Jørgensen som Bertel Jensen, hvis Forklaringer af dem ere beedigede, have iøvrigt udsagt, at Arrestanten ved sit Besøg hos dem ikke havde noget Saar i Ansigtet. Et paa Ringkloster Mark boende Fruentimmer har derhos til en Politirapport forklaret, at Arrestanten Søndag den 18 Februar d. A. ved Middagstid var inde hos hende for at varme sig og faa noget at spise, og Skræder Jens Mortensens Hustru, Maren Thybo af Skaarup, har inden Retten edelig forklaret, at Arrestanten samme Dag ved Totiden var et Øjeblik inde hos hende, for hvem han foregav at ville til Skanderborg, og at han derfra gik ad en Vej, som fører bag om Skaarup By, forbi Peder Jensens Gaard og Have til Kirkevejen til Fruering. Ligesom Arrestantens Spor ved disse Forklaringer have kunnet følges fra Grumstrup ad Fruering til, saaledes have Peder Bengtsen og Mette Helene Jensen, som bo sammen i Remmerhuse paa Skanderborg Ladegaardes Mark et Stykke Vej Nord for Fruering, afgivet edelige Forklaringer, der gaa ud paa følgende: Arrestanten kom Søndag den 18 Februar d. A. Kl. ca. 4 om Eftermiddagen til deres Hjem og havde med sig et Par Bønlæder i en Lærredspose, hvilke han tilbød Bengtsen, idet han bad om Tilladelse til at sove der om Natten. Dette fik han ogsaa Lov til og lagde sig derefter paa en Slagbænk i Bengtsens Stue; men omtrent Kl. 10 om Aftenen rejste Arrestanten sig og bad Bengtsen laane ham et Stykke Jærn, hvorefter Bengtsen, der allerede ved Arrestantens Komme laa i Sengen, gav ham Anvisning paa selv at tage et saadant fra en under hans Seng staaende Kasse med forskjelligt gammelt Jærnskrammel, hvad Arrestanten ogsaa gjorde, uden at de saa, hvad han tog. Arrestanten fjernede sig derpaa, efterat

han til Bengtsen, som var fulgt med udenfor, havde ytret, at han vilde til Fruering, og at han, som da ingen Penge havde, vidste, hvor Pengene var, hvilken Ytring Bengtsen derpaa meddelte Mette Helene Jensen. Ved Daggy kom Arrestanten tilbage, og han, som ikke ved sin Bortgang havde haft noget Saar, var nu ganske blodig i Ansigtet som Følge af et Saar ved Siden af højre Øje tvers over Øjenbrynet. Mette Helene Jensen vaskede Arrestantens Ansigt og bandt ham et Tørklæde over Øjet, medens han fortalte hende, at han havde faaet Saaret ved at falde ned, og hun forstod ham saaledes, at han var krøben gjennem et Vindue og havde saaret sig ved at falde ned derfra, hvorhos hun, da Arrestanten tillige talte noget om en Blok, følte sig overbevist om, at han havde været i Fruering Kirke, naftet Arrestanten ikke ligefrem sagde det. Arrestanten kastede ved sin Tilbagekomst ned i den ommeldte Kasse under Bengtsens Seng et gammelt spidst Dørhængsel af Jern, hvilket tilhørte Bengtsen og havde ligget i Kassen, og han var da i Besiddelse af en hel Del Smaament, som han talte op paa Bordet ved Bengtsens Seng, og hvoraf han gav Bengtsen Kobberpengene, medens han selv beholdt, hvad der var af Femogtyve- og Ti-Ørestykker. Med Hensyn til Beløbets Størrelse har Mette Helene Jensen, hvis Forklaring forsaavidt maa anses tiltraadt af Bengtsen, udtalt, at hun ikke kjender det, men ikke antager, at der var fuldt 10 Kr. Arrestanten forblev derefter hos dem indtil Kl. 8 om Morgenen, da han gik bort foregivende, at han vilde med Toget til sit Hjem, idet han foruden det ovenmeldte Par Benklæder, hvorom nærmere nedenfor, efterlod 2 Par Vanter, som fandtes liggende paa Gulvet og ere afleverede til Retten. Det ene Par af disse Vanter, hvilke Arrestanten lige saalidt som Benklæderne har villet vedkjende sig, er derfor af Arrestantens ovennævnte Halvsøster, Jensine Jørgensen, gjenkjendt som et Par, hun har strikket og foræret Arrestanten under hans ommeldte Besøg hos hende, og om det andet Par, et Par gamle hvide Vanter, har hun forklaret, at det ganske ligner det Par, Arrestanten havde paa, da han kom til hende. Johanne Mazanti, der boer i Nærheden af Egeberg Fattighus sammen med Arbejdsmand Mikkell Pedersen, og som har haft meget Samkvem med Arrestanten, har derhos om det sidste Par Vanter edelig forklaret, at det ganske sikkert er et Par, som hun har set i Arrestantens Besiddelse, og hun og Mikkell Pedersen have hver især edelig forklaret, at de ikke have set Arrestanten fra Fredagen den 16de Februar, da han lovede at betale Johanne Mazanti nogle Penge, han skyldte hende, indtil Mandagen den 19de Februar om Aftenen, da han indfandt sig og betalte hende et mindre Pengebeløb, samt at Arrestanten, som den 16de Februar ikke havde haft noget Saar, den 19de Februar i den højre Tinding ved Øjet havde et

saadant, som han foregav at have faaet samme Dag i Horsens ved at falde paa en Trappe, og hvorom var bundet et Tørklæde. En lignende Forklaring om Oprindelsen til Saaret har Arrestanten, som efter det Oplyste virkelig den 19de Februar har været i Horsens, hvor han gjorde nogle Indkjøb, idet han efter den af vedkommende Handlende til en Politirapport afgivne Forklaring betalte med Femogtyve-Ørestykker og muligt et Halvtredsindstyve-Ørestykke, endelig afgivet til en Mejeriassistent, der den nævnte Dag traf ham paa Vejen mellem Horsens og Egeberg, og som ligeledes er afhørt til en Politirapport.

Der maa nu vel efter det Foreliggende paa Peter Bengtsen hvile en ikke ringe Mistanke om, at han i al Fald som Hæler er meddelagtig i Tyveriet i Fruering Kirke; men selv om han var bleven overbevist derom og hans Vidnesbyrd altsaa maatte lades ude af Betragtning, vilde det dog ved det iøvrigt Anførte være tilstrækkeligt bevist, at Arrestantens Forklaringer ere løgnagtige, saaledes at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til dem, og det maatte navnlig anses for positivt godtgjort, at han ikke Natten mellem den 18 og 19 Februar d. A. har været i sit Hjem, men derimod i Remmerhuse. Det har nu vist sig, at det ovenfor omtalte af Peter Bengtsen og Mette Helene Jensen omforklarede Jernhængsel, der er bragt til Stede, passer til de ovenmeldte Mærker paa Kirkedøren og paa Vinduet i Vaabenhuset, og da samtlige de i Sagen fremkomne Oplysninger — derunder navnlig Mette Helene Jensens Forklaring i Forbindelse med Arrestantens Saar, hvilket han, efter hvad der maa anses bevist, har erholdt den Nat, Tyveriet blev begaaet, og som kan tænkes fremkommet derved, at han under Udførelsen af Tyveriet er faldet eller muligt ved, at han har skaaret sig paa det af Ruden efterladte Skaar, samt den i Kirken fundne Knap, som Arrestanten vel ikke har villet vedkjende sig, men som han efter det Oplyste maa formodes tilligemed den lignende Knap, hvoraf han ved sin Anholdelse var i Besiddelse, at have tilbyttet sig hos en Dreng i Egeberg — ogsaa iøvrigt med stor Styrke pege paa Arrestanten som Gjerningsmand til det omhandlede Tyveri, skjønnes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne, og naar henses til Arrestantens Fortid, tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende.

Det ovennævnte Par Benklæder, som Arrestanten overlod Peter Bengtsen, er af Tjenestekarl hos ovenfor omtalte Gaardejer Peder Jensen af Skaarup, Jørgen Sørensen, gjenkendt som ham tilhørende, idet han inden Retten edelig har forlaret, at han Søndagen den 18 Februar d. A. om Formiddagen havde hængt dem tilligemed den dertil svarende Frakke og Vest paa et Frugttræ i Peder Jensens Have, men at de vare borte, da han om Eftermiddagen Kl. 5 vilde tage Tøjet ind, og at de saaledes ere ham komne mod hans Vidende og Villie. Det maa derhos efter den

ovenfor anførte af Maren Thybo afgivne Forklaring antages, at Arrestanten til den paagældende Tid er passeret forbi det Sted, hvor Benklæderne hang, og Peter Bengtson og Mette Helene Jensen have, som meldt, forklaret om Arrestantens Besiddelse af disse; men da disse Personer efter Omstændighederne ikke kunne anses for fuldkomment gyldige Vidner i den omspurgte Henseende, samt da Jørgen Sørensens Ejendomsret til Benklæderne, som ere ansatte til en Værdi af 4 Kr. og ere ham udleverede, ikke er fuldstændigt godtgjort, foreligger der ikke med Hensyn til disse et saadant Bevis, som efter D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 vilde kunne fælde Arrestanten. Han vil saaledes alene være at anse for Tyveriet i Fruering Kirke for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, andet Led, med en Straf som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 286. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Oluf Christian Frederik Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold og Opsætsighed imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1894. Arrestanten Oluf Christian Frederik Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oluf Christian Frederik Olsen til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Oluf Christian Frederik Olsen for Vold og Opsætsighed mod Politiet. Ved de af Politibetjentene Nr. 140, Madsen, og Nr. 242, Jørgensen, Maskinarbejder Oluf Madsen og Kontorist Frederik Emil Jørgensen afgivne beedigede Vidneforklaringer samt ved Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Politibetjent Nr. 140, Madsen, der var iført Uniform, Natten mellem den 16 og 17 Juni d. A. paa Pladsen ved Trinitatis Kirke søgte at faa en Mandsperson, der havde gjort sig skyldig i Gadeuorden, til at forføje sig bort, sprang Arrestanten uden nogen Anledning fra Politibetjent Madsens Side bagfra ind paa ham og tilføjede ham med knyttet Haand flere Slag i Nakken, og da Betjenten derpaa vendte sig om imod Arrestanten, et Slag med knyttet Haand i Ansigtet. Som Følge af dette Slag faldt Betjentens Hjælm af Hovedet paa ham, og da han bukkede sig ned for at tage den op, kastede Arrestanten sig over Ryggen paa ham og rev ham paa denne Maade omkuld. Han kom imidlertid hurtigt paa Benene igjen, og der opstod derpaa en Brydekamp mellem Betjenten, der erklærede Arrestanten for anholdt, og Arrestanten, der søgte at rive sig løs og vedblev at slaa løs paa Betjenten, hvorhos Arrestanten, der havde kastet sig ned paa Jorden, bed Betjenten i Haanden, da han forsøgte at rejse ham op. Under Kampen lykkedes det Politibetjent Madsen ved at give Signal at faa tilkaldt Politibetjent Nr. 242, Jørgensen, der var iført Uniform, og Arrestanten blev derefter transporteret til Politistationen. Under denne Transport gjorde han stærk Modstand, idet han bl. A. paany kastede sig ned paa Gaden og slog sparkede om sig, dog uden at ramme nogen. Den øvede Vold medførte for Politibetjent Madsen Svulst af Overlæben med Blodudtrædning i Vævet, en Hudafskrabning paa en Tøres Størrelse over 2det Led af højre Haands Pegefinger, hvilket vanskeliggjorde Bøjning i Leddet, en mindre Hudafskrabning paa Langfingeren, en blaalig Dekoloration af Huden over venstre Knæ, der var ømt, saa at Bøjning generede, hvorhos Skulderregionen var øm for Tryk og Armbevægelse. Endvidere fik Politibetjent Madsen ved det ovenfor omtalte Slag i Ansigtet 2 Fortænder i Undermundens slaaet løse. Ved en den 27 Juni d. A. foretagen Lægeundersøgelse viste det sig, at Følgerne af Volden i det væsentlige havde fortaget sig, naar undtages, at de to Fortænder endnu ikke havde fæstnet sig, og efter Lægens Udtalelser var det den Gang muligt, at Politibetjent Madsen vilde miste de nævnte Tænder som Følge af Læsionen. Efter en den 19 Juli næstefter foretagen fornyet Lægeundersøgelse maa det imidlertid antages, at de 2 Fortænder ville voxte fuldstændig fast, og at Politibetjent Madsens fremtidige Helbredstilstand overhovedet ikke vil berøres af den ham overgaaede Vold, der bevirkede, at

han var utjenstdygtig indtil den 1 Juli d. A., ved hvilket Tidspunkt Følgerne af Volden, naar bortses fra Læsionen af Tænderne, vare hævede.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han hverken kan bekræfte eller benægte Rigtigheden af Vidnernes ovennævnte Forklaringer, da han paa Grund af Beruselse ingensomhelst Erindring har om, hvad der passerede. Til denne Forklaring findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, da det ifølge de ovennævnte Vidners beedigede Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger maa antages, at Arrestanten, da han begik sine Voldshandlinger, var i Besiddelse af fuld Tilregnelighed. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 13 Februar 1873, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Rettelse: Pag. 545 i nederste Linie staar væsentligst i Stedet for væsentligt.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 40.

Fredagen den 23 November.

Nr. 299.

Advokat Hindenburg

contra

Otto Kristian Bendtsen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 1 September 1894. Tiltalte Husmand Otto Kristian Bendtsen af den 52de Selvejergaards Fortov i Østermarie, Bornholms Øster Herred, bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa bør han og udrede samtlige med Undersøgelsen, denne Aktion og Straffens Fuldbyrdelse forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører N. Chr. Olsen i Rønne, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Sonne i Rønne, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at kunne, som ved Dommen skeet, henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253. Den valgte Straf af simpelt Fængsel i 1 Maaned vil kunne nedsættes til saadant Fængsel i 3 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Uger. I

Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Otto Kristian Bendtsen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 14 August 1894 tiltales undernævrende Sag Husmand Otto Kristian Bendtsen af 52de Selvejergaards Fortov i Østermarie for Bedrageri. Ved egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er han overbevist om at have gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold, hvis Omstændigheder ere Følgende: Den 27 April d. A. blev der hos Tiltalte efter Begjæring af Sagfører Mouritzen i Nexø afholdt en Exekutionsforretning til Dækning af hans Gjæld til Kjøbmand R. A. Holst i Svaneke i Henhold til et inden Bornholms Øster Herreds Ret den 24 Februar 1893 afsluttet Forlig, under hvilken Forretning der bl. A. blev gjort Udlæg i 2 Grise, der vurderedes til ialt 55 Kr., hvorhos Fogdens Dekret og dets Retsvirkninger betydedes Rekvisitus. Den 17 Juli næstefter indfandt Politibetjent Kure og Vognmand Hjorth af Svaneke sig efter Sagfører Mouritzens Begjæring paa Tiltaltes Bopæl for at afhente Grisene, som skulde bortsælges ved offentlig Auktion i Svaneke, men de erfarede da af Tiltalte selv, at han havde solgt begge Grisene til Slagteriet i Rønne for henholdsvis 40 Kr. og 50 Kr., idet han som Grund til Salget erklærede, dels at han intet havde at føde dem med, dels at han savnede Midler til sin Families Underhold.

Tiltalte har tilstaaet, at han vel vidste, at han ikke maatte disponere over Grisene, og at han ved ikke desto mindre at gjøre dette havde handlet imod det Paabud, der var givet ham under Exekutionsforretningen. Men ligesom han benægtede at have havt svigagtig Hensigt, saaledes har han til Undskyldning for sin Handlemaade anført, at han af sin Svoger havde erholdt Tillaelse til at bortbytte en denne tilhørende i Tiltaltes Besiddelse værende Hest med en anden Mand tilhørende, saaledes at Tiltalte skulde have 100 Kr. i Bytte, med hvilket Beløb det var Hensigten at dække Sagfører Mouritzen paa vedkommende Udlægshavers Vegne for det Beløb, hvorfor der er gjort Udlæg i Grisene, hvorhos disse fremtidig skulde tilhøre Tiltaltes Svoger. Der blev imidlertid intet af Hestehandelen, men Tiltalte havde allerede da solgt Grisene under den Forudsætning, at bemeldte Handel skulde gaa i Orden og Udlægshaveren saaledes blive dækket. Denne Tiltaltes Forklaring var ganske tiltraadt af hans Svoger Magnus Lind. Tiltalte har derhos forklaret, at han har

forbrugt det ved Salget af Grisene indvundne Beløb dels til Livets Ophold for sig og Familie, dels til at betale Renter af sin Pantegjæld til Svaneke Sparekasse, idet han, som bemærket, stode paa, at han ved den forventede Hestehandel vilde blive i Stand til at dække Udlægshaveren.

Tiltalte findes herefter ikke at have handlet i nogen svigagtig eller bedragerisk Hensigt, men snarere for at holde sig oppe i økonomisk Henseende, for dermed at skaffe dels sin Familie og sig selv nødvendigt Livsophold, dels for at skaffe saavel Udlægshaveren som sine øvrige Kreditorer Dækning i Tidens Løb. For det af Tiltalte udviste Forhold vil han, hvis fulde Navn er Otto Kristian Bendtsen, født i Østermarie paa Bornholm den 5 Juni 1857, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, under Hensyn til hans aabenhjertig aflagte Tilstaaelse og hans formentlig noget svagt udviklede Dømmekraft formentlig være at anse efter Straffeloven af 10 Februar 1866 § 256, jfr. § 253 og 57, med en Straf, der passende formenes at kunne ansættes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Nr. 311. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christian Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri og Hæleri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 21 August 1894: Arrestanterne Niels Christian Sørensen, Christian Frederik Jacobsen og Johan Petersson, ogsaa kaldet Johan Peter Petersson, med Tilnavn Ram, bør straffes, Sørensen og Petersson, Ram, med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage, Jacobsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage. Saa bør og Arrestanten Jacobsen udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Jacob P. Nielsen og Prokurator Hude, henholdsvis 30 og 20 Kr., dog at Arrestanterne Sørensen og Petersson, Ram, in solidum med ham tilsvare hver $\frac{2}{7}$ af disse Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1894: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og

Wolff for Overretten betaler Arrestanten Niels Christian Sørensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Sørensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik tvende Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Niels Christian Sørensen, der er født den 3 Juni 1862, og som, foruden ved Krigsrets Dom af 20 December 1886 at være anset for forskellige Overtrædelser under Militærtjenesten med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, oftere er straffet for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 og Frdn. 10 December 1828, senest ved Meerløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 22 November f. A. efter bemeldte Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, medens han ikke iøvrigt er fundet straffet ved Dom, aktioneret for Betleri og Hæleri, og er det ved Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder: Medens Arrestanten vandrede om sammen med en af de Medtiltalte eller begge disse, har han den 12 Juni d. A. og følgende Dage betlet paa forskellige Steder mellem Kjøbenhavn, Roskilde, Frederikssund og Holbæk.

Da en af de Medtiltalte den 12 Juni d. A. paa Herregaarden Gjeddesdal havde stjaalet et Par Fedtlæders Støvler vurderede til 15 Kr., som tilhørte Underforvalter Hald, og som han derefter solgte for 10 Kr., har Arrestanten heraf modtaget 2 Kr., uagtet han var bekendt med Tyveriet og vidste, at Pengene hidrørte fra dette. Den næste Dag stjal samme Medtiltalte fra en Gaard paa Veddelev Mark forskellige Tjenestekarl Anders Pedersen tilhørende Klædningsstykker, og uagtet Arrestanten var bekendt med Tyveriet, modtog han af de stjaalne Klædningsstykker en

Overfrakke og et Par Benklæder, vurderede tilsammen til 22 Kr., ligesom han, da bemeldte Medtaltte havde solgt nogle andre af de stjaalne Klædningsstykker, vurderede til 25 Kr., af Udbyttet modtog 2 Kr., nagtet han vidste, at det hidrørte fra Tyveriet, hvorhos han endelig efter at have tilbagegivet oftnævnte Medtaltte Overfrakken og Benklæderne, og efter at Medtaltte med Arrestantens Vidende havde solgt Overfrakken, af Kjøbesummen herfor modtog 2 Kr.

For det saaledes udviste Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 238 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende fastsat under Et til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 278. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Olesen Skaarup (Def. Bagger),

der tiltales for ulovlig Skovhugst.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 21 Februar 1894: Tiltalte, Christen Olesen Skaarup, nu af Høllund, bør til Veile Amts Fattigkasse bøde Kr. 966. 12, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Obel, og til Defensor, Prokurator Seidelin, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1894: Tiltalte Christen Olesen Skaarup bør til Veile Amts Fattigkasse have forbrudt et saadant Beløb, hvortil uvillige paa hans Bekostning af Retten udmeldte Mænd ansætte Værdien af de ovenommeldte 65½ Favne Granbrænde, saaledes som dette henstod i Skoven i opskovet Tilstand i Foraaret 1892. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Olesen Skaarup til Høiesterets-sagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Christen Olesen Skaarup for ulovlig Hugst til Salg i den til „Svinholtgaard“ hørende Skov. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildeels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, at Tiltalte, der ved Skjøde af 25 September 1891, thinglæst den 7 Oktober s. A., var bleven Ejer af „Svinholtgaard“ Matr.-Nr. 1 af Svinholt By og Matr.-Nr. 9 d af Skjærup med et til samme hørende Skovskifte, i hvis sydvestlige Hjørne der findes en ca. 10 Tdr. Land stor Granholm, af hvilken ca. 7 Tdr. er bevoxet med en 20 a 30 Aar gammel Grankultur, og paa hvilket Skovskifte der i Henhold til forskellige af tidligere Ejere af „Svinholtgaard“ udstedte Deklorationer hviler Fredskovsforpligtelse, kort efter, at han havde faaet Skjøde paa Gaarden, til Indenrigsministeriet indgik med et Andragende om at erholde Tilladelse til Hugst til Salg i bemeldte Skov. Efterat Skovrider Krohn i den Anledning den 9 Februar 1892 havde foretaget Eftersyn af Skovskiftet og ved den Lejlighed i Henhold til den ham af Ministeriet givne Bemyndigelse, foreløbig for Forstaaret 1891—92, havde udvist dels nogle faa i Østsiden af Skovskiftet staaende spredte ældre Bøge, dels Udluftning af Granskoven, stillede Ministeriet derefter i Skrivelse af 26 Marts 1892, i hvilken det anerkjendte, at de Tiltalte i Henhold til en af tidligere Ejere inde af Svinholtgaard den 18 September 1886 udstedt og den 29 s. M. thinglæst Dekloration paahvilende Forpligtelser med Hensyn til Skovens Behandling vare opfyldte, med Bemærkning, at Skovrider Krohn for Forstaaret 1891—92 havde udvist 4 a 5 Favne Bøg og en Del Udluftning af Naaletræ, Tiltalte i Udsigt, at han for den tilbagestaaende Del af de første 10 Aar af sin Ejertid vilde kunne vente paa de sædvanlige Betingelser at erholde aarlig Udvisning i Skoven saavel til Salg som til eget

Brug. I November Maaned 1892 solgte Tiltalte den ommeldte Ejendom, og ved et af Skovrider Kohn kort derefter foretaget Eftersyn viste det sig, hvad der endvidere er konstateret ved en senere foretagen Undersøgelse, at der var hugget meget stærkt i den omhandlede ca. 7 Tdr. Land store, med ældre Træer bevoxede Del af Granskoven, idet en betydelig Del af de største og bedste Træer vare borthuggede, og der endog hist og her fandtes bare Pletter, saaledes at Skovens Værdi, efter hvad Skovrider Krohn har udtalt, maatte anses at være betydelig forringet.

Tiltalte har nu vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, foruden nogle mindre Partier Grantræ, som han har afhændet til forskjellige Personer, og hvis samlede Værdi efter hans Formening kan beløbe sig til omtrent 60 Kr., men for hvis Vedkommende efter den Skikkelse, hvori Sagen foreligger for Overretten, idet den kun er indanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, der ikke bliver Spørgsmaal om at drage Tiltalte til Ansvar, efterat Eftersynet i Februar Maaned 1892 havde fundet Sted, har ladet i den ommeldte Granskov hugge 65½ Favn Grantræ, som han derefter har solgt til Kjøbmand Carl Hansen i Veile for en Sum af ialt 966 Kr. 12 Øre beregnet efter en Pris af 14 Kr. 75 Øre pr. Favn, men han har derhos villet gjøre gjældende, at det ikkun har været hans Hensigt i Henhold til den ham af Skovrider Krohn meddelte Tilladelse at foretage en Udluftning i Granskoven, og at selv om det maatte befindes, at han har hugget mere, end der i den ommeldte Henseende var nødvendig, dette da beror paa, at han har misforstaaet den ham af Skovrider Krohn givne Tilladelse og Anvisning.

Denne, der har bemærket, at der, da der ikkun var Spørgsmaal om en Udluftning, ikke kunde være Tale om en egentlig Udvisning af de enkelte tildels smaa Træer, der skulde fjernes, har derhos forklaret, at han udtrykkelig gjorde Tiltalte opmærksom paa, at han kun maatte borthugge de Træer, som vare undertrykte og ikke kunde følge med den øvrige Bestands Udvikling, samt at han paa Stedet ved Exempler paaviste Tiltalte den Fremgangsmaade, han skulde følge, hvilket sidste Tiltalte ogsaa maa anses at have erkjendt, og Skovrider Krohn har navnlig fastholdt, at Tiltalte umulig kunde misforstaa den ham givne Tilladelse til og Anvisning paa Udluftning af Granskoven, og Arbejdsmændene Jens Iversen Christensen, Søren Peter Nielsen og Niels Jensen, der have fældet største Delen af de af Tiltalte til Kjøbmand Carl Hansen solgte Træer, have derhos edelig forklaret, at Tiltalte kun udviste, og at der kun blev hugget Grantræer, hvoraf der kunde blive Favnræ eller Træer, der mindst havde 4 Tom. i Gjennemsnit i Topenden, ligesom det af en af den nævnte Kjøbmand Carl Hansen afgiven Erklæring fremgaar,

at de 65½ Favn Granbrænde, som han, som meldt, har købt af Tiltalte, hidrørte fra store og kraftige Stammer, og at Granbrændet leveredes kløvet i Dimensioner af mindst 3½ Tom. i Diameter og af sundt Træ. Idet der efter, hvad der saaledes er oplyst, intet Hensyn kan tages til Tiltaltes Anbringende om ikke at have været sig bevidst, at den af ham foretagne Hugst i Granskoven, forsaavidt han har ladet borthugge en stor Del af de største og værdifuldeste Træer, som han derefter har solgt til Kjøbmand Carl Hansen, var ulovlig, samt idet der efter Omstændighederne ikke findes at kunne tages noget Hensyn til, at han, saafremt han havde holdt sig den af Skovrider Krohn givne Anvisning med Hensyn til Skovens Udluftning efterrettelig, vilde have været berettiget til at bortsælge en Del mindre Træer, hvis Værdi dog maa antages kun at ville have udgjort en ringe Del af det Beløb, hvorfor han har afhændet det Træ, som han efter alt det Foranferte ulovlig har skovet, vil Tiltalte, der ifølge sit eget Opgivende er født i Aaret 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, i Medfør af Fr. af 27 September 1805 § 20 være at dømme til at have til Veile Amts Fattigkasse forbrudt et saadant Beløb, hvortil uvillige paa hans Bekostning af Retten udmeldte Mænd ansætte Værdien af de ovennævnte 65½ Favn Granbrænde, saaledes som dette henstod i Skoven i opskovet Tilstand i Foraaret 1892.

Nr. 327. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Christian Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 30 Juni 1894: Tiltalte Jens Christian Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale alle af hans Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og

Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Christian Sørensen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Sørensen for Tyveri, og maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 8 Maj d. A. om Aftenen ca. Kl. 10 havde indfundet sig i det af Tjenestekarl Anders Peter Thomsen hos dennes Husbond i Flade benyttede Kammer, hvor Thomsen da opholdt sig tilligemed en Dreng, der var i Seng, har benyttet Lejligheden, da Thomsen — der havde afslaaet Tiltaltes Anmodning om at maatte overnatte i Kammeret, hvorefter Tiltalte havde sagt, at han vilde hvile sig lidt og saa gaa — imidlertid var gaaet i Seng og var falden i Søvn, til at tilvende sig et Uhr, der laa paa Bordet, samt en Pibe, med hvilke Gjenstande, der tilhørte Thomsen, han derefter forlod Kammeret. De ere begge bragte tilstede under Sagen og efterat være vurderede, Uhret til 16 Kr. og Piben til 50 Øre, udleverede Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Tiltalte, der er født i Aaret 1849, har, foruden 2 Gange inden Politiretten at have vedtaget Bøder for Politiuorden, tidligere været straffet ifølge Frederikshavn Kjøbstads Extraretsdomme af 11 Februar 1886 og 10 November 1887 henholdsvis efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter samme Lovs § 247 med simpelt Fængsel i 8 Dage, samt ifølge Frederikshavn Kjøbstads Politiretsdom af 25 Maj 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, hvorhos han i 1891 har været underkastet Forhør for Tyveri, uden at dette dog førte til Tiltale imod ham. For sit ovenanførte Forhold er han nu ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter

Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 313.

Advokat Halkier

contra

Christian Jacob Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 18 Juni 1894: Tiltalte, Arbejdsmand Christian Jacob Andersen, kaldet Kylling Jacob, af Skæggesholt i Taars Sogn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Formanden for Hørby Sogneraad, Sognefoged O. P. Kristiansen, betale 4 Kr.; saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Jacob Andersen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Christian Jacob Andersen, kaldet „Kylling Jacob“, der er født i Aaret 1865 og som ifølge Høiesterets Dom af 9 Februar f. A. for Tyveri og Bedrageri har været anset efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 52, sidste Led, samt efter Analogien af samme Lovs § 252 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri. I førstnævnte Henseende er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, dels at han, der den 30 Marts d. A. var tilstede paa Røgter af Siverslet Poul Christian Christensens Bopæl, hvor denne og Tiltalte, efterat have nydt en Del Brændevin, gav sig til at handle om de Veste, som de vare iførte, og som de i den Anledning gjensidigt prøvede, uden at det dog kom til nogen endelig Handel mellem dem, tilegnede sig en, Røgter Christensen tilhørende, i Lommen paa dennes Vest beroende Portemonnæ, der indeholdt 1 Kr. 73 Øre, hvilket Beløb han senere har forbrugt, medens han bortkastede Portemonnæen, der iøvrigt maa antages at have været uden Værdi, dels at han — som det maa antages den 10 Marts d. A. — da han, der i Sæby havde købt to Rugbrød, tilligemed tvende andre Personer havde faaet Tilladelse til at kjøre fra bemeldte Kjøbstad til sit Hjem i Badskjær med en Vogn fra Gaarden „Dybvad“, hvorpaa der fandtes en Del Rugbrød, der tilhørte Forpagter Winkel, har, da han stod af Vognen, benyttet Lejligheden, idet Kusken var noget beruset, til foruden sine egne to Brød at medtage to af de Forpagter Winkel tilhørende Rugbrød, hvis Værdi Tiltalte har ansat til 58 Øre for hvert. Da Kusken, der var kjørt videre, imidlertid strax opdagede, at der manglede nogle Brød paa Vognen, raabte han tilbage til Tiltalte og de to andre ommeldte Personer, der sammen med ham vare stegne af Vognen, om de havde taget de savnede Brød, hvorefter Tiltalte tilbageleverede de af ham tagne Brød, uden at der da var Spørgsmaal om, hvorledes de vare komne af Vognen. Røgter Christensen har frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade maa det anses godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Bedrageri under følgende nærmere Omstændigheder. Den 16 April d. A. indfandt Tiltalte, der havde Ophold i Hørby Sogn, sig paa Formanden for Hørby Sogneraad, Sognefoged Ole Peter Christiansens Bopæl, hvor han af denne begjærede og fik udbetalt en Fattigunderstøttelse af 5 Kr., idet det samtidig betydedes Tiltalte, hvis Forsørgelseskommune var Torslev Sogn, at han, der den 1 Maj næstefter vilde staa uden Husly i Hørby Kommune, inden den nævnte Dag vilde blive hjemsendt til Forsørgelseskommunen. To Dage efter at Tiltalte saaledes havde faaet de 5 Kr. udbetalt, indfandt han sig atter paa Sogneraadsformand Christiansens Bopæl, hvor det, da Chri-

stiansen ikke selv var hjemme, lykkedes Tiltalte at formaa Christiansens Hustru til at udbetale ham i yderligere Fattigunderstøttelse 4 Kr., idet han urigtigen for hende foregav, at saadan Understøttelse af Christiansen var lovet ham, fordi han skulde flytte. Tiltalte, der, da han anden Gang indfandt sig i Christiansens Gaard, ingen Formodning vil have havt om, at Christiansen selv ikke var hjemme, har forklaret, at han følte sig overbevist om, at den af ham ønskede yderligere Understøttelse ikke vilde blive ham nægtet af Christiansen, men paa denne Forklaring kan der, efter hvad der er oplyst, ingen videre Vægt lægges. Sogneraadsformand Christiansen har paastaat Tiltalte tilpligtet at erstatte ham det ommeldte Beløb af 4 Kr., og denne Paastand er tagen til Følge ved Underrettsdommen. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og samme Lovs § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 27 November.

Mr. 231. Høiesteretsagfører Bagger

contra

1) Christian Carl Larsen, 2) Jørgen Jensen, 3) Hans Wilhelm Heinrich Schwartzlose og 4) Peder Larsen (Def. Jensen),

der tiltales Nr. 1 for Bedrageri og Meddelagtighed heri, Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed i Bedrageri og Nr. 4 for Bedrageri.

Nysted Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Juli 1893: De Tiltalte, Slagter Jørgen Jensen af Øster Ulslev og Husejer Hans Vilhelm Heinrich Schwartzlose, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Hestehandler Christian Carl Larsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale 40 Kr. til Produkthandler Niels Christian Poulsen af Nykjøbing paa Følster; Tiltalte Produkthandler Peder Larsen af Høiet bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger udreder Tiltalte Peder Larsen sine egne Arrestomkostninger, hvorimod alle de andre Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og

Defensor, Overretssagfører Th. Andresen, 40 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Christian Carl Larsen med $\frac{5}{6}$ og af Tiltalte Peder Larsen med $\frac{1}{6}$. I Mangel af Betaling for den ene af disse Tiltaltes Vedkommende udredes alle Aktionens Omkostninger af den anden. At efterkommes under Adfærd efter Loven for den idømte Erstatnings Vedkommende inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1894: De Tiltalte, Slagter Jørgen Jensen af Øster Ulslev og Husejer Hans Vilhelm Heinrich Schwartzlose sammesteds, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Hestehandler Christian Carl Larsen af Tjæreby Tang og Produkthandler Peder Larsen af Højet, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Schrader i Nysted og Overretssagfører Andresen i Nykjøbing paa Falster, 40 Kr. til hver, til de subsidiære Defensorer, Prokuratorerne Ritzau i Kjøge og Pasbjerg i Skive, 10 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Lange, 40 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Chr. Larsen, dog saaledes at Tiltalte P. Larsen deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet Høiesteret ganske tiltræder den i Dommen udtalte Misbilligelse af Forhørsdommerens deri nævnte Forhold,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes af de Tiltalte Christian Carl Larsen og Peder Larsen paa den ved bemeldte Dom fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Nysted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Hestehandler Christian Carl Larsen af Tjæreby Tang,

Slagter Jørgen Jensen af Øster Ulslev, Husejer Hans Vilhelm Heinrich Schwartzlose sammesteds og Produkthandler Peder Larsen af Højet, aktionerede: Chr. Larsen for Bedrageri og Meddelagtighed i Bedrageri, Jensen og Schwartzlose for Meddelagtighed i Bedrageri og P. Larsen for Bedrageri. De Tiltalte ere fødte: Chr. Larsen 2 Januar 1867, Jensen 13 Oktober 1857, Schwartzlose 20 April 1860 og P. Larsen 29 August 1858 og ikke funden forhen straffede ifølge Dom.

Foreløbig bemærkes, at efter hvad der her for Retten er oplyst, har Forhørsdommeren stundom afhørt Tiltalte Christian Larsen og mulig ogsaa Tiltalte Peder Larsen og ført deres Forklaringer til Protokollen uden Vidners Overværelse. Ved disse Løjligheder ere imidlertid Vidner blevne tilkaldte og have overværet Oplæsningen af det Tilførte for de Tiltalte, og saavel Forhørsdommeren som Vidnerne have derhos erklæret, at Oplæsningen af de Tiltaltes Forklaringer er sket langsomt og tydeligt for dem, og at der saavel under som efter Oplæsningen er givet de Tiltalte behørig Løjlighed til at berigtige og fuldstændiggjøre deres Forklaringer, forinden de af dem godkjendtes. Herefter og efter det iøvrigt Foreliggende mangler der Føje til at antage, at de Tiltaltes Forklaringer ikke skulde være rigtig gjengivne i Forhørsprotokollen.

Hvad Sagen selv angaar, maa herefter Følgende anses oplyst. Den 11 Januar f. A. indgik Tiltalte P. Larsen paa et Gjæstgiversted i Nykjøbing paa Falster en Byttehandel med Gaardmand Christian Hansen af Stubberup, hvorved denne byttede en ham tilhørende Hest med en P. Larsen tilhørende Hest og 185 Kr. kontant, og ved denne Handels Istandbringelse medvirkede Tiltalte Chr. Larsen, der herfor oppebar i Salær af Chr. Hansen 15 Kr. og af P. Larsen 10 Kr. Forinden Handelens Afslutning undersøgte Chr. Hansen P. Larsens Hest og bemærkede da vel, at den haltede, men efter hans Forklaring gik han, paa Grund af de Tiltaltes Udtalelser til ham, ud fra, at Haltheden var forbigaaende og navnlig skyldtes en fejlagtig Paalægning af Skoen paa det ene Ben. Efter det Oplyste maa det imidlertid antages, at den ommeldte Halthed var af varig Natur og derfor forringede Hestens Værdi i ikke uvæsentlig Grad. Ifølge de af begge de nævnte Tiltalte under Forhøret afgivne eller sammesteds godkjendte Forklaringer have de nu ogsaa erkjendt, at de, skjøndt de vidste, at Hesten led af varig Halthed, dog overfor Chr. Hansen, inden Handelen blev afsluttet, fremkom med Udtalelser, der gik ud paa, at Haltheden var af forbigaaende Natur, og formentlig hidrørte fra Fejl ved Skoens Paalægning, og vel have de senere fragaaet disse Tilstaaelser, men da disses Rigtighed er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, findes der ikke at kunne tages Hensyn til disse Tilbagekaldelser.

Den 24 Februar 1892 om Aftenen var Tiltalte Chr. Larsen sammen med den under Sagens Drift afdøde Husejer Morten Petersen af Sørup hos en Gaardmand i Sønder Taastrup, og M. Petersen kjørte derefter hjem med Chr. Larsen, hvor han faldt i Søvn. Da han ud paa Natten vaagnede, paastod Chr. Larsen, at de den foregaaende Aften hos bemeldte Gaardmand havde indgaaet en Handel, hvorved M. Petersen havde byttet en ham tilhørende Hest med en Chr. Larsen tilhørende og 5 Kr. kontant. Efter M. Petersens Forklaring paanedte Chr. Larsen ham da de 5 Kr. og forlangte, at han skulde kjøre bort med den Hest, han skulde have tilbyttet sig, idet Chr. Larsen i modsat Fald truede ham med Prygl, og Petersen efterkom da Chr. Larsens Forlangende, uagtet han, der den foregaaende Aften vilde have været meget svirende, ikke mindedes, at han havde indgaaet nogen Handel med Chr. Larsen. Tiltalte har under Forhøret benægtet at have truet M. Petersen med Prygl og fastholdt, at der den ommeldte Aften mellem ham og M. Petersen virkelig blev indgaaet en Byttehandel af det nævnte Indhold, og i saa Henseende findes Tiltaltes Forklaring at maatte tages til Følge. I Slutningen af Maj eller i Begyndelsen af Juni 1892 indgik Tiltalte Chr. Larsen endvidere paa et Gjæstgiversted i Nykjøbing paa Falster en Byttehandel med Produkthandler Niels Christian Poulsen af bemeldte Kjøbstad, ved hvilken Handel Tiltalte beholdt en Poulsen tilhørende Hest, medens denne fik en Tiltalte tilhørende Hest og 90 Kr. kontant. Endelig har Tiltalte den 30 December 1892 i en Beværtning i Nysted indgaaet en Række Byttehandeler og Kjøb med Slagter Hans Jørgen Jørgensen af Thorslunde om Heste tildels ogsaa om Vogne og Køer. Efter de foreliggende Oplysninger maa det — som af Tiltalte ogsaa under Forhøret erkjendt — antages, at de med Petersen og Poulsen indgaaede Byttehandeler paa Grund af Misforhold mellem Værdierne af de gjensidige Præstationer have været i ikke ringe Grad ufordelagtige for Tiltaltes Medkontrahenter, og at dette ligeledes har været Tilfældet med Hensyn til en Del af de med Jørgensen afsluttede Handeler, navnlig dem der foregik senest paa Aftenen, samt at Grunden til, at de nævnte Personer dog indlod sig paa de paagjældende Handeler, var den, at de ved de omhandlede Lejligheder vare stærkt berusede. Ifølge de af Tiltalte i Forhøret afgivne eller sammesteds godkjendte Forklaringer har han endvidere tilstaaet, at han ved Handelen med Poulsen benyttede sig af, at denne var saa beruset, at han ikke kunde bedømme, om Handelen var fordelagtig eller ufordelagtig for ham, og at han med Hensyn til Petersen og Jørgensen endog gjorde sit til at faa dem til at drikke saameget, at de blev ude af Stand til at bedømme Forholdene, og paa Grund heraf indlod sig paa Handeler, som de i ædru Tilstand ikke vilde have indladt sig paa, og vel har Tiltalte senere fragaaet de omhandlede

Tilstaelser, men disse Tilbagekaldelser findes der efter det iøvrigt Oplyste ikke at kunne tillægges nogen Betydning, ligesaa lidt som der vil kunne tages Hensyn til et af Tiltalte her for Retten fremsat, men af Sagens andre Oplysninger ganske ubestyrket Anbringende om, at det, efterat Handelerne mellem ham og Slagter Hans Jørgen Jørgensen vare afsluttede, blev en Aftale mellem dem, at de kunde „skiftes tilbage“, naar Jørgensen ej var tilfreds med dem.

Hvad angaar de Tiltalte Jensen og Schwartzlose, have de erkjendt, at de have medvirket ved nogle af de med Jørgensen den 30 December 1892 afsluttede Handeler, hvorhos Schwartzlose nogle Gange fik Drikkepenge af Parterne for i Anledning af Byttehandlerne at skifte Heste for dem, men der foreligger dog ikke saadanne Oplysninger om deres Medvirkning, at der herfor kan paalægges dem Strafansvar, hvorved bl. A. bemærkes, at ikke alle de med Jørgensen afsluttede Byttehandler var kjendelig ufordelagtige for denne, og at det ikke er nærmere oplyst, ved hvilke af de afsluttede Handeler disse Tiltalte medvirkede.

Forsaavidt de Tiltalte Chr. Larsen, Jensen og Schwartzlose endelig ere sigtede for svigagtigt Forhold overfor Hans Jørgen Jørgensen med Hensyn til et mellem ham og Chr. Larsen den 30 December 1892 indgaaet Væddemaal, er det oplyst, at Chr. Larsen sent paa Aftenen den nævnte Dag fik Jørgensen til at deltage i et Væddeløb med ham, saaledes at den Sejrende skulde vinde 10 Kr., i hvilket Øjemed hver af Parterne udsatte 10 Kr. Under Væddeløbet faldt Jørgensen, der som anført den nævnte Aften var stærkt beruset, to Gange og opgav derefter Løbet, og efterat Chr. Larsen havde løbet det aftalte Stykke Vej, erklærede han sig for Sejerherre og delte derpaa det udsatte Beløb mellem Jensen og Schwartzlose, der havde assisteret ved Væddemalet. Naar imidlertid henses til, at ogsaa de Tiltalte paa dette Tidspunkt vare paavirkede af nyde Drikkevarer, mangler der Føje til at statuere, at de have havt til Hensigt at besvige Jørgensen ved Væddemalet, der maa antages at være sat i Scene for Løjers Skyld, og der findes herefter ikke at kunne paalægges de Tiltalte Strafansvar for dette Forhold.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 41—42.

Tirsdagen den 27 November.

Nr. 231.

Høiesteretsagfører Bagger

contra

1) Christian Carl Larsen, 2) Jørgen Jensen, 3) Hans Wilhelm Heinrich Schwartzlose og 4) Peder Larsen (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under Sagen har Produkthandler Poulsen, der et Par Dage efter den mellem ham og Chr. Larsen indgaaede Byttehandel, formaaede Larsen til at lade denne Handel gaa tilbage, mod at denne i Penge og Varer erholdt 40 Kr., paastaaet sig sidstnævnte Beløb tilkjendt, men denne Paastand findes ikke at kunne tages til Følge her under Sagen. Efter det Anførte ville de Tiltalte Jensen og Schwartzlose være at frifinde for Aktors Tiltale, medens de Tiltalte Chr. Larsen og P. Larsen for deres Forhold med Hensyn til de ommeldte Handeler ville være at anse efter Straffelovens § 257, og findes Straffen at kunne bestemmes for Chr. Larsen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for P. Larsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte Jensen og Schwartzlose ere frifundne for Justitiens Tiltale, medens de Tiltalte Chr. Larsen og P. Larsen ere ansete efter Straffelovens § 251, for Chr. Larsens Vedkommende sammenholdt med § 47 med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage, være at forandre. Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det maa misbilliges, at Forhørsdommeren, som ovenfor anført, stundom først har tilkaldt Vidner ved Oplæsningen af de ovennævnte Tiltaltes Forklaringer.

Onsdagen den 28 November.

Nr. 141.

Advokat Hindenburg

contra

Thidrik Thorsteinsson og Gudrun Sigurdardatter
(Def. Jensen),

der tiltales for Blodskam, Sidstnævnte tillige for falsk Udlæggelse af Barnefader.

Myra og Borgarfjordssyssels Extrarets Dom af 25 Marts 1893: De Anklagede Thidrik Thorsteinsson og Gudrun Sigurdardatter bør straffes, han med 2 Aars Forbedringshusarbejde, hun med 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fængeskost. Alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger betaler den Anklagede saaledes, at den Medanklagede in solidum med ham betaler Halvdelen; dog bør hver af dem for sig betale i Salær til sin Defensor, Pastor Johann Thorsteinsson og præp. hon. Magnus Andrjesson, 6 Kroner til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 10 Juli 1893: Anklagede Thidrik Thorsteinsson bør, for saa vidt Straf angaar, i denne Sag fri at være. For øvrigt bør den appellerede Dom ved Magt at stande. Sagsomkostninger for Overretten udreder de Anklagede, Thidrik Thorsteinsson og Gudrun Sigurdardatter, En for Begge og Begge for En, deri beregnet Sagførersalær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagfører Páll Einarsson og cand. jur. Hannes Thorsteinsson, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Under Hensyn til, hvad de Tiltalte i Extraretten den 21 Februar og 8 Marts 1893 have forklaret om, at der var begyndt et Elskovs- eller Forlovelsesforhold mellem dem, allerede førend Tiltalte Thorsteinsson ægtede Gudruns Moder, maa det søges nærmere oplyst, om der havde fundet Samleje Sted mellem de Tiltalte, forinden dette Ægteskab blev indgaaet. Om Ægteskabets Indgaaelse maa derhos Vielsesattest tilvejebringes saavel som Daabsattester for Gudruns under Sagen ommeldte 3 Børn.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høieste-

ret, efter at fornøden Oplysning i foranførte Henseender er tilvejebragt.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Denne Sag, der er bleven anlagt i Myra- og Borgarfjordsyssel imod Thidrik Thorsteinsson, Bonde paa Haafell i Hvitarsida, og hans ugifte Steddatter Gudrun Sigurdardatter for Blodskam, og for saa vidt Gudrun angaar ogsaa for falsk Paternitetsangivelse, — blev paadømt i bemeldte Syssels Extraret den 25 Marts d. A. med det Udfald, at Thidrik Thorsteinsson blev dømt til 2 Aars Forbedringshusarbejde, men Gudrun Sigurdardatter til 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Anklagede blev ogsaa dømt til at udrede alle Sagsomkostninger saaledes, at Medanklagede in solidum med ham skulde betale Halvdelen, dog skulde de Anklagede hver for sig betale i Salær til sin Defensor, Pastor Johann Thorsteinsson og præp. hon. Magnus Andrjesson, 6 Kr. til hver. Det er under Sagen bevist, at Medanklagede Gudrun har havt 3 uægte Børn, og det er ved hendes egen Tilstaaelse, der ikke staar i Strid med det paa anden Maade Oplyste, lovlig bevist, at hun har havt disse 3 Børn ved hendes Stedfader, Anklagede Thidrik Thorsteinsson. Det første Barn fødte hun 20 November 1872 og udlagde da en Anden for Fader; det andet Barn blev født den 27 September 1888, hvortil hun udlagde samme Mand som Fader. Det sidste Barn fødte hun den 27 Oktober 1890; i Førstningen udlagde hun en vis Jon Jonsson som Fader til det, men han nægtede Paterniteten, hvilket gav Anledning til nærværende Sagsanlæggelse. Da Medanklagede blev forhørt, tilstod hun straks, at hendes Stedfader, Anklagede Thidrik Thorsteinsson, var Fader til alle de 3 Børn, hun havde født, samt at de ofte i en længere Aarrække havde havt legemlig Omgang med hinanden; hun havde derfor urigtigen udlagt Andre som Barnefædre. For saa vidt angaar det Barn, hun fødte 1872, saa har Anklagede tilstaaet at være Fader til det; men Landshøvdingen har 31 August 1889 dekretet, at Sagsanlæggelse i Anledning af denne Brøde kunde bortfalde. Paa den anden Side har Anklagede stadig og urokelig nægtet at have nogen Sinde havt legemlig Omgang med sin medanklagede Steddatter efter hendes første Barnefødsel, og synes denne hans Nægten ikke lovlig gjendreven ved andre Forklaringer, der ere fremkomne i Sagen. Anklagede Thidrik Thorsteinsson bør derfor frifindes i denne Sag, men han synes ikke at kunne fries for at udrede forholdsvis Sagens Omkostninger. Hvad derimod angaar Medanklagede, Gudrun Sigurdardatter, saa foreligger der ligefrem hendes egen

Tiltaaelse om, at hun i flere Aar idelig har havt legemlig Omgang med hendes Stedfader, Thidrik Thorsteinsson, og er det, der paa anden Maade er fremkommet i Sagen, til Støtte for denne hendes Tiltaaelse, ligesom hun ogsaa har tiltaaet at have urigtigen udlagt andre end ham som Barnefædre. Medanklagedes Forbrydelser henhøre under almindelige Straffelovs §§ 163 og 180, og synes Straffen under Hensyn til, at Medanklagede har opnaaet kriminel Lavalder og ikke før er bleven straffet for nogen Forseelse, efter alle Omstændigheder passende ansat af Underdommeren til 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Torsdagen den 29 November.

Nr. 266.

Høiesteretsagfører Lunn

contra

1) Hans Emil Bode, 2) Lars Peter Larsen, 3) Rasmus Rasmussen, 4) Lauritz August Jensen, 5) Adolf Flor Levin Valdemar Hansen og 6) Hans Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales Nr. 1—5 for Overtrædelse af Straffelovens § 170 og Nr. 6 for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Holsteinborgs Birks Extrarets Dom af 18 September 1893: De Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Emil Bode, Lars Peter Larsen og Rasmus Rasmussen, bør straffes hver med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, Tiltalte, Tjenestekarl Lauritz August Jensen, med samme Straf i 2 Dage, Tiltalte, Tjenestekarl Adolf Flor Levin Valdemar Hansen, med samme Straf i 5 Dage og Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Nielsen, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Dage, hvorhos samtlige Tiltalte in solidum ville have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører Sørensen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1894: De Tiltalte, Hans Emil Bode, Lars Peter Larsen, Rasmus Rasmussen, Lauritz August Jensen, Adolf Flor Levin

Valdemar Hansen og Hans Peter Nielsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokurator Larsen og Sagfører Sørensen, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr., samt i Salær til Prokuratorerne Nissen og Lange for Overretten, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sage ere de Tiltalte Hans Emil Bode, Lars Peter Larsen, Rasmus Rasmussen, Lauritz August Jensen, Adolf Flor Levin Valdemar Hansen og Hans Peter Nielsen, satte under Tiltale, de 5 Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 170, den Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Ved de Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at de 5 Førstnævnte i Tiden fra Efteraaret 1891 til Sommeren 1892 have plejet legemlig Omgang med den den 25 Maj 1870 fødte aandsvage Pige Martha Kristine Nielsen, som den Gang tjente hos en Gaardmand i Spjellerup, samt at sidstnævnte Tiltalte har været to af de Medtiltalte behjælpelig med Hensyn til dette deres Forhold.

Det er saaledes oplyst, at Tiltalte Hans Emil Bode 2 Gange har haft Omgang med den nævnte Pige, første Gang i Juli Maaned 1892 og anden Gang en Maanedstid senere, at Tiltalte Lars Peter Larsen 5 Gange i Slutningen af Aaret 1891 har aflagt natlige Beløb hos bemeldte Pige og deraf de 4 sidste Gange har havt legemlig Omgang med hende, ved hvilke Lejligheder han derhos i 2 Tilfælde var i Følgeskab med Tiltalte Adolf Flor Levin Valdemar Hansen, som da ligeledes bedrev Utugt med Pigen, at Tiltalte Rasmus Rasmussen en Gang i April Maaned 1892 har havt Samleje med Pigen, foruden at han en Gang

senere har forsøgt at faa Adgang til hendes Kammer i samme Øjemed, ved hvilken Lejlighed han imidlertid blev jaget bort af en anden Mandsperson, at Tiltalte Lauritz August Jensen i August Maaned 1892 har drevet Utugt med bemeldte Pige, at Tiltalte Adolf Flor Levin Valdemar Hansen, dels, som ovenfor berørt, i November og December 1891 to Gange i Følgeskab med Tiltalte Lars Peter Larsen har plejet Omgang med oftnævnte Pige, dels i Mellemtiden mellem disse to Lejligheder har begivet sig til hende i utugtigt Øjemed 3 Gange, af hvilke han dog kun den ene Gang naaede at komme ind i hendes Kammer, men uden at opnaa sin Hensigt, idet han ved disse Lejligheder blev bortskræmmet dels ved Tilstedekomsten af andre Personer, dels af en Hund, samt endelig at Tiltalte Hans Peter Nielsen første Gang, da Tiltalte Lars Peter Larsen besøgte Pigen, som var Tiltalte Nielsens Medtjenende, har været Larsen behjælpelig med at aftage Vinduet i Pigens Kammer for ad denne Vej at skaffe Larsen Adgang til hende, samt at Tiltalte Nielsen, efter forud at have givet Tiltalte Rasmussen Anvisning paa Pigen som villig til at bedrive Utugt, har paa samme Maade ved Nattetide hjulpet ham ind i hendes Kammer. Efter det Oplyste maa det antages, at samtlige Tiltalte have skaffet sig Adgang til Pigens Kammer ved at krybe ind gennem Vinduet, uden at hun har været dem behjælpelig dermed, og at hun, som den 8 Januar 1893 er nedkommet med et Barn, hvortil hun i Retten har ladet sig forstaa med, at hun mener, at Tiltalte Larsen er Fader, ikke har gjort nogensomhelst Indvending mod de Tiltaltes Begjæring om Samleje, selv ikke i de Tilfælde, hvor de Paagjældende forud vare hende ganske ubekjendte, idet hun i saa Fald end ikke altid har bekymret sig om at faa deres Navne at vide. Samtlige Tiltalte have erkjendt, at det forinden de havde Samleje med Pigen var dem bekjendt, at hun var „fjolle“, „halvtossæt“ eller „Idiot“, dog at Tiltalte Hansen først vil have erfaret dette efter hans første Samleje med hende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan antages, at den paagjældende Piges aandelige Evner ere til Hinder for at anse hendes utugtige Omgang med de Tiltalte som sket med hendes fri Villie, foreligger der under Sagen forskellige Erklæringer, hvoriblandt en Udtalelse fra Forstanderen paa Opdragelsesanstalten Holsteinsminde, hvor Martha Kristine Nielsen har opholdt sig fra 11 Juli 1885 til 1 November 1887, og som gaar ud paa, at hun under sit Ophold paa Anstalten gjorde et aldeles bestemt Indtryk af Fjollethed, grændsende til Idiotisme, at hun Intet kunde lære og heller ikke, ialfald tilsyneladende, tilegne sig nogen fornuftig Tanke, at der over hendes Væsen var den Uro og Forstyrrelse, blandet med uvilkaarlige Fagter og Grimasser og navnlig den karakteristiske Grinen, som er Idiotismens Led-sager, at hun i Udvikling og Forstand paa Livets Forhold stod

lavere end et Barn paa 6—7 Aar, og at hun derfor maa have givet sig hen i Usædeligheden i Kraft af en ren Naturdrift uden Spor af, hvad der kan betegnes som fri Villie. Denne Erklæring stemmer med den Opfattelse af Pigens Tilstand, som under Forhørene har gjort sig gjældende hos Underdommeren og Retsvidnerne, idet hun paa disse gjorde Indtryk af at være fuldkommen idiotisk, saa at det viste sig umuligt at faa nogen fornuftig Forklaring af hende. I de enkelte Tjenester, hun har havt, siden hun i November 1887 forlod Holsteinsminde, har hun vel kunnet udrette almindelig Husgjerning, men kun under stadigt Tilsyn. Der foreligger dernæst en Erklæring fra Distriktslægen i Næstved af 20 Marts 1893, som gaar ud paa, at Pigens aandelige Evner vel i flere Retninger ere noget*) ringe, idet hun, som først blev konfirmeret i en Alder af 18 Aar, bl. A. ikke ved Besked om sin egen Alder, men at hendes Evner dog i nogle Retninger ikke ere saa ringe, og at hun, som langtfra bør kaldes Idiot, navnlig med Hensyn til hvad der henhører under Begrebet Kjønndrift, ikke synes at staa saa langt tilbage, idet hun bl. A. synes at forstaa det Urigtige i at have tilladt forskellige Personer at have Samleje med hende. Efterat Martha Kristine Nielsen siden den 3 i April Maaned 1893 havde helliget til Observation paa Sorø Amtssygehus, har Sygehuslægen i en Erklæring af 29 s. M., udtalt som sin Anskuelse, at Pigen vel er af ringe Forstandsevner, fremkaldt ved den daarlige og forsemtede Opdragelse, hun har faaet som Barn, og de slette Forhold, hvorunder hun er opvoxet, og at hun, hvad boglige Kundskaber angaar, kun staar paa et 6 a 8 Aars Barns Standpunkt, men at hun ingenlunde er Idiot, og at det derfor ikke kan antages, at hun med Hensyn til sit usædelige Forhold til de Tiltalte har manglet moralsk Begreb eller været ude af Stand til at reflektere over Betydningen af sin Handling og dennes mulige Følger, hvorimod det ikke er sandsynligt, at hun har havt den fornødne moralske Kraft til at modsætte sig en Mands kjønslige Lyster. I en af nærværende Ret fra det kgl. Sundhedskollegium erhvervet Erklæring har dette udtalt, at det af de af Pigens Tilstand foreliggende Oplysninger fremgaar, at hun lider af udpræget Aandssvagthed, og at hendes Evners Udvikling er saa mangelfuld og saa tidligt standset, at hun i aandelig Henseende omtrent staar paa samme Standpunkt som et Barn i en Alder af 6 til 8 Aar, at hun samtidig i legemlig Henseende er fuldt udviklet, saa at hendes Drifter og navnlig Kjønndriften har kunnet gjøre sig gjældende, naar den ved ydre Foranledning pirredes. Bemeldte Kollegium er derfor kommet til den Slutning, at hendes Aandssvagthed maa antages at have forhindret hende i at indse, hvilke sørgelige Følger Utugt kunde medføre for hendes Fremtid,

*) I Erklæringen staar: meget.

samt i at beherske og modstaa de kjønlige Drifter, der vaktas hos hende dels ved Misbrug af hendes aandeligt svækkede Tilstand, dels ved slet Exempel fra hendes Omgivelsers Side.

Efter Rettens Skjøn kan det dog ikke ved de foreliggende Oplysninger anses aldeles tilstrækkeligt godtgjort, at den paa-gældende Pige lider af en saa fuldkommen Aandssvaghed, at hun som Følge heraf maa antages ganske at have været blottet for Forstaaelse af Samlejets Betydning, eller dog at have manglet al Evne til overfor utugtig Tilnærmelse at beherske sin Kjøn-drift, og Retten maa derfor finde Betænkelighed ved at statuere, at Betingelserne ere tilstede for at henføre de Tiltaltes Forhold under Straffelovens § 170. De Tiltalte, som ere fødte: Hans Emil Bode den 7 April 1871, Lars Peter Larsen den 27 Marts 1874, Rasmus Rasmussen den 23 Januar 1872, Lauritz August Jensen den 13 Februar 1875, Adolf Flor Levin Valdemar Hansen den 24 Maj 1873 og Hans Peter Nielsen den 29 September 1874, ville som Følge heraf, og idet der iøvrigt mangler en Straffebestemmelse, under hvilken deres Forhold kan henføres, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 3 December.

Nr. 49. Forhenværende Arbejdsformand Peter Melby
(Dietrichson)

contra

Skipper M. N. Winther (Winther),

betræffende Erstatning for Misligholdelse af en Kontrakt om
Losning af et Skib.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12 April 1893: Indstævnte, forhenværende Arbejdsformand Peter Melby, bør til Sagsøgeren, Skipper M. N. Winther, betale de paastævnte 552 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Juni f. A. til Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom ommeldte Vidneforklaringer angaaende de Forhandlinger, der den 18 Maj 1892 paa et Værtshuus fandt Sted mellem Sagens Parter, findes der efter disse Forklaringers mindre bestemte Indhold, og da Vidnerne end ikke have overværet Forhandlingerne i deres Helhed, ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Appellanten har paataget sig en ubetinget Forpligtelse til indenfor en bestemt Frist at besørge Losningen af det paagjældende Skib for en Betaling af 7 $\frac{1}{2}$ Krone pr. Keel, saaledes at han, hvis dette ikke lykkedes for ham, derved paadrog sig en Forpligtelse til Erstatning, hvilket efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger heller ikke kunde have Formodningen for sig. Allerede som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, forhenværende Arbejdsformand Melby, bør for Indstævnte Skipper Winthers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 7 April f. A. blev der mellem Sagsøgeren i nærværende Sag, Skipper M. N. Winther, som Fører af Sejlfregatskibet „Serapis“, drægtigt 995 Registertons, og Firmaet P. J. Suhr & Søn oprettet et Certeparti, hvorefter „Serapis“ skulde bringe en Ladning Kul paa 60 Keel a 21 $\frac{1}{5}$ Tons eller paa 1272 Tons fra Burntisland hertil. Ved Certepartiet tilstodes der 1 Arbejdsdag til Losning af hvert 100 Tons — altsaa ialt mellem 12 og 13 Arbejdsdage til Losning —, og fastsattes der derhos en Godtgjørelse af 4 d pr. Registerton eller af ialt 16 Lst. 11 sh. 8 d for hver Liggedag der udover. „Serapis“ ankom med den nævnte Ladning hertil den 17 Maj og fik den 18 Maj f. A. efter Anmeldelse for J. P. Suhr & Søn Ordre til at losse i Gasværkshavnen, hvorhen det forhalede Torsdag den 19 Maj, saa at det var for- tøjet ved Bolværk kort efter Middag (Kl. 2 a 3) bemeldte Dag. Allerede den 18 Maj havde Sagsøgeren søgt at træffe Aftale om

Skibets Losning, og, efter i den Anledning først at have forespurgt hos et Par Andre, traf han, der var ledsaget af to da hos hans herværende Skibsmægler ansatte Fuldmægtige, i en Beværtning i Amaliegade, Indstævnte, forhenværende Arbejdsformand Peter Melby, og indgik da efter sin Fremstilling en Overenskomst med denne, hvorved Indstævnte paatog sig at besørge Losningen af „Serapis“ for en Betaling af $7\frac{1}{2}$ Kr. pr. Keel. Saasnart Skibet var fortojet den 19 Maj, underrettede Sagsøgeren derfor Indstævnte derom, og efter dennes Foranstaltning indfandt der sig ogsaa strax efter 8 Kularbejdsmænd ombord, der samme Eftermiddag begyndte at opsætte de fornødne Losseredskaber, hvad dog blev afbrudt ved Regn, og fortsatte dermed Fredag den 20 Maj om Morgenen, men derpaa efter Frokosttid bortfjernede sig uden at komme tilbage og begynde det egentlige Lossearbejde. Da Indstævnte derhos, uanset Paa-mindelse derom, heller ikke sørgede for, at Arbejdet blev optaget af Andre istedet enten den Dag eller Lørdag den 21 Maj inden Middag, nødtes Sagsøgeren, for at undgaa Ansvar overfor Firmaet J. P. Suhr & Søn, til at afslutte en ny Overenskomst om Losningen med andre Arbejdere, som han maatte betale $9\frac{1}{2}$ Kr. pr. Keel, altsaa 2 Kr. mere pr. Keel eller ialt 120 Kr. mere, hvorhos Losningen altsaa kom til at begynde den 21 Maj om Eftermiddagen istedetfor den 20 Maj om Morgenen eller $1\frac{1}{2}$ Dag senere. Idet Sagsøgeren nu beregnede sig en Godtgjørelse af mindst 16 Lst. eller 288 Kr. pr. Dag for den saaledes indtraadte Forsinkelse, altsaa 432 Kr. for $1\frac{1}{2}$ Dag, anlagde han strax efter denne Sag mod Indstævnte hvorunder han har paastaaet sig tilkjendt hos Indstævnte de anførte 120 Kr. og 432 Kr., eller tilsammen 552 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 1 Juni f. A. foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har derimod paastaaet sig fri-funden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Efter Indstævntes Fremstilling vil han, der ikke i de sidste Par Aar havde beskæftiget sig med den Slags Arbejde, ikke ved Forhandlingen den 18 Maj f. A. med Sagsøgeren have paataget sig selv nogen Forpligtelse til at besørge Losningen af „Serapis“, men han vil kun, under Hensyn til en kort forinden udbrudt Kularbejderstrejke, for at gøre Sagsøgeren og dennes Ledsagere og daværende Foresatte samt sine egne tidligere Arbejdere en Tjeneste, hvad der ikke vilde bringe ham nogen Indtægt, have lovet at gøre et Forsøg paa at skaffe Arbejdere til at losse „Serapis“, hvad han, som anført, ogsaa gjorde ved den 9 Maj at sende de 8 Arbejdsmænd, hvoraf en skulde fungere som Formand, ombord i Skibet, fra hvis Side derimod al yderligere Af-tale og Ordning maatte træffes. Ved hvad der under Sagen er fremkommet, særlig ved de af de ovennævnte to daværende Fuldmægtige hos Sagsøgerens Skibsmægler, der iøvrigt gik, inden

Forhandlingerne mellem Sagsøgeren og Indstævnte vare helt forbi, afgivne Vidneforklaringer maa det imidlertid anses godtgjort, at Indstævnte, hvad end hans Bevæggrund dertil har været, har paataget sig selv og for egen Regning at besørge Losningen af „Serapis“, hvorved bemærkes, at han, inden der blev truffet endelig Aftale med ham om en Betaling af 7½ Kr. pr. Keel, havde faaet nærmere Oplysninger om, hvormeget der ifølge Certepartiet nødvendig maatte losses pr. Dag (100 Tons), og naar Losningen skulde begynde (den 20 Maj om Morgen), ligesom det ogsaa var blevet aftalt, at der skulde losses fra to Luger ad Gangen, hvorhos det endvidere bemærkes, at der ifølge de Forklaringer, der ere afgivne af flere af de Arbejdsmænd, der paa Indstævntes Foranstaltning kom ombord, kun var bleven dem tilsagt en Betaling beregnet til 7 Kr. pr. Keel.

Indstævnte har dernæst gjort gjældende, at, naar Losningen ikke blev besørget af de Folk, som han havde sørget for kom ombord, maatte dette falde Sagsøgeren selv til Last, idet denne ikke havde sørget for, at de Losseredskaber, som Skibet skulde tilvejebringe og lade opsætte, kom i Orden, hvad der maatte anses for Hovedgrunden til, at Folkene opgav Arbejdet. Heller ikke heri kan der imidlertid efter det Fremkomne gives Indstævnte Medhold. Selv om nemlig den Del af Losseredskaberne, som det maatte paahvile Skibet at levere og bringe i Orden — i hvilken Henseende der iøvrigt ikke er tilvejebragt Klarhed —, maatte have været mangelfuld, maa det dog anses godtgjort, at samtlige Losseredskaber ialtfald paa en Ubetydelighed nær vare bragte i Orden af selve de af Indstævnte sendte Folk, inden de forlode Skibet, — hvorfor disse Redskaber, som de lode blive tilbage, ogsaa med kun enkelte Lempninger bleve benyttede af de Folk, som kom i deres Sted, og der strax toge fat paa selve Losningen — og, ligesom Indstævntes Folk derfor netop ikke kunde antages af den Grund at have opgivet Arbejdet, saaledes fremgaar det af de af flere af dem afgivne Forklaringer, at Grunden dertil var, at de ved Samtale og Beregninger under Frokostspisningen Fredag den 20 Maj Formiddag kom paa det Rene med, at den Betaling, som de vilde faa for Arbejdet, og hvormed nogle af dem ikke forinden vilde have været bekendt, efter samtlige Omstændigheder vilde blive lavere end den, som de mente at have Krav paa efter den af Kularbejdsmændenes Fagforening vedtagne Taxt, under hvilken de ikke vilde arbejde, men Ansvar for derfor maa Indstævnte efter det tidligere Anførte bære.

Og ligesom Indstævnte, der heller ikke sørgede for, at der strax kom andre Folk istedetfor dem, der havde fjærnet sig — i hvilken Henseende det ikke kan faa nogen Betydning, at Sagsøgeren ikke, hvad denne dog har paastaaet, tilstrækkelig hurtig skal have sendt Bud efter ham — derfor maa betale Sagsøgeren de 120 Kr., som han for ikke at „paadrage sig Ansvar overfor

J. P. Suhr & Søn“, blev nødt til at udrede for Losningen udover, hvad han havde aftalt med Indstævnte, saaledes findes Indstævnte ogsaa at maatte betale Sagsøgeren Godtgjørelse for den ved, at de af Indstævnte antagne Folk forlod Arbejdet, indtrufne Forsinkelse af Losningen. I saa Henseende er det nu oplyst, at Losningen, der, som anført, faktisk begyndte Lørdag den 21 Maj strax efter Middag, blev sluttet Tirsdag den 7 Juni lidt efter Middag og altsaa, efter Fradrag af i Mellemtiden indtrufne 3 Søndage (den 22 og 29 Maj og den 5 Juni) samt 2 Helligdage (Christi Himmelfartsdag og 2 Pintsedag den 6 Juni), medtog 12 Arbejdsdage, saa at den, hvis den var begyndt den 20 Maj om Morgenen, kunde have været tilendebragt den 3 Juni om Aftenen eller ialtfald Lørdag den 4 Juni — og, naar Sagsøgeren ikke destomindre kun har fordret Godtgjørelse for 1½ Dag og derhos kun har fordret 16 Lst. i Godtgjørelse pr. Dag, medens den ham ifølge Certepartiet tilkommende Overliggedagsgodtgjørelse var 16 Lst. 11 sh. 8 d pr. Dag, findes det af ham krævede Godtgjørelsesbeløb af 432 Kr. at burde tilkjendes ham. Idet hans Paastand saaledes i det Hele vil være at tage til Følge, findes Indstævnte derhos at burde betale ham 100 Kr. i Sagsomkostninger. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 42. Farver L. J. A. Ronnenberg (Selv)

contra

ugift Anna Christensen (Lunn efter Ordre),

angaaende Forpligtelse til at yde Alimentationsbidrag til et udenfor Ægteskab født Barn.

Storehedinge Kjøbstads Politirets Dom af 2 August 1892: Naar Klagerinden, ugift Anna Christensen af Kjøbenhavn, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin korporlige Ed bekræfter, at Indklagede, Farver Laurits Julius Adolf Ronnenberg, har havt legemlig Omgang med hende i Sommeren 1883 til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 13 Marts 1884 fødte Pigebarn Ingeborg Anna Christensen, bør Indklagede betale et af Overøvrigheden nærmere bestemt aarligt Bidrag til nævnte Barns Underhold fra dets Fødsel indtil dets fyldte 14 Aar. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge denne Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale

i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Kalko i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 66 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet et efter Dommens Afsigelse optaget, Høiesteret forelagt Thingsvidne maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Appellanten, Farver Ronnenberg, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt til Høiesteretssagfører Lunn i Salarium 80 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Politiretsdommen i nærværende af Indstævnte Anna Christensen imod Citanten Farver L. J. A. Nonnenberg af Storehedinge ved Storehedinge Kjøbstads Politiret anlagte Paternitetssag er Sagens Udfald gjort afhængig af Indstævntes Ed, saaledes at Citanten, saafremt hun edelig bekræftede, at han havde haft legemlig Omgang med hende i Sommeren 1883 til en saadan Tid, at

han kunde være Fader til det af hende den 13 Martis 1884 fødte Pigebarn, Ingeborg Anna Christensen, blev tilpligtet at betale et af Overøvrigheden nærmere bestemt aarligt Bidrag til nævnte Barns Underhold fra dets Fødsel indtil dets fyldte 14 Aar, men i modsat Fald blev frifunden for hendes Tiltale. Denne Dom, der blev afsagt den 2 August f. A., har Citanten nu efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 13 September s. A. ved Stævning af 15 s. M. indbragt for Overretten, hvor han har paastaet, at Sagens Udfald gjøres afhængig af hans Ed, og at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger her for Retten. Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Kalko, paastaet Politiretsdommen stadfæstet og Citanten paalagt Sagens Omkostninger her for Retten, hvorhos Prokurator Kalko har paastaet sig tilkjendt Salær og 66 Øre for Udlæg til en Daabsattest. Medens Indstævnte har gjort gjældende, at Citanten gjentagne Gange har havt Samleje med hende i Maanederne Maj og Juni 1883, da hun opholdt sig i Storehedinge, har Citanten benægtet at have haft legemlig Omgang med hende. Han har imidlertid erkjendt, at han i Løbet af Juni 1883 har drevet „kjønsligt Fjas“ med hende, og at de navnlig i al Fald en Gang have ligget paa en Seng sammen og da gjentagne Gange befølt hinandens Kjønsgdele, ved hvilken Lejlighed han vil have betalt hende 2 Kr. Hans egen Fremstilling gaar fremdeles ud paa, at Indstævnte i 1884 tilskrev ham to Breve, i hvilke hun opfordrede ham til at betale Underholdningsbidrag til Barnet, idet hun derhos i det første Brev udtalte, at han maatte være Fader til dette. Det første af disse Breve besvarede han ikke, men som Svar paa det andet Brev sendte han hende en Skrivelse, hvori han uden at benægte, at han havde havt legemlig Omgang med hende, advarede hende mod at anlægge Sag mod ham, bl. A. fordi hun havde fordret og modtaget Betaling, og fordi hun havde havt Samleje med en anden Mandsperson. Naar hertil kommer, at Citanten under Proceduren har fremsat det ganske usandsynlige Anbringende, at han, da han i Juni 1883 traadte i Forhold til hende, bemærkede, at hun var frugtsommelig, og af den Grund afholdt sig fra legemlig Omgang med hende, findes der at være fremkommen en saadan Formodning mod Citanten, at det ikke vil kunne tilstedes ham at fralægge sig Sigtelsen med Ed, men at der er Føje til — som i Politiretsdommen statueret — at gjøre Sagens Udfald afhængig af Indstævntes Ed, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste, idet Fristen for Edens Afleggelse vil være at bestemme til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Kalko, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse

for Udlæg 66 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 4 December.

Nr. 294. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Frederik Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 12 April 1894: Tiltalte, Stenhugger Frederik Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Groth Petersen, og til Defensor, Sagfører J. Petersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1894: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Leth for Overretten betaler Tiltalte, Stenhugger Frederik Rasmussen af Faaborg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Under en imod Tiltalte efter Underretsdømmens Afsigelse paany indledet Undersøgelse for Mishandling af hans Hustru er det oplyst, at han — efterat Hustruen, der ifølge meddelt Separationsbevilling var flyttet fra ham, havde, efter hendes Forklaring paa hans Opfordring, gjenoptaget Samlivet med ham — har mishandlet hende og navnlig den 1 Juni d. A. har puffet hende ud i Gaarden, her spyttet og slaaet hende i Ansigtet, sparket hende og overøst hende og deres Barn, som hun havde paa Armen, med Vand. For dette Forhold, som Høiesteret ved kongeligt Reskript af 10 September d. A. er bemyndiget til at paakjende a prima instantia i Forbindelse med det ved den indankede Dom paakjendte Forhold, samt for sidstnævnte Forhold, med Hensyn til hvilket Dømmens faktiske Fremstilling tiltrædes, vil Tiltalte være

at ansee efter Straffelovens § 202 og Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Frederik Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Faaborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Stenhugger Frederik Rasmussen af Faaborg, aktioneret for Mishandling af sin Hustru, og ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det antages, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder: Medens Tiltalte, der den 20 Oktober 1888 ægteviedes til sin Hustru, Anne Elisabeth, født Pedersen, i de første Aar af Ægteskabet levede i godt Forhold til sin Hustru, fattede Tiltalte, efter sin Forklaring, i Eftersommeren 1892 en iøvrigt, som det maa antages, ganske ubegrundet Mistanke om, at hun var ham utro, og nogen Tid efter begyndte han, da hun ikke efter hans Forlangende vilde tilstaa den Brøde, som han paasigtede hende, at mishandle hende, saaledes at Naboerne jævnligt hørte Hustruen skrige og jamre sig, ligesom hun to Gange af Frygt for yderligere Mishandling har søgt Nattely hos Bekjendte, og maa det efter det Foreliggende antages, at Tiltalte ved disse Lejligheder har slaaet bemeldte sin Hustru med flad Haand i Ansigtet og paa Ørene, taget hende haardt i Armene, saaledes at der muligt har været Mærker deraf, rusket hende i Haaret og puffet til hende med knyttet Haand, ligesom han en Gang kort før Jul 1892 har stødt hende gjentagende under Hagen, og særligt maa det antages, at Tiltalte den 29 og 30 December 1893 har slaaet voldsomt løs paa Hustruen og stødt hende om imod Stuens Møbler. Derimod bliver der, da Sagen er appelleret alene efter Tiltaltes Begjæring, ikke Spørgsmaal her for Retten om, hvorvidt Tiltalte, som paastaet af Hustruen, har slaaet hende med knyttet Haand eller sparket hende. De Hustruen tilføjede Mishandlinger kunne ikke antages at have haft blivende Følger for hendes Helbred. For det af Tiltalte udviste Forhold findes Tiltalte, der er født

den 31 August 1846, og som ej er funden forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 202, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Torsdagen den 6 December.

Nr. 195.

Advokat Nellemann

contra

Niels Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri, Forsøg paa denne Forbrydelse og Falsk.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 27 Oktober 1893: Tiltalte, Gaardmand Niels Nielsen af Barslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle af hans Arrest og Sagen iøvrigt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Abildhauge af Vestervig, 25 Kr., og til Bidefensorerne, Sagførererne Johnsen i Thisted, Aggerholm i Holstebro og Munksgaard i Skive, 4 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1894: Tiltalte Niels Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer til Sagførererne Johnsen og Aggerholm og Prokurator Munksgaard, samt i Salær til Aktor for Underretten, 35 Kr., og til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved den indankede Dom findes Tiltalte rettelig anset overbevist at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der falder ind under Straffelovens § 257, ved i Mejeriets Bog over Vægten af leveret Mælk at have forandret Tallet, der angav, hvormange Pund Mælk han den 13 April f. A.

havde leveret, fra 103 til 113. Det findes derhos endvidere ved det Foreliggende tilstrækkelig godtgjort, at den i Dommen omhandlede Forandring af Vægtangivelsen for den af Tiltalte den 3 s. M. leverede Mælk fra 170 Pund til 190 Pund ogsaa er foretagen af Tiltalte, som Dagen efter paa Foranledning af Mejeriejer Nielsen selv berigtigede Forandringen ved igjen at rette Tallet til 170, og han findes ogsaa herved at have gjort sig skyldig i et ifølge den nævnte Lovbestemmelse strafbart Forhold. Derimod maa det i Henseende til de øvrige i Dommen omhandlede Sigtelser mod Tiltalte i Henhold til de anførte Grunde, og idet de Høiesteret med Hensyn til en enkelt af disse Sigtelser forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse, billiges, at der for saa vidt er tillagt ham Frifindelse. Den af Tiltalte forskyldte Straf findes under Hensyn til den Arrest, som han har været underkastet, og som maa antages at være bleven noget forlænget ved de under Sagen inddragne Forhold, for hvilke der ikke har kunnet paalægges ham Strafansvar, at kunne bestemmes, som ved Dommen skeet, til simpelt Fængsel i 8 Dage, og Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes kunne stadfæstes. Salærerne til de for Høiesteret beskikkede Sagførere findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, mod Gaardmand Niels Nielsen for Bedrageri, Forsøg derpaa og Falsk anlagte Sag sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende Omstændigheder.

Efter hvad Husmand Niels Jensen, kaldet Lousdahl, af Floulev har forklaret, blev han en Gang for ca. 10 Aar siden tilfældigt opmærksom paa, at han i sit Væрге havde et Gjældsbevis, som Tiltalte havde udstedt for et ham af Jensen — efter dennes Forklaring i 1877 — ydet Laan af 1000 Kr.; men da

Jensen, hvem dette Gjældsforhold paa en for ham uforklarlig Maade var gaaet af Minde, derefter under Forevisning af Beviset krævede Tiltalte for dettes Paalydende, erklærede Tiltalte, at Pengene vare betalte, og at han ikke skyldte Jensen noget, hvorhos han samme Dag eller et Par Dage senere infandt sig hos Jensen og da efter at have forlangt paany at se Beviset og faaet dette i Hænde rev det itu. Senere fandt der efter Niels Jensens yderligere Forklaring en Sammenkomst Sted mellem Tiltalte og Jensen, der var gift med en Søster til Tiltalte, paa Jensens Bopæl i Overværelse af nogle af deres Paarørende, for at Tiltalte, som Jensen har udtrykt sig, kunde bevise, at han havde betalt Pengene; men uagtet Tiltalte ikke saa sig i Stand hertil, lod Jensen sig dog bevæge til i en Avis at indrykke et Inserat om, at det af ham overfor Tiltalte fremsatte Krav beroede paa en Fejltagelse, idet han med den Mulighed for Øje, at han kunde have taget fejl — hvad han dog ikke troer, — vilde have sin Samvittighed fri. Tiltalte har erkjendt, at han har staaet i et Gjældsforhold som det ovennævnte til Niels Jensen, og at han, som af denne forklaret, har iturevet det paa-gjældende Gjældsbevis; men han har derhos gjort gjældende, at han ansaa sig berettiget til dette sidste, eftersom Gjælden var betalt, skjøndt Beviset i ukvitteret Tilstand var forblevet i Jensens Besiddelse, og vel er den af Tiltalte om den paaberaabte Betaling nærmere afgivne Forklaring, hvorefter hans fra Laanet, der var rentefrit, hidrørende Mellemværende med Jensen skal være blevet afviklet i Løbet af det samme Aar, i hvilket Laanet var stiftet, og i Forbindelse med, at nu afdøde Christen Nielsen Kræmmer indfriede en af ham ved Kjøbet af en Tiltaltes Fader tidligere tilhørende Gaard i Helligkilde i 1874 paatagen Forpligtelse til at betale Tiltalte og Jensen hver et Beløb af 1000 Rdl. — hvilket efter Sagens Oplysninger iøvrigt maa antages at være sket allerede i de første Dage af Aret 1876 — ikke særlig bestyrket af noget under Sagen Foreliggende; men der er dog, navnlig naar henses til det noget Usikre i Niels Jensens ovenanførte Forklaring — hvortil endnu kan føjes en af ham senere afgiven, af Tiltalte for Extrarettens fremlagt Erklæring om, at det er hans faste Overbevisning, at han og Tiltalte ikke have noget Mellemværende — saavelsom til det Uforklarlige i, at et uberigtiget rentefrit Tilgodehavende af den nævnte ikke ubetydelige Størrelse skulde i flere Aar være traadt ud af Jensens Erindring, ikke Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring, i alt Fald for saa vidt som han paa den Tid, da Jensen fremsatte det ovennævnte Paakrav, har staaet i den Formening, at Gjældsbeviset var indfriet, og idet Tiltalte saaledes ikke kan antages ved sit Forhold at have tilsigtet at besvige Niels Jensen for en denne lovligt tilkommende Fordring eller at berøve ham Midlerne til at gjøre en saadan gjældende, vil der allerede som Følge heraf og uden

Hansyn til, at der ikke i Henhold til Straffelovens § 70 er erhvervet nogen Resolution fra Justitsministeriet for, hvorvidt Tiltalte heromhandlede, muligt mere end 10 Aar forud for Sagens Anlæg liggende Forhold skal gøres til Gjenstand for Paatale, ikke paa dette Punkt af Sagen kunne paalægges Tiltalte noget Straffeansvar.

Ifølge Sagens Oplysninger opførtes der i Aaret 1884 et saakaldet Missionshus i Hvidbjerg, hvortil der af forskellige blev ydet Bidrag, som indkasseredes af Tiltalte, der var Medlem af et af i alt 8 Personer bestaaende Udvalg, som forestod dette Byggeforetagende, og efterhaanden som de forud tilsagte Bidrag, over hvilke Tiltalte var forsynet med en Fortegnelse, indkom, skrev han et „betalt“ ved de paagjældende Bidragyderes Navne paa Fortegnelsen, ligesom han ogsaa paa denne opførte saadanne Bidrag, som bleve ydede af andre ifølge Tilsagn, givne efter Fortegnelsens Affattelse, hvorhos han suksessivt til et andet Udvalgsmedlem, Gaardejer Christian Peter Nielsen af Hvidbjerg, der forestod de i Anledning af Byggeforetagendet forefaldende Udbetalinger, afgav de indkomne Bidrag i samlede Summer og for disse modtog Niensens Kvittering. Ved den efter Bygningens Opførelse foretagne Regnskabsopgjørelse viste det sig nu, at den samlede Sum af de Bidrag, som Tiltalte ifølge Afskrivningerne paa bemeldte Fortegnelse skulde have modtaget, oversæg, hvad han havde afgivet til Nielsen, med et Beløb af ca. 90 Kr., og da Aarsagen til denne Difference ikke kunde findes, blev den dækket af Udvalgets Medlemmer med Undertagelse af Christian Peter Nielsen saaledes, at de hver tilskøde en Syvendedel deraf. Nogen Tid derefter eller i alt Fald — som det maa antages — i et af de nærmest paafølgende Aar indkom der imidlertid fra en paa den nævnte Fortegnelse opført Mand et Bidrag af 50 Kr., som Tiltalte maa antages fejlagtigt at have afskrevet paa Fortegnelsen som betalt, og fra en anden Mand et Bidrag af 20 Kr., og foruden, at det nu er forekastet Tiltalte, at han har betragtet det sidstnævnte Bidrag, der ikke havde været opført paa den ommeldte Fortegnelse, som et Beløb, der kunde anvendes til delvis Skadesløsholdelse for, hvad han og de 6 andre Udvalgsmedlemmer havde betalt til Dækning af den ovennævnte Difference, sigtes han for at have tilegnet sig en større Del af de saaledes ialt oppebaarne 70 Kr., end der, selv om de i det Hele kunde anvendes paa nysævnte Maade, retteligen kunde tilkomme ham, idet de paagjældende Udvalgsmedlemmer edelig have forklaret, de fire, at det staaer for dem, er deres Overbevisning eller forekommer dem, at Tiltalte ikkun har betalt dem ca. 7 eller 7 a 8 Kr. hver, og de to andre, nemlig Gaardmændene Chr. Møller og Chr. Seierskilde, at de holde sig overbeviste om, at de intet have modtaget af de omhandlede 70 Kr., om end Muligheden er tilstede for, at de

have faaet deres Andel heraf og glemte dette; men ligesom der maa gaas ud fra Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om, at han har staaet i den Formening, at det af 20 Kr. bestaaende Bidrag var opført paa den titnævnte, af ham efter den ovennævnte Regnskabsopgjørelse til et andet Medlem afleverede Fortegnelse over betalte Bidrag — under hvilken Forudsætning de, der havde dækket det ovennævnte Underskud, maatte anses berettigede til at fordele Beløbet mellem sig — saaledes give Sagens Oplysninger og navnlig de ovenanførte, af de andre Udvalgsmedlemmer afgivne mere eller mindre usikre Forklaringer ikke tilstrækkelig Feje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han af de ommeldte 70 Kr. har udbetalt de 6 andre Udvalgsmedlemmer, som deltog i Dækningen af Underskudet, et Beløb af 10 Kr. hver, saa at der eiheller forsaa vidt bliver Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte noget Straffeaansvar.

Fremdeles sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig i be drageligt Forhold med Hensyn til en halv Vognladning Tørv, som Gaardmand Søren Damsgaard af Gjærshøl for — som det maa antages — ca. 8 Aar siden solgte til Møllebygger Niels Chr. Pedersen af Uglev, hvis i saa Henseende afgivne beedigede Forklaring gaar ud paa, at Damsgaard, der skulde levere Tørvene paa Hvidbjerg Jernbanestation, sendte dem hertil sammen med et lignende, til Tiltalte bestemt Parti Tørv i en og samme Jernbanevogn, naftet Pedersen — hvad han havde tilkjendegivet Damsgaard — ikke ønskede saadant, og at Tiltalte, skjøndt Pedersen havde truffet Aftale med daværende Gjæstgiver Rokkjær i Hvidbjerg om, at denne skulde kjøre Tørvene hjem til ham, og Rokkjær ogsaa ved Tørvenes Ankomst til Stationen var tilstede her og underrettede Tiltalte derom, modsatte sig, at Rokkjær foranstaltede Hjemkjørselen, men selv uanmodet lod denne udføre, samt at Tiltalte, da Pedersen, som paa den Tid var fraværende fra Hjemmet, nogle Dage senere vendte hjem og kunde skjønne, at det Kvantum Tørv, han havde faaet, ikke udgjorde en halv Vognladning, men at der manglede mange Tørv, derpaa efter Opfordring af Pedersen indfandt sig hos denne og da erkjendte, at han forsætlig havde taget nogle af Pedersens Tørv, samt straks betalte den af denne herfor forlangte Erstatning, der udgjorde 7 eller 8 Kr., ligesom Tiltalte, der af Pedersens Hustru havde ladet sig betale for Tørvenes Hjemkjørsel, saavidt Pedersen erindrer, et Beløb af 6 Kr., ved samme Lejlighed godtgjorde ham en Del af, hvad han saaledes havde modtaget. Medens Tiltalte under Undersøgelsen i Sagen oprindeligt erklærede ikke at kunne huske det allermindste om, hvad der saaledes skulde være passeret, eller engang erindre, at han havde havt nogetsomhelst at gjøre med Tørv vedrørende Møllebygger Pedersen, har han senere forklaret, at han erindrer, at han og Pedersen engang have delt en Vognladning Tørv,

som kom fra Søren Damsgaard, men ikke om han skulde have Halvdelen deraf, eller om Tørvene skulde fordeles i et andet Forhold, at ikke han, men hans nu for flere Aar siden afdøde Aftægtsmand Chr. Jensen talte Tørvene, at Hjemkjørselen til Pedersen foretoges af Tiltalte, som, efter hvad der forekommer ham, herfor fik 5 Kr., og at han, efter Opfordring af Søren Damsgaard ordnede Sagen med Pedersen, hvem han betalte den af ham fordrede Erstatning, der udgjorde 5 Kr., som Damsgaard derpaa godtgjorde ham, hvorimod Tiltalte, der iøvrigt har fastholdt, at han ikke længere erindrede det Passerede i sin Helhed, har benægtet, at han overfor Pedersen har indrømmet at have taget af Tørvene, ligesom han, der har fremsat den Formodning, at han maa have modtaget en Anmodning om at hjemkjøre Tørvene til Pedersen, ikke har villet erkjende Rigtigheden af den af Rokkjær afgivne og beedigede Forklaring angaaende det mellem ham og Tiltalte Passerede med Hensyn til Hjemkjørselen af Tørven, hvilken Forklaring stemmer med det ovenanførte, men dog tillige gaar ud paa, at det hele Forhold efter saa mange Aars Forløb ikke staaer fuldstændig klart for Rokkjær.

Skjendt nu Søren Damsgaard, efter hvad han til en Politirapport har forklaret, aldrig vil have ydet enten Møllebygger Pedersen eller Tiltalte Erstatning for Tørv, der skulle have manglet i den omhandlede Vagnladning, eller opfordret Tiltalte til at betale Pedersen saadan Erstatning, som Tiltalte heller ikke nogensinde for ham har omtalt at have ydet, og det efter denne Forklaring — hvilken Damsgaard senere inden Retten har beediget, dog med Tilføjende at han ikke erindrer bedre end, at Forklaringen er rigtig, og at i hvert Tilfælde „staaer det saadant for ham“, idet det nu er ca. 8 Aar siden, at Sagen er passeret — i Forbindelse med, hvad der, som anført, er forklaret af Møllebygger Pedersen og fhv. Gjæstgiver Rokkjær, er ikke lidet sandsynligt, at Tiltaltes Handlemaade ved den her omhandlede Lejlighed har haft en svigagtig Karakter, findes det Foreliggende dog ikke at afgive tilstrækkeligt Bevis herfor.

Ligesom der herefter ikke i den nysomhandlede Henseende kan paalægges Tiltalte noget Straffeansvar, saaledes maa det samme blive Tilfældet, forsaavidt han endvidere sigtes for bedrageligt Forhold overfor Værtshusholder H. M. Hansen i Skive med Hensyn til 2 Vognladninger Tørv, som Hansen — som det maa antages — i 1887 eller 1888 efter forudgaaet Bestilling sendte Tiltalte fra Hvidemose til Hvidbjerg Jernbanestation. Den af Værtshusholder Hansen i saa Henseende afgivne edelige Forklaring gaar ud paa, at endskjendt Tørvene vare kontraktmæssige, blev det, efterat de vare ankomne til Jernbanestationen, af Tiltalte telegrafisk meddelt Hansen, at han ikke vilde modtage Tørvene, medmindre Prisen paa dem blev betydelig nedsat, og at de henstode paa Stationen for Hansens Regning; men da

Hansen derefter rejste til Hvidbjerg, viste det sig, at Tiltalte ikke destomindre havde paabegyndt Aflæsning af begge Vognladninger, og efterat Tiltalte da forgjæves havde forsøgt at opnaa et Afslag i Prisen, betalte ham denne, hvorimod Hansen renuncerede paa Godtgjærelse for de ved Rejsen til Hvidbjerg foranledigede Udgifter, som han oprindelig tillige havde gjort Fordring paa. Tiltalte har nu vel erkjendt, at han engang telegraferede til Hansen, at 2 af denne sendte Vognladninger Tørv vare „for ringe“, og alligevel, da Hansen senere indfandt sig i Hvidbjerg, betalte denne den fulde Pris for Tørvene, hvis Aflæsning han havde ladet paabegynde inden Hansens Ankomst; men imod Tiltaltes Benægtelse kan det dog ikke anses godtgjort, at han med Afsendelsen af det nævnte Telegram har forbundet nogen bedragelig Hensigt, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at ligesom der efter det Foreliggende ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om, at den ene Vognladning Tørv var bestemt for en under Sagen nærmere angiven Trediemand, og at Telegrammet først blev afsendt, efter at denne Mand havde taget Tørvene i Øjesyn og erklæret, at han ikke ønskede at modtage dem, samt om, at han Dagen efter Afsendelsen af Telegrammet — paa hvilket han ikke modtog noget Svar, uagtet han endog samme Dag paany telegraferede til Hansen — paabegyndte Aflæsningen af Tørvene paa Grund af, at den fungerende Stationsforvalter havde ytret til ham, at det ikke var rigtigt, at Tørvene bleve henstaaende, da det vilde komme til at koste Hansen mange Penge, saaledes er det af Tiltaltes Søster, Enken Sidsel Kathrine Nielsen, der fik den ene af de paagjældende Vognladninger Tørv, saavel som af hendes Søn forklaret, at Tørvene vare daarlige, idet de vare gaaede meget i Smuld.

Det er endvidere lagt Tiltalte til Last, at han — der efter det Oplyste i Foraaret 1890 til Gaardmand Peder Mortensen af Kallerup solgte en Ko, men senere, efterat Mortensen, der ifølge sin Forklaring allerede samme Dag, Handelen havde fundet Sted, blev opmærksom paa, at Koen hostede stærkt, havde havt den i nogle Dage og var kommen til den Erkjendelse, at den var syg, indvilgede i at tage Koen tilbage og at tilbagebetale Mortensen det for Koen modtagne Beløb af 50 Kr. — ved bemeldte Salg, som af ham erkjendt, fortav for Mortensen at Koen hostede, og erklærede, at den var frisk og sund; men da der mangler tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han — der den paafølgende Vinter atter skal have solgt Koen, denne Gang under Opgivende af, at den var angreben af Tuberkulose, af hvilken Grund den ogsaa efter Forløbet af $1\frac{1}{4}$ Aar blev nedslaaet — paa det Tidspunkt, da han solgte Koen første Gang, stod i den Formening, at denne,

der efter hans Forklaring var i udmærket god Foderstand, var frisk og sund, og ikke tillagde den Omstændighed, at den hostede, nogen Betydning, vil det ikke kunne statueres, at Tiltalte med den omhandlede Fortielse har forbundet nogen bedragerisk Hensigt.

Ligesaa lidt er det imod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at han — der i Efteraaret 1892 traf Overenskomst med Farver Laust Nielsen af Kallerup om, at han, der besørgede Transporten af Mælk til og fra et Mejeri i Barslev, skulde daglig levere han 2 Potter nymalket Mælk af sin egen Mælkeproduktion istedetfor 10 Pd. skummet Mælk, som Tiltalte ellers hver Dag skulde bringe Nielsen fra Mejeriet — har, som det under Sagen er ham paasigtet, forfalsket den af ham i Henhold til bemeldte Overenskomst til Farver Nielsen leverede Mælk, om end denne, som af Nielsen og Hustru forklaret, var saa lidet flødeholdig, at de efter nogen Tids Forløb fandt sig foranledigede til at hæve Overenskomsten.

Endelig sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig i Misligheder i sit Forhold overfor det ovennævnte Mejeri, til hvilket han, der boer paa Barslev Mark i længere Tid har afsat den paa hans egen Gaard producerede Mælk med Undtagelse af en mindre Del deraf, som er bleven tilbageholdt navnlig til Brug i Husholdningen og til Fodring af Kalve, ligesom han ogsaa i sidstafvigte Vinterhalvaar, indtil Undersøgelsen i denne Sag i Slutningen af April Maaned f. A. tog sin Begyndelse, har havt det Hverv at transportere saavel sin egen som forskellige andre Leverandørers Mælk til Mejeriet og at bringe dem skummet Mælk tilbage derfra. Efter det Oplyste er de forskellige Leverandørers Mælk bleven ført til Mejeriet hver Morgen, og Vejnigen deraf er da i det ovennævnte Tidsrum vel til sine Tider foretagen af Ejeren af Mejeriet, Nielsen selv, hans Hustru eller en i hans Tjeneste staaende Person; men hyppigt have ogsaa Tiltalte og andre Personer, der have ført Mælk til Mejeriet, selv vejet den af dem bragte Mælk, snart paa egen Haand, snart under Tilsyn eller Medvirkning af Mejeriejeren, eller en af hans Personale. Den udfundne Vægt er derhos til Rettesnor for Mellemværendet mellem Mejeriejeren og Leverandørerne bleven optegnet i en i Mejeriet henliggende Bog, i hvilken Mælkekuskene navnlig ogsaa selv have indført Vægten, naar de selv havde foretaget Vejningen.

Det er nu ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 13de April f. A., da den i Mejeriet ansatte Undermejerist Hebsgaard vejede Tiltaltes egen samme Dag bragte Mælk og i bemeldte Bog optegnede, at Vægten deraf udgjorde 103 Pd., har, medens Hebsgaard derefter var beskæftiget paa anden Maade, ændret det mellemste af de bemeldte Tals Ciffre til 1, saaledes at den i Bogen indeholdte

Angivelse af Vægten blev 113 Pd.; men da Hebsgaard atter kom tilstede, opdagede han imidlertid den stedfundne Forvanskning og gjorde Mejerieieren opmærksom derpaa, og Tiltaltes Mælk, som endnu henstod i Mejeriet i de 2 Spande, i hvilke han havde bragt den, blev derpaa af Mejerieieren og Hebsgaard i Overværelse af Tiltalte atter vejjet og befunden ikkun at udgjøre 103 Pd. Som Grund til, at Tiltalte ændrede Hebsgaards Optegnelse af Vægten, har han angivet, at han hjemmefra havde medbragt 114 Pd. Mælk, og at 1 Pd. efter hans Formening var passende til Svind; men til dette Tiltaltes Anbringende, der ikke alene er ganske ubestyrket, men endog staar i Strid med Indholdet af en i hans Hjem ført Optegnelse over de af ham til Mejeriet leverede Kvantiteter Mælk, hvorefter der den nævnte Dag ikkun er leveret 103 Pd., vil der intet Hensyn kunne tages, og der maa saaledes gaas ud fra, at Tiltalte har foretaget den omhandlede Forvanskning i det Øjemed at tilvende sig Godtgjørelse af Mejerieieren for 10 Pd. Mælk udover det virkelig leverede Kvantum eller, efter hvad der er oplyst om den Norm, hvorefter Vederlaget for Mælken blev bestemt, et Beløb af 28 à 29 Øre.

Den 4 April f. A. var Mejerieier Nielsen ogsaa bleven opmærksom paa, at den i Mejeriets ovennævnte Bog foretagne Optegnelse af det af Tiltalte den foregaaende Dag leverede Kvantum Mælk, 170 Pd., var bleven forvansket, idet Ciffret 7 fandtes ændret til 9, og da Nielsen derpaa foreholdt Tiltalte dette, fandt han sig vel omsider foranlediget til at rette Tallet til 170; men han paastod dog, at det ikke var ham, der havde foretaget Forvanskningen, og gjorde derhos gjældende, at det af ham den 3 April leverede Kvantum Mælk virkelig havde udgjort 190 Pd. Tiltalte har nu ogsaa under Undersøgelsen vedblivende fastholdt, at den af ham den 3 April leverede Mælk havde denne Vægt; men ligesom det efter det Foreliggende maa antages, at denne Tiltaltes Forklaring er usandfærdig — i hvilken Henseende det bemærkes, at Tiltalte, da Nielsen foreholdt ham den stedfundne Forvanskning, efter Nielsens Forklaring frabad sig, at der, som Nielsen foreslog, blev indhentet Oplysning hos hans Hustru om Størrelsen af det den 3 April leverede Kvantum Mælk, at dette efter Indholdet af Tiltaltes egen ovennævnte Optegnelse ikkun har udgjort 170 Pd., og at Nielsens og Hebsgaards beedigede Forklaringer gaae ud paa, at Tiltaltes Mælk den nævnte Dag blev bragt til Mejeriet i 2 ham selv tilhørende Spande, der ikkun kunde rumme 85 Pd. hver — saaledes er det herefter og efter, hvad der iøvrigt foreligger, i høj Grad sandsynligt, at det er Tiltalte, som har forvansket Tallet 170 til 190. Imidlertid findes det dog betænkeligt overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse af, at han har gjort sig skyldig i bemeldte Forvanskning, at anse dette tilstrækkeligt godtgjort, og endelig er der, forsaa-

vidt Tiltalte er sigtet for at have foretaget yderligere Forvanskninger i Mejeriets Vægtbøger, idet det ved en Gjennemgang af disse har vist sig, at der ikke faa Steder er foregaaet Rettelser i Vægten paa Tiltaltes Konto, saaledes at et lavere Tal er rettet til et højere, medens hans egne Vægtbøger paa flere Steder have et lavere Tal, og forsaavidt Sigtelsen mod Tiltalte endnu gaar ud paa, at han har forfalsket sin til Mejeriet leverede Mælk, ejheller imod hans Benægtelse tilvejebragt Bevis herfor, om end de foreliggende Oplysninger om Antallet af hans mælkegivende Køer og disses sandsynlige Ydeevne tale for, at de af ham i forrige Vinterhalvaar til Mejeriet afgivne Kvantiteter Mælk adskillige Gange have oversteget, hvad han, uden at gjøre sig skyldig i Uregelmæssigheder, har været istand til at levere.

For det ovennævnte, af Tiltalte den 13 April f. A. udviste Forhold vil han, der er født i Aaret 1838, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 325. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl August Frisch (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Leire Herreds Politirets Dom af 3 September 1894: Arrestanten Carl August Frisch bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Steinthal, betaler Arrestanten Carl August Frisch 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl August Frisch til Høiesterets-sagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl August Frisch, der er født den 12 Marts 1859, og som bl. A. mange Gange har været straffet for Betleri og for Løsgængereri, blandt Andet ifølge Stevns-Faxe Herreders Politirets Dom af 19 August 1890 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 2 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ifølge Københavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 20 Marts d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Straf i 90 Dage, er under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag paany sat under Tiltale for Løsgængereri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tiden fra Begyndelsen af August Maaned d. A. indtil den 23 s. M. har med Undtagelse af to Dage, paa hvilke han vil have haft Arbejde paa en Gaard ved Ringsted, vandret arbejdsløs omkring i Egnen mellem Roskilde og Ringsted uden at søge lovligt Erhverv og betlet. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 92. Redaktør E. Wiinblad (Høgsbro)

contra

Snedkermester H. P. Smith (Ingen),

betræffende Udredelse af Erstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1893: Indstævnte, Redaktør E. Wiinblad, bør til

Citanten Snedkermester H. P. Smith betale 600 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 April 1891 til Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 100 Kroner. Det Idømte at ndredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Redaktør E. Wiinblad, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet „Socialdemokraten“ Nr. 29 for Tirsdag den 3 Februar 1891 findes en underskreven Artikel, der begynder saaledes: „Samtlige Snedkere og Stolemagere, som indtil i Lørdags den 31 Januar arbejdede hos nedennævnte Mestre, holder Møde hver Formiddag Kl. 10 i Rømersgade 22 Kjælderen, hvorefter der følger en Fortegnelse over 20 navngivne Snedkermestre, deriblandt, Citanten: Snedkermester H. P. Smith, med vedføjte Adresse: I samme Nr. af Bladet findes derhos umiddelbart foran før nævnte Artikel under Overskrift: „Konflikten i Møbelsnedkerfaget“ en af „L. Clemmensen, Formand for Snedkernes og Stolemagerernes Fagforening“ underskreven Artikel, hvori det blandt andet hedder: „Det er en Selvfølge, at ingen Snedkersvend, hverken her fra Byen eller fra Provinserne tager Arbejde hos de Mestre, der har opsagt Lønregulativet.“ Den foran angivne Artikel med Fortegnelse over forskellige Snedkermestre blev omtrent enslydende gjentaget i en Række senere udkomne Nr. af Bladet, og i de samme Nr. fandtes en parallelløbende Række Redaktionsartikler, Fagforeningsmeddelelser m. m. vedrørende Arbejdsnedlæggelse i Møbelsnedkerfaget og Stolemagerfaget. Under nærværende Sag har Citanten paastaet Indstævnte: Redaktør E. Wiinblad som ansvarshavende Redaktør af „Socialdemokraten“ for de angivne retsstridige Meddelelser, der tilsigte at give Underretning om, at der var Arbejdsnedlæggelse hos Citanten, og som dels have hindret den for Citantens Næringsvejs Trivsel nødvendige Tilgang af Arbejdskraft, dels hos det kjøbende Publikum

have maattet fremkalde den Overbevisning, at Citantens Forretning var leveringsudygtig — tilpligtet at udrede en Erstatning til Citanten af 1800 Kroner eller saa stort et Beløb, som maatte fastsættes ved Rettens Skjøn, med Rente 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 April 1891, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte har paa-staaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Der maa gives Citanten Medhold i, at Navngivelsen af de paagjældende Mestres i den ovennævnte Fortegnelse maa forstaaes som sigtende til for Bladets Læsere at udpege de Mestres, hos hvem der fandt Arbejdsnedlæggelse Sted.

Ved denne Publikation har Indstævnte uberettiget gjort Forholdene paa Citantens Værksted til Gjenstand for offentlig Drøftelse, og de paaklagede Artikler maa antages at have været beregnede paa og skikkede til at berøve Citanten Tilgang af fornøden Arbejdskraft, hvoraf følger, at Indstævnte maa blive erstatningspligtig overfor Citanten for den Skade, som denne har lidt ved Indstævntes retstridige Handlemaade. Det er oplyst, at Citanten, der havde Værksted saavel i Kjøbenhavn som i Malmø, paa hvilke der, før der i 1891 udbrød Strejke i Møbelsnedker- og Stolemagerfaget, arbejdede henholdsvis 11 og 5 Mand, dels ved de omhandlede Artiklers Fremkomst dels nogen Tid efter mistede respektive 8 og 4 Mand, og først efter Forløbet af længere Tid atter fik tilstrækkelig Arbejdskraft, hvilket ifølge hans Fremstilling betydelig formindskede hans Produktion, nedsagede ham til at afslaa Bestillinger eller effektuere dem uden Avance eller endog med Tab, og berøvede ham Kunder, medens hans Driftsomkostninger tildels vare uforandrede. Indstævnte har benægtet, at Citanten har lidt noget Tab, og gjort gjældende, at saadant Tab i ethvert Fald ikke skyldes de i „Socialdemokraten“ optagne Meddelelser, da der samtidig med, at en Del af Citantens Svende nedlagde Arbejdet hos ham, herskede en almindelig Strejke i Møbelsnedkerfaget og Stolemagerfaget, som uden Hensyn til Bekjendtgørelserne i „Socialdemokraten“ maatte antages at være almindelig bekjendt i de Interesseredes Kreds, men herimod har Citanten anført, at der paa Strejkens Tid her i Staden fandtes ca. 300 Møbelsnedkersvende, der stode udenfor Svendenes Fagforening, og at det i ethvert Fald for disse Svendes Vedkommende skyldtes „Socialdemokraten“s Meddelelser om, at Citantens Værksted var strejkesmittet, at Citanten ikke blandt de ommeldte Svende kunde skaffe sig tilstrækkelig Arbejdskraft.

Da de ommeldte Artikler maa antages i al Fald at have været en medvirkende Grund til det Tab, Citanten efter Sagens Oplysning maa formodes at have lidt, vil der herfor være at tillægge ham Erstatning hos Indstævnte, hvilken efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til 600 Kroner foruden

Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at godtgjøre Citanten med 100 Kroner. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 7 December.

Nr. 39. Skomager P. Glerup (Nellemann)

contra

Mursvend Ferdinand Christiansen med Kurator, Detailhandler J. C. Christiansen (Bagger efter Ordre),

betræffende Betaling af en Lotterigevinst.

Aalborg Bythings Dom af 15 Februar 1892: Indstævnte Skomager P. Glerup heraf Staden bør for Tiltale af Citanten, Mursvend Ferdinand Christiansen af Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1892: Indstævnte, Skomager P. Glerup, bør til Citanten, Mursvend Ferdinand Christiansen, med Kurator, Detailhandler J. C. Christiansen, betale 1246 Kr. 35 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 August f. A., indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paatand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til det Offentlige betaler Appellanten, Skomager P. Glerup, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt til Høiesteretssagfører Bagger i Salarium 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Mursvend Ferdinand Christiansen i Kjøbenhavn med Kurator Detailhandler J. C. Christiansen sammesteds — under Anbringende af, at der ved den 4de Trækning af det 165de kgl. Kjøbenhavnske Klasselotteri i Juli Maaned f. A. er falden en Gevinst af 2500 Kr. paa en Kvartlod, hvorpaa Citanten spillede sammen med Indstævnte, Skomager P. Glerup i Aalborg, men at Indstævnte, efterat han havde hævet Gevinsten, har vægret sig ved at udbetale Citanten dennes Anpart i samme — i 1ste Instantts sagsøgt Indstævnte til Betaling af Halvdelen af de ommeldte 2500 Kr. efter Fradrag af Indstævntes Udlæg til Sedlens Fornyelse til 4de Trækning eller 1249 Kr. 55 Øre med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 12 August f. A., indtil Betaling sker, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne med sin ovennævnte Kurator indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i første Instantts nedlagte Paastand, idet han dog under Proceduren for Overretten har samtykket i, at Udgifterne ved Sedlens Fornyelse ikke blot til 4de Trækning, men ogsaa til 3die og 5te Trækninger, for de 3 ommeldte Trækninger beregnede tilsammen til 3 Kr. 65 Øre, fradrages i den ham tilkommende Anpart i den paa Sedlen faldne Gevinst, og som Følge heraf nedsat sin Fordring til 1246 Kr. 35 Øre med Renter. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Citantens Anbringende havde han — der paa den Tid, da den første Trækning af det 165de kgl. Kjøbenhavnske Klasselotteri i Begyndelsen af April Maaned f. A. fandt Sted, opholdt sig i Aalborg, hvor han dengang havde Arbejde, men som efter paa Grund af Sygdom at have maattet ophøre at arbejde den 29 s. M. forlod Aalborg for at begive sig til sine Forældre i Kjøbenhavn, hos hvem han imidlertid tog Ophold — under sit Ophold i Aalborg truffet Aftale med Indstævnte, der er gift med

hans Moders Søster, om ialfald i den paagjældende Series 6 Trækninger at spille sammen med Indstævnte og dennes Søn Ferdinand paa to Kvartsedler, saaledes at han skulde spille med Indstævnte paa Sedlen Nr. 51524 og med Ferdinand paa Sedlen Nr. 51509. Han betalte strax sin Halvdel af Prisen for Sedlerne til 1 Trækning til Indstævnte, og efterat han havde taget Ophold i Kjøbenhavn, sendte hans Moder i Begyndelsen af Maj Maaned f. A. paa hans Vegne Indstævntes Hustru 10 Kr., hvoraf en Del skulde anvendes til Dækning af en Gjæld, hvori Citanten stod til Indstævntes Søn Ferdinand og til Betaling af, hvad Citanten skyldte for Lægehjælp under sit Ophold i Aalborg, medens Resten, som det hedder i Citantens Moders Brev af 12 Maj, hvorved de 10 Kr. fremsendes, skulde være til „Lotteri“, hvorved, efter hvad Citanten paastaar, mentes til Fornyelse af de to ovennævnte Sedler til de nærmest paafølgende Trækninger. Efterat Gjælden til Ferdinand Glerup var dækket og den Citanten ydede Sygehjælp var betalt, blev der af det sendte Beløb 4 Kr. 50 Øre til Rest, hvilket var tilstrækkeligt til Fornyelse af begge Sedlerne til 2den og 3die Trækninger, medens der desuden blev et mindre Beløb tilovers til Fornyelse af Sedlerne til 4de Trækning, og Resten af det til Fornyelse af Sedlerne til sidstnævnte Trækning fornødne Beløb vilde Citanten efter sit Anbringende have sendt Indstævnte med sin Søster, der i Begyndelsen af Juli Maaned skulde rejse fra Kjøbenhavn til Aalborg, men forinden Søsterens Afrejse fra Kjøbenhavn var Sedlen Nr. 51524 udkommen med den ovenfor omhandlede Gevinst, og Citanten ansaa det da for unødvendigt at medgive Søsteren Penge til Sedlernes Fornyelse, idet han mente, at Indstævnte vilde tage det dertil fornødne Beløb af Gevinsten. Indstævnte udbetalte imidlertid Halvdelen af Gevinsten til sin Søn Ferdinand, og meddelte derefter Citanten, at han, forinden Sedlen blev udtrukket, havde antaget sin ommeldte Søn som Medspiller paa samme i Citantens Sted.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 43.

Fredagen den 7 December.

Nr. 39. Skomager P. Gleerup (Nellemann)

contra

Mursvend Ferdinand Christiansen med Kurator, Detailhandler J. C. Christiansen (Bagger efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Indstævnte, der har erkjendt i April Maaned f. A. at have tilladt Citanten at faa Andel i Indstævntes Kvartseddel Nr. 51524, har imidlertid paastaaet, at der ikke ved denne Lejlighed blev truffen nogen Aftale imellem dem om, i hvor lang Tid de skulde vedblive at spille i Forening paa Sedlen, der forblev i Indstævntes Besiddelse. Efter Indstævntes Formening maatte derfor enhver af dem være berettiget til at ophøre med at spille paa Sedlen, naar han selv behagede, og da Indstævnte, uagtet Citanten, efter hvad Indstævntes Søn Ferdinand i en under Sagen afgiven Erklæring har bevidnet, ved sin Afrejse fra Aalborg den 29 April havde sagt til Indstævntes ommeldte Søn, der fulgte ham til Dampskibet, hvormed Citanten vilde afrejse til Kjøbenhavn: „Din Seddel vedbliver jeg at spille paa, Din Faders veed jeg ikke, det skal I nærmere faa Melding om“, ikke senere fik nogen Meddelelse fra Citanten desangaaende, antog han, der vidste, at Citanten paa Grund af Sygdom var uden Arbejde, saa at han intet kunde fortjene, men maatte falde sine Forældre til Byrde, at det var Citantens Mening ikke længere at spille paa Sedlen. Da Citantens Moder den 12 Maj sendte Indstævntes Hustru de ommeldte 10 Kr., lod Indstævnte sig dog af sin Hustru bevæge til deraf at modtage et saadant Beløb, som var tilstrækkelig til Dækning af Udgifterne til Sedlens Fornyelse til anden Trækning, men Resten af de 10 Kr. efter Fradrag af, hvad der medgik til Dækning af den Gjæld, hvori Citanten stod til Indstævntes Søn

Ferdinand og til Betaling for den Lægehjælp, der var ydet Citanten under hans Ophold i Aalborg, udbetalte Indstævntes Hustru til deres Søn Ferdinand, for at denne deraf kunde afholde Udgifterne ved de senere Fornyerelser af den Kvartseddel, hvorpaa Ferdinand og Citanten spillede i Forening, og da Citanten ikke sendte Indstævnte Penge til de senere Fornyerelser af Indstævntes Kvartseddel, ansaa denne, idet Bevarelsen af Citantens Medejendomsret til Sedlen i ethvert Tilfælde maatte være betinget af, at han forudbetalte sin Andel af Udgifterne ved sammes Fornyerelse, sig berettiget til i Citantens Sted at antage sin Søn Ferdinand som Medspiller paa Sedlen og det saameget mere, som Citantens Moder efter en af Indstævntes Søn Hans under Sagen afgiven Erklæring skal, da Hans under en Samtale, som han, der efter et Ophold i Kjøbenhavn vilde rejse hjem til Aalborg den 10 Juni f. A., havde med Citantens Moder, havde paa en Bemærkning fra hende om, at han skulde have Penge med til Lotterisedlen, sagt, at hendes Søn spillede paa to Lotterisedler, dertil have svaret, at mere end en vilde hun ikke betale til.

Imod Indstævntes Benægtelse har Citanten nu vel ikke godtgjort, at der, da Parterne i April Maaned f. A. bleve enige om at spille sammen paa Kvartsedlen Nr. 51524, er bleven truffen nogen udtrykkelig Aftale imellem dem om, i hvor lang Tid de skulde vedblive i Forening at spille paa samme, men efter Forholdets Natur og naar navnlig henses til, at de 6 Klasser eller Trækninger, hvori enhver Serie i Klasselotteriet er delt, maa betragtes som Dele af et enkelt samlet Lotteri, idet Fornyerelsen af en Seddel til en af de senere Trækninger koster ikke saa lidt mindre end en ny Seddel til samme Trækning, maa der dog ved Sagens Paadømmelse gaaes ud fra, at det har været forudsat imellem Parterne, at Citanten skulde vedblive at være Medejer af den heromhandlede Seddel til samtlige 6 Trækninger af den paagældende Serie, og Sagens Udfald maa derfor bero paa, om Citanten kan anses forinden 4de Trækning at have renonceret paa sin Medejendomsret eller dog have gjort sig skyldig i nogen saadan Forsømmelse med Hensyn til Betalingen af sin Anpart i Omkostningerne ved Sedlens Fornyerelse til de 4 første Trækninger, der kunde berettigede Indstævnte til at anse hans Medejendomsret som forbrudt. Dette Spørgsmaal findes imidlertid at maatte besvares benægtende; thi forsaauidt Indstævnte i førstnævnte Henseende har paaberaabt sig de Udtalelser, som Citanten efter Ferdinand Glerups ommeldte Erklæring skal have brugt ligeoverfor denne den 29 April, og det Svar, som Citantens Moder efter Hans Glerups ovennævnte Erklæring den 10 Juni skal have givet Hans Glerup, da vil der allerede af den Grund, at det ikke ved disse ubeedigede Erklæringer kan imod Citantens Benægtelse anses godtgjort, at han og hans Moder ved de ommeldte Lejligheder have udtalt sig, som i Erklæringen angivet,

intet Hensyn kunne tages til Indstævntes paa disse Udtalelser støttede Indsigelser imod Søgsmålet, og forsaavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Citanten i ethvert Tilfælde havde forbrudt sin Medejendomsret til Sedlen, fordi han ikke havde forudbetalt sin Anpart af Omkostningerne ved dens Fornyelse til 3die og 4de Trækning, bemærkes, at det Beløb, som Citantens Moder under 12 Maj sendte Indstævntes Hustru, som meldt var tilstrækkeligt til Dækning af hendes Søns Anpart i Omkostningerne ved Fornyelsen til 2den og 3die Trækning af de to hendes Søn i Forening henholdsvis med Indstævnte og med dennes Søn Ferdinand tilhørende Kvartsedler, og ligesom det nærmest maatte antages at have været Afsenderens Mening, at det uden yderligere Tilfejning til „Lotterispil“ sendte Beløb skulde være til Fornyelse af begge de Kvartsedler, hvorpaa hendes Søn spillede, saaledes maa ogsaa Indstævnte selv være gaaet ud fra, at dette var Meningen, idet han, som nævnt, har benyttet en Del deraf til Dækning af Omkostningerne ved Fornyelsen af hans og Citantens Seddel til 2den Trækning, hvortil han under en modsat Forudsætning havde været uberettiget. Naar Citantens Anpart i Omkostningerne ved Fornyelsen af hans og Indstævntes Seddel til 2den og 3die Trækning samt en Del af hans Anpart til dens Fornyelse til 4de Trækning imidlertid var udbetalt til Indstævntes Hustru og Pengene af Indstævnte tildels vare anvendte i dette Øjemed, allerede forinden 2den Trækning fandt Sted, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at det dertil fornødne Beløb ikke er sendt af Citanten selv, men derimod af hans Moder, idet der efter Omstændighederne ikke kunde være nogen Tvivl om, at hun handlede efter hans Ønske og paa hans Vegne, kunde den Omstændighed alene, at Citanten, da 4de Trækning fandt Sted, stod til Restance med en Del af sin Anpart af Omkostningerne ved Sedlens Fornyelse til denne Trækning, ikke berettigede Indstævnte, der, efter hvad der maa anses for at være in confesso, ikke før tidnævnte Trækning har afkrævet Citanten den manglende Del af det til Sedlens Fornyelse til Trækningen fornødne Beløb, til at anse Citantens Medejendomsret over Sedlen som forbrudt, og det saameget mindre som Citanten paa Grund af Slægtskabsforholdet imellem Parterne med Føje kunde gaa ud fra, at Indstævnte ikke vilde være uvillig til for kortere Tid at staa i Forskud for det mindre Beløb, hvorom der var Spørgsmaal.

Efter det Ovenanførte, og idet Indstævntes Overdragelse til sin Søn Ferdinand af Citantens Andel af den heromhandlede Seddel ikke i og for sig kan have nogen Betydning ligeoverfor Citanten, der efter sit uimodsagte Anbringende først har faaet Meddelelse herom, efterat Sedlen var udkommen med den Gevinst, hvorom der under Sagen er Spørgsmaal, maa Indstævntes Vægning ved at udbetale Citanten hans Anpart i den heromhandlede

Lotterigevinst, anses for ubeføjet, og Indstævnte vil derfor være at tilpligte at betale Citanten denne Anpart, som Parterne under Proceduren for Overretten have været enige om at ansætte til 1246 Kr. 35 Øre med Renter, som paastaet. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Mandagen den 10 December.

Nr. 86. Blikkenslagermester P. Lund (Shaw efter Ordre)

contra

Metalvarefabrikant N. M. Stub (Asmussen efter Ordre),

betræffende Ejendomsret til et udført Svendestykke m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1893: Indstævnte, Blikkenslagermester P. Lund, bør under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 2 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Metalvarefabrikant N. M. Stub, udlevere de ovenomhandlede Gjenstande. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Høyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 9 Maj f. A. og 16 Januar d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 Oktober 1894 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Medens det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at Appellanten er tilpligtet at udlevere den i Dommen omhandlede, af ham som Svendestykke forarbejdede Themaskine, findes han derimod at maatte frifindes, forsaavidt han endvidere er paastaet tilpligtet at udlevere de to andre i Dommen omhandlede, paa »teknisk Skole« forfærdigede Gjenstande, en

Opsats og en Thepotte, i hvilken Henseende bemærkes, at disse Gjenstande ere et Udbytte af hans Virksomhed udenfor Arbejdstiden, og at det ikke er oplyst, at Materialierne, der maa forudsættes at have været af forholdsvis ringe Værdi, ere bekostede af Indstævnte, hvilket Sagens Oplysninger endog nærmest tale imod.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere for Høiesteret tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaaer ovennævnte Opsats og Thepotte, bør Appellanten, Blikkenslagermester Lund, for Indstævnte, Metalvarefabrikant Stubs Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Themaskinens Udlevering regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 2 Kroner. Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Metalvarefabrikant N. M. Stub, Indstævnte, Blikkenslagermester P. Lund, tilpligtet under en daglig Mulkt at udlevere 1 Opsats, 1 Thepotte med sort Hank og 1 Themaskine, forarbejdede af Messing og forselvede, samt at betale Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det er in confesso under Sagen, at de tvende førstnævnte Gjenstande, 1 Opsats og 1 Thepotte, ere forarbejdede af Indstævnte paa „Teknisk Skole“, som han, der den Gang var Lærling hos Citanten, for dennes Regning besøgte om Aftenen efter endt Arbejde paa Værkstedet, at den sidstnævnte Gjenstand, 1 Themaskine, er Indstævntes Svendestykke, der er forarbejdet af ham paa Citantens Værksted og af Citantens Materialier, samt at de nævnte Gjenstande beroede hos Citanten, indtil Indstævnte i Sommeren 1890, da han ønskede at udstille dem paa den her afholdte

Kunstindustriudstilling, fik dem udleverede tilligemed et Par andre Citanten tilhørende Gjenstande, som han ligeledes ønskede at udstille. Til Støtte for sin Paastand har Citanten gjort gjældende, at de paagjældende Gjenstande tilhøre ham, da de alle ere forarbejdede for hans Regning og af hans Materialier, samt at de i Sommeren 1890 ikkun bleve udlaante til Indstævnte, for at han kunde udstille dem. Indstævnte har derimod anbragt, at Gjenstandene tilhøre ham, idet han selv har betalt Materialierne til de tvende af ham paa teknisk Skole forarbejdede Gjenstande, og det maa anses for almindelig Skik, at saavel de Ting, Læringer forarbejde paa teknisk Skole, som de af dem udførte Svendestykker ere deres Ejendom. Han har derhos gjort gjældende, at Grunden til, at Gjenstandene forbleve saalænge i Citantens Værge, var den, at han efterat være bleven Svend forblev i Citantens Tjeneste, hos hvem han havde Kost og Logis, og senere rejste til Udlandet, hvor han ikke havde nogen Interesse i at have Gjenstandene med, samt at Citantens Hustru, da han kom hjem, bad ham om at lade dem bero hos Citanten. Endelig har han bemærket, at Citanten ved at love Indstævnte at udlevere ham Gjenstandene, naar han blev 25 Aar gl., har anerkjendt hans Ejendomsret til dem, og at han, da han har overskredet den Alder, følgelig maa anses som Ejer af samme.

Ligesom det imidlertid ikke ved de af Indstævnte førte Vidner mod Citantens Benægtelse kan anses godtgjort, enten at Citanten har lovet at udlevere Indstævnte de paagjældende Gjenstande, naar han blev 25 Aar, eller paa anden Maade har anerkjendt hans Ejendomsret til dem, saaledes har Indstævnte ej heller ført Bevis for Existensen af en Sædvane, hvorefter de under Sagen omhandlede Ting skulde tilhøre ham alene af den Grund, at han havde forarbejdet samme. Da nu bemeldte Gjenstande, der som ommeldt ere forfærdigede af Indstævnte, medens han var i Citantens Tjeneste, maa antages at være tilvejebragte for Citantens Regning og af hans Materialier, idet Indstævntes ubeviste Paastand om selv at have tillagt Materialierne til de paa teknisk Skole forfærdigede Ting efter det foreliggende ikke kan komme i Betragtning, vil Citantens Paastand om Udlevering af de paagjældende Gjenstande som ham tilhørende være at tage til Følge. Fristen for Udleveringen findes at kunne ansættes til den sædvanlige Exekutionstermin og Tvangsmulkten, der bliver at tillægge Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, til 2 Kr. daglig. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Høyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 9 Maj f. A. og 16 Januar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdagen den 12 December.

Nr. 285. Grosserer **Carl H. Melchior** (Asmussen)

contra

Privatbanken i Kjøbenhavn ved dens Direktører
(O. Liebe),

angaaende en Kautionsists Ret til at konkurrere i Debitors Konkursbo for den af ham før Konkursen indfrieede Kautionsfordrings Beløb.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 28 Juni 1894: Den i Konkursboerne faldende Dividende af det Beløb, 15,000 Kr., som Grosserer Carl H. Melchior har betalt til Privatbanken i Kjøbenhavn til Afgjørelse af hans Kautionsforpligtelse for Fallenternes Kassekredit hos Banken, vil være at udlægge til den nævnte Bank, ikke til Grosserer Carl H. Melchior.

Høiesterets Dom.

Idet Appellanten — som for Høiesteret oplyst paa den indstævnte Banks Opfordring — den 21 Maj 1892 til denne indbetalte det Beløb af 15000 Kroner, som den af ham indgaaede, i den indankede Decision omhandlede Selvskyldnerkaution lød paa, erhvervede han derved en Regresret for Beløbet mod Handelsfirmaet P. C. Bunch & Sønner, medens samtidigt Bankens Tilgodehavende hos Firmaet blev nedbragt med samme Beløb. Heraf maatte det være en Følge, at da Firmaet og dets Indehavere derefter den 7 Juni s. A. gik fallit, kunde Banken alene være berettiget til i Boerne at kræve det saaledes nedbragte Tilgodehavende; og at den desuagtet skulde kunne være berettiget til at faa Dividende ogsaa af de af Appellanten før Konkursens Indtræden indbetalte 15000 Kroner, findes hverken at have Hjemmel i det solidariske Skyldforholds Natur eller i Grundsætningen i Konkurslovens § 18 ligesaa lidt som i den af Appellanten indgaaede Kautionsforpligtelses særlige Indhold, i hvilken Henseende forøvrigt bemærkes, at Kautionspaategningen ikke, som i Decisionen anført, gik ud paa, at Appellanten, om end kun med et bestemt begrændset Beløb, indestod for skadesløs Betaling af hele den i Firmaets Forskrivning omtalte Kassekredit. Som Følge heraf vil Appellanten efter sin Paastand være at kjende berettiget til at oppebære den under Sagen omtvistede Dividende, idet der dog, som Sagen

foreligger, Intet bliver at afgjøre om Beregningen af de af ham paastaaede Renter.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den i Konkursboerne faldende Dividende af de omhandlede 15000 Kroner bliver at udlægge til Appellanten Grosserer Carl H. Melchior. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 28 Juli 1891 blev der af Handelsfirmaet P. C. Bunch & Sønner ved dets eneste ansvarlige Indehavere: Grossererne C. V. Bunch og A. Chr. Bunch udstedt et Bevis til Privatbanken i Kjøbenhavn, hvorved de til Sikkerhed for skadesløs Betaling af det Beløb, som Firmaet og de til enhver Tid maatte være nævnte Bank skyldige i Henhold til en dem af den aabnet Kassekredit paa 180,000 Kr. med Renter, Provision og Omkostninger, til Banken overleverede som haandfaaet Pant 3 Obligationer paa tilsammen 200,000 Kr. med Prioritet i 3 dem tilhørende faste Ejendomme, hvilket Pant Banken skulde være berettiget til at sælge uden Lovmaal og Dom, ligesom Banken ogsaa skulde være berettiget til at fordrø Gjælden ifølge den tilstaaede Kassekredit betalt paa Anfordring. Der var derhos givet Beviset følgende Tilføjeelse: „Yderligere have vi formaat Murermester Hans Hansen og Grosserer Carl H. Melchior til som Selvskyldnerkautiopister hver at indestaa for skadesløs og prompte Betaling af et Beløb af 15000 Kr. af den omhandlede Kassekredit, og paategnes deres i saa Henseende udstedte Erklæring nærværende Forskrivning.“ Denne blev derhos overensstemmende dermed strax forsynet med følgende, af de nævnte to Mænd underskrevet Paategning: „Undertegnede Murermester Hans Hansen og Grosserer Carl H. Melchior indestaa herved som Selvskyldnerkautiopister hver for skadesløs og prompte Betaling af et Beløb af 15000 Kr. af den i nærværende Forskrivning omhandlede Kassekredit. Vi blive ikke løste fra denne vor Forpligtelse, selv om Banken maatte forøge Kassekrediten udover den stipulerede Størrelse eller i andre Maader modificerer de aftalte Vilkaar, ligesom det selvfølgelig staar Banken frit for at holde sig til os, forinden den søger Dækning ved Pantet.“ Den 17 eller 18 Maj

1892 maatte Firmaet P. C. Bunch & Sønner standse sine Betalinger, og Privatbanken affordrede derpaa Grosserer Carl H. Melchior det Beløb af 15000 Kr., for hvilket han ved den nævnte Paategning havde indestaaet som Selvskyldnerkautionist, og modtog dette af ham den 21 Maj s. A. samt gav ham strax uden nogensomhelst Tilføjelse en simpel Kvittering for Beløbet paa en Gjenpart af det ovennævnte Bevis med Paategning. Den 7 Juni s. A. overgav bemeldte Firma og dets Interessesæter dernæst deres Boer til Konkursbehandling, og anmeldte Grosserer C. H. Melchior den 12 Oktober s. A. som Nr. 72 til Gjældbogen i Boerne, foruden tvende Krav fra Vexler paa tilsammen 8000 Kr., endvidere en Fordring paa det Beløb af 15,000 Kr., hvormed han saaledes havde indfriet sin Selvskyldnerkaution for Fallenternes Kassekredit hos Privatbanken med Paastand om Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Maj s. A. Allerede den 25 Juli s. A. havde Privatbanken imidlertid under Nr. 48 til Gjældbogen i de ommeldte Boer anmeldt, at den fra den omhandlede Kassekredit, der var bleven overtrukken, idet Banken dog tillige som yderligere Sikkerhed havde faaet i Depot en Sparekassebog og nogle Varer, som Banken havde hævet og realiseret, havde tilgode hos Fallenterne med Tillæg af Provision og Renter til den 1 Juli 190,040 Kr. 88 Ø., dog med Fradrag af de, som anført, af Grosserer Melchior den 21 Maj ifølge hans Kautionsforpligtelse indbetalte 15,000 Kr., og af 15,047 Kr. 26 Øre, som ovennævnte Murermester Hans Hansen ligeledes ifølge sin ovennævnte Kautionsforpligtelse havde betalt den 15 Juni med Renter indtil da, at Banken altsaa havde et Restkrav paa 159,993 Kr. 62 Øre tilgode, men at Banken, medens den saaledes ikke ialt kunde fordrø udbetalt mere end disse 159,993 Kr. 62 Øre med Renter deraf 4 pCt. fra den 1 Juli til Anmeldelsesdagen og derefter 5 pCt. aarlig, derimod forment, da de omtalte 30,047 Kr. 26 Øre kun være blevne betalte af de Paagjældende som Kautionsister, og deres Indbetalinger i Medfør af Grundsætningen i Konkurslovens § 18 ikke behøvede at bringes til Afgang i det Beløb, hvormed Banken konkurrerede i Boerne, at maatte i disse kunne gjøre Paastand paa Dividende af alle de ovenfor anførte 190,040 Kr. 88 Øre med Tillæg af Renter af de 30,047 Kr. 26 Øre fra disses Indbetalingsdage til den 1 Juli, s: 95 Kr. 07 Ø., altsaa af 190,135 Kr. 95 Øre, dog at derfra forlods vilde blive at drage det Beløb, som maatte blive indvundet ved de Banken, som ovenomtalt, til Sikkerhed for Kassekrediten fra først af haandpantgivne 3 Prioritetsobligationer paa 200,000 Kr. Efterat disse 3 Obligationer senere under Boernes Behandling ere udbragte til ialt 100,000 Kr., har Privatbanken derfor den 17 September 1892 under Nr. 67 til Gjældbogen nedsat sin heromtalt Fordring, saaledes at dens endelige Paastand gaar ud paa at erholde Dividende i Boerne

af 90,135 Kr. 95 Øre med 4 pCt. Rente deraf aarlig fra den 1 Juli til Anmeldelsesdagen, den 25 Juli 1892, og derefter 5 pCt. aarlig, men saaledes at der under ingen Omstændigheder udlægges den mere i Boerne end 59,993 Kr. 62 Øre med Renter som anført.

Ved Prøvelsen af Fordringerne i Boerne den 5 December 1892 gjorde Kurator overfor den af Grosserer Carl H. Melchior som anført under Nr. 72 til Gjældbogen anmeldte Fordring næst at fremhæve, at den ialtfald kun havde Krav paa Renter fra Anmeldelsesdagen, den 12 Oktober 1892, den Bemærkning, at, da de 15,000 Kr. af Fordringen, der af Grosserer Melchior vare meldte som betalte til Indfrielse af dennes Selvskyldnerkaution for Fallenternes Kassekreditgjæld til Privatbanken, ogsaa vare anmeldte af Banken selv, kunde hans Fordring for dette Beløb ikke anerkjendes for hans Vedkommende, inden det var blevet afgjort mellem ham og Banken, hvem af dem det tilkom at faa Dividenden af disse 15,000 Kr., medens Kurator ligeledes overfor den af Privatbanken under Nr. 67, jfr. Nr. 48, anmeldte Fordring gjorde gjældende, at denne under Hensyn til den fra Grosserer Melchiors Side skete Anmeldelse af de af ham paa Kassekreditgjælden betalte 15,000 Kr. og en af Muremester Hansen ogsaa iværksat Anmeldelse af de af ham paa Kassekreditgjælden betalte 15,047 Kr. 26 Øre, kun kunde anerkjendes med et saameget mindre Beløb, indtil det var afgjort mellem Banken og hver især af de to nævnte Personer, hvem af dem Dividenden henholdsvis af de 15,000 Kr. og af de 15,047 Kr. 26 Ø. tilkom. Under den i Anledning heraf mellem Privatbanken og Grosserer Carl H. Melchior opstaaede Disput er det fra begge Sider erkjendt, at de, som af Kurator fremhævet, ikke begge paa engang, men kun den ene af dem kan gjøre Krav paa Dividende i Boerne af de omhandlede 15,000 Kr.

Til Støtte for, at den omtalte Dividende maa tilkomme ham, har Grosserer Melchior nu gjort gjældende, at, selv om han maatte have været afskaaren fra i Konkurrence med Banken at kræve Dividende i Boerne af de 15,000 Kr., hvis han først havde betalt Banken dette Beløb, efterat P. C. Bunch & Sønner vare come under Konkurs, hvad han iøvrigt heller ikke har villet erkjende, maa Forholdet ialtfald stille sig anderledes i nærværende Tilfælde, da han havde betalt de 15,000 Kr. inden Konkursen, og da Banken, der havde maattet afskrive Beløbet paa Firmaets Kreditkasssegjæld, følgelig ved Konkursens Indtræden aldeles ikke længer havde disse 15,000 Kr. tilgode og følgelig heller ikke kunde anmelde dem i Konkursboerne. Heri findes der imidlertid, efter hvad der foreligger, ikke at kunne gives Grosserer Melchior Medhold. Efter Indholdet af den Paategning, som Grosserer Melchior havde givet den omhandlede Forskriv-

ning, hvorved han til yderligere Sikkerhed for Privatbankens Krav efter samme udtrykkelig, om end kun med et bestemt begrundset Beløb, indestod for skadesløs Betaling af hele den i Forskrivningen omtalte Kassekredit, maatte nemlig Privatbanken, naar henses til Karakteren af den saaledes indgaaede solidariske Forpligtelse og til Grundsætningen i Konkurslovens § 18, være beføjet til, uanset at Grosserer Melchior vilde betale sit Kautionsbeløb, vedblivende overfor Fallenterne og deres Konkursboer at gjøre sit Tilgodehavende uden Fradrag af det nævnte Beløb gjældende, indtil den var fuldtud dækket for samme, og Banken maatte kunne modsætte sig, at Grosserer Melchior ved at betale Kautionsbeløbet til den, hvorved den kun blev delvis dækket, og Formaålet med den hele Ordning saaledes kun blev delvis opnaaet, skulde kunne erhverve nogen Ret overfor Banken til i dens Sted og til Skade for dens Krav paa saavidt mulig at faa fuld Dækning at fordre det af ham betalte Beløb godtgjort af Fallenterne og deres Konkursboer — og da nu derhos Firmaet P. C. Bunch & Sønner, som omtalt, havde standset deres Betalinger og vare vitterlig insolvente paa det Tidspunkt, da Banken affordrede Grosserer Melchior de 15,000 Kr. og modtog dem af ham, findes den Omstændighed, at Banken ikke forinden begjærede Konkursbehandling, og at den ikke ved at modtage Beløbet tog noget Forbehold i den nævnte Retning — hvad der under den nævnte Omstændighed ikke var nogen Opfordring til -- heller ikke i Strid med Forholdets Natur at have kunnet medføre, at Dividenden af Beløbet nu i Fallenternes Konkursboer skulde tilkomme Grosserer Melchior, der heller ikke i saa Henseende kan støtte noget paa Konkurslovens § 19. Paa Renteberegningen bliver der, som Disputen foreligger for Retten, ikke Spørgsmaal om at komme ind. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 13 Decem্বর.

Nr. 204. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Enok Gabriel Olsen (Def. Asmussen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 299.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 31 Marts 1894: Arrestanten Enok Gabriel Olsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, 24 Kr., og til Defensor, Sagfører Sonne, 16 Kr., bør udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da der ikke kan ansees tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har brugt de ham under denne Sag paa-sigtede, i den indankede Dom omhandlede Trudsler mod Olsker Sogneraad eller enkelte af dets Medlemmer, maa det allerede af denne Grund have sit Forblivende ved den ham ved Dommen tillagte Frifindelse.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 3 ds. tiltales Arrestanten Enok Gabriel Olsen under nærværende Sag til Behandling efter Straffelovens § 299. Arrestanten, som er født i Olsker Sogn den 26 Marts 1868, har tidligere været straffet, ifølge Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 28 Oktober 1887 for Tyveri og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 30 April 1890 for Bedrageri og Falsk med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Hammershus Birks Extrarets Dom af 31 Juli 1891 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Af de under Sagen fremlagte ældre Akter fremgaar det, at Arrestanten i Tiden fra den 23 April 1879 til den 31 Marts 1887 for Olsker Kommunes Regning har været anbragt paa Flakkebjerg og Landerupgaard Opdragelsesanstalter. Om hans Forhold paa sidnævnte Anstalt, hvor han var anbragt fra 5 November 1879 til 31 Marts 1887 foreligger der 2de Erklæringer, som Anstaltens Forstander har afgivet under den imod Arrestanten under Nørvang-Tørrild Herredet i 1887. behandlede Sag, og hvori det udtales, at Arrestantens Opførsel paa Anstalten

og under et Par korte Sommertjenester, han havde havt, i det Hele havde været meget slet, samt at Arrestanten havde været en af dem, som der stadig maatte holdes et vaagent Øje med, da man kunde befrygte Alt fra ham. I den ene Erklæring udtales det endvidere, at Arrestanten ogsaa havde udstødt Trusler om Vold imod Anstaltens Tilsynshavende ved forskellige Lejligheder, men om den nærmere Sammenhæng med disse Trusler oplyses der dog intet i Erklæringen. Medens Arrestanten var paa Landerupgaard, løb han et Par Gange bort derfra, og dels paa, dels udenfor Anstalten gjorde han sig skyldig i flere Tyverier, for hvilke han dog ikke blev offentlig tiltalt eller straffet. Efterat Arrestanten var løben bort fra Anstalten den 31 Marts 1887, og han havde gjort sig skyldig i de Forbrydelser, for hvilke han er straffet under Nørvang-Tørring Herreders Jurisdiktion, blev der fra Forhørsdommerens Side rettet en Henvendelse til Anstalten om atter at tage imod Arrestanten, men dette vægrede Anstalten sig ved at gjøre, idet den havde opgivet Haabet om Arrestantens Forbedring. Om Arrestantens Livsførelse, efterat han i Slutningen af Aaret 1887 havde udstaaet sin Straf, og indtil han i Marts Maaned 1890 blev anholdt i Frederikshavn, vides der intet paalideligt. Arrestanten selv har forklaret, at han i den Tid har faret til Søs, men da Arrestanten er meget løgnagtig, tør man næppe skjænke hans Forklaring synderlig Tiltro. Efterat Arrestanten havde udstaaet den ham i Frederikshavn i Aaret 1890 idømte Straf, blev han hjemsendt til Forsørgelseskommunen, hvor han i nogen Tid havde Ophold i den daværende Sogneraadsformand, Slagter H. P. Bidstrups Hus. Han viste sig her som en yderst vanskelig og pirrelig Person, men gjorde sig dog ikke skyldig i noget særligt Graverende. Derefter kom han i Arbejde paa det „Bornholms Granitværk“ tilhørende Stenværk paa Hammeren, men blev afskediget derfra den 25 Juni 1891, navnlig paa Grund af, at Værkets andre Arbejdere ikke vilde arbejde sammen med ham. Over sin Afskedigelse blev Arrestanten vred, og da han fik sin Afregning af Stenværksbestyrer Wiberg inde i det Kontor, hvor Værkets Jernpengeskab stod, fattede han, efter hvad han har forklaret under det over ham dengang optagne Forhør, allerede da Tanken om at bestjæle Værket for at hævne sig over sin Afskedigelse. Efter om Dagen at have sviret med forskellige Personer begik Arrestanten den paafølgende Nat det Indbrudstyveri paa Stenværket, hvorfor han blev dømt ved Hammershus Birks Extrarets Dom af 31 Juli 1891. Under sit Ophold i Horsens Straffeanstalt, hvor Arrestanten, der lider af stærke epileptiske Anfald, afsonede Størstedelen af de ham idømte Straffe af Forbedringshusarbejde, lagde Arrestanten vel sit hæftige og pirrelige Sind for Dagen, men større Udslag af hans Hæftighed forefaldt ikke. Af Fængslets Inspektør udtales det imidlertid, at Arrestanten

efter den almindelige Opfattelse af ham som Fange maa, naar han er i Besiddelse af Friheden, anses for at være en ved sin Løgnagtighed, Pralelyst, Trættekjærhed og Ondskabsfuldhed besværlig, og ved sit abnormt heftige Sind og fysiske Kræfter endog farlig Person.

I Foraaret 1893 blev Arrestanten, efterat han havde udstaaet den ham i 1891 idømte Straf, af Aarhus Fattigvæsen hjemsendt til Olsker Kommune. Af Olsker Fattigvæsen blev han først anbragt i Pleje hos Skovløber Schnor i Rø Sogn, hvor han var et Par Maaneder, men da bemeldte Schnor ikke længere vilde beholde Arrestanten, der iøvrigt skal have opført sig meget ordentlig i den Tid, han var i Schnors Hus, blev han anbragt hos Sogneraadets Formand, Gaardejer L. P. Koføed paa Valnøddegaard, hvor han var en Maanedes Tid. Arrestanten gjorde sig ikke under dette Ophold skyldig i noget egentligt faretruende Forhold, men baade Gaardens og Omegnens Beboere vare bange for ham. Grunden hertil var formentlig den, at Arrestanten er udrustet med meget betydelige Legemskræfter, og at han har et heftigt og voldsomt Sind. Til enkelte Tider synes hans Tanker med en vis Forkjærlighed at beskæftige sig med Voldshandlinger, uden at han dog derfor lader Handling følge paa Tanken. Efter hvad der er forklaret af en Tjenestepige paa Valnøddegaard, kom Arrestanten sidste Sommer engang, da hun sad og malkede Køerne ude paa Marken, henimod hende med en Bøsse i Haanden og tilraabte hende, at hun nu kunde bede sit Fadervor sidste Gang. En anden Gang, da samme Pige kom ud til ham i hans Kammer, gik Arrestanten, som just stod med en Kniv i Haanden, henimod hende og sagde, at han nu kunde skjære Halsen over paa hende. En paa Valnøddegaard arbejdende Murer har forklaret, at Arrestanten engang kom henimod ham med en Kniv i Haanden, og at han, idet han greb Mureren i Nakken og bøjede dennes Hovede ned, sagde: „Nu skal jeg skjære Hovedet af Dem.“ Ved ingen af disse Lejligheder havde Arrestanten imidlertid tilføjet de Paagjældende noget Ondt. Selv vil Arrestanten ikke kunne mindes noget til det Omforklarede, og han har paastaaet, at det Hele fra hans Side i ethvert Fald ikke har været andet end Spøg. Medens Arrestanten var paa Valnøddegaard, besluttede Olsker Sogneraad sig til at indlægge ham paa en Arbejdsanstalt, og det blev bestemt, at han skulde indlægges paa Tikjøbs Arbejds- og Forsørgelsesanstalt. Om den tagne Bestemmelse blev Arrestanten holdt i Uvidenhed, lige indtil Gendarm Bülow af Sandvig den 4 Juli f. A. indfandt sig paa Valnøddegaard for at transportere Arrestanten over til Kjøbenhavn. Om det ved den Lejlighed Passerede har Gensdarm Bülow afgivet følgende af ham beedigede Forklaring. Da Gendarmen kom til Valnøddegaard, var Arrestanten ikke hjemme, men Gendarmen traf ham kort efter udenfor Gaarden og meddelte ham da strax,

at han skulde føres over til Kjøbenhavn og derfra til Tikjøb Arbejdsanstalt, som Gendarmen ved den Lejlighed benævnedes Tikjøb Sindssyge- og Tvangsarbejdsanstalt. Arrestantens Sind kom strax i Oprør, og han svor paa, at han ikke vilde følge med godvilligt, samt fremkom med forskellige andre heftige Udtalelser, bl. A. at han nok skulde hævne sig paa Olsker Sogneraad, om han igjen kom tilbage til Bornholm. Lidt efter lidt lagde dog dette Anfald af Hæftighed sig, men da saa Gaardejer N. J. Chr. Bidstrup af Hullegaard, der var Medlem af Olsker Sogneraad, og som var fulgt med Gendarmen til Valnøddegaard, et Øjeblik efter viste sig udenfor Gaarden, og Arrestanten fik Øje paa ham, blev Arrestanten atter hæftig, og foruden at bruge forskellige Skjældsord mod nævnte Bidstrup udstødte Arrestanten da Trusler om, at han skulde brænde Gaarden af for Bidstrup og slaa denne selv ihjel. Disse Trusler bleve ikke rettede til Gaardejer Bidstrup personlig, og ingen Andre end Gendarm Bülow hørte Arrestanten udstøde dem. Efterat Sogneraadsformand Kofoed, som ikke var hjemme, da Gendarmen kom til Valnøddegaard, var bleven hentet hjem, lykkedes det ham at bevæge Arrestanten til godvilligt at følge med Kofoed og Gendarmen til Hasle, hvor Arrestanten talte med Politimesteren. Derefter foregik Arrestantens Transport til Kjøbenhavn uden videre Vanskelighed. Paa Rejsen til Kjøbenhavn gav Arrestanten sig en Gang til at tale med Gendarmen om hans Indlæggelse paa Tikjøb Arbejdsanstalt og udtalte da bl. A., at han, dersom han igjen kom til Bornholm, nok skulde huske Olsker Sogneraad, men han udstødte ikke Trusler imod Nogen og udtalte sig ikke nærmere om, hvad han mente med sin Bemærkning om, at han nok skulde huske Sogneraadet. Paa Kjøreturen fra Valnøddegaard til Hasle gav Arrestanten, der sad i den ene Agestol sammen med Gaardejer Kofoed, sig til at tale om den ovenfor nævnte Slagter H. P. Bidstrup, der ogsaa var Medlem af Olsker Sogneraad, og hvem Arrestanten samme Dags Formiddag havde truffet ude paa Valnøddegaards Mark. Efter hvad Gaardejer Kofoed edelig har forklaret, udtalte Arrestanten ved den Lejlighed, at Slagter Bidstrup nok ogsaa var Skyld i Arrestantens Oversendelse til Tikjøb, og at han, Arrestanten, om han havde vidst det, ligesaa godt kunde have slaaet Slagter Bidstrup ihjel tidligere.

Det er de ommeldte Trusler mod Gaardejer Bidstrup og Slagter Bidstrup og i det Hele imod Olsker Sogneraad, der ere Gjenstand for nærværende Sag, der er anlagt efter Begjæring af bemeldte Sogneraad, hvoraf Gaardejer Bidstrup og Slagter Bidstrup endnu ere Medlemmer. Efterat Arrestanten havde været paa Tikjøb Arbejdsanstalt i et Par Maaneder, bortgik han derfra uden Tilladelse, men blev bragt tilbage dertil efter nogen Tids Forløb. Da Anstaltens Bestyrelse imidlertid ikke vilde beholde ham der, blev han anbragt paa Frederiksborg Fattigfor-

sørgelsesanstalt, der imidlertid allerede efter nogle faa Dages Forløb vægrede sig ved at have Arrestanten, hvorfor denne sidst i December Maaned f. A. blev bragt tilbage til Bornholm. Der vides intet om, at Arrestanten under sit Ophold paa Tikjøb og Frederiksborg Arbejdsanstalter har udstødt Trusler imod eller undsaagt noget af Olsker Sogneraads Medlemmer, hvorimod han flere Gange havde lagt sin Misfornøjelse med og Forbitrelse over, at han var indlagt paa Anstalterne, for Dagen, ligesom han her som paa de Steder, hvor han havde været før, havde vist sig at være en besværlig og vanskelig Person at have med at gjøre ikke mindst paa Grund af sine hyppige og voldsomme Krampeanfald, som i Almindelighed syntes at fremkaldes af hans hæftige Sind og ved de ubetydeligste Anledninger. Da det under det første Forhør i nærværende Sag foreholdtes Arrestanten, at Olsker Sogneraad havde gjort Anmeldelse om, at han havde udstødt Trusler imod og undsaagt nogle af Sogneraadets Medlemmer, forklarede Arrestanten, at han ikke kunde mindes noget derom, men at han derimod kunde mindes, at han, hvem Sogneraadets Beslutning om hans Indlæggelse paa Tikjøb Arbejdsanstalt kom aldeles bag paa, var bleven hæftig og havde sagt en hel Del uden at være sig bevidst, hvad det var, han havde sagt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 44.

Torsdagen den 13 December.

Nr. 204.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Enok Gabriel Olsen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efterat den af Gendarm Bülow afgivne Forklaring i et senere Forhør var bleven foreholdt Arrestanten, fastholdt denne, at han ikke kunde mindes at have udstødt de paagjældende Trusler imod Gaardejer Bidstrup, hvem han iøvrigt mistænkte og fremdeles mistænker for at være Skyld i Arrestantens Indlæggelse paa Tikjøb Arbejdsanstalt. Sin Forklaring om ikke at kunne mindes at have udstødt Truslerne har Arrestanten senere stadig fastholdt dog med den Ændring, at han ikke bestemt turde benægte at have udstødt paagjældende Trusler. Arrestanten har derhos erklæret, at han aldrig nogensinde i Virkeligheden havde tænkt paa at tilføje Gaardejer Bidstrup noget Ondt, og han har yderligere anført, at han ingensinde tidligere havde øvet Vold imod noget Menneske, og at det deraf fremgik, at han ikke var farlig for andre Mennesker. Hvad den af Sogneraadformand Kofoed omforklarede truende Ytring imod Slagter H. P. Bidstrup angaar, da har Arrestanten bestemt benægtet at have brugt samme, hvorimod han har forklaret, at han ved paagjældende Lejlighed kun havde sagt, at han havde mødt Slagter Bidstrup, og at han, om han havde vidst, at han skulde sendes bort, kunde have givet bemeldte Bidstrup en paa Siden af Hovedet, en Forklaring, hvis Rigtighed imidlertid bestemt bestrides af Sogneraadformand Kofoed. Hvad endelig angaar Arrestantens Udtalelse paa Rejsen om, at han nok skulde huske Olsker

Sogneraad, da har Arrestanten forklaret, at han ikke havde ment andet dermed, end at han vilde skjælde Sogneraadet ordentlig ud, hvis han kom tilbage til Bornholm.

Om Arrestantens mentale Tilstand foreligger der Udtalelser fra Lægen ved Horsens Straffeanstalt og fra 2 Læger i Hillerød, der have haft Arrestanten under Behandling, medens han var anbragt der. Straffeanstaltens Læge har udtalt, at Arrestanten vel ikke var fuldt tilregnelig under sine epileptiske Anfald, men at han iøvrigt ikke kunde siges at have været sindssyg under sit Ophold i Straffeanstalten. Lægen ved Hillerød Forsørgelsesanstalt har udtalt om Arrestanten, at denne, medens han var under Lægens Behandling, maatte anses for at have været sindssyg og derfor ikke i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne sjælssunde Personer. Lægen paa Frederiksborg Amtssygehus, hvorpaa Arrestanten var indlagt den største Del af den Tid, han var i Hillerød, har ikke som sin Kollega paa Arbejdsanstalten i Almindelighed udtalt, at Arrestanten maatte anses for at være sindssyg, men derimod at Arrestanten ikke var i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, som findes hos sjælssunde Individuer. Om Arrestanten er sindssyg eller ikke, findes imidlertid ikke at have afgørende Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Straffelovens § 299 kan fordres bragt i Anvendelse overfor ham.

Afgjørelsen af nærværende Sag maa bero paa, dels om der foreligger tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har udstødt de paagjældende Trusler, og dels om det kan antages, at han virkelig har havt og har Villie til at bringe dem til Udførelse. Hvad de af Gaardejer Kofoed omforklarede truende Ytringer imod Slagter Bidstrup angaar, da findes der ikke imod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han har brugt dem. Tvivlsommere stiller Sagen sig med Hensyn til de af Gendarm Bülow omforklarede Trusler imod Gaardejer Bidstrup. Der er ikke nogen Grund til at drage Rigtigheden af Gendarm Bülows Forklaring i Tvivl, og Arrestanten har ikke turdet benægte, at han har udstødt Truslerne, men kun paastaaet ikke at have nogen Erindring derom. Der maa imidlertid tages Hensyn til, at Arrestantens Sind var i Oprør ved paagjældende Lejlighed, og at der derfor ikke er tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om ikke at kunne mindes, at han har udstødt Truslerne, som urigtig, saa at der ikke i den Omstændighed ligger noget Bevisdatum. Selv om man imidlertid gaar ud fra, at Bevis foreligger, finder Retten dog ikke at turde statuere som givet, at Arrestanten virkelig har havt eller har Villie til at udføre sine Trusler. Ved paagjældende Lejlighed var som bemærket Arrestantens Sind i Oprør, og der bør derfor neppe lægges for stærk Vægt paa hans Udtalelser, og dertil kommer, at der intet vides om, at Arrestanten i den

Tid, han har været indlagt paa Tikjøb og Frederiksborg Arbejdsanstalter, har gjentaget sine Trusler eller paa anden Maade lagt for Dagen, at han pønsede paa Hævn over Olsker Sogneraad eller særligt over Gaardejer Bidstrup, om han end flere Gange har ytret sin Misfornøjelse med og Forbitrelse over de af Sogneraadet mod ham trufne Foranstaltninger. Af hvad der er anført om Arrestantens tidligere Liv, ses det vel, at han er en yderst vanskelig og besværlig Person at have med at gjøre, men bortset fra Indbrudet i „Bornholms Granitværk“s Kontor er det ikke oplyst, at han tidligere har givet efter for sit Sinds Indskydelser om at tage Hævn over formentlig lidte Forurettelser, og fra det Faktum, at han af Hævnfølelse har begaaet et Indbrudstyveri, der ganske vist var af en særlig voldsom Natur, lader der sig ikke drage nogen Slutning til, at Arrestanten ogsaa af Hævnfølelse vil kunne begaa en Forbrydelse, der medfører Fare for et andet Menneskes Liv eller Ejendom.

I Henhold til det Anførte findes Arrestanten at burde findes for Aktors Tiltale i denne Sag.

Fredagen den 14 December.

Nr. 301. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1) Ole Sørensen, 2) Karen Hansen og 3) Maren Pedersdatter, Sørensens Hustru (Def. Hansen),

der tiltales Nr. 1 og 2 for Overtrædelse af Straffelovens § 162, Nr. 3 for Overtrædelse af samme Lovs § 146.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 16 Maj 1894: De Tiltalte Ole Sørensen og Karen Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Maren Pedersdatter bør straffes med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen 40 Kr., til Defensor, Prokurator Seidelin 30, til Sagfører Hude i Roskilde 12, til Overretsprokurator Casse i Kjøbenhavn 12, og til Prokurator Jørgensen ligeledes af Kjøbenhavn 12 Kr., udredes af de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Löven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 August 1894: I Henseende til den de Tiltalte Ole Sørensen og Karen Hansen tillagte Frifindelse for Aktors Tiltale bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Maren Pedersdatter, Ole Sørensens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Af Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 50 Kr. til hver, udreder Tiltalte Maren Pedersdatter en Sjettedel, medens Resten udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør Magt at stande. Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes af Tiltalte Maren Pedersdatter med en Sjettedel og af det Offentlige med fem Sjettedeile.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Ole Sørensen, hans Steddatter, Karen Hansen, og hans Hustru, Maren Pedersdatter, de to Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 162 og Sidstnævnte for Overtrædelse af samme Lovs § 146. Ifølge de under Sagen tilvejebragte Oplysninger havde der i lang Tid i den paagældende Egn verseret et af Mange troet Rygte om, at Tiltalte Ole Sørensen, der ses i det Hele ikke at have noget godt Lov paa sig og med Familie kun at have ringe Omgang med Andre, stod i utugtigt Forhold til sin medtiltalte Steddatter, der er ægtefødt Barn af hans ligeledes tiltalte Hustru og maa antages siden hans Ægteskab med denne i 1862 for det Meste at have opholdt sig i deres Hjem, og som uden at være gift to Gange har født Børn, nemlig den 13 Juli 1886 og den 14 Marts f. A. Ved det første Barns Fødsel laa Karen Hansen som hemmelig fødende i Barselseng i en Filial til den kgl. Fødselsstiftelse i Kjøbenhavn, efter at hun i et Par Maaneder havde opholdt sig sammesteds under

paatagne urigtige Navne, og ligesom Forsorgen for Barnet blev overtagen af Stiftelsen for et af hende indbetalt Beløb af 524 Kr., saaledes blev der, foruden ved, hvad alt er anført, ogsaa paa anden Maade draget Omsorg for at skjule hendes Frugtsommelighed og Ophold i Kjøbenhavn, hvorhos forskjellige oplyste Omstændigheder tyde paa, at det ligeledes har været Hensigten at skjule hendes Frugtsommelighed og Nedkomst med hendes i Fjor i hendes Hjem fødte Barn, ved hvis Anmeldelse til Kirkebogen ingen Barnefader blev opgivet.

Tiltalte Karen Hansen — der, ligesom hendes medtiltalte Stedfader, under hele Sagen vedholdende har benægtet Rigtigheden af den mod dem rejste Sigtelse — paastod endvidere ved Undersøgelsens Begyndelse i en Række Forhør, at hun ikke havde født før i Fjor; men efter at hun havde erkjendt, at dette var Usandhed, og at hun i 1886 havde født det ovenmeldte Barn, forklarede hun tillige, at hun havde avlet samme med Møllebygger Martin Madsen, ligesom hun tidligere under Undersøgelsen havde opgivet nuværende Malerlærling Christian Larsen, der fra 1 November 1891 til 1 Marts f. A. havde tjent som Karl hos Tiltalte Ole Sørensen, som Fader til hendes i Fjor fødte Barn, af hvilke Personer Christian Larsen, der er ca. 18 Aar yngre end Tiltalte, og hvem hun vil have undladt at udlægge som Barnefader, fordi han formentlig var ude af Stand til at yde noget Alimentationsbidrag til Barnet, har erkjendt at have havt legemlig Omgang med Tiltalte til en saadan Tid, at han kan være Fader til hendes den 14 Marts f. A. fødte Barn, medens Martin Madsen, der en Tid i 1885, da de Begge opholdt sig i Greisdal nye Mølle, var Kjæreste med Tiltalte og nogle Gange havde Samleje med hende, oprindelig forklarede, at dette ikke skete til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det i 1886 fødte Barn, men senere ikke har turdet beedige dette, ihvorvel han er overbevist derom. Tiltaltes Forklaring gaar tillige ud paa, at baade Ole Sørensen og hendes Moder „selvfølgelig“ vidste, at hun var frugtsommelig, da hun rejste til Kjøbenhavn og fødte et Barn der, at hun derfra korresponderede med Ole ved Breve, som gik gennem en navngiven Trediemand, hvis Forklaring stemmer hermed, at hun, der iøvrigt i Arv efter sin Fader ejede 860 Kr., fik Pengene til den ovenmeldte Indbetaling til Fødselsstiftelsen og til Udgifterne ved hendes Ophold i Kjøbenhavn af Stedfaderen, samt at denne baade hentede hende hjem fra Kjøbenhavn og havde besøgt hende der, hvilket sidste hun iøvrigt henimod Undersøgelsens Slutning forklarede ikke at kunne huske, ligesom hun ikke vilde mindes at have forklaret saaledes tidligere. Tiltalte Ole Sørensen har under hele Sagen indtaget det Standpunkt at benægte alt og navnlig benægtet, at han vidste, at Karen havde født i Kjøbenhavn eller overhovedet været der, hvad han først vil have erfaret ved et anonymt Brev, som han modtog,

efter at han første Gang havde været arresteret under Undersøgelsen, at han har brevvet med hende under hendes Ophold i Kjøbenhavn, idet de Breve derfra, som han har erkjendt at have modtaget gennem den ovennævnte Trediemand, vare fra en „Hans Jensen“, der nu skal være i Amerika, og at han veed noget om, hvortil de Penge bleve brugte, som han udbetalte Karen paa hendes Arv, hvorom han „ikke afkrævede hende Regnskab.“

Af forskjellige under Sagen afhørte Vidner, hvis Forklaringer i det Hele gaa ud paa, at der bestod et paafaldende intimt Forhold mellem de ommeldte Tiltalte — idet de stadig færdedes sammen saavel under Arbejdet i Ole Sørensens Gaard som ellers, og bl. A. Ole, da Karen i Efteraaret 1885 opholdt sig i den ovennævnte Mølle, flere Gange besøgte hende der og spaserede med hende i Skoven om Aftenen — har endvidere Henrik Mikkelsen, der var i Tjeneste hos Ole fra 16 November 1888 til 1 November 1890 og ifølge sin Forklaring, da han havde været et Aars Tid i Tjenesten, hørte Tale om, at der skulde være et usædeligt Forhold mellem Ole og Karen, og derfor lagde nøjere Mærke til dem, edelig forklaret, at han en Aften, da han for at iagttage dem havde stillet sig paa Lur i Loen, hvorfra han gennem en Aabning i Muren kunde se ind i Stalden, hørte, at Tiltalte Karen Hansen, der tilligemed Ole opholdt sig samme-steds for at malke, sagde til denne, at han skyldte hende 5 Kr., og at Ole hertil svarede: „Du kan jo faa noget godt varmt Piller for dem, kan det ikke gjøre det samme,“ hvorefter Staldlygten, som Ole holdt, blev stillet i Skjul, og de forholdt sig ganske stille i nogle Minutter, indtil En af dem sagde, at „nu fik vi det forrettet,“ og at han tillige en eller to Gange om Aftenen, naar han fra Loen belurede dem, har hørt nærmere opgivne Ytringer mellem dem, som han ikke kunde forstaa anderledes, end at de stode i kjensligt Forhold til hinanden, hvad ogsaa de af Vidnet refererede Ytringer tyde paa. Ligeledes har Laust Henriksen, der tjente hos Ole Sørensen fra 1 November 1891 til 1 November 1892, edelig udsagt, at da han en Aften var sammen i Kostalden med en anden Karl og Karen Hansen, og Nogen kom hen til Staldøren, som han derfor aabnede, løb denne Person, uden at sige noget, stærkt sin Vej, og at det, da Vidnet indhentede Personen, viste sig at være Ole Sørensen, der, efter hvad Vidnet i sin Tjeneste fik Indtryk af, stod i et særdeles ømt Forhold til Karen Hansen. Af den af Ole Sørensens medtiltalte Hustru afgivne Forklaring i Sagen, der vil blive nærmere omhandlet nedenfor, fremgaar det derhos, at hun nærede Mistanke om et usædeligt Forhold mellem de to andre Tiltalte, i hvilken Henseende Karen Sørensen, Fiskers Hustru, der er Broderdatter af Ole Sørensen og har været hos ham fra ganske lille af i omtrent 22 Aar indtil 1 Maj 1887, har edelig udsagt,

at Sørensens Hustru et Par Dage efter, at Karen var kommen hjem fra Kjøbenhavn, gik omkring og græd, paa Vidnets Spørgsmaal i den Anledning bl. A. sagde, at „hun var i Vejen,“ og da Vidnet modsagde hende heri, ytrede, „det, jeg selv har set, det kan jeg da tro“ samt „jeg har ikke set, at de have havt legemlig Omgang sammen, men jeg har set, at de have holdt af hinanden,“ og endvidere, at der var En, hvem hun ikke vilde nævne, der havde sagt til hende, at Ole var Fader til det Barn, Karen havde født i Kjøbenhavn. Flere af de afhørte Vidner have tillige forklaret om Ytringer, som en i Fjor afdød gammel Kone, der i en lang Aarrække opholdt sig hos Ole Sørensen som Aftægtsnyderske, har bragt til Vidnerne om, at der bestod et utilladeligt Forhold mellem ham og Steddatteren, hvorhos den af ovennævnte Martin Madsen afgivne og beedigede Forklaring bl. A. gaar ud paa, at Tiltalte Karen Hansen aldrig har talt til ham om, at hun var frugtsommelig ved ham, hvilket Tiltalte har indrømmet, samt at hun en Gang i Februar eller Marts 1886, da de mødtes paa Landevejen, græd og talte en hel Del om, at han var for god til hende, men ikke vilde sige, hvad der var i Vejen. Efter hvad saaledes er anført, og naar tillige særlig henses til de gjorte, efter de Tiltaltes Samfundstilling og økonomiske Forhold paafaldende og meget bekostelige Bestræbelser for at hemmeligholde Karen Hansens Frugtsommelighed og Nedkomst i 1886, findes nu vel meget at tale for, at samme have været motiverede ved andre og stærkere Hensyn end at skjule, at hun var bleven besvangret udenfor Ægteskab, hvorhos Mistanken om det hende og hendes Stedfader paasigtede forbryderiske Forhold i høj Grad bestyrkes yderligere ved deres under Sagen afgivne, især for Tiltalte Ole Sørensens Vedkommende haandgribelig lægnagtige Forklaringer, men der kan dog ikke mod de Tiltaltes vedholdende Benægtelse anses tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af den imod dem rejste Sigtelse, og det maa derfor billiges, at disse Tiltalte, af hvilke Ole Sørensen er født i Aaret 1832 og Karen Hansen i 1852, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, ved Underrettsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale i Sagen.

Hvad angaar Tiltalte Maren Pedersdatter, forklarede hun — der ifølge Indholdet af en fremlagt Rapport af en Politibetjent til ham havde udsagt, at hun ikke vilde benægte, at Karen Hansen havde været i Kjøbenhavn 1886—87 — i et Forhør den 24 Juli f. A., at hun ikke havde sagt dette, samt benægtede Rigtigheden af Karen Sørensens hele ovenanførte Forklaring angaaende en Samtale mellem denne og Tiltalte, og efter i et Forhør den 5 September at være foreholdt, at hun nu stod som Vidne for Retten og var pligtig at tale Sandhed samt alvorlig formanet hertil med Betydning af, at hun eventuelt vilde blive straffet for falsk Forklaring, benægtede hun atter at have udtalt sig til Karen

Sørensen som af denne forklaret og tilføjede, at hun ikke havde været vidende om, at Karen Hansen i 1886 eller Aarene deromkring havde været frugtsommelig eller været i Kjøbenhavn og født et Barn og var hentet hjem af Ole Sørensen, men efter at være arresteret vedgik hun i et Forhør den 13 September at have vidst, at Karen Hansen var frugtsommelig og var tagen til Kjøbenhavn for at føde paa Fødselsstiftelsen, samt at Ole Sørensen havde været i Kjøbenhavn for at besøge hende og hente hende hjem, at hun havde haft Mistanke om et usædeligt Forhold mellem de Medtiltalte uden dog at have havt noget bestemt Bevis herfor, og at hun til Karen Sørensen havde udtalt sig som af denne forklaret — dog at hun ikke mindedes at have udtrykkelig sagt, at hun havde set, at Ole og Karen holdt af hinanden, hvorhos Tiltaltes Examination i Forhøret herom samt om, hvorvidt Nogen i Virkeligheden havde sagt hende, at Ole var Fader til Karens i Kjøbenhavn fødte Barn, maatte afbrydes paa Grund af et hende paakommet Ildebefindende. Da Tiltalte, efter at være løsladt af Arresten, atter den 27 November kom i Forhør, paastod hun gjentagende under Konfrontation med Karen Sørensen, at hun ikke havde afgivet den ovenfor frembævede Forklaring, der altsaa var urigtig tilført Retsprotokollen, men efter at være arresteret paany og i et Forhør den 29 s. M. at have modificeret denne Paastand, hvis Urigtighed blev attesteret af en Politibetjent og en Gendarm, der havde overværet Forhøret af 13 September, tilstod Tiltalte i et Forhør den 7 December, at hendes Forklaring i bemeldte Forhør var rigtig tilført Protokollen og stemmende med Sandheden, idet hun dog gjentog det foran anførte Forbehold med Hensyn til, hvad hun har sagt til Karen Sørensen, og nu erklærede, at hun ikke kunde mindes at have ytret til denne, at der var En, som hun ikke vilde nævne, der havde sagt til hende, at hendes Mand var Fader til det Barn, Karen Hansen havde født i Kjøbenhavn.

For det af Tiltalte Maren Pedersdatter efter det Anførte udviste Forhold vil hun, der er født i Aaret 1824 og ikke ses tidligere at have været tiltalt, være at anse efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Af Aktionens Omkostninger vil Tiltalte Maren Pedersdatter have at udrede en Sjettedel, medens Resten bliver at udrede af det Offentlige.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det ikke kan billiges, at Forhørsdommeren Fjortendedagen efter Tiltalte Ole Sørensens første Arrestation og paa et Tidspunkt, da det efter det Foreliggende maa antages, at han vedblivende burde have været holdt arresteret, navnlig for at hindre ham i at modvirke Undersøgelsen, relaxerede Arresten, fordi, som det hedder i en Tilførsel til Retsprotokollen, vedkommende Sogneraad havde

vægret sig ved at tage sig af Tiltaltes Ejendom under hans Fængsling og heri havde faaet Medhold hos Amtet, og Dommeren ikke kunde indlade sig paa selv at betale for Varetagelsen af Tiltaltes Sager, medens han var arresteret; men efter Omstændighederne findes der dog ikke Anledning til at gjøre Ansvar gjældende i saa Henseende, og iøvrigt har der ikke under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter fundet noget Ophold Sted, som vil bevirke Ansvar.

Nr. 326. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Mehlsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 21 September 1894: Arrestanten Jens Peter Mehlsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hastrup 20 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Rye, 10 Kr. Saa vil han have at udrede i Erstatning til Gjæstgiverne Chr. M. Hansen og Chr. Nielsen, 6 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Oktober 1894: Arrestanten Jens Peter Mehlsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt i Erstatning til Gjæstgiverne Chr. M. Hansen og Chr. Nielsen betale 6 Kr. til hver. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeleb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Mehlsen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Mehlsen — der er født i Aaret 1867 og tidligere har været straffet for Tyveri og Forsøg paa Bedrageri ifølge Øster- og Vester- Herreders Extrarets Dom af 11 December 1891 efter Straffeiovens § 228 og § 251, kfr. § 45, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt for Bedrageri og Falsk ifølge Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Juni f. A. efter bemeldte Lovs §§ 254, 257, 251, 274 og 275 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under denne Sag for Falsk og Bedrageri. Da Arrestanten for heved 3 Aar siden ønskede at blive Agent for Grosserer Julius Due i Kjøbenhavn, som driver Forretning med Gjødningsstoffer, men antog, at Due, naar Arrestanten tilskrev ham under sit virkelige Navn, vilde forhøre sig om hans Personlighed og ikke efterkomme hans Anmodning, naar han erfoer, at Arrestanten havde været straffet for Tyveri og Bedrageri, henvendte han sig til Due i et Brev fra Aalborg, som han underskrev med det fingerede Navn J. Petersen og fik derved overdraget det attraaede Agentur, som Due imidlertid atter fratog ham omtrent en Maaned efter; og ligeledes anmodede Arrestanten iaar ved et „Hotel Hadsund, den 20 Marts 1894“ dateret, med det fingerede Navn Jens Peter Mikkelsen underskrevet Brev Due om at antage ham som Agent, hvad han ogsaa opnaaede og til den Ende af Due blev forsynet med trykte Sedler til Bestilling af forskjellige paa Sedlerne med vedføjede Priser anførte Gjødningsstoffer, hvilke Sedler vare indrettede til, at Bestillerne derpaa skulde angive, hvilke Kvantiteter af de forskjellige Stoffer de ønskede, samt underskrive dem med deres Navne og Adresser, hvorefter Arrestanten skulde sende Ordrene til Expedition af Due, der ifølge de vedtagne Vilkaar for Agenteringen strax efter havde at tilstille Arrestanten tre Fjerdedele af den ham tilkommende Provision af de optagne Ordre. Ifølge den af Grosserer Due afgivne Forklaring vilde han ikke have indladt sig med Arrestanten, hvis denne havde henvendt sig til ham under sit rette Navn. Det er derhos ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han — der ifølge sin Forklaring under den sidstnævnte Agent-

virksomhed, der maa antages at have været ca. 2 Maaneder, ialt har optaget, som han antager, 100 Ordre til Due, som han opsamlede og efterhaanden, naar han mente at trænge til Penge, indsendte til denne, formentlig i 7 a 8 Gange — har mellem de indsendte Ordre i den Hensigt at erholde den Del af Provisionen, der udbetaltes strax ved sammes Indsendelse, tilstillet Due adskillige, maaske en halv Snes, Bestillinger, som han vidste ikke vilde blive expederede, og for hvilke der altsaa ikke tilkom ham Provision, i hvilken Henseende Arrestanten nærmere har forklaret, at han vidste, hvad ogsaa maa anses bestyrket ved det iøvrigt Foreliggende, at Due altid, inden han leverede bestilte Varer, forhørte sig om Bestillerens Soliditet og Betalingsevne og, naar det oplystes, at Bestillerne ikke kunde betale, ikke afsendte Varerne, at han desuagtet indsendte Ordre fra Folk, som han vidste slet ingen Brug havde for den bestilte Gødning, eller som vare aldeles ude af Stånd til at betale Varerne, samt at det var ham let, ialtfald naar han „gav noget Lidkjøb“, at faa Folk, der i Virkeligheden ingen Gødning vilde have, til at underskrive Bestillingssedler derom ved at sige til dem, at de paa Grund af Grosserer Dues ovenfor berørte Fremgangsmaade ikke risikerede at faa Varerne tilsendte. Arrestanten har tillige benægtet, at han nogensinde har tilstillet Due Ordre med fingerede Personers Underskrifter — hvilken Forklaring der efter det Foreliggende heller ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste — men derimod erkjendt, at han i to Tilfælde har baaret sig saaledes ad, at han, efterat have formaaet en Mand til at underskrive en Rekvisition om 600 Pd. Gødning a $2\frac{1}{4}$ Kr. pr. Centner, har ændret den paa Bestillingssedlen saaledes anførte Pris til Varens virkelige Pris af $4\frac{1}{2}$ Kr. pr. Centner og derefter indsendt Ordrene til Due, som uden denne Forfalskning ikke vilde have efterkommet dem. Det er ikke nærmere oplyst, hvor stort et Beløb Arrestanten har tilvendt sig paa den ommeldte uredelige Maade, men han har ikke turdet bestride en under Sagen fremlagt Opgjørelse af Due til Beløb 56 Kr. 85 Øre over forskellige af ham uretlig oppebaarne Provisioner, og Due har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Endvidere er det ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse godtgjort, at han i afvigte Juli Maaned har 2 Gange, henholdsvis fra den 5 og fra den 17, indlogeret sig hos Gæstgivere i Viborg, respektive Chr. M. Hansen og Chr. Nielsen, uden at have Penge at betale med samt, efterat have faaet Kost og Logi hos hver af dem i et Par Dage, fjernet sig med et løseligt Foregivende om at ville komme tilbage efter en lille Tur ud paa Landet, medens det i Virkeligheden var hans Hensigt ikke at komme igjen og saaledes unddrage sig Betalingen af den gjorte Gjæld. De nævnte Gæstgivere have

hver paastaaet sig tilkjendt 6 Kr. i Erstatning hos Arrestanten, der ikke har havt noget herimod at erindre.

Forsaavidt Arrestanten under Sagen har været sigtet for flere andre svigagtige Forhold, bliver der ikke Spørgsmaal herom for Overretten efter den Maade, paa hvilken Sagen foreligger sammesteds, idet den alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne.

Medens nu Arrestantens ovennævnte Forhold ved i 1891 at skaffe sig Agentur for Grosserer Due ved en af ham med et falsk Navn underskreven Begjæring desangaaende, ikke skjønnes at ville have kunnet medføre en Forhøjelse af den ham ved den ovenfor anførte Dom af 3 Juni f. A. ikjendte Straf, saa at der forsaavidt ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge ham noget Strafansvar under denne Sag, vil han derimod for sit øvrige omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 270, kfr. § 275, § 274, kfr. § 268, samt § 251, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 340. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Erik Nicolai Kramer (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 25 Maj 1894: Tiltalte, Drengen Erik Nicolai Kramer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jespersen og Thomsen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1894: Tiltalte Erik Nicolai Kramer bør straffes med 15 Rottingslag. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Møller og Mundt for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Erik Nicolai Kramer til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Erik Nicolai Kramer, der er født den 21 August 1878 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag for Tyveri. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse godtgjort, at han i afvigte Marts Maaned 3 forskellige Gange om Formiddagen har frastjaalet Landvæsens-elev Frederik Jensen nogle Pengebeløb, ialt 6 Kr. 40 Øre, og et 20-Pfennig-Stykke, som beroede i en Portemonnæ henlagt i et i Bestjaalnes Værelse paa Gaarden Petersminde staaende aflaaaset Klædeskab. Til Værelset havde Tiltalte, der tjente paa Petersminde, uhindret Adgang, og Skabet oplukkede han med en falsk Nøgle, hvorefter han hver Gang atter aflaaasede det. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med 15 Rottingslag. Med denne Forandring af Straffen vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte var anset efter de samme Lovbestemmelser med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, være at stadfæste.

Mandagen den 17 December.

Nr. 322.

Advokat Halkier

contra

Ane Margrethe Nielsine Dyring Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 1 August 1894: Tiltalte Ane Margrethe Nielsine Dyring bør hensættes

til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Konnerup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Jacobsen, betaler Tiltalte Ane Margrethe Nielsine Düring eller Dyring 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Margrethe Nielsine Dyring til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Ane Margrethe Nielsine Düring eller Dyring for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun i afvigte Sommer, medens hun logerede i et til Arbejdsmand Niels Svenssons Lejlighed paa Helgesvej Nr. 25 hørende Værelse uden Ret til at betræde de andre Værelser i Lejligheden, har i 3 Gange frastjaalet bemeldte sin Logisvært henholdsvis 60 Øre, 55 Øre og 2 Kr., som be-roede i hans Dagligstue, de to første Beleb i en paa Komoden henstaaende Sparebøsse, de 2 Kr. i en usflaaset Skuffe i bemeldte Komode. Ved det tidligste af Tyverierne var Adgangen til Dagligstuen fri. De to andre Gange skaffede hun sig Adgang til den gennem en mellem Dagligstuen og Soveværelset værende aflaaet Dør ved Hjælp af Nøgler, som hun tog i en paa Sovekammervæggen hængende Avismappe, i hvilken de vare nedlagte paa en saadan Maade, at Uvedkommende ikke let kunde falde paa, at de fandtes her, medens hun var bleven bekendt med

dette Gjæmmested derved, at hun dels flere Gange havde set Svenssons Hustru anbringe Dagligstuenøglen der, dels havde hørt hende sige til Datteren, at denne, naar hun forlod Værelset, skulde lægge Nøglen paa dette Sted. Den ene af Nøglerne var den til Døren hørende, medens den anden maa antages at have hørt til en anden af de i Lejligheden værende Døre, hvad Tiltalte ogsaa vil have været paa det Rene med, da hun benyttede den til at aabne Dagligstuedøren med. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 25 November 1872 og ved Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Maj 1886 anset efter Straffelovens § 233, jfr. tildels §§ 47 og 46, med simpelt Fængsel i 12 Dage, ved den indankede Dom er anset efter samme Lovs §§ 228 og 229 Nr. 4, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende, bliver den i det Hele at stadfæste.

Nr. 281. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anton Christian Frandsen og Niels Kristian
Frandsen (Def. Shaw),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 5 December 1893: Hver af de Tiltalte, Niels Laurits Anton Svendsen, Anton Christian Frandsen og Niels Christian Frandsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, saa bør de og in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 April 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af de to for Høiesteret Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de rettelig ansete efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde skjærpes for Niels Frandsen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for Anton Frandsen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Niels Kristian Frandsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder, Anton Christian Frandsen i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udrede de og een for begge og begge for een Aktionens Omkostninger derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Laurits Anton Svendsen og Anton Christian Frandsen, der ere fødte henholdsvis den 21 Januar 1875 og i Aaret 1870, og af hvilke Frandsen ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 16 Marts 1893 er anset efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 14 Dage, medens Svendsen, bortset fra, at han i Henhold til Hjørring Amts Resolution af 28 September 1892, i Mindelighed har erlagt en Bøde af 15 Kr. til Statskassen for Meddelagtighed i det i bemeldte Dom omhandlede af Frandsen udviste Forhold, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, samt Niels Kristian Frandsen, der er født i Aaret 1868 og tvende Gange er straffet for Tyveri, senest ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 6 September 1889 for denne Forbrydelse, anden Gang begaaet, efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 45—46.

Mandagen den 17 December.

Nr. 281.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anton Christian Frandsen og Niels Kristian Frandsen
(Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Gaardbestyrer Jens Andersen af Nørre Klit har forklaret, at han, da han den 15 September f. A. om Aftenen Kl. ca. 10¹/₂ passerede ad Landevejen paa Hjemvejen fra Flauenskjold Marked, blev indhentet af tre Karle, som han ikke kjendte, men som efter Sagens Oplysninger har været de Tiltalte, der ligeledes vare paa Hjemvejen fra Markedet, og som rettede et Spørgsmaal til ham om, hvem han var, hvortil han svarede, at han var fra Nørre Klit. En af de Tiltalte løb nu ind paa Andersen, saa at han blev tvungen hen mod Vejgrøften og maatte springe over denne; men i det samme blev der bagfra, formodentlig med en blyknappet Stok, tildelt ham et Slag oven i Hovedet, saa at han segnede til Jorden, uagtet hans Hat optog en Del af Slaget. Han kom dog hurtigt til Besindelse og sprang atter ind paa Landevejen, men modtog her strax et nyt Slag, denne Gang paa højre Side af Panden, hvilket Slag bevirkede, at han atter faldt til Jorden, og bibragte ham et blødende Saar. Da han fremtog sit Lommeterklæde og holdt det op mod Saaret, fik han et Slag paa Overfladen af Haanden og derefter et Slag omtrent midt paa Pandens øverste Del, som tilføjede ham et nyt temmelig alvorligt Saar og bevirkede, at han blev aldeles bevidstløs. Der maa derhos være bleven tildelt ham endnu et Slag, nemlig paa den venstre Underarm, hvilken han formentlig har holdt

frem for sig efter at have faaet det sidste Slag i Hovedet. Ifølge en den næste Dag af Distriktslægen efter Undersøgelse af Andersen afgiven Erklæring fandtes der i højre Tinding og paa Midten af Panden 2 godt og vel en Tomme lange Saar med skarpe noget gabende Rande og fyldte med koaguleret Blod, som havde blødt temmelig betydeligt. Paa Issen saas en ca. kronestor Blodudtrædning og Hævelse, paa Ydersiden af højre Øje, der var Sædet for en middelmaadig Blodudtrædning i nedre Øjelaag, nogle overfladiske Hudafskrabninger, og saadanne fandtes ligeledes paa Bagsiden af venstre Arm. Saarene i Hovedet havde Udseende af at være bibragte ved Slag med et stumpt Instrument. Efter den af Andersen afgivne Forklaring var han som Følge af de ham tildelte Læsioner ude af Stand til at passe sin Gjærning indtil Begyndelsen af Oktober Maaned f. A., og den 20 Oktober f. A., da han sidste Gang afgav Forklaring under Forhøret, vare Saarene vel lægte, men han havde dog endnu ikke forvundet Følgerne af Overfaldet, idet han led af Svimmelhed, Susen for Ørerne og Sortnen for Øjnene, naar han bukkede sig, ligesom der bestandig var en Taage for hans Øjne, og han ikke kunde taale at anstrenge disse. De anførte Ulemper tilskrev han i Henhold til Lægens Udtalelser det ham tilføjede Slag paa Issen, som havde bevirket en indre Blodansamling, der skulde have Tid til at fordele sig, hvilket han dog, efter hvad Lægen havde sagt, haabede vilde ske i Løbet af 6—8 Uger.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør er der endvidere fremlagt en Erklæring fra Distriktslægen af 7 Marts d. A., hvori denne efter en samme Dag foretagen Undersøgelse af Andersen udtaler, at denne saavel i Panden som paa Issen bar Ar efter de ham tilføjede Læsioner, hvilke Ar — særligt det i Panden — vare ømme for Tryk, saa at han maatte bruge en blød Hovedbedækning, ligesom han ogsaa af og til led af spontane Smerter sammesteds. Han angav derhos endnu at lide af nogen Svimmelhed og Flimren for Øjnene, naar han arbejdede i bejlet Stilling, og han mente, at hans Syn var blevet noget svækket, idet hans Øjne hurtigt trættedes, og han ikke saa saa skarpt og klart som tidligere. Disse Ulemper ville dog — bortset fra et ikke vansirende Ar i Panden — efter Distriktslægens Formening sandsynligvis fortage sig i Aarenes Løb, saa at det ikke med nogen Rimelighed kan antages, at de Andersen tilføjede Læsioner ville have varige Følger for hans fremtidige Helbredstilstand. Andersen har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. Af de Tiltalte har Svendsen anbragt, at han ved den paagældende Lejlighed var meget beruset, og at han kun erindrer, at han og de andre Tiltalte vare i Klammeri med nogle Personer, de traf paa Vejen, men at han er ude af Stand

til at huske, hvorledes det er gaaet til med det stedfundne Overfald. Han har imidlertid ikke turdet benægte at have deltaget i dette og har erkjendt, at han paa Markedet var forsynet med en blyknappet Stok, og at han, dersom han har uddelt Slag, maa have benyttet denne dertil. De to andre Tiltalte, af hvilke Niels Kristian Frandsen maa antages at have medført en frisk Piletræs Stok, ca. 1 Tomme i Diameter, medens Anton Christian Frandsen efter sin Forklaring var forsynet med en Egetræs Stok, der havde en Tykkelse af $\frac{3}{4}$ Tomme, have overensstemmende forklaret, at det var Niels Kristian Frandsen, som spurgte Andersen, hvem denne var, og som, da det Svar, han fik, ikke var efter hans Hoved, løb ind paa Andersen, som derved blev trængt ind over Landevejsgreften, hvorefter de alle tre i Forening tildelte ham forskellige Slag, uden at de have kunnet sige, hvem der begyndte dermed, men formene, at de alle tre vare lige skyldige i saa Henseende. Under det nævnte i Henhold til Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør have de Tiltalte hertil føjet, at Anton Chr. Frandsen ikke tilføjede Andersen noget af de første Slag, idet han først slog Andersen, efter at denne atter var kommen ind paa Landevejen. Derimod have de Tiltalte iøvrigt erklæret sig ude af Stand til at forklare, hvem der tilføjede Andersen de forskellige Slag, eller hvorledes de anvendte deres Stokke, og særligt vil Svendsen ikke kunne erindre, om han under Overfaldet havde Blyknappen i sin Haand, eller om han slog med Stokkens Haandtag. Tvende Personer, som vare i Følge med Andersen, men som, da Overfaldet skete, vare blevne lidt tilbage for denne, have efter deres Forklaring paa Grund af Mærket ikke kunnet iagttage Enkelthederne ved det Passerede, men have alene hørt Niels Kristian Frandsens Spørgsmaal og de derefter faldne Slag. De Tiltalte, som maa antages ved den paagjældende Lejlighed at have været mere eller mindre berusede, uden at der imidlertid er Føje til at tvivle om deres Tilregnelighed, ere for det af dem saaledes udviste Forhold ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 203 med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 315. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Mads Frederiksen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Nysted Birks Extrarets Dom af 7 Juni 1894: Tiltalte, Lejehusmand Mads Frederiksen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader og Defensor, Overretssagfører Andresen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 September 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Seidelin betaler Tiltalte, Lejehusmand Mads Frederiksen af V. Ulslev, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mads Frederiksen til Høiesterets-sagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Lejehusmand Mads Frederiksen af V. Ulslev, aktioneret for Bedrageri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 4 Maj d. A. har solgt en Gaardejer Jørgen Frederiksen af V. Ulslev tilhørende Ko, som denne i Efteraaret 1887 eller 1888 havde betroet Tiltaltes den Gang ugifte Hustru Maren Rasmusdatter og efter hendes Giftermaal med Tiltalte derpaa denne i Leje, for 125 Kr. til en Trediemand. Medens Tiltalte under Forhøret

gjentagende har erkjendt, at han vidste, at Koen, om hvilken der den 22 April 1892 blev oprettet skriftlig Lejekontrakt imellem Gaardejer Frederiksen som Ejer og Tiltalte som Lejer, tilhørte Gaardejer Frederiksen, har Tiltalte i et Reassumtionsforhør tilbagekaldt denne Tilstaaelse og paastaet, at han stedse, indtil hans Hustru i Forhøret forklarede det Modsatte, har anset Koen for sin egen, idet han har betragtet den imellem ham og Gaardejer Frederiksen oprettede Lejekontrakt som kun indgaaet pro forma til Sikkerhed for en af Gaardejer Frederiksen for Tiltalte samtidigt paatagen Kautionsforpligtelse, men til denne Tilbagekaldelse, der er stridende mod Sagens øvrige Oplysninger, vil der ej kunne tages Hensyn. For det nævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 20 August 1840 og ej funden forhen tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253, men Straffen, der ved den indankede Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 18 December.

Nr. 255. Smedemester Carl Frederik Siemsen (Selv)

contra

Fuldmægtig Thorvald Peter Jespersen (Ingen),

betræffende Præskription af Vidneførsel.

Kriminal- og Politirettens Kjendelse af 25 Juli 1894: Den ovenanferte Protest imod Vidneførsel tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Da Appellanten, efter at have gjort sig bekjendt med det af Indstævnte fremlagte Indlæg, hvori denne benægtede at have fremført de ham paasigtede mundtlige Injurier mod Appellanten, den 5 Februar d. A. begjærede Sagen berammet til Vidneførsel, kunde Indstævnte ikke være i Tvivl om, at Vidneførslen skulde tjene til at bevise, hvad Indstævnte

efter Appellantens Paastand paa den den 15 November 1893 afholdte Generalforsamling havde sagt. Indstævnte burde derfor, hvis han under Paaberaabelse af Lovens 1—13—21 vilde protestere imod Vidneførslen, ikke have udsat dette til den Dag, til hvilken Dommeren havde berammet Vidneførslen og Vidnerne vare indkaldte, men burde strax have fremsat sin Protest. Da han har undladt dette, og der i de af Appellanten den 19 Februar fremlagte Vidnespørgsmaal intet findes, som kunde berettigede til nu at fremkomme med Protesten, maa denne ansees at være for sildigt fremsat og kan allerede paa Grund heraf ikke tages til Følge.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den af Indstævnte, Fuldmægtig Jespersen, fremsatte Protest mod den af Appellanten, Smedemester Siemsen, begjærede Vidneførsel kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der er anlagt af Klageren, Smedemester Carl Frederik Siemsen, mod Indklagede, Fuldmægtig Thorvald Peter Jespersen, betræffende mundtlige Fornærmelser og fra begge Sider procederet ved Sagfører, begjærede Klageren, efterat Indklagede havde benægtet at have udtalt sig som paaklaget, i Retsmødet den 5 Februar dette Aar Sagen berammet til Vidneførsel og erholdt i den Anledning Udsættelse til den 19 næsteftør; men da Klageren paa denne Dag fremstillede 2 Vidner, hvem han begjærede afhørt efter Vidnespørgsmaal, som han samtidig fremlagde, protesterede Indklagede efter at have gjort sig bekjendt med Vidnespørgsmaalene mod den begjærede Vidneførsel, idet denne viste sig at tilsigte Bevis for, hvad Indklagede ved den paagjældende Løjlighed havde sagt, og Klagen først er indleveret paa Rettens Justitskontor den 29 November forrige Aar, medens Udtalelserne, som paaklages, angives at være faldne den 15 samme Maaned. Forsaavidt Klageren har forment, at Protesten maa forkastes som for sent fremsat, kan heri ikke gives ham

Medhold, da Indklagede maa være berettiget til at vente med at fremsætte Protesten, indtil han har erfaret, hvorom det er, Klageren vil føre Vidner, hvilket i dette Tilfælde først er sket ved Fremlæggelsen af Vidnespørgsmaalene, og Protesten blev fremsat i samme Retsmøde, som Fremlæggelsen fandt Sted.

Da det nu er uomtvistet, at Klageren personlig paahørte de Udtalelser, hvorom han har rejst Sag, og han i det, han har anført, ikke findes at have havt fyldestgørende Anledning til først at paaklage Sagen 14 Dage, efterat Udtalelserne ere faldne, vil Indklagedes Protest i Medfør af D. L. 1—13—21 være at tage til Følge.

Onsdagen den 19 December.

Nr. 307.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christian Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 168.

Nysted Birks Extrarets Dom af 13 August 1894: Arrestanten Jens Christian Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og Defensor, Sagfører Schrader, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1894: Arrestanten Jens Christian Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Gottschalck, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes Tiltalte, efter hvad der tidligere var foregaaet mellem ham og den paagjældende

Pige, vel at kunne have havt nogen Grund til at tro, at hun ikke vilde være aldeles uvillig til at tilstaa ham Samleje, men efter de af ham og Pigen afgivne Forklaringer maa det dog antages, at hun, indtil hans Lem var bragt ind i hendes Kjønsele, har gjort Modstand imod hans voldelige Bestræbelser for at opnaa Samleje med hende, og at han har maattet ansee denne Modstand for alvorlig ment. Herefter, og naar henses til, at den af Tiltalte udviste Vold, efter hvad der er oplyst, ikke findes at have været af en saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 vil kunne anvendes paa det af ham udviste Forhold, vil dette være at henføre under Straffelovens § 210, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Jens Christian Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Christian Hansen, der er født den 6 September 1872 og ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 168. Den 22 Juli d. A. anmeldte en i Herritslev ved Nysted tjenende 21-aarig Pige, Henriette Larsen, til en gennem bemeldte Landsby patrouillerende Politibetjent, at Arrestanten den 9 s. M. om Morgenen i Folehave Skov med Magt havde forskaffet sig Samleje med hende med hendes Villie, og blev der i den Auledning ved ovennævnte Birks Politiret indledet kriminel Undersøgelse. Ifølge de af Arrestanten og bemeldte Pige under denne afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste maa Sagens Omstændigheder antages at være følgende: Natten mellem den 8 og 9 Juli d. A. afholdtes der en Fest i bemeldte Skov, ved hvilken saavel Arrestanten som Henriette Larsen var tilstede. Arrestanten, der tjente som Mælkekusk paa Øster Ulslev Mejeri, plejede i denne Egenskab to Gange om Dagen at hente Mælk i den Gaard, hvor Henriette Larsen tjente, og havde han ved tidligere Lejligheder

et Par Gange foreslaaet hende, at de skulde have Samleje med hinanden, hvad hun dog havde nægtet at indlade sig paa. Da Dansen den ommeldte Nat ca. 2 $\frac{1}{2}$ var ophørt, foreslog han, der i Løbet af Natten flere Gange havde talt med Pigen, dog kun om ligegyldige Ting, hende, at de skulde følges ad hjem, og derpaa gik hun ind. De fulgtes derpaa ad gennem Skoven, og da de vare komne ca. 400 Alen forbi en ved Vejen gennem Skoven liggende Skovfogedbolig, tog Arrestanten hendes Haand og førte hende, der vel gjorde Indvendinger, men ingen Modstand, hen til en umiddelbart Syd for Vejen henstaaende Høstak, i hvilken de derpaa satte sig ned i den Side af Stakken, som vendte bort fra Vejen. Her kyssede og omfavnede Arrestanten Pigen, uden at hun gjorde Indvendinger eller Modstand derimod, og sluttelig foreslog han hende, at de skulde pleje legemlig Omgang med hinanden. Da hun imidlertid sagde Nej dertil, væltede Arrestanten hende om paa Ryggen og forlangte gjentagne Gange at faa Samleje med hende, idet han udtalte, at det ikke nyttede hende at nægte ham det, da han vilde, og da hun vedblivende ikke godvillig vilde indlade sig med ham, holdt han hendes Hænder paa Brystet med sin ene Haand, lagde sig ovenpaa hende, knappede sine Benklæder op og tog med Magt hendes Ben fra hinanden. Han førte derefter sit mandlige Lem ind i hendes Kjønssdele, idet hendes Benklæder vare aabne fortil, og fuldbyrdede Samleje med hende. Under det Passerede, der maa antages at have medtaget ca. en halv Time, søgte Henriette Larsen, der efter sin Forklaring nærmest af Frygt for at blive frugtsommelig modsatte sig Samlejet, stadigt at hindre dette ved at klemme sine Ben sammen og ved at skubbe Arrestanten fra sig, hvorhos hun græd og skreg, at Arrestanten skulde lade det være, ellers vilde hun melde ham, ligesom hun, der, efterat Arrestanten havde faaet sit mandlige Lem ind i hendes Kjønssdele, men forinden Samlejet var fuldbyrdet, saa nogle Karle gaa paa Vejen i en Afstand af 70 til 80 Alen fra det Sted, hvor hun og Arrestanten laa, efter sin Forklaring sagde til Arrestanten, at han skulde lade hende være, da der gik Nogen paa Vejen. Derimod værgede hun sig ikke paa anden Maade mod Arrestanten, slog eller kradsede ham ikke, ligesaa lidt som hun ved Skrig søgte at hidkalde Hjælp, og til Slutningen netop paa den Tid, da hun saa de nævnte Karle, blev hun efter sin Forklaring saa træt og kjed af at gjøre Modstand, at hun opgav denne. Arrestanten brugte ingen Trusler mod hende og slog hende ikke for at opnaa sin Hensigt, hvorimod han alene brugte Magt mod hende, som ovenfor nævnt.

Efterat Samlejet var fuldbyrdet, fulgtes Arrestanten og Henriette Larsen ad til den Gaard, hvor Sidstnævnte tjente, og her fortalte Henriette Larsen til Gaardens Bestyrer, hvem hun traf ved Porten, og som saa Arrestanten gaa bort, men ikke mærkede

noget Usædvanligt ved Pigen, at Arrestanten havde været „svinagtig“ mod hende, og da Bestyreren nærmere udsurgte hende, sagde hun, at Arrestanten havde plejet legemlig Omgang med hende i Skoven, hvorhos hun paa Bestyrerens yderligere Spørgsmaal, om hun da ikke havde kunnet gaa fra Arrestanten, svarede, at hun ikke havde kunnet blive fri for ham, og at han havde brugt Magt mod hende. Efter Henriette Larsens Forklaring har hun tidligere et Par Gange havt Samleje med en anden Mandsperson, senest for ca. et halvt Aar siden. Ved en den 23 Juli d. A. foretagen Lægeundersøgelse af Henriette Larsen, kunde det konstateres, at Coitus havde fundet Sted, men ikke paa hvilket Tidspunkt, idet der ikke fandtes friske Læsioner. Hun har forklaret, at Arrestantens Adfærd mod hende bevirkede, at hendes Hænder smertede hende, og at hun fik Ondt i Brystet, samt at hun endnu den 31 Juli d. A. følte Spor heraf, dog kun i ringere Grad.

Vel har Henriette Larsen vedblivende fastholdt, at hun gjorde langvarig og stærk Modstand mod Arrestanten, og at hun længe gjorde Alt, hvad hun kunde, for at forhindre ham i at faa Samleje med hende, samt at Grunden til, at hun ikke brugte yderligere Midler mod ham, var den, at hun mente, at det ikke kunde hjælpe hende, da Arrestanten var hende langt overlegen i Kræfter, og vel har Arrestanten indrømmet, at hun gjorde Modstand hele Tiden, i Begyndelsen stærk, men paa Slutningen svagere, men efter samtlige foreliggende Oplysninger findes det ikke at kunne statueres, at Pigen har gjort en saadan Modstand mod Arrestanten, at han har maattet betragte denne som alvorlig ment eller har behøvet at anvende egentlig Vold for at overvinde den. Der vil som Følge heraf være at tillægge Arrestanten Frifindelse for Aktors Tiltale, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, smh. med § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, være at forandre. Derimod findes Arrestanten i Medfør af Lov 5 April 1888 § 8 at burde udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 328. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Mikkel Poulsen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 17 August 1894: Tiltalte, Mikkel Poulsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere betale 845 Kr. 13 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mikkel Poulsen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales fhv. Gaardejer Mikkel Poulsen for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger tilforhandlede Tiltalte sig ved et Mageskifte i Marts 1892 en Gaard paa Kousted Mark med henved to Tønder Hartkorn, saaledes at han skulde overtage den

i Ejendommen indestaaende Pantegjæld til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere til oprindelig Beløb af 12,000 Kr., og modtog han ifølge Skjødet, der ikke er thinglæst, med Ejendommen, som han overtog nogle Dage efter, bl. A. en Besætning af tre Køer, en Kvie, der var med Kalv, to andre Kvier, en Studokalv og sex Faarkreaturer, hvorhos han, der iøvrigt ikke vil have modtaget fuldt saa stor en Besætning, som Skjødet udviser, fra sin tidligere Ejendom medbragte en Følhoppe foruden en anden Hest, som han havde paa Foder, samt en Gris og hen paa Efteraaret tilkøbte to Kvier, hvorefter Besætningen maa antages at have omtrent svaret til Gaardens Behov. Da Tiltalte ikke havde berigtiget sin i Juni Termin f. A. forfaldne Ydelse til den nævnte Kreditforening, lod denne, der ifølge de af Tiltaltes Formand udstedte Obligationer foruden i selve Ejendommen havde Pant bl. A. i den dertil hørende Avl og Afgrøde i Straa, Hø og utærsket Sød, samt Besætning og Inventarium, den 5 December f. A. ved Fogden gjøre Udlæg i Pantet for sin Fordring, der med Renter og Omkostninger opgjordes til 11,607 Kr. 13 Øre, samt for videre paalebende Renter og Omkostninger, hvorefter Foreningen, der ved en den 6 Marts sidstleden afholdt Tvangsauktion over Ejendommen var bleven Højestbydende med 10,100 Kr., forlangte Auktionen standset for at lade sig Ejendommen udlægge af Fogden for sit saaledes gjorte Bud. Ved Udlægsforretningen den 5 December s. A. fandtes der ved Gaarden af Besætning foruden en Hest, der ikke var tilstede, kun en Ko og en Kalv, ligesom Restbeholdningen af forrige Aars Høst maa antages at have været ringe; og det er nu under nærværende Sag ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, dels at han efterhaanden har inden Udlæggets Foretagelse ved Afhændelser blottet Gaarden for Besætning samt solgt bort af den ifjor indavlede Halm, dels at han i den Tid indtil 5 eller 6 Januar, da han, skjøndt Kreditforeningen ved Udlægsforretningen lod sig indsætte i Besiddelsen af Gaarden, forblev boende der, har aftærsket den udlagte Sød i Straaet samt solgt Kornet og i alt Fald forsøgt at sælge af den tilbageblevne Halm. Afset fra Grisen og to af de med Gaarden fulgte Faar, som Tiltalte vil have solgt henholdsvis i Sommeren og i Efteraaret 1892, maa han antages først fra Foraaret ifjor at have solgt af de øvrige Besætningsdele, blandt hvilke der iøvrigt ved den udlagte, men ved Udlægsforretningen ikke tilstedeværende Hest maa antages sigtet til den ovennævnte Følhoppe, som Tiltalte under Begyndelsen af Undersøgelsen urigtig foregav at have solgt ifjor Efteraar, medens han, efter hvad han senere har erkjendt, først havde skaffet den tilside samme Dag, Udlægget fandt Sted, og som senere er død, hvad ogsaa er Tilfældet med en anden Hest, han beholdt ved Gaarden, og hvis Hud tilligemed Huden af Følhoppen han solgte til sin Fordel. Ved Salget af

det efter Udlægsforretningen aftærskede Korn maa Tiltalte antages at have havt en Indtægt af ca. 140 Kr., hvorhos han i samme Tidsrum har fra Gaarden solgt Havrerivelse for 40 Kr., og udgjør Beløbet af, hvad han i det Hele har indvundet ved de foretagne Afhændelser, forsaavidt nærmere Oplysninger desangaaende ere tilvejebragte under Sagen, ialt 910 Kr. 13 Øre, derunder indbefattet Værdien, 72 Kr., af en til Gaardens Inventarium hørende Arbejdsvogn, som han ligeledes har solgt, og, som det nærmest maa antages, skaffet bort fra Gaarden efter Udlægets Foretagelse.

Tiltalte har erkjendt, at han, skjøndt han ikke havde udstedt Obligation for Pantgjælden til Kreditforeningen, var sig bevidst, at denne havde Pant i Ejendommen med Besætning og Inventarium, og nok tænkte sig, at de Besætningsdele, han indførte paa Ejendommen, gik ind under Foreningens Pant, samt at han, da han den 5 December f. A. skaffede Følhoppen tilside og samtidigt leverede et Læs Halm af Værdi 37 Kr. 13 Øre til en Mand i Randers, vel ikke vidste, at der vilde blive skrevet hos ham samme Dag, men dog maatte vente, at dette vilde ske med det Første, da han var i Restance med sin Ydelse for Juni Termin f. A. til Kreditforeningen, medens han iøvrigt har søgt at gjøre gjældende, at han var nødt til at foretage de omhandlede Afhændelser for at kunne leve med sin store Familie, hvorved dog bemærkes, at en betydelig Del af Afhændelserne ses at være sket i en forholdsvis kort Tid i Slutningen af forrige Aar, og at han ikke fik alt det solgte betalt strax ved Salgene. Den ovennævnte Kreditforening har under Sagen nedlagt Paastand om i Erstatning hos Tiltalte at tilkjendes det ovenmeldte Beløb af 910 Kr. 13 Øre med Fradrag af Værdien, 65 Kr., af den ved Udlæget tilstedeværende Ko og Kalv, altsaa 845 Kr. 13 Øre, hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1853 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 og efter Konkurslovens § 168, kfr. førstnævnte Lovs § 260, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 20 December.

Nr. 244.

Advokat Hindenburg

contra

**Severin Andersen Vinther, Anton Nielsen og
Christen Pedersen (Def. Lunn),**

der tiltales for ulovligt Rørskjær.

Nørhald m. fl. Herreders Politirets Dom af 27 Januar 1894: De Tiltalte, Severin Andersen Vinther, Anton Nielsen og Christen Pedersen, bør hver især til Statskassen bøde 10 Kr. eller, hvis denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. Saa bør de og, hver med $\frac{1}{3}$, betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, betale de Tiltalte i samme Forhold, som ved Politiretsdommen er bestemt med Hensyn til Sagens øvrige Omkostninger, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødernes Erlæggelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, hvoraf de Tiltalte Severin Andersen Vinther, Anton Nielsen og Christen Pedersen hver udreder en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmændene Severin Andersen Vinther, Anton Nielsen og Christen Pedersen for ulovligt Rørskjær.

Ifølge Sagens Oplysninger bleve de Tiltalte tilligemed en fjerde Mand — der for sit Vedkommende har tilbudt at erlægge en Bøde af 5 Kr. for det af ham udviste Forhold, og mod hvem der herefter ikke er rejst Tiltale — den 12 Juli f. A. antrufne i 4 Baade i Randers Fjord, hvor de Syd for de saakaldte Dronningborgske Parceller paa Strækningen mellem Rismøllebæk og Tjærby Enge havde skaaret en Del Siv, ifølge Fiskeriejerne A. og P. K. Ovesens Opgivende hver ca. $\frac{1}{2}$ Trave til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre pr. Trave, medens Tiltalte Anton Nielsen kun vil erkjende at have skaaret 4 Neg og Christen Pedersen 4 a 5 Neg, af hvilke han derhos vil have skaaret en Del Syd for Sejløbet til Randers, og kun Resten Nord for Sejløbet, omtrent en Snes Alen Nord for dette.

De Tiltalte have ikke villet erkjende, at Brødrene Ovesen have nogen Eneret til Sivskjær paa Strækningen fra Rismøllebæk mod Vest til Tjærby Enge mod Øst. Særligt har Tiltalte Vinther forklaret, at han antog, at det Areal af Fjorden, paa hvilket han har skaaret Siv, tilhørte de tilstedende Lodsejere, nærmest Lodsejere i Tjærby Sogn, hos hvilke han dog ikke har indhentet nogen Tilladelse til Sivskjær, og at han, da ingen af Lodsejerne ved Randers Fjord, saavidt han ved, forbyder Folk at skjære Siv, og da han har hørt, at det skulde være Alle og Enhver tilladt at skjære Siv, hvor en Baad kan flyde ved dagligt Vande, hvilket var Tilfældet paa det Sted, hvor han skar Sivene, ikke kan erkjende, at han har forset sig. Denne Tiltalte har vel erkjendt, at han ved, at Brødrene Ovesen have Ret til Fiskeri paa et Areal i Fjorden, og at han i Aaret 1889 har vedtaget at erlægge en Bøde for at have gjort Indgreb i disses Fiskeriret, efter det Oplyste netop paa Stykket mellem Rismøllebæk og Tjærby Enge, men han har forklaret, at han kun indgik paa at betale denne Bøde for at undgaa videre Tidsspilde, og at han ikke ved, hvor langt Brødrene Ovesens Ret strækker sig. Tiltalte Anton Nielsen har derhos forklaret, at han har hørt noget om, at man frit kunde skjære Siv, hvor der ikke var lagt Hartkorn paa Ejendommen, og at han, da han har set Folk skjære Siv rundt om i Fjorden, antog, at han kunde gjøre ligesaa, men han har erkjendt, at han ikke ved, hvorvidt der er Hartkorn paa den Ejendom, hvor han skar Sivene, eller hvorvidt de Folk, han har set skjære Siv, have haft Ejendomsret paa Stedet eller Tilladelse af rette Vedkommende, samt at han vel har hørt om tale, at Brødrene Ovesen havde en Ret til Siv- og Rørskjær, uden dog at vide, hvor langt denne Ret strækker sig. Endelig har Tiltalte Christen Pedersen forklaret, at han vel vidste, at

Brødrene Ovesen havde en Ret til Fiskeri og Sivskjær, men at han ikke antog, at denne Ret strakte sig til det Sted, hvor han skar Siv Nord for Sejllobet, og hvor han antog, Enhver havde Lov til at skjære Siv. Efter det Oplyste maa det antages, at Brødrene Ovesen, der under 28 Maj 1885 inden Nørhald m. fl. Herreders Ret have erhvervet Dom for, at de ere ejendomsberettigede til et mod Nord af Dronningsborgs og Bjellerup Ladegaards Parceller og mod Syd deels af det nuværende Sejllob i Randers Fjord, deels af det gamle Sejllob begrændset Areal, der strækker sig fra Randers Kjøbstads Jorder i Vest til Tjærby Byes Jorder mod Øst, ere eneberettigede til Sivskjær Nord for bemeldte Sejllob, og da de Tiltalte, forsaavidt de efter det ovenanførte have skaaret Siv Nord for de nævnte Sejllob, maa anses for at have krænket denne Ret, maa det billiges, at disse — der efter deres Opgivende ere fødte, Vinther i Aaret 1851, Nielsen i 1857 og Pedersen i 1817, og af hvilke Vinther og Pedersen ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalte eller straffede, medens Nielsen har været tiltalt for Falsk og bedrægligt Forhold, men ved Overrettens Dom af 8 Oktober 1888 blev frifunden for Aktors Tiltale — idet deres Anbringende om, at de antog, at Alle og Enhver havde Ret til at skjære Siv paa det paagjældende Sted, ikke vil kunne komme i Betragtning, for deres saaledes udviste Forhold ved Politiretsdommen ere ansete efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 10 Kr. for hver især eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 2 Dage.

Idet det derhos billiges, at en af Brødrene Ovesen — der have erholdt de af de Tiltalte Vinther og Nielsen afskaarne Siv udleverede og iøvrigt ikke have forlangt nogen Erstatning for de afskaarne Siv — fremsat Paastand om at tilkjendes en Erstatning af 50 Kr. hos hver af de Tiltalte for det Tab, de formene at have lidt ved, at Fiskeynglen skulde være bleven forstyrret ved Sivenes Bortskjæring, ved Politiretsdommen ikke er tagen til Følge, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 24 December.

Nr. 33. Gaardejer Jørgen Hansen Ploug (Rée)

contra

Skifteforvalteren i Lollands Nørre Herred, Herredsfoged Nielsen, paa Gaardejer eller Parcellist Peder Hansen Plougs Dødsboes Vegne (Bagger efter Ordre),

betræffende Indfrielse af et i et Dødsbo forefundet Gjældsbev.

Lollands Nørre Herreds ordinære Rets Dom af 28 Juni 1892: Indstævnte, Gaardejer Jørgen Hansen Ploug i Sandbjerg, bør imod Extradition i kvitteret Stand af det paa-stævnte, af ham til Peder Hansen Ploug udstedte Gjældsbevis, stort 1120 Kr., til Sagsøgeren, Sagfører Rützou i Nakskov, som Inkassator i Gaardejer Peder Hansen Plougs Dødsbo, betale de ommeldte 1120 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 14 Januar 1891, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 5 Maj 1891 fremlagte Gjældsbevis af 20 December 1875 fra P. H. Ploug til den lollandske Landbostands Sparekasse, stort 1000 Kr., ej ses at være forsynet med Stempel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1892: Imod Extradition i kvitteret Stand af det omhandlede af Citanten Gaardejer Jørgen Hansen Ploug for 1120 Kr. til Peder Hansen Ploug udstedte Gjældsbev bør Citanten til de Indstævnte, bemeldte Gaardejer Peder Hansen Plougs Dødsbo, som behandles af Lollands Nørreherreds Skifteret, betale 520 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Januar 1891 til Betaling sker, men iøvrigt bør Citanten for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Sagfører Rützou bør til Maribo Amts Fattigkasse bøde 20 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte Oplysninger kom den i Dommen ommeldte Peder Hansen Ploug tilbage fra Amerika henimod Slutningen af 1881, og ifølge Andragende fra hans Hustru hævdede Skifteretten under 2 December s. A. det

over ham afsagte Umyndighedsdekret. Efterat han derpaa var død i Januar 1882, og hans Bo kommet under offentlig Skiftebehandling, opgav Enken paa en den 28 s. M. afholdt Skiftesamling, at Boets Ejendele bestode af et Arvefæstested og noget Løsøre samt af to Panteobligationer paa tilsammen 1400 Kroner og et Beløb i Sparekassen paa 2 Kroner 36 Øre, hvorimod hun ikke omtalte noget Tilgodehavende hos den Afdødes Broder, Hovedappellanten, Gaardejer Jørgen Hansen Ploug, ligesom det her under Sagen omhandlede Gjældsbevis paa 1120 Kroner heller ikke kom frem under Skiftet. Først i Maj 1889 blev Hovedappellanten krævet for dette Paalydende, og da han ikke efterkom Paakravet, begjærede Enken ved Skrivelse til Skifteretten af 27 December 1890, at Skiftet efter hendes afdøde Mand maatte blive reassumeret, og Gjældsbevisets Paalydende inddraget under Boet, idet hun anbragte, at hun vel tidligere havde hørt Tale om dette Gjældsforhold, men ikke havde vidst, at der var udstedt Gjældsbevis derfor og ej heller havde fundet saadan blandt sin afdøde Mands Papirer, førend hun nu for ikkun ca. et Aar siden ved at rømme op i nogle gamle Papirer havde fundet det. Paa den i denne Anledning den 14 Januar 1891 afholdte Skiftesamling benægtede Hovedappellanten at skyldte noget efter Gjældsbeviset og gav en Forklaring om Forholdet, der stemmer med, hvad han under Sagen har gjort gjældende, idet han tilføjede, at det skyldtes Ligegyldighed, naar han ikke havde sørget for, at de til hans Broder betalte 320 Kroner bleve afskrevne paa Beviset, og at Hustruen, naar han betalte hende de senere Afdrag paa Gjælden til Beløb ialt 200 Kroner, udtalte, at hun ikke vidste, hvor Beviset beroede, hvortil Enken paa Skiftesamlingen kun svarede, at hun ikke mindedes at have faaet de 200 Kroner af ham eller at have udtalt til ham, at hun ikke vidste, hvor Beviset fandtes.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det nu billiges, at det er anseet tilstrækkeligt godtgjort, at Hovedappellanten har afbetalt 600 Kroner af Gjælden til den Afdøde ved paa den i Dommen angivne Maade at have indfriet det af denne til den lollandske Landbostands Sparekasse udstedte Gjældsbevis af 20 December 1875. Men ved de i Sagen fremkomne Oplysninger i det Hele findes der endvidere at være tilvejebragt et efter Omstændighederne fyldestgjørende Bevis for, at Hovedappellanten ogsaa har betalt den øvrige Del af Gjælden med 320 Kroner til Broderen og 200 Kroner til dennes Hustru.

De af Enken fremsatte Anbringender findes der nemlig efter det Foreliggende ikke at kunne tillægges videre Vægt, idet de ere dels mindre sandsynlige, dels bevislig urigtige.

Det er navnlig ved den af et Vidne afgivne Forklaring, hvis Rigtighed efter Proceduren maa ansees erkjendt, oplyst, at Hovedappellantens Gjældsbevis af Enken blev givet Vidnet til Opbevaring i en kortere Tid, saavidt Vidnet troer, endnu medens Manden var i Amerika, men i alt Fald senest i Aaret 1883; det kan altsaa ikke være rigtigt, at hun først i 1889 er bleven bekjendt med Gjældsbeviset, og ligesom der ikke af hende under Sagen er givet nogen Oplysning om, hvorfor hun havde givet Beviset til bemeldte Vidne, saaledes er der heller ikke oplyst noget om Grunden til, at hun først i 1889 har søgt at gjøre det gjældende, eller at hun ikke tidligere for Skifteretten har berigtiget den under Skiftet indløbne Fejl med Hensyn til dette Tilgodehavende for Boet. Der er derhos megen Grund til at tro, at Enken allerede i 1878, da Manden vilde rejse til Amerika og i den Anledning udfærdigede en notarialiter attesteret Fuldmagt for hende til at bestyre hans Anliggender, er bleven gjort bekjendt med Hovedappellantens Gjældsbevis, hvis Beløb efter hendes og Mandens Forhold ingenlunde var ubetydeligt. I alt Fald er det ikke let forklarligt, at hun — hvis hun ikke allerede var bekjendt med Forholdet — efter ved det af hende fremtvungne, i Dommen ommeldte Værgemaalsregnskab af 1878 at have erfaret, at Hovedappellanten var Debitor til hendes Mand, undlod at søge nøjere Oplysning herom, i hvert Tilfælde da Manden kom hjem, og hun foranledigede Umyndighedsdekretet ophævet. Ligesom det derhos efter de under Sagen fremlagte to Værgemaalsregnskabers Indhold har Sandsynligheden for sig, at Enken under Mandens Fraværelse ikke har kunnet undgaa at forbruge af Boets Formue for at leve, og der derfor er Grund til at anse det for rigtigt, hvad Hovedappellanten har anbragt, at han efterhaanden har udbetalt hende de ovenomtalte 200 Kroner, saaledes taler herfor ogsaa i høj Grad, at Enken ikke paa Skiftet omtalte dette Tilgodehavende, som hun af Værgemaalsregnskabet var bekjendt med, og at hun heller ikke i Tiden før 1889 har krævet Hovedappellanten enten for Gjælden eller for Renter af den, uagtet hun af samme Regnskab havde seet, at han erkjendte sig pligtig til at forrente den.

Men naar der saaledes i det Hele er Føje til at betvivle Rigtigheden af Enkens Anbringender, og naar hensees til, hvad ovenfor er bemærket om det Uantagelige i, at hun ikke skulde have talt med sin Mand forinden dennes Død om Hovedappellantens Gjæld, findes der ogsaa Grund til at gaa ud fra, at det forholder sig rigtigt, som af ham anbragt, at han før Broderens Umyndiggjørelse havde betalt til ham 320 Kroner af Gjælden, og at det var som Følge heraf, at

Enken i 1878 godkjendte hans Værgemaalsregnskab og den deri skete Ansættelse af Gjælden til kun 200 Kroner.

Vel har Hovedappellanten ikke kunnet fremlægge Kvitteringer for de paagjældende Beløb, ligesom han ikke har sørget for at faa sit Gjældsbevis tilbageleveret eller mortificeret, men naar hensees til Slægtskabsforholdet mellem Parterne og disses øvrige Forhold saavel som til Beskaffenheden af Beviset, der kun indeholder en simpel Udtalelse om, at Hovedappellanten har laant 1120 Kroner af Broderen, findes der ikke at kunne lægges nogen afgjørende Vægt herpaa, medens det paa den anden Side maa komme Hovedappellanten tilgode med Hensyn til det Bevis for Betalingen, han har at føre, at der er hengaaet saa lang Tid, inden Fordringen gjordes gjældende imod ham.

Ifølge det Foranførte findes Hovedappellanten efter sin Paastand i det Hele at maatte frifindes.

Processens Omkostninger blive at ophæve for alle Retter, og det Kontraappellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

I Henseende til den Sagfører Rützou ikjendte Bøde maa det have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse, hvorved dog bemærkes, at det ikke, som i Dommen anført, i det paagjældende Indlæg er udtalt, at Modparten affekterede at tro paa sin Sags Godhed.

Thi kjendes for Ret:

Hovedappellanten, Gaardejer Jørgen Hansen Ploug, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Skifteforvalteren i Peder Hansen Plougs Dødsbo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 2 Kroner. I Henseende til den Sagfører Rützou ikjendte Bøde bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Lollands Nørreherreds Skifteret den 1 Marts 1883 havde sluttet Skiftet efter den den 6 Januar 1882 afdøde Gaardejer i Horslunde Peder Hansen Ploug, blev det reassumeret den 14 Januar

f. A. i Anledning af Dødsboenkens Opgivende om at have forefundet et af Citanten Gaardejer Jørgen Hansen Ploug til den Afdøde for 1120 Kr. udstedt Gjældsbrief, og under en af Boet ved Sagfører Rützou som antagen Inkassator ved bemeldte Herreds ordinære Ret anlagte Sag blev Citanten ved Dom af 28 Juni d. A. tilpligtet at indfri det omhandlede Gjældsbrief ved til Sagfører Rützou i hans nævnte Egenskab at betale dets Paalydende 1120 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14 Januar f. A., medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten ved Stævning til Skifteforvalteren paa Boets Vegne og den antagne Inkassator indanket hertil, hvor han har gjentaget sin i forrige Instants nedlagte Paastand om Frifindelse for Boets Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos han har paastaaet sig Appellens Omkostninger tillagte. De Indstævnte have, skjøndt lovlig varslede, ikke givet Møde for Overretten. Citanten erkjender at have laant Gjældsbriefets paalydende Beløb af Peder Hansen Ploug, der var hans Broder, men medens Dødsboet benægter, at nogen Del af denne Gjæld er tilbagebetalt, gjør Citanten gjældende, at han, forinden Kreditor ved Skifteretsdekret af 25 April 1878 blev umyndiggjort under hans Værgemaal, ved flere mindre Udbetalinger havde fyldstgjort Kreditor for 320 Kr. af Gjældens Beløb, som han derefter, ifølge en før og ved Umyndiggjørelsen med Peder Hansen Ploug truffen Aftale, ved at indfri et af denne ved Gjældsbevis til den lollandske Bondestands*) Sparekasse af 20 December 1875 stiftet Laan, for hvilket Citanten var Selvskyldnerkautionist, og som til Rest udgjorde 600 Kr., yderligere har nedbragt med dette Beløb, samt at den herefter tilbageblivende Rest af Gjælden, 200 Kr., af Citanten er betalt i mindre Summer til Peder Hansen Plougs Enke.

Det er under Sagen oplyst, at Peder Hansen Ploug i sin Tid i Anledning af en paatænkt Rejse til Amerika gav sin Hustru, nu hans Enke, Fuldmagt til at bestyre deres Formueanliggender, men derefter paa Grund af Sindssygdом blev umyndiggjort ved fornævnte Dekret af 25 April 1878, og først efter at være udskreven fra en Sindssygeanstalt tiltraadte den paatænkte Rejse i September s. A. I den paafølgende Maaned indgav Hustruen til Amtmanden over Maribo Amt en Besværing over, at hun forgjæves hos Citanten som hendes Mands Værgе havde søgt Oplysning om, hvorledes deres Formueforfatning var, hvilket foranledigede, at Citanten til Skifteforvalteren i Lollands Nørreherred indsendte et den 14 November 1878 dateret, her i Sagen af Citanten i Gjenpart fremlagt Værgemaalsregnskab med tilhørende Statusopgjørelse, i hvilken der blandt de den Umyndiggjorte tilhørende Aktiver ikke er opført andet Tilgodehavende

*) Skal være Landbostands.

hos Citanten end en Post saalydende: „Værgen skylder selv 200 Kr.“ Dette Regnskab blev af Skifteforvalteren tilstillet Amtet med Bemærkning, at han ikke vidste Noget at erindre mod dets Rigtighed, hvorefter Amtet resolverede, at der skulde gives Andragerinden Lejlighed til at udtale sig om Regnskabet. Det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Hustruen i Overensstemmelse hermed paa Herredskontoret er bleven gjort bekendt med Regnskabet uden at fremsætte nogen Bemærkning derved. Citanten har endvidere fremlagt Gjenpart af sit den 30 Januar 1880 daterede, af Skifteforvalteren med Revisionspaategning forsynede Værgemaalsregnskab, i hvis Statusopgjørelse den ommeldte, hans egen Gjæld angaaende Post, er gjentaget uforandret, hvorhos der blandt Indtægtsposterne er opført under 1 April 1879: „Rente af min egen Gjæld 10 Kr.“

Da det er in confesso, at der paa Umyndiggjørelsens Tid paahvilede Afdøde en Restgjæld til den lollandske Bondestands*) Sparekasse ifølge hans ovennævnte Gjældsbevis af 20 December 1875 til Beløb 600 Kr., og da Citanten har fremlagt Kvitteringer for, at dette Beløb er betalt i Afdrag, erlagte den 20 Juni 1878, 28 Januar, 1 Juli og 9 December 1879, 9 November 1880 og 22 Januar 1881, samt da der i de fremlagte Værgemaalsregnskaber ikke er anført nogetsomhelst om denne Gjæld, findes det efter det Foreliggende at maatte antages, at Citanten, som af denne anbragt, imod Likvidation i sin Skyld til den Umyndiggjorte har overtaget denne Gjæld og dækket den af egne Midler. Da Peder Hansen Ploug imidlertid vedblev at hæfte for Gjælden, indtil denne var fuldstændig indfriet, var det ukorrekt i Statusopgjørelserne at lade den uomtalt og at reducere Værgens Gjæld med et tilsvarende Beløb, og den Omstændighed, at hverken Skifteforvalteren eller Hustruen gjorde Indvending mod Regnskaberne, tyder derfor paa, at ingen af dem havde Kjendskab til Mellemværendet mellem den Umyndiggjorte og Citanten, men giver ikke overfor den Umyndiggjorte, eller nu dennes Dødsbo, nogen Formodning for Regnskabernes Rigtighed. Der kan følgelig ikke af disse udledes noget Bevis for, at der foruden de 600 Kr. yderligere var afbetalt 320 Kr. paa Citantens Gjæld. Da Citanten heller ikke paa anden Maade har godtgjort at have betalt disse 320 Kr., eller Resten af Gjældsbevets Paalydende 200 Kr., bliver han at tilpligte imod Extradition i kvitteret Stand af det af ham udstedte Gjældsbevis at betale det indstævnte Dødsbo 520 Kr. med Renter som paastaet, medens han iøvrigt bliver at frifinde for Boets Tiltale. Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve. Med Hensyn til, at Sagfører Rützou under sin Procedure gjentagne Gange

*) Skal være Landbostands.

har injurieret Modparten, saaledes ved i det den 25 Februa d. A. fremlagte Indlæg at beskyldte Modparten for „Frækhed“ og ved i samme Indlæg at insinuere, at Modparten affekterede at tro paa sin Sags Godhed, vil Sagfører Rützou for denne usømmelige Skrivemaade i Medfør af D. L. 1—12—2, jfr. Frdn. 23 December 1735 § 2, være at anse med en Bøde af 20 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse, hvorhos han vil have at betale et lige Beløb til Justitskassen. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 333. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Johan Eiby Johansen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 168.

Fejso Birks Extrarets Dom af 17 August 1894: Arrestanten Johan Eiby Johansen vil være at straffe med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Endvidere bør Arrestanten med Fader og Værge, Sadelmager af Femø Jens Johansen, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, og Defensor, Sagfører Krogh-Jensen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Petersen, betaler Arrestanten Johan Eiby Johansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden be-

stemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Ejby Johansen til Høieste-
retssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Fejø Birks Extraret hertil indankede Sag er Arre-
stanten Johan Ejby Johansen, der er født den 30 Oktober 1878
og som bortset fra, at han for Polituorden har vedtaget at er-
lægge en Bøde paa 10 Kr., ikke er funden forhen straffet,
aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 168. Ifølge Arre-
stantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens
Omstændigheder følgende: Den 16 Juli d. A. om Morgenen
tidlig begav Arrestanten, der tjente i Nørreby paa Femø, sig
hen til en Mark i Sønderby sammesteds for at træffe Pigen
Jenny Florentine Hansen, hvem han kjendte, og som han for-
modede paa den Tid var beskjæftiget med at malke nogle paa
bemeldte Mark henstaaende Køer. Han traf ogsaa Pigen i Færd
med Malkningen, og efterat han havde talt noget med hende om
lige gyldige Ting, og hun havde rejst sig op for at hælde den
malkede Mælk paa en Beholder, greb han, der er ualmindelig
stor og stærk af sin Alder, uden at hun anede, hvad han til-
sigtede, fat i hende og væltede hende om paa Marken, hvorefter
han, uagtet hun stred imod, blottede hendes og sine egne
Kjønnsdele og lagde sig ovenpaa hende. Tiltrods for at hun
skreg og raabte og gjorde den Modstand, hun kunde ved at
brydes med ham, slaa og bide ham i Ansigtet og ved at holde
sine Ben samlede, tiltvang han sig dog dels ved Vold, dels ved
Trusel om at ville slaa hende ihjel, hvis hun ikke laa stille,
Samleje med hende, hvilket efter hendes Forklaring voldte hende
ikke ubetydelig Smerte og bevirkede, at der kom Blod paa
hendes Særk og Skjært. Efterat Samlejet var fuldbyrdet, rejste
han sig op og gik.

Jenny Hansen, der er 23 Aar gammel og maa anses ube-
rygtet, var efter det Oplyste i høj Grad betaget og oprørt over,
hvad der saaledes var overgaaet hende, og berettede det strax
efter til Bestyreren af den Gaard, i hvilken hun tjente, hvem
hun traf paa Marken, og til sin Madmoder. Efter hendes For-
klaring blev hendes ene Kind hoven, hendes Hals stiv og hendes
Arme ømme paa Grund af den hende tilføjede Vold, men det
kan efter det Oplyste ikke antages, at der ved denne er paaført
hende blivende Skade paa Helbred. I en under et paa Foran-

ledning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør afgiven Erklæring har vedkommende Distriktslæge efter forudgaaet Undersøgelse af de Paagjældende udtalt, at der efter Arrestantens Udvikling ikke findes antagelig Grund til at nære nogensomhelst Tvivl om, at han kan fuldbyrde Samleje, og at Jenny Hansen frembyder de sædvanlige Tegn paa, at der for nogen Tid siden er plejet Samleje med hende, hvorfor der ikke er noget til Hinder for at antage, at Samleje ogsaa er fuldbyrdet med hende. Som Følge af Foranførte maa det billiges, at Arrestanten for sit ommeldte Forhold ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 37, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar findes passende, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller extraordinære Session.

Onsdagen den 2 Januar.

Nr. 314. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Detailhandel, Brændevinshandel, Udskjænkning af bayersk Øl.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 19 Juli 1894: Tiltalte, Jens Peter Jensen, tidligere Detailhandler og Brændevinshandler i Lendum Sogn, nu boende i Smaagaardene i Skjæve Sogn, bør til Hjørring Amts Fattigkasse erlægge en Bøde, stor 200 Kr.; saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 August 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Jens Peter Jensen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Peter Jensen for uberettiget Detailhandel, Brændevinhandel og Udskjænkning af Bayerskøl. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der indtil ifjor Efteraar drev en Detailhandel og Brændevinhandel i Lendum Sogn i Horns Herred, men den 1 November f. A. opgav denne Forretning og flyttede til Smaagaardene i Dronninglund Herred, siden den Tid sammesteds har for egen Regning drevet Detailhandel og Brændevinhandel uden selv dertil at have erhvervet nogen Næringsadkomst, idet han — efter sit Anbringende, fordi han ved Forretningen i Lendum havde paadraget sig en ikke ubetydelig Gjæld, som han ikke var istand til at betale — havde formaaet en anden Mand i Smaagaardene til at løse de til en slig Forretning fornødne Næringsbeviser, samt at han en Dag i sidstafvigte Paaske har i sin til hans Butik stødende Beboelseslejlighed udskjænket Bayerskøl til Fortæring paa Stedet til nogle sammesteds tilstedekomne Personer mod som Vederlag istedetfor Penge at erholde en Tobakspibe. Tiltalte har tidligere to Gange ifølge Forlig, indgaaet inden Politiretten, og en Gang ifølge Dom været straffet for Overtrædelser af Næringslovgivningen, senest ifølge Høiesterets Dom af 3 Maj 1892 for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens § 78 og som for 3 Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg og andet ulovlig Næringsbrug efter samme Lovs §§ 77 og 75 med en Bøde til Amtets Fattiggasse af 80 Kr. samt Forbrydelse af den af ham i sin Tid erhvervede Ret til Brændevinhandel, og han er saaledes for sit ovenomhandlede Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset som for 4de Gang begaaet uberettiget Brændevinssalg og andet ulovligt Næringsbrug efter Næringslovens §§ 77 og 75 med en Bøde til Amtets Fattiggasse, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr.

Nr. 320. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Laus Eskesen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og Straffelovens § 253.

Horns Herreds Extrarets Dom af 12 Juni 1894: Tiltalte, Husmand Laus Eskesen af Tolne Sogn, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, samt udrede alle af sin Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1894: Tiltalte Laus Eskesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionen Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Om der end ikke efter Sagens processuelle Stilling kunde være noget til Hinder for at dømme Tiltalte for svigagtig Disposition over pantsat Gods til Skade for Pant-haverne, ere dog de foreliggende Oplysninger angaaende denne Side af Tiltaltes Forhold saa mangelfulde, at det findes betænkeligt herfor at ansee ham med Straf efter Straffelovens § 253 eller § 256, uden at der imidlertid efter Omstændighederne er aldeles tilstrækkelig Grund til at forlange yderligere Oplysninger i saa Henseende tilvejebragte. Tiltalte findes nemlig ved, som i den indankede Dom fremstillet, under den kontinuerede Føgedforretning at have lagt Skjul paa at være i Besiddelse af et kontant Beløb af 180 Kroner, som han i Forvejen havde forstukket, og at have 350 Kroner tilgode hos en Gaardejer, hvilke Beløb han har vedgaaet at have villet beholde til egen Fordel, at have gjort sig skyldig i et efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260 strafbart Forhold. Straffen vil under Hensyn til Straffelovens § 23 kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen skeet, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Laus Eskesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Laus Eskesen, der er født i Aaret 1827 og tidligere straffet ifølge Horns Herreds Extrarets Dom af 24 August 1870 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 26 Maj 1888 efter Straffelovens § 203, jfr. § 202, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, tiltales under denne Sag for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og Straffelovens § 253.

Tiltalte, der ejer en Husejendom i Tolne, i hvilken Ejendom med tilhørende Besætning og Inventarium den danske Landmandsbank, Hypothek og Vexelbank i Kjøbenhavn har første Prioritets Panteret til Sikkerhed for 2500 Kr. og Husmand Søren Mikkelsen af Kvissel anden Prioritets Panteret til Sikkerhed for 600 Kr., hvorhos Tiltalte endvidere har pantsat Ejendommen med Besætning og Inventarium til Konsul Cloos i Frederikshavn for 625 Kr., som det maa antages med Prioritet næstefter de foran nævnte 3100 Kr., blev ved Frederikshavn Kjøbstads Politirets Dom af 3 Marts d. A. tilpligtet at betale Brolægger J. C. Sørensen i Frederikshavn et Beløb af 92 Kr. 59 Øre som Erstatning i Anledning af en ham af Tiltalte ved uforsvarlig Kjørsel tilføjet Legemsbeskadigelse. Efterat denne Dom under 13 s. M. var bleven Tiltalte forkyndt, ventede han efter den af ham i Forhøret afgivne Forklaring, at Domhaveren vilde lade gjøre Udlæg hos ham for Beløbet, som han ikke kunde betale, og han indsaa, at han, naar Sørensen paa denne Maade fik Fyldestgjørelse, vilde blive ude af Stand til at svare Renter som hidtil af Pantegjælden i hans Ejendom, og at Panthaverne derefter vilde berøve ham Ejendommen. Efterat Tiltalte i denne Anledning havde raadført sig med ovennævnte Søren Mikkelsen, der henstillede til ham at sælge noget af Besætningen for at skaffe Midler til at betale Sørensen, maa han derpaa antages at have besluttet at forlade sin Ejendom og i Forbindelse dermed at have fattet det Forsæt at sælge af Besætning og Inventarium m. m. for at bjerge noget til sig selv. Det er i saa Henseende oplyst,

at Tiltalte — foruden at han har ført en Harve og en Jernpumpe til et Sted i Hørmested Sogn, hvorhen han vilde flytte, samt foræret et Faar til et Fruentimmer, der havde været hans Husholderske, og overladt en Mand i Lendum Sogn en Plov til Dækning af et denne tilkommende Beløb af 24 Kr. — har solgt til en Gaardejer i Ravnshøj 4 Køer og 2 Kalve for 350 Kr., til en Møller i Slagborg en Rensemaskine, en Hakkelsemaskine og en Hest for 250 Kr., til en Husmand i Hørmested 2 Faar for 20 Kr., til en Skomager i Hørmested 63 Høns for 1 Kr. pr. Stk. og ved en af den ovenmeldte Gaardejer afholdt Auktion en Vogn for 22 Kr., samt at Tiltalte har opbebaaret de nævnte Kjøbesummer med Undtagelse af Betalingen for Hønsene, 50 Kr. af de 250 Kr., som Mølleren skulde betale, samt de førstnævnte 350 Kr. Den 1 Maj d. A. lod derefter Sørensen gjøre Udlæg hos Tiltalte i Henhold til den ovenfor omtalte Dom, og under denne paa Tiltaltes Bopæl i Tolne afholdte Forretning, ved hvilken Tiltalte ikke blev truffen hjemme, maa der antages af Ejendommens Besætning og Inventarium ikkun at have været tilbage en Hest og en Vogn, der imidlertid ikke bleve Gjenstand for Udlæg, hvorimod saadant blev givet Rekvirenten i de nævnte af Tiltalte ved Salget erhvervede Fordringer paa Mølleren i Slagborg og Skomageren i Hørmested af henholdsvis 50 Kr. og 63 Kr. Da Tiltalte, efterat Udlæg saaledes var gjort, af den fungerende Foged blev antruffen paa Vejen mellem Tolne og Frederikshavn, blev han tilsagt til at give Møde paa Sognefogdens Bopæl i Tolne for at afgive nærmere Forklaring om sine Ejendele, og under den derpaa strax samme Dag paa bemeldte Sted fortsatte Forretning, hvorunder Tiltalte modtog Tilkjendegivelse om det foretagne Udlæg, forklarede han om de af ham foretagne Afhændelser m. m. i det Væsentlige i Overensstemmelse med foranstaaende, men lagde Skjul paa, at han, som nævnt, havde 350 Kr. tilgode hos Gaardejeren i Ravnshøj, idet han opgav at have modtaget Beløbet kontant og forbrugt det, hvorhos han anbragte, at han ikkun var i Besiddelse af et kontant Beløb af 5—6 Kr., medens det under den kriminelle Undersøgelse har vist sig, baade at han havde det ovennævnte Beløb tilgode, og at han foruden det angivne mindre Pengebeløb endvidere havde 180 Kr., som han havde gjemt i et aflaaet Rum i en Høvlebænk, der af ham var bragt til hans ovennævnte tidligere Husholderskes Bopæl i Hørmested Sogn. Den øvrige Del af de af ham opbebaarne Beløb maa han derimod antages at have forbrugt.

Forsaavidt Tiltalte under Hensyn til det saaledes Oplyste efter Aktionsordren er tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 253, hvorved der maa sigtes til svigagtige Dispositioner over pantsat Gods til Skade for Pant haverne, kan hans Forhold i saa Henseende ikke anses paakjendt ved Underrettsdommen, og idet agen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring

og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten kun Spørgsmaal om at dømme ham for Overtrædelse af Konkurslovens § 168. Tiltalte maa nu vel antages at have tilsigtet at unddrage Panthaverne Adgang til at søge Fyldestgjørelse ved Udlæg i Ejendommens Besætning og Inventarium, men paa den Tid, han foretog de i Sagen omhandlede Afhændelser m. m., kan ingen Del af Pantegjælden antages at have været forfalden, og der maa saaledes gaas ud fra, at der paa den Tid ikke forestod nogen Retsforfølgning fra Panthavernes Side, ligesom det ejheller er oplyst, at der senere af disse er iværksat nogen saadan, eller at de overhovedet have lidt noget Tab. Derimod fremgaar det af det foregaaende, at Tiltalte forudsaa, at Brolægger J. C. Sørensen ved en Exekutionsforretning vilde søge Fyldestgjørelse for det ham tilkjendte Beløb; men ligesom det efter Oplysninger, der ere tilvejebragte efter Underrettsdommens Afgivelse under et i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, maa antages, at Sørensen i Virkeligheden vil opnaa Dækning deels gennem de ham udlagte tvende Fordringer, deels ved et ham af Tiltalte betalt mindre Pengebeløb, om hvis Størrelse de iøvrigt ere uenige, saaledes kan der efter de af Tiltalte, navnlig under bemeldte yderligere Forhør, afgivne Forklaringer ikke gaaes ud fra, at han har havt til Hensigt at unddrage Sørensen den ham tilkommende Fyldestgjørelse. Som Følge af det saaledes Anførte vil Tiltalte under denne Sag være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Torsdagen den 3 Januar.

Nr. 354.

Advokat Halkier

contra

Anders Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Oktober 1894: Tiltalte Anders Christensen, med Tilnavn Balsen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bendixen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Lyhne, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Christensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Christensen, med Tilnavn Baltzen, for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Slutningen af September Maaned dette Aar i Mærkningen er gaaet ind i Kjøbmand Taabels Pakhus i Thisted, hvortil der var uhindret Adgang, idet Nøglen sad i Døren, og af endel Harer, som hang derinde, hvad Tiltalte forud vidste, har tilvendt sig to, hvilke han, der efter sit Udsagn begik Tyveriet, fordi han manglede Penge, der efter solgte til en Vildthandler i Thisted for en Pris, der beregnedes efter 20 Øre pr. Pd. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 Januar 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 47—48.

Torsdagen den 3 Januar.

Nr. 354.

Advokat Halkier

contra

Anders Christensen (Def. Asmussen),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Forsaavidt Tiltalte under Sagen tillige har været sigtet for ved en senere Lejlighed at have stjaalet Harer i samme Pakhus, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke her for Retten Spørgsmaal herom, idet Tiltalte ikke forsaavidt er anset med Straf ved Underretsdommen, og Sagen ikkun er indanket for Overretten efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne. For sit førstommeldte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1826, og som tidligere, foruden at han har været straffet en Gang for Betleri, har været anset for Tyveri efter Overrettens Dom af 18 Oktober 1880 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Høiesterets Dom af 14 November 1881 efter bemeldte Lovs § 230, 1ste Led, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage — i Medfør af Straffelovens § 61, 2det Stykke, være at anse efter samme Lovs § 228, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 317. Høiesteretssagfører Salomon

contra

1. Mads Peder Madsen, 2. August Emil Nielsen og
3. Lauritz Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Extrarets Dom af 17 Marts 1894: De Tiltalte Mads Peter Madsen og August Emil Nielsen bør straffes, Førstnævnte med 15 Rotting-slag, Sidstnævnte med 15 Slag Ris. Tiltalte Lauritz Larsen bør for Aktors Tiltale fri at være. I Salær tillægges Aktor, Prokurator A. Bentzen, 10 Kr., Defensor, Prokurator Hasselbalch, 8 Kr., hvoraf Tiltalte Lauritz Larsen udreder $\frac{1}{3}$, medens de 2de andre Tiltalte in solidum udrede de øvrige to Trediedele af Salæret, saa og, ligeledes in solidum, samtlige øvrige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juli 1894: I Henseende til de Tiltalte, Mads Peter Madsen og August Emil Nielsen, idømte Straffe samt den Tiltalte Lauritz Larsen tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Af Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udrede de Tiltalte, Mads Peter Madsen og August Emil Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, to Trediedele, medens den øvrige Trediedel udredes af Tiltalte Lauritz Larsen. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Lauritz Larsen Frifindelse, og at de Tiltalte Mads Peder Madsen og August Emil Nielsen ere ansete efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men medens det vil kunne have sit Forblivende ved den Madsen ikjendte Straf, bliver Straffen for Nielsen, der nu er over 15 Aar, at bestemme til simpelt Fængsel i 10 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

August Emil Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i ti Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drengene Mads Peder Madsen, August Emil Nielsen og Laurits Larsen, der ere fødte henholdsvis den 19 Juli 1878, den 30 August 1879 og den 11 April 1877, og som ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, tiltales under denne Sag for Tyveri.

Det er ved den af Tiltalte Mads Peder Madsen afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige herhen hørende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han i Løbet af Sommeren 1893 mange Gange — første Gang i Høbjergningstiden — i Forening med andre Drenge, som han forledte til at være med, har stjaalet Sodavand og en Gang en halv Flaske Bruntøl fra et i den saakaldte „Arbejderpartiets Have“ udenfor Aalborg beliggende Træskur, der om Sommeren benyttes som Restaurationslokale paa Søn- og Helligdage, medens det Søgnedagene henstaar uden Tilsyn med de deri værende Beholdninger af Drikkevarer m. m. De stjaalne Varer, som de Paagjældende fortærede, idet de bortkastede Flaskerne, beroede i det ene af Skurets to Rum, der paa et under Sagen fremlagt Rids er betegnet som Nr. 2, og i hvilket begge Yderdørene ere anbragte, og Mads Peder Madsen skaffede sig Adgang dertil paa den Maade, at han ved Hjælp af et Stykke Staaltraad aabnede den ene af disse Døre, der alene var lukket med en indvendigt anbragt Træhvirvel, idet hver Gang en af de andre Drenge hjalp til ved at trykke paa Døren forned. Justitsministeriet har i Medfør af Straffelovens § 36 fritaget de øvrige Drenge for at sættes under Tiltale for de ommeldte Tyverier med Undtagelse af Tiltalte August Emil Nielsen, som har tilstaaet, at han 2 eller 3 Gange har deltaget i disse.

De to nævnte Tiltalte have endvidere tilstaaet, hvad ligeledes stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at de tvende Gange, nemlig den 14 og 16 September s. A., for at stjæle have skaffet sig Adgang til det andet i Træskuret værende paa det ovenommeldte Rids som Nr. 1 betegnede Rum, der var aflaaet, gjennem en i en af Ydervæggene i en Højde af godt 1½ Alen

fra Jorden anbragt Aabning, som benyttes ved Udlevering af Varer. Bemeldte Aabning var vel lukket med en Løm; men idet denne kun var fastgjort med et Søm i hver Side, kunde den uden Vanskelighed fjernes af de Tiltalte, af hvilke Nielsen 1ste Gang rykkede Lemmen løs fra dens Plads, medens Madsen den 2den Gang, da Nielsen ikke var med inde i Rummet, udførte dette. De Tiltalte, som begge Gange havde en 3die Dreng med til Hjælp, stjal ved disse Lejligheder foruden nogle Cigarer og lidt Sukker, en Del Drikkevarer af forskjellig Slags, Nielsen desuden en Blyant. De stjaalne Drikkevarer fortærede de, idet de bortkastede Flaskerne med Undtagelse af en Portvinsflaske, som er forefunden i Madsens Besiddelse.

Tiltalte Laurits Larsen har tilstaaet, at han i Løbet af Sommeren 1892 tre Gange, tildeels i Forening med andre Drenge i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til det nævnte Restaurationslokale, som da kun bestod af et Rum, idet han stak Fingrene ind gennem en Sprække i Døren og rykkede denne tilbage, saaledes at Laasen, der efter det Oplyste var en saakaldet hollandsk Laas med et Haandgreb paa den ene og et Nøglehul paa den anden udvendige Side samt med et skraat afskaaret Laasefald, gik op. Han har erkjendt, at han ved disse Lejligheder har stjaalet Smaakager, Sukker og Cigarer, men forsaavidt han endvidere er sigtet for at have stjaalet Drikkevarer, har han benægtet Rigtigheden heraf, og der er ej heller derfor tilvejebragt Bevis.

Den Bestjaalne, Maskinarbejder Harald Pedersen, der er Vært i det nævnte Restaurationslokale, har ansat Værdien af de den 14 og 16 September f. A. stjaalne Drikkevarer til 4 Kr. foruden 10 Øre for hver Flaske, men iøvrigt foreligger der ikke nærmere Oplysning om Mængden og Værdien af de stjaalne Restaurationsvarer, og der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning. Maskinarbejder Pedersen har derhos erklæret, at han, saafremt de af Laurits Larsen begaaede Tyverier kunne henføres under Straffelovens § 235, ikke ønsker ham tiltalt herfor.

Idet de af de Tiltalte Mads Peder Madsen og August Emil Nielsen fra det som Nr. 2 betegnede Rum begaaede Tyverier findes at kunne henføres under § 235, vil der, da Maskinarbejder Petersen ikke har forlangt dem tiltalte, og der ikke findes Anledning til at opholde Sagen for at indhente hans Erklæring i saa Henseende, ikke under Sagen kunne idømmes dem nogen Straf for deres herommeldte Forhold, men derimod ville de for de af dem begaaede Tyverier i Rum Nr. 1 være at anse: Madsen efter Straffelovens § 229 Nr. 4, smb. med §§ 37 og 21, og Nielsen efter § 233, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til henholdsvis 15 Rottingslag og 15 Slag Ris, og da det billiges, at de af Tiltalte Laurits Larsen begaaede Tyverier ved Underrets-

dommen ere henførte under Straffelovens § 235, og at han, da Bestjaalne ikke har ønsket ham straffet, er frifunden for Aktors Tiltale under denne Sag, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt angaar de de Tiltalte Madsen og Nielsen idømte Straffe og den Tiltalte Laurits Larsen tillagte Frifindelse.

Nr. 319. Advokat Hindenburg

contra

Axel Joseph Heinisch (Def. Jensen).

der tiltales til ved Dom at kjendes pligtig til inden en af Retten fastsat Frist at forandre nogle Ildsteder og de derfra udgaaende Rør i en ham tilhørende Ejendom i Overensstemmelse med Forskrifterne i Bygningslov for Staden Kjøbenhavn af 21 November 1871 § 48.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 September 1894: Tiltalte Axel Joseph Heinisch bør inden en Frist af 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 4 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, anbringe de ovenanførte Ildsteder og de derfra udgaaende Rør paa en med Forskrifterne i Bygningslov for Staden Kjøbenhavn af 21 November 1871 § 48 overensstemmende Maade. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den Forpligtelse til at foretage forskellige Forandringer i en Domfældte tilhørende Ejendom, som er paalagt ham under nærværende Sag, — hvorunder der, som i den indankede Dom anført, end ikke har været Spørgsmaal om Idømmelsen af nogen Straf, — er af civilretlig Beskaffenhed, har der manglet Lovhjemmel til efter Domfældtes Begjæring at indanke Sagen for Høiesteret paa den for Justitssagers Appel foreskrevne Maade. Sagen vil derfor være at afvise fra Høiesteret, og de Aktor og Defensor tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Axel Julius Heinisch til ved Dom at kjendes pligtig til inden en af Retten fastsat Frist at forandre de i den nedenfor nævnte Ejendom anbragte Ildsteder og de derfra udgaaende Rørs Anbringelsesmaade i Overensstemmelse med Forskrifterne i Bygningslov af 21 November 1871 § 48. Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 21 Januar 1893 opstod der en mindre Ildløs i den Tiltalte tilhørende Ejendom Nr. 37 i Absalonsgade, hvilken Ildløs viste sig at være foranlediget ved, at en Kakkelovn var opsat for nær ved et Bræddeskillerum, og viste det sig derefter, at der i den paagjældende Ejendom, der er opført i 1875, og som bestaar af Forhus, Mellembygning og Bagbygning, fandtes ialt 41 Ildsteder, ved hvilke enten selve Ildstedet eller de derfra udgaaende Rør ikke havde den ved Bygningslov for Staden Kjøbenhavn af 21 November 1871 § 48 foreskrevne Afstand af 8 Tommer fra Træværk. Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse har Tiltalte erkjendt, at af de ulovlig anbragte Ildsteder ere kun 2 Komfurer blevne fjærnede i den befalede Afstand fra Træværk, medens de øvrige Ildsteder staa anbragte uforandret, som da den fornævnte Brand fandt Sted.

Efter hvad der i Sagen er qplyst, maa det vel antages, at de foranferte Ildsteder ere blevne anbragte paa ulovlig Maade, forinden Tiltalte i Slutningen af 1890 blev Ejer af Stedet, men denne Omstændighed vil ikke, som af Tiltalte forment, kunne fritage ham som Stedets nuværende Ejer for Forpligtelse til at rette de i Ejendommen forefundne lovstridige Forhold, og — idet der, som Sagen foreligger til Paakjendelse, ikke bliver Spørgsmaal om Idømmelse af Straf — vil Tiltalte — der er født den 21 Januar 1861 og ikke funden forhen straffet, være at dømme til inden en Frist, som findes at kunne bestemmes til 3 Maaneder fra denne Doms Forkyndelse, under Tvang af en daglig Mulkt af 4 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse at forandre de foranmeldte Ildsteders og de derfra udgaaende Rørs An-

bringelsesmaade i Overensstemmelse med Forskrifterne i Bygningslov 21 November 1871 § 48.

Fredagen den 4 Januar

Nr. 334. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peder Johannesen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 3 Juni 1894: Tiltalte Slagter Jens Peter Johansen bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Raunholdt 12 Kr., og til Defensor, Prokurator, Kaptajn Harpøth 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peder Johannesen til Høiesteretssagførererne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Slagter Jens Peder Johannesen for be drageligt Forhold. Det er under Sagen oplyst, at en Gaardejer Enevoldsen i Gimsing tilhørende Ko, der i nogle Dage havde været stærkt angreben af Kælvningsfeber, Natten mellem den 10 og 11 November f. A. døde, samt at Dyrlæge Christensen af Struer, der var kaldt til, derefter skar Halsen over paa Koen, uden at der derved kom synderlig Blod fra denne, hvorpaa det strax mellem Enevoldsen og Dyrlægen kom paa Tale, om Kjødets var egnet til Menneskeføde. Den paafølgende Dags Formiddag indfandt Dyrlæge Christensen sig atter hos Enevoldsen, som det maa antages, for at syne Kjødets af den døde Ko, ved hvilken Lejlighed han ikke traf Enevoldsen, men kun dennes Kone; men medens Dyrlæge Christensen efter sin Forklaring væsentlig kun vil have udtalt, at han ikke vilde paatage sig noget Ansvar med Hensyn til Benyttelsen af Kjødets, og at dette i hvert Fald maatte saltes, da det om 2 Dage vilde være raadent, gaar Enevoldsens Forklaring ud paa, at hans Kone til ham har sagt, at Christensen til hende havde erklæret, at de godt maatte bruge Kjødets til hvad de vilde, men at det ikke maatte komme paa Torvet.

Den af Tiltalte i Sagen afgivne Forklaring gaar nu i det Væsentlige ud paa, at han, der om Fredagen den 10 November f. A. havde afslaaet et Tilbud fra Enevoldsens Side om at købe den syge Ko, men som havde erklæret sig villig til i paakommende Tilfælde at slagte Koen, tidlig Lørdag Morgen af Enevoldsen, der underrettede ham om, at Dyrlægen havde skaaret Halsen over paa Koen, blev anmodet om at slagte den, hvilket han ogsaa gjorde, hvorhos han, der godt vidste, at der ikke kunde være Tale om at sælge Kjødets paa Torvet i Struer, paa Opfordring af Enevoldsen lovede denne mod et passende Vederlag at kjøre rundt paa Landet med Kjødets for at sælge det. Den paafølgende Mandag om Morgenen kjørte Tiltalte afsted med Kjødets, og havde han, da Handelen samme Dag af Politiet blev afbrudt i Humlum, solgt ca. 100 Pd., medens godt og vel 200 Pd. var tilbage, idet han derhos har forklaret, at han tog 25 Øre pr. Pd. af det skjære Kjød og 15 Øre pr. Pd. af det øvrige. Tiltalte, der ikke af Enevoldsen havde modtaget nogen Instrux om, hvad han skulde sige til Kjøberne, har nu indrømmet, at han, skjønt det var ham bekendt, at Koen var selvdød, ikke udtrykkelig gjorde Kjøberne opmærksomme paa denne Omstændighed, men indskrænkede sig til, naar Folk spurgte ham om, hvor det kunde være, at Kjødets blev solgt saa billigt, at svare, at det var en Ko, som Enevoldsen havde mistet, og naar de, fordi Blodets endnu var i Kjødets, endvidere spurgte om, hvad Koen da var død af, svarede, at det vidste han ikke, men at Koen maaske havde forslugt sig. Ligesom

han imidlertid har forment sig berettiget til at svare som anført, fordi han ikke aldeles bestemt vidste, hvoraf Koen var død, saaledes vil han i det Hele ikke have været sig bevidst, at han handlede urigtigt, da Enevoldsen, saaledes som Tiltalte havde opfattet Forholdet, havde faaet Tilladelse af Dyrslægen til at sælge Kjødet, og Kjøberne i Virkeligheden ikke betalte mere for Kjødet, 'end dette var værd. Samme Dag som Handelen med Kjødet som meldt var standset, lod Enevoldsen dette undersøge af tvende Dyrslæger, og ifølge den af dem i saa Henseende udstædt Attest fandtes Kjødet ved den foretagne Undersøgelse at være blodfyldt, men dog ikke raaddent eller fordærvet, hvad Dyrslægerne tilskrive det kjølige Vejr, saaledes at det nok kunde nydes uden Skade for Sundheden, og i en Erklæring af 8 April d. A. har det veterinære Sundhedsraad, hvem Sagens Akter have været tilstillede, derhos som sin Formening udtalt, at Kjødet efter de foreliggende Oplysninger om den Sygdom, hvoraf Dyret har lidt, kunde bruges til Menneskeføde uden Fare for Sundheden under Forudsætning af, at det ikke inden Forhandlingen var bleven fordærvet.

Efter hvad der saaledes foreligger, maa der nu vel gaas ud fra, at Kjødet, da Tiltalte forhandlede det, ikke var sundhedsfarligt, og at Tiltalte heller ikke har troet dette; men da det maatte staa klart for ham, at det for Kjøberne maatte være af væsentlig Betydning, at Kjødet stammede fra et selvdødt sygt Kreatur, findes han, der vidste eller ialfald ikke nærede nogen Tvivl om, at Koen var død af en Sygdom, ved sin Undladelse af at oplyse Kjøberne herom og ved de Udtalelser han, som meldt, har ladet falde overfor disse, og som trods den dertil særligt givne Foranledning end ikke indeholdt en utvetydig Tilkendegivelse af, at Koen var selvdød, at have gjort sig skyldig i et saadant svigagtigt Forhold, som maa medføre Ansvar efter Straffelovens § 257, og han, der er født i Aaret 1861, og som en Gang har erlagt en Bøde for Gadeuorden, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil som Følge heraf være at anse efter bemeldte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 5 Dage.

Nr. 59.

E. Egilsson (Hansen)

contra

Jon J. Brejdfjord (Ingen).

Reykjavik Kjøbstads Gjæsterets Dom af 20 December 1892: Indstævnte E. Egilsson betaler til Citanten, Repstyrer Jon Brejdfjord Kr. 410,70 med 5 pCt. Rente fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, og 20 Kr. i Sagsomkostninger, Dommen at efterkommes inden trede Solemærker fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 5 Juli 1893: Appellanten E. Egilsson bør betale til Indstævnte, Jon Brejdfjord, Kr. 410,70 med 5 pCt Rente fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker. Sagsomkostninger for begge Retter ophæves. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da denne af den islandske Overret paadømte Gjæsterets-sag ved Stævning af 12 Juli 1893 er indanket for Høiesteret til Foretagelse, som det i Stævningen hedder, »i den for indeværende Aar holdende Høiesteret«, altsaa i Høiesterets-aaret 1893, men dette ikke gyldigt kunde skee, eftersom der ifølge den for islandske Sagers Appel til Høiesteret gjældende Bestemmelse i Forordning 3 Juni 1796 § 16, 1ste Punktum, jfr. Lov om Forandring af visse processuelle Frister m. m. af 11 April 1890 § 10, maatte tilkomme den paa Island boende Indstævnte 1 Aars Varsel efter Lovens 1—4—12, og da der tilmed ikke fra Stævningens Forkyndelse for Indstævnte den 28 November 1893 var forløbet 1 Aar, dengang Sagen i Henhold til Appellantens Anmeldelse om det Indstævnte givne Varsels Udløb foretoges i Høiesteret, hvor Indstævnte ikke gav Møde, vil Stævningen ex officio være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 321. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ane Marie Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 11 Juli 1894: Tiltalte Husholderske Ane Marie Jensen af Aagaard i Bindslev Sogn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale alle af hendes Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 September 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretts-sagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, der findes i det væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Marie Jensen til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende Sag tiltales Husholderske Ane Marie Jensen for Bedrageri. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der, efterat Enkemand Jens Peter Christensen af Lendum, hos hvem Tiltalte siden midt i Maj Maaned f. A. havde tjent som Husholderske, den 7 April d. A. var afgaaet ved Døden, den 11 s. M. blev foretaget en Registreringsforretning i Dødsboet, samt

at Tiltalte, efter at de i Boet forefundne Ejendele efter hendes Paavisning vare registrerede, erklærede, at hun ikke kunde paa- vise flere Ting til Registrering, og at hun særlig, da den Afdødes tilstedeværende Svigersøn, Handelsagent Rasmus Peter Jensen, der er gift med den Afdødes Datter, Ane Emilie Marie Jensen, som er den eneste Arving i Boet, gjorde opmærksom paa, at Afdøde formentlig havde været i Besiddelse af et Cylinderuhr og et Drikkebæger af Sølv, som ikke fandtes blandt de registrerede Effekter, paa Anledning forklærede, at den Afdøde en Gang i Sommeren 1893 havde taget disse Gjenstande med til Hjørring og formentlig afhændet dem sammesteds. Da Tiltalte imidlertid nogle Dage efter fremkom ikke blot med disse Gjenstande, men ogsaa med en Del Sengklæder m. m., som hun paastod at have modtaget af den Afdøde, gav dette Anledning til, at Undersøgelse blev indledet, og, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paadømmelse, idet den ikkun er indanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der kun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til dels nogle, i Alt til 149 Kr. 89 Øre vurderede Effekter, om hvilke Tiltalte har erkjendt, at hun forinden Registreringen den 11 April d. A. har bragt eller ladet dem bringe bort fra Kjøbmand Christensens Bopæl og derefter overgivet dem til forskellige hende bekendte Personer til Opbevaring, indtil de tildels paa Tiltaltes Foranledning atter bleve bragte til Stede og inddragne under Boet, dels en til 3 Kr. 50 Øre vurderet Bordlampe og 21 Alen Tvistlærred, vurderet til 4 Kr. 20 Øre, der fandtes beroende i Tiltaltes eget Værelse paa Dødsbostedet ved en den 7 Maj d. A. sammesteds foretagen Ransagning, dels endelig en Guld-Fingerring mærket J. P. C., som Tiltalte var i Besiddelse af den 20 April d. A., da hun, efter at have forladt Dødsbostedet og taget Ophold hos sine Forældre i Aagaard, sammesteds blev anholdt. Iøvrigt foreligger der med Hensyn til de forskellige Gjenstande følgende nærmere Oplysninger.

Tiltalte har tilstaaet, at hun den 7 April d. A. om Eftermiddagen, forinden Christensen endnu var død, har tilegnet sig 10 Par Kopper, en Sølvtheske og 2 Glas-Flødekander, vurderede ialt til 5 Kr. 25 Øre, som hun pakkede i en Kurv og anmodede Husmand Carl Hansens Hustru om at tage hjem til dennes Bopæl og opbevare for Tiltalte, der foregav, at de ommeldte Gjenstande tilhørte hende, hvad dog ikke var Tilfældet, idet Christensen hverken havde givet eller lovet at give hende disse Ting. Med Hensyn til det ovenfor omhandlede Cylinderuhr, der er vurderet til 12 Kr., og Sølvbægeret, hvis Værdi er ansat til 5 Kr., har Tiltalte erkjendt, at den af hende under Registreringsforretningen den 11 April d. A. afgivne Forklaring angaaende disse Gjenstande er usandfærdig, og hun har vedgaaet,

at hun en Gang i afvigte Paaske har taget Sølvbægeret ud af et Christensen tilhørende uafsaaset Skab og gjemt det i sin egen Kiste, medens hun har tilegnet sig Uhret Dagen forinden Christensen døde, idet hun derhos nærmere har forklaret, at den Afdøde flere Gange havde sagt til hende, at hun skulde have Bægeret, idet han dog stedse, naar han viste hende det, igjen gjemte det i sit Skab, samt at han ligeledes flere Gange har sagt, at hun skulde have Uhret, naar han ikke mere havde Brug for det.

Med Hensyn til en Del, ialt til 54 Kr. 40 Øre vurderede Alenvarer, hvoriblandt 22 Alen Tvistlærred, har Tiltalte vedgaaet, at hun en Dag i afvigte Februar Maaned har taget dem ud af Skabet i Dagligstuen, hvor de bleve opbevarede, og lagt dem ind i sin egen Kiste, idet hendes Forklaring nærmere gaar ud paa, at Christensen den foregaaende Dag havde ønsket at faa Samleje med hende, hvilket hun først havde afslaaet, men derefter tilstaaet ham, da han lovede, at hun maatte faa de ommeldte Alenvarer, og at hun i Henhold til dette Løfte derefter som anført har sat sig i Besiddelse af Varerne.

Tiltalte har endvidere angaaende nogle Sengklæder, vurderede til 49 Kr., et Parti Uld vurderet til 14 Kr. og en Del Smaagjenstande, vurderede til ialt 8 Kr. 15 Øre, forklaret, at den Afdøde til forskjellige Tider har givet hende disse Gjenstande, idet hun dog tillige har maattet indrømme, at Gjenstandene, uanset at han saaledes skal have bortskjænket dem, forblev i hans Væрге.

Med Hensyn til et Stykke blaastribet til 2 Kr. vurderet Ærmefoer gaar hendes Forklaring ud paa, at hun i sin Tid har kjøbt det af den Afdøde for 3 Kr., og at hun strax efter Kjøbet lagde det i sin Kiste, men at Kjøbesummen for samme dog ikke af hende er erlagt, og denne Tiltaltes Forklaring kan efter Omstændighederne ikke forkastes.

Med Hensyn til den ovenfor anførte Bordlampe og de 21 Alen Tvistlærred har Tiltalte vedgaaet, at disse Gjenstande, der vare til Stede i hendes Kammer, da Registreringen den 11 April d. A. fandt Sted, tilhørte Dødsboet, men at hun desuagtet under Registreringsforretningen forklarede, at Lampen tilhørte hende selv, idet hun foregav at have kjøbt den af den Afdøde.

Hvad Tvistlærredet angaar, har hun forklaret, at det tilhørte J. P. Christensen ved hans Død ligesaavel som de ovennævnte 22 Alen Tvistlærred, og hun har ogsaa erkjendt, at hun har gjemt det i sin Kiste for at tilegne sig det, men dette maa iøvrigt nærmest antages at være sket efter Registreringens Afholdelse, og det er ikke særlig oplyst, at hun enten har sat sig i Besiddelse deraf i J. P. Christensens levende Live, eller at hun — hvad hun særlig har nægtet — svigagtig har søgt at und-

drage det fra Registreringen, uden at der dog efter Omstændighederne findes tilstrækkelig Føje til at opholde Sagen for at indhente nærmere Oplysning herom.

Endelig har Tiltalte, hvad den ovennævnte Fingerring, der er en glat Guldring, angaar, forklaret, at den Afdøde har foræret hende den en Gang i September Maaned f. A., men at hun gjemte den og ikke har gaaet med den. Den Dag, hun blev anholdt, havde hun dog Ringen paa, men hun lagde den, da hun saa Herredsfuldmægtigen, der var udsendt for at anholde hende, komme, i Moderens Syskrin.

Samtlige de ommeldte Gjenstande ere bragte til Stede, og Handelsagent Jeneen har frafaldet Frav paa yderligere Erstatning.

Forsaavidt nu Tiltalte, som det fremgaar af det Foranstaaende, har anbragt, at den Afdøde har givet eller lovet at give hende en Del af de ovenfor nævnte Gjenstande, vil der — med Undtagelse af den Forklaring, som hun har givet angaaende Maaden, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af Fingerringen, der ikke findes at kunne forkastes — saameget mindre kunne tages Hensyn til det nævnte Anbringende, som Tiltalte selv udtrykkelig har erkjendt, at hun, da den Afdøde var meget nærig, og — som alt antydet — i Reglen beholdt de Gjenstande i sin Besiddelse, som han sagde, at hun skulde have, ligesom det ikke var sjelden, at det var de samme Gjenstande, han ved forskellige Lejligheder forærede hende, nok antog, at hans Løfter ikke vare alvorlig mente, og hun vil derfor ikke kunne undgaa Straffeansvar med Hensyn til samtlige i det Foregaaende opregnede Gjenstande — med Undtagelse af Ærmeforet og Fingerringen — som hun — som meldt — enten har bortfjernet eller iøvrigt lagt Skjul paa, og hun, der er født i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor, idet hendes Tilegnelse af Uhret og Bægeret samt af de henholdsvis til 5 Kr. 25 Øre og 54 Kr. 40 Øre vurderede Gjenstande maa betragtes som Tyveri, være at anse dels efter Straffelovens § 228, dels efter samme Lovs § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 8 Januar.

Nr. 330. Grosserer **Oscar B. Muus** som executor testamenti i Provst **Taaffes** og Hustrues **Fællesbo** (Halkier)

contra

kgl. Fuldmægtig **F. P. Hiort-Lorenzen** som executor testamenti i Kammerassessor **Laurids Muus** og Hustrues **Fællesbo**, samt Generalmajor **J. F. Lorenzen**, Etatsraad **H. R. Hiort-Lorenzen** og Premierlieutenant **C. J. Jürs** paa egne og Medarvingers Vegne (Asmussen),

om førstnævnte **Boes** Arveret i sidstnævnte **Bo**.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 21 September 1894: Den af executor testamenti i Provst og Sognepræst for Kjeldby Menighed **Taaffes** og Hustrues **Fællesbo** fremsatte Paastand om, at dette **Bo** anerkjendes som arveberettiget i nærværende **Bo**, kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Naar det i Post 3 i det i den indankede Decision omhandlede Testamente er fastsat, at paa selve Skiftet efter den Længstlevende af Testatorerne den beholdne Formue bliver at tillægge Kjøbmand **Elias Bendz Muus** og Hustrues fælles Børn som Testatorernes Universalarvinger, findes det herved med tilstrækkelig Bestemthed udtalt, at Arven skulde tilfalde de nævnte Børn strax, naar den Længstlevende af Testatorerne var død, og herimod kan det ikke tillægges nogen Betydning, at der foruden den Børnenes Forældre tillagte Rentenydelse er bestemt, at naar et af Børnene var død, førend det kom til den fulde Nydelse af Arven, men efterlod sig Livsarvinger, disse da skulde træde i den afdøde Faders eller Moders Sted. Ved Opgjørelsen af Testatorernes **Bo** maa ogsaa saavel Executor som Arvingerne antages at være gaaet ud fra, at Børnene erhvervede Arven strax ved den længstlevende Testators Død, idet der ved Repartitionen er tillagt ethvert af Børnene en bestemt Arvelod, hvormed det ikke er uforeneligt, at Lodderne ere indsatte i Overformynderiet i en samlet Sum.

Ifølge det Anførte vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, og Processens Omkostninger blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Appellanten, executor testamenti i Sognepræst for Kjeldby Menighed, Provst Taaftes og Hustrues Fællesbo fremsatte Paastand om, at dette Bo anerkjendes som arveberettiget i Kammerassessor Laurids Muus og Hustrues Fællesbo, bliver at tage til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses are saalydende: Ved et af Kammerassessor Laurids Muus og Hustru Christiane Muus, født Bruun, den 15 Juni 1854 oprettet Testament blev der under Post 3 truffet følgende Bestemmelse:

„Efter saaledes de i forestaaende 2den Post fra Litra a til f, begge inklusive, nævnte Summer ere udredede, samt Boets øvrige Udgifter ere afholdte, bliver den øvrige Formue, som den Længstlevende maatte efterlade sig, at tillægge som vor Universalarvinger de fælles Børn af min, Muus' Broder, Kjøbmand Elias Benz Muus i Odense, og hans Hustru, Marie Kirstine, der er min — Christiane Muus' Søster, dog saaledes, at Sønnerne tage dobbelt Lod mod Døttrene. Vort hele Indbo og hvad til Husholdningen hører, overtager og disponerer Forældrene direkte. Skulde bemeldte Kjøbmand Muus og Hustru Marie Kirstine, enten begge eller en af dem overleve den Længstlevende af os, da blive disse eller en af dem at tillægge Renten af den Kapital, som efter Boets Opgjørelse viser sig at være dettes beholdne Formue (Børnenes Andel), saalænge nogen af dem er i Live, og bliver derfor i dette Tilfælde Boets Restformue at indsætte i vedkommende Overformynderi, hvor den bliver indestaaende, saalænge de eller nogen af dem ere i Live. Efter disses dødelige Afgang deles Kapitalen mellem deres Børn, som foranmeldt, og skulde da nogen af disse være døde og have efterladt sig Livsarvinger, da træde disse i den afdøde Faders eller Moders Sted, hvis Andel dog bliver at dele mellem bemeldte Livsarvinger uden Hensyn til Kjønssforskjel.“

Saa vel Kjøbmand E. B. Muus som hans Hustru overlevede Testatorerne og nøde Renterne af den paagjældende i Overformynderiet indsatte Kapital indtil deres Død, der for Mandens Vegne, som blev den Længstlevende, indtraf den 7 Marts 1893. Testatorernes Bo blev derefter reassumeret til Deling af den ledigblevne Kapital.

I Tiden mellem Testatorernes Død og E. B. Muus' Død afgik en Datter af denne og hans ovennævnte Hustru Sophie Caroline Bruun Muus, der var gift med Provst, Sognepræst for Kjeldby Menighed, Taaffe, i 1882 ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger. Efter at ogsaa Provst Taaffe er afgaaet ved Døden, har executor testamenti i hans og Hustrues Fællesbo i nærværende Bo, der behandles af executor testamenti, gjort Krav paa, at bemeldte Fællesbo anerkjendes som Arving, idet han har gjort gjældende, at Arven efter L. Muus og Hustru er tilfalden E. B. Muus og Hustrues Fællesbørn allerede ved den Længstlevende af Testatorernes Død uden Hensyn til den midlertidige Rentenydelse, der var tillagt Forældrene, og at Provstinde Taaffe saaledes forinden sin Død havde erhvervet den paagjældende Arvepart, der derved var indgaaet i hendes og hendes Mands Fællesbo.

Herimod have de nulevende Børn og Børn af afdøde Børn af E. B. Muus og Hustru gjort Indsigelse, idet de formene, at Arven efter L. Muus og Hustru først er tilfalden dem efter deres Forældres Død, og at der derfor i Medfør af sidste Punktum i den ovenanførte Bestemmelse af Testamentet ikke kan tages Hensyn ved Arvedelingen til Børn af E. B. Muus og Hustru, der ere døde før Forældrene uden at efterlade sig Livsarvinger. Denne Opfattelse af Forholdet maa ogsaa siges at være hjemlet ved Testamentets Indhold. Efter at der i 1ste Stykke af Post 3 er truffet en almindelig Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Formuens Restbeholdning, gives der i 2det og sidste Stykke af samme Post særlige Regler for det Tilfælde, at L.*) Muus og Hustru eller en af dem overleve Testatorerne, og for dette Tilfælde fastsættes det da, at eventuelle Livsarvinger skulle træde i Stedet for den afdøde Fader eller Moder, naar E. B. Muus' og Hustrues Børn ved deres Forældres dødelige Afgang skulle dele Kapitalen mellem sig. Men denne Forskrift, der forhindrer, at det paagjældende Barn selv i levende Live kan disponere over Arven, ligesom dets Kreditorer ere udelukkede fra at søge Fyldestgjørelse i den, viser, at det ikke har været Testatorernes Villie, at Arven, saalænge E. B. Muus' og Hustrues Rentenydelse fandt Sted, skulde betragtes som tilfalden disses Børn, og Arvefaldet kan saaledes først betragtes som indtraadt ved de nævnte Rentenyderes Død.

Uanset Testamentets Tilkjendegivelse har Exekutor i Provst Taaffes og Hustrues Fællesbo til Støtte for sin Paastand imidlertid paaberaabt sig den i sin Tid af Exekutor i Testatorernes Bo foretagne Opgjørelse af Boet. Den under 25 Maj 1861 affattede Repartition i Boet opfører nemlig mellem de Universalarvinger, hvem Kapitalen efter E. B. Muus' Hustrues Død skal

*) Skal være E. B.

tilfalde, ogsaa disses Datter, Sophie, gift med daværende Rektor Taaffe i Husum, til hvem der udloddes en Sum af 6,451 Rdl. 5 Mk. $7\frac{1}{6}$ Sk., hvorhos det bestemmes, at den samlede Universalarvingerne tilkommende Arv efter Testamentets Bestemmelse skal indbetales i Overformynderiet ved Udlæg af forskellige Boet tilhørende Panteobligationer samt et kontant Beløb. Denne Repartition fremlagdes derpaa i en samme Dag i Boet afholdt Samling, paa hvilken Arvingerne paa en enkelt nær vare repræsenterede, og da Mødet hævdedes, blev det Passerede bekræftet med de Mødendes Underskrift.

Forsaavidt nu Exekutor i det Taaffske Bo har villet gjøre gjældende, at den Opgjørelse, der saaledes har fundet Sted af L. Muus' og Hustrues Bo, allerede den Gang har overført Ejendomsretten over den til Fru Sophie Taaffe udloddede Arv til hende og hendes Mand, findes der dog ikke at kunne gives ham Medhold heri. Efter Testamentets ovenanførte Indhold har en saadan Overdragelse ikke været tilsigtet af Testatorerne og ses heller ikke at være foretagen af Exekutor i deres Bo, idet Udlæget til Overformynderiet ikke skete for hver Arving for sig, men af hele Kapitalen under et, saaledes at det, som det fremgaar af Sagen, i Udlægspaategningen paa de udlagte Obligationer hedder, at den paagjældende Obligation udlægges til de fælles Børn af Konsul Muus (o: E. B. Muus) og Hustru som en Del af den dem ifølge Testamentet tilkommende Arv, hvoraf Konsul Muus og Hustru nyde Retten, saalænge de leve. Der kan heretter kun tillægges Repartitionens Tilkjendegivelse om, hvormeget der tilfaldt de enkelte Arvinger, Betydning som en foreløbig Opgjørelse af, hvad der efter de da bestaaende Forhold vilde tilfalde de enkelte Børn af E. B. Muus og Hustru, uden at det derved kan være afskaaret, at Fordelingen vilde være at omgjøre, naar Arvefaldet senere indtraadte; og det i Samlingen den 25 Maj 1861 Passerede findes ikke at have forandret Opgjørelsens Karakter. Som Følge heraf vil den af Exekutor i Provst Taaffes og Hustrues Bo nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Onsdagen den 9 Januar.

Nr. 43. Sorø Kjøbstads Skifteret, der behandler Enke
Jensine Caroline Marie Nissens Konkursbo, paa
dette Boes Vegne, og Firmaet H. A. Hansen (Alberti)

contra

Aktieselskabet **Banken for Ringsted og Omegn** ved dets
Bestyrelse, Gaskasserer **G. L. Brüel m. Fl.** (Jensen),

angaaende Indfrielse af en Vexel.

Sorø Kjøbstads Skifterets Decision af 4 Maj 1893:
Den ovennævnte af Banken for Ringsted og Omegn under Nr. 8
anmeldte Fordring, stor 1000 Kr., med Renter kan ikke aner-
kjendes i Enkefru af Sorø, Jensine Caroline Marie Nissens
Konkursbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
20 November 1893: Det ovennævnte af Citanterne, Banken for
Ringsted og Omegn, i Enkefru Jensine Caroline Marie Nissens
Konkursbo anmeldte Krav, stort 1000 Kr., med Renter deraf 5
pCt. p. a. fra den 25 November 1892, bør anerkjendes i be-
meldte Bo. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter Sagens processuelle Stilling for Høiesteret er der
ikke Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom til
Fordel for den indstævnte Bank, og det behøver herefter
ikke at afgjøres, om Optagelse af Protest i det foreliggende
Tilfælde har været fornøden, eftersom det i den indankede
Dom antagne Resultat, saafremt Vexelretten ansees bortfalden,
har Hjemmel i Vexellovens § 93, idet Enkefru Nissen efter
det Foreliggende maa antages at have modtaget det Beløb,
for hvilket Vexlen er udstedt og derved at være bleven
beriget ved sin Vexelforpligtelses Ophør. Dommen vil derfor
efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne
ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin-

ger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Enkefru Jensine Caroline Marie Nissens Bo den 2 November f. A. var taget under Konkursbehandling af Sorø Kjøbstads Skifteret, anmeldte Citanterne, Banken for Ringsted og Omegn i Boet bl. A. en Fordring paa 1000 Kr. ifølge en af Fallentinden den 25 August f. A. paa hendes Søn, Murermester V. Nissen, trukken og af denne akcepteret, hos Citanterne betalbar Vexel, der af Fru Nissen var endosseret til Citanterne, tilligemed Renter 6 pCt. aarlig fra Vexlens Forfald- og Anmeldelsesdag den 25 November f. A. Af Boets Fordringshavere nedlagde Proprietær Thorkilsen — i hvis Sted de Indstævnte, Firmaet H. A. Hansen i Sorø, under Proceduren indtraadte ifølge Transport — Indsigelse imod Aerkjendelse af dette Krav under Paaberaabelse af, at Vexlen ikke ved Forfaldstid er protesteret de non solutione. Subsidiært paastod Citanterne sig erkjendte som Kreditorer i Boet for Vexlens Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsesdagen som almindelig Gjældsfordring i Henhold til Vexellovens § 93. Ogsaa denne Paastand modsatte bemeldte Indstævnte sig, og ved Skifterettens den 4 Maj d. A. afsagte Kjendelse eragtedes, at Fordringen ikke kunde anerkjendes i Konkursboet. Denne Kjendelse have Citanterne efter Stævning til vedkommende Skifteforvalter paa Konkursboets Vegne og til det nævnte Firma indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastande og paastaaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagte hos de Indstævnte in solidum. De Indstævnte have, skjøndt lovlig varslede, ikke givet Møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at en af Citanterne efter Sagens Optagelse ensidigt fremsat Begjæring om dens Reassumtion ikke har kunnet tages tilfølge.

Citanterne gjør principaliter gjældende, at Optagelse af Protest i det foreliggende Tilfælde maatte være uforønden, da de eneste Personer, til hvilke de kunde holde sig om Vexlens Betaling, vare komne under Konkurs, inden den forfaldt, nemlig Akceptanten den 31 Oktober f. A. og Trassenten, Fru Nissen, som anført, den 2 November næstefter, da Akceptantens Konkurs var Fru Nissen bekjendt før Forfaldsdagen, og da Anmeldelsen som sket paa Forfaldsdagen overfor Boet maa have samme Retsvirkning som en Protest. Disse Grunde findes dog ikke tilstrækkelige til at tilsidesætte Forskriften i Vexellovens § 43,

jfr. § 41 om Nødvendigheden af Protest som Betingelse for at kunne søge Regres hos nogen forudgaaende Endossent, og det maa saaledes antages, at Citanterne ikke have bevaret deres Vexelret mod Fru Nissen eller hendes Bo.

Derimod findes Citanternes subsidiære Paastand at maatte tages tilfølg. Da nemlig Enkefru Nissen, for hvem Vexlen af Citanterne er diskonteret, paa disses Bekostning har indvundet en uhjemlet Berigelse derved, at hendes Vexelforpligtelse er bortfaldet som Følge af Protestens Undladelse, og da det end ikke er assereret, at hendes Bo paa Grund af Vexelejerens Forsømmelse har lidt noget Tab med Hensyn til den hende, efter Opfyldelsen af Citanternes Erstatningskrav tilkommende Regresfordring i Sønnens Konkursbo, hvilken Fordrings Gyldighed ikke er betinget af Protestens Optagelse, maa Vexelejeren ifølge Vexelovens § 93 være berettiget til at kræve Vexlens Beløb betalt i Boet med 5 pCt. aarlige Renter som paastaet. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 10 Januar.

Nr. 44. Sorø Kjøbstads Skifteret, der behandler Enke Jensine Caroline Marie Nissens Konkursbo, paa dette Boes Vegne, og Firmaet H. A. Hansen (Alberti)

contra

Boghandler Skaarup (Jensen),

betræffende Indfrielse af en Vexel.

Sorø Kjøbstads Skifterets Decision af 4 Maj 1893: Den ovennævnte af Boghandler Skaarup i Slagelse under Nr. 9 anmeldte Fordring, stor 1100 Kr., med Renter kan ikke anerkjendes i Enkefru af Sorø, Jensine Caroline Marie Nissens Konkursbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1893: De af Citanten, Boghandler Skaarup i Slagelse, i Enkefru Jensine Caroline Marie Nissens Konkursbo anmeldte Krav, store henholdsvis 600 Kr. og 500 Kr., med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 November 1892, bør

anerkjendes i bemeldte Bo. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter Sagens processuelle Stilling for Høiesteret er der ikke Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom til Fordel for Indstævnte, og det behøver herefter ikke at afgjøres, om Optagelse af Protest i det foreliggende Tilfælde har været fornøden, eftersom det i Dommen antagne Resultat, saafremt Vexelretten ansees bortfalden, har Hjemmel i Vexelovens § 93, i hvilken Henseende Høiesteret i det Væsenlige kan tiltræde den i Dommen herfor givne Begrundelse. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne hæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Enkefru Jensine Caroline Marie Nissens Bo den 2 November f. A. var taget under Konkursbehandling af Sorø Kjøbstads Skifteret, anmeldte Citanten, Boghandler Skaarup i Slagelse, i Boet en Fordring paa 1100 Kr. med 6 pCt. aarlig Rente fra Anmeldelsesdagen den 25 f. M. ifølge to af Fallentinden paa hendes Søn, Murermester V. Nissen, trukne og af denne akcepterede, i Landbobanken i Slagelse betalbare Vexler, endosserede in blanco af Fru Nissen og af Citanten som Endossent, omsatte i den nævnte Bank, hvor han senere har maattet indfri dem, af hvilke Vexler den ene, stor 600 Kr., er dateret den 18 August f. A. og forfaldt den 18 November næsteften, og den anden, stor 500 Kr., er dateret den 17 Oktober f. A. og forfaldt den 17 November s. A. Af Boets Fordringshavere nedlagde Proprietær Thorkilsen — i hvis Sted de Indstævnte, Firmaet H. A. Hansen i Sorø, under Proceduren indtraadte ifølge Transport — Indsigelse mod Aerkjendelse af dette Krav under Paaberaabelse af, at Vexlerne ikke ved Forfaldstid ere protesterede de non solutione.

Subsidiært paastod Citanten sig anerkjendt som Kreditor i Boet for Vexlernes Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsesdagen som almindelig Gjældsfordring i Henhold til Vexellovens § 93. Ogsaa denne Paastand modsatte bemeldte Indstævnte sig, og ved Skifterettens den 4 Maj d. A. afsagte Kjendelse eragtedes, at Citantens Fordring ikke kunde anerkjendes i Konkursboet. Den Kjendelse har Citanten efter Stævning til vedkommende Skifteforvalter paa Konkursboets Vegne og til det nævnte Firma indanket her til Retten, hvor han har gjentaget sine for Skifteretten nedlagte Paastande og paastaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagte hos de Indstævnte in solidum. De Indstævnte have, skjøndt lovlig varslede, ikke givet Møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at en af Citanten efter Sagens Optagelse ensidig fremsat Begjæring om dens Reassumption ikke har kunnet tages tilfølge.

Citanten gjør principaliter gjældende, at Optagelse af Protest i det foreliggende Tilfælde maatte være uforuden, da de eneste Personer, til hvilke han kunde holde sig om Vexlens Betaling, vare komne under Konkurs, inden nogen af Vexlerne forfaldt, nemlig Akceptanten den 31 Oktober f. A. og Trassenten, Fru Nissen, som anført, den 2 November næstefter, da Akceptantens Konkurs var Fru Nissen bekjendt før Forfaldsdagene, og da Citanten, inden disse indtraf, havde givet Møde i hendes Konkursbo som Kreditor efter Vexlerne. Disse Grunde findes dog ikke tilstrækkelige til at tilsidesætte Forskriften i Vexellovens § 43, jfr. § 41 om Nødvendigheden af Protest som Betingelse for at kunne søge Regres hos nogen forudgaaende Endossent, og det maa saaledes antages, at Citanten ikke har bevaret sin Vexelret mod Fru Nissen eller dennes Bo.

Derimod findes Citantens subsidiære Paastand at maatte tages tilfølge. Da nemlig Enkefru Nissen efter de Indstævntes egen Fremstilling har paataget sig Vexelforpligtelserne for dermed at hjælpe sin Søn og saaledes maa betragtes som den, hvem Udbyttet af deres Omsætning paa første Haand er kommet tilgode, da hun som Følge heraf paa Citantens Bekostning har indvundet en uhjemlet Berigelse derved, at hendes Vexelforpligtelser ere ophørte som Følge af Protestens Undladelse, og da det end ikke er assereret, at hendes Bo paa Grund af Vexel-ejerens Forsemmelse skulde have lidt noget Tab med Hensyn til det hende, efter Opfyldelsen af Citantens Erstatningskrav, hos Akceptanten eller nu hans Bo tilkommende Regreskrav, hvis Gyldighed ikke er betinget af Protests Optagelse, maa Vexel-ejeren ifølge Vexellovens § 93 være berettiget til at kræve Vexlernes Beløb betalt i Fru Nissens Bo med 5 pCt. aarlige Renter

som paastaet. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 11 Januar.

Nr. 53. Færgemand **F. L. H. Knoblauch** (Lunn efter Ordre)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Udredelse af Erstatning for en en Færgebaad tilføjet Beskadigelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 August 1893: Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Færgemand F. L. H. Knoblauch, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Der tillægges Overretsprokurator J. L. Lassen et Salær af 25 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kan være Spørgsmaal om i Henhold til Lovgivningens almindelige Regler om Erstatningsansvar for Uagtsomhed at paalægge Indstævnte at betale Appellanten nogen Godtgjørelse for den skete Skade, og iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret

ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Færgemand Knoblauch, 2 Kroner. Høiesterets-sagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der foreligger under nærværende, iøvrigt delvis noget noplyste Sag, henlaa en Toldvæsenet tilhørende Damppatrouillebaad Natten mellem den 8 og 9 Oktober f. A. fortøjet ved Nordre Toldbod med saakaldet „bakket Fyr“, hvilket under Sagen er forklaret derhen, at den under Kjleden værende Ild om Aftenen var blevet dækket med Kul, medens der samtidig var blevet lukket for Trækket og for Vandstandsglasset samt tilført Kjleden endel koldt Vand, hvad der medførte, at der, naar det om Natten paa-krævedes, hurtig kunde bringes Damp op i Fartøjet, medens Kjleden tillige holdtes under en gavnlig ensartet Temperatur, og Damptrykket gradvis formindskedes. Baaden var om Aftenen bleven forladt, idet der som sædvanlig ikke var speciel Vagt i Fartøjet, men Tilsynet med samme, som ogsaa ellers, førtes dels af Nattevagten paa Toldbodbommen, dels af Opsynsmændene paa Nordre Toldbod under deres Nattevagt.

Kl. ca. 1 den paagældende Nat begav to aldeles uvedkommende Personer, nemlig en Handelskommis og en Fyrbøder, som det maa antages, af Kaadhed og i noget beruset Tilstand, sig ombord i den omtalte Damppatrouillebaad og satte den igang, hvad der maa antages ikke at have været noget til Hinder for gjennem Afaasning osv., og efterat dette var sket, tørnede Dampbaaden sammen med en Færgemand F. L. H. Knoblauch tilhørende Sejlbaad, som han brugte til at fæрге Folk og Proviant mellem Skibe paa Rheden og Land, og der laa fortøjet i Baadshavnen ved Nordre Toldbod, uden at det er omtalt, hvor længt den havde befundet sig fra Damppatrouillebaaden, eller hvor hurtig Sammenstødet skete, eller hvorledes det nærmere foregik, men blev hele Agterdelen af Færgebaaden derved ødelagt, og Baaden ligeledes iøvrigt beskadiget, saa at den maatte underkastes en Reparation, der ifølge en fremlagt Regning kostede 397 Kr., som Færgemand Knoblauch ikke saa sig i Stand til at betale, hvorfor Baadebyggeren i alt Fald endnu ved Udgangen af Maj d. A. havde beholdt Baaden i sit Værge. De to uvedkommende Personer, som ved at gaa ombord i Damppatrouillebaaden og sætte den i Gang havde bevirket Sammenstødet,

havde nemlig vel forpligtet sig, men vist sig aldeles ude af Stand til at betale Skaden, derunder ogsaa en Udgift af 20 Kr., som Færgemand Knoblauch vil have havt til en Baad, som han i de første 6 Uger fik tillaaens.

Ifølge en under Sagen afgiven Erklæring fra Toldvæsenet, var det vel ikke blevet ubemærket af Nattevagten paa Toldboden, at Damppatrouillebaaden den nævnte Nat blev sat i Bevægelse, men vedkommende Vagtmand, om hvem det ikke er oplyst, hvorvidt han havde set de Paagjældende gaa ombord, vil til en Begyndelse have troet, at det, som det ofte skete om Natten, var Toldvæsenets Personale, der var i Begreb med at benytte Fartøjet, og han tilkaldte derfor først Hjælp, saasnart han opdagede, at der var uvedkommende Personer ombord, uden at det er oplyst, om Sammenstødet da allerede var sket.

Da Generaldirektoratet for Skattevæsenet, til hvilket Færgemand Knoblauch i December f. A. henvendte sig om at faa en Godtgjørelse for den ham tilføjede Skade, erklærede sig ude af Stand til at bevilge dette, anlagde Færgemand Knoblauch, efterat have faaet bevilget fri Proces, ved den for ham beskikkede Sagsfører, Overretsprokurator J. L. Lassen, nærværende Sag, hvorunder Færgemanden har paastaat bemeldte Generaldirektorat paa Toldvæsenets Vegne tilpligtet at betale ham de ovenfor anførte to Beløb af 397 Kr. og 20 Kr. i Erstatning samt derhos Godtgjørelse for Næringstab med 300 Kr. eller efter Skjøn med Renter af Beløbene 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 4 Februar d. A. og at udrede Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagsfører, som denne i ethvert Fald har fordret sig tillagt hos det Offentlige. Det indstævnte Generaldirektorat har paastaat sig frifundet med Tillæg af Sagsomkostninger, derunder Salær til den for samme mødte konstituerede Kammeradvokat, idet det derhos har nedlagt subsidiære Paastande om Størelsen af den krævede Erstatning.

Forsaavidt Sagsøgeren til Støtte for den af ham nedlagte Paastand særlig har paaberaabt sig § 16 i Reglementet af 10 December 1883 for Ordens Overholdelse m. m. paa Kjøbenhavns Inderrhed og i Stadens Havn, ifølge hvilken det af Havnepolitiet kun tillades derstedt at have Ild og Lys ombord i et Skib, naar et tilbørligt Tilsyn stedse er tilstede, og § 32 i samme Reglement, hvorefter Føringen af ethvert Fartøj er ansvarlig for al den Skade, som han, hans Mandskab eller Fartøj maatte anrette i Havnen, paa Broer, Bolværker eller andre Havneindretninger, hvad enten denne Skade tilføjes som Følge af Overtrædelser af Reglementet eller paa Grund af Mangel paa almindelig Agtpaagivenhed, og Erstatning for saadan Skade om fornødent kan søges i selve Fartøjet, skal det bemærkes, at den nedlagte Paastand ikke findes hjemlet ved disse Bestemmelser. Selv om det nemlig maatte

være uden Havnepolitiets direkte Tilladelse, at det omtalte Fartøj henlaa med „bakket Fyr“, hvorom intet bestemt foreligger, og selv om der maatte siges ikke at være ført tilbørligt Tilsyn i saa Henseende, men tværtimod at være vist Mangel paa Agtpaa-givenhed i alt Fald den omtalte Nat, maa dette blive uden Betydning i nærværende Sag, da den Færgebaaden tilføjede Skade ikke kan erkjendes at være en Følge deraf, men udelukkende blev hidført ved, at de omhandlede to uvedkommende Personer bemægtigede sig Fartøjet, hvad Toldvæsenet ikke kunde være ansvarligt for — hvorved det endnu skal fremhæves, at, ligesom det nævnte Reglements § 32 udtrykkelig kun taler om Skade paa de Havnevæsenet underlagte Gjenstande, saaledes kan det ikke antages at have været tilsigtet, og vilde der heller ikke have været Hjemmel til i det nævnte, af Indenrigsministeriet udfærdigede Reglement at give Forskrifter for Erstatningsansvaret, der gik udenfor de almindelige ifølge Lovgivningen i saa Henseende gjældende Regler, efter hvilke et saadant Ansvar ikke skjønnes i nærværende Tilfælde at kunne paahvile Indstævnte.

Forsaavidt Sagsøgeren nemlig endvidere har gjort gjældende, at Indstævnte maatte være ansvarlig for den Færgebaaden tilføjede Skade i Henhold til de, da Tilfældet indtraf, endnu bestaaende Forskrifter i Danske Lovs 4de Bogs 3die Kapitel, særlig dens 4de Artikel, hvorefter Skaden maatte bæres helt af Fartøjet paa Grund af udvist Forsømmelse, men i alt Fald, hvis den antoges kun at hidrøre fra et hændeligt Tilfælde, maatte blive at dele, hvad Sagsøgeren derfor ogsaa subsidiært har begjært — da kan der heller ikke gives ham Medhold deri. Som allerede berørt, kan Skaden nemlig ikke siges at hidrøre fra nogen af Fartøjets Fører eller Ejer vist „Forsømmelse eller ondt Forsyn“, for hvilken de og Skibet kunde gøres ansvarligt, og ligesaa lidt findes den at kunne henføres under Forskriften i Slutningen af D. L. 4—3—4, jfr. D. L. 4—3—5, om Skade af „Nøds Sag“ og Hændelse, idet disse Bestemmelser overhovedet ikke kunne antages at have havt et Tilfælde som det nærværende for Øje, hvor Skibsføreren og Skibsejeren uden deres Vidende og Villie ganske vare satte ud af Raadighed over Fartøjet ved fremmede Personer, for hvis Vedkommende det Indtrufne aldeles ikke kunde betegnes som hændeligt. Idet Indstævnte som en Følge deraf findes at maatte frifindes, skjønnes Sagens Omkostninger dog at burde hæves, og, ligesom der derfor ikke under Sagen kan tilkjendes Kammeradvokaten noget Salær, saaledes findes det Overretsprokurator Lassen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tilkommende Salær, der fastsættes til 25 Kr., at burde udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 290.

Advokat Hindenburg

contra

Thorvald Vilhelm Christian von Irgens-Bergh
(Def. Salomon),

der tiltales for under sin Tjeneste som Assistent i Krigsministeriet at have taget Afskrift af det nævnte Ministeriums Skrivelse af 29 Juni 1892 og derefter sat Uvedkommende i Kundskab om Skrivelens Indhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juli 1894: Tiltalte Thorvald Vilhelm Christian v. Irgens-Bergh bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Salomonsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Idet Tiltalte, som i den indankede Dom fremstillet, efter at have taget en Afskrift af den i Dommen nævnte Skrivelse fra Krigsministeren har meddelt dens Indhold til flere uvedkommende Personer, maa han ansees at have aabenbaret et Embedsanliggende, som efter dets Beskaffenhed burde holdes hemmeligt, hvilket han ogsaa selv har erkjendt. Han bliver derfor at dømme efter Straffelovens § 144, jfr. § 139, og Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde paa 40 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Thorvald Vilhelm Christian von Irgens-Bergh bør til Statskassen bøde fyrretyve Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensesættes i simpelt Fængsel i fire Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Thorvald Vilhelm Christian v. Irgens-Bergh for under sin Tjeneste som Assistent i Krigsministeriet at have taget Afskrift af bemeldte Ministeriums Skrivelse af 29 Juni 1892 og derefter sat Uvedkommende i Kundskab om Skrivelsens Indhold. Sagens Omstændigheder ere følgende: Efterat Krigsministeriet i Sommeren 1892 havde besluttet at afskedige 6 af Ministeriets underordnede Funktionærer og blandt disse Tiltalte, som — efter først i en lang Række af Aar at have været Officerer i den danske Hær, indtil han den 1 Juni 1880 afskedigedes af Militærtjenesten, fra den 1 Marts 1882 havde været ansat som Assistent i Krigsministeriets Sekretariat, blev der angaaende disse Funktionærers Afskedigelse affattet en af Krigsministeren underskrevet, til Ministeriets Sekretariat og tvende Departementer stilet Rundskrivelse, der var dateret den 29 Juni 1892.

Rundskrivelsens første Del lyder saaledes:

„Jeg har ikke kunnet anse det rigtigt, at paa en Tid, hvor der fra Krigsbestyrelsens Side gjøres saa meget for at fremme Hærens Kampdygtighed, en ikke ringe Del af de underordnede Poster i Krigsbestyrelsen ere besatte med Personer, som hverken under de nuværende Forhold, eller navnlig under alvorligere Forhold, kunne tænkes at udfylde den Plads, de beklæde, hvoraf Følgen vil blive, at de under saadanne Omstændigheder maa erstattes med nye og i Krigsministeriets Forretningsgang ganske uprøvede og ukundige Kræfter.

For at undgaa dette bliver det nødvendigt at foranledige en Afgang af disse Personer, hvad enten Grunden til en saadan maa sættes i deres Alder eller i deres Mangel paa Evner og Forretningsdygtighed, og vil da denne Afgang træffe Efternævne.“

Rundskrivelsen indeholdt endvidere foruden Navnene paa de Funktionærer, der skulde afskediges, blandt hvilke Tiltalte, som ovennævnt, var, at Afgangen skulde ske ultimo Oktober samme Aar, saaledes at Nyansættelserne kunde finde Sted den 1 November næstefter, at de paagældende Funktionærer snarest muligt skulde underrettes om den trufne Bestemmelse, at der i August Maaned samme Aar skulde udgaa Bekjendtgørelse om de ledige Assistentposters Gjenbesættelse, samt endelig at Ministeren intet havde imod, at en af de til Afskedigelse bestemte Assistenten anvendtes i en ledigblivende Skriverstilling.

Den 29 Juni 1892 om Formiddagen blev Rundskrivelsen i underskreven Stand og indlagt i en Portefeuille af et af Ministeriets Bude bragt ind i Sekretariatskontoret, hvor Tiltalte var til Stede som fungerende Assistent, og Tiltalte, der efter sin Stilling i Kontoret var beføjet til at aabne de til dette kommende Portefeuiller og til at gjøre sig bekjendt med dens Ind-

hold, læste derpaa Skrivelsen. Han meddelte senere samme Dag Ministeriets fungerende Sekretær, da denne kom paa Kontoret, at han havde gjort sig bekendt med Rundskrivelsen, og næste Dag underrettede han Sekretæren om, at han strax fratraadte sin Tjeneste i Ministeriet, hvorpaa han forlod dette, efterat det af Sekretæren var sagt ham, at det skyldtes en Fejltagelse, at han havde faaet Skrivelsen at se. Det havde været Ministeriets Hensigt, at samtlige de i Skrivelsen nævnte Personer skulde have en mundtlig Opsigelse, og at de ikke skulde gjøres bekendt med Motiverne til deres Afskedigelse, og Fejltagelsen skrev sig fra, at det omtalte Bud havde glemmt et ham givet Paalæg om ikke at bringe Portefeuillen med Rundskrivelsen ind i Sekretariatet, forinden Sekretæren var kommen her. Efterat Ministeriet i Sommeren 1893 havde faaet Formodning om, at Tiltalte havde taget en Afskrift af Rundskrivelsen og havde forevist den for uvedkommende Personer, begjærede Krigsministeriet ved Skrivelse af 24 Oktober f. A. til Justitsministeriet Forhør optaget til Oplysning om, hvorvidt Tiltalte maatte have handlet paa nævnte Maade og i bekræftende Fald Tiltalte sat under Tiltale herfor til Straf, hvilken Begjæring Justitsministeriet den 7 November forrige Aar tilstillede Politidirektøren i Kjøbenhavn til videre Foranstaltning, hvorefter Sagen af denne henvistes til Undersøgelse ved et af Rettens Kriminelkamre.

Under denne Undersøgelse har Tiltalte erkjendt, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, samme Dag som han i Ministeriet havde læst Rundskrivelsen, her har taget en Afskrift af den i dens Helhed, og at han i Juli og August Maaned 1892 har gjort forskjellige Personer, der enten som Paarørende eller fortrolige Venner stode ham nær, men som alle vare Uvedkommende i Forhold til Krigsministeriet, bekendt med det ovenfor ordret citerede Stykke af Rundskrivelsen, idet han enten har forevist det nævnte Stykke af Skrivelsen for de Paagjældende, oplæst det for dem eller refereret det efter Hukommelsen, hvorhos han i et Tilfælde har nævnet Navnet paa en af de andre i Skrivelsen omtalte Funktionærer og i et andet Tilfælde Navnene paa dem alle.

Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han tog Afskrift af Skrivelsen, var for selv at have et Exemplar af den, og at han ikke, da han tog Afskriften, tænkte paa at gjøre Andre bekendt med den.

Om Grunden til, at Tiltalte senere har gjort dette, har han forklaret Følgende: Da han — uden at dette skyldtes noget urigtigt Forhold fra hans Side — var blevet bekendt med Rundskrivelsen og af denne havde erfaret, at Ministeriet ansaa ham for saa lidet i Stand til at fyldestgjøre i den ham betroede Stilling, at det udtalte, at han end ikke under normale Forhold kunde tænkes at udfylde den Plads, han beklædte, fandt han, at

han strax maatte fratræde sin Stilling, hvorfor han forlod Ministeriet uden at afvente den ham givne Frists Udløb. Han følte sig dybt krænket ved paa Grundlag af den i Rundskrivelsen givne Motivering at blive afskediget fra en Stilling, han havde beklædt i 10 Aar, uden at han — som han har angivet — i den Tid havde faaet nogen Tilkjendegivelse om, at han ikke udførte sin Tjeneste til sine Foresattes Tilfredshed, og da han fandt det nødvendigt for sin egen Skyld at gjøre de nære Paarørende og fortrolige Venner, til hvem han udtalte sig, bekendt med, hvad der havde bevirket hans pludselige Afgang fra Ministeriet, meddelte han dem Resolutionens Motivering, da det var denne, der var Aarsagen.

Ligesom den i Rundskrivelsen indeholdte Resolution angaaende nogle underordnede Funktionærers Afskedigelse fra deres Poster i Krigsministeriet — en Resolution, der var bestemt til strax at meddeles de Paagjældende — ikke efter sit Indhold findes at være af en saadan Beskaffenhed, at Tiltalte kan siges at have gjort Brud paa nogen ham under Hensyn til hans tidligere Stilling som Assistent i Krigsministeriet paa-hvilende Pligt ved ikke at hemmeligholde den, saaledes skjønnes han heller ikke, naar henses til Indholdet af den i Rundskrivelsen givne Motivering af Resolutionen at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Pligtovertrædelse ved under de foreliggende Omstændigheder at gjøre de Personer, til hvem han har udtalt sig, bekendt med denne Motivering. Da Tiltalte endelig ikke ved i det af ham angivne Øjemed at have taget en Afskrift af den tidnævnte, ogsaa ham selv vedrørende, Rundskrivelse, skjønnes at have krænket nogen af hans Stilling i Ministeriet flydende Pligt, vil han, hvis opgivne Alder af 60 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 14 Januar.

Nr. 350.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Simonsen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Hatting Herreds Politirets Dom af 16 Oktober 1894: Arrestanten Snedker og Møllersvend Christian Simonsen bør hensættes til Arbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens i 90 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Simonsen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 49.

Mandagen den 14 Januar.

Nr. 350.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Simonsen (Def. Lunn),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Simonsen — der er født i Aaret 1834 og tidligere mangfoldige Gange har været straffet for Betleri, oftere i Forbindelse med Løsgængereri eller Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 og senest ifølge Muckadell m. fl. Birkers Politirets Dom af 1 December f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage — tiltales under denne Sag paany for Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 8 Oktober d. A. fik sin Vandrebog viseret fra Veile til Horsens og ved Middagstid forlod den førstnævnte By, har paa Vejen nordpaa betlet forskjellige Steder, indtil han den næste Dag blev anholdt af en Politibetjent i Stobberup under Hatting Herreds Jurisdiktion. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Bekj. af 10 April 1865, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 90 Dage.

Nr. 323. Advokat Hindenburg

contra

Gottlieb August Heinrich Hoffmann (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875.

Amager Birks Politirets Dom af 19 Maj 1894: Arrestanten Gottlieb August Heinrich Hoffmann bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1894: Tiltalte Gottlieb August Heinrich Hoffmann bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage og betale Sagens Omkostninger samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa Tiltalte antages i Medfør af den tidligere Lovgivning forinden den 1 Januar 1892 at have erhvervet Forsørgelsesret her i Landet. Da nu Loven om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 §§ 23 og 25 ikke findes at kunne medføre, at den saaledes erhvervede Ret skulde være bortfalden, og det Tiltalte under Paaberaabelse af Loven af 15 Maj 1875 § 2 givne Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet saaledes ikke har været berettiget, maa det billiges, at der ved Politiretsdommen er tillagt ham Frifindelse.

Thi kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Gottlieb August Heinrich Hoffmann, der er født i Königsberg den 13 Maj 1827 og anset ifølge Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Politiretsdom af 18 Oktober 1892 i Overensstemmelse med Frdn. af 10 December 1828 § 13, jfr. Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 § 57 og Lov 3 Marts 1860 § 2, det hele kfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage, for Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: I Aaret 1856 erhvervede Tiltalte Borgerskab som Kleinsmedemester i Skive og havde derefter Bopæl i bemeldte Kjøbstad indtil 1872, da han flyttede til Randers, hvor han boede i 4 Aar. Derfra flyttede han til Thisted, men vendte i 1877 tilbage til Skive og boede der til 1887, i hvilket Aar han rejste til Amager for at besøge sin derboende Datter. Paa Fattigvæsenets Regning blev han imidlertid hjemsendt fra Amager til Skive, og der modtog han derpaa af Fattigvæsenet gjentagne Gange Fattigunderstøttelse, navnlig ogsaa i de sidste Par Aar inden 1892, i hvilke Aar han blev forsørgt paa Fattiggaarden i Skive. Han, der ikke havde erholdt Indfødsret her i Landet, blev imidlertid paa Foranledning af Skive Fattigudvalg efter forudgaaet Brevvexling med de tyske Autoriteter i Juli 1892 hjemsendt til Tydskland og modtaget af Politiet i Haderslev, men snart efter begav han sig paany her til Landet og blev efterat være bleven sendt med Tvangspas fra Varde til Skive der ikjendt den ovennævnte Straf. Den 31 Oktober 1892 — Dagen forinden han havde udstaaet bemeldte Straf — blev det til Skive Kjøbstads Politiprotokol tilkjendegivet ham, at han den paafølgende Dag vilde blive hjemsendt under Ledsagelse til Haderslev, hvorhos der i Henhold til Lov af 15 Maj 1875 § 2 blev meddelt ham Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet, idet det betydedes ham, at Overtrædelse heraf vilde medføre Strafansvar efter Lovens § 22, og den paafølgende Dag blev han derefter under Politiledsagelse transporteret til Haderslev og afleveret til Politiet sammesteds. Det Tiltalte saaledes givne Tilhold har han overtraadt ved i Marts d. A. atter at indfinde sig heri Landet og opholde sig her dels paa Møen, dels paa Amager, indtil han den 5 Maj d. A. blev anholdt under nærværende Sag.

Vel maa det efter det Oplyste antages, at Tiltalte forinden den 1 Januar 1892 havde erhvervet Ret til Forsørgelse i en bestemt Kommune heri Landet, nemlig Skive, men da han, der som ommeldt ikke har erholdt Indfødsret, ifølge Bestemmelserne i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 § 25, 1ste Stk., jfr. § 23, fra den 1 Januar 1892 at regne vilde være

at forsørge overensstemmende med Reglerne i samme Lovs § 27, idet navnlig Bestemmelsen i Lovens § 25, 2det Stk., smh. med § 23, efter sit Indhold ikke kan finde Anvendelse paa saadanne Udlændinge, som ikke have erholdt Indfødsret, maa bemeldte hans Ret anses bortfalden fra det nævnte Tidspunkt. Da Tiltalte herefter ikke kan anses at have været i Besiddelse af Forsørgelsesret heri Landet, da han som ommeldt blev udsendt, samt da han efter det Oplyste ved Udsendelsen maa antages at have været blottet for Subsistensmidler, findes den skete Udaendelse og det ham i Forbindelse hermed givne Tilhold hjemlet i Lov 15 Maj 1875 § 2. For den af ham begaaede Overtrædelse af dette Tilhold vil Tiltalte som Følge heraf være at anse efter sidstnævnte Lovs § 22 efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage.

Tirsdagen den 15 Januar.

Nr. 335.

Advokat Nellemann

contra

Anton Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 11 September 1894: Tiltalte, Gjæstgiver A. Nielsen i Nørre Sundby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt have sin Ret til Næring som Gjæstgiver forbrudt. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Oktober 1894 Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overrets-sagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anton Nielsen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gjæstgiver Anton Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 182. Efter Sagens Oplysninger indfandt Kommis Syndergaard og Vinkyper Olsen sig den 29 Juli d. A. om Aftenen Kl. henved 12 i de til Hotel „Skandinavien“ i Nørresundby, hvor Tiltalte driver Gjæstgiveri, hørende Beværtningslokaler, ledsagede af to Piger, som Tiltalte ikke kjendte, og medens de alle fire sad i et til Skjænkestuen stødende Værelse, hvor de nød nogle Forfriskninger, gik Olsen ind i Skjænkestuen, hvor Tiltalte opholdt sig, og spurgte denne, om han og Syndergaard kunde faa hver et Værelse for Natten, i hvilken Henseende Olsen til en under Sagen fremlagt Politirapport har udsagt, at han vel ikke direkte sagde til Tiltalte, at det var Meningen, at Pigerne skulde logere hos dem om Natten, men at Tiltalte dog nok, efter hvad han antager, kunde forstaa, at dette var Hensigten. Tiltalte har under Forhørene forklaret, at han paa Olsens nævnte Anmodning svarede, at de ikke kunde faa Logis med Damer, men at han, da Olsen derpaa sagde, at det behøvede Tiltalte jo ikke at se, det skulde de nok klare, gik ind paa at lade dem faa Værelserne, og vel har Olsen benægtet at være fremkommen med den nysnævnte Ytring, idet han har paastaet, at Tiltalte, overfor hvem han ikke angav nogensomhelst Grund til, at de — af hvilke Syndergaard boede i Nørresundby og Olsen i Aalborg, hvad der maa antages at have været Tiltalte bekendt — vilde blive i Hotellet om Natten, strax sagde Ja til hans ovennævnte Begjæring, men Tiltalte har, efterat være konfronteret med Olsen, fastholdt Rigtigheden af sin nævnte Forklaring. Da Klokken var bleven 12, og Beværtningen skulde lukkes, anviste Tiltaltes Opvarter, der efter sin Forklaring et Øjeblik i Forvejen af Tiltalte havde faaet Ordre til at vise „de to Herrer“ op, Syndergaard det for ham bestemte Værelse, ved hvilken Lejlighed en af Pigerne fulgte med ind i dette, medens Olsen, der kjendte Lejligheden i Hotellet, ledsaget af den anden Pige, selv opsøgte sit Værelse, hvis Nummer var blevet ham opgivet, og Tiltalte har erkjendt, at han jo nok hørte, at Syndergaard og Olsen gik op paa Værelserne med Pigerne. Synder-

gaard og Olsen, der fik bragt henholdsvis $\frac{1}{2}$ Flaske Banko og $\frac{1}{2}$ Flaske Portvin op paa de paagjældende Værelser, hvilke Drikkevarer de nøde sammen med Pigerne, tilbragte derefter hver paa sit Værelse Natten sammen med vedkommende Pige og havde Samleje med hende, og den næste Morgen, som det maa antages, mellem Kl. 4 og 5, forlode begge Par Hotellet, hvis Dør og Port da vare aabne, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at han, forinden de gik, selv var gaaet gennem Beværtningslokalet og havde aabnet Døren. Den paafølgende Aften betalte Olsen, hvad han og Syndergaard vare blevne Tiltalte skyldige for Drikkevarer og Logis, ved hvilken Lejlighed Tiltalte efter sin Forklaring for Logis beregnede sig 1 Kr. 25 Øre for hver af dem.

Tiltalte — der iøvrigt under Forhøret har benægtet nogensinde oftere end anført at have ladet Personer af forskjelligt Kjøen logere hos sig for at bedrive Utugt — har i en for Overretten fremlagt Skrivelse til sin Defensor sammesteds givet en Fremstilling af det ved den omhandlede Lejlighed Passerede, der afviger fra, hvad han, som ovenanført, har indrømmet og forklaret under Sagen; men til denne Forandring af hans under Forhøret afgivne Forklaringer vil der ikke kunne tages noget Hensyn, og idet det efter det Foreliggende maa antages, at Tiltalte ikke har været i nogen Tvivl om, at Syndergaard og Olsen vilde benytte de Værelser i hans Hotel, som han udlejede dem, til der at bedrive Utugt med de paagjældende Piger, maa han ved sit omhandlede Forhold anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 182, 2det Led. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter den nævnte Straffebestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt at det ved Dommen er statueret, at han i Medfør af § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Næringsloven har forbrudt sin Næringsadkomst som Gjæstgiver.

Onsdagen den 16 Januar.

Nr. 89. Husmand eller Aftægtsmand **Jens Peder Jeppesen**
(Halkier efter Ordre)

contra

Gaardejer **Lars Jensen Gyldenkjernes Enke,**
Ane Gyldenkjærne (Nellemann),

betræffende Betaling af Afgifter og Skatter af et Citanten tilhørende Hus.

Løjre Herreds ordinære Rets Dom af 29 Februar 1892: Indstævnte Jens Peder Jeppesen af Ousager bør til Citantinden Ane Gyldenkjærne sammesteds betale 28 Kr. 70 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 Marts 1891, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 8 Kr. 17 Ø. Til Justitskassen bør Indstævnte bøde 8 Kr. Der tillægges Prokurator Hude i Godtgjørelse for Portoudlæg 84 Øre og i Salær 25 Kroner, som udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Meyer 50 Kr. i Salær og 32 Øre i Godtgjørelse for Portoudlæg hos det Offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 2 August 1893 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 200 Kroner. Det Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Aftægtsmand Jens Peder Jeppesen, til Indstævnte, Gaardejer Lars Jensen Gyldenkjernes Enke, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I den 8 Artikel i det af Kjøbenhavns Universitet den 14 April 1821 udstedte, den 25 Juni f. A. thinglæste Arvefæste- og Skjøde-Brev paa det Citanten, Husmand Jens Peder Jeppesen af Ousager, nu tilhørende Hus med Jordlod, Matr.-Nr. 9 af Ousager, er der truffet følgende Bestemmelse:

„Til Arvefæsteren af den Gaard, hvorfra Husloden til dette Hus er taget, erlægges dette Huses og dets Huslods Besidder aarligen 3 Rbdlr. Sølv, hvilke betales til Godsets Forvalter og godtgjøres Gaardbesidderen i de Kongelige Skatters Svarelse. Ved at erlægge disse 3 Rbdlr. Sølv, fritages Besidderen af denne Huslod, der ej er sat i Hartkorn, for alle Skatter og Naturalafgifter af de Huset tilliggende Jorder, forsaavidt af Hartkornet skal udredes, hvilke Gaardbesidderen selv betaler. Derimod betaler Husets Ejer selv, til rette Forfaldstider og Steder uden nogen Undtagelse, alle personlige Skatter og Paabudde, saavelsom de, der ere eller blive paabudne af Jord-Arealet, af Husets Bygninger eller i andre Maader, uden at beregnes af Hartkornet, ligesom han og opfylder de Pligter, som enten ere, eller heretter maatte vorde paalagte, i Henseende til Kirke, Skole, Skoleholder, Vej-Arbejde, Tiende samt alle andre offentlige Byrder og Paabudde.“

I Henhold til denne Bestemmelse indbetalte Husets Ejer i en Aarrække den nævnte Afgift af 3 Rbdlr. Sølv aarlig til Universitetskvæsturens Forvalter, men efterat Gaarden Matr.-Nr. 2 af Ousager, fra hvilken Gaard Husloden var taget, ved Arvefæste- og Skjødebrev af 16 April 1832, thinglæst den 10 September s. A. var bleven bortsolgt af Universitetet, blev Afgiften betalt af Husejeren til nævnte Gaards Ejer. Da Citanten imid-

lertid af Afgiften for Aaret 1886 ikkun havde betalt 1 Kr. 30 Øre og ganske havde undladt at betale Afgiften for Aarene 1887, 1888, 1889 og 1890, og det ved Leire Herreds ordinære Rets Dom af 26 Januar 1891 under en af Univesitetskvæsturens Forvalter mod Citanten til Betaling af de resterende Afgifter for de 4 førstnævnte Aar anlagt Sag var bleven statueret, at bemeldte Forvalter ikke var rette Sagsøger, paastod Ejeren af fornævnte Gaard Lars Jensen Gyldenkerne, efter hvis Død hans Enke, Indstævnte Ane Gyldenkerne, der hensidder i uskiftet Bo efter ham, indtraadte i Sagen, under nærværende i 1ste Instants ved bemeldte Ret procederede Sag Citanten tilpligtet at betale de resterende Afgifter for 1886 med 4 Kr. 70 Ø.

og for Aarene 1887, 1888, 1889 og 1890 med
 6 Kr. aarlig 24 " " "
 ialt 28 Kr. 70 Ø.

tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 Marts 1891 samt Sagens Omkostninger.

Citanten, hvem der var meddelt fri Proces, erkjendte, at han ikke havde erlagt de ommeldte Afgifter, men gjorde gjældende, at da han for Aarene 1869 til 1890 havde betalt Kommuneafgifter af sit Hartkorn til vedkommende Sogneraad med 107 Kr. 42 Ø., og Gaardens Ejer formentligt havde været forpligtet til at udrede disse — hvad Citanten først i 1886 var bleven opmærksom paa — havde han været berettiget til at likvidere de resterende Afgifter for Aarene 1886—90 i sit deraf flydende Tilgodehavende hos Gaardens Ejer. I ethvert Tilfælde kunde der, da han for Aarene 1886—90 havde betalt de nævnte Kommuneafgifter med 25 Kr. 98 Ø., ikkun tilkomme Indstævnte, hvis Mand siden Aaret 1880 havde ejet Gaarden, af de paastævnte 28 Kr. 70 Ø. en Rest af 2 Kr. 72 Ø. I Henhold hertil paastod Citanten sig frifunden eller dog højst tilpligtet at betale Indstævnte 2 Kr. 72 Ø., hvorhos han paastod Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Hude i Roskilde, og i Godtgjørelse til denne for Portoudlæg 84 Øre, hvilket Salær og Godtgjørelse i al Fald paastodes tilkjendt hos det Offentlige. Ved bemeldte Rets Dom af 29 Februar f. A. blev Citanten imidlertid tilpligtet at betale Indstævnte det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, hvorhos han som udebleven fra den befalede Forligsmægling blev dømt til at betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 8 Kr. 17 Ø. og at bede i Mulkt for unødigt Trætte 8 Kr. til Justitskassen, medens der blev tillagt Prokurator Hude i Salær 25 Kr. og i Godtgjørelse for Portoudlæg 84 Øre hos det Offentlige. Denne Dom har Citanten efter meddelt fri Proces og Oprejsningsbevilling ved Stævning af 13 Juli f. A. indanket her for Retten, hvor hans Paastand gaar ud paa, at han ikkun tilpligtes at betale

Indstævnte det paastævnte Beløb 28 Kr. 70 Ø. med Fradrag af 24 Kr. 06 Ø., hvortil han har opgjort de af ham for Aarene 1886—1890 betalte Kommuneafgifter af Hartkornet, at han findes for at betale Mulkt til Justitskassen og Sagens Omkostninger for Underretten, og at Indstævnte tilpligtes at betale Sagens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører her for Retten, Prokurator Meyer, og i Godtgjørelse til denne for Portoudlæg 32 Ø., hvilket Salær tillige med den nævnte Godtgjørelse for Portoudlæg i ethvert Fald er paastaet udredet af det Offentlige. Indstævnte har paastaet den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Appellsagens Omkostninger.

Forsaavidt Indstævnte har anbragt, at Citanten ikke har kunnet gjøre sin formentlige Ret til at faa de af ham betalte Kommuneafgifter refunderet af Indstævnte gjældende under nærværende Sag uden gennem Kontrasøgsmaal, findes der ikke at kunne gives hende Medhold heri, idet Citantens Indsigelse mod at betale Indstævnte mere end Forskjellen mellem de resterende Afgifter for Aarene 1886—90 og de af Citanten for disse Aar erlagte Kommuneafgifter af hans Hartkorn i Virkeligheden gaar ud paa, at, da Gaardens Ejer ikke har betalt de nævnte Kommuneafgifter, har han ikke tilfulde opfyldt Betingelserne for sin Ret til at erholde de ommeldte Afgifter af Citanten for de tilsvarende Aar, og at Indstævnte derfor ikkun er berettiget til at fordre den nævnte Difference.

Spørgsmaalet bliver herefter, om Ejeren af Gaarden ikkun kan fordre den ommeldte aarlige Afgift af Husets Ejer paa Vilkaar af, at han udreder de Huslodden paalignede kommunale Afgifter. I den 15 Artikel i det ovennævnte af Universitetet den 16 April 1832 udstedte Skjøde paa Indstævntes Gaard hedder det angaaende de af Gaarden til Huslod afgivne Jorder:

„Af saadanne til Huslod afgivne Jorder nyder Gaardens Ejer aarlig 4 Rbdlr. „ Sk. Sølv, hvilken Pengeafgift skal betales af Husmanden til Godsets Forvalter, og sammes Beløb igjen godtgjøres Gaardens Ejer i de Kongelige Skatter Alle af Husmandsjorden gaende Kongelige Skatter og Natural-Afgifter, samt Kongerejser, m. m. erlægger og udreder Gaardens Ejer ; men alle personlige Skatter betaler Husmanden umiddelbart til Godsets Forvalter, og opfylder selv de Pligter, som maatte vende ham paalagte i Henseende til Kirke, Skole, Skolelærer m. v., saaledes at Gaardens Ejer paa ingen Maade derfor bliver ansvarlig“.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten nu gjort gjældende, at det saavel af de citerede Bestemmelser i 8de Artikel i Skjødet paa Huset, som af de nysnævnte Bestemmelser i Skjødet paa Gaarden fremgaar, at det har været Mening at paalægge Gaar-

dens Ejer alle Skatter og Afgifter af Husloden, der beregnes af Hartkornet, uden Undtagelse, og at det følgelig ogsaa maa paahvile Indstævnte at betale de kommunale Afgifter af Lodden, der beregnes paa denne Maade, uden at det derimod kan komme i Betragtning, at Citanten indtil 1886 har betalt disse Afgifter uden at fordre dem refunderede af Gaardens Ejer.

Der findes imidlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at det, naar henses til, at ingen kommunal Afgift, efter hvad der maa anses at være in confesso under Sagen, paa den Tid, da Skjødet paa Huset blev udstedt, i det paagjældende Sogn blev udredet efter Hartkornet, at det i de citerede Bestemmelser i 8de Artikel i bemeldte Skjøde var paalagt Husets Ejer at opfylde de Pligter, som enten vare eller derefter maatte blive paalagte i Henseende til Kirke, Skole, Skolelærer, Vejarbejde, Tiende og alle andre offentlige Byrder og Paabudde, og at det udtrykkeligt var fastsat, at den Husejeren paalagte Afgift af 3 Rbdlr. Sølvt aarligt skulde godtgjøres Gaardbesidderen i de Kongelige Skatter, ikke af de ommeldte Bestemmelser i Skjødet paa Huset med nogen Feje kan sluttes, at Husets Ejer ved at erlægge den ommeldte aarlige Afgift skulde være fritaget for at svare de kommunale Afgifter, som, efterat Husloden, der ved Skjødets Udstedelse ikke var sat i Hartkorn, senere er bleven særligt matrikuleret, ere blevne lignede paa dets Hartkorn. Hermed stemmer ogsaa, at efter de i Skjødet paa Gaarden brugte Udtryk kunne de ommeldte kommunale Afgifter af Husmandsjorden ikke anses indbefattede under de af bemeldte Jord gaaende Skatter og Afgifter m. m., som det ved sidstnævnte Skjøde blev paalagt Gaardens Ejer at udrede, og som kun omfatte de Kongelige Skatter og dermed i Klasse staaende Afgifter og Præstationer.

Citanten kan herefter ikke anses berettiget til i det paa-stævnte Beløb at kræve afkortet de af ham for Aarene 1886—90 betalte Kommuneafgifter af hans Hartkorn, og Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger og om Udredelse af Mulkt det findes at maatte have sit Forblivende, vil overensstemmende med den af Indstævnte nedlagte Paastand derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Meyer 50 Kr. i Salær og 32 Øre i udlagt Porto hos det Offentlige. Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Der foreligger ingen Stempel-overtrædelse her for Retten.

Torsdagen den 17 Januar.

Nr. 52. Handels- og Fabrikantfirmaet Metzeler & Co.
af München (Arntzen)

contra

Vridemaskinefabrikant P. Jørgensen (Hansen),

betr. Betaling for leverede Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 Juli 1893: Indstævnte Vridemaskinefabrikant P. Jørgensen bør for Tiltale af Sagsøgerne, Handels- og Fabrikantfirmaet Metzeler & Co. af München, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Sagsøgerne til Indstævnte med 50 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den indankede Dom er med Føje gaaet ud fra, at det under de deri anførte Omstændigheder paahvilede Appellanterne at godtgjøre de leverede Varers Overensstemmelse med den Indstævnte tilsendte Prøve. Et saadant Bevis have de ogsaa efter Dommens Afsigelse søgt at tilvejebringe, men efter at et paa deres Foranledning optaget Skjøn havde erklæret, at Prøven var kjendelig haardere end det leverede Parti Gummivalser, have de derefter paa deres Begjæring udmeldte Overskjønsmænd erklæret, at den omspurgte Prøve paa Grund af en af Indstævnte foretagen Behandling af den ikke længere kunde afgive Materiale for en gyldig Bedømmelse.

Appellanterne have saaledes ikke tilvejebragt det dem paahvilende Bevis, og vel have de gjort gjældende, at dette maatte tilskrives Indstævntes af Overskjønsmændene fremhævede Behandling af Prøven, men foruden at denne Behandling ikke sees at have gaaet udover, hvad der kunde være hensigtsmæssigt for at prøve Varens Brugbarhed i dens daværende Tilstand paa fyldestgørende Maade, maa det i hvert Fald være afgjørende mod Appellanterne, at de i Stedet for snarest muligt efter Indstævntes Reklamation at lade optage Skjøn over Varerne have ladet hengaa over et Aar, forinden de skrede til Skjønnets Optagelse, uagtet det efter det Foreliggende maa antages, at denne Vare ved at henligge er underkastet Forandring netop med Hensyn til den Egenskab, om hvilken Striden under Sagen drejer

sig. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse, ligesom dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have at betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Firmaet Metzeler & Co., til Indstævnte, Fabrikant Jørgensen, med 200 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Sagsøgerne Handels- og Fabrikantfirmaet Metzeler & Cos. af München endelige Paastand under nærværende Sag gaar ud paa, at Indstævnte Vridemaskinefabrikant P. Jørgensen tilpligtes at betale dem for leveret Gummivalsebetræk til Vridemaskiner 321 Kr. 70 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 3 December f. A., medens Indstævnte procederer til Frifindelse, subsidiært mod Betaling af 319 Kr. 50 Øre. Det er in confesso, at Varerne ere solgte efter en Indstævnte tilstillet Prøve, at leveres frit i Hus, og at Indstævnte strax ved Leveringen i Juli f. A. nægtede at modtage Varerne og stillede dem tilligemed Prøven til Sagsøgenes Raadighed under Paaberaabelse af, at de vare af ringere Beskaffenhed end Prøven.

Da Sagsøgerne ikke have godtgjort de leverede Varers Overensstemmelse med Prøven, bliver Indstævnte at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger, paa hvis Tilkjendelse enhver af Parterne har nedlagt Paastand, ville være at godtgjøre Indstævnte af Sagsøgerne med 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 223. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Søren Peter Jensen Bech (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af den under 14/9 91 af Justitsministeriet stadfæstede Sundhedsvedtægt for Lyngby Sogn.

Kjøbenhavns Amts Nordre Birks Politirets Dom af 11 August 1893: Søren Peter Jensen Bech bør under en Kjøbenhavns Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde paa 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse fra sine bebyggede Ejendomme, Matr.-Nr. 21 d og 21 e i Lyngby, tilvejebringe et efter Sundhedskommissionens nærmere Bestemmelse fyldestgjørende Afløb for Regnvand, Spildevand, Grundvand og deslige. Tillige bør Tiltalte betale Sagens Omkostninger, men forøvrigt for det Offentliges Tiltale under denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Marts 1894: Tiltalte, Kaptajn Søren Peter Jensen Bech, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være: Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Meyer, 20 Kr. udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Shaw og Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts Nordre Birks Politiret hertil indankede Sag er Kaptejn Søren Peter Jensen Bech tiltalt for Overtrædelse af § 5 i den af Justitsministeriet den 14 September 1891 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Lyngby Sogn under bemeldte Amt og ere de nærmere Omstændigheder følgende: Det er under Sagen oplyst, at Lyngby Sogneraad i Anledning af et Andragende fra en Del af Byens Grundejere den 20 Marts 1891 paa et Vandsynsmøde fremlagde en Plan over Anlægget af en Kloakledning og en Plan til Fordeling paa de respektive Grundejere af Omkostningerne ved dette Anlæg. Paa Mødet opnaaedes Overenskomst med alle de mødte Grundejere, deriblandt ogsaa Tiltalte, hvorefter Kommunen skulde bygge Kloaken og overtage dens fremtidige Vedligeholdelse og Renholdelse, medens Grundejerne skulde udrede de paa hver enkelt Ejendom faldende Beløb og sikre dette Beløbs Betaling ved en paa Ejendommen thinglæst panteretstiftende Deklaration. Da Tiltalte senere hverken havde villet betale de hans Ejendomme Matr.-Nr. 21 d og 21 e paalignede Beløb eller udstede Deklaration, idet han formentede at have Kontrakrav og derfor ikke erkjendte Rigtigheden af det Indfordrede, lod Sogneraadet ham ved Notarius publicus meddele Underretning om, at hvis han ikke inden den 15 Juni 1893 bragte Sagen i Orden, vilde Forbindelsen mellem hans fornævnte Ejendomme og Kloakledningen blive afbrudt, og da Tiltalte forholdt sig passiv, lod Sogneraadet derpaa Forbindelsen med Ledningen afbryde. Da Tiltaltes Ejendomme herefter ikke havde det i § 5 i ovennævnte Sundhedsvedtægt paabudte „Afløb for Regnvand, Spildevand, Grundvand o. desl.“, tilskrev Sundhedskommissionen for Lyngby Sogn Tiltalte om at afhjælpe dette inden en vis given Frist, idet han i modsat Fald vilde blive sat under Tiltale. I Anledning heraf henvendte Tiltalte sig i en Skrivelse til Sundhedskommissionen med Forespørgsel om, hvor og hvorledes et fyldestgørende Afløb kunde skaffes til Veje. Herpaa erholdt han intet Svar, hvorimod Sundhedskommissionen efter Fristens Udløb begjærte ham sat under Tiltale. Her under Sagen har Sundhedskommissionen ved dens Formand erklæret, at Tiltalte maa sørge for at faa Forbindelsen med Kloakledningen gjenoprettet, idet Kommissionen ikke vil kunne anerkjende noget andet Afløb fra Tiltaltes Ejendomme som fyldestgørende.

Af det Foranførte fremgaar, at Afløbet fra Tiltaltes Ejendomme var ordnet paa den efter Sundhedskommissionens Skjøn endog eneste fyldestgørende Maade, indtil Sogneraadet afbrød Forbindelsen mellem Ejendommene og Kloakledningen. Selv om det nu antages, at Sogneraadet paa Grund af Tiltaltes formentlige Misligholdelse af Overenskomsten af 20 Marts 1891 har i Forhold til Tiltalte været berettiget til — istedetfor at sagsøge

ham til Opfyldelsen af sine Forpligtelser — uden videre at afbryde den ommeldte Forbindelse, skjønnes Ansvaret for, at der ved denne Sogneraadets Handlemaade er tilvejebragt en Tilstand, som af sanitære Hensyn ikke kan taales, i ethvert Fald ikke at kunne paabyrdes Tiltalte, og denne vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor for Overretten 20 Kr. — medens der ikke bliver Spørgsmaal om noget Defensorsalær, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar — ville være at udrede af det Offentlige. I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er tilpligtet under en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, inden 14 Dage efter dennes Forkyndelse at tilvejebringe et efter Sundhedskommissionens nærmere Bestemmelse fyldestgørende Afløb fra sine Ejendomme for Regnvand, Spildevand, Grundvand o. desl., hvorhos det er paalagt ham at betale Sagens Omkostninger, medens han forevrigt er frifunden for det Offentliges Tiltale, være at forandre.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 50—51.

Mandagen den 21 Januar.

Nr. 51. Grosserer **E. L. Th. Maxen** (Alberti)

contra

Handelsfirmaet **Petersen og Reehoff** ved dets Indhavere,
Grossererne Petersen og Michelsen (Asmussen).

angaaende Betaling for leverede Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13 Juli 1893: Indstævnte, Grosserer **E. L. Th. Maxen**, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet **Petersen & Reehoff**, betale de paastævnte 384 Kr. 58 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 19 Februar 1892, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten alene paaberaabt sig, at det under Sagen omhandlede Parti Vin er leveret ham som Vederlag for hans Virksomhed for at skaffe det indstævnte Firma en fast Eiendom til Kjøbs. Ifølge de efter den indankede Doms Afsigelse tilveiebragte Oplysninger maa det ogsaa antages, at han paa Anmodning fra Firmaets Side har, umiddelbart før han modtog det omhandlede Vareparti, ført Forhandlinger med en Eiendomsbesidder om Salg af dennes Eiendom til Firmaet. Ligesom det nu er antageligt, at Appellanten, der paa det omhandlede Tidspunkt gav sig af med at være Eiendomskommissionær,

skulde have Vederlag for sin anførte Virksomhed, saaledes maa den Omstændighed, at de Indstævnte have ladet henimod 20 Aar gaa hen uden at inddrive deres formentlige Fordring, medføre en saadan Formodning for Rigtigheden af hans til Erkendelsen af at have modtaget Vinen knyttede Anbringende, at Leverancen var Vederlag for bemeldte hans Virksomhed, at dette hans Anbringende findes at maatte lægges til Grund for Sagens Afgjørelse. Der bliver derfor at tillægge ham Frifindelse, medens Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Maxen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Firmaet Petersen & Reehoff, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte, Grosserer E. L. Th. Maxen, der af Sagsøgerne, Handelsfirmaet Petersen & Reehoff, under nærværende Sag paastaes tilpligtet at betale dem for et Parti Viin, solgt og leveret ham den 8 Januar 1873, 384 Kr. 58 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligklagens Dato den 19 Februar 1892 og Sagens Omkostninger skadesløst, paastaaer sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han vel erkjender at have modtaget Viin fra Sagsøgerne, men nægter at kunne erindre Leveringstiden og formener, at denne ligger over 20 Aar forud for denne Sags Anlæg, saa at Fordringen ialfald er præskiberet, hvorhos han gjør gjældende, at Vinen leveredes ham som Vederlag for den Virksomhed, han havde udfoldet for Firmaet ved at søge en for dette passende fast Ejendom tilkjøbs. Endelig benægter Indstævnte at være krævet for Gjælden inden Sagens Anlæg, hvilket efter hans Formening maa medføre, at Beviisbyrden paa ethvert Punkt maa paahvile Citanterne, og at han ikke kan være forpligtet til at udtale sig med større Bestemthed og Specialitet om Fordringen, end han under Sagen har gjort.

At det paastævnte Krav i en lang Aarrække ikke er søgt inddrevet, finder imidlertid sin Forklaring i, hvad der er in confesso om Indstævntes Slægtskabsforhold til en afdød Interes-

sent i Firmaet og om Indstævntes uheldige økonomiske Vilkaar, der først i de senere Aar skulle have bedret sig.

Indstævnte, der erkjender, at han paa den Tid, da det her omhandlede Parti Viin leveredes ham, drev Forretning som Viinhandler her i Byen, har erklæret sig ude af Stand til ved sine Handelsbøger at oplyse Leveringstiden, eftersom de alene angaa Forholdet til hans Debitorer, hvilken Mangel ikke kan fritage ham for at imødegaae Sagsmaalet med fornøden Bestemthed og Specialitet.

Sagsøgenes Angivelse af Leveringstiden er befundet at stemme med deres uautoriserede, men efter Rettens Skjøn ordenlig førte Bøger, og der findes efter alt Foreliggende ingen Grund til at betvivle dens Rigtighed.

Da Indstævnte derhos ikke imod Sagsøgenes Benægtelse har beviist, at Vinen leveredes ham i Betaling for udført Arbejde, og ikke særlig har modsagt den fremlagte Regnings enkelte Poster og Priisberegninger, bliver Sagsøgenes Paastand at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 65. Arkitekt **Knud Borring** (Selv)

contra

Eugenie Borring (Ingen),

betræffende Udbetaling af nogle Førstnævnte betroede Kapitaler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1892: Kontracitanten Arkitekt Knud Borring bør til Hovedcitantinden Frøken Eugenie Borring betale 1469 Kr. 64 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7 November 1889 til Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i nærværende Sag fri at være. Hovedsagens Omkostninger ophæves. Kontrasagens Omkostninger betaler Kontracitanten til Hovedcitantinden med 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører N. C. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelningen af det af ham den 29 August d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten maa ansees at have misligholdt den ham efter Fuldmagternes Indhold paahvilende Forpligtelse til at holde de ham — som det i Fuldmagten af 1889 hedder »til Opbevaring« — overdragne Beløb afsondrede fra sin egen Formue, hvorved de udsattes for at gaa tabte for Ejerinderne, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse, vil Dommen være at stadfæste.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes Appellanten i Medfør af Forordning 11 August 1819 § 1 at burde ansees med Mulkt for unødigt Trætte, som vil kunne bestemmes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte bør Appellanten, Arkitekt Knud Borring, til Justitskassen bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag gaar den af Hovedcitantinden Frøken Eugenie Borring nedlagte Paastand ud paa, at Kontracitanten Arkitekt Knud Borring tilpligtes at betale hende 1) som Rest af en hende tilfalden Arv, hvilken Kontracitanten skal have hævet for hende, 700 Kr. og 2) som hendes Andel af Overskuddet af Kjøbesummen for Ejendommen Mikkelsbryggersgade Nr. 8 her i Staden, hvilken Ejendom Kontracitanten skal have solgt for Hovedcitantinden og dennes 3 Søstre, 1000 Kr. eller subsidiært 944 Kr. 64 Øre foruden Renter af disse Beløb 5 pCt. aarlig fra Hovedklagens Dato den 7 November 1889. Kontracitanten procederer til Frifindelse under Hovedsøgsmaalet og paastaar under et Kontrasøgsmaal Hovedcitantinden dømt til at betale ham for hende ydede kontante Laan 1000 Kr. og for 13 Maaneders Ophold i hans Hus à 60 Kr. maanedlig 780 Kr. tilsammen 1780 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraklagens Indleveringsdag den 11 September 1891. Hovedcitantinden paastaar sig frifunden under Kontrasagen, og hver af Parterne paastaar sig tillagt Hoved- og Kontrasagens Omkostninger hos Modparten.

Angaaende Hovedsøgsmaalets Post 1 er det in confesso, at Hovedcitantinden den 18 Februar 1889 har leveret Kontracitanten, der er hendes Broder, den ommeldte Arvekapital, stor til Rest 700 Kr., og samtidig udstedt et Dokument, hvori han bemyndiges til, naar han finder passende Lejlighed dertil, at anvende Kapitalen til hendes Bedste ved Kjøb af en Livrente eller en Plads i en Stiftelse eller paa lignende Maade, idet Hovedcitantinden, som det i Dokumentet hedder, giver Kontracitanten sin uigjenkaldelige Fuldmagt til herover at disponere for hende og varetage hendes Interesser efter sit bedste Skønnende.

Kontracitanten formener, at Hovedcitantinden ved dette Dokument har fraskrevet sig Retten til at bestemme, naar hun vil have Kapitalen udbetalt og ganske overladt til ham at tage Bestemmelse herom, men da han erkjender, at han endnu ikke har benyttet den ham givne Bemyndigelse, og at Fuldmagten alene er udstedt i Hovedcitantindens egen Interesse, kan det ikke antages, at den giver ham Krav paa at beholde Kapitalen i sin Besiddelse imod hendes Villie, og han vil derfor have at betale hende de 700 Kr. med Renter som paastaaet.

Den under Hovedsøgsmaalets Post 2 omhandlede Ejendom Mikkølbyggsgade Nr. 8 har i sin Tid været tilskjødet tre Søstre af Parterne, hvilke tre Søstre i et den 9 Juni 1864 til deres dalevende Fader udstedt Dokument have erklæret, at Ejendommens Brug og Indtægt skulde tilkomme deres Fader og Moder, saalænge nogen af disse levede, at de efter begge Forældrenes Død tilstod Hovedcitantinden $\frac{1}{4}$ af Ejendommens Netto-Overskud, at den af Ejendommen flydende Indtægt, saalænge nogen af Søstrene levede i ugift Stand, skulde deles mellem disse, og at Ejendommen efter samtlige Søstres Død skulde tilfalde deres Brødre eller disses og Søstrenes mulige Arvinger. Efter Faderens Død overdrog de nævnte 3 Søstre Kontracitanten at sælge Ejendommen, i hvilken Anledning de under 14 April 1887 udstedte et Dokument, hvori de erklærede, at Nettokjøbesummen skulde deponeres hos deres Moders Lavværg, hvorhos de udtalte, at Kontracitanten uigjenkaldelig skulde være berettiget til enhver Anvendelse af Kapitalen, som han skjønnede gavnlig for dem, dog at han selvfølgelig, saalænge Moderen levede, skulde have dennes Lavværges Samtykke. Under 22 s. M. tilskrev derefter Kontracitanten den ene af Søstrene et Brev, hvori han underretter hende om, at Ejendommen var solgt, og udtaler „Salget er pr. kontant og med Opgjørelse af Leje, Renter, Skatter m. m. til Dagen ca. 4000 Kr. eller 1000 Kr. til hver af Eder vil saaledes omtrentlig være i Behold, der nu efter endelig Opgjørelse af min Sagfører vil blive indbetalt til Moders Lavværg.“

Den ved Salget indvundne Kapital, der ifølge en under Sagen fremlagt Opgjørelse fra vedkommende Sagfører, hvilken Opgjørelses Rigtighed ikke er bestridt, udgjorde 3741 Kr. 56 Ø.,

blev imidlertid ikke af Kontracitanten indbetalt til Moderens Lavvæрге, hvorimod Kontracitanten vedblivende sidder inde med Kapitalen, der efter hans Anbringende ved Salg af Obligationer er forøget til 3778 Kr. 56 Øre.

Ligesom det nu efter det nævnte Dokument af 9 Juni 1864 maa antages, at Hovedcitantinden med Hensyn til Ejendommen efter Forældrenes Død skulde have samme Ret som enhver af de andre Søstre, saaledes have disse ogsaa i et af dem i Efteraaret 1890 udstedt under Sagen fremlagt Dokument udtrykkelig udtalt, at Hovedcitantinden efter tidligere, i Faderens Levetid trufne Bestemmelser skulde have lige Andel med Søstrene i Udbyttet af Ejendommen, naar den blev solgt, og at der altsaa tilkommer Hovedcitantinden en Fjerdedel af den ved Salget indvundne Kapital, og dette stemmer ogsaa ganske med Kontracitantens Udtalelser i det ovennævnte Brev af 22 April 1887.

Der maa nu gives Hovedcitantinden Medhold i, at da der ikke er truffet Bestemmelser om Baandlæggelse af Ejendommen eller den i Stedet for samme traadte Kapital, kan Kontracitanten ikke lægge hende Hindringer i Vejen for at komme i Besiddelse af den Del af Kapitalen, hvoraf hun skal have Renten, og navnlig kan Kontracitanten hverken støtte nogen Ret til at besidde Kapitalen paa det oftnævnte Dokument af 9 Juni 1864 eller paa det ovennævnte af Søstrene under 14 April 1887 udstedte Dokument. Kontracitanten har imidlertid subsidiært paastaaet, at den hos ham beroende Kapital er nedbragt til 2840 Kr. 16 Øre, idet han nemlig dels ifølge Anmodning af de 3 Søstre i Juni og December Terminer 1886 har udlagt 700 Kr. til Dækning af Renter og Prioriteter i Ejendommen, dels har betalt 9 Kr. 98 Øre til Moderens Lavvæрге, dels endelig har udlagt 228 Kr. 42 Øre til Moderens Begravelse. Medens Kontracitanten ikke imod Hovedcitantindens Benægtelse har bevist at have noget Krav paa de to sidste Poster, er det in confesso, at de 700 Kr. ere af ham udlagte til Dækning af Prioritetsrenter efter Søstrenes Anmodning, og da Hovedcitantinden ikke mod Kontracitantens Benægtelse har bevist Rigtigheden af sin Paastand om, at han har faaet dette Beløb refunderet af Ejendommens Lejeindtægt forinden Salget, hvilket heller ikke i og for sig efter det Foreliggende skjønnes sandsynligt, samt da det er in confesso, at Kontracitanten ikke paa anden Maade har faaet Dækning herfor, findes hans Paastand om Berettigelse til i Kapitalen at afkorte disse 700 Kr. at maatte tages til Følge. Kontracitanten vil i Henhold til det Anførte under denne Del af Sagen være at dømme til at betale Hovedcitantinden en Fjerdedel af 3778 Kr. 56 Øre ÷ 700 Kr. eller 769 Kr. 64 Øre med Renter som paastaaet.

Under Kontrasagen har Kontracitanten mod Hovedcitantindens Benægtelse ikke godtgjort at have ydet hende noget konstant Laan; og vel har hun erkjendt at have ifølge et fra Kontra-

citanten efter deres Moders Død fremsat Tilbud opholdt sig i hans Hus fra en Dag i Februar 1888 til en Dag i Marts 1889, men efter samtlige Omstændigheder, og navnlig da det er in confesso, at der hverken før eller under dette Tidsrum fra nogen af Parternes Side har været talt om Ydelse af Vederlag for Opholdet, kan det ikke antages, at der skulde paahvile Hovedcitantinden nogen Forpligtelse til at yde saadant Vederlag, hvorfor hun i det Hele bliver at frifinde under Kontrasagen. Omkostningerne i Hovedsagen vilde efter Omstændighederne være at ophæve, hvorimod Kontracitanten findes at burde tilsvare Hovedcitantinden Kontrasagens Omkostninger med 40 Kr. Der vil være at forelægge Overretssagfører N. C. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempleingen af det af ham den 29 August d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 345. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ane Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Hammerum Herreds Politirets Dom af 24 September 1894: Arrestantinden Ane Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Oktober 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte vedgaaede, i den indankede Dom omhandlede Forhold, at have havt Samleje med en Mandsperson, som derefter, uden at hun havde forlangt noget, gav hende 2 Kroner, findes efter de foreliggende Oplysninger

ikke at kunne paadrage hende Ansvar efter Straffelovens § 180. Derimod bliver hun for det hende iøvrigt paasigtede, i Dommen fremstillede Forhold at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Ane Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Ane Pedersen, der under denne Sag tiltales for Løsgængereri og Betleri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 180, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun, som maa antages fra den 1 April d. A. mest at have opholdt sig i Hammerum Herreds Jurisdiktion, i en Deel af det siden da forløbne Tidsrum og ialfald fra den 12 Juli d. A. har strejft arbejdsløs omkring, idet hun har skaffet sig Underhold ved at opvække Folks Medlidenhed med hendes fattige Stilling, saaledes at de lode sig bevæge til at give hende frit Natteløgis og Forpleining, indtil hun den 27 Juli blev anholdt hos en Huusmand i Bording Sogn, hos hvem hun i Strid med Sandheden havde opgivet sit Navn som Mathilde Nielsen, hvilket løgnagtige Anbringende hun ligeledes fastholdt i Begyndelsen under Forhøret, ligesom hun opgav urigtigt Fødselsaar og Fødested.

Det er derhos paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte, som under 12 Januar 1892 til Fredericia Kjøbstads Politiprotokol har modtaget Advarsel mod at drive Erhverv ved Utugt, har en Aften paa Vejen mellem Herning og Sneiberg havt utugtlig Omgang med en Mandsperson, som herfor gav hende 2 Kr., uden at hun dog vil have forlangt noget. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil hun — der er født i Aaret 1855, og som, foruden at hun ifølge Vinding Herreds Extrarets Dom af 8 August 1878 har været anset efter Straffelovens § 236, samt efter denne §, jfr. med Analogien af Straffelovens § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Odense Herreds

Politirets Domme af 25 Marts og 9 Oktober 1882 har været anseet for Løsgænger og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, med Straffe af henholdsvis Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 5 Dage og Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage — være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 5, kfr. §§ 1 og 3, samt efter Straffelovens § 180, kfr. Lov 10 April 1874 §§ 4 og 11, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 369.

Advokat Halkier

contra

Christian Albret Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politiretens Dom af 18 December 1894: Arrestanten Christian Albret Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Albret Jørgensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Christian Albret Jørgensen, der er født den 4 August 1859 og senest anset: ved Kallundborg Kjøbstads Politirets Dom

af 1 September d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 6 ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 355. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Carl Georg Otto Fichtner (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1894: Arrestanterne Carl Georg Otto Fichtner og Vilhelm Kristian Hammer bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Fichtner i 18 Maaneder og Arrestanten Hammer i 1 Aar, samt Een for Begge og Begge for Een betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Carl Georg Otto Fichtner og den i 1ste Instants Medtiltalte itusloge det Vindue, gjennem hvilket de skaffede sig Adgang til den i den indankede Dom omtalte Kjælder, og at Fichtner forgjæves forsøgte at opbryde et i Forretningslokalet staaende Jernpengeskab, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den for Fichtners Vedkommende være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium

for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-
sagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Carl Georg Otto Fichtner og Vilhelm Kristian Hammer for Tyveri. Arrestanten Fichtner, der er født den 8 Januar 1875, er anset ifølge Bjerge-Aasum Herreders Extrarets Domme af 27 April 1892 og 4 Maj 1893 henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage og efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 31 Juli d. A. efter Straffelovens § 230, første Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Arrestanten Hammer — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold. Om Aftenen den 5 September d. A. bleve Arrestanterne enige om i Forening at begaa Tyveri i et af Vinhandler Anthon Ludvig Olsen benyttet Forretningslokale i Stueetagen i Ejendommen Lille Torvegade Nr. 9. I Henhold til den saaledes fattede Beslutning gik de samme Aften omtrent Kl. 11 $\frac{1}{2}$ ind i Ejendommen Lille Torvegade Nr. 7, der støder op til fornævnte Ejendom, og hvortil Adgangen var uhindret, og efterat de derpaa i et Par Timers Tid havde opholdt sig paa Ejendommens Trappe, indtil Lysene i Gaarden vare blevne slukkede, steg de fra Gaarden — Kl. var da omtrent 1 $\frac{1}{2}$ — gennem et Vindue ned i et af Vinhandler Olsen til Lager benyttet Lokale i Ejendommens Kjælder. Gennem en Jærndør, der er anbragt i Muren mellem de 2 ovennævnte Ejendomme, og som fra Lagerkjældereren fører op til Olsens Forretningslokale, skaffede Arrestanterne sig derpaa Adgang til dette, der ikke er beboet om Natten, idet Arrestanten Fichtner med Magt tvang Døren, der er en Fløidør, saameget tilbage, at han ved Hjælp af et Jærninstrument kunde bringe 2 Skydere, hvormed Døren indvendig fra holdtes tillukket, ud af deres Leje. I Olsens Forretningslokale stjal Arrestanterne derpaa 4 halve Flasker Portvin og nogle Cigarer, en Jakke og en Vest, samt en Pibe og en Tobakspung, alt tilsammen af Værdi 16 Kr. 50 Øre. Det Stjaalne, der beroede dels frit fremme, dels i en uafaaaset Pult, tilhørte dels Vinhandler Olsen, dels dennes Søn Hjalmar Steglich, dels Fuldmægtig Sophus Bonnevie Lorentzen. I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne være at anse: — — — — —

Arrestanten Fichtner efter Straffelovens § 231, andet Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 367.

Advokat Nellemann

contra

Oscar Ferdinand Prah1 (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 24 December 1894: Arrestanten Oskar Ferdinand Prah1 bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Stenhuggerlærling Petter Siegfred Berlin af Sandvig 1 Kr. og til Tjenestdreng Hugo Herman Olsson af Risby i Klemensker 3 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oscar Ferdinand Prah1 til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 13 ds. tiltales Arrestanten Oskar Ferdinand Prahl under nærværende Sag for Tyveri. Efterat Tjenestekarl Nils Johan Jønsson af Bolbygaard i Klemensker den 7 f. M. havde anmeldt til Politiet, at der var frastjaalen ham en Tikroneseddell og ca. 2 Kr. i Smaamønt, blev der indledet Undersøgelse imod Arrestanten, som havde ligget paa Bolbygaard Natten imellem den 5 og 6 f. M., og paa hvem Bestjaalne havde henledet Mistanken. Arrestanten har imidlertid stadig nægtet at have begaaet dette Tyveri, og der er heller ikke under Sagen tilvejebragt Oplysning om, at han har gjort det. Derimod har Arrestanten tilstaaet, at han har begaaet 2de andre Tyverier. Mandagen den 5 November d. A. stjal Arrestanten 1 Kr. fra Stenhuggerlærling Petter Siegfred Berlin i Sandvig. Arrestanten, som indtil den 1 s. M. tjente paa Bolbygaard i Klemensker Sogn, men som i Tiden fra den 1 til den 7 s. M. drev omkring uden at have Arbejde, havde den 4 November d. A. været med Bestjaalne paa en Tur til Rønne og var fulgt med Bestjaalne hjem til dennes Logis i Sandvig den 5 s. M. Her havde Bestjaalne taget sin Pengepung frem og derefter lagt den ind i et uafsaaset Skab. Han og Arrestanten havde derpaa forladt Bestjaalnes Logis, men strax efter var Arrestanten vendt tilbage dertil og var gaaet op paa Bestjaalnes uafsaasede Kammer, hvor han havde tilvendt sig 1 Kr. af Berlins Pung, og derefter havde han strax forladt Stedet og var gaaet til Klemensker, hvor han laa den paafølgende Nat. Den næste Dag om Aften indfandt Arrestanten sig paa Martin Riis's Gaard i Risby i Klemensker for at søge Tjeneste. Efter først at have talt med den dersteds tjenende Dreng Hugo Herman Olsson, og efterat denne havde forladt ham, gik Arrestanten ind i Gaardens uafsaasede Karlekammer og stjal der bemeldte Drengs Pengepung med iværende Penge, der laa i Lommen paa et Par paa Væggen hængende Benklæder. Derpaa forlod Arrestanten Gaarden, og efterat have udtaget Pengene af Pungen kastede han, efter hvad han har forklaret, Pungen ud i en ved Gaarden liggende Dam, hvor der senere er bleven søgt efter den, uden at den er funden. Arrestanten har paaستاet, at det stjaalne Pengebeløb kun udgjorde 1 Kr. 50 Øre, medens Bestjaalne har paaستاet, at det udgjorde 1 Kr. 55 Øre. Imod Arrestantens Benægtelse er det ikke godtgjort, at Beløbet har udgjort mere end det af ham anførte. Pengepungen er af Bestjaalne anslaaet til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre, og herimod har Arrestanten Intet havt at indvende. Arrestanten, som er født i Ystad i Sverrig den 19 Februar 1874, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil for de af ham begaaede Tyverier være at anse med Straf efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 62, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, idet der ikke kan tages

Hensyn til, at han har været underkastet Varetægtsarrest i en forholdsvis lang Tid, da det nærmest skyldes Arrestantens egne usandfærdige og vaklende Forklaringer, at Forhøret har trukket saa længe ud. I Henhold til de af Bestjaalne derom nedlagte Paastande vil Arrestanten være at dømme til at udrede i Erstatning til Berlin 1 Kr. og til Tjenestekarl Olsson 3 Kr., med Hensyn til hvilket sidste Beløb bemærkes, at Arrestanten kun kan dømmes til at erstatte Bestjaalne det Beløb, som han har erkjendt at have stjaalet.

Tirsdagen den 22 Januar.

Nr. 352. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Tufva Jönsson (Def. Nellemann),

der tiltales for ved forsætligt udøvet Vold og Legemsbeskadigelse at have foraarsaget et andet Menneskes Død.

Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Oktober 1894: Arrestanten, Tufva Jönsson, kaldet Berg v. Linde, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Svantemann og Defensor, Sagfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1894: Arrestanten Tufve Jönsson, kaldet Berg v. Linde, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Salomonsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en mildere Bedømmelse af Tiltaltes Forhold, maa

det billiges, at han er anseet efter Straffelovens § 188 med den ved Dommen fastsatte Straf, ligesom dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ogsaa tiltrædes.

Den i Overretsdommen udtalte Misbilligelse af Forhørsdommerens Forhold maa efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Tufva Jønsson til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten, Tufve Jønsson, kaldet Berg v. Linde, der er født i Sværrig den 13 April 1851 og ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet her i Landet, aktioneret for ved forsætlig udøvet Vold og Legemsbeskadigelse at have foraarsaget et andet Menneskes Død, og sigtes han i saa Henseende for Natten mellem den 22 og 23 September d. A. at have bibragt Arbejdsmand Thorvald Alfred Madsen et Knivstik i Underlivet, der har bevirket, at denne den 27 s. M. om Formiddagen Kl. 9 $\frac{1}{2}$ afgik ved Døden. Efter Sagens Oplysninger indfandt bemeldte Arbejdsmand Madsen sig den ommeldte Nat ca. Kl. 1 paa Politistationen i Holbæk og anmeldte, at Arrestanten umiddelbart forinden paa Gaden i bemeldte Kjøbstad havde stukket ham i Underlivet med en Kniv, og viste det sig ved den kort efter paa Amtssygehuset foretagne Lægeundersøgelse af Arbejdsmand Madsen, at der ca. 2 Tommer opad og tilhøjre for umbilicus fandtes et 1 $\frac{1}{2}$ Tomme langt Stik- og Snitsaar gjennem Underlivsvæggen med Aabning af Underlivshulen og Fremfald af Nettet. Efterat Madsen derpaa var taget under Lægebehandling paa bemeldte Sygehus, henlaa han sammesteds, indtil han den 27 September, som nævnt, afgik ved Døden. Vedkommende Distriktslæge, der har behandlet Madsen, har erklæret, at den endelige Dødsarsag var en som Følge af den ommeldte Læsion indtraadt akut Underlivsbetændelse, og har tilføjet, at den ommeldte Legemsbeskadigelse nødvendigvis maa siges at være af en saadan Natur, at den alene har været tilstrækkelig til at fremkalde Døden, omend ikke den øjeblikkelige Død. Endelig har Distriktslægen

udtalt, at den tilføjede Legemsbeskadigelse kan være fremkaldt ved en hvilken som helst af tvende, i Arrestantens Besiddelse forefundne Knive, af hvilke den ene var forsynet med et ca. $2\frac{1}{2}$ Tomme langt og $\frac{1}{2}$ Tomme bredt Blad, og den anden havde 2 Blade, hvoraf det ene var ca. $2\frac{1}{2}$ Tomme langt og $\frac{1}{2}$ Tomme bredt og det andet ca. 2 Tommer langt og $\frac{1}{4}$ Tomme bredt.

Arrestanten har forklaret, at han, der den 22 September d. A. om Aftenen havde været sammen med nævnte Arbejdsmand Madsen og flere andre Personer i en Beværtning i Holbæk og der havde byttet Pengepung med Madsen, forlod denne Beværtning alene, og at han senere hen paa Natten, efterat han havde været inde paa nogle andre Beværtningssteder, paany paa Gaden traf sammen med Madsen og en anden af de Personer, der havde været tilstede i førstnævnte Beværtning. Paa Opfordring af sidstnævnte Person fulgte saavel Arrestanten som Madsen med til hans Logis, og her drak de alle tre i Forening noget af Arrestanten medbragt Brændevin. Under Opholdet sammesteds opstod der Skjændsmaal mellem Arrestanten og Madsen, idet denne følte sig fornærmet over den Maade, hvorpaa Arrestanten omtalte hans Fader, men dette Skjændsmaal var dog uden videre Betydning, og de gik bort sammen fra bemeldte Persons Logis. Da de vare komne ned paa Gaden, opfordrede Madsen Arrestanten til at traktere med Drikkevarer, hvad Arrestanten dog nægtede, fordi han ingen Penge havde, og da derefter Madsen, der fulgte efter Arrestanten, fremkom med nogle Trusler mod denne, fremtog Arrestanten, der blev bange og ikke antog, at han kunde løbe bort fra Madsen, en af de to ovennævnte Knive, som han begge havde i Lommen, og aabnede Bladet paa den. Hvilken af de to Knive det var, Arrestanten saaledes fremtog, har han ikke kunnet sige, men han har forklaret, at saafremt det var den med to Blade forsynede Kniv, han tog frem, har han aabnet det største af Bladene. Da nu Madsen gik ind paa Arrestanten og gav ham et Skub paa venstre Skulder, saa at han faldt om paa Gaden, stødte Arrestanten med Kniven paa Maa og Faa ud mod Madsen, uden at han dog fik Lejlighed til at se, hvor han traf ham. Medens Arrestanten endnu laa paa Gaden, gik Madsen bort.

Arrestanten har forklaret, at han ikke tænkte paa, at han ved Benyttelsen af Kniven kunde tilføje Madsen en større Skade, endsiges udsætte hans Liv for Fare.

Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring om det mellem ham og Madsen Passerede stemmer vel nu ikke paa alle Punkter med, hvad denne har forklaret, idet Madsen navnlig har erklæret, at han ikke havde tilføjet Arrestanten nogen Overlast, da denne stak ham, men først slog Arrestanten til Jorden, da dette var sket, men det findes dog betænkeligt forsaavidt at forkaste Arrestantens Forklaring, og den vil derfor i sin Helhed

være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Det maa efter det Oplyste antages, at Arrestanten ved den paagjældende Løjlighed vel har været en Del beskjenket, men at han dog ikke har været i nogen utilregnelig Tilstand.

Efter alt det saaledes Foreliggende maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten ved den af ham i tilregnelig Tilstand mod den Afdøde udøvede Vold, der ikke kan anses foretaget af Nødværge, har foraarsaget dennes Død, uden at det dog kan antages, at saadant har været Arrestantens Hensigt. Da Døden dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder har maattet kunne forudses af ham som en rimelig eller i det Mindste ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, vil Arrestanten for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 188 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 203 eller Analogien af samme med lige Arbejde i 18 Maaneder, være at forandre.

Det maa misbilliges, at Forhørsdommeren har ladet Arbejdsmand Madsen beedige sin Forklaring, uden at Arrestanten derved var tilstede, og at han har undladt at lade Liget af bemeldte Madsen obducere i Overensstemmelse med Forskriften i Frdn. 21 Maj 1751 § 4, men efter Sagens Omstændigheder findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til herfor at paalægge ham Ansvar.

Nr. 78. Kornmodtager, forhenværende Møller **C. F. Larsen**
(Shaw efter Ordre)

contra

Firmaet **C. Wendts Maskinfabrik** ved dets Indehaver,
Enken **N. A. M. Wendt** (Ingen),

betræffende Betaling af en leveret Centrifuge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1893: Indstævnte Kornmodtager **C. F. Larsen** bør til Citanterne Firmaet **C. Wendts Maskinfabrik** betale de paastævnte 853 Kr. 48 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 30 August 1892 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved den af Appellanten, Kornmodtager Larsen, givne, i den indankede Dom anførte Fremstilling af Forholdet mellem ham og afdøde Fabrikant Wendt med Hensyn til den i Dommen omhandlede Centrifuge maa Appellanten ansees at have benægtet, at han har givet Wendt nogen Bestilling paa en saadan, og herimod har det indstævnte Firma C. Wendts Maskinfabrik, hvem Bevisbyrden i saa Henseende maatte paahvile, ikke godtgjort, at der forelaa en Bestilling fra Appellantens Side. Ejheller kan Appellanten ansees at have indrømmet, at der af Wendt er forfærdiget og til ham solgt nogen Centrifuge, der fyldestgjorde den efter hans Fremstilling af ham og Wendt fattede Plan om en saadan Maskines Konstruktion, eller at han i denne Anledning af Wendt har modtaget noget Arbejde, der havde højere Værdi end det Beløb af 100 Kroner, som Appellanten i 1888 har betalt Wendt for de Dele af dennes Experimenter med Centrifugen, som bleve Appellanten overladte. Da derhos Firmaet ikke er fremkommet med nogensomhelst Oplysning til Støtte for, at der er leveret Appellanten Andet eller Mere end af denne indrømmet, eller at der herfor har tilkommet afdøde Wendt videre end ham allerede betalt, vil Appellanten — hvis Fremstilling af Forholdet efter det Foreliggende i det Hele har Sandsynligheden for sig — efter sin Paastand være at frifinde for Firmaets Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves for begge Retter, og det Appellantens beskikkede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Kornmodtager Larsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Firmaet C. Wendts Maskinfabrik, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Høiesteretssagsfører Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søge Citanterne Firmaet C. Wendts Maskinfabrik Indstævnte Kornmodtager C. F. Larsen til Betaling af 853 Kr. 48 Øre, som han skal skyldte dem til Rest for udført Arbejde og udiagte Materialier ved en af afdøde Fabrikant Chr. Wendt for Indstævnte forfærdiget Mælkecentrifuge, hvis Pris er beregnet til 953 Kr. 48 Øre, men hvorpaa under 16 April 1888 er afbetalt 100 Kr., tilligemed Renter af det paatænkte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 August 1892 og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at en Maskine af den ommeldte Art er konstrueret af afdøde Wendt efter Aftale med Indstævnte og paa Grundlag af en af denne fremstillet Plan, men medens Citanterne gjøre gjældende, at den, uden forud aftalt Pris, er udført og leveret efter Indstævntes Bestilling, gaar dennes Fremstilling, der iøvrigt har været mangelfuld og modsigende, ud paa, at det skyldtes afdøde Wendts egen Interesse for Opgavens Løsning og det mellem Parterne bestaaende venskabelige Forhold, at denne tilbød forsøgsvis at konstruere Apparatet, som han kalkulerede at kunne levere for 200 Kr. Stk., samt at det var Meningen, at Indstævnte, hvis Forsøget lykkedes, skulde søge Patent paa Opfindelsen og rejse den til dennes Udnyttelse fornødne Kapital, men at Konstruktionen mislykkedes, i hvilken Anledning han efter Overenskomst betalte Wendt som en Godtgjærelse de ovenomtalte 100 Kr.

Da det imidlertid af Indstævnte er indrømmet, at han i sin Tid har modtaget den ommeldte Centrifuge og senere paa egen Haand har solgt denne, om end efter hans Anbringende som gammelt Jærn, ligger det, i Mangel af Bevis for Rigtigheden af Indstævntes ovenanførte Fremstilling, efter det iøvrigt Oplyste nærmest at gaa ud fra, at hans Erhvervelse af Centrifugen skyldes en af ham gjort Bestilling, og da han ikke har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Prisen var aftalt til 200 Kr., eller oplyst, at den af Citanterne beregnede Pris er ubillig, vil han ikke kunne undgaa at dømmes efter Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 23 Januar.

Nr. 324.

Advokat Nellemann

contra

Lars Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 213.

Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 1 August 1894: Tiltalte, Gaardejer Lars Larsen af Bjerre, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Sagfører Ohlmann, og til Defensor, Prokurator Christensen, 12 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Oktober 1894: Tiltalte, Gaardejer Lars Larsen af Bjerre, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og Salær til Prokuratorerne Leth og Juel for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om end Straffelovens § 213 kan ansees anvendelig, naar det er Forældrene selv, der sætte sig i Besiddelse af deres af Øvrigheden andetsteds anbragte Barn, maa det i hvert Fald af de i den indankede Dom anførte Grunde have sit Forblivende ved den Tiltalte tillagte Frifindelse dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Larsen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Meerløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer Lars Larsen af Bjerre, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 213, og ere Sagens Omstændigheder efter det Oplyste følgende: Efterat det ved Justitsministeriets Resolution af 29 November 1893 var bifaldet, at Tiltaltes Datter, Johanne Marie Kristine Larsen, født 3 Oktober 1880, fratoges Forældrene, blev bemeldte Pige paa vedkommende Sogneraads Foranstaltning den 16 Januar d. A. ved Politiets Hjælp frataget Forældrene og anbragt i et Børnehjem ved Tølløse Station. Tiltalte indgav derefter et Andragende til Justitsministeriet om Tilladelse til at beholde Datteren hjemme, hvilket Andragende af Ministeriet under 24 Januar d. A. besvaredes derhen, at det maatte have sit Forblivende ved den tidligere afgivne Resolution. Efterat denne Skrivelse var Tiltalte kommuniseret gennem Arts-Skipperinge Herreders Kontor, begav Tiltalte, der angiver, at han forstod Ministeriets Svar som indeholdende en Bevilligelse af hans Ansøgning, sig derefter den 28 Januar d. A. til ovennævnte Børnehjem, hvor han, efter til Bestyrerinden at have erklæret, at han havde faaet Tilladelse til at tage Barnet hjem, fik dette udleveret, hvorefter han begav sig med Barnet til Tølløse Station for at tage hjem. Til en paa bemeldte Jernbanestation tilstedekommen Gensdarm, der erklærede, at han ikke fik Barnet, medmindre han foreviste skriftligt Bevis, der berettigede ham dertil, foreviste han derefter den ham tilstillede Kommunikationskrivelse. Da Gendarmen efter løseligt Gjennemsyn af Skrivelsen forstod denne i Overensstemmelse med Tiltaltes Angivelse af dens Indhold, ansaa han sig ikke berettiget til at tilbageholde Barnet, og Tiltalte tog det da med hjem.

Den 3 Februar næsteften blev Barnet atter paa Sogneraadets Foranledning taget fra Tiltaltes Hjem og anbragt paa Børnehjemmet, hvorefter Tiltaltes Broder, Gaardejer Jens Larsen af Bjerre, med Tiltaltes Vidende indgav Andragende til Holbæk Amt om, at Barnet maatte blive anbragt hos ham. Tiltalte, som angiver, at han længtes meget efter Barnet, og som var ubekjendt med, at Amtet ved Skrivelse af 2 Marts d. A. til Sogneraadet i Anledning af det nævnte Andragende havde tilladt Jens Larsen at antage sig Barnet og opdrage det, imod at Tiltalte fraskrev sig enhver Ret over det, begav sig dernæst den 3 Marts d. A. til Holbæk, og efter dersteds at have lejet en Vogn kjørte han sammen med to andre Mandspersoner ad Tølløse til for at faa Datteren med sig fra Børnehjemmet. Paa Vejen hertil mødte de imidlertid nogle Børn, hvoriblandt Datteren, og efterat Tiltalte, der sad paa Bagsædet i Vognen, havde ladet denne standse, kom Datteren hen til Vognen og tog, efterat have talt med Tiltalte, Plads i denne ved Siden af Tiltalte, hvorefter de kjørte tilbage til Holbæk. Herfra rejste Tiltalte med Datteren til sit

Hjem, og efterat de den følgende Dag havde deltaget i et Gilde hos en Nabo, rejste de til Kjøbenhavn og derfra til Slagelse, hvor Barnet forblev, indtil Tiltalte, der den 9 Marts d. A. fra sin nævnte Broder havde faaet Meddelelse om, at Amtet havde givet Tilladelse til Barnets Anbringelse hos denne, den 10 s. M. hentede Datteren i Slagelse og den 12 næstefter afleverede hende i Broderens Hjem.

Da der efter det Oplyste ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han opfattede den ovenmeldte Kommunikationsskrivelse som af ham angivet, og han herefter ved den 28 Januar d. A. at forlange og erholde Barnet udleveret maa ansees at have handlet i god Tro, findes han ikke overbevist ved sit den ommeldte Dag udviste Forhold at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Straffelovens § 213. Da nu ikke heller Tiltaltes den 3 Marts d. A. udviste Forhold efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder findes at kunne henføres under bemeldte Straffebestemmelse, vil Tiltalte, der er født den 16 Januar 1846 og ved Høiesterets Dom af 24 April d. A. straffet for bedrageligt Forhold med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens han ved Høiesterets Dom af 9 Januar 1885 og nærværende Rets Dom af 7 November 1893 er frifunden, henholdsvis for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og for Sædelighedsforbrydelse, herefter være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen, der har anset Tiltalte for hans Forhold den 3 Marts d. A. efter Straffelovens § 213 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, fastsatte Salærer.

Fredagen den 25 Januar.

Nr. 55. Vinhandler **Hans Jørgensen** (Winther)

contra

Firmaet **C. K. Hansen** som Mandatarius for Skipper
A. Cornand* (Halkier),

betræffende Erstatning for Misligholdelse af en Befragtningskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 20 December 1893: Indstævnte, Vinhandler Hans Jørgensen, bør til Sagsøgeren, Skipper A. Cornand, betale 1889 Kr. 88 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Marts d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, tiltræder Høiesteret det i Dommen antagne Resultat dog under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger med den Forandring, at der i Medfør af Sølovens § 130 i den tilkjendte Sum bliver at fradrage Beløbet af de Udgifter, som maa ansees sparede for Skibet, ved at Hovedappellanten ikke indladede det omhandlede Parti Varer, hvilke Udgifter efter de foreliggende Oplysninger og Proceduren for Høiesteret findes at kunne ansættes ialt til 313 Kroner 29 Øre. Det Kontraappellanten tilkjendte Beløb bliver herefter at nedsætte til 1576 Kroner 59 Øre.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedappellanten, Vinhandler Hans Jørgensen, bør til Kontraappellanten, Skipper A. Cornand, betale 1576 Kroner 59 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Marts 1893, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge

*) Kontrastævningen, som forelaa i Sagen, var udtagen af Skipper Cornand i eget Navn.

Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte i nærværende Sag: Vinhandler Hans Jørgensen, som ved Begyndelsen af Aaret 1893 havde liggende 120 Piber Vin hos Speditørfirmaet Ch. Coverley & Ko. i Oporto, hvilken Vin skulde forsendes hertil, telegraferede den 6 Januar 1893 til det nævnte Firma — efter Dagen forinden telegrafisk at have forespurgt, hvilken Disposition der var truffet med de 120 Piber — „Min Vin skal gaa med Thyra“, hvormed mentes den det forenede Dampskibsselskab her tilhørende Damper af det anførte Navn, som i den nærmeste Tid skulde anløbe Oporto paa Vejen hertil. Skibsmæglerne og Agenterne Jervell & Knudsen, der ifølge et foreliggende Brev fra dem maa antages allerede forinden at have været i Forbindelse med Indstævnte og fra ham at have modtaget Befragtningsstilbud, afsendte samme Dag*), 3: den 6 Januar, et Telegram til Indstævnte omhandlende Afslutning af Befragtningskontrakt om det nævnte Parti Vin for en Fragt af Lst. 110 med den i Køningsberg hjemmehørende Damper Planet, der opgaves at skulle afgaa fra Oporto i Begyndelsen af den følgende Uge, idet der tilføjedes: „Thyra ilagt Karantæne“ og anmodedes om Telegrafvar. Indstævnte svarede imidlertid ikke derpaa, og Jervell & Knudsen, der yderligere havde forhandlet med Føreren af Planet, Skipper A. Cornand, telegraferede saa den 8 Januar til Indstævnte: „Thyra afgaaet Lissabon Karantæne — telegrafer hurtigst Skibningsordre; vor Damper Planet lastefærdig her; Fragt Lst. 105 Øjeblikksvar“. De modtog imidlertid heller ikke Svar derpaa, og, da de antog, at det var begrundet i, at Fragten fremdeles ansaas for høj, opnaaede de en yderligere Nedsættelse og telegraferede derefter den 9 Januar til Indstævnte: „Planet akcepterer Lst. 100. Telegrafer“. Indstævnte, der samme Dag havde telegraferet til Coverley & Ko**): „Vinen gaar med Thyra i Slutningen af Ugen“, telegraferede derpaa den 10 Januar til Jervell & Knudsen: „Ifald Planet destineret til Kjøbenhavn, akcepterer jeg Fragten“, ligesom han endnu allerede den 9 Januar havde telegraferet yderligere til Coverley & Ko: „Kun hvis

*) Telegrammet fra Jervell & Knudsen er af 7 Januar. I Stedet for samme Dag skulde der altsaa staa: Dagen efter 3: den 7 Januar.

**) Det var Coverley & Ko., der havde sendt det i Dommen nævnte Telegram til Jørgensen.

Planet gaar Kjøbenhavn, Afskibning tilladt. Ellers Thyra, naar den ankommer fra Lissabon“. Jervell & Knudsen, der strax vare blevne bekjendte ogsaa med dette Telegram, besvarede Indstævntes Telegram til dem af 10 Januar samme Dag med et Telegram saalydende: „Planet destineret Kjøbenhavn. Telegraferer strax Coverley Ordre: Annuller Thyra. Afskibning Planet“, hvorhos de ligeledes samme Dag som dertil befuldmægtigede af Indstævnte oprettede et Certeparti med Skipper Cornand om for en Fragt af Lst. 100 at bringe de omtalte 120 Piber Vin til Kjøbenhavn, hvad de ved en Skrivelse af 11 Januar, idet de stadfæstede Telegramvexlingen, underrettede Indstævnte om, hvorhos de fremsendte et Exemplar af Certepartiet og tilføjede, at de skulde meddele Coverley & Ko., naar Vinen, formentlig om et Par Dage, kunde indlades. Uden at besvare det sidstnævnte Telegram af 10 Januar afsendte Indstævnte imidlertid den 11 Januar et nyt Telegram til Coverley & Ko. saalydende: „Afslaa Planet, afskib med Thyra“, og i Henhold dertil indladede Coverley & Ko., da nævnte Damper Thyra den 13 Januar ankom til Oporto, de 120 Piber Vin i bemeldte Damper, hvormed Vinen den 19 Januar afgik fra Oporto. Jervell & Knudsen, som, uden at faa nogen direkte Meddelelse fra Indstævnte om dennes Telegram af 11 Januar til Coverley & Ko., allerede Dagen efter vare blevne bekjendte dermed fra disse, telegraferede i den Anledning den 12 Januar til Indstævnte: „Planet fragtet for Deres Regning 100 Lst. ifølge Deres Telegram af 10 Januar, Planet liggende her for Deres Regning. Thyra ikke ankommen. Hvis Afskibning Thyra, Proces. — Telegraferer strax“, og den 13 Januar meddelte de Coverley & Ko. ved at sende disse en Gjenpart af Certepartiet, at Planet nu var rede til at modtage de 120 Piber Vin, der bades afskibede uden Ophold, hvorhos de paany samme Dag telegraferede til Indstævnte: „Vi have givet Coverley Underretning. Planet liggende her for Deres Regning. Have raadspurgt Sagfører. De sikker paa at tabe Proces ifald Afskibning Thyra. Raader Dem telegrafer hurtigst: Afskibning Planet“. Medens Coverley & Ko. endnu den 13 Januar besvarede Jervell & Knudsens Meddelelse til dem af samme Dag ved en Skrivelse, hvori Firmaet udtalte, at deres Hverv ene var at modtage og fremsende Vinen overensstemmende med Indstævntes Ordre, og at de med Hensyn til Afskibningen vare beordrede til at besørge samme med Damperen Thyra, der nu laa i Havnen, hvorfor de tilbagesendte Certepartigjenparten, forholdt Indstævnte sig derimod fremdeles ganske tavs overfor Jervell & Knudsen og Damperen Planet. Jervell & Knudsen tilskrev derimod den 18 Januar et Brev til Indstævnte, hvori de, næst at henholde sig til deres tidligere Meddelelser og stadfæste deres Telegrammer af 12 og 13 s. M., fremhævede, at han selv maatte bære Konsekvensen af Afskibningen med Thyra, idet de ved at fragte Planet

kun havde handlet ifølge hans Telegraminstrux til dem, samt at Planet fra den 19 Januar Morgen vilde ifølge Certepartiet ligge paa Overliggedage for hans Regning, hvad de ligeledes den 19 Januar meddelte Coverley & Ko. var indtraadt, men hvad dette Firma samme Dag besvarede derhen, at Firmaet intet havde at gjøre med Aftalerne mellem Indstævnte og Jervell & Knudsen.

Det omtalte, den 10 Januar d. A. mellem Skipper A. Cornand som Fører af Skruedamperen Planet, da under Losning i Oporto, og Jervell & Knudsen ifølge paaberaabt telegrafisk Fuldmagt fra Indstævnte afsluttede Certeparti gik ud paa, at Planet skulde, saasnart den var udlosset, indlade 120 Pider Vin for Indstævnte og afgaa dermed til Kjøbenhavn og aflevere Vinen der mod Betaling Lst. 100 i Fragt, dog at der i den trykte Klausul, som i visse Tilfælde fritog for denne Forpligtelse, bl. A. var nævnt Frost. Der var derhos ved samme indrømmet 4 Arbejdsdage til Indladningen i Oporto og Losningen her, hvilke skulde begynde Kl. 6 Morgen, efterat Skibet var meldt rede til Ladning og Losning, hvorom Føreren skulde give 24 Timers Varsel i Brev til Afskiberen og Destinataren, hvorhos der endvidere var indrømmet 2 Overliggedage derndover mod en Betaling af Lst. 20 pr. Dag, og skulde Fragtbeløbet være Bøde for Ikke-Opfyldelse af Overenskomsten; endelig var det udtalt, at Skibet havde Ret til at indlade ogsaa andre Varer for Rhedernes Regning.

Efterat Jervell & Knudsen den 19 Januar havde til Legitimation af deres Optræden tilstillet Skipper Cornand en Gjenpart af deres Brevvexling med Indstævnte, lod Skipperen den 20 Januar foretage Protest hos den fungerende danske Konsul i Oporto, hvori han fremhævede, at han efter sin Ankomst til Oporto med Planet var efter Forslag af Jervell & Knudsen gaaet ind paa at føre 120 Piber Vin i Fragt direkte til Kjøbenhavn for en Vinhandler her for et Beløb, der endelig fastsattes til Lst. 100, hvorom der efter fornøden Bemyndigelse fra Vinhandleren den 10 Januar var blevet afsluttet Certeparti, at Jervell & Knudsen imidlertid, da Indladningen skulde ske, havde meddelt ham, at Vinen ifølge Ordre fra Vinhandleren var af dennes Speditører bleven afskibet med Damperen Thyra, og at han, der havde givet behørig Meddelelse om, at den 19 og 20 Januar paaløb som Overliggedage med 20 Lst. for hver Dag, nu paa egne og Planets Rhederies Vegne nedlagde Protest overfor Vinhandleren for det ved Ikke-Opfyldelsen af Certepartiet paadragne Tab af den vedtagne Fragt og for det for Overliggedagene skyldige Beløb samt for alle derved paadragne Udgifter og Bekostninger m. m.

Det skal endnu bemærkes, at, medens Damperen Thyra, der som anført, afgik fra Oporto den 19 Januar, ankom til

Havre efterat have anløbet forskjellige Havne, den 4 Februar — paa hvilket Tidspunkt Planet, der afsejlede fra Oporto den 20 Januar, var i Marstrand — blev Thyra, som det maa antages paa Grund af de daværende Ishindringer her, liggende der til den 4 Marts, saa at den først naaede Kjøbenhavn den 8 Marts.

Under nærværende Sag har nu Skipper A. Cornand under Paaberaabelse af det omtalte Certeparti, hvorved Indstævnte havde befragtet Skibsrum i Planet til 120 Piber Vin, hvormed foruden med anden Stykgodsfragt bemeldte Dampere skulde afgaa til Gøteborg og Kjøbenhavn, og under Paaberaabelse af, at Planet, efter den 13 Januar at have meldt sig rede til at indlade Vinen, ikke havde modtaget samme hverken i Løbet af de vedtagne Liggedage eller Overliggedage og derpaa havde maattet afsejle uden at faa anden Fragt istedet, paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham det vedtagne Fragtbeløb med Lst. 100 eller 1815 Kr., Godtgjørelse for de 2 Overliggedage med Lst. 40 eller 726 Kr. og Omkostningerne ved Protesten og Telegrammer m. m. med 74 Kr. 88 Øre eller ialt 2615 Kr. 88 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 28 Marts d. A. foruden Sagens Omkostninger. Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden i det Hele, men subsidiært frifunden mod at betale Fragt, altsaa frifunden for at betale Godtgjørelse for Overliggedage eller dog for mere end 1 Overliggedag og derhos i ethvert Fald i Fragten fradraget dels et Beløb af 60 Lst., som Planet kunde have faaet istedet i Fragt for andet Gods hertil, dels de Udgifter, som Planet efter Rettens Skjøn havde sparet ved ikke at sejle til Kjøbenhavn, hvorhos ogsaa han har fordret sig tilkjendt Omkostningerne ved Sagen.

Efter Alt, hvad der under denne foreligger, kan det nu vel ikke siges, at d'Hrr. Jervell & Knudsen, som af Sagsøgeren anbragt, under Forhandlingerne om den omhandlede Befragtning særlig ere optraadte som Agenter for Indstævnte, men derimod maa Indstævnte siges ved sit Telegram af 10 Januar d. A. til dem: „Ifald Planet destineret til Kjøbenhavn, akcepterer jeg Fragten“ (i Originalen: „If Planet bound for Copenhagen, I accept freight“) at have givet dem en for det Tilfælde, at Planet vilde gaa til Kjøbenhavn med Vinen, hvad den var villig til, definitivt, ikke af nogen yderligere Meddelelse afhængig, bindende Bemyndigelse til at afslutte Befragtningskontrakt om Vinen, og denne Bemyndigelse kan derhos ikke siges at have hvilet paa saadanne urigtige Forudsætninger, hvis Urigtighed derhos maatte være ialtfald Jervell & Knudsen kjendelig — saaledes f. Ex. at Thyra skulde underkastes en længere Tids Karantæne i Portugal, saa at den følgelig ikke kunde naa hertil saa hurtig som Planet, og at dette Skib var ladefærdigt tidligere og allerede forinden var bestemt hertil ogsaa med andre Varer — at Bemyndigelsen

derved skulde være bleven uden Betydning. Efterat Certepartiet i Henhold til denne Bemyndigelse var afsluttet med Sagsøgeren, kunde Indstævnte derhos selvfølgelig ikke være berettiget til at fordre det annulleret, blot fordi han, som sket, telegraferede anden Bestemmelse, inden Planet endnu var meldt ladefærdigt. Ej heller kan der gives Indstævnte Medhold i, at han ikke skulde have været bunden ved Certepartiet paa Grund af de deri optagne Bestemmelser om Betaling for Overliggedage og om Bortfalden af Forpligtelsen til at gaa hertil i Tilfælde af Ishindringer, idet Optagelsen af disse Bestemmelser ikke, særlig fordi der her kun var Tale om en Stykgodsbefragtning, kan siges at have gjort Certepartiet usædvanlig byrdefuldt eller at have ligget udenfor den givne Bemyndigelse. Selv om det derhos, ogsaa i nærværende Tilfælde, hvor der kun var Tale om en Stykgodsbefragtning med et Skib, der ikke gik i fast Rute, maatte antages at have været Meningen af Udtrykket: „destineret til“ („bound for“), at Skibet skulde gaa direkte til Kjøbenhavn, — hvad der iøvrigt ikke er Grund til at komme ind paa, da det af Protesten og Proceduren ses, at Sagsøgeren har opfattet Udtrykket paa denne Maade, dette dog saaledes at forstaa, at han ikke antog derved at være udelukket fra først at gaa ind til Gøteborg med de dertil bestemte Varer, — findes dog den Omstændighed, at Sagsøgeren maatte have havt til Hensigt saaledes først at anløbe Gøteborg, ikke at kunne retfærdiggjøre det fra Indstævntes Side, uden at han havde skaffet sig nogen Kundskab derom og om, hvorvidt Sagsøgeren vilde have vægret sig ved paa Forlangende først at gaa til Kjøbenhavn, iøvrigt uhjemlede Brud paa Certepartiet.

Indstævnte findes derfor at maatte betale Sagsøgeren det vedtagne Fragtbeløb af 1815 Kr. og de fordrede Omkostninger ved Protesten og til Telegrammer m. m. af 74 Kr. 88 Øre, mod hvilke der ikke er fremkommet nogen beføjet Indsigelse, og uden Fradrag enten af de 60 Lst., som Sagsøgeren skulde have kunnet indvinde i anden Fragt, da det ikke er godtgjort, at han kunde have faaet eller endog havde været pligtig at modtage denne anden Fragt, eller af de Omkostninger, som skulle være blevene sparede ved, at Planet ikke gik hertil, da der ikke er forelagt Retten de fornødne Oplysninger til at træffe Bestemmelse i saa Henseende. Derimod findes Indstævnte ikke at burde tilpligtes at betale de fordrede Lst. 40 for 2 Overliggedage, da det af, hvad der forelaa allerede den 13 Januar, endsige den 18, maatte være tilstækkelig klart ogsaa for Sagsøgeren, at Indstævnte overhovedet ikke vilde levere ham nogen Last, og han saaledes ikke havde tilstrækkelig Føje til at vente de 2 Overliggedage paa mulig anden Last fra Indstævnte, jfr. Sølovens

§ 129, smh. med § 126. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 346.

Advokat Halkier

contra

Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen
(Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 November 1894: Arrestanten, Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 100. Arrestanten er født den 26 November 1860 og anset bl. A.: ved nærværende Rets Dom af 8 September 1888 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels §§ 54 og 237, efter § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46 og efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Høiesterets Dom af 23 December 1891 efter Straffelovens § 230,

1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1, under Hensyn til Straffelovens § 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Næstveds Kjøbstads Politiretsdom af 16 April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og efter Frdn. 10 December 1828 med Tvangsarbejde i 150 Dage. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestanten havde udstaaet den ovennævnte Straf af Tvangsarbejde i 150 Dage, blev han den 15 September d. A. af Politiet i Næstved afleveret til Københavns Magistrat som Subsistentsløs, og samme Dag fremstillet for Expeditionsskretær under Magistraten, Sophus Christoffer Johannes Haagerup, der paa vedkommende Borgemesters Vegne skulde træffe Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes med hans Forsørgelse. Expeditionsskretæren tilkjendegav Arrestanten, at han vilde blive udlagt paa Ladegaarden, og henviste ham, der begjærede at blive dimitteret strax, idet han foregav at kunne faa Arbejde, til at godtgjøre dette for Inspektøren for Ladegaarden, da han i saa Fald kunde vente at blive dimitteret herfra. Da Arrestanten, der var misfornøjet med at skulde udlægges paa Ladegaarden, og som vedblev at anmode om at blive dimitteret strax, ikke paa Expeditionsskretærens gjentagne Opfordringer vilde forlade Lokalet, tilkaldte denne Magistratsbud Peter Hansen Petersen og paalagde ham at føre Arrestanten ud. Petersen, der var iført Uniform, opfordrede derpaa Arrestanten til at gaa, men da han ikke gjorde Mine til at adlyde, tog han Arrestanten i Armen for at føre ham afsted, og da han ikke paa Arrestantens Forlangende gav slip, tildelte Arrestanten ham et Slag i Ansigtet. Da Petersen, der paa Grund af Slaget mistede det Tag, han havde i Arrestanten, paany vilde gribe fat i ham, bibragte Arrestanten ham flere Slag med knyttet Haand, dels i Ansigtet, dels paa Skulderen. Magistratsbud Poul Andersen, der ligeledes var iført Uniform, og som var bleven hidkaldt ved Støjen i Lokalet, greb nu fat i Arrestanten, og i Forening med Petersen transporterede han Arrestanten, der gjorde al den Modstand, han kunde, ud i det foran Lokalet værende Venteværelse. Saasnart de havde ført Arrestanten herud, gav de slip paa ham, men Arrestanten foer da strax ind paa Andersen og tildelte ham med knyttet Haand et Slag i Ansigtet, hvilket Slag ramte Andersen lige over det højre Øje. Efter at dette var passeret, forholdt Arrestanten sig rolig. Arrestanten har angivet, at Grunden til, at han slog Andersen, var Vrede over, at denne efter at have grebet fat i ham gav ham nogle Dunk i Nakken, men denne Arrestantens Forklaring, er bestemt benægtet af Andersen og er heller ikke paa anden Maade bestyrket.

Den mod Petersen øvede Vold medførte for denne nogen Svulst af Bedækningen om venstre Øje, en ret betydelig Ømhed

for Tryk paa denne Region, samt en lille Blodudtrædning paa Næsen, der endvidere blev slaaet tilblods ved et af Slagene. Det Slag, Arrestanten gav Andersen, medførte nogen Svulst af Bedækningen over og under højre Øjes ydre Parti samt Ømhed for Tryk paa dette Sted. Under Sammenstødet med Arrestanten paadrog Andersen sig endvidere en mindre Hudafskrabning paa højre Haands Langfinger. Følgerne af Arrestantens Voldshandlinger holdt sig for Petersens Vedkommende 5 a 6 Dage, og for Andersens Vedkommende havde de endnu ikke helt fortaget sig, da han den 2 Oktober dette Aar mødte i Retten, men efter Sagens Oplysninger maa det antages, at hverken Petersen eller Andersen vil have varig Meen af den mod dem øvede Vold. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 180. **Elin Haakonsson**, Severinsens fraskilte Hustru
(Bagger efter Ordre)

contra

Assistent **Christian Vilhelm Rohde** (Ingen),

betræffende Udredelse af Alimentsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 December 1893: Naar Indklagede, Assistent Christian Vilhelm Rohde, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Elin Haakonsson, Severinsens fraskilte Hustru, til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 9 September dette Aar fødte, endnu udøbte Drengbarn, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel og til Klagerinden betale Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for hende, alt efter Øvrighedens Bestemmelse.

Høiesterets Dom.

For Kriminal- og Politiretten har Indstævnte anbragt, at han faa Dage efter den 24 Oktober 1892, da Appellantinden flyttede ind i en Lejlighed i en ham tilhørende Ejendom, første Gang havde Samleje med hende, og at han har havt Samleje med hende adskillige Gange, men er ophørt hermed allerede ved Udgangen af nævnte Oktober Maaned, fordi han da ikke mere vilde have med hende at bestille. Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Thingsvidne er det imidlertid af et Vidne, der i Vinteren 1892—93 beboede et Værelse i Appellantindens Lejlighed, blandt andet

edelig forklaret, at Indstævnte, der havde Nøgle til hendes Lejlighed, i det nævnte Tidsrum flere Gange, deriblandt ogsaa om Natten, kom tilstede i denne. Da det nu efter denne Vidneforklaring, der ikke er modsagt af Indstævnte, og naar hensees til det i sig selv lidet sandsynlige i Indstævntes Forklaring om det utugtige Forholds Ophør allerede i Oktober Maaned, maa have Formodningen for sig, at Forholdet er fortsat i den paafølgende Tid af Vinteren, findes det ikke at kunne tilstedes Indstævnte at afgjøre Sagen ved sin Ed, hvorimod hans Forpligtelse til at udrede det af Appellantinden paastaede Underholdningsbidrag samt Bidrag til Udgifterne ved hendes Barselsfærd maa gjøres afhængig af, at hun aflægger den af hende tilbudte Ed paa, at Indstævnte har havt Samleje med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende fødte Barn.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve og Salærerne til Appellantindens her for Retten og under fornævnte Vidnesag beskikkede Sagførere at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Naar Appellantinden Elin Haakonsson inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at Indstævnte, Assistent Christian Vilhelm Rohde, har havt legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 9 September 1893 fødte Drengbarn, bør han betale Bidrag til dette Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel samt Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for Appellantinden, alt efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. Trøster Appellantinden sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Høiesterets-sagfører Bagger 60 Kroner og Overretsprokurator Kalko 12 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 Februar 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 52.

Nr. 180. Elin Haakonsson, Severinsens fraskilte Hustru
(Bagger efter Ordre)

contra

Assistent Christian Vilhelm Rohde (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Klagerinden Elin Haakonsson, Severinsens fraskilte Hustru, paastaar under nærværende ifølge Begjæring af Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag Indklagede, Assistent Christian Vilhelm Rohde, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 9 September 1893 fødte, endnu udepte Drengsbarn at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel og til hende at betale Bidrag til de særlige Udgifter, Barsefærden har medført for hende, alt efter Øvrighedens Bestemmelse. Indklagede, der har erkjendt, at han har havt Samleje med Klagerinden, men benægtet, at saadant har fundet Sted efter Udløbet af Oktober Maaned 1892, paastaar sig frifunden.

Da Barnet maa være avlet efter fornævnte Tid, og Klagerinden ikke har bevist sin Sigtelses Rigtighed eller skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af Danske Lovs 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, hvorimod han i modsat Tilfælde vil være at demme efter Klagerindens i Forordningen

14 Oktober 1763, Plakat 6 December 1839 og Lov 12 April 1892 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Mandagen den 28 Januar.

Nr. 338.

Advokat Halkier

contra

1) Carl Otto Valdemar Sørensen, 2) Thomas Christian Høi Sørensen, 3) Jens Pauli Harder, 4) Marcus Lauridsen og 5) Johan Peter Petersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed heri.

Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 2 August 1894:

1. Tiltalte Sindal Albinus Rommerdal bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. 2. Tiltalte Niels Christian Nielsen Halkjær med simpelt Fængsel i 14 Dage. 3. Tiltalte Karl Otto Valdemar Sørensen med 25 Rottingslag. 4. Tiltalte Valdemar Lauritsen med 15 Rottingslag. 5. Tiltalte Josef Valdemar Vilhelm Borgastz med 15 Rottingslag. 6. Tiltalte Anders Daniel Danielsen med 15 Rottingslag. 7. Tiltalte Jacob Frederik Hansen med 15 Rottingslag. 8. Tiltalte Thomas Christian Høi Sørensen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 9. Tiltalte Jens Pauli Harder med 10 Rottingslag. 10. Tiltalte Marcus Lauridsen med 10 Rottingslag. 11. Tiltalte Johan Peter Petersen med 15 Rottingslag. 12. Tiltalte Harald Christian Valdemar Nielsen med 15 Rottingslag. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 40 Kr., og til Defensor, Sagfører Schibbye, 30 Kr., betaler Tiltalte Nr. 1, saaledes at de Tiltalte Nr. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11 og 12 in solidum med ham betaler hver $\frac{1}{10}$ og de Tiltalte Nr. 9 og 10 in solidum med ham hver $\frac{1}{20}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Oktober 1894:

For Tiltalte Nr. 6, nu afdøde Anders Daniel Danielsens Vedkommende hæves Sagen. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Nr. 8, Thomas Christian Høi Sørensen, bestemmes til 4 Gange 5 Dage. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 40 Kr.,

der udredes paa samme Maade som de øvrige Aktionsomkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Carl Sørensens, Thomas Sørensens, Jens Harders og Johan Petersens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at de ere ansete med de dem hver især idømte Straffe, medens den Straf, Tiltalte Marcus Lauridsen har forskyldt for sit i Dommen anførte Forhold, vil, da han siden Dommens Afsigelse har fyldt 18 Aar, være at bestemme efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for de nævnte 5 Tiltaltes Vedkommende tiltrædes, medens Salærerne for Høiesteret blive at tilsvare af dem i det nedenauførte Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Marcus Lauridsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, hvoraf Carl Otto Valdemar Sørensen udreder Halvdelen, Thomas Christian Høi Sørensen en Fjerdedeel, Jens Pauli Harder og Marcus Lauridsen, een for begge og begge for een, en Ottendedeel og Johan Peter Petersen en Ottendedeel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denno Sag tiltales 1, Sindal Albinus Rommerdahl — 2, Niels Christian Nielsen Halkjær — 3, Carl Otto Valdemar Sørensen, født den 14 Juni 1876 — 4, Valdemar Lauritsen — 5, Joseph Valdemar Vilhelm Borgastz — 6, Anders Daniel Danielsen — 7, Jacob Frederik Hansen — 8, Thomas Christian Høi Sørensen, født den 11 April 1876, 9, Jens Pauli Harder, født den 16 August 1878, 10, Markus Lauridsen, født den 13 December 1876, 11, Johan Peter Petersen, født den 12 Marts 1877 og 12, Harald Christian Valdemar Nielsen — af hvilke Ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri og Meddel-

agtighed heri; men da Tiltalte Nr. 6, Danielsen, efter Sagens Indankning for Overretten er afgaaet ved Døden den 11 September d. A., vil Sagen for hans Vedkommende være at hæve.

Ved de øvrige Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser:

Tiltalte Nr. 1, Sindal Albinus Rommerdahl — — — —

3. I en i Hobro Skov beliggende, til Danselokale og Restauration benyttet Træbygning, det saakaldte Skyttehus, der ikke er beboet, uden forsaavidt en Opvarter fra en Gang i Maj Maaned d. A. har havt Natteophold sammesteds, har Tiltalte i Forening med forskellige af de Medtiltalte flere Gange tilvendt sig Drikkevarer, tilhørende Restauratør Clausen, der havde saadanne Varer beroende i forskellige Lokaler i Bygningen. I saa Henseende er Følgende oplyst:

a. En Eftermiddag i 1893, som det maa antages i Foraaret, bleve Tiltalte og de Medtiltalte Nr. 8, Thomas Sørensen og Nr. 11, Petersen enige om at tage nogle Drikkevarer i Skyttehuset, hvor de vidste, at der dengang ikke befandt sig nogen. Tyveriet udførtes paa den Maade, at en af de Medtiltalte, som det maa antages, Sørensen, med en Nøgle ituslog en Rude i et Vindue, der fra Restaurationslokalet vendte ud mod Keglebanen, og efter at have aflaget Vindueshasperne og aabnet Vinduet, steg ind i Lokalet, hvor han af et ikke afaaset Skab tog flere Flasker, indeholdende Brændevin, Kognak og Hvidtøl, hvilke Drikkevarer han rakte ud til de to Andre, der stode udenfor.

b. Ifølge Medtiltalte Nr. 8, Thomas Sørensens Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, have de en Dag, saavidt Sørensen erindrer ved Novembertid, da det allerede var temmelig mørkt, efter at være blevne enige om at ville stjæle nogle Drikkevarer i Skyttehuset, udført dette saaledes, at Tiltalte steg ind ad et paa Husets Bagside værende Vindue, som han havde aabnet ved gennem en ituslaet Rude i samme at afdække Vindueskrogene, og rakte de Drikkevarer, som han derpaa til-egnede sig, nemlig en Flaske Vin og nogle Flasker bayersk Øl, ud til de Andre.

c. En Søndag Aften i afvigte Foraar gik efter Tiltaltes Forslag han og de Medtiltalte Nr. 6, Danielsen, Nr. 9, Harder og Nr. 10, Lauridsen — for hvilke han efter de to Sidstnævntes Forklaringer havde foregivet, at han, der om Dagen havde hjulpet til ved Opvarthningen i Skyttehuset, af Opvarteren sammesteds havde faaet en Nøgle til Huset — ud til dette for at stjæle Drikkevarer, og Tiltalte aabnede da, efter hvad han har tilstaaet, med en medbragt falsk Nøgle Kjøkkendøren og kom, efter at være gaaet ind i Huset, medens Harder og Lauridsen forbleve udenfor, tilbage med 4 Flasker bayersk Øl, 4 Flasker Sodavand og en

Flaske med noget Vin i, hvilke Drikkevarer de derpaa i Forening fortærede i Skoven.

d. En Gang først paa Sommeren d. A. have Tiltalte og de Medtiltalte Nr. 2, Halkjær og Nr. 3, Carl Sørensen fra et uaf-laaset Spisekammer i Skyttehusets Restaurationslokale, til hvilket sidste de havde banet sig Adgang ved Alle at stige gennem et Vindue, som de havde aabnet gennem en Rude i samme, som Tiltalte i dette Øjemed slog itu, stjaalet 6 Flasker Sodavand og nogle Cigarer.

e. Efter Tiltaltes Forklaring var det efter foregaaende Aftale med ham, at Medtiltalte Nr. 8, Thomas Sørensen — der, efter hvad han har tilstaaet, den 3 Juni d. A. om Aftenen, medens der var Fest i Skoven, stjal en Flaske med Kognak, der stod paa et Bord udenfor Skyttehuset — begik dette Tyveri, hvorhos Tiltalte efter sit Udsagn var Sørensen behjælpelig hermed ved at søge at aflede vedkommende Opvarters Opmærksomhed og senere var med til at drikke Kognaken. Sørensens Forklaring gaar derimod ud paa, at han var ene om Tyveriet.

4. I Løbet af afvigte Efteraar, Vinter og Foraar har Tiltalte i Forening med forskellige af de Medtiltalte, der, som det maa antages, i Reglen efter Opfordring af Tiltalte, der kjendte Lokaliteterne paa Gjærningsstedet, deltog i de paagjældende Tyverier, mange Gange stjaalet Vin, hver Gang en eller flere Flasker, i ovennævnte Restauratør Clausens Kjælder, hvortil der er Nedgang i en Port i den af Clausen beboede Gaard i Hobro, i hvilken der er Klublokale. Disse Tyverier, der fandt Sted om Aftenen, efterat det var blevet mærkt, og paa en Tid, da de til Clausens Gaard førende Porte vare aflukkede, bleve udførte paa den Maade, at de Paagjældende fra et offentligt Pissoir i Skibsgade, der er adskilt fra den til Klublokalet hørende Have ved en 2 Al. 19 Tm. høj Mur, støge op paa denne og derfra over et til Muren stødende Træskur ned i Haven, hvorfra de gennem en uaf-laaset Port i en Sidebygning kom ind i Gaarden, hvorefter en eller flere af Deltagerne — i Reglen dog Tiltalte alene — gik ind i Kjælderen, der var uaf-laaset, idet Nøglen sad i Døren, og hentede Drikkevarerne. Efter hvad der er oplyst, har Tiltalte af saadanne Tyverier begaaet:

som det maa antages i afvigte Efteraar og sammen med Medtiltalte Nr. 3, Carl Sørensen, hvorved der blev stjaalet 4 Flasker Rødvin — — — — —

engang i sidste Vinter et sammen med Medtiltalte Nr. 8, Thomas Sørensen, hvorved der blev stjaalet 2 Flasker Vin — — — — —

6. En Aften i Begyndelsen af Foraaret d. A., som det maa antages Kl. 6 a 7, har Tiltalte i Forening med Medtiltalte Nr. 3, Carl Sørensen samt Nr. 6, nu afdøde Anders Danielsen stjaalet 1 Flasker Vin i Konsul Larsens Kjælder i hans Gaard i Hobro,

i hvilken Kjælder der er to Vinduer ud til en mellem Gaarden og Gaden værende Port. Et af disse Vinduer aabnede Tiltalte ved gennem en Rude i samme, der var slaæet itu, at aftage Hasperne, hvorefter han og, efter hans og Danielsens Forklaringer, tillige Carl Sørensen stege gennem Vinduet ned i Kjælderen, medens Danielsen og efter Carl Sørensens Forklaring, ogsaa denne stode paa Vagt i Porten og modtog de stjaalne Drikkevarer — — — — —

9. Efterat Tiltalte — der, som det maa antages i Slutningen af April eller Begyndelsen af Maj d. A., da han af sin Mester var bleven sendt i et Ærinde til ovennævnte Uhrmager Christensen, saa en Nøgle ligge paa Maatten foran Døren fra Gangen til Værkstedet, hvilken han antog var den til Værkstedet hørende Nøgle, der var falden ud af Nøglehullet — havde tilvendt sig denne Nøgle for senere at benytte den til at komme ind i de paagjældende Lokaler for at stjæle der, har Tiltalte, i Forening med forskellige af de Medtiltalte, begaaet to Tyverier i Christensens Værksted og Butik, idet han begge Gange, efter at de Paagjældende vare komne ind i Gangen, hvortil der var uhindret Adgang fra Gaden, med den nævnte Nøgle aabnede Døren til Værkstedet, hvilket ved en uafsaaset Dør staar i Forbindelse med Butiken — — — — —

Det andet Tyveri, i hvilket, ligeledes efter Tiltaltes Opfordring, Medtiltalte Nr. 3, Carl Sørensen deltog, blev begaaet den 9 Juni d. A. om Aftenen mellem Kl. 11 og 12, efterat Christensen var gaaet i Seng. Af den uafsaasede Pengeskuffe i Butiken tog enten Carl Sørensen eller Tiltalte — der i saa Fald gav Sørensen Beløbet — 1 Kr., hvorhos Tiltalte tilvendte sig et i Værkstedet henliggende Sølvcylinderuhr af Værdi 10 Kr. De Tiltalte bleve imidlertid, forinden de havde bortfjernet sig fra Gjærningsstedet, overraskede af Christensens Svend, hvilket gav Anledning til nærværende Undersøgelse.

10. En Aften, som det maa antages i Midten af Maj Maaned d. A., gik Tiltalte samt de Medtiltalte Nr. 3, Carl Sørensen og Nr. 4, Valdemar Lauritsen, efter Forslag af de to Førstnævnte, ud for at stjæle nogle Penge, og de forsøgte da paa i dette Øjemed at skaffe sig Adgang, først til Isenkræmmer Mikkelsens Butik i Hobro og derpaa til Kjøbmand S. P. Møllers Butik sammesteds, idet Tiltalte begge disse Steder — det sidstnævnte Sted indefra Gaarden, medens de to Andre bleve staaende paa Post udenfor Porten — søgte med den foran under Nr. 9 ommeldte Nøgle at aabne de paagjældende Døre, hvad dog ikke lykkedes. Tiltalte og Carl Sørensen gik derefter paa Strømpedøder ind i en Gang i Kjøbmand Kroghs Ejendom, hvorfra en Dør fører ind til hans Butik, medens Lauritsen blev staaende i Porten; men da der i det samme kom en Person ned ad Trappen fra 1ste Sal, grebe de alle Flugten. De gik derefter ind i Gjæst-

giver Christiansens Port, idet Carl Sørensen vilde tage bayersk Øl i Christiansens Kjælder; men ogsaa dette maatte de opgive, da Christiansen i det samme kom tilstede.

11. Efterat Tiltalte en Aften, vist i de sidste Dage af Maj Maaned d. A., da han kom forbi Isenkræmmer Mikkelsens Butik i Hobro, og saa, at denne var tom, havde tilvendt sig en i Døren, der fra Gangen fører ind i Butiken, siddende, til 50 Øre vurderet Nøgle i den Hensigt senere at benytte den til at komme ind i Butiken for at stjæle, blev han og de Medtaltale Nr. 3, Carl Sørensen og Nr. 4, Valdemar Lauritsen — hvilke Tiltalte havde fortalt, at han havde taget bemeldte Nøgle — en Aften kort efter Tyveriet af denne enige om at stjæle Penge i den nævnte Butik, og efterat de den paagældende Aften omtrent Kl. 11 vare komne til Butiken, forblev efter Aftale Lauritsen staaende paa Gaden og Sørensen i Gangen foran Butiken — til hvilken Gang der var uhindret Adgang — for at holde Vagt, medens Tiltalte med Nøglen lukkede sig ind i Butiken, hvor han af den uafsaasede Butiksskuffe tilvendte sig, som det maa antages, 55 Øre, som de delte mellem sig — — — — —

Endelig gik Tiltalte den 3 Juni d. A. om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 sammen med Nr. 3, Carl Sørensen, Nr. 7, Hansen og Nr. 11, Petersen — hvilke to Sidste Tiltalte havde fortalt om Nøglen og spurgt, om de ikke vilde med hen og tage nogle Penge i Mikkelsens Butik — hen til denne, og medens Hansen og Petersen bleve staaende udenfor paa Gaden, gik Tiltalte og Carl Sørensen ind i Butiken, som Tiltalte aabnede med den omhandlede Nøgle, hvorefter Tiltalte tog 10 Øre af Pengeskuffen samt et paa Disken henliggende Spil Kort, medens Sørensen tog en paa Disken liggende Pengepung. Efterat være komne ud paa Gaden viste de Hansen og Petersen de stjaalne Gjenstande, hvilke de selv beholdt; men Hansen har særlig udsagt, at det var Meningen, at de alle, hvis Udbyttet havde været nogenlunde ordentligt, skulde have delt samme, og noget lignende har ogsaa Petersen udsagt — — — — —

Tiltalte Nr. 2, Niels Christian Nielsen Halkjær — — — — —

13. En Søndag Eftermiddag omtrent Kl. 6, som det maa antages i Begyndelsen af Maj Maaned d. A., gik Tiltalte sammen med Medtaltale Nr. 8, Thomas Sørensen, ind i det foran under Nr. 3 ommeldte Skyttehus's Kjøkken, hvis Dør stod aaben, og hvor der ingen var tilstede, idet Personalet opholdt sig i Restaurationslokalet. Her stjal de 3 a 4 Flasker Sodavand, hvis Indhold de strax fortærede udenfor Huset. — — — — —

Tiltalte Nr. 3, Carl Otto Valdemar Sørensen, har deltaget i de under Nr. 3 d og 6 ommeldte Tyverier, i et af de under Nr. 4

og et af de under Nr. 9 ommeldte Tyverier, i de under Nr. 10 omhandlede Forsøg paa forskellige Tyverier, samt i de under Nr. 11 omhandlede 2 fuldbyrdede Tyverier, alt under de paa de nævnte Steder angivne Omstændigheder. Endvidere har han begaaet følgende Forbrydelser:

15. En Aften i afvigte Efteraar gik Tiltalte og Medtiltalte Nr. 12 Nielsen hen til Gjæstgiver Christiansens Gjæstgiveri i Hobro, hvor Nielsen, medens Tiltalte blev staaende i Porten, gik fra denne ind i en aabenstaaende Gang og af en derværende til Flasker indrettet lille Kjælder, hvis uaflaasede Lem han aabnede, udtog 3 Flasker Dobbeltøl og 3 Flasker Bitterøl, af Værdi ca. 50 Øre, hvilke han rakte til Tiltalte. 16. Noget efter den 5 Februar d. A. have Tiltalte og Medtiltalte Nr. 12, Nielsen, paa den foran under Nr. 4 angivne Maade skaffet sig Adgang til Restauratør Klausens Kjælder, i hvilken de ved denne Lejlighed begge vare inde, og der stjaalet, som det maa antages, 2 Flasker Vin. 17. En Aften Kl. henved 11, vistnok i Marts Maaned d. A., i hvert Fald før 1 April, gik Tiltalte og Medtiltalte Nr. 12, Nielsen, ind i Kjøbmand Jens Dyhrbergs Gaard i Hobro, hvor de ved Hjælp af Nielsens Gadedørsnøgle aabnede en aflaaet Dør til Dyhrbergs Pakhus, hvorefter de, idet de for at se afreve nogle medbragte Tændstikker, af nogle i Pakhuset henstaaende Kasser toge en Del hvidt Sukker og Kandissukker, som de stoppede i deres Lommer. De bleve imidlertid, medens de endnu opholdt sig i Pakhuset, overraskede af Dyhrberg og maatte aflevere det stjaalne Sukker. 18. En Aften i afvigte Foraar har Tiltalte fra Gjæstgiver Eybyes Kjælder, i hvilken han kom ind gennem en i den aabentstaaende Port værende uaflaaset Dør, tilvendt sig 4 halve Flasker bayersk Øl, som han derefter fortærede sammen med nogle Kammerater — — — — —

19. En Aften i afvigte Sommer, da der var offentlig Dans i det foran under Nr. 3 ommeldte Skyttehus, tilegnede Tiltalte sig et til 10 Øre vurderet Brændevinsglas, der efter hans Forklaring laa paa Jorden foran Verandaen, i hvilken Henseende han har udsagt, at han nok kunde skjønne, at det var tabt fra en Bakke eller fra et af de foran Skyttehuset anbragte Borde. For sit ommeldte Forhold bliver Tiltalte at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 37 og tildels § 46, samt § 229, Nr. 4, jfr. § 37 og tildels §§ 46 og 54. — — — — —

Tiltalte Nr. 8, Thomas Christian Høi Sørensen har, som ovenfor anført, deltaget i de under Nr. 3 a, 3 b og 13 ommeldte samt i et af de under Nr. 4 omhandlede Tyverier, og endvidere har han, som foran under Nr. 3 e anført, efter sin Forklaring uden Medskyldige, udført det der omhandlede Tyveri. Endelig har han: 21, en Gang i afvigte Sommer, da han var til Dans i Skoven, i Restaurationslokalet stjaalet en halv Flaske bayersk Øl, som han strax drak. For sit ommeldte Forhold bliver Til-

talte at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37, og § 229, Nr. 4, jfr. § 37.]

De Tiltalte Nr. 9, Jens Pauli Harder og Nr. 10, Markus Lauridsen, der, som foran under Nr. 3 c anført, have deltaget i det der omhandlede Tyveri, ville herfor være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 54.

Tiltalte Nr. 11, Johan Peter Petersen, der, som ovenfor anført, har deltaget i det under Nr. 3 a ommeldte Tyveri og i et af de under Nr. 11 omhandlede Tyverier, bliver herfor at anse efter Straffelovens § 229, Nr. 4, jfr. § 37 og tildels § 54.

De stjaalne Drikkevarer ere fortærede af de paagjældende Tiltalte, tildels i Forening med andre Kammerater — — — — —

De stjaalne Penge ere af de Paagjældende forbrugte til Føde- og Drikkevarer m. m. med Undtagelse af 1 Kr., hidrørende fra et af Tyverierne hos Uhrmager Christensen, som ved Undersøgelsens Begyndelse endnu var i Tiltalte Nr. 3, Carl Sørensens Besiddelse, og som ligeledes er tilbageleveret Bestjaalne. Endvidere ere følgende Koster, nemlig — de under Nr. 9 omhandlede Uhre — det under Nr. 11 nævnte Spil Kort, de under Nr. 11 nævnte Nøgler og det under Nr. 19 ommeldte Brændevinsglas, bragte tilstede under Sagen og udleverede vedkommende Bestjaalne. Samtlige Bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning.

I Henhold til det Ovenanførte ville de nævnte Tiltalte være at anse efter de for hver enkelt af dem citerede Lovbestemmelser med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder — for samtlige Nedennævntes Vedkommende med Undtagelse af Nr. 1, Rommerdahl og Nr. 2, Halkjær under Hensyn til Straffelovens § 21 — findes ved Underrettsdommen passende bestemte — for Nr. 3, Carl Sørensen til 25 Rottingslag — Nr. 11, Petersen — til 15 Rottingslag — og Nr. 9, Harder og Nr. 10, Lauridsen til 10 Rottingslag for hver. For Tiltalte Nr. 8, Thomas Sørensens Vedkommende vil Straffen være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens den ved Underrettsdommen er bestemt til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 353.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Rasmus Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 18 Oktober 1894: Arrestanten Rasmus Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator, Kaptajn Harpeth, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Raunholdt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretts-sagfører Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Hansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Rasmus Hansen, der er født i Aaret 1849, og som tidligere, foruden at han for Betleri ifølge Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 December 1881 og Odense Herreds Politirets Dom af 17 Juni 1882 har været straffet med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt henholdsvis i 30 og 90 Dage, samt ifølge Odense Herreds Extrarets Dom af 19 Januar 1878 har været anset efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, 3 Gange har været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Februar 1875 efter Straffelovens § 228, jfr. § 237, med Fængsel paa Vand og Brød

i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 8 November 1882 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage og sidst ifølge Middelfart Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Oktober 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tildales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri.

Efter den af Gaardejer Laust Paakjær afgivne Forklaring mødte han og hans Hustru, da de den 25 Juli d. A., omtrent Kl. 4 Eftermiddag kom kjørende med et Læs Hø, et Stykke Syd for Paakjærs Gaard i Veilby, Arrestanten, der syntes at skjule noget under sin Frakke og, efter hvad Hustruen havde bemærket, kom fra bemeldte Gaard, og da Paakjærs Hustru strax efter Ankomsten til Hjemmet savnede en Sødælksost paa 4 a 5 Pd., til en Værdi af 2 Kr., der tilligemed flere andre Oste havde ligget paa en Hylde, der var slaæet op under Tagskjægget paa nordre Side af Stuehuset, satte Paakjær strax efter Arrestanten, som han traf nogle Hundrede Alen Syd for det Sted, hvor han tidligere havde mødt ham. Paa Forehold nægtede Arrestanten at have taget den savnede Ost, som han dog indrømmede at have spist af, idet han angav, at en Kammerat af ham, der skulde have været i Følge med ham, men som forinden Paakjærs Ankomst skulde have skjult sig i en Rugmark, havde taget Osten. Da Paakjærs Hustru derefter raabte, at den Person, som mistænktes for Tyveriet af Osten, havde været inde i Stuerne og ladet alle Døre staa aabne samt været i Mælkestuen og drukket af Mælken og skaaret et Stykke af en røget Skinke, der hang i Skorstenen, gav Arrestanten sig til at løbe Syd paa forfulgt af Paakjær. Efter hvad der er oplyst, truede Arrestanten, da han blev indhentet af Paakjær, denne med en Kniv, hvilken Trusel dog efter Arrestantens Forklaring ikke var alvorlig ment, hvorvel han har erkjendt, at det var hans Mening at ville væрге sig med Kniven, og først om Aftenen blev Arrestanten, der stadig blev forfulgt af Paakjær, til hvem nu ogsaa en Nabo havde sluttet sig, anholdt. Efter hvad Paakjær og dennes ommeldte Nabo have forklaret, var Arrestanten ikke beruset, ialfald ikke af nogen Betydning, da de først traf ham, men han havde en Brændevinsflaske med, som han under Forfølgningen jævnlige drak af, saaledes at han tilsidst knap kunde gaae.

I de første over Arrestanten afholdte Forhør fastholdt han væsentlig i Overensstemmelse med sine ovennævnte Udtalelser overfor Paakjær samt med, hvad han havde forklaret til en over ham den 26 Juli d. A. optagen Politirapport, at det ikke var ham, der havde stjaalet Osten, men derimod den anden ovennævnte Person, nemlig en vis Jens Larsen, og først efter at bemeldte Jens Larsen var anholdt, og det var blevet godtgjort, at han ikke havde været sammen med Arrestanten ved den

omhandlede Lejlighed, vedgik denne tilsidst, at det var urigtigt, naar han havde angivet Larsen som Gjærningsmand til Tyveriet, og tilstod, at han selv havde taget Osten, idet han dog samtidig paastod, at Tyveriet var begaaet i Drukkenskab, og ligesom Arrestanten ikke vil vide, hvad han har foretaget sig med Osten, som det trods de anstillede Undersøgelser ikke er lykkedes at finde Spor af, saaledes har han erklæret, at han ikke erindrer, at have været inde i Gaardens Beboelseslejlighed, drukket Mælk og afskaaret et Stykke Skinke, men efter hvad der, som meldt, er oplyst om hans Tilstand, umiddelbart efter at Tyveriet var begaaet, kan det i alt Fald ikke antages, at han har været saa beruset, at han ikke godt har vidst, hvad han foretog sig. Gaardejer Paakjær har frafaldet Krav paa Erstatning for Osten.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er sigtet for Betleri, har han tilstaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, der den 25 Juli d. A. kom til Veilby fra Thybøen, paa Vejen har betlet, uden at han dog vil kunne gjøre Rede for, hvor meget han ialt har faaet.

Medens der efter den Skikkelse, hvori Sagen foreligger for Overretten, idet den ikkun er appelleret ifølge Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke bliver Spørgsmaal om at anse Arrestanten med Straf for Tilegnelse af Mælken, samt det ommeldte Stykke Skinke, da han ikke i saa Henseende er anset strafskyldig ved Underretsdommen, vil han derimod for sit øvrige Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 232, 1ste Led, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde 1 Aar.

Nr. 362. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Theodor Antonius Petersen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Lolland Nørre Herreds Extrarets Dom af 25 August 1894: Tiltalte Jens Peter Theodor Antonius Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og i Erstatning betale til Ejeren af Svinsbjerg Kjøbmandshandel Hans Jørgen

Madsen af Engestofte 57 Kr. 75 Øre samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, 12 Kr. og til den konstituerede Defensor, Sagfører Krog Jensen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Ejeren af Svinsbjerg Kjøbmandshandel tilkjendte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Gottschalck og Møller udreder Tiltalte Jens Peter Theodor Antonius Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Spørgsmaalet, om Tiltalte ved selve den i den indankede Dom omhandlede Gjældsstiftelse har paadraget sig Strafansvar, efter den skete Indstævning ikke foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i Dommen under den øvrige Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Theodor Antonius Petersen til Høiesteretssagførerne Lunn og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Peter Theodor Antonius Petersen, der er født den 10 November 1873 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Bedrageri, og ere ifølge hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder følgende: I Tidsrummet mellem den 15 December f. A. og den 7 April d. A. har Tiltalte, der den Gang tjente hos Gaardejer C. Madsen i Svinsbjerg, efterhaanden i Svinsbjerg Kjøbmandshandel taget Varer paa Kredit til Beløb ialt 57 Kr. 75 Øre, og har han tilstaaet, at det ikke har været hans Hensigt at betale Varerne. Under 14 Februar d. A. har han derhos

udstedt et saalydende Dokument: „Jeg undertegnede tilstaar herved at lade min nuværende Principal Carl Madsen Tilladelse til at holde tilbage af min Løn det jeg er Svinsbjerg Kjøbmandshandel skyldig“. Dette Dokument — hvis Underskrift „Theodor Due“ Tiltalte har vedkjendt sig, idet han har forklaret, at han, ligesom sin Fader i Svinsbjerg, førte Tilnavnet Due — har han ifølge sin Forklaring udstedt dels for at gjøre Kjøbmanden tryk med Hensyn til Betalingen af de Varer, han allerede havde modtaget, dels for at narre ham til at give yderligere Kredit, og ligesom det ved Udstedelsen var ham bevidst, at han dengang kun havde tilgode hos sin Husbond 38 Kr., medens Regningen hos Kjøbmanden alt udgjorde 50 Kr. 45 Øre, saaledes lod han sig den 1 Maj d. A., da han forlod sin Tjeneste hos bemeldte Gaardejer, af denne udbetale sin Restløn uden at betale noget til Kjøbmanden.

Medens den ommeldte Gjældsstiftelse vel i og for sig ikke vil kunne paaføre Tiltalte Straffeansvar, eftersom han som mindre-aarig ikke var pligtig at betale Gjælden, vil han for sit svingagtige Forhold med Hensyn til Anvisningen paa hans Løn være at anse efter Straffelovens § 257, og vil Straffen passende kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Forsaavidt Ejeren af bemeldte Kjøbmandshandel har paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte 57 Kr. 75 Øre, vil denne Paastand ikks kunne tages til Følge her under Sagen. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der for det saaledes af Tiltalte udviste Forhold har anset ham efter Straffelovens § 251, sammenholdt med § 57, og tillagt Kjøbmanden bemeldte Erstatning, være at forandre.

Tirsdagen den 29 Januar.

Nr. 238. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Harald Allersø Eigaard (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1894: Tiltalte, Slagter Carl Harald Allers Eigaard af Ørritslev, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt til Brygger Nielsen i Bogense betale 40 Kr. og endelig udrede

de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og Defensor, Sagfører Kjørboe, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Maj 1894: Tiltalte Slagter Carl Harald Allørø Eigaard bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Kramer og Sagfører Kjørboe for Underretten og Prokuratorerne Salomonsen og Bøcher for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, navnlig angaaende Grunden til den omhandlede Fejl ved Koen, ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Slagter Carl Harald Allørø Eigaard, som er født den 22 December 1870 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold under følgende Omstændigheder. Tiltalte, som omtrent i Midten af Juli Maaned 1893 for 100 Kr. af Gaardejer Jørgen Pedersen af Brøndstrup havde købt en ca. 12 Aar gl. Lødeko, som han dog først havde modtaget den 6 i den paafølgende Maaned, solgte Dagen herefter paa et i Odense afholdt Marked for en Pris af 120 Kr. bemeldte Ko til Brygger Nielsen i Bogense, hos hvem Koen kælvende en af de sidste Dage i s. M. Det viste sig da, at Koen, hvad Brygger Nielsen ikke

ved sin, forinden Kjøbet foretagne Undersøgelse af Dyrets Patter, havde opdaget, led af den Fejl, at der til Stadighed dryppede Mælk af dens venstre Bagpatte. Da Tiltalte paa Opfordring vægrede sig ved at lade Handelen gaa tilbage, anmeldte Nielsen Sagen for Politiet i Odense.

Forsaavidt Brygger Nielsen har forklaret, at Tiltalte ved Handelens Afslutning garanterede Koen fejlfri, er dette mod hans Benægtelse ikke godtgjort. Derimod har Tiltalte vedgaaet, at han for Nielsen har undladt at omtale Koens ovennævnte ham bekendte Fejl, som paa Grund af Koens daværende Tilstand ikke lod sig iagttage; men har som Grund hertil angivet, at han ikke i Øjeblikket tænkte paa den nævnte Fejl, som af hans egen Sælger var skildret som lidet betydende. Det er derhos af Nielsen indrømmet, at Tiltalte inden Handelens endelige Afslutning henviste ham til at søge Oplysning om Koen hos Gaardejer Pedersen, med hvem Nielsen var bekendt, samt derhos tilbød, hvis Nielsen ikke var tilfreds med Kjøbet, at tage Koen tilbage ved næste Marked, som afholdtes 14 Dage senere. Angaaende Beskaffenheden af den ommeldte Fejl hos Koen har Gaardejer Jørgen Pedersen forklaret, at Koen har havt samme i ca. 8 Aar, formentlig foranlediget ved, at den yderste Del af vedkommende Patte er bortskaaret af en Dyrlæge, at det i hans Besiddelsestid aldrig er bleven undersøgt, hvor meget Mælk, der paa Grund af den nævnte Fejl er gaaet tabt, men at han ikke selv har tillagt Fejlen videre Betydning, eftersom Koen „gav Mælk nok alligevel“, og at han derfor heller ikke ved Ansættelsen af den Pris, for hvilken Koen solgtes til Tiltalte, har taget synderligt Hensyn til Fejlen og paa Tiltaltes Opfordring til af den Grund at slaa noget af i Prisen har vægret sig herved. Efter en til Sagens Oplysning anstillet Undersøgelse af Koens Mælkeudbytte efter Kælvingen maa det antages, at den ommeldte Mangel ved Dyrets venstre Bagpatte, som tillige medfører Ulempe ved at forurene dets Baglemmer og dets Leje i Stalden, foraarsager et Tab i Mælkeudbytte af ca. 1 Pot daglig. Ved uvillige af Politiretten udmeldte Mænds Skjøn er Koens Værdi med bemeldte Fejl ansat til 60 Kr. og uden Fejlen til 100 Kr.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang. Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 53.

Tirsdagen den 29 Januar.

Nr. 238. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Harald Allersø Eigaard (Def. Salomon),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter samtlige Sagens Omstændigheder og navnlig, naar henses til den Pris, Tiltalte selv gav for Koen, skjønnes det imidlertid betænkeligt at forkaste Tiltaltes bestemt fastholdte Forklaring om, at han, der med Hensyn til Betydningen af den omspurgte Mangel, som han ikke har havt Adgang til selv at undersøge, vil have stølet paa sin egen Sælgers Forsikring, ikke har handlet i bedragerisk Hensigt ved at unklade udtrykkeligt at omtale Fejlen for Brygger Nielsen, men at denne Forsømmelse skyldes Mangel paa Omtanke. Idet Tiltalte som Følge heraf vil være at frifinde, vil den indankede Dom, hvorved han er anset i Henhold til Straffelovens § 257 med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, samt idømt en Erstatning til Brygger Nielsen stor. 40 Kr., i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Onsdagen den 30 Januar.

Nr. 85. **Kjøbenhavns Margarinefabrik (Arntzen)**

contra

Cand. pharm. **W. Sievertsen** (Jensen efter Ordre),

betræffende Udredelse af Honorar til Indstævnte for Paavisning af en ny Methode til Fabrikation af Margarine.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1893: De Indstævnte, Kjøbenhavns Margarinefabrik, bør til Citanten, cand. pharm. W. Sievertsen, betale de paastævnte 490 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 20 April 1891, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Seidelin i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af en under Sagen fremlagt Gjenpart af ovennævnte Kontrakt af 18 Februar 1891 ikke fremgaar, at Kontrakten er udfærdiget paa stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at den Prøve, som Indstævnte ifølge sin Kontrakt med Appellanten skulde foretage for at vise sin Fabrikationsmethode, allerede var afsluttet ved de af Indstævnte den 19 og 20 Februar 1891 foretagne Prøvekjerninger, i hvilken Henseende den i den indankede Dom omtalte Henstillen af en Prøve af Produktet, især efter den derved brugte Fremgangsmaade, ikke kan ansees afgjørende. I Betragtning heraf og idet bemærkes, at saavel Indstævntes paafølgende Optræden som de fremkomne Oplysninger om Produktets Beskaffenhed tale for, at Sagen fra hans Side var opgiven, vil Appellanten være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Kjøbenhavns Margarinefabrik, bør for Indstævnte, cand. pharm. Sievertsens

Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Seidelin for Overretten 60 Kroner og Høiesteretssagfører Jensen for Høiesteret 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, cand. pharm. W. Siewertsen, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Seidelin, paastaet de Indstævnte, Københavns Margarinefabrik, dømte til at betale ham 490 eller dog 400 Kr., som de skulde skyldte ham for Paavisning af en ny Methode til Fabrikation af Margarine, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 April 1891, til Betaling sker, samt paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos Prokurator Seidelin har paastaet sig tilkjendt Salær. De Indstævnte have paastaet sig frifundne og tillagt Sagens Omkostninger.

Under 18 Februar 1891 blev der mellem Citanten og de Indstævnte indgaaet en Overenskomst, der gik ud paa, at Citanten skulde opgive eller vise de Indstævnte en Methode, hvorved Fabrikationen af Margarine gav et større Udbytte for de Indstævnte, end de tidligere havde opnaaet, idet herved blandt andet dog skulde iagttages Følgende: Margarinens Kvalitet og Holdbarhed maatte ikke forringes og som Grænse for Holdbarheden ansattes 6 Uger efter Fabrikationen eller mindst lige saa lang Tid, som de Indstævntes daværende Fabrikat holdt sig. Smagen paa Margارينen skulde kunne holde sig og sin Aroma i mindst 14 Dage efter Fabrikationsdagen, og Forøgelsen i Vægt maatte ikke hidrøre fra Vand eller Fugtighed, som atter udskilles ad naturlig Vej enten ved Fordampning eller som Lage etc., ejheller ved Ostestof, hvis dette maatte være til Skade. For hver 2½ pCt. eller 20 Pd. pr. 800 Pd., Citanten ved den nye Methode kunde fremstille mere af samme Kvantum Raamateriale, end Fabriken fremstillede, tilsagdes der Citanten en Betaling af 200 Kr., hvilket Beløb skulde erlægges, naar Resultatet efter 6 Ugers Forløb havde vist sig at opfylde de stillede Betingelser.

Citanten har nu anbragt, at han i Februar 1891 i de Indstævntes Fabrik foretog en Kjærning med Materiale svarende til Fabrikens 1 Kvalitet. Da denne Kjærning var færdig, spurgte en af Fabrikens Bestyrere ham, om han var tilfreds med Resultatet.

tatet, og om han vilde lade Afgjørelsen af sit Honorar være afhængig af denne Kjærning. Dette bejaede Citanten, og der blev derefter hensat en Ballie med Margarine af denne Kjærning sammen med en Ballie Margarine tilvirket efter Fabrikens sædvanlige Fremgangsmaade, for at Holdbarheden efter den i Kontrakten stipulerede Tid kunde bedømmes. Den Kjærning, som blev henstillet til Prøve, var aldeles fejlfri, hvad Citanten overbeviste sig om ved at hjemtage en mindre Prøve, og ved en foretagen Vejning viste det sig, at Citanten ved sin Methode havde produceret 849 Pd. af det Raamateriale, hvoraf de Indstævnte producerede 800 Pd. For yderligere at demonstrere Metoden foretog Citanten endnu 2 Kjærninger, der dog ikke skulde benyttes som Bedømmelsesobjekter. Ca. 5 Uger efter indfandt Citanten sig paany paa Fabriken, men de Indstævnte angav nu, at Prøven havde vist sig uholdbar o. s. v., og da Citanten forlangte sagkyndigt Skjøn over denne, viste det sig, at de Indstævnte havde fjernet Prøven. Da de Indstævnte saaledes have afskaaret Citanten fra Muligheden af at godtgjøre, at Prøven opfyldte de i Kontrakten stillede Betingelser, har Citanten forment, at der tilkommer ham den af ham paastaaede Godtgørelse.

Rigtigheden af de ommeldte Anbringender fra Citantens Side have de Indstævnte ikke villet anerkjende. Efter deres Fremstilling forestod Citanten i Løbet af den 19 og 20 Februar 1891 3 Prøvekjærninger efter sin Methode paa de Indstævntes Fabrik, men der var ikke Tale om, at Produktet af nogen af disse Kjærninger skulde være en endelig Prøve, idet det strax viste sig ubrugeligt, hvad en af Fabrikens Bestyrere ogsaa meddelte Citanten, da han den 21 Februar kom ud paa Fabriken. Da Citantens Arbejde kun ansaas som foreløbige Forsøg, skete der ingen paalidelig Opvejning af Produkterne af Prøvekjærningerne, men de bleve foreløbig henstaaende paa Fabriken, og derefter, da Citanten ikke, som han havde lovet, indfandt sig for at foretage yderligere Forsøg, æltede og smeltede sammen med Fabrikens eget Produkt i smaa Kvantiteter ad Gangen. De Indstævnte have herefter forment, at Citanten ikke kan have Krav paa den i Kontrakten omhandlede Betaling.

Da det nu imidlertid er in confesso, at de Indstævnte sammen med den ene af Citantens Prøver henstillede en Prøve af deres eget Fabrikat, efter at der var foretaget en Vejning af den paagjældende Prøve, kan det ikke antages, at det strax efter Kjærningen skulde have vist sig, at Produktet ikke opfyldte de i Kontrakten opstillede Betingelser. Vel er det nu ikke mod de Indstævntes Benægtelse godtgjort, at Citantens Fabrikat ved Vejningen havde den af ham her under Sagen paastaaede Vægt, men da de Indstævnte ved inden den i Kontrakten vedtagne Tid at fjerne Prøven uden at underrette Citanten derom have afskaaret

denne fra at faa Vægten og Kvaliteten af Fabrikatet konstateret ved sagkyndigt Skjøn, findes hans Fremstilling af Sagen at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen, og hans principale Paastand vil derefter være at tage til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Seidelin, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Til efter de Indstævntes Paastand herunder Sagen at anvende Mulkt for nogle af Citanten i en under Sagen fremlagt Skrivelse til hans Sagfører af 30 December 1892 brugte Udtryk, findes der ikke at være Feje.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det af en under Sagen fremlagt Gjenpart af ovennævnte Kontrakt af 18 Februar 1891 ikke fremgaar, at Kontrakten er udfærdiget paa stemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 4 Februar.

Nr. 50. Enke **Louise Frimodt** som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Ægtefælle, **Grosserer Johan P. W. Frimodt** og Firmaet **Johan Frimodt** som Generalagent for »**det Transatlantiske Vareforsikrings-selskab i Berlin**« (Dietrichson)

contra

Aktieselskabet »**De danske Sukkerfabriker**« ved sammes Direktører **G. A. Hagemann** og **C. O. Gammeltoft** (Nellemann),

betræffende Udredelse af et Assurancebeleb.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 Juni 1893: Indstævnte, Grosserer Joh. Frimodt, som Generalagent for „Det transatlantiske Vareforsikringsselskab i Berlin“, bør til Sagsøgerne, „De danske Sukkerfabriker“, betale de paastævnte 5211 Kr. 37 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 April 1892, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildeels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Dampskibet »Christiansborg«, med hvilket Skib de i Dommen omtalte tomme Petroleumstønder bleve afskibede, havde indtaget et større Antal Tønder som Dækslast, end der efter Skibets Beskaffenhed og Aarstiden kunde være forsvarligt.

Det er dernæst uomtvistet under Sagen, at det først var efter Skibets Ankomst til Nakskov, at Firmaet Stokkebye & Hvalsøe, som i Dommen anført, henvendte sig til den i forrige Instants indstævnte, nu afdøde Grosserer Frimodt som Generalagent for det transatlantiske Vareforsikrings-selskab i Berlin med Forespørgsel, om Firmaet kunde faa Dækslasten assureret mod dobbelt Præmie, og at Grosserer Frimodt, der var bleven underrettet om, at Skibet var ankommet til Bestemmelsesstedet med Skade paa Dækslasten, besvarede Forespørgselen med Ja og derefter gav Policen Paategning om, at Dækslast betaler $\frac{1}{5}$ pCt. extra. Da der nu paa det nævnte Tidspunkt ikke kunde være Tale om, at noget Tab skulde være lidt ved totalt Forlis, og da derhos saavel bemeldte Firma som Grosserer Frimodt maatte gaa ud fra, at der ikke havde fundet nogen Stranding Sted, eftersom de ikke havde faaet nogen Meddelelse herom, maatte Grosserer Frimodt indsee, at det ikke kunde være det nævnte Firmas Mening at betale en Extrapræmie for at erholde Dækslasten forsikret alene mod totalt Forlis og Stranding, men at Extrapræmien netop blev erlagt for at faa Dækslasten forsikret mod anden Søfare. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at Grosserer Frimodt — i hvis Sted er traadt hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, der har fortsat hans Forretning — er dømt til som Generalagent for det nævnte Forsikrings-selskab at betale det for Høiesteret indstævnte Aktieselskab det i Dommen anførte Beløb med Renter, og Dommen, ved hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger det maa have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellantinden at burde erstatte Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret

betaler Appellantinden, Grosserer Frimodts Enke som Generalagent for det nævnte Forsikrings-selskab, til Indstævnte, Aktieselskabet »De danske Sukkerfabriker«, med 300 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 17 Juli 1891 stadfæstede Handelsfirmaet Stokkebye & Hvalsøe at have solgt til Sagsøgerne, „De danske Sukkerfabriker“, ca. 15,000 tomme amerikanske Petroleumstønder for 3 Kr. 60 Øre pr. Styk cif Nakskov, saaledes at Afskibning af dem skulde ske fra Frankrig i Løbet af de nærmeste Maaneder, og at Betalingen skulde ske Kassa mod Konossement og Assurance-police.

Den 21 s. M. afsluttede det nævnte Handelsfirma derhos et Certeparti med Firmaet C. K. Hansen her, hvorefter et af flere navngivne, dette Firma tilhørende Dampskibe — deriblandt „Christiansborg“ af ca. 9000 Tønder opgiven Lastedrægtighed -- skulde efter Firmaets Valg i Løbet af September Maaned være rede til i Rouen eller nær derved at indlade en fuld Ladning tomme Petroleumstønder under og paa Dæk, ikke overskridende, hvad det fornuftigvis kunde stuve og bære, og dermed begive sig til Nakskov samt aflevere dem som beordret for en Fragt af 1 Frcs. pr. Tønde.

I Henhold dertil indfandt Dampskibet „Christiansborg“ sig, dog først ved Begyndelsen af November 1891, ved Rouen og indtog ifølge tvende af dets Fører den 5 og 6 November udstedte Konnossementer 6194 tomme Fustager i Skibets Under-rum og ialt 3153 tomme Fustager paa dets Dæk, hvilke 9347 Tønder Føreren overfor Afladeren forpligtede sig til at bringe via Newcastle — hvor Skibet skulde indtage Bunkerkul — til Nakskov og aflevere der mod Fragt efter Certepartiet til Afladerens Ordre, hvorved bemærkes, at Afladeren forsynede sine Exemplarer af Konnossementerne med Endossement in blanco.

Efterat Firmaet Stokkebye & Hvalsøe den 10 November 1891 havde fra Rouen modtaget Faktura paa de indladede Tønder, i hvilken det dog maa antages ikke at have været omtalt, hvorledes de nærmere vare indladede, hvilken Faktura strax blev tilstillet Sagsøgerne, blev der samme Dag af Indstævnte, Grosserer Joh. Frimodt, som Generalagent for „Det transatlantiske Vareforsikringsselskab i Berlin“, med hvem der allerede midt i Oktober af Firmaet var indledet Forhandling om de nævnte Tøn-

ders Forsikring, udfærdiget en ved Udfyldning af en trykt Blanket affattet Police, hvorved Selskabet for bemeldte Firma forsikrede paa 9347 Stykker Petroleumstønder med Dampskibet „Christiansborg“ fra Rouen til Nakskov et Beløb af 29,600 Kr., hvortil Fakturaværdien med Tillæg af 10 pCt. imaginær Avance ansattes — og hvad der paa nogle Hundrede Kroner nær svarede til Tøndernes virkelige Salgspris med 10 pCt. Tillæg efter Fradrag af Fragten — idet det angaves, at Selskabet for Forsikringen havde betinget sig en Præmie af $\frac{1}{5}$ pCt. Om Tøndernes Anbringelse ombord i Skibet var der ikke Tale. Paa Policens Bage side fandtes trykt forskellige Bestemmelser, hvoraf bl. A. fremhæves, at Selskabet erklærede sig ansvarligt for Skade eller Tab, hidrørende fra Sø, Storm, Uvejr, Stranding, Støden paa Grund, Skibbrud, Paasejling osv. osv., forsaavidt Tabet eller Skaden ikke var undtagen fra Erstatning ved Klausuler i den indgivne Begjæring, i Policen eller i Konventionen af 2 April 1850 for det københavnske Søassurancekompagni eller ved Assurancekontraktens Natur eller bestaaende Koutumer, at Dækslast og Fragt af Dækslast kun erstattedes, naar de tabtes ved Skibets Stranding eller totale Forlis, at enkelte Bestemmelser i Konventionen af 2 April 1850 udtrykkelig undtoges fra at komme til Anvendelse, at Forsikringen derimod iøvrigt var afsluttet i Henhold til Bestemmelserne i bemeldte Konvention, og at Forsikringsselskabet, der betegnedes som domicileret hersteds, underkastede sig danske Love og dansk Rets Kjendelse og var pligtigt at give Møde for nærværende Ret.

Den 14 November 1891 Kl. ca. 1 Eftermiddag ankom Dampskibet „Christiansborg“ med den ovenomtalte Ladning til Nakskov, og blev dens Ankomst strax telegraferet til Firmaet C. K. Hansen, med Tilføjende uden nogen nærmere Angivelse, at der var lidt Skade paa Dækslasten, hvorpaa nævnte Firma øjeblikkelig sendte denne Meddelelse videre til Firmaet Stokkebye & Hvaløe, som i den Anledning gennem Telefonen satte sig i Forbindelse med Indstævnte, idet de, som indtil da ville have været uden Kundskab om, at en Del af Tønderne overhovedet vare tagne ombord som Dækslast, næst at underrette ham om, at Skibet var ankommet med Skade paa Dækslasten, forespurgte, om de kunde faa Dækslasten assureret mod dobbelt Præmie, i hvilken Henseende de paaberaabte sig en nogle faa Aar forinden mellem dem og Indstævnte, i hvis Selskab de ofte havde tegnet Forsikringer, i Anledning af et tidligere Tilfælde truffen mundtlig Aftale, hvorefter Firmaet skulde kunne faa Dækslast senere assureret mod Anmeldelse derom, saasnart det kom til Firmaets Kundskab, at der i af dem allerede assurerede Ladninger fandtes saadan Dækslast. Den saaledes til Indstævnte rettede Forespørgsel besvarede han ligeledes strax telefonisk med Ja, og blev Policen af 10 November derpaa endnu samme Aften af Firmaet ved et

Bud sendt hen til Indstævnte, som efter Bestemmelsen om, at Selskabet havde betinget sig en Præmie af $\frac{1}{5}$ pCt., kun tilføjede en skriftlig Paategning, saalydende: „NB. Dækslast betaler $\frac{1}{5}$ pCt. extra“. Først den 16 November 1891, altsaa to Dage senere, ville Stokkebye & Hvalsøe have modtaget Konnossementerne af 5 og 6 s. M., og samme Dag afleverede de dem tilligemed Policen, som den da forelaa, til Sagsøgerne, der intet vidste om, at den nævnte Paategning først var sket senere end Policens Udfærdigelse, idet Sagsøgerne samtidig betalte Stokkebye & Hvalsøe 26,914 Kr. 69 Øre, nemlig Faktura-beløbet for de 9347 Tønder ÷ Fragten, som Sagsøgerne selv udrede.

Ved Udlosningen viste det sig ifølge autoriseret Vejerattest, at der kun var 7714 Tønder ombord i Skibet, og at der altsaa var gaaet 1633 Tønder tabt paa Rejsen. Ved en af en Del af „Christiansborg“s Besætning, i Henhold til en strax efter Ankomsten til Nakskov anmeldt Søprotest, den 19 Maj 1892 afgiven Søforklaring oplystes det i saa Henseende, at Skibet, efter den 10 November at have forladt Newcastle, den 11 til den 12 fik meget haardt Vejr med tildels orkanagtig Storm og meget høj Sø, at Dækslasten derunder, uagtet den havde været stuvet og fastgjort saa godt som muligt, begyndte at arbejde sig løs, idet flere Skodplanker knækkede m. m., saa at en Del Tønder efterhaanden gik overbord, uagtet der gjordes alt for at holde paa dem, at det endog den 11 ca. Kl. 2 Eftermiddag viste sig nødvendigt at kaste en større Del af Dækslasten overbord for derved om muligt at sikre og redde Resten deraf og undgaa større Beskadigelser af Skibet, og at fremdeles endnu adskillige Tønder skyllede bort Natten mellem den 11 og 12. I Forbindelse dermed blev det derhos oplyst, at Dækslasten havde været anbragt i en Højde af 7 a 8 Fod paa Agterdækket, der var ca. 130 Fod langt, og af 12 a 14 Fod paa Fordækket, der var ca. 72 a 73 Fod langt — Skibet var ca. 31 Fod bredt baade paa For- og Agterdækket — og at Skibet ved Afsejlingen fra Newcastle havde ligget 13 Fod 1 Tomme dybt agter og 10 Fod 5 Tommer for, og angaves det, at ca. $\frac{2}{3}$ af de 1633 Tønder antoges at være kastede, ca. $\frac{1}{3}$ at være skyllede overbord, ligesom det blev omtalt, at Skibet ca. 4 Aar tidligere i Januar Maaned havde ført en Dækslast af samme Art, men dog ca. 300 Tønder mindre, hertil fra Nordfrankrig uden Tab.

Efter at Værdien af de saaledes til Grunde gaaede 1633 Tønder var med Udgifter opgjort til 5211 Kr. 37 Øre, affordrede Sagsøgerne Indstævnte dette Beløb, som han imidlertid vægrede sig ved at betale, og anlagde Sagsøgerne derpaa nærværende Sag, hvorunder de have paastaet ham i hans Egenskab af Generalagent for det omtalte Selskab i Berlin dømt til at betale dem de anførte 5211 Kr. 37 Øre med Renter deraf 5 pCt.

aaelig fra Stævningens og Forligsklagens Dato, den 29 April f. A., foruden Sagens Omkostninger. Indstævnte har fordret sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger. Under Sagen har Firmaet Stokkebye & Hvalsøe, for hvem Sagsøgerne havde ladet Stævningen forkynde, for at de kunde varetage deres Tarv, ladet give Møde og støttet den Paastand, der er nedlagt af Sagsøgerne, der iøvrigt lige saavel som Indstævnte have forbeholdt sig eventuelt Regressøgsmaal overfor bemeldte Firma.

Forsaavidt Indstævnte har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at det havde været uforsvarligt paa den angivne Aarstid og paa en Rejse af den omtalte Længde at afsende en saa stor Dækslast (over en Trediedel af hele Ladningen) særlig med et Skib som „Christiansborg“, og at Sagsøgerne og Firmaet Stokkebye & Hvalsøe ikke kunde undgaa Ansvar i saa Henseende, da de ikke i den Anledning havde nedlagt Protest overfor Skibet og holdt sig til Fragten, da findes der, bortset fra, hvorvidt Indstævnte efter Forholdene overhovedet derpaa kunde støtte noget Krav overfor Sagsøgerne, ikke at kunne gives ham Medhold deri allerede af den Grund, at det ikke efter samtlige Omstændigheder tør siges at have været ganske uforsvarligt, at „Christiansborg“ havde indtaget den omhandlede Dækslast.

Indstævnte har imidlertid for sin Frifindelsespaastand væsentligst paaberaabt sig, at ifølge § 139 i Konventionen af 2 April 1850, der, som omtalt, i det Hele skulde gjælde for Forsikringen, skal der ingen Erstatning gives for Gods, som lades paa Dækket, saafremt det ikke ved Forsikringskontraktens Indgaaelse har været anmeldt, at Godset skal have Plads paa saadanne Steder, hvad der, som anført, ikke havde været meldt, at der følgelig ikke ved Policen var tegnet Forsikring for Dækslasten i nogen-
somhelst Retning, og at Meningen med den Policen den 14 November 1891 givne Paategning derfor kun, netop overensstemmende med den ovenfor omtalte ældre Aftale med Firmaet Stokkebye & Hvalsøe, havde været at forsikre Dækslasten mod Stranding og totalt Forlis, idet Indstævnte iøvrigt tillige har fremhævet, at, selv om Firmaet ikke før den 14 November havde vidst, at der var Dækslast paa „Christiansborg“, og selv om det iøvrigt havde holdt sig den nævnte Aftale efterretteligt, kunde Indstævnte dog i Virkeligheden ikke være bunden ved den givne Paategning, da det ikke forinden var blevet opgivet for ham, at Ladningen ikke mere tilhørte Firmaet, at der fandtes $\frac{1}{3}$ af Lasten paa Dækket, og hvorledes og i hvilket Omfang Skaden var sket. Overfor det saaledes af Indstævnte Anførte have Sagsøgerne — næst at fremhæve, at det maa være dem, til hvilke Forsikringen er overgaaet, saaledes som den foreligger, uvedkommende, hvilke mundtlige Aftaler der maatte have foreligget mellem Indstævnte og det omtalte Firma om Tegningen af saadan Forsikring, og hvorvidt Firmaet maatte have overtraadt, hvad der i

saa Hensende paahvilede det — gjort gjældende, at § 139 i Konventionen af 2 April 1850 i Virkeligheden forlængst er traadt ud af Kraft, og at det er en fast Koutume her, i hvilken Henseende de have paaberaabt sig en af de 4 kjøbenhavnske Søforsikringsselskaber afgiven Erklæring og et Responsum af Grossererersocietetets Komite af 23 April 1892, at Dækslast altid forsikres til den almindelige for Varer under Dæk gjældende Præmie, naar der ikke skal løbes Risiko for Overbordkastning og Overbordskylning, at Betalingen af Extrapræmie altsaa netop kun finder Sted mod Overtagelse af den nysnævnte Risiko, og at den paa den heromhandlede Police skete Paategning om Betaling af dobbelt Præmie for Dækslast saaledes fornuftigvis kun kan forstaaes derhen, at Forsikringen af Dækslasten ogsaa gjælder Overbordkastning og Overbordskylning, uanset at den trykte Klausul paa Bagsiden, at Dækslast kun erstattes ved Stranding eller Forlis, ikke samtidig er bleven udslettet, samt at den den 14 November 1891 skete Paategning, efterat det vidstes, at Skibet var kommet til Nakskov med Skade paa Dækslast, ellers ogsaa vilde have været hensigts- og meningsløs. Herimod har Indstævnte atter fremhævet, at, selv om den af Sagsøgerne paaberaabte Koutume virkelig maatte existere for de andre herværende Selskabers Vedkommende, kunde den ialtfald ikke være bindende for ham og hans Selskab, der ikke havde kjendt den og ikke havde underkastet sig den, idet der i de trykte Bestemmelser paa Policen netop kun var Tale om saadanne Koutumer, som medførte Fritagelse for Selskabets Forpligtelser, og der kunde saameget mindre være Tale derom, som det kom i Strid med Policens egne Ord, hvorefter Bestemmelsen om Extrapræmie for Dækslast og Bestemmelsen om, at Dækslast kun erstattes ved Stranding eller Forlis, netop supplerede hinanden og udgjorde en Helhed, hvorhos han tillige har fremhævet, at den af ham den 14 November givne Paategning netop under den af Sagsøgerne hævdede Forstaelse vilde have været urimelig fra hans Side, og det endmere, da den af ham forlangte almindelige Præmie kun udgjorde $\frac{16}{80}$ pCt. og Extrapræmien $\frac{32}{80}$ pCt., medens de kjøbenhavnske Søforsikringsselskabers almindelige Præmie for et saadant Tilfælde var $\frac{25}{80}$ pCt. og deres Præmie for Forsikring af Dækslast mod Overbordkastning og Overbordskylning derimod $\frac{75}{80}$ pCt.

Idet der nu maa gives Sagsøgerne Medhold i, at det maa blive uden Betydning for nærværende Sags Afgjørelse, hvilke Aftaler der maatte have existeret mellem Indstævnte og Firmaet Stokkebye & Hvalsøe, og hvorledes de vare at forstaa, samt hvorvidt Firmaet maatte have holdt sig dem efterrettelige — hvorved iøvrigt bemærkes, at der under Parternes Tvist derom ikke er tilvejebragt nogen fyldestgørende Oplysning i saa Henseende eller om, hvorledes tidligere Policer mellem dem have

været at forstaa eller ere blevne forstaaede — finder Retten det overflødig at komme ind paa det Meste af, hvad der iøvrigt af Parterne er paaberaabt, særlig vedrørende den omtalte Koutume og dens Betydning i Forhold til Indstævnte. Som den omhandlede Police forelaa efter dens Udfyldning den 10 November 1891, findes den nemlig efter sit eget Indhold, og da det ikke er oplyst, at det beroede paa en Forglemmelse af en derom truffen Aftale, at den trykte Bestemmelse i samme: „Dækslast erstattes kun, naar den tabes ved Stranding eller totalt Forlis“, ikke var bleven overstregen, kun at have kunnet forstaas saaledes, at for den i Policen anførte eneste Præmie af $\frac{1}{5}$ pCt. var Dækslasten ogsaa forsikret mod Stranding og totalt Forlis, idet § 139 af Konventionen af 2 April 1850 ikke kan paaberaabes derimod, da dens § 149 udtrykkelig overensstemmende med Forholdets Natur udtaler, at Bestemmelser i Policens trykte Text, der afvige fra Konventionens Indhold, blive at foretrække for dette, medens atter strax eller senere tilføjede afvigende skriftlige Vilkaar ifølge §§ 149 og 150 blive at foretrække for det Trykte. Og, naar der derefter den 14 November 1891 efter Skibets Ankomst til Nakskov og efter foregaaende Forhandling blev givet Policen den omtalte Paategning: „NB. Dækslast betaler $\frac{1}{5}$ pCt. extra“, findes dette atter fornuftigvis kun at kunne forstaas saaledes, at det var Meningen fra den ene Side at opnaa og fra den anden Side at tilsige Dækslastens Forsikring i et større Omfang end hidtil, hvilket da efter samtlige Forhold kun kunde være mod Overbordkastning og Overbordskylning, om det end kunde være urimeligt af Indstævnte uden nærmere Oplysninger og mod en saa ringe Tillæggsbetaling at gaa ind derpaa. Naar Indstævnte dernæst særlig har anført, at, om end Firmaet Stokkebye & Hvalsøe maatte kunne paaberaabe sig dette, kunde det ialtfald ikke gjøres gjældende af Sagsøgerne, der efter deres egen Procedure ikke, da de modtog Policen, vidste, at den nævnte Paategning skyldtes en senere Tilføjelse, og altsaa efter den blotte Ordlyd (— forsaavidt de ikke kunde støtte noget paa den tidligere omtalte Koutume —) kun kunde antage Dækslasten forsikret for $\frac{2}{5}$ pCt. Præmie mod Stranding og Forlis, kan der heller ikke gives ham Medhold deri. Ligesom der nemlig ikke kan være Tvivl om, at Firmaet Stokkebye & Hvalsøe have anmodet om den nævnte Tilføjelse i Sagsøgernes Interesse og for at opfylde deres Forpligtelser overfor disse, til hvem Policen skulde overgaa, saaledes ses der overhovedet ikke af den af Indstævnte anførte Grund at kunne blive Spørgsmaal om at forstaa Policen anderledes overfor Sagsøgerne end overfor bemeldte Firma eller med Føje af Indstævnte at kunne gjøres Krav paa at bære en mindre Risiko paa Grund af, at Policen var overgaaet til Andre, end han ved den omtalte Paategning maa siges at være indgaaet paa. Idet Sagsøgernes Paastand saaledes vil være at

tage til Følge, findes dog Sagens Omkostninger efter samtlige de med Policen forbundne Omstændigheder at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 363. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Andrea Hermine Kromann eller **Christoffersen**
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 20 November 1894: Arrestantinden Andrea Hermine Christoffersen, født Kromann, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Harck, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andrea Hermine Kromann til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Arrestantinden Andrea Hermine Kromann, eller Christoffersen, for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun den 25 Oktober d. A. om Eftermiddagen har i Detaillist Georg Arnold Jensens Butik i Esbjerg tilvendt sig en Uldvest, der laa paa Disken sammesteds, idet hun, der vil være gaaet ind i Butiken for at se paa nogle Uldvarer, men som efter sin Forklaring, da hun kom derind, fattede det Forsæt at tilegne sig den ommeldte Vest for ved at sælge den at komme til Penge, i det nævnte Øjemed gav sig i Samtale med Bestjaalnes Hustru, der var alene i Butiken, og forlangte at se paa nogle Uldvarer, som laa oppe paa en Hylde, og medens Bestjaalnes Hustru var beskæftiget med at tage disse Varer ned, saa Arrestantinden Lejlighed til ubemærket at gjemme Vesten under sit Overtøj, hvorefter hun forlod Butiken uden at købe noget og begav sig til sit Hjem, hvor hun gjemte den stjaalne Vest i sin Seng. Bemeldte Vest er bragt tilstede under Sagen og, efter at være vurderet til 5 Kr., udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden — der er født i Aaret 1859, og som tidligere har været straffet ifølge Ærø Herreds Extrarets Dom af 16 August 1870 efter Straffelovens § 228, jfr. § 36, § 233 og § 29, med simpelt Fængsel i 10 Dage og 10 Slag Ris, ifølge Ærøskjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 26 August 1873 efter Straffelovens § 233, jfr. §§ 45 og 46, med simpelt Fængsel i 60 Dage, ifølge Ærø Herreds Extrarets Dom af 17 November 1874 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ifølge Vends Herreds Extrarets Dom af 9 Oktober 1888 efter Straffelovens § 270, jfr. §§ 47 og 52 og efter § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ifølge Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Juli 1892 efter Straffelovens § 178, § 230, 1ste og 2det Membrum, og § 251, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 337. Advokat Hindenburg

contra

Anders Peter Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Manddrab.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 7 Juli 1894: Arrestanten Anders Peder Pedersen Bonde bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rønne, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjær, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1894: Tiltalte Anders Peter Pedersen, med Tilnavn Bonde, bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Peter Pedersen til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Væver Anders Peter Pedersen med Tilnavn Bonde, der er født i Aaret 1860 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Forsøg paa Manddrab, og det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere erhvervede under et efter Overrettens

Foranstaltning optaget yderligere Forhør, tilstrækkeligt godtgjort, at han i Foraaret 1889 har forsøgt at dræbe sit spæde Barn, Ansgar Marius, under følgende nærmere Omstændigheder.

Da Tiltaltes Hustru, Ane Johanne Poulsen, med hvem han havde en i Foraaret 1887 født Datter, den 11 Marts 1889 endvidere havde født to Drengbørn, foreslog Tiltalte, som uagtet han havde et passende Udkomme og ej heller havde noget extraordinært Besvær af Børnene, syntes at det var for besværligt at have Tvillinger, en eller maaske et Par Gange sin Hustru at ombringe det ene af disse, hvilket hun — efter hvis Forklaring Tiltalte ved disse Lejligheder, saavidt det forekommer hende, brugte de Udtryk, om hun paa en Facon kunde faa det ene af dem af Vejen, da det var saa strengt at have dem begge — imidlertid bestemt satte sig imod. Da Tiltalte — efter hvis Forklaring Tanken om at affive et af Børnene vel flere Gange havde været fremme hos ham, men ikke var bleven til nogen Beslutning — derpaa en Aften omtrent 3 Uger efter Tvillingernes Fødsel var bleven alene med Børnene i Sovekammeret, idet hans Hustru havde forladt dette for at besørge en eller anden huslig Syssel, paakom Tanken om at dræbe en af Tvillingerne ham igjen, og han besluttede sig nu til strax at udføre Gjærningen. Han tog til den Ende det ene af Tvillingbørnene, ovennævnte Ansgar Marius, op af Vuggen, hvor Barnet laa, og idet han sad paa en Stol med Barnet paa Skjødets, klemte han det med Fingrene om Halsen paa en saadan Maade, at det efter hans Forklaring næppe har kunnet trække Vejret, men han vil dog kun i et ganske kort Tidsrum være vedbleven dermed, og han udtalte navnlig i det første Forhør som sin Formening, at det ikke var hans Hustrues Tilbagekomst til Sovekammeret, hvorfra hun kun havde været borte i faa Minutter, der bragte ham til at opgive sit Forehavende, idet han hurtig fortrød dette.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 54.

Nr. 337.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Peter Pedersen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter Hustruens Forklaring fandt hun ved sin Tilbagekomst Tiltalte siddende paa en Stol ved Siden af Vuggen holdende Ansgar Marius paa sit Skjød med Fingrene tæt om Barnets Hals; da hun udbød: „Hvad er det dog, Du gjør“, tog han Fingrene bort; men om han alt af egen Drift havde opgivet Afvivesforsøget, ved hun ikke. Hun fik nu Barnet fra Tiltalte; men da denne sagde, at hun skulde lægge det paa Bordet, gjorde hun, ledet af en ubestemt Frygt, som han sagde, idet hun lagde et Shawl over Barnet, der var svøbt, og først senere, da Tiltalte var gaaet i Seng og, som hun troede, falden i Søvn — hvad imidlertid efter Tiltaltes Forklaring ej var Tilfældet — tog hun Barnet til sig i Sengen. Efter Tiltaltes og hans Hustrues samstemmende Forklaringer efterlod Tiltaltes Behandling af Barnet ikke andet Mærke end en rød Plet paa Halsen, og Barnets Helbred var derefter ej heller ringere end Tvillingbroderens, i hvilken Henseende det er oplyst, at de begge døde af en Lunge-sygdom, og at Ansgar Marius, der døde den 13 Maj 1889, overlevede Broderen nogle Dage.

Under det ovennævnte yderligere Forhør har nu Tiltalte fastholdt, at han, selv om han, da hans Hustru ved den ommeldte Lejlighed kom tilbage til Sovekammeret, endnu havde sine Fingre oppe ved og omkring Barnets Hals, hvad han ikke tør benægte og ikke betvivler, i ethvert Fald forinden havde ophørt at klemme Barnet, samt udsagt, at han paa Grund af den Sindsbevægelse,

hvori han var, ikke i det Øjeblik kunde gjøre sig Tanke om, hvad han foretog sig. Han har derhos vel erkjendt, at han hverken under Aflivningsforsøget eller, efter at hans Hustru havde faaet Barnet fra ham, iagttog noget positivt Tegn paa, at det levede, idet han navnlig hverken hørte det aande eller give nogen Lyd fra sig, eller saa, om dets Øjne vare aabne, eller at det bevægede noget Lem, men han har dog paastaaet, at han ikke antog, at det kunde være død af den Vold, han havde udøvet mod det, idet han kun ganske kort Tid havde klemt om Barnets Hals; og vel har han endvidere indrømmet, at Barnets Henlæggelse paa et Bord, medens han og hans Hustru gik i Seng, var en Handling, der kun var skikket til at forringe Barnets Tilstand, og som tyder paa, at han ikke havde opgivet sit Forsæt at ombringe det, men han har fastholdt, at han i Virkeligheden allerede havde opgivet dette Forsæt forinden hans Hustrus Tilbagekomst til Sovekammeret og uafhængig af denne, hvorhos han har udsagt, at han, der, som meldt, da han leverede Barnet til sin Hustru, ansaa det for levende, og som da var glad over, at han havde opgivet sit Forsæt at aflive det, ikke kan forstaa sin Ordre til Hustruen om saaledes at henlægge Barnet, men at den maa have været en Følge af den Tankeforvirring, hvori han befandt sig. Tiltaltes Hustru har under samme Forhør forklaret, at hun ikke tør sige, at Tiltalte, da hun ved sin Tilbagekomst til Sovekammeret traf ham i den ovenbeskrevne Stilling med Fingrene tæt om Barnets Hals, endnu med Fingrene berørte dettes Hals, samt at hun fremkom med sit ovenanførte Udbrud, fordi det, da hun saa ham i den nævnte Stilling og erindrede hans tidligere Forslag til hende, strax faldt hende ind, at han havde været ved at ombringe Barnet. Hun har derhos forklaret, at hun, da hun fik Barnet fra ham, strax kunde mærke, at det levede, idet hun saa og hørte, at det aandede, medens det dog hverken skreg eller bevægede sig; og endvidere gaar hendes Forklaring ud paa, at Tiltalte, efter hvad hun tror, samme Aften havde fortrudt sin Gjerning, samt at han flere Gange senere, medens begge Børnene endnu levede, til hende havde udtalt sin Glæde over dem begge og over, at han i Tide havde opgivet Aflivningsforsøget.

Medens der ikke findes at være aldeles tilstrækkelig Føje til paa Grundlag af det foreliggende at statuere, at Tiltalte under Udførelsen af Drabsforsøget har handlet med Overlæg, skjønnes der derimod ikke at kunne tages Hensyn til hans Forklaring om, at han af egen Drift opgav det af ham fattede Drabsforsæt, idet meget mere de foreliggende Oplysninger give Føje til at antage, at det kun skyldtes hans Hustrues Tilstedekomst, at han ikke fik fuldført dette Forsæt, ligesom hans Ordre til Hustruen om at lægge Barnet paa Bordet efter Omstændighederne maa antages nærmest at være motiveret ved Ønsket om, at Barnet, hvis det

endnu var i Live, skulde omkomme ved Mangel paa fornøden Hjælp og Pleje. Tiltalte vil derefter for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 186, sammenholdt dels med § 46, dels med § 52 in fine, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 370. Advokat Hindenburg

contra

Ole Frederik Vilhelm Peder Ferdinand Jens Larsen
(Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 23 Oktober 1894: Tiltalte, Kurvemager Ole Frederik Vilhelm Peder Ferdinand Jens Larsen af Faardrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Leth for Overretten betaler Tiltalte, Kurvemager Ole Frederik Vilhelm Peder Ferdinand Jens Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Frederik Vilhelm Peder

Ferdinand Jens Larsen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Kurvemager Ole Frederik Vilhelm Peder Ferdinand Jens Larsen, som er født den 12 Oktober 1864 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Tyveri. Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, medens han i Sommeren 1890 gik paa Dagarbejde hos Gaardmand Børge Olsen af Faardrup, har stjaalet en denne tilhørende Stenhammer af Vægt 5 a 6 Pd., der henlaa frit fremme i en af Gaardens Porte, og som efter i længere Tid at være benyttet af Tiltalte er vurderet til 2 Kr. Det er paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte for ca. 1 Aar siden har frastjaalet Husmand Søren Pedersen af Faardrup en Stenhammer af Værdi ca. 4 $\frac{1}{2}$ Kr., som henlaa ved en Bod udenfor fornævnte Børge Olsens Gaard. For sit i de anførte Henseender udviste Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig ansat efter Straffelovens § 228 med en Straf, som findes passende ansat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 5 Februar.

Nr. 329.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jens Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 6 August 1894: Tiltalte Jens Sørensen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og i Erstatning til Garver Jensen af Hostruphuse betale 3 Kr. 50 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schibbye, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 September 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Sørensen til Høiesteretssagførererne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Skomager Jens Sørensen for bedrageligt Forhold, og det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da der var blevet bestilt et Par Sko hos Tiltalte, og han manglede Læder til dem, henvendte han, der boer i Rebstrup, sig den 19 Marts d. A. til Garver V. Jensen i Hostruphuse ved Hobro, hvem Tiltalte var ubekjendt, og fik, idet han i Overensstemmelse med Sandheden angav sig at være en Svoger af Slagter Christensen i Haverslev, med hvem Jensen jevnlig handlede, samt idet han derhos overfor denne foregav at være sendt af Christensen for at købe Læder til Sko til dennes Hustru og et af hans Børn, et Stykke Læder tilkjøbs paa Kredit hos Jensen, der gik ud fra Rigtigheden af hans nysnævnte Opgivende. Af

det købte Stykke Læder udskar Tiltalte strax Overlæder og Bindesaaler til et Par Sko, hvorfor Prisen aftaltes til 3 Kr. 50 Øre, og medens han medtog de saaledes udskaarne Dele af Stykket, lod han Resten forblive hos Jensen, idet han for denne opgav, at Christensen den 21 s. M., da der var Marked i Hobro, vilde afhente det tilbageblevne af Stykket og da samtidig betale Prisen for det Hele, der, som det maa antages, udgjorde 4 Kr. 90 Øre. Da Jensen imidlertid ved at tale med Christensen den sidstnævnte Dag erfarede, at Tiltaltes ovennævnte Foregivende var urigtigt, idet denne ikke af Christensen var bleven sendt for at købe Læder til Sko, anmeldte Jensen Sagen for Politiet. Ligesom Jensen har forklaret, at det selvfølgelig kun var, fordi Tiltalte udgav sig for at være sendt og bemyndiget af Christensen til at købe Læderet i dennes Navn, at Jensen overlod Tiltalte dette paa Kredit, idet det ikke kunde have faldet ham ind at kreditere Tiltalte selv, saaledes har Christensen under Forhørene udsagt, at han, hvis Tiltalte havde anmodet ham om at maatte købe Læder paa Kredit i hans Navn, vilde have afslaaet en saadan Anmodning. Tiltalte har erkjendt, at Grunden til, at han overfor Jensen fremkom med det nævnte urigtige Foregivende, var den, at han manglede Penge til at købe det Læder, han skulde bruge til det hos ham bestilte Par Sko, og at han ikke antog i eget Navn at kunne faa Kredit hos Jensen. Men iøvrigt har han under Forhørene vedholdende fastholdt, at det ikke var hans Hensigt at unddrage sig Betalingen af det tidt-nævnte Læder, i hvilken Henseende han har henvist til, at han overfor Jensen ikke alene, som meldt, opgav at være en Svoger af Christensen, men ogsaa opgav Stedet, hvor han (Tiltalte) boede, saa at Jensen let kunde finde ham, og han har tilføjet, at han den paagjældende Dag virkelig var tilsinds at meddele Christensen, hvad han havde gjort, og anmode denne om at betale det af Tiltalte modtagne Læder og selv hjemtage det Tilbageblevne, og at det var af Ligegyldighed, at han senere undlod at tale med Christensen om Sagen, samt at han, der er en fattig Mand, ikke siden har formaaet selv at betale det skyldige Beløb. Jensen har under Sagen nedlagt Paastand om, at der i Erstatning hos Tiltalte tilkjendes ham det udleverede Læders Værdi 3 Kr. 50 Øre, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen tilfølge.

Idet der nu efter det under Sagen Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Feje til at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at det ikke har været hans Hensigt at unddrage sig Betalingen af det købte Læder, maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1853 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændig-

heder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 364. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christen Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 173, jfr. § 46 og § 176, jfr. § 173.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 5 November 1894: Tiltalte Væver Christen Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Pedersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Væver Christen Pedersen, der er født i Aaret 1811 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 173, jfr. § 46, og § 176, jfr. § 173. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i utugtigt Forhold ligeoverfor efternævnte 4 Pigebørn, nemlig: Herma Marie Johansen, Kirstine Sørensen, Elisabeth Ane Kirstine Pedersen og Anna Sophie Hansen, der alle ere i en Alder af fra ca. 7 til 9 Aar. Det er i saa Henseende navnlig oplyst, at Tiltalte i afvigte Høst ved forskellige Lejligheder, naar de nævnte Pigebørn, der alle have hjemme i Over Barit, hvor ogsaa Tiltalte boer, ere komne tilstede i hans Stue, tildels flere i Følge, har ladet dem lægge sig, dels paa en Sæk paa Gulvet, dels paa sin Seng og ladet dem blotte sig ved at trække Klæderne op, samt at han derpaa har lagt sig ovenpaa dem og, efter at have bragt sit Lem i Berøring med deres Kjønsele, foretaget Samlejebevægelser. Tiltalte — hvis Forklaring gaar ud paa, at han, som han har udtrykt sig, „forestillede“, at han plejede legemlig Omgang med Pigebørnene, men „uden at han kunde gjøre noget ved det“ — har iøvrigt udsagt, at han hver Gang har havt til Hensigt at prøve legemlig Omgang med dem paa naturlig Maade, men han har i Forbindelse hermed forklaret, at det ikke er lykkedes ham at faa sit Lem ind i deres Kjønsele, skjønt han laa og prøvede derpaa, idet han ikke blev saa meget ophidset deraf, at hans Lem blev stivt, og efter en af Distriktslægen afgiven Erklæring kan det heller ikke antages, at Tiltalte er kommen væsentlig videre i sine Forsøg end af ham saaledes angivet, eller at der har fundet nogen Sædudgydelse Sted under Tiltaltes Behandling af Børnene, der ej heller kunne antages at have taget nogen fysisk Skade af denne Behandling. Efter det Oplyste kan det derhos ikke antages, at Tiltalte ligeoverfor nogen af de ommeldte Pigebørn, der godvilligt kom ind til ham, tildels gjentagne Gange, skjønt de, som det maa antages, godt vidste, hvad han vilde gjøre ved dem, har anvendt Tvang for at faa dem til at taale den nævnte Behandling. Tiltalte har derhos tilstaaet, at han ogsaa i forrige Aar har behandlet flere af Børnene, navnlig ovennævnte Herma Marie Johansen og Elisabeth Ane Kirstine Pedersen paa samme utugtige Maade. Forsaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for at have udvist et lignende Forhold mod en ca. 6aarig Søster til Herma Marie Johansen, bliver der, idet han ikke ved Underrettsdommen er anset skyldig heri, og bemeldte Dom kun er appelleret efter hans egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende.

Idet nu Tiltaltes ovennævnte Forhold efter Omstændighederne nærmest findes alene at maatte betragtes som uteerligt, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen herfor er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes i Medfør af Straffelovens § 23 passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 7 Februar.

Nr. 249. Redaktør S. H. Møller (Jensen)

contra

Dr. med. S. Fenger (Hindenburg),

betræffende Injurier.

Thisted Kjøbstads ordinære Rets Dom af 23 August 1892: Indstævnte, Redaktør Møller, bør til Statskassen erlægge en Bøde af 100 Kr., der i Mangel af Betaling afsønes med simpelt Fængsel i 15 Dage, samt godtgjøre Citanten, Dr. med. Fenger, denne Sags Omkostninger skadesløst. De i Thisted Amtsavis Nr. 53 for den 4 Marts 1890 i den med Bogstavet C underskrevne Artikel indeholdte, for Citanten fornærmelige Udtryk, „saa kan en Autoritet som Thisted Amtsraad ikke hen-vise nogen Patient til denne Mand eller yde nogen Understøttelse af den her omhandlede eller anden Art til Saadanne, der lade sig behandle af ham“, mortificeres. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1894: De ovenfor fremhævede, i den ovennævnte Artikel i „Thisted Amtsavis“ indeholdte, for Kontracitanten, Dr. med. S. Fenger, fornærmelige Udtalelser bør døde og magtesløse at være, og bør Hovedcitanten, Redaktør S. H. Møller, til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Hovedcitanten til Kontracitanten 100 Kr. Der forelægges Overretssagfører Hindberg en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til de af ham her for Retten for Kontracitanten fremlagte tre Indlæg.

Den idømte Bøde og de idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 Juni 1894 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter Proceduren for Høiesteret er der ikke Spørgsmaal om at drage Appellanten til Ansvar, forsaavidt der i det af Indstævnte paaklagede Inserat i Thisted Amtsavis siges, at Indstævnte i sin Tid blev »tvungen til at søge sin Afsked«, og naar der i Inseratet vises hen til, at han afskedigedes »for sit Forhold i en Sag«, som iøvrigt ikke uden yderligere Anledning dertil skulde nærmere omtales, kan der ikke i denne Yttring i Forbindelse med den umiddelbart foran skete Henvisning til Amtsraadstidenden ansees at ligge nogen Antydning af, at den under hin Sag imod Indstævnte rettede Beskyldning var begrundet — hvad heller ikke af Appellanten er paastaaet — hvorimod Yttringen særlig under Hensyn til de Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger alene tør ansees at sigte til den Maade, hvorpaa Indstævnte forholdt sig navnlig for at neddyse den fremkomne Beskyldning; til at sætte dette Indstævntes Forhold i Forbindelse med hans Afskedigelse har Appellanten imidlertid, efter hvad der forelaa i Amtsraadstidenden, ikke savnet Beføjelse, og der vil derfor ikke kunne paalægges ham Ansvar for den heromhandlede Deel af Inseratet. Da dernæst Inseratets sidste Udtalelse, der som Svar paa den i den indankede Dom omtalte Artikel, hvori Amtsraadet dadles, fordi det havde nægtet Understøttelse til Patienter paa Indstævntes Privatklinik, kun udtaler, at Amtsraadet efter sin tidligere Stilling ligeoverfor Indstævnte ikke kunde handle anderledes, hverken i og for sig eller — efter hvad der foran er antaget om den første Deel af Inseratet — paa Grund af sin Forbindelse med denne kan paadrage Appellanten Ansvar, vil han i det Hele være at frifinde.

Efter Omstændighederne findes Processens Omkostninger for alle Retter at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Redaktør Møller, bør for Indstævnte, Dr. med. Fengers Tiltale i denne Sag fri

at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at „Thisted Amtstidende“ for den 1 Marts 1890 havde under Overskriften „Principrytteri“ indeholdt en Artikel, hvori Amsraadet blev dadlet, fordi det i et kort Tid forud afholdt Amsraadsmøde havde afslaaet to Andragender om Understøttelser til Personer, der vare blevne underkastede Operationer paa en af Kontracitanten, Dr. med. S. Fenger, i Thisted oprettet privat Klinik, fandtes der i det af Hovedcitanten, Redaktør S. H. Møller, redigerede og udgivne Dagblad, „Thisted Amtsavis“, Nr. 53 for den 4 s. M. et med Bogstavet C. undertegnet, saalydende Inserat:

„Undertegnede har faaet tilsendt et Exemplar af Hr. Bergs Avis, hvori klages over, at Thisted Amsraad ikke vilde bidrage til en Patients Operation paa Dr. med. Fengers Klinik, skjøndt Formanden ytrede en modsat Anskuelse.

At dette sidste var Tilfældet, kan jo ganske naturlig forklares af, at Amsraadets Formand, den nye Amtmand, selvfølgelig ikke endnu kan være tilstrækkelig kjendt med Forholdene hersteds; thi ved at undersøge f. Ex. Amsraadstidenden for 1882—83 vilde han finde, at da Dr. med. Fenger ved det nævnte Tidspunkt blev tvungen til at søge sin Afsked som Distriktslæge og Sygehuslæge — for sit Forhold i en Sag, som jeg iøvrigt ikke her i Bladet skal nærmere omtale, uden at der gives mig yderligere Anledning dertil — saa kan en Autoritet som Thisted Amsraad ikke henvise nogen Patient til denne Mand eller yde nogen Understøttelse af den her omhandlede eller anden Art til Saadanne, der lade sig behandle af ham.“

Kontracitanten, der har anset dette Inserat som fornærmelig for sig og navnlig forment, at der i samme er fremsat en i høj Grad graverende Sigtelse mod ham, der vilde gjøre ham aldeles uværdig i hans Stilling som Læge og derhos tillige tilsigter at ødelægge eller skade hans Lægevirksomhed — har derefter under denne Sag i 1ste Instants paastaet den paagjældende Sigtelse mortificeret og Hovedcitanten som den, der bærer Ansvar for bemeldte Inserat, anset med Straf efter Straffelovens §§ 215 og 216. Ved Underretsdommen er den Udtalelse i Inseratet, at

„saa kan en Autoritet som Thisted Amtsraad ikke henvise nogen Patient til denne Mand eller yde nogen Understøttelse af den her omhandlede eller anden Art til Saadanne, der lade sig behandle af ham“, mortificeret og Hovedcitanten anset efter Straffelovens § 217 med en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 15 Dage, hvorhos Hovedcitanten er tilpligtet at godtgjøre Kontracitanten Processens Omkostninger for Underretten skadesløst, og Sagen er nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, medens denne — der formener, at ikke alene den nysnævnte Del af Artiklen er ærefornærende for ham, men at det Samme ogsaa er Tilfældet, forsaavidt Artiklen ved Henvisningen til Amtsraadstidenden har fremdraget den nedenfor anførte Beskyldning mod ham — har nedlagt Paastand om principaliter, at Underretsdommen forandres, og den Hovedcitanten idømte Straf betydelig skærpes, og subsidiært, at Underretsdommen ialfald stadfæstes.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, navnlig en under Sagen fremlagt Extrakt af Thisted Amts Skoleraads- og Amtsraads-Tidende for Aaret 1882, indeholdende et Referat af en paa et Møde den 25 August s. A. behandlet Sag, samt et ligeledes fremlagt Exemplar af bemeldte Tidendes Nr. 1—1883, angaaende et den 26 Februar 1883 afholdt Møde, dels at Amtsraadet og Thisted Kjøbstads Byraad i 1882 henvendte sig til Justitsministeriet med et Andragende om, at der maatte blive foretaget en Forandring i Reglementet for Thisted Sygehus, saaledes at Distriktslægen ikke som saadan nødvendigvis skulde være Medlem af Sygehusets Inspektion, hvilket Andragende var nærmere motiveret ved, at Kontracitanten, der dengang var Distriktslæge og Sygehuslæge i Thisted, skulde have forsømt sine Pligter som Sygehuslæge og Medlem af Sygehusets Inspektion, dels at Amtsraadet i sit Møde den 26 Februar 1883 vedtog at slutte sig til en af Thisted Byraad foreslaaet Indstilling til det fornævnte Ministerium om, at Kontracitanten maatte blive afskediget som Distriktslæge, fordi han var bleven beskyldt for at have misbrugt sin Stilling til paa utugtig Maade at behandle en Pige, der paa vedkommende Kommunes Regning søgte hans Lægehjælp, og som blev underkastet en gynækologisk Undersøgelse, idet der efter de af ham for at neddyse Sagen afgivne Erklæringer m. v. formentes ikke at kunne være Tvivl om, at han havde krænket det Forhold, der burde være mellem ham og hans Patienter, og efter Proceduren maa det anses in confesso, at Kontracitanten paa Grund af den ommeldte Indstilling til Ministeriet og det i den Anledning senere Passerede fandt sig foranlediget til at søge sin Afsked fra de nævnte Embedstillinger.

Idet nu den i Artiklen indeholdte parenthetiske Passus: „for sit Forhold i en Sag, som jeg iøvrigt ikke her i Bladet skal nærmere omtale, uden at der gives mig yderligere Anledning dertil“, maa hos Artiklens Læsere — der ikke kunne forudsættes at være bekendte med Indholdet af Amdsraadstidenden for 1882—83, hvortil der forud er henvist i Artiklen — fremkalde det Indtryk, at Kontracitanten havde gjort sig skyldig i et eller andet graverende Forhold, med Hensyn til hvilket der netop derved, at det ikke nærmere er omtalt, hvori dette Forhold skal have bestaaet, gives Rum for Gisninger, maa bemeldte Passus anses fornærmelig for Kontracitanten, og det Samme maa ogsaa gjælde med Hensyn til den sidste Del af Artiklen, der begynder med Ordene: „saa kan en Autoritet som Thisted Amdsraad . . .“, idet der herved naturlig maa fremkaldes den Opfattelse, at Kontracitanten paa Grund af det tidligere omtalte „Forhold“ skal have gjort sig uværdig til, at Amdsraadet henviser Patienter til ham eller yder Understøttelse til Saadanne, der lade sig behandle af ham. De ommeldte Udladelser maa derhos efter det Foreliggende anses for ubeføjede. Ved det omtalte Forhold, hvori Kontracitanten skal have gjort sig skyldig, maa der nemlig antages at være sigtet til den ovenommeldte i Amdsraadstidenden for Amdsraadmødet den 26 Februar 1883 gjængivne Beskyldning mod Kontracitanten for at have udvist et utugtigt Forhold overfor en kvindelig Patient; men da Hovedcitanten ikke under Sagen har fremlagt Udskrift af det i sin Tid i Anledning af denne Sigtelse optagne Forhør eller overhovedet tilvejebragt anden Oplysning desangaaende end, hvad der fremgaar af Referatet i Amdsraadstidenden, maa der gaas ud fra, at der ikke er fremkommet andet eller mere til Støtte for Beskyldningen mod Kontracitanten end, hvad denne under Proceduren for Overretten har indrømmet, og herefter kan der ikke antages at være tilvejebragt Bevis for Beskyldningens Rigtighed. Med Hensyn til Artiklens Slutning maa derhos bemærkes, at det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Grunden til, at Amdsraadet, der tidligere har ydet Understøttelse ogsaa til Patienter, som havde været behandlede paa Kontracitans Klinik, senere har nægtet at yde saadan Understøttelse, nærmest har været den, at Raadet ikke vilde understøtte en med Amds- sygehuset i Thisted konkurrerende Privatklinik.

I Henhold til det Foranførte ville de foran udhævede Dele af Artiklen være at mortificere og Hovedcitanten i Anledning af disse Udladelser være at anse efter Straffelovens § 217 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 15 Dage. Hovedcitanten findes derhos at burde betale Kontracitanten Processens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr. Der bliver at forelægge

Kontracitantens Sagfører for Overretten, Overretssagfører Hindberg, en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgøelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til de af ham her for Retten fremlagte tre Indlæg, der ere skrevne paa ustemplet Papir. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Nr. 117. Forhenværende Detaillist **Niels Pedersen**
(Bagger efter Ordre)

contra

Herredsfoged i Aars og Slet Herreder m. m. **Neumann**
som Skifteforvalter i Dødsboet efter Husejer og Murer
Søren Chr. Hansen (Ingen),

betræffende Fraflytning af et Hus.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks ordinære Rets Dom af 22 Juni 1892: Indstævnte, Detaillist Niels Pedersen af Tolstrup, bør under en daglig Aalborg Amtsfattigkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. fravige og fraflytte Besiddelsen af det Citanten, Husmand og Murer af Kornum Søren Chr. Hansens Dødsbo tilhørende af Indstævnte beboede Hus Forsikrings Nr. 109 paa Tolstrup Bys Fællesjord. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke kan ansees at have Formodningen for sig, at Appellanten for den ham af afdøde Hansen indrømmede fortsatte Brug af det i den indankede Dom omhandlede Hus skulde svare Vederlag, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen til at fravige Besiddelsen af det omhandlede Hus regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten Niels Pedersen 2 Kroner. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under værende Sag har Indstævnte, Herredsfoged Neumann, der som Skifteforvalter i Aars og Slet Herreder behandler afgangne Husejer og Murer af Kornum Søren Chr. Hansens Dødsbo, i 1ste Instans paastaet Citanten, forhenværende Detaillist Niels Pedersen af Tolstrup, tilpligtet under en daglig Mulkt at fraflytte det bemeldte Dødsbo tilhørende Hus, Forsikringsnummer 109 i Tolstrup By; og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, saaledes at Citanten er tilpligtet under en daglig Mulkt til Aalborg Amts Fattigkasse at fravige og fraflytte det nævnte Hus, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Den indstævnte Skifteforvalter har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge det Oplyste opførte Citanten i sin Tid det ommeldte Hus for deri at drive Kjøbmandshandel ved Hjælp af afgangne Murer Søren Chr. Hansen, der derved fik et Beløb af 800 Kr. indestaaende paa 1ste Prioritet i samme, og Citanten, der havde erhvervet Næringsbevis som Detaillist, drev derefter Handel, som det maa antages, dog kun af ringe Omfang i Huset, indtil hans Bo den 23 Maj 1890 blev taget under Konkursbehandling. Efter Konkursens Indtrædelse tilforhandlede Murer Hansen sig en i Ejendommen paa 2den Prioritet indestaaende Fordring, stor 200 Kr., og Huset blev derefter af Konkursboet ved Skjøde af 2 August 1890 overdraget ham for Vurderingssummen 600Kr., mod at han frafaldt hele sin Pantefordring. Efter Konkursens Indtræden var Citanten med Skifterettens Tilladelse vedblevet at bebo Huset, og det er endvidere in confesso, at han, efter at Huset var solgt til Murer Hansen, er vedbleven at bebo dette og beboede det, da denne den 15 April 1891 afgik ved Døden. Men medens Indstævnte nu har paastaet, at Murer Hansen

erhvervede Huset for at redde sin i dette indestaaende Kapital, og at han kun af Medlidenhed foreløbig lod Citanten bebo Huset, som det var hans Hensigt at bortsælge, og derfor under nærværende Sag har paastaaet Citanten tilpligtet at fraflytte Huset, har Citanten derimod gjort gjældende, at Murer Hansen, der efter Citantens Anbringende erhvervede Huset ikke alene for at redde sine Penge, men ogsaa for at hjælpe Citanten, til hvem han stod i Venskabsforhold, til en Bolig, har meddelt ham Tilladelse til at bo i Huset mod at svare en aarlig Lejeafgift af 40 Kr., foruden at han engang for alle skulde betale denne 25 Kr., samt lovet ham, at han og hans eventuelle Enke maatte vedblive at bo i Huset og afbenytte Grunden i deres Levetid samt at sørge for, at der blev oprettet en skriftlig Kontrakt angaaende Lejeforholdet, hvilket imidlertid ikke endnu var sket, da Murer Hansen afgik ved en pludselig Død, og har han nu, idet han har paaberaabt sig, at han inden Murer Hansens Død har hensiddet upaataalt i Huset i over 6 Maaneder, efter at Murer Hansen havde faaet Skjøde paa det, gjort gjældende, at Dødsboet i ethvert Fald i Medfør af Fr. 27 Maj 1848 § 11 maa respektere, at han og hans eventuelle Enke som Fæstere af Huset og Grunden blive hensiddende i dette for Livstid mod at erlægge den ovennævnte Lejeafgift af 40 Kr. aarlig, der efter hans Anbringende skal erlægges i hver 11 Juni Termin, første Gang i 11 Juni Termin 1891, medens de 25 Kr., der skulde erlægges en Gang for alle, skulle betales med 10 Kr. i den nævnte Termin og med 15 Kr. i Juni Termin 1892, og derfor paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Februar 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 55—56.

Nr. 117. Forhenværende Detaillist Niels Pødersen
(Bagger efter Ordre)

contra

Herredsfoged i Aars og Slet Herreder m. m. Neumann
som Skifteforvalter i Dødsboet efter Husejer og Murer
Søren Chr. Hansen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Citanten har nu ikke ført noget Bevis for, at der mellem ham og Murer Hansen har været sluttet en Overenskomst af det ovenangivne Indhold. Der maa derhos gives Indstævnte Medhold i, at de exceptionelle Bestemmelser i Lov 27 Maj 1848 § 11, der maa antages kun at opstille en Løvsformodning for, at en med Hensyn til et Hus stiftet Lejeret under visse Betingelser skal anses for en Fæsteret, ikke kunne komme Citanten tilgode, idet denne, der som meldt tidligere havde det paagjældende Hus i Besiddelse og Brug som Ejer, ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at hans Forbliven i dette, efter at Murer Hansen var bleven Ejer deraf, har været begrundet i en ham af Hansen overdragen Ret til mod Vederlag at bruge Huset eller overhovedet i nogen egentlig Ret med Hensyn til Brugen af Huset. I saa Henseende vil det navnlig ikke kunne tillægges videre Betydning, at et af Citanten ført Vidne har forklaret, at det den 29 November 1891 har hørt Murer Hansens Søster, Mette Hansen, der er en af Arvingerne i Dødsboet, under en Samtale med Citanten erkjende, at hun efter sin Broders Udsagn vidste, at han havde givet Citanten Tilladelse til at bo i det omhandlede Hus for Betaling, og vel er det derhos in confesso, at Citanten i Juni Termin 1891 har til Skifteretten i Murer Hansens Bo indbetalt 50 Kr. under Paaberaabelse af den ovenmeldte efter hans Anbringende med Hansen afsluttede Overens-

komst, men da det tillige er in confesso, at Skifteretten til Modtagelsen heraf knyttede et udtrykkeligt Forbehold imod, at der tilkom Citanten nogen Ret overfor Huset, kan der ikke af Modtagelsen af denne Præstation udledes nogen Erkjendelse fra Skifterettens Side af Tilstedeværelsen af en saadan Ret for Citanten. Idet der imidlertid herefter mangler Føje til at gaa ud fra, at Citanten har nogen Ret til at forblive hensiddende i det omhandlede Hus, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er tilpligtet under en daglig Mulkt til Amtets Fattiggasse at fravige Besiddelsen af samme, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Mulkens Størrelse ligeledes billiges, og ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 11 Februar.

Nr. 45. Husejer Ole Christensen (Salomon efter Ordre)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler Dødsboet efter afdøde Husejer, forhenværende Barber C. H. Nielsen og efterlevende Enke, **Birgitte**, født **Jørgensen**, paa bemeldte Boes Vegne (Hindenburg efter Ordre),

betræffende Beregning af Skifteafgift.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret — hvor Generaldirektoratet for Skattevæsenet er optraadt som Intervenient — er der alene Spørgsmaal om, hvorvidt det i den indankede Repartition anførte Skiftegebyr til Beløb 246 Kroner 67 Øre med Rette er beregnet af den i Repartitionen under Nr. 5 nævnte, til en Værdi af 74,000 Kroner ansatte Ejendom. Ligesom nu denne Ejendom, der allerede ved Barber Niensens Død var i Appellantens Besiddelse i Medfør af en derom afsluttet

Kjøbekontrakt, ikke kan ansees at være bleven inddraget i Dødsboet, saaledes har Skiftekommissionen efter det Foreliggende, derunder navnlig de af Boets Interessenter afgivne Erklæringer, heller ikke kunnet have nogen Føje til saadan Inddragelse, hvormed det ogsaa stemmer, at Ejendommen efter med ovennævnte Værdi at være ført til Indtægt har maattet føres til Udgift med samme Beløb. Idet saaledes den omhandlede Ejendom ikke rettelig er henregnet til Boets Formuemasse, har det omhandlede Gebyrs Beregning ikke Hjemmel i Lov om Skiftegebyrer af 30 November 1874 § 3, hvorfor det af Appellanten deponerede Beløb med indvundne Renter vil være at udlevere ham.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve og de Salærer, der tilkomme de for Appellanten og den indstævnte Skiftekommission befalede Sagførere, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Det ovenomhandlede Skiftegebyr af 246 Kroner 67 Øre bliver ikke at beregne i Boet, og det af Appellanten, Husejer Ole Christensen, stillede Depositum af Beløbet tilligemed indvundne Renter vil være at udlevere ham. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler den indstævnte Skiftekommission 2 Kroner. Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Repartition hedder det:

—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—
			Indtægt.			
—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—

5. Ejendommen Matr.-Nr. 739 i Udenbyes Klædebo Kvarter, Gade Nr. 23 paa Nordvestvej og Nr. 1 i Fiskergade her i Staden.

Angaaende denne Ejendom var der den 31 Januar 1884 imellem den Afdøde og Husejer Ole Christensen oprettet en Kjøbekontrakt, af hvis Bestemmelser der fremhæves:

I Kontrakten in initio hedder det:

„Jeg underskrevne Barber Christian Holger Nielsen sælger og overdrager herved til Hr. Husejer, Folkethingsmand Ole Christensen, min Ejendom Matr.-Nr. 739 i Stadsens Udenbyes Klædebo Kvarter, Hjørnet af Nordvestvej og Fiskergade“

I Post 2 bestemmes, at Sælgeren skulde have al Indtægt og afholde enhver Udgift, som svarede til Tiden indtil 31 Januar 1884, denne Dag medregnet, derunder Skatter, Afgifter, Renter, for Kreditforeningens Vedkommende den fulde Præstation af 5 pCt. p. a., m. m., men at Kjøbereren skulde have Indtægt og afholde Udgift af Ejendommen, som modsvarer Tiden fra 1 Februar 1884 og fremdeles.

I Post 3, der handler om Berigtigelse af Kjøbesummen, som var akkorderet til Kr. 74,000, fastsattes bl. A., at Kjøbereren skulde inden 3 Dage fra Kontraktens Datum betale kontant til Sælgeren: Kr. 4,899 86 Øre, og endvidere hedder det i Post 4 bl. A. saaledes:

„Kjøbereren er berettiget til at erholde Skjøde, saasnart han har betalt de 4,899 Kr. 86 Øre, og han er pligtig til at tage Skjøde senest i 11 Juni Termin 1889.“

Husejer Christensen, der har søgt en Udtalelse fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet, men af denne Autoritet er blevet henvist til Skiftekommissionen, har gjort gjældende, at han et Aars Tid efter Kontraktens Oprettelse ønskede at erholde Skjøde paa Ejendommen, men at Barber Nielsen, der døde som Sindssyg paa Sect. Hans Hospital, var, skjøndt han endnu ikke var indlagt paa Hospitalet, da Christensen ønskede Skjøde udstedt, i en saadan Sindstilstand, at han ikke var i Stand til at fatte Betydningen af Skjødets Udstedelse, hvorfor han, Christensen, maatte lade Sagen bero, og endvidere at han, Christensen, siden Kjøbekontraktens Oprettelse har besiddet Ejendommen og udelukkende administreret den og i alle Relationer været Ejer af Ejendommen, samt at han ogsaa uden Skjøde maa være at anse som Ejer i det Hele og ganske i Almindelighed set, og at Mangel af Skjøde kun — og det kun under visse Forhold — kunde have Betydning overfor Trediemands Retserhvervelse, men iøvrigt ikke og altsaa heller ikke i Henseende til Spørgsmaalet om Skifteafgifter forhindrer, at han fuldtud anses som Ejer.

Ole Christensen har i Henhold hertil, idet han begjærede Skjøde udstedt af Skiftekommissionen, forment, at der af den heromhandlede Ejendom overhovedet ikke skal svares Skifteafgift, men at i ethvert Fald disse Gebyrers Betaling maatte paahvile Barber Nielsens Bo og være ham, Christensen, uvedkommende.

Han har imidlertid, for at erholde Skjøde, hvilket den 11 August 1891 er udfærdiget til ham, hos Skiftekommissionen deponeret et Beløb af Kr. 246. 67, af hvilket Beløb Christensen ønsker Afgiften taget, hvis den skal betales, men som Christensen, efter den af ham hævdede Opfattelse, har krævet sig tilbagebetalt.

Husejer Christensen har — med Forbehold af Adgang til Appel — erklæret sig enig i, at det foreliggende Spørgsmaal afgjøres ved Repartitionen her i Boet.

Der findes nu ikke at kunne gives Husejer Christensen Medhold i de af ham fremsatte Paastande. Hans Retsforhold til den heromhandlede Ejendom havde ved Barber C. H. Nielsens Død vedblivende en Fordringsrets Karakter, hvorimod Barber Nielsen var Ejer af Ejendommen, der altsaa maatte inddrages i Barber Nielsens og efterlevende Enkes Bo, i hvilket Husejer Christensen maatte anmelde sit Krav efter Kjøbekontrakten. De Udgifter og Afgifter, som maatte resultere af Ejendommens Inddragelse i Boet, maatte derhos allerede efter det ovenfor angivne Indhold af Post 2 i Kjøbekontrakten eller dog efter denne Bestemmelses Analogi falde Husejer Christensen til Last, men, ganske bortset herfra, skal det fremhæves, at der i nærværende Bo — afset fra et ved Realisationen af den anden Boet tilhørende Ejendom indkommet Restbeløb af Kr. 370. 59*), hvilket imidlertid ikke hæfter for den heromhandlede Skifteafgift — i ethvert Fald ikke findes noget Aktiv udenfor Ejendommens Substans, og af denne maatte altsaa, dersom Betaling ikke skete paa anden Maade, eller dersom et Depositum ikke var stillet, bemeldte Udgifter og Afgifter være dækkede med Fortrinsret efter Konkurslovens § 31, jfr. samme Lovs § 38 og Skiftelovens § 44, og altsaa selvfølgelig ogsaa med Fortrinsret forud for det Beløb eller det Krav, som svarer til den Interesse, som Husejer Christensen har i og med Hensyn til Ejendommen, hvilket Beløb eller Krav — naar afses fra, at Kontrakten den 4 Februar 1884 er thinglæst som Pantebrev for det ovennævnte kontant udbetalte Beløb: Kr. 4,899. 86 — endog kun kunde dækkes som uprivilegeret Fordring. Idet det bemærkes, at Spørgsmaalet alene drejer sig om Skiftegebyret til Statskassen — Inddragning under Boet af Ejendommen har nemlig ikke foranlediget nogen Udgift — fremhæves:

at da der i Boet findes en efterlevende Enke, vil — uagtet Arv og Gjæld ikke er vedgaaet i Boet — Skiftegebyret af Boets Masse være at beregne med $\frac{1}{3}$ pCt., samt at Ejendommen ikke vil afgive nogen beholden Formue, hvoraf Skiftegebyr skal beregnes, i hvilken Henseende det bemærkes, at

*) Her findes i Repartitionen som Anmærkning en nærmere Redegjørelse for, hvorledes dette Beløb fremkommer, som imidlertid her udelades som uden Interesse.

det Beløb, der som Passiv kunde fradrages, vil udgjøre netop Ejendommens Værdi, nemlig derved, at Husejer Christensens Interesse i Ejendommen dækker den Del af Værdien, som ikke optages af Trediemands Rettigheder i Ejendommen.

Skiftegebyret vil herefter udgjøre $\frac{1}{3}$ pCt. af Ejendommens Værdi eller, idet denne efter Omstændighederne vil kunne ansættes til den i Kontrakten akkorderede Kjøbesum Kr. 74,000, Kr. 246. 67, og til Dækning heraf vil det af Husejer Ole Christensen deponerede Beløb være at benytte, hvorfor Samme ikke bliver at tilbagebetale ham.

—	—	—	—	—	—	—	—
Ialt Indtægt Kr. 168,119. 78.							

Udgift.

—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—

3. Skifteafgift, forsaavidt angaar Ejendommen Matr.-Nr. 739 i Udenbyes Klædebo Kvarter Kr. 74,000, eller Kr. 246. 67, vil efter det ovenfor under Indtægt 5 Anførte være at udrede af det der ommeldte Depositum.

—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—

6. Værdien af den ovenfor under Indtægt 5 ommeldte Ejendom, Matr.-Nr. 739 i Udenbyes Klædebo Kvarter. Denne Værdi vil i Henhold til det under Indtægt 5 Anførte være at føre til Udgift med Kr. 74,000. Ialt Udgift Kr. 168,064. 35.

—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—

Nr. 351. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Christiansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Leire Herreds Politirets Dom af 24 Oktober 1894: Arrestanterne Hans Peter Christiansen og Isak Pedersen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt den Første i 90 Dage og den Sidste i 12 Dage. Saa bør og

Arrestanterne En for Begge og Begge for En udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1894: Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Steinthal for Overretten betaler Arrestanten Hans Peter Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Christiansen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag — der i første Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten — er Arrestanten Hans Peter Christiansen tiltalt for Betleri, og er det ved Arrestantens med Sagens Oplysninger og Medtiltaltes Forklaring stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 11 Oktober d. A. i Forening med Medtiltalte har betlet i en Gaard paa Kirke Hvalø Mark. For dette sit Forhold vil Arrestanten, der er født den 15 Februar 1853 og tidligere mange Gange har været straffet deriblandt ofte for Løsgængeri og Betleri, for begge disse Forseelser senest ved Leire Herreds Politiretsdom af 31 Oktober 1892 med Tvangsarbejde i 180 Dage og for Betleri alene senest ved Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 15 December 1893 med Tvangsarbejde i 90 Dage, nu være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, og den indankede Dom vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 106. **Bestyrelsen for Kjøbenhavns Slagterlaug**
(Winther)

contra

Slagtermester E. G. Jensen (Ingen),

betræffende Betaling af en Konventionalbøde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 November 1893: Indstævnte, Slagtermester E. G. Jensen, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Kjøbenhavns Slagterlaug, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanterne Indstævnte med 50 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom anførte Deklaration af 22 December 1886 for Overtrædelse af det deri indeholdte Forbud mod at staa i Forhold som Leverandør til Forbrugsforeninger m. v. kun foreskriver Erlæggelse af en Bøde af 500 Kroner, uden at det med Sikkerhed fremgaar af den, at Bøden, fordi Forholdet fortsættes, kan forlanges mere end een Gang, og da Indstævnte, efter at han var indtraadt i et saadant Forhold og derved for sit Vedkommende havde brudt den ved Deklarationen indgaaede Forpligtelse, allerede i 1892 har erlagt den fastsatte Bøde uden samtidigt at have paataget sig at ophæve sit Forhold til Forbrugsforeningen, findes han ikke ifølge Deklarationen at kunne tilpligtes paany at betale den nævnte Bøde. Indstævnte vil derfor allerede som Følge heraf, og uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvorvidt han var berettiget til efter behørig Opsigelse at træde tilbage fra Overenskomsten, være at frifinde for Appellantens Tiltale, og Dommen, der har dette Resultat, og hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, bliver saaledes at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Bestyrelsen for Kjøbenhavns Slagterlaug, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, Bestyrelsen for Kjøbenhavns Slagterlaug, Indstævnte, Slagtermester E. G. Jensen, tilpligtet at betale 500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 12 December f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, idet de have anbragt, at Indstævnte er pligtig at bøde det paastævnte Beløb til Slagterlaugets Kasse i Henhold til en af ham i Forening med forskellige Slagtermestre her i Staden medunderskreven saalydende Deklaration af 22 December 1886: „Vi undertegnede Slagtermestere i Kjøbenhavn med Forstæder forpligte os herved til gjensidig til i Fremtiden ganske at undlade at staa i Forhold som Leverandører til Forbrugsforeninger, Rabatforeninger eller andre Institutioner, grundede paa Rabat-systemet; nuværende Leverandører til disse Foreninger eller Institutioner forpligte sig herved til at ophøre med at være Leverandører, senest den 1 April 1887.

Den af os, der gør Brud paa den ovennævnte Forpligtelse, ifalder en Bøde af 500 Kroner, skriver Fem Hundrede Kroner, til Slagterlaugets Kasse, hvilken Bøde er forfalden til Betaling, saasnart Laugets Bestyrelse, hvis Afgjærelse i Sagen vi indgaa paa at rette os efter som aldeles endelig, har undersøgt Forholdet og erklæret, at der har fundet Overtrædelse Sted.“ Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Efter Proceduren maa det antages, at den paaklagede Overtrædelse af den nævnte Deklaration er begaaet tidligst i Oktober 1892, og da det maa anses at være in confesso, at Indstævnte allerede i Oktober 1891 har opsagt Deklarationen, kunde denne, uanset at der ikke ved Opsigelsen var givet noget bestemt Varsel, ikke være bindende for Indstævnte paa den Tid, Overtrædelsen er begaaet. Indstævnte vil derfor være at frifinde, hvorhos Citanterne findes at burde betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ej.

Fredagen den 15 Februar.

Nr. 240. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Skuli Thoroddsen (Def. Rée, privat engageret),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig Straffelov for Island §§ 124, 125, 127, 132, 135, 142 og 144.

Isafjord Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Juli 1893: Anklagede Skuli Thoroddsen, Sysselmand i Isafjord Syssel og Byfoged i Isafjord Kjøbstad, skal have sit Embede forbrudt. Saa betaler han ogsaa alle af Forhørene og Sagen imod ham lovlig flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 18 December 1893: Tiltalte, Sysselmand og Byfoged Skuli Thoroddsen, betaler en Bøde af 600 Kr. til Landskassen, eller, hvis Bøden ikke udredes til bestemt Tid, afsone samme med 60 Dages simpelt Fængsel. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag saavel for Under- som Overretten lovlig flydt og flydende Omkostninger, deriblandt Sagførersalær til den beskikkede Aktor for Overretten, Cand. jur. Hannes Thorsteinson, 40 Kr., samt til de der beskikkede Defensorer, Overretssagførerne Pall Einarsson og Eggert Briem, respektive 30 og 10 Kr. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet Tiltaltes Forklaringer efter den Maade, hvorpaa Forhørerne ere blevne optagne og navnlig Vidnernes Afhøring har fundet Sted, i det Væsentlige findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, mangler der tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Anbringende om, at Betingelserne for Anvendelsen af Reskript 23 Oktober 1795 i det i Dommen under Afsnit I omhandlede Tilfælde have været tilstede; men det maa misbilliges, at saadant ikke fremgaar af Protokoltilførlerne. Til for denne Forsømmelse at ansee Tiltalte med Straf efter den islandske Straffelovs § 144 findes der imidlertid efter Omstændighederne ikke at være tilstrækkelig Grund. Forsaavidt Tiltalte endvidere ved Dommen er anset efter den nævnte § for nogle i Dommen under Afskriften IV, V og VII omhandlede Forsømmelser, findes heller ikke Betingelserne for Idømmelse

af Straf efter bemeldte § at være tilstede for disse For-
sømmelsers Vedkommende. Som Følge heraf og i Henhold
til de i Dommen under den øvrige Deel af Sagen anførte
Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil
Tiltalte i det Hele være at frifinde, dog med Forpligtelse
til at tilsvare $\frac{1}{8}$ af Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Sysselmand og Byfoged Skuli Thor-
oddsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at
være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved
Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i
Salarium til Høiesteretssagfører Lunn for Høie-
steret 200 Kroner, udredes af Tiltalte med en
Ottendedeel og af det Offentlige med syv Ottende-
dele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Begyndelsen
til nærværende Sag er den, at det af en Udskrift af Forhør,
som Tiltalte Sysselmand i Isafjord Syssel og Byfoged paa Isafjord
havde til Oplysning om en vis Husmand fra Eyri i Ønundarfjord,
Salomon Jonssons i December Maaned 1891 indtrufne Død, op-
taget og indsendt til Overøvrigheden til Gjennemsyn og Afgjø-
relse, om der skulde foretages videre i Sagen, mente Lands-
regjeringen at indse, at Tiltalte som Undersøgelsesdommer i
bemeldte Sag havde anvendt ulovlige Tvangsmidler imod en Til-
talt for at tvinge ham til Bekjendelse eller Forklaring, hvorfor
konstitueret Overretssagfører, cand. jur. Larus Bjarnason ved
kongeligt Kommissorium, udgivet ad mandatum af Ministeren for
Island 2 Juni f. A., blev beskikket til at optage en Retsunder-
søgelse om Tiltaltes Behandling af bemeldte Sag. Den saaledes
imod Tiltalte begyndte Undersøgelse blev den 9 Juli f. A. sluttet,
hvorpaa Tiltalte foreløbig blev suspenderet som Sysselmand i
Isafjord Syssel og Byfoged paa Isafjord, og den beskikkede
Undersøgelsesdommer Larus Bjarnason i hans Sted konstitueret
i Embedet, og samtidigt blev der ved Landshøvdingens Skrivelse
af 29 August f. A. befalet Larus at fortsætte den begyndte
Undersøgelse imod Tiltalte i Anledning af hans Færd ved Under-
søgelsen angaaende Salomon Jonssons Død, og desuden at under-
søge alt det, som han muligvis fandt mistænkeligt med Hensyn
til Tiltaltes Embedsførelse og hans Forhold som Dommer ogsaa

i andre Sager. De saaledes optagne Forhør imod Tiltalte blev derpaa sluttede den 1 Maj d. A. og Retsstævning udgiven imod ham den 20 s. M., hvori han tiltaltes for Overtrædelse af almindelige Straffelovs §§ 124, 125, 127, 132, 134, 135, 142 og 144. Sagen blev derpaa den 10 Juli d. A. paadømt i Isafjord Kjøbstads Extraret saaledes, at Tiltalte for Overtrædelse af almindelig Straffelovs §§ 125, 127, 135, 142 og 144, jfr. § 63, skulde have sit Embede som Sysselmand i Isafjord Syssel og Byfoged paa Isafjord forbrudt, samt ogsaa udrede alle af Undersøgelsen og Sagen imod ham lovlig flydende Omkostninger, men denne Dom er saavel paa Justitiens Vegne som ifølge Tiltaltes Ønske bleven indanket for Overretten.

Det, der ved førebemeldte Undersøgelse imod Tiltalte er fremkommet, og han er bleven tiltalt for, skal nu anføres i Afdelinger, efter hvad der synes passende, og hver Afdeling for sig overvejet.

I. Som før fremhævet, var det Tiltaltes Behandling af den i Anledning af en vis Salomon Jonssons Død optagne Undersøgelse, der foranledigede den strafferetslige Undersøgelse imod ham, men nævnte Salomon fandtes den 21 December 1891 død paa den saakaldte Klofningsdalur paa Vejen mellem Ønundarfjord og Sugandafjord, og var en vis Sigurdur Johannsson mistænkt for muligvis at have foraarsaget hans Død. Bemeldte Undersøgelse fremmede Tiltalte paa den Maade, at han, efter at have ladet en Lægeundersøgelse af Salomons Lig optage og Repstyreren anskaffe Oplysninger fra de med Sagen bekendte Mænd, samt begge Dele sig tilsende, begav han sig selv den 3 Januar 1892 vest til Ønundarfjord og begyndte at undersøge Sagen. Næste Dag afsagde han derpaa en Kjendelse om, at førebemeldte Sigurdur Johannsson skulde som mistænkt for Mord arresteres, hvorpaa Sigurdur hensad i Fængslet paa Isafjord fra den 7 Januar til 20 Februar, da Tiltalte foreløbig holdt op med Undersøgelsen og løslod Sigurdur, uden at han var bleven overbevist om noget med Hensyn til det, han blev mistænkt for. Man har nu for det Første syntes, at Tiltalte har udvist strafværdig Forsømmelse ved ikke strax, da han fra Repstyreren modtog Indberetningen om Salomons Dødsfald, at begive sig afsted for at undersøge de derhen hørende Omstændigheder, men det var den 27 December, men han selv tog ikke afsted for at undersøge Sagen, før end den næstpaafølgende 3 Januar. Men da Repstyrerens Indberetning af Sagsomstændighederne var noget uklar, og Tiltalte øjeblikkelig traf nødvendige Foranstaltninger til at skaffe sig videre Oplysninger om Sagen, deriblandt en Lægekyndigs Anskuelse, saa kan han, efter Omstændighederne, ikke antages at have ved sin Uvirksomhed i Sagen paadraget sig Ansvar, eftersom han havde Embedsforretninger at besørge hjemme og øjeblikkelig

begav sig paa Vejen for at undersøge Sagen, da de forønskede yderligere Oplysninger indløb. Det kan heller ikke antages, at Tiltalte har paa bemeldte Rejse til Ønundarfjord udført Sagens Undersøgelse, skjøndt den i adskillige Poster har været mangelfuld, saaledes, at det kan betragtes som Embedsovertrædelse.

Dernæst er Tiltalte bleven tiltalt for, at han har anvendt ulovlig Haardhed eller Tvang imod førbemeldte Sigurdur Johannsson, som blev mistænkt for at have foraarsaget Salomon Jonssons Død. imedens Forhørene over ham stode paa paa Isafjord, og Sigurdur sad der i Varetægtsarrest i Tidsrummet fra 7 Januar til 20 Februar 1892. Sigurdurs Forplejning i Fængslet synes ogsaa i nogle Punkter at have været temmelig daarlig, og Tiltalte har anerkjendt, at han har været mere haard imod Sigurdur end andre Tiltalte, fordi at Sigurdur havde været haardnakket og pralet af, hvor højt han levede i Fængslet, og dertil troede Tiltalte at være overbevist om, at Sigurdur var skyldig, og Almenheden, der ansaa Sigurdur for skyldig, syntes han blev for skaansomt behandlet. Disse Tiltaltes Undskyldninger ere rigtignok i og for sig af en ringe Betydning, men paa den anden Side kan det ikke anses for bevist, at Sigurdurs Forplejning i Fængslet har været uforsvarlig eller saaledes, at Tiltalte derfor bør drages til Ansvar. Navnlig kan det ikke anses for bevist, at der ikke er blevet lagt i Ovnen i Fangezellen hos Sigurdur, naar det var nødvendigt, og ihvorvel det er oplyst, at Ruder have været knækkede i de Celler, han opholdt sig i, saa er det ikke bevist, at Tiltalte har vidst, at der var en Rude itu i den første Celle, førend han lod Sigurdur flytte derfra, og heller ikke, at han har vidst, at der var en Rude itu i den Celle, som Sigurdur senere sad i, men der var Hullet i Ruden tilstoppet. Sigurdur klagede heller aldrig til Tiltalte over Kulde undtagen en Gang, faa Dage førend han blev løsladt af Fængslet, hvilken Klage Tiltalte da tog til Følge. Sigurdur var uden Lys største Delen af den Tid, han sad inde, men Tiltalte har forklaret, at han har berøvet Sigurdur Lys paa Grund af, at han har sunget saa højt Rimer, at Folk i de nærmeste Huse besværede sig derover til Tiltalte, og denne hans Forklaring er ikke gjendreven. Sigurdurs Kost synes ogsaa at have været upaa-klagelig, og Tiltalte kan ikke beskyldes for, skjøndt han ikke har sluppet Sigurdur ud om Dagen, da det var Vinter og megen Sne, eftersom han synes næsten daglig at have sluppet ham ud paa Fængselsbygningens Gang.

Det er vedgaaet af Tiltalte og bevist i Sagen, at medens Forhørene over Sigurdur Johannsson stod paa, hensatte Tiltalte Sigurdur to Gange paa Vand og Brød, 5 Dage ad Gangen. Første Gang, den 21 Januar 1892, tilkjendte han, som Forhørene udviser, Sigurdur Vand og Brød paa Grund af, at han viste Gjenstridighed og nægtede at besvare de ham forelagte

Spørgsmaal, men sidste Gang, den 30 s. M., staar der i Forhørene over Sigurdur kun, „at han i Et og Alt fastholder sin forrige Forklaring“, men der fremhæves intet om, at Sigurdur har nægtet at besvare Undersøgelssdommerens (Tiltaltes) Spørgsmaal. Den 23 og 25 Jannar, imedens Sigurdur hensad paa Vand og Brød ifølge Kjendelsen af 21 Jannar, ses det ogsaa, at der ere blevne optagne Forhør over Sigurdur, men Protokoleringen er lignende der som i Retsmødet den 30 Jannar og udviser derfor ikke, at Sigurdur dengang har nægtet at besvare noget af Tiltaltes Spørgsmaal. Tiltalte har dog paastaaet, at Sigurdur i alle disse Retsmøder har nægtet at svare ham som Undersøgelssdommer paa hans Spørgsmaal, og at Vand og Brød tvangen desaaarsag er bleven lovlig anvendt ifølge Reskript af 23 Oktober 1795, men at Protokoleringen er bleven saa mangelfuld, paa Grund af at han har været betydeligt syg ved den Tid, hvilket han ogsaa ved en fremlagt Attest fra den Læge, han noget senere søgte Raad hos, har forsøgt at bevise. De Mænd, der vare Retsvidner ved førbemeldte Retsmøder den 21, 23, 25 og 30 Jannar, har været saa vaklende i sin Forklaring angaaende dette Punkt, at der intet kan bygges paa deres Vidnesbyrd, og de eneste Bevismidler i denne Henseende ere derfor, foruden Justitsprotokollen, Sigurdur Johannssons Forklaring, hvori han har erklæret, at han aldrig har nægtet at besvare Undersøgelssdommeren (Tiltalte), samt en Anmærkning i Fængselsjournalen, hvor der staar, at Sigurdur er begge Gange, den 21 Jannar og 30 Jannar, bleven hensat paa Vand og Brød paa Grund af, at han har nægtet at svare Undersøgelssdommeren; men da Fængselsjournalen synes at have været i Tiltaltes Besiddelse, da denne Post i hans Embedsførelse blev undersøgt, og det ikke kan ses, naar bemeldte Anmærkning er bleven indført, men den er det sidste, der er skrevet med Tiltaltes Haandskrift i Journalen, saa kan der ikke grundes noget Bevis paa samme. Naar alt tages i Betragtning, ogsaa det, at Tiltalte ikke har kunnet forklare noget om, hvilke Spørgsmaal det har været, som Sigurdur har nægtet at besvare i Retsforhørene den 23, 25 og 30 Jannar, og eftersom det ikke, trods den fremlagte Lægeattest, kan antages, at Tiltalte vilde have ladet det ubemærket i Justitsprotokollen, at Sigurdur havde nægtet at svare ham, ligesom det er fremhævet i Retsmødet den 21 Jannar, eftersom her var Tale om en Omstændighed af stor Betydning — saa synes man overhovedet uden Fare for at fejle at kunne bygge det paa Tiltaltes Protokolering i Justitsprotokollen, at Sigurdur ikke ligefrem har nægtet at besvare Tiltaltes Spørgsmaal den 23, 25 og 30 Jannar, men kun ikke villet afgive en, efter Tiltaltes Formening, sandfærdigere Forklaring i Sagen, og at Betingelsen for at anvende Reskript af 23 Oktober 1795 imod ham derfor ikke har været tilstede, men paa den anden Side synes ogsaa Tiltaltes Protokolering i

Justitsprotokollen at tyde paa, at han ikke har næret den Anskuelse, at han ved at tilkjende Sigurdur Vand og Brød anvendte ulovligt Tvangsmiddel imod ham, og at han derfor ikke har været fuldkommen bekjendt med Bestemmelsen i Reskript af 23 Oktober 1795, hvilket ogsaa bestyrkes derved, at Tiltalte heller ikke i Retsmødet den 21 Januar har rettet sig efter dette Reskripts Bestemmelser med Hensyn til at advare Tiltalte, førend han tilkjendte ham Vand og Brød, samt med Hensyn til Protokollering af den Advarsel. Det maa ifølge heraf antages, at Tiltalte har gjort sig skyldig i strafværdig Forsømmelse, ved ikke tilstrækkelig at gjøre sig bekjendt med de Forskrifter, der hjemlede og indskrænkede hans Ret til at anvende bemeldte Vand- og Brødtvang imod Sigurdur Johannsson efter Afholdelsen af nysnævnte 3 Retsmøder.

II. Dernæst bliver Tiltalte beskyldt for at have i et den 12 August f. A. i en Sag anlagt paa Justitiens Vegne ktr. en vis Steindor Markusson afholdt Retsmøde forsætligt protokolleret urigtigt, at Forhørsudskrift i Sagen er bleven fremlagt i Retten. Ifølge Justitsprotokollen, der er bleven oplæst og ratihaberet ved Sysselmandens (Tiltaltes), Steindors Defensors og to Retsvidners Underskrifter, skal der i bemeldte Retsmøde være bleven fremlagt 5 Dokumenter, deriblandt „en Forhørsudskrift, som følger“. Steindors Defensor har nu forklaret og aflagt Eed paa under nærværende Sags Undersøgelse imod Tiltalte, at bemeldte Forhørsudskrift ikke er bleven fremlagt i bemeldte Retsmøde (den 12 August f. A.), og at Sysselmanden i Retsvidnernes Paahør har sagt, at den ikke var færdig, men at Sysselmanden har lovet, at han skulde faa den senere tilligemed de andre af Sagens Dokumenter, som han ifølge Retsprotokollen fik laante for at forfatte Forsvar for Steindor. Defensor tog denne Gang ingen af de laante Dokumenter med sig fra Retten, tilmed efter hvad der er oplyst, skjættede ikke derom, men noget senere, da han skrev sit Forsvarsindlæg, erklærer han at have maattet gjøre dette ved Hjælp af Justitsprotokollen, som han i den Hensigt har faaet laant hjem med sig, men Forhørsudskriften har han aldrig faaet. Det har ogsaa været forklaret af 2 Vidner, at Defensor har sagt til dem ved den Tid, han skrev Forsvaret, at han var nødt til at gjøre det ved Hjælp af Justitsprotokollen, eftersom han ikke havde erholdt Udskrift af Forhørene. Tiltalte har stadig fastholdt, at Protokolleringen af de her omhandlede Retsforhandlinger er rigtig i alle Maader, og at bemeldte Forhørsudskrift er bleven fremlagt i Retten, og han har nægtet at have udtalt noget i den Retning, at Udskriften ikke var færdig, og at Defensor derfor ikke strax kunde faa den. De Mænd, der vare Retsvidner ved nævnte Retsmøde, har forklaret, at de har set adskillige Dokumenter liggende fremme for Sysselmanden (Til-

talte), men at de ikke har set nogen Dokumenter fremlægge, hverken Forhørsudskrift eller andre Dokumenter, og det synes at fremgaa af deres Vidnesbyrd, skjøndt et dertil sigtende Spørgsmaal ikke særskilt er bleven dem forelagt, at de ikke har hørt det omtale mellem Sysselmanden og Steindors Defensor, at den omspurgte Udskrift manglede eller ikke var fuldtud færdig. Da det nu godt kunde være Tilfældet, at Retsvidnerne ikke lagde Mærke til den omhandlede Forhørsudskrift, som Dommeren selv fremlagde, selv om det havde foreligget i Retten, ligesom de ikke lagde Mærke til andre Dokumenters Fremlæggelse, som dog er bevist, saa kan det ikke anses, at deres Forklaring staar i nogen Strid med Protokolleringen i Retsprotokollen. Og eftersom Defensors Forklaring ene for sig — endogsaa i Forbindelse med fremkomne Indicier for, at han har skrevet sit Forsvarsindlæg ved Hjælp af Justitsprotokollen, samt den Omstændighed, at denne Forhørsudskrift ikke er fremkommen under Sagen — ikke er tilstrækkelig til at modbevise Justitsprotokollens Beviskraft, som blev oplæst og ratihaberet med alle Vedkommendes rigtige Underskrifter, deriblandt selve Defensors, saa bør det antages, at der mangler Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i urigtig Protokollering med Hensyn til førebemeldte Punkt.

III. I en paa Justitiens Vegne kontra en vis Rognvaldur Gudmundsson for Bedrageri anlagt Sag, der imod Slutningen af Aaret 1891 blev paadømt i Isafjord Syssels Extraret saaledes, at Rognvaldur blev idømt 8 Dages simpelt Fængsel, og i Lands-overretten i Marts Maaned 1892 — men der blev Rognvaldur frifunden for Aktors Tiltale — er Tiltalte bleven beskyldt for, at han har protokolleret urigtigt adskillige Poster i Sagen og afsagt Dom i den senere, end Justitsprotokollen udviser. Først og fremmest er det saaledes blevet betvivlet, at de Mænd, der som Retsvidner ere underskrevne Retsmøderne i Sagen den 19 September og 3 Oktober 1891, har i Virkeligheden overværet de Retsmøder som Retsvidner, hvilken Mistanke navnlig blev begrundet derpaa, at Haandskriften paa Navnene fandtes at være meget ulig samme Mænds Haandskrift paa deres Navne andre Steder i Justitsprotokollen, og en af Underskrifterne er skreven med Tiltaltes Haandskrift, hvorunder staar skrevet „handsalad“ (o: overdraget ved Haandslag). Men eftersom disse Mænd ikke har fragaaet bemeldte deres Underskrifter og Haandslag, men endogsaa vedgaaet at have været Retsvidner i nævnte Retsmøder, skjøndt den ene af dem senere har tvivlet noget om sin Hukommelse i den Retning, saa kan det ikke imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse, alene derpaa hvorledes Navnene ere skrevne, begrundes noget Bevis for, at det er urigtigt, som i denne Henseende staar i Retsprotokollen.

Dernæst er Tiltalte bleven anset for at have protokolleret Usandhed i Retsmødet den 19 September 1891, forsaavidt som der staar, at Rognvaldurs Straffeattest endnu ikke er ankommen fra Stranda Syssel, hvilket begrundes derpaa, at samme Attest er af Tiltalte i Syssleets Journal anført som indkommet den 14 s. M. Tiltalte har stadig fastholdt, at Retsprotokollen i denne Henseende er rigtig, men Dateringen i Journalen unøjagtig, og han forklarer saaledes, at han, da han kom fra Althinget i September 1891, har forefundet en hel Bunke Breve, og at han sent i September har „journaliseret“ det, der da forelaa ujournaliseret, og at han saaledes af Uagtsomhed har anført Attesten som indkommet 14 September, skjøndt han først modtog den efter den 19 September, tilmed erklærer han at have været paa en Embedsrejse i Dyrafjord den 14 September. Denne Tiltaltes Forklaring synes at maatte tages til Følge, hvorfor det ikke kan betragtes som bevist, at Tiltaltes Protokollering i det omhandlede Tilfælde har været urigtig. I Retsmødet 3 Oktober 1891 menes Tiltalte at have urigtigen protokolleret, at Rognvaldurs beskikkede Defensor, Grimur Jonsson, har mødt og fremlagt Forsvar i Sagen, hvilket har sin Støtte i Grimurs edfæstede Forklaring om, at han ikke har mødt i bemeldte Retsmøde, og derfor heller ikke den Dag fremlagt Forsvar, og tilmed har han ikke underskrevet Retsmødet i Retsprotokollen, skjøndt han erklærer at pleje at underskrive Retsprotokollen, hver Gang han som en Tiltaltes Defensor møder i Retten. Med Hensyn til det Forsvar fra Grimur, som fremkom i Sagen og skal være bleven fremlagt i dette Retsmøde, har Grimur forklaret, at Tiltalte (Skuli Thoroddsen) har leveret ham et Udkast til samme, som Grimur erklærer at have næsten ordret renskrevet og derpaa afleveret igjen til Tiltalte, men at dette dog ikke har fundet Sted førend sidst i Oktober eller først i November 1891. Har Grimur forklaret, at Tiltalte har sagt, at han var kommen i vanskelige Omstændigheder med Hensyn til, hvorlænge Sagen var bleven forhalet hos ham, hvorfor han vilde paaskynde samme ved at give Grimur Udkast til Forsvaret og anmodede ham samtidigt ikke at omtale dette. Til Støtte for denne Fortælling har Grimur fremlagt et med Tiltaltes Haand skrevet Dokument næsten Ord til andet enslydende med Grimurs Forsvar og dateret samme Dag som det, den 3 Oktober 1891. Tiltalte har paastaet, at Retsprotokollen er rigtig, forsaavidt som Grimur har mødt og fremlagt Forsvaret, men at Grimurs Forklaring med Hensyn til Udkastet er Usandhed, og at det fremlagte Dokument kun er en Afskrift, som han har taget for Grimur af Forsvaret. Det ene Retsvidne 3 Oktober 1891 har forklaret, at Grimur Jonsson har mødt den 3 Oktober, ligesom der er protokolleret og fremlagt i Retten et Dokument (Forsvaret), og det andet Retsvidne har dels forklaret det samme, men dels, da han paany nu i Efteraaret blev forhørt

angaaende dette Punkt, efter at Sagen var bleven dømt i Underretten, ikke dristet sig til bestemt at udsige noget i denne Henseende paa Grund af Mangel paa Hukommelse efter saa lang Tid. Rognvaldur Gudmundsson (Tiltalte i Sagen) har i en udenretslig Attest, som er bleven fremlagt i Underretten, men som han ikke er bleven forhørt om eller har bekræftet i Retten, attesteret under Edstilbud, at Grimur Jonsson har sagt til ham i Oktober 1891, at han da tidligt i Maaneden har mødt for ham i hans Sag. Det synes at være tydeligt, naar man betragter det Dokument i sin Helhed, som Grimur Jonsson har fremlagt og erklæret at være et Udkast til Forsvar, at det i Virkeligheden har været det, og at det derfor ikke er rigtigt, som Tiltalte paa-
staar, at Dokumentet er en Afskrift af Grimurs Forsvar, men forevrigt synes Grimurs Forklaring understøttet af andet, som fremkommet er i Sagen og ikke at stemme godt dermed, at hans Forsvar, som han selv skrev (efter „Udkastet“) er dateret rigtig nok som „Udkastet“, den 3 Oktober 1891, og da Grimurs Forklaring ogsaa staar i Strid med Retsvidnernes Forklaring og Rognvaldurs Attest om, at Grimur har mødt paa Rognvaldurs Vegne den 3 Oktober, men førbemeldte Udkast kan ikke bevise andet eller mere, end at Tiltalte har forfattet Forsvaret for Grimur, og Retsvidnerne endvidere har forklaret, at Grimur ikke har været fuldstændig ædru, da han gav Møde i det omhandlede Retsmøde, saa kan det ikke antages, at der imod Retsprotokollen er fremkommet Bevis for, at Grimur ikke har mødt og fremlagt Forsvar i Rognvaldurs Sag i bemeldte Retsmøde den 3 Oktober 1891, hvorfor Retsprotokollen i den omhandlede Henseende maa antages at være rigtig. Hvor der i nævnte Retsmøde staar: „Indstævnte selv har intet at bemærke“, saa synes Tiltaltes Forklaring af disse Ord at kunne tages for gyldig, nemlig at de formodentlig ere nedskrevne i Uagtsomhed som Defensors Svar paa det Spørgsmaal fra Dommerens Side, om Indstævnte havde noget videre at bemærke, tilmed da det ikke før er fremhævet i Retsmødet, at Indstævnte selv (Rognvaldur) er mødt.

Eudelig antages Tiltalte at være overbevist om, at have udsat Domsafsigelsen i Rognvaldur Gudmundssons Sag, der ifølge Retsprotokollen skal have fundet Sted i et den 16 Oktober 1891 afholdt Retsmøde, udover den i Protokollen anførte Tid, og at Protokolleringen i denne Henseende saaledes er urigtig, men denne Indsigelse imod Tiltaltes Protokollering i Retsprotokollen synes alene begrundet paa Grimur Jonssons foranførte Forklaring om, hvornaar han har indleveret Forsvaret i Sagen, samt paa at Dommen ikke blev forkyndt, førend sent December, men disse Grunde ere ikke tilstrækkelige til at svække Retsprotokollens Gyldighed, som begge Retsvidnerne har underskrevet og bekræftet som rigtig i alle Maader i den Henseende; tilmed er det oplyst, at Domsforhandlingerne i Sagen ere blevne

expederede af Tiltalte den 26 Oktober 1891, eller 10 Dage efter Domsafsigtelsen, saaledes som den er anført i Retsprotokollen.

IV. Fremdeles er Tiltalte bleven beskyldt for Overtrædelse af Straffelovens § 132 ved at have „paa eventuelt højere Samtykke“ undladt at anlægge Sag mod en vis Skarphedin Eliasson — som for Politiret i Unadsdalur den 6 Juni 1888 vedgik at have da sidstafvigte Vinter „optaget omtrent 2 Fiskeliner tilhørende Bonden Jakob i Øgur samt tilegnet sig af samme omtrent 10—15 Torsk“ — imod at Skarphedinn skulde betale 10 Kr. som Bøde til Fattiggassen og 10 Kr. som Skadeserstatning til Klageren, Bonden Jakob Rosinkarson i Øgur. Klageren Jakob Rosinkarson var personlig tilstede i Retten og synes at have samtykket denne Afgørelse af Sagen. Tiltalte har paastaat at han, efter de Oplysninger han fik om Sagen, har antaget, at der i dette Tilfælde ikke var Tale om Tyveri eller en lignende Overtrædelse, men kun om en Linebeskadigelse, ved hvilken Benævnelse Overtrædelsen ogsaa betegnes paa Retsmødet, men ifølge Fiskerivedtægt kan en saadan Overtrædelse alene straffes med Bøder, og kan det derfor ikke anses for ulovligt, at Sysselmanden har antaget Indklagedes Tilbud om Udredelse af Bøde og Skadeserstatning, men derimod bør det anses for Forsømmelse af Tiltalte, at han ikke synes at have henstillet bemeldte Tilbud til Amtets Samtykke ifølge Forord. af 24 Januar 1838 § 10.

V. I Foraaret 1891 afholdt Tiltalte intet Mandtalsting i Stettrup, men eftersom vedkommende Amtmand synes at have samtykket, at det maatte blive derved, kan det ikke tilregnes Tiltalte, og ligeledes synes Tiltaltes Forklaring med Hensyn til, at han har, skjøndt der ikke blev afholdt noget Mandtalsting i bemeldte Rep, undertegnet Mandtalsprotokollen det Aar „paa Mandtalstinget paa Sletta den 30 Maj 1891“ at kunne antages. Endvidere har Tiltalte den 31 December 1891 attesteret paa en saakaldt „specificeret Oversigt over Bardastrands- og Alptafjords-Ombudsjorders Afgifter“, som han lod som Bilag følge sit Ombudsregnskab for Aaret 1891, at enslydende Oversigt er paa Mandtalstingene bleven eftersat og sammenlignet med Lejlændingernes Bygselbreve, men denne Attest er, forsaavidt Sletturp, hvor Størstedelen af Jorderne er beliggende, angaar, ikke rigtigt, eftersom der intet Mandtalsting afholdes i 1891, og ingen Sammenligning af Afgiftsoversigten med Lejlændingernes Bygselbreve har fundet Sted. Ellers er der intet blevet udsat paa selve Afgiftsoversigten, som synes at være rigtig i alle Maader, og Attesten derfor i det hele taget uskadelig, tilmed bruges den Slags Attester formodentlig kun i faa Ombud her i Landet. Selv om tiltalte burde have erindret, da han den

31 December 1891 skrev denne Attest, at der intet Mandtals-thing blev afholdt paa Sletta næstafvigte Foraar, synes dog den omhandlede Forseelse ikke at burde betragtes som forsætlig Overtrædelse af Tiltalte, men som begaaet af Uagtsomhed eller Forsømmelighed, tilmed kunde han ikke have nogen Interesse i at affatte Attesten, som han gjorde, eller paa samme Maade som paa de forrige Aars Afgiftsoversigter.

VI. Dernæst er Tiltalte bleven sigtet for ikke tilstrækkelig nøjagtigt at have undersøgt nogle til Isafjord i Aaret 1891 indførte toldpligtige Varer, samt ogsaa for at have afgivet falske Attester angaaende Undersøgelse af samme som Bilage med hans Toldregnskab for bemeldte Aar. Hvad angaar det første Punkt, saa er det blevet betragtet som strafværdig Forsømmelse af Tiltalte ikke selv at undersøge (o: opmaale, opveje eller tælle) bemeldte Varer, naar de vare unøjagtigt angivne paa Toldseddelen eller Varefortegnelsen, eller anførte der med et større Kvantum, end Modtagerne vilde anerkjende; men Tiltalte har i disse Tilfælde ladet sig nøje med Modtagernes Ære- og Samvittighedserklæringer, samtidig med, efter hvad han foregiver, at have eftersat deres „Fakturaer“ eller Indkjøbsregninger m. m. Det er rigtignok ikke oplyst i Sagen, hvilke Fordringer Landsregeringen i denne Henseende har stillet til sine Toldbetjente eller navnlig til Tiltalte i hans forrige Embedstid, men ifølge Byfogden i Reykjaviks Attest, som er bleven fremlagt i Overretten, synes en lignende Fremgangsmaade, som Tiltalte har brugt, at være bleven fulgt der, uden at have uødt Indsigelse fra Revisionen eller Decisionsmyndigheden, og eftersom Toldlovens Bestemmelser med Hensyn hertil ikke er ganske tydelige, men det maa, efter den Maade hvorpaa Toldopkrævningen gaar for sig her i Landet, for det meste beror paa vedkommende Toldembedsmands Konduite, hvorvidt der bør foretages Undersøgelse af toldpligtige Varer, hvilket altid maa have nogle Omkostninger tilføje, saa kan det ikke antages, at det er blevet gjort indlysende, at Tiltalte har forømt sin Pligt at undersøge de her omhandlede Varer, tilmed foreligger der intet om, at hans Toldopkrævning har været urigtig. Den anden Anklagepost bestaar deri, at Tiltalte har bilagt sine Toldregnskaber med Attester angaaende nogle toldpligtige Varer „ifølge Undersøgelse“, uden at nogen Undersøgelse af vedkommende Varer har fundet Sted, men Tiltalte har fremhævet, at han ved Ordet „Undersøgelse“ har ment Resultatet af de førnævnte Efterforskninger (Eftersyn af „Fakturaer“, Ære- og Samvittighedserklæringer m. v.) med Hensyn til de toldpligtige Varer, hvor Unøjagtigheder eller Uoverensstemmelser fandt Sted i Toldseddelen eller Varefortegnelsen, og skjøndt Ordet „Undersøgelse“ ikke er ret heldigt i den her angivende Forbindelse, saa kan det ikke siges, at

Attesterne ere falske, selv om Ordet forekommer i samme, eller at Tiltalte bør drages til Ansvar for saadanne Attester, der, som før bemærket, ikke, forsaavidt deres Indhold angaar, ere i mindste Maade blevne betvivlede.

VII. Eftersom Tiltalte er bleven beskyldt for adskillige Uordener i Protokolleringen af Mandtalsthingsforhandlingerne i Foraaret 1892 i Øgur, Reykjarfjord, Nauteyri og Snæfjallarep i Isafjord Syssels Justitsprotokol, navnlig med Hensyn til Retsvidnernes Underskrifter, saa har Tiltalte forklaret saaledes, at da han bemeldte Foraar tog afsted fra Isafjord for at holde Thing i ovennævnte Repper, og var ankommen til Thingstedet i Øgur, lagde han Mærke til, at Sysselets Justitsprorokol var bleven tilbage i hans Hjem, men da der ikke var Tid til at hente Protokollen fra Isafjord, besluttede Tiltalte at nedskrive Thingsforhandlingerne paa løst Papir, som han derpaa lod Retsvidnerne undertegne. Den samme Fremgangsmaade brugte han derefter paa de næstpaafølgende 3 Thing, som han afholdt paa den samme Rejse, at han nedskrev Thingsforhandlingerne paa løst Papir, som han lod Retsvidnerne undertegne. Da Tiltalte senere kom hjem fra Thingsrejsen, førte han Thingsforhandlingerne ind i Justitsprotokollen, og hans Hustru, der konfererede med ham de indførte Thingsforhandling, underskrev Retsvidnernes Navne efter de løse Blade i Justitsprotokollen. Thingsforhandlingerne ere ikke betegnede i Justitsprotokollen som Afskrifter, og ikke ere de Blade, som de ere indførte efter, fremkomne i Sagen, og har dog Tiltalte paastaet, at han ved Embedets Afhændelse har afleveret dem tilligemed andre Justitsprotokollen tilhørende Bilage, men det sees ikke, at nogen Undersøgelse desangaaende er bleven optagen. Der er ikke fremkommet noget om, at Protokolleringen af førbemeldte Thingsforhandling, forsaavidt selve Indholdet angaar, ikke er i alle Maader overensstemmende med, hvad der passerede paa Thingene, med Undtagelse af, at der er nogen Tvivl med Hensyn til et Forlig i Anledning af Brud paa en Fiskerkontrakt, der paa Grund af Tiltaltes Mellekomst kom istand, dengang han holdt Thing i Unadsdalur (Snæfjallarep), om dette Forlig er blevet indgaaet „paa selve Thinget“, eller efterat det blev sluttet, som Tiltalte har paastaet, men Forklaringerne med Hensyn til dette Punkt ere saa uenøagtige og svævende, at Tiltaltes Forklaring synes at burde tages til Følge. Saa har ogsaa alle de Mænd, der som Retsvidner have undertegnet Thingsforhandlingerne, anerkjendt at have overværet Thingsholdene som Retsvidner med Undtagelse af en, Samuel Jonsson, hvilket Tiltalte angiver at komme deraf, at han har været saa optagen paa Thinget, at han ikke har kunnet føre Kontrol med Underskrifterne, og at Samuels Navn formodentlig er bleven skreven af Misforstaelse, uden at han har lagt Mærke dertil,

og er denne Tiltaltes Forklaring ikke usandsynlig, eftersom det samme har fundet Sted paa Thinget med Hensyn til Mandstalsprotokollens Underskrift, som der dog er Vished for at var tilstede paa Thinget, at den er bleven underskrevet af en Mand (Kolbeinn Jakobsson), som ikke var Retsvidne, men et af Retsvidnerne derimod glemt at underskrive. Det, der navnlig er blevet anset for tvivlsomt med Hensyn til disse Thinghold, er, om nogen ordentlig Protokollation af Forhandlingerne har fundet Sted paa Thingstederne paa løse Blade, som Tiltalte har forklaret, og om Retsvidnerne har underskrevet den Protokollering. Herom er der intet blevet tilstrækkelig oplyst, thi skjønt at af Retsvidnerne paa Nauteyri-Thinget, og navnlig det ene af dem, har paastaet, at de ikke har undertegnet Sysselsmandens Protokollering af Thingsforhandlingerne eller hjemlet Andre at gjøre det paa deres Vegne, men at de kun har underskrevet Mandtalsprotokollen. saa er det ikke derfor sikkert, at Protokollering af Thingsforhandlingerne ikke har, som Tiltalte har paastaet, fundet Sted paa Thingstederne, og at de ere blevene undertegnede af de andre Retsvidner, og dertil har nogle af dem troet at erindre eller erindret, at Sysselmanden (Tiltalte) har protokolleret Thingsforhandlingerne, og at de har undertegnet paa to Steder (d. e. i Mandtalsthingsprotokollen og under Thingsforhandlingerne), og det kan heller ikke anses særdeles usandsynligt, efter den Uorden, som, efter hvad der foreligger i Sagen og Tiltalte har anerkjendt, fandt Sted med Hensyn til Underskrifterne paa Thingene, at førbemeldte Vidners Navne, der ikke har anerkjendt deres Underskrifter, ere uopfordret bleven skrevne af En eller Anden. Det kan saaledes ikke antages, at der er fremkommet Bevis imod, at det er gaaet saaledes til med Protokollering paa de omhandlede Mandtals-thinge. som Tiltalte har forklaret, hvorfor han ikke kan dømmes for urigtig Protokollering af disse Thingsforhandling. Det kan heller ikke efter Omstændighederne regnes Tiltalte til Last, at han nedskrev bemeldte Thingsforhandling paa løse Blade, men ved Indførelsen i Justitsprotokollen burde han have bemærket, at det der protokollerede var en Afskrift, og ligeledes burde han bagetter have faaet de Blade, der indeholdt Thingsforhandlingerne autoriserede af sine Foresatte, som det i lignende Tilfælde er Skik og Brug, og har Tiltalte i begge Henseender udvist Forømmelse, men navnlig bør det dog anses strafværdig Forømmelse af Tiltalte, hvor slap Kontrol han synes paa de heromhandlede Thing at have ført med, at Vidneres Underskrifter udføres med Orden, men af denne Mangel paa Kontrol har der fulgt, at 2 Mænd, der ikke vare Retsvidner, have underskrevet paa Thinget i Snæfjallarep, den ene Mandtalsprotokollen, men den anden selve Thingsforhandlingerne, men de rigtige Vidner derimod slet ikke underskrevet.

VIII. Endelig er Tiltalte bleven mistænkt for at have som Skifteforvalter udvist Partiskhed i sin Behandling af „Isafjords Syssels Trykkeselskab“s Fallitbo, samt ogsaa for urigtig Protokolering af Skifteretsmøder i dette Bo.

Hvad der i denne Hensenede angaar Skifteretsmødet den 24 Marts 1891 og Tiltaltes Kjendelse, der dengang, ifølge fire Kreditorers Paastand paa, at Trykkeselskabet skulde tages under Skiftebehandling som Fallitbo, blev afsagt, saa er der intet Bevis fremkommet for, at Tiltalte har havt Part i den Gjæld, som Selskabet blev erklæret fallit for, eller nogensomhelst anden Fordring paa Selskabet, og heller ikke, at han paa anden Maade har været indviklet i Sagen, at der er Grund til at antage, at hans Forhold til Sagen og navnlig Kjendelsen om Fallitbehandling af Trykkeselskabets Ejendele, selv om denne Kjendelse i Et eller Andet kunde synes mangelfuld, er bleven paavirket af partiske Bevæggrunde, og skjændt to af dem, der fordrede Fallitbehandling af Selskabets Ejendele, har forklaret det i Retten, at Selskabet er blevet gjort fallit i den Hensigt at kunne benytte dets Trykkeri til Udgivelsen af Bladet „Thjódviljinn“, som Tiltalte synes at have havt noget med at bestille, saa er denne Forklaring saa ubestemt med Hensyn til, hvilke der har havt bemeldte Hensigt — og Vidnerne dog ikke nøjagtigere blevne forhørte derom eller konfronterede derom med Tiltalte — at intet kan derpaa begrundes til Tiltaltes Domfældelse, og tilmed har de samme Mænd senere afgivet Erklæring, der er bleven fremlagt for Overretten, om at de ikke har ment nogen personlige Bevæggrunde eller Hensigter hos Tiltalte i deres førbemeldte Forklaring. Der er heller ikke fremkommet noget Bevis for, at Tiltalte i førbemeldte Skifteretsmøde den 24 Marts 1891 ikke har bemærket i Retten, som der staar i Skifteprotokollen, at hans Andel i den Gjæld, der gav Anledning til Falliten, var bleven en anden navngiven Mands Ejendom, og der kan ikke bygges noget paa, skjændt det ene af Retsvidnerne dengang og en Person, der i andet Øjemed var tilstede i Retsmødet, har forklaret, at de ikke har hørt Skifteforvalterens (Tiltaltes) bemeldte Erklæring, naar der tages Hensyn til, hvor utydeligt de erindrer det andet, der passerede i Retten, og dertil var der forløben fulde 2 Aar fra Retsmødets Afholdelse, da de bleve forhørte herom. Disse Mænd har ogsaa senere i Erklæringer, der ere fremkomne for Overretten, erklæret, at de ikke ved deres bemeldte Forklaring har villet tilkjendegive andet eller mere, end at de intet har erindret med Hensyn til bemeldte Punkt.

Endvidere antager Underdommeren, at Tiltalte har urigtigen protokolleret i et Skifteretsmøde i Trykkeselskabets Fallitbo den 28 Oktober 1891, at Salgskontrakt angaaende Trykkeselskabets udestaaende Fordringer, som noget før var bleven

oprettet af Skifteforvalteren under Forbehold af Skiftemødets Samtykke, er bleven henstillet til Samtykke af Trykkeselskabets Kreditorer, der vare mødte, men det synes ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at slutte saaledes, skjøndt nogle af dem, der vare tilstede i dette Retsmøde, har troet at erindre, da de derom bleve forhørte 1½ Aar senere, at der paa dette Skiftemøde var Tale om en Inkassations-, men ikke en Salgskontrakt, og det desto mindre, som de fleste af dem har utydeligt erindret, hvad der passerede paa Skiftemødet, og nogle fremhævet, at de intet erindrede med Hensyn til Kontraktens Indhold, men den er i Skifteprotokollen netop betegnet som en nødvendig Foranstaltning til Inddrivelse af Trykkeselskabets Fordringer. Alle de, der ere undertegnede Retsmødet, har ogsaa vedgaaet deres Navne under samme, og nogle af dem særlig fremhævet, at de vistnok ikke har underskrevet af Uagtsomhed. Endvidere kan det heller ikke, af lignende Grunde som her foran ere blevne anførte, antages som bevist, at Lejekontrakten angaaende Trykkeriet ikke er bleven henstillet til Skiftemødets Vedtagelse paa dette selvsamme Retsmøde, saaledes som der er protokolleret, selv om nogle af dem, der overvar Retsmødet, har troet at erindre, at denne Kontrakt er bleven oprettet (ikke alene „vedtagen“) paa Skiftemødet, thi ikke alene viser Flertallets Forklaring, at de overhovedet efter 1½ Aars Forløb erindrede utydeligt det, der passerede i dette Møde, men de har senere erklæret, efterat de havde havt Lejlighed til at gjøre sig bekendt med Retsmødet, saaledes som det var protokolleret, at de ansaa det for rigtigt i alle Maader.

Dernæst har Underdommeren antaget, at Tiltalte har misbrugt sin Embedsmyndighed til Skade for Trykkeselskabs-Bestyrelsen ved i September 1891 at udleje Selskabets Trykkeri paa 2 eller endog 3 næstpaafølgende Aar og saaledes binde Trykkeselskabs-Bestyrelsens Hænder. Men denne Antagelse er alene begrundet paa det, som de 2 Trykkeselskabets Kreditorer, der før, hvor der tales om Skifteretsmødet den 24 Marts 1891, ere nævnte, har forklaret angaaende Hensigten med bemeldte Foranstaltning med Hensyn til Trykkeriet, men der kan i det Hele taget siges det samme med Hensyn til denne deres Forklaring som med Hensyn til den om Hensigten med Fallit-behandling af Trykkeselskabets Ejendele, at som den foreligger, kan intet paa den bygges, og der henvises til det derom foran Anførte. Da det nu derimod er oplyst, at Tiltalte gjorde frugtesløse Forsøg paa at udleje Selskabets Trykkeri paa kortere Tid, førend han valgte at leje det paa 2—3 Aar, at denne Foranstaltning synes, efter hvad der er oplyst, ikke at have været skadelig, men snarere fordelagtigt for Selskabet, saa findes Tiltalte ikke at kunne antages at have misbrugt sin Embedsmyndighed til Skade for Trykkeselskabet, ved at have deltaget i

denne Foranstaltning. Det skal bemærkes, at det er ikke rigtigt, som der staar i Dommen, at Trykkeriet ikke er blevet afbændet til Trykkeselskabs-Bestyrelsen førend den 25 August 1892, thi den blev tilbudt Bestyrelsen allerede den næstforegaaende 22 Juli (jfr. Bilag 4.y i Extraretsdomsforhandlingerne), selv om Bestyrelsen dengang ikke vilde modtage den.

Sluttelig har Tiltalte tilstaaet at have „notarialiter“ attesteret paa Foden af en Gjældsfordring paa Trykkeselskabet, at den deri anførte Gjæld var rigtigt anført „ifølge Isafjord Syssels Trykkeselskabs reviderede og approberede Regnskaber for Aarene 1886—87, samt ifølge bemeldte Trykkeselskabs Regnskaber for Selskabsaarene 1887—88 og 89“, skjøndt han ikke har havt ved Haanden selve disse Regnskaber, men kun en af ham selv, den Gang han som Selskabets Revisor havde dem under Hænde, tagen Afskrift af samme. Med denne sin Fremgangsmaade kan det dog ikke antages, at Tiltalte har udfærdiget en falsk Attest, eftersom det med Hensyn til dets Indhold i alle Maader var rigtigt, og det synes endogsaa heller ikke at kunne antages, at han har gjort sig skyldig i strafværdig Forsømmelse, skjøndt han, efter Omstændighederne, byggede paa en af ham selv tagen Afskrift.

Ifølge det, der foran er fremhævet i Afdelingerne I, IV, V og VII anses Tiltalte, Sysselmand og Byfoged Skuli Thoroddsen, der er født den 6 Januar 1859 og ikke før er bleven tiltalt eller dømt for nogen Lovovertrædelse, at have gjort sig skyldig i en saadan Forsømmelse og Skjodesløshed i sin Embedsførelse, at han derfor bør straffes ifølge almindelig Straffelovs § 144, og findes den Straf, han ifølge denne Lovparagraf har forskyldt, passende bestemt til en Bøde af 600 Kr. til Landskassen, der afsones med 60 Dages simpelt Fængsel, hvis Bøden ikke udredes til bestemt Tid.

Nr. 343. Detailhandler S. Olsen (Selv)

contra

Grosserer P. Christensen (Ingen)

betræffende Modtagelse af et Parti Petroleum.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 November 1894:
Mod Udlevering af 7000 Potflasker russisk Petroleum bør Ind-

stævnte: Detailhandler S. Olsen til Sagsøgeren: Grosserer P. Christensen betale 742 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Maj d. A., til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og Sagens Omkostninger til Sagsøgeren med 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa der gaaes ud fra, at den i den indankede Dom omtalte Agent ikke havde Bemyndigelse til med bindende Virkning for Indstævnte at afslutte Handler for denne, idet Indstævnte havde forbeholdt sig at refusere de paagjældende Kunder. Indstævnte kunde derfor ikke i det i Dommen anførte Dokument af 9 Marts 1893 — uanseet dets Ordlyd, der efter det Oplyste maa antages at skrive sig fra Indstævnte selv — see andet end et Tilbud fra Appellanten om at ville købe det deri omhandlede Parti Petroleum, hvilket Tilbud, for at det skulde forblive bindende for Appellanten, maatte paa en eller anden Maade akcepteres af Indstævnte og det efter den paagjældende Handels Beskaffenhed i den nærmeste Tid efter dets Aflevering til Indstævnte. Saadan Akcept kan imidlertid ikke ansees at være given; tvertimod tyde Sagens Oplysninger paa, at Indstævnte fra Først af enten har villet refusere Tilbudet eller har villet lade Afgjørelsen heraf henstaa i ubestemt Tid, og da Appellanten endelig af Indstævntes Skrivelse til ham af 11 November 1893 erfarede, at Indstævnte betragtede Handelen som indgaaet, kunde han i hvert Fald ikke længere være bunden ved Tilbudet. Alle-rede som Følge heraf vil Appellanten efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at maatte betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Detailhandler S. Olsen, bør for Indstævnte, Grosserer P. Christensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 9 Marts 1893 henvendte en da for Sagsøgeren Grosserer P. Christensen mod Provision arbejdende Handelsagent sig af egen Drift til Indstævnte: Detailhandler S. Olsen og foreslog denne at købe Petroleum af Sagsøgeren paa Levering, hvad Indstævnte gik ind paa, og udfyldte Agenten i den Anledning en af ham medbragt trykt Blanket med Angivelse af det aftalte Kvantum og den aftalte Pris og Leveringstid, hvilken Blanket Indstævnte derpaa strax underskrev, og som derefter var saalydende:

„Hr. P. Christensen. Modtaget Deres ærede Tilbud og erkjender herved at have købt af Dem syvtusinde Potflasker Petroleum: 11,30 Øre pr. 100 Potter for amerikansk og 10,30 Øre pr. 100 Potter for russisk excl. Flasker, at aftage successive inden 1 Januar 1894. Fremlager kan erholdes mod en maanedlig Godtgjørelse af 10 Øre pr. 100 Flasker indtil 1 April 1894, til hvilken Tid Partiet skal være aftaget; disponibelt 1 Maj d. M.

— — — — —
 Varen leveres mig frit tilkjørt min Forretning — — — —
 mod kontant Betaling ved Modtagelsen.

Tjørnegade 8, den 9 Marts 1893.

ærb.

S. Olsen.“

Den saaledes udfyldte og underskrevne Blanket afleverede Agenten endnn samme Dag til Sagsøgeren, der dog ikke strax, hvad han ellers som oftest plejede, betalte Agenten Provisionen, idet Sagsøgeren efter en af Agenten afgiven Vidneforklaring, uden iøvrigt at udtale sig videre om, hvorvidt han vilde akceptere Handelen, kun sagde, at han ikke vilde betale Provision, før han saa, om Indstævnte modtog Partiet. Agenten, der heller ikke senere har faaet eller krævet Provision for denne Forretning, har i Forbindelse dermed forklaret, at han ikke havde Ret til med bindende Virkning for Sagsøgeren at slutte Handelen for denne paa egen Haand, idet de af ham fordrede Priser vel vare overensstemmende med, hvad Sagsøgeren havde opgivet ham, men denne havde forbeholdt sig at refusere den enkelte Kunde, og at Sagsøgeren derfor ogsaa plejede efter Modtagelsen af Ordresedlen at sende en af ham selv underskreven Gjenpart af samme til den paagjældende Kunde, der efter Agentens Mening ellers ikke var bunden ved Handelen, hvorom Agenten dog ikke mindedes at have talt med Indstævnte. Efter at have modtaget den omtalte underskrevne Blanket fra Indstævnte omtalte Sagsøgeren for sin daværende Arbejdsformand, hvad denne som Vidne har forklaret, at Agenten havde bragt ham et Tilbud fra Indstævnte om at købe 7000 Potflasker Petroleum, og spurgte Arbejdsformanden, om denne ansaa Indstævnte for solid nok for et saadant Parti, hvortil han svarede, at han ikke mente, at Indstævnte vilde kunne aftage og betale det, hvis Prisen gik ned, og ytrede Sagsøgeren da: „ja, saa vil jeg ikke have ham“,

hvad der bevægede Arbejdsformanden til, da han samme eller næste Dag tilfældig traf Indstævnte, og denne spurgte, om Sagsøgeren havde faaet hans Tilbud, og om Handelen blev til noget, at svare, at den var gaaet i Stykker. Der passede derefter Intetsomhelst med Hensyn til den omspurgte Handel, før Sagsøgeren den 11 November 1893 sendte Indstævnte en skriftlig Meddelelse, hvori han henlede Indstævntes Opmærksomhed paa, at han efter „Salgsbrev“ af 9 Marts s. A. havde kjøbt 7000 Flasker Petroleum, og anmodede ham om at disponere derover, saaledes at Partiet kunde være aftaget, inden Fristen for Modtagelsen udløb. Det er derhos givet, at Indstævnte i den Anledning strax indfandt sig hos Sagsøgeren og overfor denne vægrede sig ved at modtage de 7000 Potter, idet han, da Sagsøgeren paaberaabte sig Ordresedlen, erklærede, at han ikke var bunden ved samme, og ligeledes afslog et Forslag om at afslutte en anden Handel istedet.

Sagsøgeren forholdt sig derpaa rolig — idet han vil have ment, at det ikke kunde nytte at foretage noget Skridt, før Fremlagerfristen efter Ordresedlen var udløben —, indtil han den 31 Maj d. A. paastævnede nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet Indstævnte tilpligtet mod Udlevering af 7000 Potter Petroleum russisk a 10 Kr. 60 Øre (nemlig 10 Kr. 30 Øre + 30 Øre i Fremlagerpenge for 3 Maaneder) pr. 100 Potter at betale 742 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Maj d. A. foruden skadesløse Sagsomkostninger. Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger skadesløst.

Forsaavidt Indstævnte til Støtte for den saaledes fremsatte Frifindelsespaastand har paaberaabt sig, at han ikke var forpligtet ved den af ham underskrevne Ordreseddel, saalænge den ikke udtrykkelig var bleven akcepteret af Sagsøgeren ved en Meddelelse til ham, kan der, naar henses til Ordresedlens Indhold og til, at han ikke havde betinget sig en saadan Meddelelse, ikke gives ham Medhold deri, nanset at Sagsøgeren sædvanlig maatte have givet sine Kjøbere saadan Meddelelse. Det fremgaar derhos ikke af det Oplyste, at Sagsøgeren, som anbragt, selv har forkastet Handelen, idet Indstævnte ikke i saa Henseende kan fordre lagt nogen Vægt paa den Ytring, som Sagsøgeren skal være kommen med til sin Arbejdsformand, og som han har indrømmet mulig at have brugt, om han end ikke mindes det, da denne Ytring, der ikke var bestemt til at komme til Indstævntes Kundskab, ikke kan siges at have havt nogen bindende Karakter. Endelig kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at Sagsøgeren, saaledes som Forholdét forelaa, kan siges at have spekuleret uberettiget paa hans Bekostning. Og da Indstævnte ikke iøvrigt har fremsat nogen Indsigelse mod den ned-

lagte Paastand, vil denne saaledes blive at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 360. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Oktober 1894: Tiltalte Gjæstgiver Christian Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Rye, og Defensor, Sagfører Shou, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 November 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Nielsen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gjæstgiver Christian Nielsen for bedrageligt Forhold, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han — som en Søndag i afdvige Juli Maaned af en Haandværkslærling, der i Tiltaltes Beværtning i Viborg havde nydt Drikkevarer til et Beløb af 75 Øre og ikke kunde betale samme, i Pant derfor af Lær-lingen modtog et Lommeuhr — har nogle Dage efter, da Tiltalte var i Forlegenhed for Penge til at betale Retsomkostninger, som der var gjort Udlæg for, til en Pantelaaner i bemeldte Kjøbstad pantsat det nævnte Uhr tilligemed et andet Uhr og en Frakke for tilsammen 16 Kr. Da Haandværkslærlingen første eller anden Søndag efter, at han havde givet Tiltalte sit Uhr i Pant, indfandt sig hos denne for at betale de 75 Øre og faa Uhret tilbage, vedgik Tiltalte, at han havde pantsat samme, og da Lærlingen mange Gange siden, naar han henvendte sig til Tiltalte for at faa Sagen ordnet, havde faaet det Svar af Tiltalte, at han ikke havde Penge til at indløse Uhret med, gjorde han Anmeldelse om Sagen til Politiet. Uhret er, efter under Sagen at være af-fordret Pantelaaneren og vurderet til 4 Kr., udleveret Ejeren, og der er ikke Spørgsmaal om Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1842 og ifølge Overrettens Dom af 12 Juni 1876 har været anset efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han oftere dels ifølge Dom dels ifølge Forlig inden Retten har været anset med Bøder, navnlig for forskjellige Politiforseelser — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 256, kfr. § 253, men Straffen, der er fastsat til simpelt Fængsel i 14 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel af samme Art i 8 Dage.

Nr. 357. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Kirstine Sand, Berthelsens Enke (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 3 September 1894: Tiltalte Ane Kirstine Sand bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned og bør udrede alle af Aktionen

flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Falbe-Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Oktober 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold er i Dommen rettelig henført under Straffelovens § 256, jfr. § 253, men i Betragtning af den Tiltalte overgaaede Arrest findes den forskyldte Straf i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne bortfalde. Aktionens Omkostninger blive at udrede af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Den af Tiltalte, Ane Kirstine Sand, Berthelsens Enke, forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier, 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Kirstine Sand, Gaardejer Gregers Berthelsens Enke, for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger havde den vestog senderjydske Kreditforening ifølge to Obligationer — af hvilke den ene var udstedt den 25 November 1884 af Tiltaltes dalevende Mand og thinglæst den 28 s. M., og den anden var udstedt af Tiltalte selv den 10 December 1887 og thinglæst den 16 s. M. — tilgode hos Tiltalte en Kapital, stor til Rest 18,344 Kr., for hvilket Tilgodehavende Kreditforeningen havde 1 Prioritets Panteret i den Tiltalte indtil afvigte Foraars tilhørende Arvefæsteejendom Matr.-Nr. 25 m. fl. Nr. af Slyk i Gjerding Sogn med Besætning og Inventarium m. v., og da den til 11 December f. A. forfaldne

Terminsydelse af bemeldte Laan ikke blev betalt i rette Tid, tilstillede Kreditforeningen under 27 Februar d. A. Tiltalte en trykt Skrivelse, hvori det tilkjendegaves hende, at der paa Grund heraf vilde blive foretaget Udlæg i Pantet for Kapitalen med paaløbne Renter og Omkostninger, idet det dog tilføjedes, at hvis den resterende Rente med Renters Rente modtoges senest den 12 Marts næstefter, vilde det blive taget under Overvejelse, om Udlæg kunde frafalde. Tiltalte betalte imidlertid ikke den forfaldne Rente m. v. inden den nævnte Dag, og Kreditforeningen lod da den 13 Marts d. A. en Udlægsforretning foretage hos Tiltalte, ved hvilken Forretning der for den ovennævnte Gjæld med Renter og Omkostninger, ialt Kr. 18,943. 63, blev givet Forretningen Udlæg i den pantsatte Ejendom, der vurderedes til 19,000 Kr., samt i de tilstedeværende Besætningsdele, Avlsredskaber og Fourage, der vurderedes til ialt omtrent 1150 Kr., hvorhos Ejendommen tilligemed de udlagte Gjenstande efter Kreditforeningens Begjæring blev overleveret denne til brugeligt Pant. Efter at Ejendommen derpaa med Bygninger, Besætning, Avl og øvrigt Tilbehør var bleven stillet til Tvangsauktion den 7 Maj næstefter, ved hvilken Foreningen, der blev eneste bydende med 1000 Kr., lod de Mødende tilkjendegive, at den, saafremt Overbud ikke skete, vilde lade sig Ejendommen m. v. udlægge til Ejendom for sit lævnte Bud, hvorefter Auktionen blev standset, indgav bemeldte Forening under 15 Juni d. A. en Begjæring til Politimesteren om kriminel Undersøgelse mod Tiltalte i Anledning af, at hun dels umiddelbart før Udlebet af den hende ved den ommeldte trykte Skrivelse af 27 Februar d. A. til Berigtigelse af den resterende Terminsydelse stillede Frist, dels tidligere paa en nærmere angiven Maade skulde have formindsket Ejendommens Besætning m. v., saaledes at denne — der, da den sidste af de to ovennævnte Obligationer blev udstedt, bestod af 3 Heste, 4 Trækstude, 13 Køer, 11 Stkr. Ungkvæg, 26 Faar og 8 Svin og endnu i forrige Vinter udgjorde 3 Heste og nogle og tyve Fækreatureur — kun, da Udlæget blev foretaget, udgjorde to tilsammen til 125 Kr. vurderede Heste og 17 Fækreatureur af samlet Værdi 485 Kr. og 4 Faar.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

38. Aargang.

Høiesteretsaaret 1894.

Nr. 57—58.

Nr. 357. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Kirstine Sand, Berthelsens Enke (Def. Halkier),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under den derefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse maa det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun i Løbet af Januar, Februar og den første Del af Marts Maaned d. A. — altsaa tildels efter at hun havde modtaget Kreditforeningens trykte Erindrings-skrivelse — har foretaget forskjellige Dispositioner, navnlig over Dele af sin Besætning, hvorved denne blev væsentlig formindsket og forringet. Det er i saa Henseende nærmere oplyst, at da Karlen Peder Pedersen, der havde tjent hende i 7 Aar indtil den 1 November f. A., i sin Tjenestetid havde dels ved at give hende Henstand med Betalingen af hans Løn, dels ved i 1890 eller 1891 at laane hende 500 Kr., faaet ialt 2100 Kr. tilgode hos Tiltalte og den 1 November f. A. forlangte dette Beløb betalt, lovede hun, der ingen Penge havde, Karlen saavidt mulig at søge at skaffe ham Dækning for hans Tilgodehavende ved Hjælp af Besætningen, uagtet hun kunde indse, at hun, naar Karlen gjorde sin Fordring gjældende, ikke vilde blive i Stand til at betale Kreditforeningen Renterne m. v. til December Termin, og efter at hun først forgjæves havde søgt at sælge af sine Kreaturer paa Markeder, overlod hun efterhaanden i Løbet af det oven-ommeldte Tidsrum Peder Pedersen, foruden noget Hø for 30 Kr., 3 Køer for 405 Kr., et Føl for 230 Kr., 4 Kvier for 280 Kr., to smaa Stude for 170 Kr. og 5 Faar for 125 Kr., samt bortbyttede til ham to Heste mod to andre og 500 Kr., en Griseso

mod 3 Grisepolte og omtrent 30 Kr. samt en Vogn mod en anden Vogn og 100 Kr., hvilke Kjøbe- og Byttesummer, tilsammen henimod 1900 Kr., ikke bleve kontant udbetalte, men afskrevne paa Tiltaltes heromhandlede Gjæld til Peder Pedersen. I Februar Maaned d. A. solgte Tiltalte endelig for at skaffe Penge til Betaling af forfaldne Skatter en Ko til en Trediemand for 80 Kr. Tiltalte, der i Stedet for de saaledes afhændede Kreaturer m. v. kun tilførte Ejendommen — foruden de to Heste, Grisepoltene og Vognen, som hun fik i Bytte af Peder Pedersen — to Køer af Værdi tilsammen 100 Kr., har udsagt, at hun vel vidste, at Besætningen, Inventariet og Fouragen vare pantsatte til Kreditforeningen, men at hun, der syntes, at det ikke kunde gaa an at lade Peder Pedersen lide Tab, havde gjort sikker Regning paa, at Kreditforeningen, uanset de af hende foretagne Dispositioner, ikke vilde komme til at lide noget Tab, da Gaarden, som hun har udtrykt sig, ikke var saa ringe at tage for Foreningen, og efter hvad der er oplyst om den paa-gjældende Gaard, som den 1 Oktober 1884 i Anledning af det ovennævnte første Kreditforeningslaans Optagelse blev vurderet til 45,000 Kr., og i Tiltaltes Ejetid var bleven holdt nogenlunde i Drift, vil dette Tiltaltes Anbringende ikke kunne forkastes. Det er iøvrigt ej heller oplyst, at Kreditforeningen i Virkeligheden har lidt noget Tab ved at overtage Ejendommen, idet denne endnu ved Undersøgelsens Slutning var i Foreningens Eje.

Idet der nu efter det Foranførte ikke vil kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, maa det billiges, at hun, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sine ovenomhandlede ulovlige Dispositioner over pantsat Gods er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 256, kfr. § 253, men Straffen, der er bestemt til simpelt Fængsel i 1 Maaned, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 14 Dage.

Mandagen den 18 Februar.

Nr. 297. Ungkarl **Anders Pedersen** (Ingen)

contra

Sagfører **Frølund** som Mandatarius for Kjøbmand **Kragh**
i Holstebro samt Sidstnævnte personlig (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Ungkarl Anders Pedersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 20 Februar.

Nr. 80. Høiesteretsadvokat **O. Liebe**
som Mandatarius for Baronesse **Louise Emma**
Augusta Birgitte von Plessen i Ægteskab med Baron
Carl v. Plessen (O. Liebe)

contra

Justitsministeriet (Hindenburg efter Ordre),

betræffende Succession til et greveligt Præcipuum.

Landsover- samt Hof- og Statsrettens Dom af 27 Februar 1893: De Indstævnte, Justitsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Høiesteretsadvokat C. Liebe som Mandatarius for Baronesse Louise Emma Augusta Birgitte v. Plessen, i Ægteskab med Kammerherre, Ritmester, Baron Carl Gabriel Joachim Vilhelm v. Plessen, i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Prokurator Møller tillægges i Salær 200 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom

Ligesom § 2 i det i den indankede Dom omhandlede Erektionspatent for det grevelige Scheel-Plessenske Forlods omtaler dette som udeleligt, saaledes gaaer ogsaa Patentets § 3 bestemt ud fra, at Arvefølgen var den samme for alle tre Bestanddele af Forlodset. Det fremgaaer nu med tilstrækkelig Tydelighed af de Testamenter, hvorved de to under Forlodset hørende holstenske Fiedeikomisser ere oprettede — hvilke Testamenter førend Erektionspatentets Udfærdigelse i Afskrifter vare tilstillede det kongelige danske Kancelli —, at Arvefølgen i dem var den linealkognatiske; om det derhos end kan være tvivlsomt, om denne Arvefølge ogsaa har været tilsigtet ved Erektionsbrevet af 3 Juli 1688 for Stamhuset Fousingø, er en saadan Opfattelse af dettes Bestemmelser i hvert Fald ikke uforenelig med dets Ordlyd, og efter det Ovenanførte maa det antages, at Patentets § 3 har fastslaaet denne Opfattelse og saaledes foreskrevet den linealkognatiske Arvefølge for det hele Forlods, hvormed Paragrafens nærmere Beskrivelse af Arvefølgen ikke kan ansees at være i Strid. Idet som Følge heraf Baronesse Louise von Plessen maa ansees ved sin Broder, Grev Otto Scheel-Plessens Død i 1888 at have været rette Successor til det omhandlede Forlods, vil hun i Overensstemmelse med sin Paastand være at anerkjende som Besidder af samme og som saadan berettiget til at tiltræde Fousingø.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og Salærerne til de for det indstævnte Justitsministerium beskikkede Sagførere at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Baronesse Louise Emma Augusta Birgitte von Plessen, i Ægteskab med Kammerherre, Ritmester, Baron C. G. I. V. von Plessen bør fra den sidst afdøde Besidder, Grev Otto Scheel-Plessens Død betragtes som Besidderinde af det grevelige Scheel-Plessenske Præcipuum og som saadan være berettiget til at tiltræde det derunder indtagne Stamhus Fousingø. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Prokurator Møller for Landsover- samt Hof- og Stadsretten

og Advokat Hindenburg for Høiesteret tillægges der i Salarium hver 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Besidderen af det grevelige Scheel-Plessenske Forlods eller Præcipuum, Grev Otto Scheel Plessen, Søn af Opretterens ældste Søn, Grev Wulff Scheel Plessen, var afgaaet ved Døden den 17 Marts 1888 uden at efterlade Afkom eller Brødre, formente Baronesse Louise Emma Augusta Birgitte v. Plessen, i Ægteskab med Kammerherre, Ritmester, Baron Carl Gabriel Joachim Vilhelm v. Plessen, at hun som Datter af fornævnte Grev Wulff Scheel Plessen var berettiget til at tiltræde Besiddelsen af bemeldte Forlods, medens det indstævnte Justitsministerium gjorde gjældende, at Opretterens anden Søn, Kammerherre, Baron Carl Theodor August Scheel Plessen, Fader til hendes fornævnte Ægtefælle, var nærmere berettiget dertil, og hun har derfor ved Høiesteretsadvokat C. Liebe som sin Mandatarius anlagt nærværende Sag, under hvilken Justitsministeriet paastaas kjendt pligtigt til at anerkjende hende som sukcessionsberettiget til Præcipuet, og som Følge deraf beføjet til at tiltræde Besiddelsen af det under Præcipuet inddragne Stamhus Fousingø i Viborg Amt, samt til at betale hende Sagens Omkostninger skadesløst. Det indstævnte Ministerium, der har erholdt fri Proces under Sagen, paastaar sig frifundet og Baronesse v. Plessen tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til dets beskikkede Sagfører, Prokurator Møller, hvilket ialfald paastaas udredet af det Offentlige.

Ifølge Sagens Oplysninger blev det i Anledning af en af Magnus Joachim Scheel Plessen indgivet Ansøgning ved kongelig Resolution af 29 September 1829 bestemt, at Ansøgeren og de ældste af hans Descendenter, der kom i samlet Besiddelse af det Scheelske Stavgods Fousingø tilligemed det Plessenske Fideikommis i Holsten og det v. Thienenske Fideikommis sammesteds, saaledes som disse Ejendomme og Kapitaler da samlede besades af Ansøgeren, vilde være at optage i den danske Lehnsgrvestand, saaledes at bemeldte Stavgods og Fideikommisser som et greveligt Forlods skulde træde i Stedet for Lehnsgrvskab, dog alle de dem paahvilende fideikommissariske Baand i alle Maader uforkrænkedes. I Overensstemmelse hermed udstedte Kongen i Henhold til et af Grev Scheel Plessen den

26 Maj 1830 til det kgl. danske Kancelli indsendt Udkast under 10 April 1832 et Erektionspatent for det ommeldte Forlods, der efter Magnus Joachim Greve af Scheel Plessen som primus acqvirens skulde benævnes det grevelige Scheel Plessenske Præcipuum og bestaa af Stamhuset Fousing eller Fousingø og de førnævnte tvende holstenske Fideikommisser. I dette Erektionspatents § 2 hedder det:

„Med det grevelige Scheel Plessenske Præcipuum følge, som et udeleligt greveligt Forlods, alle de Rettigheder, som de grevelige Privilegier af 25 Maj 1671 hjemle“ . . . og § 3 lyder saaledes: „Arvefølgen for det Scheel Plessenske Præcipuum skal være og forblive den samme, som for det forrige Stamhus Fousing og de under det grevelige Præcipuum inddragne tvende Fideikommisser allerede er bestemt, i hvis Følge bemeldte Præcipuum tilfalder den nuværende Besidder Magnus Joachim Greve af Scheel Plessens ægte mandlige, og naar disse ei mere er til, hans ægte kvindelige Descendenter, den ene efter den anden, saaledes at altid Sønnen gaaer for Datteren, Broderen for Søsteren, den Ældre for den Yngre, og først naar samtlige Magnus Joachim Greve af Scheel Plessens ægte Descendenter ere uddøde, ophører det grevelige Præcipuum, og de under samme inddragne fideikommissariske Ejendele falde da i Arv overensstemmende med de for disse, ved deres Oprettelse til Fideikommisser, foreskrevne Bestemmelser.“

Citantens Paastand er bygget paa, at Arvefølgen i Præcipuet ligesom i enhver af dettes tre Bestanddele er lineal-cognatisk, hvilket for de to holstenske Fideikommissers Vedkommende er anerkjendt ved hans Mandantindes Tiltrædelse af deres Besiddelse. Om Stamhuset Fousingø, der er oprettet af Etatsraad og Stiftsbefalingsmand over Viborg Stift, Mogens Scheel ved Stamhusbrev af 3 Juli 1688, kongelig konfirmeret den 14 s. M. og gjennem Opretterens Datter, Charlotte Amalie, gift med Christian Ludvig Plessen nedarvedes til disse Ægtefolks Sønnens Søn, førnævnte Magnus Joachim Scheel Plessen, hedder det i nysevnede Stamhusbrev under 8de Post: „Paa det Fussinge med dets tillæg saa meget des sicherere kan blive hos mine Efterkommere oc de Scheelers Familie, oc saa skal det arves paa efterfølgende maade: Den ældste Søn tager det altid forud . . . Efterlader jeg ingen Sønner, da falder det min ældste Datter til med lige Vilkaar, som det min Søn kunde have tilkommet, saaledes at altid Sønnen gaaer for Datteren, Broderen for Søsteren, oc den ældere for den yngre, saaledes at det Intet kand komme fra mine egne ægte Mandelige, oc i mangel af dem ægte qvindelige Descendenter. Skulde jeg nden Lifs Arvinger bortdøe eller mine Børn ingen efter sig lade eller oc i fremtiden min egen

ægte afkom aldeles feyle, da skal Fussinge Stamhus intet meere kunde komme udi Qvindehænder, Mens alleene forblive ved Mandlinien, ligesom de mig næst ere paarørende. Derfor oc udi slig Fald blef først min Broder, Hr. Otto Scheel til Valøe, Siden min fætter Jørgen Scheel Ottesen til Broholm, derefter min fætter Otto Scheel Ottesen til Birkelse og endelig min fætter Jørgen Scheel Christensen til Søstrup og deres ægte Mandlige Efterkommere, de rette Arvinger til Fussinge, saaledes at altid den ældste gaar for den yngre. Uddøer min Broder, Hr. Otto Scheels ægte Mandlinie, saa kommer det min fætter, Jørgen Scheel Ottesens ægte Mandlinie, oc saa fremdeles efter forenefnte ordre. — Skulde ald den ægte Mandlinie af de Scheelers Familie uddøe, da gaar det igjen til Qvindelinien, oc begynder paa min Broders, Hr. Otto Scheels Descendenter oc saa videre efter den ordre som de tilforne ere efter optegnede.“ I 9de Post hedder det: „Naar det sig hænder, at mine egne ægte Descendenter paa Mandsiden feyler, oc det da en af Qvindelinien tilkommer at arve Fussinge, da skal hendes ældste Søn (som Stamhuset bør at have efter hende) tage de Scheelers navn oc føre deres Vaaben, som hand kand sit eget Fædrene Vaaben tillægg, og bliver det saaledes ved samme Søns Mandlige Efterkommere ligesom om mine egne er meldet, saalænge de er til, og siden ved hans Datter eller Qvindelinien, hvorved er at agte, at ihvorvit det end arves frem og tilbage, saa skal det altid blive ved den maade, som i forommeldte tilfælde er ordineret.“

Naar det i 8de Post hedder, at i Descendensen „altid Sønnen gaar for Datteren, Broderen for Søsteren oc den ældere for den yngre“ maa dette efter Citantens Mening forstaaes paa den Maade, at det kun er mellem lige nær Beslægtede i samme Linie eller Søsken, at først Kjønnets og derefter Alderens gjør Udslaget, og den efterfølgende Bestemmelse om, at „qvindelige Descendenter“ kun arve i Mangel af „mandlige Descendenter“ fortolker han som angaaende Døttrenes Descendens i Modsætning til Sønnernes Descendens i dens Helhed som Udtryk for cognatisk Individualsuccession, hvilket han finder bestyrket ved, at der for Sidelinien — i hvilken der efter Stamhusbrevets udtrykkelige Ord skal arves paa en for Kvindekjønnets ugunstigere Maade — er anordnet agnatisk-cognatisk Arvefølge. Under nærværende Sag drejer Tvisten sig om to Personer, begge hørende til Mogens Scheels Descendens, og Citanten mener i Henhold til det Anførte, at hans Mandantinde maatte gaa forud for sin Faders Broder.

Herfor paaberaaber Citanten sig endvidere den i Erektionsbrevet af 1832 for det grevelige Forlods udtalte Forudsætning, at Arvefølgen for Fussinge allerede da var den samme som for de to holstenske Fideikommisser. Selv om der maatte kunne

rejses Tvivl om Rigtigheden af denne Forudsætning, har den enevældige Konge efter Citantens Formening ialtfald ved Præcipuets Oprettelse skabt et udeleligt Hele og følgelig en fælles Arvefølge, og ved den i Erektionsbrevets § 3 givne Regel har han givet en authentisk Fortolkning af de tidligere for hver enkelt af de tre Bestanddele gjældende Bestemmelser, der som saadan maa være afgjørende. Naar Præcipuet efter denne Regel skal tilfalde Stifterens „ægte mandlige Descendenter,“ og, naar disse ikke mere ere til, hans „ægte qvindelige Descendenter,“ maa der ved det første af disse Udtryk formentlig forstaaes „de fra hans Sønner nedstigende Descendentlinier“ og ved det andet „de fra hans Døttre nedstigende Descendentlinier,“ ligesom det øvrige Indhold af § 3 medfører, at Arvefølgen saavel indenfor Sønnernes som indenfor Døttrenes Descendens er lineal-cognatisk.

Det indstævnte Ministerium gjør derimod gjældende, at Udtrykket „mandlige Descendenter“ saavel i Stamhusbrevet af 1688 som i Erektionspatentet af 1832 overensstemmende med den i slige Sukcessionsforhold brugelige Terminologi maa antages at være brugt om mandlige Agnater i Modsætning til anden Descendens, saa at denne sidste kun kaldes til Arv, naar Mand af Mand ikke er til, hvilket for Stamhusets Vedkommende stemmer med den i Oprettelsesbrevet udtalte Hensigt, at det skal blive hos de Scheelers Familie, og ikke strider imod Forudsætningen om, at Kvindekjønnets skal være uheldigere stillet i Sidelinien end i Descendensen, eftersom Cognater i Descendensen foretrækkes for Agnater i Sidelinien, medens i Sidelinien ingen Cognat i nogen Linie kommer i Betragtning, saalænge der er en Agnat i nogen Linie. At Kongen ved Erektionspatentet af 1832 skulde have villet forandre de for Præcipuets enkelte Dele hidtil gjældende Arveregler, strider bestemt imod Patentets Ord, og forsaavidt Præcipuet betegnes som „udeleligt“, menes hermed, at der — som ved alle andre af flere Godser bestaaende Lehn — er paalagt det grevelige Forlods det fideikommissariske Baand, at Ejendommen ikke maa deles.

Retten maa i det hele tiltræde det af de Indstævnte saaledes Anførte. Det fremgaar af Indholdet saavel af den kgl. Resolution af 29 September 1829 som af det paa Grundlag heraf udfærdigede Erektionspatent, at det ikke har været Hensigten ved Præcipuets Oprettelse at gribe ind i den Arvefølge, der tidligere var fastsat for hver af dets tre Bestanddele, idet de fideikommissariske Baand, der paahvilede disse, i alle Maader skulde forblive ukrænkede, men Arvefølgen for Præcipuet, som det i Patentets § 3 udtrykkelig siges, „skal være og forblive den samme som for det forrige Stamhus Fousing og de tvende under Præcipuet inddragne Fideikommisser allerede er bestemt.“ Det maatte herefter være en Forudsætning for Sukcessionsretten

til det grevelige Forlods, at den Paagjældende var Arving saavel til Stamhuset som til de tvende Fideikommissar.

Hvad nu særlig Stamhuset Fousing angaar, maa man med Indstævnte være enig i, at Ordene „mandelige Efterkommere“ i Stamhusbrevets Post 9 og „mandelige Descendenter“ i Post 8 — med hvilke Udtrykkene i Erektionspatentet i alt Væsentligt stemme — ligesom Ordene „mandlige Linier“ i § 6 af Grevernes Privilegier af 25 Maj 1671 og i § 5 af Friherrernes Privilegier af s. D. maa forstaaes som enstydende med „mandlige Agnater i Descendensen“, hvilken Forstaaelse har faaet en afgjørende Bestyrkelse ved en under Sagen fremkommen, som det maa antages fra Mogens Scheel hidrørende og af ham underskrevet saakaldet „Fuldkommen Explication af dend ottende Articul af Stamhusbrevet“ dateret den 8 Februar 1689 og indført i en Jordebog for Fusinge Stamhus. I denne Explication hedder det nemlig: „Ifald det skulle Disputeris, att jeg ickon har Sagt at Sønnen gaaer for Datteren, og Broderen for Systemen, uden at Specificere, att det ogsaa skal forstaaes om de Degrez, som Sig wiide udstrecker, Er derfor min Meening denne, att icke alleene Sønnen gaaer for Datteren og Broderen for Systemen, men endogsaa alle Mands Persohner for Qvindfolkene for Exempel om jeg efterlader mig mere end som En Søn og den Eldste deraf Efterlod ickon Datter, da kand ingen af dem arve Fusing efter deris Fader, om de Enten hafver Faderbroder eller Fettere lefvendis, mend kommer til dend Mand som det igjen nestbør at tilfalde, og som altid skall Continuere paa de førstefødde Sønner og deris Afkommelige nedad, slipper en Linie, saa gaaer det til den, som nest dertil igjen er berettiget. Og feyler endtlig mine Egte Mandel. Descendenter, saa kommer dend Qvindes Persohn dertil eftter Orden det bør at arve, og forblifver saa igjen ved hendis Mand Linie“ . . . Herefter kan det ikke antages, at Citantens Mandantinde har været berettiget til efter sin Broder, Grev Ottos Død fremfor sin Farbroder at tiltræde Besiddelsen af Stamhuset Fousing. Efter hvad ovenfor er bemærket, maa det heraf blive Følgen, at hun ikke opfyldte Betingelserne for at succedere ham i det grevelige Scheel Plessenske Forlods. De indstævnte blive derfor at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, og det de Indstævntes befaledede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 200 Kr., vil være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 87. Hestehandler **Jørgen Jørgensen** (ved Fuldmægtig)

contra

Hestehandler **Wulff Nathansen** (Ingen)

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1893: Indstævnte Hestehandler Jørgen Jørgensen bør, imod at erholde tilbageleveret den under Sagen omhandlede Hoppe, til Citanten Hestehandler Wulff Nathansen i Randers betale 457 Kr. 50 Øre med Renter af 425 Kr. 5 pCt. p. a., fra den 16 Marts f. A., til Betaling sker. Saa bør han og betale Citanten for Hoppens Fodring og Pasning fra den 14 Februar f. A., indtil han modtager den tilbage, et saadant Beløb, som af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsættes, dog ikke over 1¼ Kr. daglig, samt denne Sags Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 29 August f. A. og den 21 November f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Foruden at Appellanten af denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, med Hensyn til de Høiesteret af ham forelagte nye Dokumenter ikke har iagttaget Forskrifterne i Plakat 12 Maj 1784 § 2, har han undladt at fremlægge to af ham i forrige Instants irettelagte Dokumenter. Som Følge heraf maa den udtagne Høiesteretsstævning i Medfør af D. L. 1—6—18 og Reskript af 7 April 1784 afvises.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 344. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Viggo Emanuel Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 27 December 1893: Tiltalte, Viggo Emanuel Larsen, bør til Statskassen bøde 30 Kr. eller, hvis han ikke fuldt ud betaler denne Bøde, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage, samt udrede i Erstatning til Anders Peder Svendsens Enke, Ane Lisbeth Pedersen af Strøby, Kr. 13. 30. Saa betaler og Tiltalte alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Ovesen og Prokurator Nielsen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1894: Tiltalte Viggo Emanuel Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. I Henseende til den Tiltalte paalagte Erstatning samt Bestemmelsen om Udredelsen af Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Kalko for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 257, men Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Viggo Emanuel Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stevns-Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Viggo Emanuel Larsen, der er født den 30 April 1861 og ej funden forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 7 Oktober 1893 af et Parti russiske Æg paa 72 Snese, som Tiltalte den 30 September s. A. havde købt hos en Grosserer i Kjøbenhavn for 70 Øre Snesen og uden nogen Garanti fra Sælgeren, og som han derpaa havde sendt til Strøby, hvor han havde Tilhold hos Jordemoder Berthelsen, f. Nielsen, har solgt Husmand Anders Peder Svendsens Enke sammesteds, der driver Handel med Æg, 14 Snese for 95 Øre Snesen, medens Tiltalte atter havde sendt en anden Del af Partiet tilbage til Kjøbenhavn for at sælges der, og at Tiltalte, da Anders Peder Svendsens Enke ved at klare Æggene samme Dag opdagede, at disse vare fordærvede, og derfor anmodede ham om at lade Handelen gaa tilbage, ikke vilde gjøre dette og tilbagebetale de ham for Æggene betalte 13 Kr. 30 Øre. Efter det Oplyste maa det dernæst antages, at af de Anders Peder Svendsens Enke solgte Æg, som hun betalte med den Pris, som hun paa den Tid almindeligt gav for Æg, som hun opkøbte paa Landet, vare en Del (ca. 3 Snese) raadne, og at Æggene vare aldeles ubrugelige til Export og næppe tjenlige til Menneskeføde. Tiltalte har erkjendt, at Æggene vare gamle og ikke tjenlige til Export, men paastaaet, at de ikke vare fordærvede, og at de vare brugelige til Menneskeføde, navnlig for Bagere og Konditorer, men da det maa antages at have været Tiltalte bevidst, at Anders Peder Svendsens Enke og dennes Datter Ane Kirstine Svendsen, der besaa Æggene hos ovennævnte Jordemoder og afsluttede Handelen med Tiltalte, ere gaaede ud fra, at Æggene vare friske og ialfald her fra Landet, uden at han oplyste dem om Fejltagelsen, uagtet denne maatte være ham indlysende, findes Tiltalte ved det af ham udviste Forhold at have gjort sig skyldig i strafbar Svig. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er bleven anset efter Straffelovens § 257, men Straffen der ved bemeldte Dom er bestemt til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 30 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage, findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Med denne Forandring vel oftnævnte Dom, ved hvilken det rettelig

er paalagt Tiltalte at betale i Erstatning til Svendsens Enke 13 Kr. 30 Øre være at stadfæste.

Nr. 133. Proprietær Henckell (Jensen)

contra

forhenværende Gaardejer Jens Chr. Olesen (Ingen),

betræffende Erstatning for Misligholdelse af en Hestehandel.

Dronninglund Herreds ordinære Rets Dom af 23 Marts 1893: Indstævnte, Gaardejer Jens Chr. Olesen af Gjerndrup i Hørby Sogn, bør til Citanten, Proprietær Henckell, tidligere af Knudseje, nu af Hjerring, betale saa stor en Erstatning, dog ikke udover 200 Kr., som af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte uvillige og kyndige Mænd værdsatte Forringelsen af Salgsværdien af en Hingstvallak, der for en Kjøbesum af 800 Kr. er kjøbt fri for usynlige Fejl, men som har vist sig at være Tungerækker. Af dette Erstatningsbeløb vil Indstævnte have at tilsvare Citanten Renter 5 pCt. aarlig fra den 12 Juli 1891 til Betaling sker, ligesom han ogsaa vil have at erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktober 1893: Citanten, Gaardejer Jens Christian Olesen, bør for Indstævnte, Proprietær Henckells Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Ligesom det i den indankede Dom rettelig er anset tilstrækkelig godtgjort, at den deri omhandlede Hest efter at være kommen i Appellantens Besiddelse har vist sig at have den i Dommen nærmere beskrevne Fejl at være »Tungerækker«, saaledes maa det ved de Høiesteret forelagte, tildeels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger endvidere ansees godtgjort, at Hesten allerede ved den paagjældende Handels Afslutning den 31 Maj 1891 har lidt af den nævnte Fejl, i hvilken Henseende særligt fremhæves, at det af to Vidner, der talte med Indstævnte, da

han bemeldte Dag kjørte til det Marked, hvor Hesten blev solgt, med denne forspændt for sin Vogn, edelig er forklaret, at Hesten da havde Tungen hængende ud af Munden paa en saadan Maade, at de begge gjorde Indstævnte opmærksom derpaa, og det ene Vidne endog bestemt betegnede Hesten som »Tungerækker«, samt at det veterinære Sundhedsraad har erklæret, at det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Hesten var »Tungerækker« den 31 Maj 1891. Efter det Foreliggende, derunder navnlig ogsaa Sundhedsraadets Udtalelser, maa der derhos gaaes ud fra, at Fejlen væsentlig har forringet Hestens Handelsværdi, ligesom Fejlen efter Omstændighederne i nærværende Tilfælde maa henregnes til de saakaldte »usynlige« Fejl.

Da nu Indstævnte ved Handelens Indgaaelse har indestaaet Appellanten for, at Hesten var fri for usynlige Fejl, findes han herefter at maatte godtgjøre Appellanten den ved den ommeldte Fejl bevirkede Værdiforringelse af Hesten, hvilken efter de Høiesteret forelagte Oplysninger i Overensstemmelse med en af Appellanten nedlagt subsidær Paastand vil kunne ansættes til 150 Kroner, og Indstævnte vil saaledes have at betale Appellanten dette Beløb med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, forhenværende Gaardejer Jens Christian Olesen, bør til Appellanten, Proprietær Henckell, betale 150 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Juli 1891, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte, Proprietær Henckell, tidligere af Knudseie, nu boende i Hjerring — der paa Hjallerup Marked, som det maa antages den 31 Maj 1891, for en Kjøbesum af 800 Kr., der betales kontant, afkjøbte Citanten Gaardejer Jens Christian Olesen af Gjerndrup, en saakaldet Hingstvallak, der blev lovet ham fri for usynlige Fejl og god til Brug, og som

blev afleveret til Indstævnte den paagældende Dag — i 1ste Instants søgt Citanten til for formentlig Misligholdelse af denne Handel at betale sig en Erstatning af 200 Kr. med Renter af dette Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 12 Juli 1891, indtil Betaling sker, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte en af uvillige paa hans Bekostning udmeldte Mænd nærmere bestemt Erstatning, dog ikke udover 200 Kr., tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet, som ovenanført, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Denne har ikke givet Møde her for Retten.

Indstævnte har med Hensyn til den af ham paaberaabte Misligholdelse af den her ommeldte Handel nærmere anbragt, at han, efter at den ommeldte Hest var bleven afleveret til ham, 1ste Gang havde den i Brug den 24 Juni næstefter, da han kjørte med den fra Hjerring Marked, men paa Grund af, at det da var mærkt, ikke dengang opdagede noget usædvanligt ved Hesten, hvorimod han, da han derpaa den 1 Juli næstefter kjørte med den om Dagen, strax iagttog, at den havde den Fejl at være „Tungerækker“, idet den under Kjørselen havde Tungen hængende ud af Munden; han kjørte derefter den 5 s. M. med Hesten hen til Citanten, ved hvilken Lejlighed den viste den samme Fejl, men uagtet Citanten maatte indrømme dette, vilde han dog ikke i Mindelighed ordne Sagen med Indstævnte paa en fyldestgørende Maade.

Citanten har til Støtte for sin Frifindelsespaastand fornemmelig paaberaabt sig, at Hesten, selv om den i Indstævntes Eje maatte have vist sig at være Tungerækker — hvad Citanten dog ikke har villet erkjende — i ethvert Fald ikke havde denne Fejl, dengang da han solgte den til Indstævnte, idet Hesten, som han selv har tillagt, aldrig i den Tid, hvori han har ejet den, altsaa lige fra dens Fødsel, indtil den blev solgt til Indstævnte, har vist mindste Tegn til at være „Tungerækker“.

Ved flere Vidners edelige Forklaringer maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at den ommeldte Hest ved flere Lejligheder i Begyndelsen af Juli Maaned 1891 og særlig den 5 Juli, da Indstævnte — som berørt — havde indfundet sig hos Citanten for at forevise ham Hesten, har, naar den var forspændt Vogn, havt Tungen hængende ud af Munden, og der kan herefter samt efter Sagens øvrige Oplysninger, derunder en af det veterinære Sundhedsraad afgiven Erklæring af 14 Juli 1892 — hvorefter det navnlig ikke kan antages nødvendigt for at betegne en Hest som „Tungerækker“, at den under Brugen til enhver Tid viser Tungen — ikke være begrundet Tvivl om, at den paagældende Hest ved det nævnte Tidspunkt var „Tungerækker“, hvilken Fejl maa henregnes til de saakaldte usynlige, og maa antages væsentlig

at forringe det paagældende Dyrs Værdi. Derimod er der af flere Vidner, der have havt Lejlighed til nøje at iagttage den omhandlede Hest, medens den var i Citantens Besiddelse, og ofte have set den blive kjørt, reden og brugt til Arbejde med Bidsel eller Mile i Munden, afgivet edelige Forklaringer, der gaa ud paa, at de ingensinde have set Hesten række Tungen ud af Munden eller have Tungen hængende ud af Munden eller i det Hele taget vise noget Tegn til, at den var „Tungerækker“, og særlig have to Karle, af hvilke den ene har tjent hos Citanten fra Juni 1890 til 1 November 1891, medens den anden, der endnu var i hans Tjeneste ved Tingsvidnets Optagelse den 10 Marts 1892, havde tjent ham siden 1 November 1890, edelig forklaret, at de, der begge saa Hesten, da den — som meldt — den 5 Juli 1891 af Indstævnte blev præsenteret for Citanten, have Tungen hængende ud af Munden, aldrig, medens den tilhørte Citanten, have set den saaledes, idet den ene af Karlene dog efter sin Forklaring enkelte Gange har set Hesten, naar den havde løbet sig varm og var forpustet, stikke Tungen ud og strax trække den ind igjen; men dette var efter Vidnets Formening ikke andet, end hvad enhver varm og forpustet Hest vil gjøre.

Endvidere har en Søn af Citanten, som Indstævnte har ført som Vidne, edelig forklaret, at han vel, medens Hesten tilhørte Citanten, lejlighedsvis har set den under Kjørsel vise Tungen, men at han ingensinde har opfattet dette som en Fejl, men kun som en Følge af, at der er blevet trukket for haardt i Milerne, og endelig har endnu et Vidne, som Indstævnte har ladet føre, og som iøvrigt i længere Tid, medens Hesten tilhørte Citanten, havde kjendt den og selv havde været i Handel med Citanten om den uden dengang at have bemærket, at den viste Tegn til at være „Tungerækker“, edelig forklaret, at han den Dag, Citanten kjørte til det ovennævnte Hjallerup Marked, bemærkede, at den omhandlede Hest, der var forspændt Citantens Vogn, havde Tungen hængende ud af Munden, og derfor spurgte Citanten, om den plejede saaledes at have Tungen ude af Munden, hvad Citanten imidlertid benægtede med Tilføjende, at Grunden dertil var, at Hesten blev kjørt i Stangmile, og at den var hidsig, fordi de vare to Vogne i Følge.

Om der nu end, efter hvad der saaledes foreligger, maa være en ikke ringe Formodning for, at den omhandlede Hest, allerede forinden den af Citanten blev solgt til Indstævnte, har ved enkelte Lejligheder paa en ikke ganske sædvanlig Maade villet stikke Tungen ud af Munden, kan det dog ikke anses godtgjort, at denne Ejendommelighed har ved Handelens Afslutning været tilstede i et saadant Omfang og til saadan Stadighed, at den kunde betegnes som en egentlig Fejl, der væsentlig forringede Hestens Værdi, og Muligheden af, at Fejlen kan have

udviklet sig i Tiden mellem Handelens Afslutning den 31 Maj og den paafølgende 5 Juli til den Grad, hvori den maa antages da at have været tilstede, og at den tildels kan hidrøre fra den Behandling, der er bleven den til Del i Indstævntes Besiddelse, kan navnlig efter Forholdets Natur ikke anses udelukket, hvorved ogsaa bemærkes, at naar Indstævnte har villet gjøre gjældende, at han først den 1 Juli havde Lejlighed til at blive opmærksom paa Fejlen, kan Saadant ialfald ikke komme Citanten til Skade.

Efter det saaledes Anferte vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 21 Februar.

Nr. 375. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Gertha Petrine Lohse (Def. Asmussen),

der tiltales for Barnemord samt for at have født i Dølgemaal og forladt sit nyfødte Barn i hjælpeles Tilstand.

Lollands, Nørre Herreds Extrarets Dom af 30 Oktober 1894: Arrestantinden, ugift Gertha Petrine Lohse, bør hensættes til Tugthusarbejde i 7 Aar samt udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, 20 Kr. og til den konstituerede Defensor, Sagfører Krog-Jensen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1894: Arrestantinden Gertha Petrine Lohse bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Seidelin, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for sit Forhold med Hensyn til det af hende i 1891 fødte Barn er anseet efter Straffelovens § 192, 2det Led. Medens det dernæst, forsaavidt angaaer det af Tiltalte udviste Forhold overfor hendes i August forrige Aar fødte Barn, efter de forliggende Oplysninger, hvoraf det væsentlige er fremstillet i Dommen, findes betænkeligt at statuere, at Tiltalte har havt den bestemte Hensigt at ombringe Barnet, vil hun derimod for dette Forhold være at ansee i Henhold til Straffelovens § 197, 1ste Punktum. Den af hende forskyldte Straf bliver at bestemme til Forbedringshusarbeide i 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Gertha Petrine Lohse bør hensættes til Forbedringshusarbeide i sex Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesterets-sagførerne Salomon og Asmussen for Høiesteret, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lolland Nørreherreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Gertha Petrine Lohse, der er født den 8 Oktober 1865 og i Henhold til bemeldte Herreds Extrarets Dom af 3 Juni 1884 efter Straffelovens § 228 har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage, men iøvrigt ikke tidligere er fundet tiltalt eller straffet, aktioneret for Barnemord samt for at have født i Dølgemaal og forladt sit nyfødte Barn i hjælpeløs Tilstand, og er det ved hendes egen Tilstaaelse, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestantinden, der er ugift, var kommen i Tjeneste hos Enken efter Gaardejer Hans Petersen (Knudsen) i Taars, blev hun i Maj Maaned 1890 besvangret af sin Forlovede, Arbejdsmand Hans Christian Hansen, men da hun fortalte ham, at hun var bleven frugtsommelig, saae hun ham ikke mere, og kort efter rejste han bort uden senere at have

ladet høre fra sig. Nedtrykt heraf begyndte hun at omgaaes med Tanken om at skille sig af med Barnet, hvis det blev levende født, og en Maanedstid før Fødselen besluttede hun sig til at ombringe Barnet, naar det kom til Verden. Hun traf ingen Forberedelser i Anledning af den forestaaende Barselfærd, hvorom hun ikke vil have meddelt sig til Nogen med Undtagelse af sin ovennævnte Kjæreste. Fødselen foregik, efter hvad hun bestemt har ment at erindre, Natten mellem den 5 og 6 Februar 1891 Kl. c. 1. At Barnet, der var en Dreng, levede, var hun ikke i Tvivl om, idet hun vel ikke hørte det skriige, men saa det bevæge sig, og hun lagde det da strax, efter at have overrevet Navlestrængen og aftørret det, ned under sin Dyne tæt ind til sit højre Laar i den bestemte Hensigt i Overensstemmelse med den derom tidligere fattede Beslutning at dræbe det, idet hun klart indsaa, at det vilde savne den fornødne Luft og blive kvalt. Hun saae ikke til Barnet før om Morgenen Kl. 5¹/₄, da der blev kaldt paa hende, og da var det dødt. Hun lod Liget ligge i Sengen, medens hun gik til sit Arbejde, og om Aftenen pakkede hun det ind i et Stykke Voxdug og derpaa et Stykke grovt Papir, hvorefter hun henlagde det Hele i sit Linnedskab, hvor det siden har henligget, indtil Forbrydelsen i Begyndelsen af September Maaned d. A. blev opdaget ved et i Anledning af nedennævnte Forhold stedfundet Eftersyn af hendes Ejendele. Barneliget er den 3 September d. A. bleven undersøgt af Distriktlægen, der i en samme Dag afgiven Erklæring — efter at have beskrevet det hentørrede Ligs Tilstand — udtalte, at det maatte antages at være Liget af et fuldbaarent nyfødt Barn, der sandsynligvis var kommen af Dage for over Aar og Dag siden, uden at det dog kunde paavises, paa hvilken Maade dette er sket, og om Barnet har levet efter sin Fødsel. Da Distriktslægen derhos udtalte, at der, da de indvendige Organer vare fuldstændig degenererede og omdannede, næppe kunde oplyses noget herom ved en legal Sektion, og at der derfor ikke var Føje til at foretage en saadan Undersøgelse, fandt denne ikke Sted.

Opdagelsen af denne Forbrydelse hidførtes ved, at Arrestantinden atter i Slutningen af August Maaned d. A. havde født et uægte Barn. Hun tjente endnu hos fornævnte Enke og var da forlovet med Tjenestekarl Niels Peter Nielsen, der efter det Oplyste har havt legemlig Omgang med hende, første Gang en eller halvanden Maaned før sidste Jul og senere endnu nogle Gange. Hun ventede sin Nedkomst i September eller sidst i August d. A., men sørgede ikke for Børnetøj, ligesom hun ikke betroede sin Tilstand til Nogen, idet hun ligesom forrige Gang vilde klare sig selv ved Fødselen. Natten mellem den 26 og 27 August Kl. 2 eller 2¹/₂ fødte hun et Pigebarn, og efter at hun havde overrevet Navlestrængen uden at underbinde den, og

efterat hun havde pakket Barnet ind i noget Tøj, beholdt hun det hos sig i Sengen. Om Morgenen Kl. 5 stod hun op og forrettede sin Tjeneste paa Gaarden, men vil 2 Gange om Formiddagen og 1 Gang om Eftermiddagen have givet Barnet Bryst. Da hun Kl. 2 om Eftermiddagen fik Fridag af sin Madmoder, lagde hun Barnet ned paa Bunden af sit Klædeskab, der var 1 Alen 11 Tommer bredt og 15 Tommer i Dybden; Skabet var fuld af ophængte Klædningsstykker, der efterlod et frit Rum forneden af 8 a 10 Tommers Højde. Barnet var helt indsvøbt i Tøj, men hun havde sørget for, at dets Mund og Næseboer vare frie. Efterat hun havde aflukket Skabet og taget Nøglen til sig, gik hun derpaa til sine Forældre i Skovbølle. Om Eftermiddagen Kl. c. 7 hørte Arrestantindens Madmoder, der opholdt sig i det til Arrestantindens Kammer stødende Bryggers, Lyden af en spæd Barnerøst, og efterat hun havde tilkaldt Bestyreren af Gaarden, blev det dem klart, at Lyden kom fra Klædeskabet i Arrestantindens Kammer. Her fandtes saa Barnet i meget mat Tilstand, hvorefter Jordmoderen blev hentet og Barnet plejet. Under 10de September d. A. afgik Barnet, der var døbt under Navnet Marie Karoline Lohse, ved Døden. Ved den af Fysikus og Distriktlægen den 13 s. M. foretagne legale Obduktion af Liget blev det oplyst, at det ikke kunde antages, at Døden var fremkaldt ved nogen ydre Vold og ej heller ved den ovenomhandlede Indelukning i et Skab, hvorimod Døden nærmest maatte antages bevirket ved Intestinalkatarrh (med Brækning og Diarrhoe), forværret ved en uhensigtsmæssig Næring (for fed Mælk) og den deraf foraarsagede Atrofi forbunden med en Blodoverfyldning af de bagre Lungepartier (Lungepneumoni). Det er derhos i en Erklæring af 26 s. M. af Distriktslægen udtalt, at det hverken kan antages, at Barnet ved at have været henvist til alene at indaande den i Klædeskabet værende Luft i de Timer, det laa der, eller derved, at det ikke fik Næring fra Kl. 1 a 2 Eftermiddag til Kl. 7 a 8 Aften, har været udsat for Fare med Hensyn til dets Liv eller Helbred, men at derimod dette utvivlsomt maa statueres at have været Tilfældet derved, at Arrestantinden lod Barnet henligge med overreven Navlesnor, uden at denne var underbunden, da et nyfødt Barn, ihvorvel det ingenlunde altid sker, kan forbløde sig gennem den ikke underbundne Navlesnor.

Med Hensyn til Arrestantindens Tanke og Plan ved paa fornævnte Maade at anbringe Barnet i Klædeskabet har hun afgivet vaklende Forklaringer. I det første, den 28 August d. A. afholdte Forhør forklarede hun, at hun nogen Tid før Fødselen begyndte at beskæftige sig med Tanken om at skille sig af med Barnet og efter Fødselen bestemte sig til at lægge det i Skabet, hvor det sandsynligvis vilde blive kvalt. I et den 3 September næsteften afholdt Forhør har hun derimod benægtet

at ville dræbe Barnet, idet hun ikke antog, at Barnet om Aftenen ved hendes Hjemkomst fra Forældrene vilde være kvalt, og vilde hun da aabenbare det Passerede. I Forhøret den 11 s. M. har hun modificeret begge disse Forklaringer derhen, at hun, da hun den omspurgte Dag skulde gaa til Forældrene, pludselig uden tidligere at have omgaaedes med Tanken om at skille sig ved Barnet tog den Beslutning at anbringe Barnet i Klædeskabet, for at det der kunde omkomme; hvis det om Aftenen, naar hun kom tilbage, var dødt, vilde hun behandle det ligesom det tidligere Barn; i modsat Fald vilde hun have aabenbaret det Hele for sin Madmoder.

Overfor disse vaklende Forklaringer fra Arrestantindens Side og det iøvrigt Fremkomne, findes det nu betænkeligt at statuere, at Arrestantinden har havt til Hensigt at ombringe dette Barn, og herefter findes hun under de foreliggende Omstændigheder ikke at have udvist noget Forhold med Hensyn til bemeldte Barn, der kan paadrage hende Strafansvar.

Hvad angaar det af Arrestantinden i 1891 fødte Barn, findes der, uanset at det ej har kunnet konstateres, at det har været levende født, ikke Grund til at betvivle dette efter den Forklaring, Arrestantinden derom har afgivet, og for sit Forhold med Hensyn til dette Barn vil hun derfor være at anse efter Straffelovens § 192, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantinden er anset efter Straffelovens § 192, 2det Stykke, og § 197, 1ste Stykke, sammenholdte med §§ 62 og 57 med Tugthusarbejde i 7 Aar, være at forandre.

Nr. 384.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri og Tilsidesættelse af et ham ved et ham meddelt Tvangspas givet Paalæg om at begive sig hjem til sin Forsørgelseskommune.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 15 December 1894: Arrestanten Niels Nielsen bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 36 Dage samt

tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1895: Arrestanten Niels Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anseet efter de i Dommen paaberaabte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Niels Nielsen bør hensættes til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i tredsindstyve Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann, 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Nielsen, der er født den 28 Marts 1850 og tidligere oftere har været straffet dels for Ejendomsindgreb, senest ved Høiesteretsdom af 14 November 1893 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, dels for Løsgænger og Betleri, for sidstnævnte Forbrydelse senest ifølge Stevns-Faxe Herreders Politirets Dom af 30 November 1886 i Medfør af L. 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 jfr. § 3 med Tvangsarbejde i 36 Dage, tiltalt for Betleri og Tilsidesættelse af det ham i et ham meddelt Tvangspas givne Paalæg om at begive sig hjem til sin Forsørgelsekommune, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder.

Efterat Arrestanten den 20 November f. A. var bleven løsladt af Horsens Strafanstalt, begav han sig til Fredericia, hvorfra han den 23 s. M. med Tvangspas blev hjemvist til sin Forsørgelseskommune, Ørslev Sogn i Sorø Amt. Da han foreviste Tvangspasset paa Ringsted Politikammer, erholdt han den 1 December s. A. derfra yderligere Paalæg om at melde sig hos Sogneraadet i Ørslev, men dette undlod han, idet han, der for-gjæves paa flere Steder vil have søgt Arbejde, istedetfor begav sig over Roskilde til Kjøge, hvor han efter undervejs at have betlet hos Landboerne, efter hans Angivelse blandt andet i Jersie og Thune, den 3 s. M. meldte sig som subsistensløs og blev anholdt, og hvorfra han blev sendt til Ramsø-Thune Herred.

For dette Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen anset efter L. 3 Marts 1860 § 3 og Fr. 10 December 1828 § 14 jfr. § 10 med Straf af Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 36 Dage, men findes Straffen i Henhold til førstnævnte Lovbestemmelse samt L. 9 April 1891 § 57, jfr. Fr. 10 December 1828 § 14 at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og vil Dommen forsaavidt være at forandre.

Nr. 381.

Advokat Halkier

contra

Sofus Frederik Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 17 December 1894: Arrestanten, Handelsmand Sofus Frederik Christensen af Ribe, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Derhos bør han udrede alle af hans Anholdelse og Varetægtsarrest, Aktionens og Straffens Exekution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salærer til Aktor, Prokurator Bøggild, med 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Therkildsen, med 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1895: I Henseende til den idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Om-

kostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Sofus Frederik Christensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sofus Frederik Christensen, der er født i Aaret 1870, og som tidligere har været straffet 5 Gange, dels for Tyveri, dels for Bedrageri eller bedrageligt Forhold, derunder ifølge Skads Herreds Extrarets Dom af 20 April 1893 efter Straffelovens §§ 228 og 251, begge tildels smh. med § 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og sidste Gang ifølge Ribe Købstads Extrarets Dom af 21 Juni f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. § 47, med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag for Tyveri, og det er ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder: Arrestanten, som den 13 November f. A. om Aftenen indfandt sig i Gjæstgiver Hans Lassen Christensens Beværtning paa Skibsbroen i Ribe, hvor ogsaa Gaardmand Jens Møller Jensen af Lintrup i Slesvig, der logerede hos Christensen, var tilstede, maa ved denne Lejlighed antages at være kommen til Kundskab om, at Jensen havde medført til Ribe et Parti Hvidkaal, der beroede i et aabent Skur i Gjæstgiverstedets Gaard. Arrestanten, der flere Gange gjorde sig Ærinde i Gaarden, fandt derefter Lejlighed til at tage nogle af de i Skuret værende Hvidkaalshoveder — som det maa antages 4 — og bære dem over i en til Ejendommen hørende Stald, hvorfra der er Udgang gennem en Dør til Fiskergade, og han har for-

Sorø Kjøbstads Skifterets Decision af 4 Maj 1893: Den ovennævnte af Partikulier Thorkilsen i Sorø under Nr. 3 anmeldte, senere til Firmaet H. A. Hansen sammesteds overdragne Vexelfordring stor 2000 Kr. med Renter 6 pCt. p. a. fra 9 November f. A. og Provision 6 Kr. 66 Øre anerkjendes i Enkefru af Sorø Jensine Caroline Marie Nissens Konkursbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1893: Den ovennævnte af Partikulier Thorkilsen i Enkefru af Sorø J. C. M. Nissens Konkursbo anmeldte, senere til de Indstævnte Firmaet H. A. Hansen sammesteds overdragne Vexelfordring stor 2000 Kr. med Renter og Provision kan ikke anerkjendes i Boet. Appellens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter Beskaffenheden af den i den indankede Dom omhandlede Vexelgjæld og særlig under Hensyn til, at den paagjældende Vexel blev og — som der efter det Foreliggende maa gaaes ud fra — allerede ved Udstedelsen var bestemt til at blive diskonteret i Banken for Ringsted og Omegn, kan det ikke antages at have været tilsigtet ved de i Vexlen brugte Ord »betalbar i Banken for Ringsted og Omegn« at tilkjendegive, at Betaling skulde ske ved Banken, hvilket heller ikke ligger i det brugte Udtryk, der i og for sig kun indeholder en Stedbetegnelse. Paa Grund heraf har der ikke været Anvendelse for den i Vexellovens § 43 sidste Punktum ommeldte Protest, og det maa derfor billiges, at Appellantens i Dommen anførte Paastand ved Skifterettens Decision er taget til Følge, forsaavidt Vexelfordringen med Renter angaar, hvorimod Appellantens Paastand om Provision i et Tilfælde som det her foreliggende, hvor Protest ikke er optagen, ikke har Hjemmel i Vexelloven, jfr. sammes § 36. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande, dog at dens Bestemmelse om Provision udgaaer. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de

Indstævnte, Banken for Ringsted og Omegn og Boghandler Skaarup i Slagelse, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 9 September f. A. udstedte Enkefru J. C. M. Nissen i Sorø til Partikulier Thorkilsen sammesteds en 2 Maaneders egen Vexel, stor 3500 Kr., betalbar i Banken for Ringsted og Omegn, og denne Vexel, der tværsover Texten har Paategning „Antaget V. Nissen“, hvilken Paategning hidrører fra Murermester V. J. Th. Nissen, er af Partikulier Thorkilsen endosseret til nævnte Bank, der under 15 og 21 Oktober s. A. har kvitteret for Afdrag henholdsvis paa 1400 Kr. og 100 Kr., betalte af Sagførere i Sorø, hvorhos Vexlens Restbeløb 2000 Kr. ifølge paategnet Kvittering er betalt den 3 November næstefter af Partikulier Thorkilsen.

Da Fru Nissens Bo under 2 s. M. var taget under Konkursbehandling af Skifteforvalteren i Sorø, anmeldte Partikulier Thorkilsen den 4 s. M. de nævnte 2000 Kr. i Boet, hvor han har paastaet Beløbet udbetalt med Renter 6 pCt. p. a. fra Forfaldsdagen den 9 s. M. samt $\frac{1}{3}$ pCt. Provision 6 Kr. 66 Øre. Den 12 Januar d. A. overdrog han derpaa de Indstævnte Firmaet H. A. Hansen i Sorø denne sin Fordring tilligemed Retten efter et dertil knyttet Skadesløsbrev, ved hvilket fornævnte Murermester Nissen havde pantsat 2 ham tilhørende faste Ejendomme. Imod Fordringens Anerkjendelse protesterede fornævnte Bank dels paa Grund af, at Vexlen ikke ved Forfaldstid er bleven protesteret de non solutione, dels paa Grund af, at Firmaet H. A. Hansen den 30 Januar d. A. paa en Skiftesamling i fornævnte Murermester Nissens Konkursbo, hvori den omhandlede Fordring var anmeldt og anerkjendt, har frafaldet Dividende, imod at Konkursboet renoncerede paa at lade afholde 2den Auktion over de foromhandlede to faste Ejendomme, hvilke Firmaet, der var enestebydende paa 1ste Auktion, havde reserveret sig Ret til at lade sig udlægge som ufyldstgjort Panthaver. Til denne Protest maa Boghandler Skaarup i Slagelse, der ligesom fornævnte Bank har anmeldt flere Vexler i Fru Nissens Konkursbo, antages at have sluttet sig, men ved Skifterettens Decision af 4 Maj d. A. blev det eragtet, at den ovennævnte Vexelfordring med Renter og Provision som paastaet anerkjendtes. Denne Decision have dernæst Citanterne Aktieselskabet Banken for Ringsted og Omegn og Boghandler Skaarup i Sla-

gelse ved Stævning af 20 s. M. indanket her for Retten, idet de foruden at gjentage deres for Skifteretten nedlagte Paastand om, at nævnte Fordring ikke skulde anerkjendes, subsidiært have paastaet, at Fordringen kun anerkjendes med Renter 5 pCt. p. a. fra 9 November f. A. og uden Provision, hvorhos de have paastaet de Indstævnte Firmaet H. A. Hansen i Sorø tilpligtede at erstatte dem Appellens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have, skjønt lovlig varslede, hverken mødt eller ladet møde her for Retten.

Da Udstederinden af Vexlen i samme har opgivet Sorø som sin Bopæl, maa Vexlen efter den skete Tilføjelse „betalbar i Banken for Ringsted og Omegu“ betragtes som en domicilieret Vexel, og da den ommeldte Tilføjelse ikke skjønnes at kunne forstaas anderledes end, at den nævnte Bank er opgivet som Domiciliat, paahvilede det Vexelejeren ifølge Vexellovens § 43 jfr. § 95 under sin Vexelrets Fortabelse at optage Protest de non solutione hos Banken. Da dette er forsømt, og da de Indstævnte ikke iøvrigt have anført noget til Støtte for Fordringen, vil denne mod Citanternes Protest ikke kunne anerkjendes i Boet. Citanternes principale Paastand vil altsaa være at tage til Følge, dog at Appellens Omkostninger findes at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 385. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Peter Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Ran.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 14 December 1894: Arrestanten, Arbejdsmand Hans Peter Sørensen af Lejre, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Arbejdsmand Niels Peder Pedersen af Glim 2 Kr., og endvidere at betale alle af denne Sag lovligt fyddende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører I. P. Nielsen, og Defensor, Prokurator Hude, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd af Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten Hans Peter Sørensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage. efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomms under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Sørensen til Høieste- retssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Peter Sørensen, der er født den 17 April 1867 og anseet ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Juli 1885 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fæng- sel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 Oktober 1885 efter Straffelovens § 168, § 176, jfr. § 185, med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Januar 1893 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Ran. Det er ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stem- mende Tilstaaelse godtgjort, at han den 22 November f. A., da han ifølge med Arbejdsmand Nils Peter Petersen passerede Torvet i Roskilde, har stukket Haanden ned i Petersens Buxe- lomme, hvori der, efter hvad Arrestanten vidste, beroede Penge, og deraf mod Petersnes Vilje tilegnet sig et Beløb af ca. 4 Kr., med hvilket han skyndsomst fjernede sig. For dette For- hold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anseet i Med- før af Straffelovens § 237 efter dens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes

passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, og om, at Arrestanten vil have at udrede i Erstatning til Arbejdsmand Niels Peter Petersen efter dennes derom nedlagte Paastand 2 Kr., billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1894.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Marts 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.